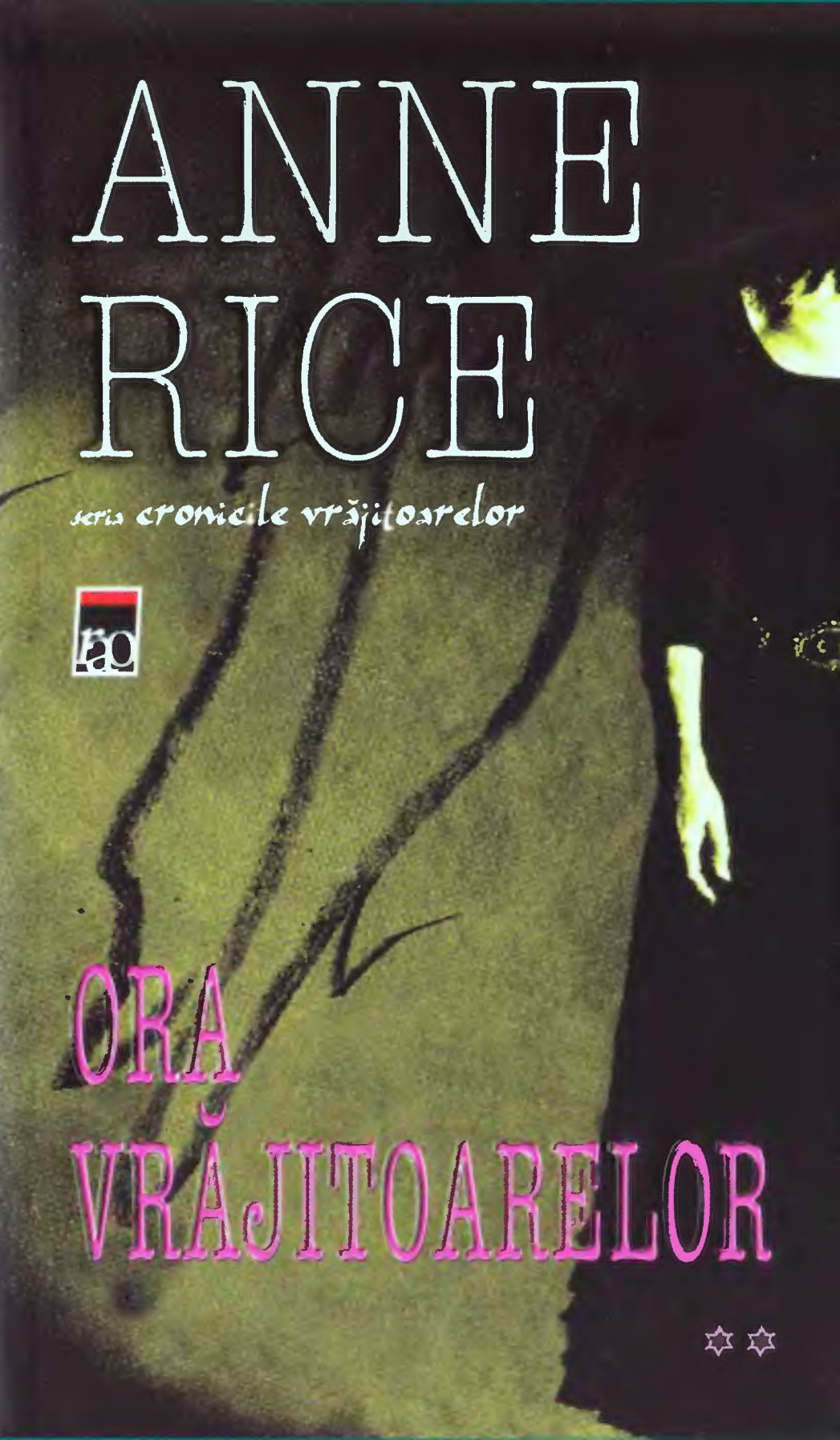
ANNE
RICE
seria cronicile vrăjitoarelor
rao
ORA
VRĂJITOARELOR

Anne Rice

Seria
CRONICILE VRĂJITOARELOR

ANNE RICE

Ora vrăjitoarelor

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, ANNE
Ora vrăjitoarelor / Anne Rice; trad.: Ioana Ilie. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006
2 vol.
ISBN 973-576-881-X
Vol. 2 - ISBN 973-576-940-2

I. Ilie, Ioana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANNE RICE
The Witching Hour
© 1999 by Anne O'Brien Rice

Traducere din limba engleză
IOANA ILIE

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

februarie 2006

ISBN 973-576-940-2

DOUĂZECI

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR
PARTEA A VII-A

DISPARIŢIA LUI STUART TOWNSEND

În 1929, Stuart Townsend, care studia de ani de zile materialele referitoare la clanul Mayfair, a adresat o cerere consiliului din Londra pentru a i se permite să încerce contactul cu familia Mayfair.

Simţea că mesajul criptic pe care Stella ni-l adresase pe spatele fotografiei însemna că ea îşi doreşte acest contact.

Era convins că ultimii trei vrăjitori Mayfair – Julien, Mary Beth şi Stella – nu erau ucigaşi sau supuşi diavolului, ceea ce făcea ca el să fie în siguranţă şi că, într-adevăr, ar fi putut rezulta „lucruri minunate" din acest contact.

Insistenţa asta a determinat consiliul să privească toată problema cu multă seriozitate şi să reexamineze, aşa cum face în mod constant, scopurile şi standardele Talamasca.

Cu toate că avem în arhiva noastră o cantitate imensă de materiale scrise, acesta fiind scopul nostru, să găsim acceptabilul şi inacceptabilul, şi luînd în considerare că acestea erau lucrurile pe care în mod constant le discutam în cadrul şedinţelor noastre de consiliu de pe întreg mapamondul, lăsaţi-mă să rezum, *pentru*

scopul acestei naraţiuni, faptele care sînt relevante aici, toate fiind aduse ca argumente de către Stuart Townsend în 1929.

În primul rînd şi extrem de important: noi am creat, prin Dosarul Vrăjitoarelor Mayfair, o istorie impresionantă şi valoroasă a unei familii cu puteri paranormale. Ne-am dovedit nouă înşine, dincolo de orice îndoială, că Mayfairii aveau legături cu tărîmul invizibil şi că puteau manipula forţe nevăzute în beneficiul lor. Dar mai erau o mulţime de lucruri despre ceea ce făceau pe care nu le cunoşteam.

Cum ar fi fost dacă ar fi putut fi convinşi să ne vorbească, să ne împărtăşească secretele lor? Cît de multe am fi putut afla?

Stella nu era atît de atentă şi secretoasă ca Mary Beth. Poate, dacă ar fi fost convinsă de discreţia şi de scopul nostru strict cărturăresc, ne-ar fi dezvăluit anumite lucruri. Poate şi Cortland Mayfair ar accepta să vorbească.

În al doilea rînd şi, probabil, mai puţin important: în mod sigur, de-a lungul anilor, am violat intimitatea familiei Mayfair cu curiozitatea de care am dat dovadă. Conform celor spuse de Stuart, „ne-am băgat nasul" în toate aspectele vieţii clanului. Am studiat aceste persoane ca pe nişte specimene, iar şi iar, justificîndu-ne amploarea cercetărilor prin aceea că vom pune la dispoziţia celor studiaţi rezultatele obţinute.

Ei bine, nu am făcut-o niciodată cu familia Mayfair. Şi, probabil, nu aveam nici o scuză să nu fi încercat asta atunci.

În al treilea rînd: aveam o relaţie absolut unică cu Mayfairii din cauză că sîngele lui Petyr van Abel, fratele nostru, curgea prin venele lor. Am fi putut spune că ne erau „rude". Oare nu ar trebui să încercăm contactul, măcar pentru a le spune despre strămoşul lor? Şi cine ştie ce ar fi putut rezulta de aici!

În al patrulea rînd: Puteam face ceva cu adevărat bun prin realizarea contactului? Iar acum ajungem la unul dintre scopurile noastre principale. Ar fi putut nesăbuita de Stella să beneficieze

cu ceva în urma aflării faptului că mai erau şi alţii asemenea ei? Nu i-ar fi plăcut să afle că erau oameni care studiau asemenea persoane şi care aveau ca ţintă înţelegerea tărîmului invizibilului? Cu alte cuvinte, nu i-ar fi plăcut Stellei să discute cu noi şi să afle ce cunoaştem noi despre universul paranormal, la modul general?

Stuart a argumentat energic că eram obligaţi să realizăm contactul. A pus, de asemenea, o întrebare pertinentă: ce cunoştea Stella pînă acum? A insistat că Stella are nevoie de noi, că întregul clan Mayfair avea nevoie de noi, că micuţa Antha, în particular, avea nevoie de noi şi că venise timpul să ne facem cunoscuţi şi să le punem la dispoziţie toate cunoştinţele noastre.

Consiliul a examinat cu multa atenţie tot ce a spus Stuart; a luat în considerare tot ceea ce ştiam despre vrăjitoarele Mayfair şi a ajuns la concluzia că avantajele realizării contactului depăşeau cu mult dezavantajele. *Nu a luat deloc în considerare ideea de pericol.* Şi i-a spus lui Stuart că poate pleca în America şi că poate realiza contactul cu Stella.

Entuziasmat, Stuart s-a îmbarcat pentru New York chiar a doua zi. Talamasca a primit două scrisori de la el, avînd timbre de New York. A scris din nou cînd a ajuns la New Orleans, de la hotelul St. Charles, spunîndu-ne că o contactase pe Stella, că o găsise cu adevărat foarte receptivă şi că urmau să ia masa împreună a doua zi.

Pe urmă nu s-a mai ştiut nimic de Stuart Townsend. Nimeni nu l-a mai văzut vreodată. Nu ştim unde, sau cînd, sau dacă a murit. Ştim doar că, undeva prin iunie 1929, a dispărut fără urmă.

Cînd priveşti retrospectiv aceste şedinţe ale consiliului, cînd citeşti stenogramele, este uşor de observat că Talamasca a făcut o greşeală tragică. Stuart nu era cu adevărat pregătit pentru această misiune. Ar fi trebuit scris un raport care să cuprindă

toate materialele, în aşa fel ca istoria Mayfair să poată fi privită ca un tot. De asemenea, chestiunea pericolului ar fi trebuit examinată cu mai multă atenţie. În toată istoria familiei Mayfair există multe referiri la violenţa care se revărsa asupra oricărui inamic al vrăjitoarelor Mayfair.

Dar, ca să fim corecţi, trebuie să admitem că nu au existat asemenea povestiri legate de Stella sau de generaţia ei. Şi, cu siguranţă, nici povestiri legate de alţi rezidenţi contemporani ai casei de pe First Street. (Excepţia, desigur, o constituie fundalul poveştilor ce le privesc pe Stella şi Antha. Au fost acuzate că şi-ar fi folosit prietenul invizibil pentru a face rău celorlaţi copii de vîrsta lor. Dar nu este nimic similar în ceea ce o priveşte pe Stella ca adult.)

De asemenea, întreaga întîmplare în care bona Anthei murise căzînd la Roma nu era cunoscută, încă, în Talamasca. Şi este posibil ca Stuart să nu fi ştiut absolut nimic despre acest incident.

Oricum ar fi fost, Stuart nu era cu adevărat pregătit pentru o misiune de asemenea nivel. Iar cînd recitești observaţiile pe care el le-a făcut în cadrul consiliului sau cu alţi membri, este evident că Stuart se îndrăgostise de Stella Mayfair. A început să o iubească în circumstanţele cele mai rele, adică s-a îndrăgostit de imaginea ei fotografică şi din descrierile ei. Devenise un mit pentru el. Şi, plin de zel şi romantism, a plecat să o întîlnească, ameţit nu numai de puterile ei, dar şi de proverbialul ei farmec.

Este din nou evident pentru orice observator neutru că Stuart nu era cel mai potrivit pentru această misiune, din mai multe motive.

Înainte de a merge cu Stuart la New Orleans, îngăduiţi-ne să explicăm, pe scurt, cine era el. Există un dosar complet despre Stuart în arhiva noastră şi, în mod sigur, merită să fie citit. Timp de douăzeci şi cinci de ani a fost un membru devotat al ordinului,

iar investigaţiile sale asupra cazurilor de posedare acoperă aproximativ o sută paisprezece dosare diferite.

VIAŢA LUI STUART TOWNSEND

Nu aş putea să spun cît de mult din viaţa lui Stuart Townsend este relevant pentru ceea ce i s-a întîmplat sau pentru istoria vrăjitoarelor Mayfair. Ştiu doar că includ aici mai multe decît ar fi nevoie. Şi, mai ales, avînd în vedere cît de puţin am spus despre Arthur Langtry, trebuie să explic.

Cred că am inclus acest material aici ca un fel de memorial adus lui Stuart şi ca pe un fel de avertizare. Fie cum o fi...

Stuart a intrat în atenţia ordinului pe cînd avea douăzeci şi doi de ani. Birourile noastre din Londra au primit de la unul dintre investigatorii noştri din America un mic articol de ziar despre Stuart Townsend sau „Băiatul care a fost altcineva pentru zece ani".

Stuart se născuse într-un mic orăşel din Texas în anul 1895. Tatăl lui era doctor, un adevărat intelectual şi un om foarte respectat. Mama lui provenea dintr-o familie înstărită, era angajată în activităţi caritabile, la modă printre doamnele din societatea lor, avînd două bone pentru cei şapte copii ai săi, dintre care Stuart era primul născut. Locuiau într-o casă mare, albă, în stil victorian, situată pe singura stradă la modă din oraş.

Stuart a urmat şcoala cu internat din New England de la şase ani. De la început a fost un elev excepţional, iar în timpul vacanţelor de vară de acasă era destul de retras, citind în camera lui de la mansardă pînă tîrziu în noapte. Avea, totuşi, un anumit număr de prieteni în mica, dar viguroasa, aristocraţie a oraşului – fii şi fiice ale oficialilor, avocaţilor şi fermierilor avuţi; şi se pare că era acceptat cu plăcere de aceştia.

Pe cînd avea zece ani, s-a îmbolnăvit de o febră cu o natură necunoscută. Tatăl său a tras concluzia că era de origine

infecţioasă, dar nici o explicaţie raţională nu a putut fi dată. Stuart a intrat într-o criză care l-a dus la delir timp de două zile.

Cînd şi-a revenit, nu mai era Stuart. Era altcineva. Acest altcineva pretindea că este o tînără femeie, pe numele ei Antoinette Fielding, vorbea cu un foarte frumos accent franţuzesc şi cînta splendid la pian; era destul de confuză cu privire la vîrsta ei exactă, la locul unde trăia sau la ce căuta în casa lui Stuart.

Stuart însuşi ştia puţină franceză, dar nu ştia să cînte la pian. Iar cînd s-a aşezat în faţa marelui şi prăfuitului pian din salonul familiei şi a început să cînte Chopin, întreaga familie a avut impresia că îşi pierde minţile.

Cît despre convingerea lui că era fată şi plînsul disperat care l-a apucat cînd şi-a văzut imaginea în oglindă, aceasta a fost prea mult pentru mama sa, care a fugit disperată din cameră. După aproximativ o săptămînă de comportament isteric şi melancolic, Stuart-Antoinette a fost convins să nu mai ceară rochii, să accepte faptul că acum are trupul unui băiat, să creadă că era Stuart Townsend şi să reînceapă să facă acele lucruri care se aşteptau din partea lui Stuart să le facă.

În orice caz, orice gînd de întoarcere la şcoală era de neconceput. Iar Stuart-Antoinette, care a devenit Tony pentru familie, de dragul simplificării, şi-a petrecut zilele ei/lui cîntînd la nesfîrşit la pian şi scriind memorii într-un enorm jurnal personal, încercînd să rezolve misterul a ceea ce era ea/el.

În timp ce doctorul Townsend citea cu mare atenţie aceste scrieri, şi-a dat seama că franceza utilizată, limba în care era scris jurnalul, era mult dincolo de nivelul pe care îl atinsese Stuart cel de zece ani. De asemenea, şi-a dat seama că memoriile copilului erau de la Paris, din anii 1840, după referinţele la diferitele spectacole de operă şi teatru şi după mijloacele de transport folosite.

A reieşit din aceste documente faptul că Antoinette Fielding avea părinţi anglo-francezi, că tatăl ei francez nu s-a căsătorit cu

mama ei englezoaică – Louisa Fielding – şi că aceasta a trăit o viaţă destul de ciudată şi retrasă la Paris, fiica răsfăţată a unei prostituate de lux care dorea să-şi protejeze singurul copil de mizeria străzii. Muzica era atît talentul, cît şi marea ei consolare.

Vrăjit de poveste, doctorul Townsend şi-a asigurat soţia că va da de capătul acestui mister. A început o investigaţie prin poştă în scopul de a afla dacă această persoană, Antoinette Fielding, a existat vreodată în Paris.

Acest lucru i-a luat mai mult de cinci ani.

În tot acest timp, „Antoinette" a rămas prinsă în corpul lui Stuart, cîntînd obsesiv la pian, ieşind doar pentru a se pierde sau a intra în gura lumii. Într-un tîrziu, Antoinette nu a mai părăsit casa niciodată, devenind un fel de invalid isteric, cerînd să-i fie lăsată mîncarea în faţa uşii şi coborînd să cînte la pian numai în timpul nopţii.

În final, cu ajutorul unui detectiv particular din Paris, Townsend a aflat că o anumită Louisa Fielding a fost ucisă la Paris în 1865. Era, într-adevăr, o prostituată, dar nu exista nimic care să certifice că ar fi avut un copil. Cu asta, Townsend ajunsese într-o fundătură. Era şi mai dornic să rezolve misterul şi a gestionat situaţia cît de bine a putut.

Frumosul şi tînărul său fiu, Stuart, era pierdut pentru totdeauna, iar în locul lui era un bolnav incredibil, ca o ţesătură ruptă, un băiat cu faţa palidă şi ochi arzători, cu o voce asexuată şi care trăia complet izolat. Doctorul şi soţia sa s-au obişnuit să audă recitaluri în fiecare noapte. Din cînd în cînd, doctorul mergea să stea de vorbă cu creatura „feminină" cu tenul palid care locuia în mansarda lor. Nu putea decît să constate deteriorarea mentală continuă. Creatura nu îşi mai amintea prea mult din „trecutul ei". Cu toate acestea, pentru scurte perioade de timp conversau în mod plăcut, în franceză sau în engleză; apoi, acea persoană

slăbită şi distrasă se întorcea la cărţile ei ca şi cum tatăl nu mai era prezent, iar acesta pleca.

Este interesant să remacăm că nimeni, niciodată, nu şi-a pus problema că Stuart ar fi fost „posedat". Doctorul era ateu; copiii erau duşi la biserica metodistă. Familia nu cunoştea nimic despre catolicism sau despre ritualurile catolice de exorcizare şi nici despre credinţa catolică în demoni sau posedare. Şi, din cîte ştim, preotul catolic local, care nu era agreat de familie, nu a fost niciodată consultat cu privire la acest caz.

Această situaţie a continuat pînă cînd Stuart a împlinit douăzeci şi doi de ani. Atunci, într-o noapte, a căzut pe scări, suferind o contuzie severă. Doctorul, pe jumătate adormit şi aşteptînd ca inevitabila muzică nocturnă să înceapă să se audă din salon, şi-a descoperit fiul zăcînd inconştient în hol. L-a dus imediat la spital, unde Stuart a rămas în comă timp de două săptămîni.

Cînd s-a trezit, era Stuart. Nu avea nici o amintire despre faptul că ar fi fost vreodată altcineva. Într-adevăr, se credea în vîrstă de zece ani şi, cînd şi-a auzit propria voce sunînd atît de bărbăteşte, a fost şocat. Iar cînd şi-a dat seama că are un trup de bărbat, a rămas fără grai.

Stătea în patul său de pital şi asculta, fără să-i vină să creadă, tot ce i se întîmplase în ultimii zece ani. Bineînţeles că nu înţelegea franceza. Avusese multe greutăţi cu ea în timpul şcolii. Şi, desigur, nu ştia să cînte la pian. Toată lumea ştia că nu avea nici un pic de abilităţi muzicale. Nu ar fi reuşit niciodată să scoată un sunet melodios.

În următoarele săptămîni, a stat la masa din sufragerie holbîndu-se la „giganţii" fraţi şi surori, la tatăl său care avea acum părul cărunt şi la mama care nu putea să-l privească fără să izbucnească în lacrimi. Telefoanele şi automobilele – care nu prea existau în 1905, cînd el încetase să mai fie Stuart – îl uimeau fără încetare. Lumina electrică îi sporea nesiguranţa. Dar

sursa de nesfîrşită agonie o reprezenta corpul său de adult, precum şi cunoaşterea faptului că întreaga sa copilărie şi adolescenţă dispăruseră fără urmă.

Apoi a început să se confrunte cu inevitabilele probleme. Avea douăzeci de ani, dar dezvoltarea emoţională şi educaţia unuia de zece. A început să se îngraşe, culoarea i s-a îmbunătăţit, mergea să călărească, împreună cu vechii lui prieteni, pe la fermele din apropiere. Au fost anagajaţi meditatori pentru a-l învăţa, citea ziarele şi revistele naţionale ore în şir. Făcea lungi plimbări, în cursul cărora exersa mişcările şi gîndirea de adult.

Dar trăia într-o continuă stare de anxietate. Era atras cu pasiune de femei, dar nu ştia cum să se descurce cu această atracţie. Sentimentele lui erau foarte uşor de rănit. Ca bărbat, se simţea în totalitate şi fără speranţă nepotrivit. A ajuns să se certe cu toată lumea şi, descoperind că poate să bea fără restricţie, a început să frecventeze localurile.

Curînd, întreg oraşul cunoştea povestea. Unii şi-au amintit de momentul cînd „a apărut" Antoinette. Alţii ascultau doar întreaga poveste, privind retrospectiv. În orice caz, erau poveşti care nu se mai terminau. Cu toate că ziarul local, din respect pentru doctor, nu a făcut nici o referire la acest caz bizar, un reporter din Dallas, Texas, a aflat despre toate acestea din mai multe surse şi, fără cooperarea familie, a scris un articol amplu care a apărut în ediţia de duminică a ziarului din Dallas, în anul 1915. Alte publicaţii au preluat ştirea. În cele din urmă a ajuns la noi, la Londra, la aproape două săptămîni de la prima apariţie.

Între timp, căutătorii de mistere au dat năvală peste Stuart. Un scriitor local dorea să scrie un roman despre el. Reprezentanţi ai revistelor naţionale sunau la uşă. Familia era deranjată în permanenţă. Stuart a fost, din nou, ţinut în spatele uşilor închise; îşi petrecea timpul în camera de la mansardă, privind lung lucrurile care aparţinuseră acelei stranii Antoinette, simţind

că i-au fost furaţi zece ani din viaţă; ajunsese fără speranţă şi îi contraria pe toţi cei care îl cunoşteau.

Fără îndoială că familia lui a primit o mulţime de scrisori răutăcioase. Pe de altă parte, comunicarea din acea vreme nu era la fel de bună ca acum. În orice caz, un pachet de la Talamasca, pentru Stuart, a sosit spre sfîrşitul anului 1916, conţinînd două foarte cunoscute cărţi care tratau acelaşi subiect, al „posedării", împreună cu o scrisoare de la noi prin care îl informam că deţinem cunoştinţe solide despre asemenea lucruri şi că nu era singurul căruia i se întîmplase aşa ceva.

Stuart ne-a răspuns imediat. S-a întîlnit cu reprezentantul nostru din Dallas, Louis Daly, în vara lui 1917 şi a acceptat imediat şi cu bucurie să vină la noi la Londra. La început foarte îngrijorat, doctorul Townsend a fost cucerit de Louis care l-a asigurat că întreaga noastră metodă de abordare a subiectului este pur ştiinţifică şi, pe scurt, Stuart ni s-a alăturat la 1 septembrie 1917.

A fost primit ca novice al ordinului un an mai tîrziu şi de atunci a rămas cu noi.

Primul lui proiect a fost, desigur, o atentă studiere a propriului caz, precum şi studierea fiecărui caz de posedare pe care îl aveam înregistrat. Concluzia lui finală, ca şi a celorlalţi învăţaţi Talamasca care cercetau acelaşi domeniu, a fost că, într-adevăr, fusese posedat de spiritul unei femei moarte.

Era convins, şi şi-a păstrat în timp convingerea, că spiritul Antoinettei Fielding ar fi putut fi îndepărtat din el, dacă ar fi fost consultat cineva cu cunoştinţele necesare, chiar şi un preot catolic. Chiar dacă biserica catolică susţine că asemenea cazuri sînt pur demonice – lucru pe care noi nu îl afirmăm – nu este nici o îndoială că tehnicile lor de exorcizare a unor prezenţe străine dau bune rezultate.

Penrtu următorii cinci ani, Stuart nu a făcut decît să investigheze vechi cazuri de posedare din toată lumea. A intervievat mai multe zeci de victime, întocmind rapoarte voluminoase.

A ajuns la concluzia, care era şi convingerea ordinului, că erau mai multe entităţi angajate în posedare. Unele puteau fi fantome, altele entităţi care nu au fost niciodată umane, iar altele puteau fi „celelalte personalităţi" din interiorul gazdei. Dar era adînc convins că Antoinette Fielding a fost o fiinţă umană reală şi, asemenea multor altor fantome, nu a ştiut sau nu a înţeles că era moartă.

În 1920 a plecat la Paris, căutînd dovezi ale existenţei Antoinettei Fielding. Nu a reuşit să descopere nimic. Dar puţinele informaţii referitoare la moartea Louisei Fielding se potriveau cu cele scrise de Antoinette despre mama ei. Timpul, însă, necruţător, şterse de mult orice urmă reală a acelor două persoane. Stuart a fost pentru totdeauna nemulţumit de rezultate.

Pe la sfîrşitul anului 1920, s-a resemnat cu ideea că, poate, nu va afla niciodată cine a fost cu adevărat Antoinette. S-a îndreptat, apoi, spre munca activă de teren, în numele Talamasca. A mers, împreună cu Louis Daly, să intervieveze cazuri de posedare, îndeplinind cu Daly o formă de exorcizare pe care Louis o utiliza în mod eficient pentru a îndepărta prezenţele străine din interiorul gazdelor-victime.

Daly a fost foarte impresionat de Stuart. A devenit mentorul lui Stuart şi, de-a lungul anilor, acesta s-a remarcat pentru compasiunea, răbdarea şi eficienţa de care dădea dovadă în acest domeniu. Nici măcar Daly nu reuşea să liniştească victimele la fel de bine ca Stuart. În definitiv, Stuart trecuse prin asta. Ştia.

A lucrat în acest domeniu, fără odihnă, pînă în anul 1929, citind dosarul vrăjitoarelor Mayfair doar atunci cînd orarul supra-aglomerat îi permitea acest lucru. Atunci şi-a înaintat cererea către consiliu şi a cîştigat.

În acel moment, Stuart avea treizeci şi cinci de ani. Un metru şi optzeci înălţime, părul blond cenuşiu şi ochi de culoare gri închis. Se îmbrăca elegant, fiind unul dintre acei americani care admirau profund manierele englezeşti şi modul britanic de a rezolva lucrurile; îşi dorea mult să imite aceste trăsături. Era un tînăr atrăgător. Dar atracţia cea mai mare pe care o exercita asupra prietenilor şi cunoştinţelor era dată de spontaneitatea de băieţel şi o oarecare inocenţă. Lui Stuart îi lipseau cu adevărat cei zece ani de viaţă, pe care nu i-a mai recuperat niciodată.

Era capabil şi de gesturi impulsive sau de adevărate furii cînd întîlnea cel mai mic obstacol care stătea în calea realizării planurilor sale. Dar toate acestea le controla foarte bine cînd lucra pe teren, iar cînd i se întîmpla aşa ceva în arhondaric putea fi adus uşor cu picioarele pe pămînt.

Era, de asemenea, în stare să se îndrăgostească puternic şi pasional, lucru pe care l-a şi făcut cu Helen Kreis, o membră Talamasca decedată într-un accident de maşină, în 1924. A jelit-o în mod excesiv şi aproape periculos timp de doi ani.

Ce s-a întîmplat între el şi Stella s-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar este corect să presupunem că ea a fost cealaltă mare iubire a vieţii lui.

Aş dori să adaug opinia mea personală: Stuart Townsend nu ar fi trebuit să fie niciodată trimis la New Orleans. Nu numai pentru că era mult prea legat emoţional de Stella, ci mai ales pentru că îi lipsea complet experienţa în acest domeniu.

În timpul noviciatului, a trebuit să se ocupe de diferite fenomene paranormale şi, fără îndoială, a citit toată viaţa despre ocultism. A discutat despre numeroase cazuri cu ceilalţi membri ai ordinului. Şi a petrecut mai mult timp cu Arthur Langtry.

Dar nu cunoştea nimic despre vrăjitorie. Şi, asemenea multor altor membri ai ordinului care s-au ocupat numai de bîntuiri,

posedări sau reîncarnări, pur şi simplu nu ştia ce puteau face vrăjitoarele.

Nu ştia că cele mai puternice manifestări ale entităţilor neîncarnate apăreau prin intermediul vrăjitoarele cu puteri mortale. Sînt cîteva relatări conform cărora el credea că Talamasca era arhaică şi naivă cînd le numea pe aceste femei vrăjitoare. Este foarte probabil că, deşi a acceptat descrierea din secolul al şaptesprezecelea a lui Deborah Mayfair şi a fiicei acesteia, Charlotte, nu a putut face nici o legătură cu inteligenta, moderna „fetiţă-jazz" a secolului douăzeci, Stella, care părea că i-a trimis peste Atlantic un zîmbet şi o ocheadă.

Desigur că noii membri Talamasca arătau o mare neîncredere în domeniul vrăjitoriei. La fel şi pentru domeniul vampirilor. Mulţi dintre aceşti colegi ai noştri au trebuit să vadă aceste creaturi acţionînd înainte să creadă. Dar soluţia este să-i introducem pe începători în munca de teren sub supravegherea unor persoane experimentate şi în cazuri care nu presupun contactul direct.

Să trimiţi un om atît de neexperimentat precum Townsend să realizeze contactul cu vrăjitoarele Mayfair este ca şi cum ai trimite un copilaş direct în iad pentru a-l lua la întrebări pe însuşi diavolul.

Pe scurt, Stuart Townsend a fost trimis la New Orleans fără pregătirea sau avertizarea necesare. Cu tot respectul pentru cei care conduceau ordinul în 1929, sînt convins că în zilele noastre acest lucru nu s-ar fi întîmplat.

Şi, în final, daţi-mi voie să adaug că Stuart Townsend, după cunoştinţele noastre, nu avea puteri ieşite din comun. Nu era un „medium", cum spunem noi. Aşa că nu poseda nici o armă extrasenzorială pe care să o utilizeze în momentul confruntării cu duşmanul, cel pe care el nici nu l-a perceput ca fiind un duşman.

Dispariţia lui Stuart a fost raportată poliţiei din New Orleans în 25 iulie 1929, adică exact la o lună după sosirea lui în acest

oraş. Talamasca a încercat să dea de el prin intermendiul telefoanelor sau telegramelor. Irwin Dandrich a încercat să-l găsească, dar totul a fost în zadar. Personalul hotelului St. Charles, locul de unde Stuart ne-a spus că ne-a scris singura scrisoare din New Orleans, a negat că ar fi avut vreodată înregistrată o asemenea persoană. Nimeni nu îşi amintea ca cineva asemănător să fi fost văzut acolo.

Investigaţia noastră particulară nu a adus nici o dovadă că Townsend ar fi ajuns vreodată la New Orleans, iar poliţia a început să aibă dubii serioase în această privinţă.

Pe 28 iulie, autorităţile locale au declarat investigatorilor noştri că nu mai puteau face nimic în plus. Dar la presiunea exercitată atît de Talamasca, cît şi de Dandrich, cei de la poliţie au acceptat, în final, să meargă la reşedinţa Mayfair şi să o întrebe pe Stella dacă l-a văzut sau i-a vorbit vreodată tînărului Stuart. Talamasca nu-şi punea mari speranţe îna acest demers, dar Stella i-a surprins pe toţi, amintindu-şi imediat de Stuart.

Da, într-adevăr îl întîlnise pe texanul înalt din Anglia, cum ar fi putut uita o persoană atît de interesantă? Au luat prînzul şi cina împreună şi şi-au petrecut toată noaptea stînd de vorbă.

Nu, nu-şi putea imagina ce s-ar fi putut întîmpla cu el. De fapt, a devenit imediat tăcută şi vizibil distrasă cînd s-a amintit posibilitatea ca el să fi fost victima unei violenţe.

Da, locuia la hotelul St. Charles, cel puţin aşa îi spusese şi de ce, în numele Domnului, ar fi minţit în legătură cu asta? A început să plîngă. Oh, spera ca să nu fi păţit nimic rău. De fapt, devenise atît de supărată, încît poliţia a încheiat seria de întrebări. Dar ea a continuat, punîndu-le alte întrebări. A vorbit cu cei de la Court of Two Sisters? L-a dus pe Stuart acolo, iar lui i-a plăcut foarte mult. Poate a revenit. Şi mai era o cîrciumă pe Bourbon Street unde au mai stat de vorbă pînă spre dimineaţă, după ce un local mult mai respectabil – mizerabilă fundătură! – i-a dat afară.

Poliția a urmat fiecare pistă. Toată lumea o cunoștea pe Stella. Da, se prea poate ca Stella să fi fost pe acolo cu vreun bărbat. Stella venea întotdeauna însoțită de un bărbat. Dar nimeni nu își amintea, în mod special, de Stuart Townsend.

Toate celelalte hoteluri din oraș au dat același răspuns. Nu s-a găsit nici un lucru care i-a aparținut lui Stuart. Au fost întrebați șoferii de taxi, dar rezultatul a fost la fel de nesatisfăcător.

La final, Talamasca a hotărît să preia investigația. Arthur Langtry a plecat din Londra pentru a afla ce i s-a întîmplat lui Stuart. Era copleșit de regrete că a fost de acord ca Stuart să preia singur această investigație.

POVESTEA STELLEI CONTINUĂ
Raportul lui Arthur Langtry

Arthur Langtry a fost unul dintre cei mai buni investigatori pe care i-a avut vreodată Talamasca. Munca lui de o viață a fost studierea mai multor „familii importante de vrăjitori". Povestea carierei lui de cincizeci de ani în cadrul Talamasca este una dintre cele mai interesante și uimitoare istorii pe care le avem în arhivă, iar studiile lui detaliate cu privire la familiile de vrăjitori de care s-a ocupat reprezintă unele dintre cele mai valoroase documete pe care le avem.

Toți cei care am devenit obsedați întrega viață de vrăjitoarele Mayfair simțim o imensă părere de rău din cauza faptului că Langtry nu și-a alocat timp studierii acestora. Iar în anii dinaintea implicării lui Stuart și Langtry și-a exprimat regretul cu privire la acest subiect.

Dar Langtry nu trebuie să-ți ceară scuze pentru că nu a avut suficient timp sau o viață suficient de lungă pentru a se ocupa de fiecare familie de vrăjitori din dosarele noastre.

Cu toate acestea, cînd Stuart Townsend a dispărut, Langtry s-a simțit responsabil și nimic nu l-ar fi putut împiedica să plece

către Louisiana în august, 1929. După cum am menţionat deja, se considera răspunzător pentru dispariţia lui Stuart, deoarece nu se opusese desemnării lui Stuart; iar adînc în inima lui ştia că Stuart nu ar fi trebuit să plece.

– Am fost atît de nerăbdător ca să plece într-acolo cineva, a spus el înainte de a părăsi Londra. Am fost foarte nerăbdător ca să se întîmple ceva. Şi, bineînţeles, că am simţit că eu nu puteam merge. Aşa că mi-am spus că, poate, tînărul texan cel ciudat ar putea sparge zidul.

Langtry avea atunci aproape şaptezeci şi patru de ani, era un bărbat înalt, slab, cu păr argintiu închis, faţa pătrăţoasă şi ochii adînciţi în orbite. Avea o vocea extrem de plăcută şi maniere impecabile. Avea micile infirmităţi datorate vîrstei, dar, în mare, era sănătos tun.

În timpul anilor de serviciu văzuse „totul". Avea puternice capacităţi psihice, era un bun medium şi nu-i era frică atunci cînd era vorba de vreo manifestare a supranaturalului. Dar nu era niciodată neatent sau nesăbuit. Nu subestima nici un fel de fenomen paranormal. Aşa cum a arătat propria lui investigaţie, era extrem de încrezător şi puternic.

Imediat ce a aflat de dispariţia lui Stuart, a fost convins că acesta era mort. A recitit imediat documentele privitoare la Mayfair şi a observat pe loc greşeala comisă de ordin.

A ajuns la New Orleans pe 28 august 1929. S-a cazat la hotelul St. Charles şi a trimis o scrisoare acasă, la fel cum făcuse Stuart. A dat numele complet, adresa şi telefonul din Londra mai multor recepţioneri ai hotelului, asigurînd-se, astfel, că nu se mai putea pune problema ca el să nu fi fost acolo. A vorbit la telefon cu sediul nostru central din camera sa de hotel, raportînd numărul camerei şi alte amănunte legate de sosirea lui în oraş.

Apoi s-a întîlnit cu unul dintre investigatorii noştri – cel mai capabil dintre detectivii particulari – la barul hotelului, unde au servit băuturi pe care le-a plătit în contul camerei.

I s-a confirmat tot ceea ce aflase ordinul. A fost, de asemenea informat, că Stella nu mai era atît de cooperantă ca înainte. Susţinînd că nu mai ştia nimic în plus şi nu mai putea ajuta pe nimeni, ea devenise irascibilă şi refuzase să mai discute cu investigatorii.

„După ce m-am despărţit de acest domn, scria Langtry în raportul său, am ştiut sigur că eram urmărit, observat. Nu era nimic mai mult decît o senzaţie, dar era foarte puternică. Şi am simţit că era legată de dispariţia lui Stuart, chiar dacă eu, personal, nu am făcut nici o investigaţie privitoare la acest subiect şi nu am discutat despre asta cu nimeni de la hotel. Ajuns în acest punct, eram foarte tentat să cercetez locurile, în încercarea de a descoperi orice urmă latentă a prezenţei lui Stuart în una dintre camerele hotelului. Dar eram, de asemenea, convins că lui Stuart nu i se întîmplase nimic rău în hotel. Dimpotrivă, oamenii care mă urmăreau notau tot ceea ce făceam sau unde plecam şi făceau asta deoarece cineva îi plătise pentru asta. Am decis să o abordez pe Stella cît de curînd."

Langtry a sunat-o pe Stella din camera sa. Deşi era trecut de patru după-amiază, era clar că ea abia se trezise cînd a răspuns la telefonul personal. Doar după multe şovăieli a permis să fie redeschis subiectul, dar imediat s-a dovedit că era foarte supărată.

– Uite ce e, nu ştiu ce s-a întîmplat cu el, a spus ea, începînd să plîngă. Îmi plăcea cu adevărat de el. Era un bărbat atît de straniu. Ştii, ne-am culcat împreună.

Langtry nu ştia ce să spună după o asemenea afirmaţie. Chiar şi vocea ei dovedea un oarecare farmec. Iar lacrimile, era convins că erau reale.

– Ei bine, am făcut-o, a continuat ea, fără jenă. L-am dus într-un mic local destul de mizerabil din French Quarter. Am spus asta poliției. Oricum, îmi plăcea omul, mult de tot! I-am spus să nu se apropie de această familie. I-am spus asta! Avea niște idei extrem de ciudate despre anumite lucruri. Nu știa nimic. I-am spus să plece. Poate a plecat. Asta cred eu că s-a întîmplat, mi-a ascultat sfatul și a plecat.

Langtry a implorat-o să îl ajute să descopere ce s-a întîmplat cu exactitate. I-a explicat că era un coleg de-a lui Townsend și că se cunoșteau unul pe celălalt foarte bine.

– Coleg? Vrei să spui că faceți parte din același grup.

– Da, dacă te referi la Talamasca...

– Taci și ascultă-mă. Indiferent cine ești, poți veni pînă aici, dacă așa dorești. Dar fă-o mîine seară. Dau o petrecere și te poți, ei bine, amesteca prin mulțime. Dacă cineva te va întreba cine ești, dar nu cred că se va întîmpla asta, spune doar că te-a invitat Stella. Cere să vorbești cu mine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu pomeni de Stuart și nici nu rosti numele... indiferent cum îi spuneți voi...

– Talamasca...

– Da! Acum, ascultă-mă bine. Vor fi sute de oameni, așa că, te rog, fii discret. Vino direct la mine și, atunci cînd mă săruți, șoptește-mi numele la ureche. Care zici că era?

– Langtry. Arthur.

– Hmm, bine. Este destul de simplu ca să-mi aduc aminte, nu? Să fii atent. Acum nu mai pot sta, dar vei veni, nu-i așa? Trebuie să vii!

Langtry i-a spus că nimic nu îl va putea opri. A întrebat-o dacă își amintește fotografia pe spatele căreia a scris: „Către Talamasca, cu drag, Stella! P.S. Mai sînt și alții care observă".

– Bineînțeles că îmi amintesc. Fii atent! Nu pot să mai vorbesc acum despre asta. Au trecut destui ani de cînd am scris

acele rînduri. Mama încă trăia. Ascultă, nu îţi poţi imagina cît de multe greutăţi am acum. Nu am mai fost într-o încurcătură atît de mare pînă acum. Şi nu ştiu ce s-a întîmplat cu Stuart, chiar nu ştiu. Ascultă, poţi veni mîine seară?

– Da, am să vin, a spus Langtry, gîndindu-se intens dacă este sau nu atras într-o capcană. Dar nu înţeleg de ce trebuie să fim atît de circumspecţi în toată această privinţă...

– Dragul meu, ascultă, a zis ea cu voce scăzută, organizaţia voastră e tare simpatică, cu biblioteca voastră plină de tot soiul de investigaţii cu privire la minunatele puteri psihice. Dar nu fii tîmpit. Noi nu trăim într-o lume de spiritism, sau de mediumuri, sau de rude moarte care să ne spună să căutăm prin paginile Bibliei pentru a determina prosperitatea proprietăţii de pe Eighth Street sau de altundeva. Cît despre prostia aia cu voodoo, nu e nimic altceva decît o prostie. Şi, apropo, nu avem strămoşi scoţieni. Toţi sîntem francezi. Unchiul meu, Julien, a inventat ceva referitor la un castel scoţian pe care l-a cumpărat cînd a fost în Europa. Aşa că, te rog, uită de asta. Dar sînt alte lucruri despre care îţi pot vorbi! Tocmai asta e! Uite, vino, mai devreme. Să spunem pe la opt, bine? Dar, oricum ar fi, să nu sosești primul. Acum trebuie să plec, nici nu ştii ce prost stă totul acum. Îţi spun deschis. Niciodată nu am cerut să mă nasc în familia asta de nebuni! Serios! Sînt trei sute de oameni invitaţi mîine şi eu nu am nici un singur prieten pe lumea asta!

Apoi, a închis.

Langtry, care stenografiase întreaga conversaţie, a copiat-o imediat în scriere normală, folosind un indigo, a trimis imediat o copie la Londra, neavînd încredere în situaţia de la hotel.

Apoi a mers să închirieze nişte haine pentru petrecerea care avea loc a doua zi.

„Sînt complet derutat, scria el în scrisoarea adresată nouă. Eram convins că ea era implicată într-un fel în toată povestea

asta cu Stuart. Acum, nu mai ştiu ce să cred. Sînt absolut convins că nu m-a minţit. Dar de ce este atît de speriată? Desigur că nu pot face o apreciere corectă pînă nu mă întîlnesc cu ea."

Mai tîrziu, în acea după-amiază, l-a sunat pe Irwin Dandrich, spionul nostru angajat pentru înalta societate, şi l-a invitat să ia împreună masa la un restaurant la modă din French Quarter, nu departe de hotel.

Deşi Dandrich nu avea nimic de spus despre dispariţia lui Stuart, părea că se bucură de invitaţie, bîrfind într-una despre Stella. Oamenii spuneau că Stella era ca o flacără.

– Nu poţi să bei zilnic atît de mult coniac franţuzesc şi să te aştepţi să trăieşti pentru totdeauna, spunea Dandrich pe un ton plictisit, dar, de fapt, îi plăcea subiectul. Iar treaba cu Pierce este de-a dreptul scandaloasă. Băiatul are abia optsprezece ani. Este cu adevărat o mare prostie din partea Stellei să facă asta. Cortland este piesa de rezistenţă a ei în lupta cu Carlotta, iar acum ea l-a sedus pe fiul lui preferat! Cred că nici Barclay sau Garland nu sînt prea încîntaţi de asta. Şi numai Dumnezeu ştie ce simte Lionel. Este monomaniac, iar numele monomaniei sale este, desigur, Stella.

Oare Dandrich urma să ia parte la petrecere?

– Nu aş lipsi pentru nimic în lume. S-au promis nişte efecte pirotehnice grozave! Stella i-a interzis Carlottei să o ia pe Antha din casă, iar Carlotta fierbe la foc mic din cauza asta. A ameninţat că va chema poliţia, dacă lucrurile vor scăpa de sub control.

– Cum e Carlotta?

– Este un fel de Mary Beth, dar mult mai acră. Extraordinar de inteligentă, dar fără imaginaţie. E bogată, dar nu îşi doreşte nimic. Este fantastic de practică, meticuloasă şi muncitoare, dar extrem de plicticoasă. Desigur, are grijă de absolut tot. Drăguţa Millie, Belle, micuţa Nancy, Antha. Şi mai e un cuplu de bătrîni servitori care nu mai ştiu cine sînt sau ce fac, dar ea are grijă de

ei, la fel ca de oricine altcineva. Pentru toate astea, Stella e de blamat. Întotdeauna a lăsat-o pe Carlotta să se ocupe cei pe care îi angaja sau îi concedia, de completarea cecurilor sau de scandaluri. Iar despre faptul că Lionel şi Cortland s-au întors împotriva ei, ce ar putea face? Nu, nu aş rata petrecerea asta, dacă aş fi în locul tău. Ar putea fi ultima pentru o lungă perioadă de timp.

Langtry şi-a petrecut ziua următoare explorînd cîrciumile şi micul hotel (o speluncă) din French Quarter, acolo unde Stella îl dusese pe Stuart. Era permanent copleşit de senzaţia că Stuart a fost peste tot în aceste locuri şi că ceea ce i-a spus Stella despre peregrinările lor era adevărat.

La ora şapte, deja îmbrăcat şi pregătit pentru acea seară, a mai scris o mică scrisoare către sediul central al Talamasca, pe care a pus-o la poşta din Lafayette Square, în drum spre petrecere.

„Cu cît mă gîndesc mai mult la conversaţia noastră telefonică, cu atît mă simt mai derutat. De ce anume se teme atît de tare această doamnă? Îmi vine greu să cred că sora sa, Carlotta, i-ar putea face vreun rău. De ce nu poate cineva să angajeze o bonă pentru copilul cu probleme? Vă spun, simt că mă afund în toate acestea pînă peste cap. În mod sigur aşa s-a simţit şi Stuart."

Langtry a coborît din taxi mai devreme, astfel încît să parcurgă ultima distanţă pe jos, venind din spatele casei.

„Străzile erau complet blocate de automobile. Oamenii intrau prin uşa din spate a grădinii, iar fiecare fereastră a casei era bine luminată. Puteam auzi sunetul pătrunzător al saxofonului mult înainte de a ajunge la treptele de la intrare.

Nu era nimeni la intrare, din cîte am văzut, aşa că, pur şi simplu, am intrat, făcîndu-mi loc printr-o mare de tineri ce erau în hol; toţi fumau, rideau şi se salutau. Nimeni nu m-a remarcat.

La petrecere erau prezente toate stilurile de costumaţie, aşa cum promisese Stella. Erau chiar şi nişte oameni mai în vîrstă. Langtry s-a simţit confortabil ca anonim, în timp ce îşi făcea

drum spre barul din salon unde a fost servit cu o şampanie extrem de bună.

Cu fiecare minut care trecea, sosea din ce în ce mai multă lume. În partea din faţă a camerei dansa o mare mulţime de oameni. De fapt, era atît de multă lume peste tot unde mă uitam, stăteau de vorbă, rîdeau, beau, totul într-o mare de fum de ţigarete, încît nu am reuşit să-mi fac o impresie clară a felului în care era mobilată camera. Destul de încărcată, cred, în genul unui salon de pe un transatlantic, cu palmieri în ghivece, cu candelabre în stil art deco şi cu nişte scaune delicate, în stil vag grecesc.

Orchestra, aflată pe verandă, în lateral, în dreptul a două imense ferestre-gemene, cînta asurzitor. Nu îmi imaginam cum puteau oamenii să se înţeleagă în acel vacarm. Mie îmi era greu să-mi adun gîndurile.

Eram pe cale să ies din gălăgia asta, cînd privirile mi s-au oprit asupra dansatorilor din dreptul ferestrei şi am realizat că mă uitam exact la Stella – o imagine mult mai spectaculoasă decît oricare fotografie sau tablou al ei. Era îmbrăcată în mătase aurie – o rochie simplă, scurtă, părea nu mai mult decît o cămăşuţă din straturi de franjuri, abia acoperindu-i genunchii frumos modelaţi. Mici plăcuţe din aur îi împodobeau ciorapii din mătase şi rochia şi avea o bandă aurie din satin cu flori galbene în părul ei negru, scurt şi ondulat. La mîini avea mai multe brăţări delicate din aur, iar la gît purta colierul cu smaraldul Mayfair; acesta arăta absurd de demodat, totuşi uimea prin filigranul său, aşa cum părea că se odihneşte pe pielea dezvelită a decolteului adînc.

Părea un copil-femeie, slăbuţă, aproape fără sîni, dar complet feminină, cu buzele puternic rujate, iar imenşii ei ochi negri sclipeau asemenea unor pietre preţioase strălucitoare aşa cum stătea în mijlocul mulţimii care se uita la ea. Picioarele ei delicate, încălţate în pantofi cu tocuri înalte se mişcau iute pe podeaua

lustruită, își lăsa capul pe spate, rîzînd delicat, în timp ce se rotea, își legăna șoldurile înguste și își flutura brațele.

«Uite, e Stella!», a exclamat cineva, apoi un altul, «Daaaa, Stella!», și toate astea pe ritmul muzicii, dacă vă puteți imagina, iar Stella reușea, cumva, să răspundă cu dragoste adoratorilor ei, în timp ce se abandona dansului.

Nu îmi amintesc dacă am văzut vreodată pe cineva să se bucure atît de mult de muzică, lăsîndu-se pradă unui abandon atît de inocent. Nu era nimic cinic sau vanitos în dansul ei. Dimpotrivă, părea că lăsase orice griji deoparte și că aparținea atît celor care o admirau, cît și sie însăși.

În ceea ce îl privește pe partenerul ei, am reușit doar să-l zăresc din cînd în cînd, deși, cu orice altă ocazie, sînt convins că l-aș fi remarcat imediat, dat fiind faptul că era foarte tînăr și semăna cu ea în mod remarcabil, avînd aceeași piele deschisă la culoare, ochii și părul negru. Dar era doar puțin mai mult decît un băiat. Fața sa încă prezenta puritatea de porțelan a copiilor, iar înălțimea cîștigase bătălia cu greutatea.

Avea aceeași vitalitate lipsită de griji ca a Stellei. Iar pe cînd dansul se apropia de final, ea și-a aruncat mîinile în sus și s-a lăsat să cadă, cu spatele și cu totală încredere, în brațele lui deschise pentru a o prinde. A îmbrățișat-o intim, fără rușine, mîngîindu-i pieptul și sărutînd-o tandru pe buze. Toate astea au fost făcute fără pic de teatralitate. Într-adevăr, cred că el nu mai vedea pe nimeni în cameră în afara ei.

Lumea s-a strîns în jurul lor. Cineva turna șampanie în gura Stellei, iar ea se lăsase cu totul peste băiat, în timp ce muzica era pe cale să reînceapă. Alte cupluri – toate foarte moderne și vesele – au început să danseze din nou.

M-am gîndit că nu era momentul propice pentru a o aborda. Era doar opt și zece și mai doream cîteva momente pentru a analiza situația. De asemenea, pe moment, am fost complet

dezarmat din cauza apariţiei ei. Începea totul să aibă un sens. Ştiam acum cu siguranţă că nu ea i-a făcut rău lui Stuart. Mi-am reluat drumul către ieşirea în hol, avînd în urechi rîsul ei care acoperea gălăgia provocată de orchestră.

Trebuie să vă spun că această casă are un hol excepţional de lung şi o scară impresionantă. Fără exagerare, cred că erau cel puţin treizeci de trepte. (De fapt, sînt douăzeci şi şapte.) Etajul al doilea părea a fi complet întunecat, iar casa scărilor era pustie, dar mai multe zeci de oameni erau pe scările de la etajul întîi şi se îndreptau spre camerele luminate puternic.

M-am gîndit să-i urmez şi să realizez o scurtă explorare a teritoriului, dar, pe cînd mă pregăteam să urc, am văzut pe cineva în capul scării. Imediat am realizat că era Stuart. Şocul a fost atît de puternic, încît aproape l-am strigat. Dar mi-am dat seama dintr-o dată că ceva era foarte în neregulă.

Părea absolut real, trebuie să înţelegeţi asta. Într-adevăr, felul în care era luminat de jos era foarte realist. Dar expresia lui m-a alertat dintr-o dată, datorită faptului că vedeam ceva ce nu putea fi real. Deoarece, deşi se uita direct la mine şi, evident, mă cunoştea, nu era nici o surpriză pe faţa lui, doar o profundă tristeţe, o mare şi copleşitoare durere.

După ce s-a convins că l-am observat, a dat din cap în semn de interzicere. Continuam să mă holbez la el, împins şi dat deoparte de Dumnezeu ştie cîte persoane, zgomotul mă înconjura şi încă o dată el a dat la fel din cap, de parcă îmi interzicea ceva. Apoi şi-a ridicat mîna dreaptă şi a făcut un gest clar prin care îmi spunea să plec.

Nu îndrăzneam să mă mişc. Am rămas calm, aşa cum fac de fiecare dată cînd mă găsesc în aceste situaţii, rezistînd delirului inevitabil, concentrîndu-mă asupra zgomotului, a presiunii mulţimii de oameni, chiar a răcnetelor muzicii. Partea din dreapta a feţei sale s-a decolorat.

În sfîrşit, am reuşit să ajung la picioarele scării şi am început să urc. Doar în acel moment s-a trezit fantoma din apatie. A repetat iar gestul de «nu» şi de «pleacă».

–Stuart, am şoptit eu, vorbeşte-mi, dacă poţi!

Am continuat să urc scările cu ochii fixaţi asupra lui, în timp ce expresia lui căpăta noi accente de teamă. Atunci am văzut că era acoperit de praf, iar corpul său prezenta primele semne de putrezire. Ba chiar puteam să-l miros! Apoi, inevitabilul s-a întîmplat: imaginea a început să dispară.

– Stuart! l-am chemat eu cu disperare. Dar imaginea s-a întunecat, iar prin ea, fără să ştie nimic, a păşit o superbă şi foarte reală femeie care se grăbea în jos pe scări, spre mine, apoi a trecut de mine, într-o învolburare de străluciri de pietre preţioase, lăsînd în urmă o uşoară dîră de parfum fin.

Stuart dispăruse, la fel şi mirosul de putreziciune. Femeia a murmurat o scuză, în timp ce îşi făcea loc pe lîngă mine. Părea că striga ceva unor oameni aflaţi în holul de jos. Apoi s-a întors şi, cum eu mă uitam încă în susul scărilor, evident la ea, am simţit cum mîna ei îmi cuprinde braţul.

– Ei, dar petrecerea e jos, mi-a spus ea şi m-a tras uşor de mînă.

– Căutam baia, am răspuns eu, negăsind altceva mai credibil.

– E jos, prostuţule, mi-a spus ea. Lîngă bibliotecă, am să-ţi arăt, chiar în spatele scărilor.

Şovăitor, am urmat-o prin spatele scărilor, într-o mare, dar foarte slab luminată cameră din partea de nord a casei. Desigur, era biblioteca, cu rafturile ei pînă în tavan şi mobilier din piele închisă la culoare, cu numai o singură lampă într-un colţ, departe, în spatele unei draperii de un roşu sîngeriu. Deasupra şemineului, atîrna o oglindă întunecată, reflectînd lumina lămpii, de parcă eram într-un sanctuar.

– Acolo, mi-a spus ea, arătîndu-mi o uşă închisă, şi a plecat repede. Deodată am devenit conştient de prezenţa unui bărbat şi a unei femei care stăteau îmbrăţişaţi pe canapea, dar s-au grăbit să plece şi ei. Se părea că petrecerea, cu toată strălucirea şi gălăgia ei, ocolea această cameră. Totul era aici doar praf şi linişte. Se putea simţi mirosul de piele şi de hîrtie. Iar eu eram extraordinar de uşurat să fiu singur.

M-am aşezat în balansoarul din faţa căminului, cu spatele la mulţimea care trecea pe hol, uitîndu-mă la reflexia acesteia din oglindă şi simţindu-mă destul de în siguranţă. Îmi doream ca nici un alt cuplu de îndrăgostiţi să nu mai caute refugiu în acest ascunziş întunecat.

Mi-am scos batista şi mi-am taponat faţa extrem de transpirată, chinuindu-mă să-mi amintesc fiecare detaliu a ceea ce am văzut. Ştiţi că avem cu toţii propriile teorii cu privire la apariţii – adică, de ce apar în această formă sau în alta sau de ce fac ceea ce fac. Iar teoriile mele, probabil, nu coincid cu ale altora. Dar, în timp ce stăteam acolo, eram sigur de un lucru. Stuart a ales să mi se arate în această stare de putrefacţie pentru un motiv foarte bun – rămăşiţele lui se aflau în casă! Cu toate acestea, mă implora să plec, mă avertiza să plec!

Era, oare, acest avertisment pentru întraga Talamasca? Sau doar pentru Arthur Langtry? Stăteam acolo, simţind cum pulsul îmi revine la normal şi simţind acelaşi lucru pe care l-am simţit de fiecare dată cînd experimentam aşa ceva, un implus de adrenalină, dorinţa de a descoperi toate aceste minciuni din spatele acestei manifestări a supranaturalului asupra căruia abia am aruncat o scurtă privire.

Eram, totodată, extraordinar de nervos pe orice sau oricine ar fi fost vinovatul pentru scurtarea vieţii lui Stuart.

Cum să procedez? Asta era întrebarea vitală! Desigur că trebuia să vorbesc cu Stella. Dar cît de mult din casă aş fi putut

explora înainte de a mă întîlni cu ea? Şi ce să fac cu avertismentul lui Stuart? Care era, mai exact, pericolul de care trebuia să mă feresc?

Mă gîndeam la toate astea, conştient că nu se produceau schimbări perceptibile în activitatea din hol, cînd, deodată, am realizat că ceva din imediata mea apropiere s-a schimbat în mod radical. Foarte încet, m-am uitat în sus. Era cineva reflectat în oglindă, părea o figură singuratică. M-am uitat imediat în spate, peste umeri. Nu era nimeni acolo! Apoi, din nou la oglinda înceţoşată şi plină de umbre.

Un bărbat mă privea din tărîmul imaterial de dincolo şi, în timp ce îl studiam, cu adrenalina alergîndu-mi prin tot corpul, imaginea lui a devenit mai clară şi mai luminoasă, pînă cînd a devenit un tînăr care părea plin de viaţă, cu ten palid şi ochi căprui-negri, privind cu mînie şi răutate direct în jos la mine.

În sfîrşit, imaginea a ajuns perfectă. Părea atît de viu încît aveai impresia că era un bărbat care s-a încuiat, în secret, într-o cameră din spatele oglinzii, că a îndepărtat sticla şi că mă privea prin cadrul gol!

Niciodată, de cînd lucrez pentru Talamasca în domeniul apariţiilor, nu am mai văzut o realizare atît de excepţională. Omul părea a avea treizeci de ani, pielea era în mod deliberat perfectă, colorată îngrijit, cu o uşoară roşeaţă în obraji şi puţin mai palidă spre ochi. Îmbrăcămintea îi era extrem de demodată, cu un guler alb, înalt, şi o bogată cravată din mătase. Părul îi era ondulat şi arăta de parcă abia şi-ar fi trecut degetele prin el. Gura părea a fi moale, tînără şi uşor plină. Se putea vedea linia fină a buzelor. Am reuşit să văd, chiar, umbra bărbii proaspăt rase.

Dar efectul era oribil, deoarece nu era vorba de o fiinţă umană şi nici de o pictură sau o reflexie, ci de ceva infinit mai altfel decît toate acestea, viu şi tăcut.

Ochii maronii erau plini de ură, iar în timp ce mă uitam la creatură gura a început să-i tremure uşurel din cauza urii şi, în final, a urlat.

Încet şi controlat, mi-am ridicat batista la gură şi l-am întrebat încet:

– Tu mi-ai ucis prietenul, spirite?

Rar m-am simţit atît de pornit împotriva adversarului.

– Ei bine, spirite? am şoptit iar.

L-am văzut slăbind, pierzîndu-şi materialitatea şi chiar propria vitalitate. Chipul, atît de frumos modelat şi cuprins de sentimente negative, a început să păleasca.

– Nu sînt atît de uşor de ucis, spirite, i-am spus eu din nou, cu voce scăzută. Acum avem două chestiuni de lămurit, nu-i aşa? Petyr van Abel şi Stuart Townsend, sîntem de acord în această privinţă?

Iluzia părea incapabilă să-mi răspundă. Apoi, dintr-o dată, întreaga oglindă a început să tremure, redevenind o sticlă întunecată, în timp ce uşa de la hol se închidea cu o bufnitură.

Se auzeau paşi pe podea, la capătul covorului chinezesc. Oglinda era cu desăvîrşire goală, reflectînd doar mobilierul din lemn şi cărţile. M-am întors şi am văzut o tînără femeie apropiindu-se pe covor, cu ochii fixaţi pe oglindă, toată atitudinea ei emanînd furie, confuzie, primejdie. Era Stella. S-a oprit în faţa oglinzii, cu spatele la mine, uitîndu-se cu atenţie la ea, apoi s-a întors spre mine.

– Ei bine, poţi să descrii asta prietenilor tăi din Londra, nu-i aşa? m-a întrebat ea. Părea la un pas de o criză de isterie. Poţi să le spui că l-ai văzut!

Îmi dădeam seama că tremura toată. Rochia ei aurie se scutura destul de tare. Cuprinsă de spaimă, a apucat colierul cu smarald de la gîtul ei.

Am vrut să mă ridic, dar ea mi-a spus să stau jos şi imediat a luat şi ea loc pe canapeaua din stînga mea, punîndu-şi mîna cu fermitate pe genunchiul meu. S-a aplecat foarte aproape de mine, atît de aproape că-i puteam vedea rimelul de pe genele ei lungi şi pudra de pe obraji. Era o păpuşă ireală, o zeiţă a cinematografului, privindu-mă, goală de sub rochiţa ei de mătase aurie.

– Ascultă-mă, poţi să mă iei cu tine? m-a întrebat ea. Înapoi în Anglia, la acei oameni, la Talamasca? Stuart spunea că poţi!

– Spune-mi mai întîi ce s-a întîmplat cu Stuart, pe urmă te duc oriunde doreşti!

– Nu ştiu! a spus ea, iar ochii i s-au umplut pe dată de lacrimi. Ascultă, trebuie să plec de aici. Nu i-am făcut nimic rău. Nu fac asemenea lucruri oamenilor. N-am făcut-o niciodată! Dumnezeule, nu mă crezi? Nu poţi să-ţi dai seama că spun adevărul?

– Bine. Ce vrei să fac eu?

– Doar să mă ajuţi! Ia-mă cu tine în Anglia. Uite, am propriul meu paşaport, am o mulţime de bani... Ajunsă în acest punct, s-a oprit, a tras un sertar de la birou şi a scos un teanc de bancnote de douăzeci de dolari. Uite, poţi să cumperi bilete, iar eu mă pot întîlni cu tine. La noapte.

Înainte ca eu să-i pot răspunde, s-a uitat în sus. Uşa s-a deschis, iar înăuntru a intrat tînărul cu care dansase mai devreme, destul de grăbit şi îngrijorat.

– Stella, te-am căutat peste tot...

– Of, iubitule, vin imediat, a spus ea, ridicîndu-se brusc şi aruncîdu-mi peste umăr o privire plină de înţeles. Acum, du-te şi adu-mi ceva de băut, vrei, dragule? I-a îndreptat cravata în timp ce-i vorbea, apoi l-a întors şi, practic, l-a scos afară din cameră.

Era foarte bănuitor, dar, desigur, prea bine crescut. A făcut ceea ce i s-a cerut. Imediat ce a închis uşa, Stella s-a întors la mine. Obrajii îi ardeau, aproape ca la febră, şi era absolut convingătoare. De fapt, impresia mea despre ea era că, într-un fel,

era o persoană nevinovată care credea în optimismul şi rebeliunea cîntată de «fetiţele jazz». Părea autentică, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Du-te la gară, m-a implorat ea. Cumpără biletele, iar eu am să te întîlnesc la tren.

– Ce tren, la ce oră?

– Nu ştiu ce tren! Şi-a scuturat mîinile. Nu ştiu la ce oră! Trebuie să plec de aici! Uite, am să vin cu tine.

– Pare să existe un plan mai bun. Poţi să mă aştepţi în taxi pînă îmi iau lucrurile de la hotel.

– Da, e o idee bună, a şoptit ea. Şi vom pleca de aici cu primul tren care părăseşte oraşul, ne putem, apoi, schimba destinaţia.

– Dar ce facem cu el?

– Care el? Vrei să spui Pierce? Pierce nu ne va face nici un fel de greutăţi, e un scump. Mă descurc eu cu Pierce.

– Ştii bine că nu vorbesc de Pierce, i-am spus eu. Vorbesc despre omul pe care l-am văzut în oglindă puţin mai înainte, omul pe care l-ai forţat să dispară.

Se uita absolut diperată. Părea un animal încolţit, dar nu eram eu agresorul. Nu înţelegeam.

– Nu eu l-am făcut să dispară, a spus ea foarte încet. Tu ai făcut asta! Stella a făcut un efort vizibil pentru a se calma, mîna odihnindu-i-se o clipă pe piept. El nu ne va opri, a mai zis ea. Te rog să ai încredere în mine cînd spun asta.

Tocmai atunci Pierce s-a întors, împingînd încă o dată uşa şi lăsînd toată cacofonia de afară să pătrundă în bibliotecă. Ea a luat cu multă graţie paharul de şampanie din mîna lui şi a băut jumătate.

– Am să vorbesc cu tine în cîteva minte, mi-a spus cu multă dulceaţă în glas. În doar cîteva minute. Vei fi bine pînă atunci, nu? Nu, de fapt, de ce nu mergi să iei puţin aer? Du-te

pe veranda din față, norocosule, iar eu am să vin acolo să stăm de vorbă.

Pierce știa că ea pune ceva la cale. Se uita cînd la ea, cînd la mine, dar, evident, se simțea fără nici o speranță. Stella l-a luat de braț și a ieșit împreună cu el, înaintea mea. M-am uitat în jos, la covor. Bancnotele de douăzeci de dolari căzuseră și erau împrăștiate peste tot. În grabă, le-am adunat și le-am băgat înapoi în sertar, apoi am ieșit în hol. Chiar în fața bibliotecii am observat un portret de-al lui Julien Mayfair, o pînză foarte reușită, în stilul întunecat al lui Rembrandt. Aș fi dorit să am timp să îl examinez mai bine.

Dar m-am grăbit să ies, făcîndu-mi loc cît de delicat puteam înspre ușa din față. Trebuie să fi trecut trei minute și am reușit să înaintez foarte puțin, cînd l-am zărit din nou sau cel puțin așa am crezut, preț de o clipă îngrozitoare – omul acela cu părul șaten pe care îl văzusem în oglindă. De data aceasta se uita fix la mine, peste umărul cuiva, așa cum stătea în colțul din fața holului.

Am încercat să-l prind din nou, dar nu am reușit. Oamenii se îmbulzeau spre mine ca și cînd ar fi vrut să mă blocheze, ceea ce nu era așa.

Apoi am obsrevat că cineva din fața mea arăta ceva spre scări. Eu trecusem deja, eram la cîțiva pași de ușă. M-am întors și am văzut un copil pe scară, o frumoasă fetiță cu părul blond. Fără îndoială că era Antha, chiar dacă era cam scundă pentru cei opt ani ai ei. Era îmbrăcată într-o pijama din flanel, cu picioarele goale, plîngea și se uita prin ușile de la camera din față.

M-am întors și eu și m-am uitat în camera din față, moment în care cineva a icnit destul de tare, iar mulțimea s-a despărțit spre dreapta și spre stînga, cu vizibilă frică. Un bărbat cu părul roșcat stătea în dreptul ușii, ușor în stînga mea, privind înăuntru. Iar în timp ce îl priveam cu destulă groază, el a ridicat mîna în

care avea un pistol şi a tras un foc. Zgomotul asurzitor a zguduit casa. Panica s-a instalat. Aerul era plin de ţipete. Cineva a căzut în dreptul uşii din faţă, iar ceilalţi pur şi simplu au alergat disperaţi. Oamenii se străduiau să scape prin hol. Am văzut-o pe Stella zăcînd pe podea, în mijlocul holului. Era pe spate, cu capul întors într-o parte, uitîndu-se fix de-a lungul holului.

M-am repezit înainte, dar nu la timp pentru a-l opri pe roşcat să se oprească lîngă ea şi să-şi mai descarce o dată pistolul. Corpul ei a tresărit în timp ce sîngele îi explodase dintr-o parte a capului. Am apucat braţul criminalului, iar el a mai tras un glonţ chiar în timp ce îi blocam încheietura mîinii, dar glonţul nu a nimerit-o şi s-a înfipt în podea. Părea că ţipetele ajunseseră la paroxism. Se spărgeau geamurile. Într-adevăr, ferestrele vibrau. Cineva a încercat să-l prindă pe om din spate, iar eu am reuşit într-un fel să-i iau arma din mînă, chiar dacă am călcat-o accidental pe Stella pe picioare.

Am căzut în genunchi cu pistolul în mînă, apoi l-am împins departe de-a lungul podelei. Ucigaşul se zbătea în van acum, cînd vreo şase bărbaţi îl ţineau. Sticla de la ferestre s-a spart şi a căzut în interior, peste noi. Am văzut că ploua peste Stella. Îi curgea sînge din gît, peste colierul cu smarald. Următorul lucru pe care l-am remarcat a fost un tunet monstruos care a reuşit să acopere ţipetele, iar alte urlete se auzeau venind de prin toate dependinţele casei. Am simţit ploaia năvălind în casă, apoi luminile s-au stins.

În lumina repetată a fulgerelor am văzut oameni care îl tîrau pe ucigaş afară din cameră. O femeie a îngenunchiat lîngă Stella, i-a ridicat mîna lipsită de viaţă, apoi i-a dat drumul, scoţînd un urlet.

În ceea ce priveşte copilul, a intrat în cameră şi, în picioruşele goale, se uita împietrită la mama sa. Apoi şi ea a început să ţipe. Vocea ei se ridica foarte tare, acoperindu-le pe celelalte:

«Mama, mama, mama», ca şi cum, cu fiecare nou strigăt îşi dădea tot mai mult seama ce se întîmplase.

– Cineva să o ia de aici, am strigat eu. Şi, imediat, s-au strîns mai mulţi în jurul ei, încercînd să o scoată afară din cameră. M-am dat deoparte din calea lor şi, ridicîndu-mă în picioare, am ajuns la fereastra de la verandă. Într-o altă străfulgerare de lumină am văzut cum cineva ridica arma de jos. A fost înmînată altei persoane, apoi alteia, care o ţinea de parcă ar fi fost vie. Amprentele nu se mai putea lua acum, dacă ar fi fost cazul, dar, oricum, existau o mulţime de martori. Nu aveam nici un motiv să nu ies atîta timp cît puteam să o fac. Şi, întorcîndu-mă, am păşit pe veranda laterală, apoi de acolo am coborît pe peluză.

Zeci de oameni erau afară, femeile plîngeau, bărbaţii încercau să le apere de ploaie cu sacourile lor, toată lumea era şocată şi tremura din cauza pierderii. Luminile au mai sclipit pentru o clipă, apoi un alt fulger violent le-a provocat stingerea totală. Cînd unul dintre geamurile de la etaj a explodat într-o ploaie de ţăndări, panica s-a instalat iar.

M-am grăbit spre partea din spate a proprietăţii, gîndindu-mă să părăsesc neobservat casa prin poarta de la capătul aleii. Cu toate că ploaia era foarte puternică, am văzut că poarta era deschisă, iar după ea, pavajul străzii strălucea de apă. Tunetul se rostogolea peste acoperişurile caselor, iar fulgerele luminau intermitent, oribil, grădina, balustradele şi tufele de camelii. Totul era zguduit de vîntul puternic. Dintr-o dată am auzit sirene, iar pe cînd mă repezeam spre lateral, am zărit, cu coada ochiului, un bărbat care stătea nemişcat în mijlocul pîlcului de bananieri din dreapta porţii.

Pe cînd mă apropiam, am privit la dreapta, direct spre chipul omului. Era spiritul care mi se arăta încă o dată, chiar dacă habar nu aveam de ce. Inima mi-a luat-o razna şi am simţit o paralizie momentană, de parcă sîngele mi se oprise în vene.

Avea aceeaşi faţă de adineauri; i-am remarcat părul şi ochii de neconfundat, hainele într-o imagine mai neclară decît cealaltă. Picăturile de ploaie străluceau nemişcate pe umerii şi în părul său.

Dar chipul arătării mă ţintuia ca vrăjit. Era oribil transformat de durere, iar obrajii îi erau scăldaţi de lacrimile care apăruseră în timp ce-l priveam.

– Pentru Dumnezeu, vorbeşte, dacă poţi, i-am spus eu, folosind aproape aceleaşi cuvinte pe care i le adresasem şi disperatului suflet al lui Stuart. Eram atît de înnebunit de tot ceea ce văzusem, încît m-am apropiat de el, dorind să-l apuc de umeri şi să îl scutur pînă mi-ar fi răspuns.

A dispărut, doar că de data asta l-am simţit dispărînd. Am simţit căldura şi uşoara mişcare a aerului. Era ca şi cînd cineva ar fi fost aspirat în altă parte, iar bananierii s-au legănat cu violenţă. Pe urmă, ploaia şi vîntul şi-au făcut simţită prezenţa din nou. Am avut încă o dată îndoieli cu privire la tot ce văzusem sau simţisem pînă atunci. Inima mi se zbătea nebuneşte în piept şi un nou val de ameţeală mă cuprinsese. Era timpul să plec.

Mă grăbeam spre hotel pe Chestnut Street şi treceam pe lîngă oameni care plîngeau, erau şi ei ameţiţi, pînă am ieşit din zona cu ploaie şi vînt. Pe Jackson Avenue traficul se desfăşura liniştit, cerul era senin, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic în apropiere. În cîteva secunde am găsit un taxi care să mă ducă la hotel.

Imediat ce am ajuns, mi-am strîns bagajele, le-am coborît fără ajutorul hamalului hotelului şi am semnat de plecare. Taxiul m-a dus imediat la gară, unde am prins trenul de miezul nopţii spre New York. Acum sînt în vagonul de dormit.

Am să trimit această scrisoare cît de repede am să pot, iar pînă atunci am să o ţin asupra mea, sperînd că, dacă mi se va întîmpla ceva rău, aceasta va fi, totuşi, găsită.

Dar, chiar în timp ce scriu, nu cred că se va petrece nimic rău! Acest capitol s-a încheiat! A ajuns la un final înspăimîntător

şi sîngeros, iar Stuart făcea parte din el. Numai Dumnezeu ştie ce rol a jucat spiritul. Dar nu voi tenta demonul cu întoarcerea mea. Toată fiinţa mea striga să plec cît mai departe şi cît mai repede. Iar dacă aş fi uitat asta pentru vreun moment, amintirea bîntuitoare a lui Stuart mi-ar fi fost ghidul: gesturile lui Stuart din capul scărilor!

Dacă nu vom mai vorbi vreodată în Londra, vă rog să fiţi atenţi la sfatul pe care vi-l dau acum! Nu mai trimiteţi pe nimeni aici! Cel puţin nu acum. Observaţi, aşteptaţi, la fel ca în motto-ul nostru. Examinaţi dovezile. Încercaţi să trageţi învăţăminte din cele petrecute. Şi, mai mult ca orice, studiaţi dosarul Mayfair. Studiaţi-l în amănunţime şi aranjaţi diversele materiale în ordine.

Credinţa mea este că nici Lasher şi nici Stella nu au avut nici un amestec în moartea lui Stuart. Cu toate acestea, rămăşiţele lui sînt în acea casă.

Consiliul poate examina dovezile fără grabă. Nu mai trimiteţi pe nimeni aici.

Nu putem spera la dreptate în justiţie pentru Stuart şi nici la soluţii juridice. Chiar şi în cadrul investigaţiilor ce vor urma, inevitabil, acestei nopţi de groază, nu vor fi nici un fel de cercetări în casa Mayfair sau în împrejurimi. Şi cum am putea noi să cerem poliţiei o asemenea investigaţie?

Dar Stuart nu va fi niciodată uitat. Şi sînt destul de bărbat, chiar şi acum, în amurgul vieţii, pentru a crede că trebuie să se dea socoteală pentru Stuart şi pentru Petyr, deşi cu cine sau cu ce ne vom socoti, încă nu ştiu.

Nu vorbesc despre răsplată sau despre răzbunare. Vorbesc despre iluminare, înţelegere şi, mai presus de toate, determinare. Vorbesc despre lumina finală a adevărului.

Aceşti oameni, Mayfairii, nici nu mai ştiu bine cine sînt. Vă spun că tînăra femeie a fost nevinovată. Sînt convins de asta. Dar noi ştim. Noi ştim şi Lasher ştie. Şi cine este Lasher? Cine este

acest spirit care a decis să-şi arate durerea în faţa mea, chiar propriile lacrimi?"

Arthur a pus această scrisoare la poşta din St. Louis, Missouri. O copie la indigo, destul de proastă, a fost trimisă două zile mai tîrziu din New York, cu un scurt post scriptum prin care Arthur ne spunea că şi-a luat bilet spre casă şi că vaporul va pleca la sfîrşitul săptămînii.

După două zile pe mare, Arthur l-a chemat pe doctorul de bord, plîngîndu-se de dureri în piept şi cerînd ceva împotriva indigestiei. O jumătate de oră mai tîrziu, doctorul l-a găsit pe Arthur decedat – după spusele lui – în urma unui atac de cord. Era şase şi jumătate, în seara de 7 septembrie 1929.

Arthur ne-a mai scris o mică scrisoare de la bordul vasului cu o zi înaintea morţii lui. Era în buzunarul halatului său. Ne spunea că nu se simte bine, că suferă cumplit de rău de mare, lucru care nu i s-a mai întîmplat. Erau clipe cînd îi era atît de rău că se teamea că nu va mai vedea niciodată arhondaricul.

„Sînt atît de multe lucruri pe care aş dori să le discut cu voi despre Mayfairi, atîtea idei îmi vin în cap. Ce s-ar întîmpla dacă am extrage acel spirit? Vreau să spun, ce s-ar întîmpla dacă l-am invita la noi? Orice aţi face, nu trimiteţi alt investigator la New Orleans – nu acum, nu cît timp acea femeie, Carlotta Mayfair, trăieşte."

DOUĂZECI ŞI UNU

O săruta, iar mîinile lui îi mîngîiau sînii. Plăcerea era atît de puternică. Paralizantă. Ea încercă să-şi ridice capul, dar nu se putea mişca. Mormăitul constant al motoarelor o adormea. Da, era un vis. Cu toate acestea, părea atît de real, iar ea a alunecat în el, din nou. Mai erau patruzeci şi cinci de minute pînă ateriza pe aeroportul internaţional din New Orleans. Să încerce să se trezească. Dar tocmai atunci el a început să o sărute din nou, introducîndu-şi delicat limba printre buzele ei, delicat, dar cu hotărîre. Degetele lui i-au atins sfîrcurile, strîngîndu-le, de parcă ar fi fost goală sub pătura din lînă. Oh, ştia cum să o facă, strîngîndu-le încet, dar cu putere. S-a întors mai mult spre fereastră, suspinînd, ridicîndu-şi genunchii în lateral. Nimeni nu a remarcat nimic. Clasa întîi era ocupată doar pe jumătate.

Din nou, el i-a strîns sfîrcurile, puţin mai tare, dar, ah, senzaţia era atît de delicioasă. Într-adevăr, nu poţi fi prea dur. Apasăţi buzele peste ale mele. Umple-mă cu limba ta. Ea şi-a deschis şi mai mult buzele sub apăsarea lui, apoi degetele sale i-au atins părul, dîndu-i o altă neaşteptată senzaţie, ca un mic fior. Era miraculos, atît de multe senzaţii într-un amestec ameţitor, de parcă o mulţime de culori strălucitoare s-ar amesteca, fiorii coborîndu-i în jos pe spatele ei gol, pe braţe, pînă cînd o căldură dulce i-a cuprins pîntecul, coborînd între picioare. *Vino înăuntrul meu! Vreau să mă umpli, da, cu limba ta şi cu tine, vino, mai puternic!* Era enorm, totuşi fin, scăldat cum era în fluidele ei.

Şi-a revenit în linişte, tremurînd sub pătură, cu părul căzut peste faţă, abia realizînd că nu era goală, că nimeni nu ar fi putut să o atingă, că nimeni nu i-ar fi putut induce o asemenea plăcere. Cu toate astea, plăcerea continua, încă şi încă, oprindu-i inima, trimiţînd valuri de sînge în obraji, tremurul propagîndu-se prin coapse şi pulpe.

Rowan, vei muri dacă nu se opreşte. Mîinile lui i-au mîngîiat faţa, apoi i-au sărutat pleoapele. *Te iubesc...*

Dintr-o dată, ea şi-a deschis ochii. Pe moment, nu şi-a dat seama de nimic. Apoi a văzut cabina. Perdeluţa de la fereastră era trasă şi totul în jur era cufundat într-un gri palid, parcă scăldat în sunetul motoarelor. Încă o mai străbăteau fiori. S-a întins pe spate în fotoliul mare şi moale al avionului, cu ochii cercetînd tavanul şi încercînd cu disperare să se trezească de-a binelea.

Doamne, oare cum arăta faţa ei după această mică orgie? Probabil că este foarte îmbujorată.

Foarte încet, s-a ridicat şi şi-a strîns cu ambele mîini părul la spate. A încercat să re-invoce visul, nu pentru senzualitatea lui, ci pentru mai multe informaţii, încercînd să ajungă la esenţa lui şi să afle cine a fost partenerul. Nu Michael. Nu. Asta era partea rea.

Cristoase, se gîndi ea. Nu i-am fost niciodată necredincioasă. Ce straniu. Şi-a prin obrajii în palme. Ardeau. Încă simţea plăcerea, vibrantă şi neliniştitoare.

– Cît mai avem pînă aterizăm la New Orleans? a întrebat-o pe stewardesa care trecea pe acolo.

– Treizeci de minute. Aveţi centura de siguranţă pusă?

S-a ridicat şi şi-a închis centura, apoi s-a lăsat cuprinsă de o dulce amorţeală. Se întreba cum de putea un vis să-i provoace aşa ceva, cum de o putea duce atît de departe?

Pe cînd avea treisprezece ani, obişnuia să aibă asemenea visuri, înainte de a afla că era ceva normal şi înainte de a şti ce ar fi putut să facă. Dar se trezea întotdeauna înainte de final. De

data asta, visul şi-a urmat scenariul propriu. Iar lucrul cel mai ciudat era că ea se simţea violată, de parcă iubitul din vis ar fi agresat-o. Ei bine, asta chiar era absurd. Dar nu era un sentiment plăcut, deşi era foarte puternic.

Violată...

Şi-a ridicat, pe sub pătură, mîinile spre piept, acoperindu-şi protectiv sînii. Era un nonsens, nu-i aşa? Pe lîngă asta, nici nu a fost un viol.

– Doriţi ceva de băut înainte de aterizare?

– Cafea.

Şi-a închis ochii. Cine era el, amantul din vis? Nici chip, nici nume. Doar senzaţia că a fost cineva mai delicat decît Michael, cineva aproape eteric, oricum acest cuvînt i-a venit primul în minte. Omul îi vorbise, totuşi, era sigură de asta, dar totul, în afara amintirii plăcerii, dispăruse.

Doar cînd s-a ridicat să-şi bea cafeaua a sesizat umezeala dintre picioarele ei. Posibil să fie o urmare a puternicelor contracţii musculare. Slavă Domnului că nu era nimeni în imediata ei apropiere. Dar, dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi îngăduit niciodată ca visul să ajungă atît ce departe. În cazul în care s-ar fi putut forţa să se trezească, dacă ar fi putut alege.

Îi era atît de somn!

Încet, a ridicat paharul de cafea, urmărind umbra pe care o făcea.

Pe geam, se vedea zona mlăştinoasă de jos, luminată de soarele după-amiezii. La fel şi serpentina rîului care curgea în jurul oraşului. Emoţie bruscă. Aproape a ajuns. Zgomotul motoarelor crescuse în intensitate, în timp ce avionul îşi începuse coborîrea.

Nu mai voia să se gîndească la vis. Îşi dorea cu adevărat să nu-l fi avut. De fapt, dintr-o dată i se părea oribil şi începea să se enerveze. Dorea să se gîndească la mama ei, la faptul că îl va vedea pe Michael.

Din Dallas, l-a sunat pe Jerry Lonigan. Salonul de pompe funebre era deschis. Rudele soseau deja. Fuseseră date telefoane toată dimineața. Slijba era programată pentru ora trei după-amiaza și ea nu trebuia să-și facă griji. Nu avea altceva de făcut decît să vină direct.

– Unde ești, Michael? șopti ea, în timp ce se rezema de spătarul fotoliului, cu ochii închiși.

DOUĂZECI ŞI DOI

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR
PARTEA A VIII-A
Familia între anii 1929-1956

CONSECINŢELE IMEDIATE ALE MORŢII STELLEI

În octombrie şi noiembrie 1929, piaţa de capital s-a prăbuşit, iar lumea a cunoscut fenomenul numit Marea Criză Financiară, Marele Crah. Furtunoşii ani 1920 se sfîrşiseră. Bogaţii de pretutindeni îşi pierduseră averile. Multimilionari se aruncau de la ferestre. Iar în timpul unei noi şi nedorite austerităţi, a apărut o inevitabilă reacţie culturală la excesele deceniului trecut. Fustele scurte, şi băuturile, şi filmelele, şi cărţile cu tematică sexuală sofisticată nu au mai fost la modă.

La reşedinţa Mayfair de la intersecţia First cu Chestnut Street din New Orleans luminile s-au stins în momentul morţii Stellei şi nu s-au mai aprins niciodată. Numai lumînările lîngă sicriul deschis al Stellei în timpul funeraliilor din salonul dublu. Iar cînd Lionel, fratele ei, care a ucis-o cu două focuri de armă în faţa atîtor martori, a fost îngropat la puţin timp după ea, slujba funerară pentru el nu s-a ţinut în casă, ci în capela unui salon de pompe funebre de pe Magazine Street, la mică distanţă de reşedinţă.

La şase luni după moartea lui Lionel, mobila art deco a Stellei, numeroasele ei picturi contemporane, nenumăratele ei

discuri cu muzică jazz, ragtime şi blues, toate au dispărut din camerele de pe First Street. Tot ceea ce nu a fost dus în imensa mansardă, a fost scos în stradă.

O mulţime de piese în stil victorian, depozitate încă de pe vremea pierderii Riverbend-ului, au apărut şi au umplut camerele. Ferestrele care dădeau în Chestnut Street au fost blocate cu obloane, pentru a nu mai fi deschise niciodată.

Dar aceste schimbări nu au prea mare legătură cu furtunoşii ani 1920 sau cu prăbuşirea pieţei de capital sau cu Marea Criză.

Firma familiei, Mayfair and Mayfair, îşi retrăsese de mult fondurile din afacerile cu căi ferate şi din acţiunile cu grad mare de risc de la bursă. Şi încă din 1924 şi-a lichidat imensele proprietăţi imobiliare din Florida pentru un profit uriaş. A continuat să păstreze proprietatea din California aşteptînd înviorarea pieţei. Cu milioane de dolari investiţi în aur, franci elveţieni, mine de diamant sud-africane, precum şi în multe alte afaceri profitabile, familia a fost din nou ferită de necazuri şi în poziţia de a împrumuta bani prietenilor şi rudelor îndepărtate care pierduseră tot ce aveau.

Împrumutau bani în stînga şi în dreapta, aducînd un aer nou şi un capital proaspăt în cadrul contactelor politice şi sociale şi protejîndu-se, aşa cum au făcut-o întotdeauna, de orice interferenţe, de orice natură ar fi fost.

Lionel Mayfair nu a fost niciodată chestionat de poliţie cu privire la împuşcarea Stellei. Două ore după crimă, el era deja pacientul unui sanatoriu particular. Acolo, timp de mai multe zile, doctorii l-au ascultat cu multă circumspecţie cum povestea de diavolul care umbla prin casă şi despre mica Antha care stătea de vorbă cu acelaşi diavol la ea în pat.

„Uite că el era acolo cu Antha şi eu ştiam asta. Se întîmplau iarăşi toate, de la început. Dar mama nu era acolo, vezi, nu mai era nimeni acolo. Doar Carlotta, care se certa la nesfîrşit cu

Stella. Oh, nu îţi poţi închipui cum se trîntea şi scîrţîia uşa. Eram o casă plină de copii, dar fără mamă. Era sora mai mare, Belle, care se agăţa de păpuşa ei şi plîngea. Şi Drăguţa Millie, săraca Millie, rostindu-şi rugăciunile în timp ce stătea pe verandă, clătinîndu-şi capul. Şi Carlotta, care se străduia să ia locul mamei, dar nu era în stare să o facă. Un soldat de tinichea, în comparaţie cu mama! Stella arunca cu lucruri în ea: „Te gîndeşti să mă încui undeva!" Stella era isterică.

Copiii, vă spun eu, ăştia sîntem noi. Am bătut la uşa ei şi Pierce era acolo, cu ea! Ştiam asta, dar chiar ziua, la vedere! Mă minţea şi îl minţea pe *el* cu Antha. L-am văzut. L-am văzut tot timpul! I-am văzut împreună în grădină. Dar ea ştia, a ştiut tot timpul că el era cu Antha. Ea a îngăduit ca asta să se întîmple. Carlotta a zis:

– Chiar ai de gînd să-l laşi să o posede?

Cum, Doamne iartă-mă, aş fi putut eu să-l opresc? Nici ea nu-l putea opri. Antha stătea acolo, sub copaci, şi-i cînta, ridicînd trandafirii, iar el îi făcea să plutească. Am văzut asta! Am văzut de atîtea ori! O puteam auzi cum rîde. La fel cum obişnuia Stella să rîdă! Şi, pentru numele Domnului, ce a făcut mama? Of, Doamne, nu înţelegeţi. O casă plină de copii. Şi de ce eram cu toţii copii? Pentru că nu ştiam să fim răi. Dar mama ştia? Sau Julien, el ştia?

Ştiţi voi de ce Belle e idioată? A fost endogamie! Iar Drăguţa Millie nu e nici ea mai bună! Sfinte Doamne, ştiţi că Drăguţa Millie e fiica lui Julien? Oh, da, aşa este! Dumnezeu mi-e martor că aşa e! Şi ea îl vede, dar minte! Ştiu că îl vede. Stella mi-a spus:

– Las-o în pace. Nu contează. Ştiu că Drăguţa Millie îl vede. Ştiu că poate asta. Aduceau lăzi întregi de şampanie pentru petrecere, lăzi peste lăzi, iar Stella dansa după muzica din patefon. Încearcă să te porţi decent la petrecere, bine, Lionel?

În numele Domnului, nu știa nimeni ce se petrecea? Și Carl, care se gîndea să o trimită pe Stella în Europa! Cum ar fi putut cineva să o determine pe Stella să facă ceva? Și ce conta că Stella ar fi fost în Europa? Am încercat să-i spun lui Pierce. L-am luat pe tînărul ăla de gît și i-am spus:

– Am să te fac să mă asculți. L-aș fi împușcat și pe el dacă aș fi putut. Aș fi făcut-o, of, Doamne din ceruri, de ce m-au oprit? Nu vezi, acum o are pe Antha! Ești orb?

Asta i-am spus. Spune-mi! Sînt cu toții orbi?"

Ni s-a spus că a continuat la fel, zile de-a rîndul. Cu toate acestea, fragmentul de mai sus este singura înregistrare din dosarul medical, după care am fost informați că „pacientul a continuat cu o ea și al ei, cu un el și al lui, iar una dintre aceste persoane se presupune că ar fi fost diavolul". Sau: „în plină furie, din nou, incoerent, susținînd că altcineva l-a pus să facă asta, dar nu este clar cine e acea persoană".

În ajunul înmormîntării Stellei, la trei zile după crimă, Lionel a încercat să evadeze. După asta, a fost ținut în permanență sub strictă supraveghere.

– Nu am să știu niciodată cum au reușit să o aranjeze pe Stella, spunea una dintre rude, mult timp după. Dar arăta chiar încîntător. Aceea a fost ultima petrecere a Stellei, cu adevărat. Lăsase instrucțiuni detaliate despre modul în care să se desfășoare lucrurile, dar știi ce am auzit mai tîrziu? Că scrisese totul pe cînd avea treisprezece ani! Imaginează-ți, viziunea romantică a unei fetițe de treisprezece ani!

Din surse oarecum legale am aflat altceva. Instrucțiunile funerare ale Stellei (care nu aveau nici o valoare legală) au fost incluse în testamentul pe care l-a făcut în 1925, după moartea lui Mary Beth. Iar efectul lor romantic era foarte simplu. Stella urma să fie dusă la groapă direct de acasă. Florarii urmau să fie informați că „florile preferate" erau calele sau liliacul alb și că

se vor folosi doar lumînări pentru a lumina parterul. Se va servi vin, iar veghea va continua din primul moment pînă corpul îi va fi dus la biserică pentru recviem.

Dar romantic a fost, după părerea tuturor, faptul că Stella era îmbrăcată complet în alb în sicriul deschis de la intrarea în imensul salon de la parter, iar zeci de lumînări din ceară aruncau o lumină destul de spectaculoasă.

– Să-ţi spun cum a fost, ne-a povestit mult mai tîrziu unul dintre verii ei. Era ca o sărbătoare a lunii mai! Exact aşa, cu atît de mult liliac şi parfum, iar Stella îmbrăcată ca Regina Lunii Mai, în alb.

Cortland, Barcaly şi Garland au întîmpinat rudele care soseau cu sutele. Lui Pierce i s-a îngăduit să-şi prezinte condoleanţele, dar imediat după asta a fost trimis la casa mamei lui din New York. Oglinzile au fost drapate în vechea manieră irlandeză, deşi nimeni nu ştie din al cărui ordin.

La slujba de recviem au fost încă şi mai multe persoane, deoarece rudele pe care Stella nu le-a mai invitat pe cînd trăia în casa din First Street au venit direct la biserică. Mulţimea stînsă la cimitir a fost la fel de impresionantă ca şi la înmormîtarea lui Mary Beth.

– Ei bine, trebuie să vă daţi seama că a fost un scandal! ne spunea Irwin Dandrich. Era crima anului 1929! Iar Stella era Stella, ştiţi. Nimic nu putea fi mai interesant pentru anumite categorii de oameni. Ştiaţi că, în chiar noaptea crimei, doi prieteni de-ai mei s-au îndrăgostit de ea? Vă puteţi imagina asta? Nici unul din ei nu o mai întîlnise înainte, dar iată-i certîndu-se pentru ea, unul cerîndu-i celuilalt să-l lase să-şi încerce norocul, iar al doilea zicînd că el îi vorbise primul. Dragul meu, petrecerea abia începuse la şapte seara. Iar pe la ora opt şi jumătate, ea era deja moartă!

În noaptea ce a urmat funeraliilor Stellei, Lionel s-a trezi ţipînd la azil:

– El e aici, nu mă va mai lăsa în pace!

Ajunsese în cămaşă de forţă pînă sfîrşitul săptămînii şi, în final, pe 4 noiembrie, a fost instalat într-o celulă capitonată. În timp ce doctorii se contraziceau dacă să încerce şocurile electrice sau să îl ţină doar sedat, Lionel stătea ghemuit într-un colţ, incapabil să-şi elibereze mîinile din cămaşa de forţă, bolborosind şi încercînd să întoarcă capul din faţa agresorului invizibil.

Asistentele i-au spus lui Irwin Dandrich că el o chema pe Stella să îl ajute:

– Mă înnebuneşte. Of, de ce, în numele Domnului, nu mă omoară odată? Stella, ajută-mă! Stella, spune-i să mă omoare!

Coridoarele răsunau de strigătele lui.

– Nu am vrut să îi mai fac şi alte injecţii, i-a spus una dintre asistente lui Dandrich. Nu a adormit niciodată. Se odihnea împreună cu demonii săi, mormăind şi blestemînd. Era mult mai rău pentru el în acest mod, mă gîndesc eu.

„S-a stabilit că era complet şi ireversibil nebun, ne-a scris unul dintre detectivii noştri particulari. Desigur, dacă s-ar fi vindecat, ar fi fost judecat pentru crimă. Numai Dumnezeu ştie ce le-a spus Carlotta autorităţilor. Posibil să nu le fi spus nimic. Posibil ca nimeni să nu fi întrebat."

În dimineaţa zilei de şase noiembrie, singur şi neobservat de nimeni, se pare că Lionel a intrat în convulsii şi a murit în urma sufocării, după ce şi-a înghiţit limba. Nu s-a ţinut nici un priveghi în capela firmei de pompe funebre din Magazine Street. Rudele au fost întoarse din drum în dimineaţa înmormîntării, spunîndu-li-se să meargă direct la slujba de la biserca Sfîntul Alfons. Aici li s-a comunicat, de către directorii firmei de pompe funebre, să nu mai meargă la cimitir, deoarece Miss Carlotta dorea ca totul să se petreacă în linişte.

Cu toate acestea, s-au adunat nu prea departe de cimitir, urmărind de la distanţă cum sicriul lui Lionel este plasat lîngă cel al Stellei.

Din istorisirile familiei:

„Totul se terminase, ştiam cu toţii asta. Sărmanul Pierce, în cele din urmă a reuşit să treacă peste cele întîmplate. A studiat pentru un timp la Columbia, apoi, după un an, a trecut la Harvard. Dar pînă în ziua morţii lui, nimeni nu a mai pomenit numele Stellei în faţa lui. Şi cît de mult o ura pe Carlotta. Singura dată cînd l-am auzit vorbind despre asta, spunea că ea e cea responsabilă. Ar fi trebuit să tragă ea însăşi cu pistolul.

Nu numai că Pierce şi-a revenit, dar a ajuns un avocat foarte capabil şi a jucat un important rol în orientarea şi sporirea averii Mayfair de-a lungul deceniilor. A murit în 1986. Fiul lui, Ryan Mayfair, născut în 1936, este astăzi conducătorul firmei Mayfair and Mayfair. Tînărul Pierce, fiul lui Ryan, este, în prezent, cel mai promiţător angajat al firmei.

Dar cei care au spus că „totul s-a terminat" aveau dreptate.

Odată cu moartea Stellei, puterea vrăjitoarelor Mayfair a fost efectiv sfărîmată. Stella a fost prima dintre urmaşii lui Deborah care a murit de tînără. A fost prima care a murit violent. Şi niciodată după asta, nici o vrăjitoare Mayfair nu a mai „domnit" pe First Street şi nici nu şi-a mai asumat gestionarea directă a moştenirii. Într-adevăr, actuala moştenitoare desemnată este catatonică, iar fiica ei – Rowan Mayfair – este o tînără care se ocupă de neurochirurgie şi care locuieşte la mai mult de două mii de kilometri distanţă de First Street, nu cunoaşte nimic despre mama ei, despre moştenirea ei, despre zestrea sau casa ei.

Cum de s-a ajuns aici? Şi ar putea vreo persoană anume să fie condamnată? Aceste întrebări ar putea tortura pe oricine la nesfîrşit. Dar, înainte de a ne ocupa de ele în detaliu, să ne

întoarcem în timp şi să revedem poziţia Talamasca după decesul lui Arthur Langtry.

STADIUL INVESTIGAŢIILOR ÎN 1929

Nu s-a făcut niciodată o autopsie asupra lui Arthur Langtry. Rămăşiţele lui au fost îngropate în Anglia, la cimitirul Talamasca, unde mormîntul îi fusese de multă vreme pregătit. Nu sînt dovezi că ar fi avut o moarte violentă; într-adevăr, ultima lui scrisoare, în care ne-a descris moartea Stellei, indica destul de clar că apăruseră unele probleme cardiace. Dar am putea să spunem şi că stresul cauzat de cele văzute la New Orleans şi-a arătat colţii. Probabil că Arthur ar fi trăit mai mult dacă nu s-ar fi dus acolo. Pe de altă parte, încă nu se retrăsese din activitate, aşa că s-ar fi putut întîlni cu moartea oricînd în timpul muncii pe teren sau la un alt caz.

Oricum, pentru consiliul Talamasca, Arthur Langtry a fost o altă victimă a vrăjitoarelor Mayfair. Iar faptul că Arthur a zărit spiritul lui Stuart a fost pe deplin acceptat de aceşti investigatori cu experienţă ca o dovadă că Stuart a murit în interiorul casei Mayfair.

Dar Talamasca dorea să ştie mai ales cum anume murise Stuart. Carlotta a făcut-o? Şi dacă da, de ce?

Argumentul covîrşitor în favoarea opiniei după care Carlotta era ucigaşa este, probabil, evident deja şi va deveni şi mai clar pe măsură ce naraţiunea va continua. Carlotta a fost toată viaţa un catolic practicant, un avocat scrupulos şi onest şi un cetăţean care a respectat legea. Criticile aspre pe care i le aducea Stellei porneau din convigerilor sale morale, cel puţin aşa au spus familia, prietenii şi alţi observatori.

Pe de altă parte, Carlotta, conform spuselor unei mari mulţimi de oameni, l-a determinat pe Lionel să o împuşte pe Stella, făcînd totul în afară de a-i pune pistolul în mînă.

Chiar dacă ea i-ar fi pus în mînă pistolul lui Lionel, un act atît de emoţional şi public precum uciderea Stellei este ceva foarte diferit faţă de uciderea în secret şi cu sînge rece a unui străin abia cunoscut.

Să fi fost Lionel ucigaşul lui Stuart Townsend? Dar Stella însăşi? Şi cum l-am putea scoate din discuţie pe Lasher? Dacă am considera această fiinţă ca avînd personalitate, o istorie, un anumit profil cum am spune în lumea modernă, oare uciderea lui Townsend nu ar fi mai degrabă un *modus operandi* al spiritului, decît a oricărui altcineva din casă?

Din nefericire, nici una dintre aceste teorii nu poate asigura muşamalizarea, deoarece în mod sigur a existat o muşamalizare realizată de angajaţii hotelului St. Charles care au fost plătiţi să declare că Stuart Townsend nu a fost niciodată acolo.

Probabil, un scenariu acceptabil ar fi unul care să-i adune pe toţi suspecţii implicaţi. De exemplu, cum ar fi dacă Stella l-ar fi invitat pe Stuart pe First Street, unde acesta şi-a găsit moartea printr-o violenţă declanşată de Lasher? Şi, pe urmă, dacă Stella, într-un acces de panică, i-a rugat pe Carlotta sau pe Lionel sau chiar pe Pierce să o ajute să ascundă cadavrul şi să se asigure că nimeni de la hotel nu va scoate o vorbă?

Din nefericire, acest scenariu, ca multe altele, lasă prea multe întrebări fără răspuns. De ce, de exemplu, ar fi participat Carlotta la aşa ceva? Nu s-ar fi putut folosi de moartea lui Townsend pentru a scăpa de sora ei mai mică o dată pentru totdeauna? În ceea ce-l priveşte pe Pierce, este aproape imposibil ca un tînăr atît de inocent să se fi implicat în aşa ceva. (Pierce a continuat să trăiască o viaţă complet respectabilă.) Iar dacă ne gîndim la Lionel, trebuie să ne întrebăm: dacă ar fi ştiut de moartea lui Stuart sau de dispariţia acestuia, ce l-ar fi împiedicat să spună ceva atunci cînd „a ajuns nebun de legat"? cu siguranţă că

spusese destule despre tot ce s-a întîmplat pe First Street, după cum arată documentele.

Şi, în sfîrşit, ne punem întrebarea – dacă vreunul din aceşti improbabili complici ar fi ajutat-o pe Stella să îngroape cadavrul în curtea casei, de ce s-ar mai fi obosit să îndepărteze de la hotel toate lucrurile care i-au aparţinut lui Townsend şi apoi să aranjeze cu angajaţii să spună că nu a fost niciodată acolo?

Probabil că Talamasca a greşit, dacă privim retrospectiv, pentru că nu a urmărit mai departe problema lui Stuart, pentru că nu a cerut o investigaţie completă, pentru că nu a forţat poliţia să continue cercetarea cazului. De fapt, am forţat. Şi la fel a făcut şi familia lui Stuart, cînd au fost informaţi de dispariţia lui. Dar, aşa cum o distinsă firmă de avocatură din New Orleans i-a spus doctorului Townsend: „Nu avem nimic cu care să mergem mai departe. Nu se poate dovedi că tînărul a fost vreodată aici!"

În zilele care au urmat morţii Stellei, nimeni nu dorea să „deranjeze" familia Mayfair cu întrebări privitoare la misteriosul texan din Anglia. Iar investigatorii noştri, incluzînd pe unii dintre cei mai buni, nu au reuşit să spargă tăcerea angajaţilor hotelului, nici măcar cu un indiciu cît de firav cu privire la cine i-ar fi plătit. Este o prostie să ne gîndim că poliţia s-ar fi descurcat mai bine.

Dar avem un foarte interesant fragment de „mărturie" contemporană la care să ne gîndim înainte de a lăsa deoparte această crimă nerezolvată. Acesta constă în cuvîntul final cu privire la subiect făcut de Irwin Dandrich, în timp ce flecărea cu unul dintre detectivii noştri particulari într-un bar din French Quarter, în timpul Crăciunului din 1929.

– Să-ţi spun secretul prin care poţi înţelege această familie, a spus Dandrich, eu am urmărit asta ani de zile. Nu numai pentru păsările voastre excentrice din Londra, ţin să-ţi amintesc. I-am observat aşa cum o făcea oricine, întrebîndu-mă mereu ce se întîmplă în spatele cortinei. Secretul este că am realizat că această

Carlotta nu este femeia cu viaţa curată, religioasă, aşa cum pretinde ea. Este ceva misterios şi diavolesc în privinţa ei. Este distructivă şi răzbunătoare. Mai degrabă ar vedea-o pe mica Antha înnebunind, decît să o vadă ajungînd ca Stella. Mai degrabă ar vedea casa părăsită şi întunecată, decît să-i vadă pe alţii distrîndu-se.

La o primă vedere, aceste remarci par simpliste, dar ar putea conţine mai mult adevăr decît şi-ar fi dat cineva seama la acea vreme. Pentru întreaga lume, Carlotta Mayfair prezenta o viaţă curată, sănătoasă, dreaptă şi aşa mai departe. Din 1929, ea a participat zilnic la toate slujbele de la biserica „Maica Noastră Cea Mereu Ajutătoare" din Prytania, a dat cu generozitate bani bisericii şi tuturor organizaţiilor acesteia şi, chiar dacă ducea un război personal cu Mayfair and Mayfair privitor la administrarea averii Anthei, era întotdeauna extrem de generoasă cu banii ei. Dădea bani fără a-i mai lua înapoi oricărui Mayfair care avea nevoie, trimitea cadouri cu ocazia zilelor de naştere, a căsătoriilor, a botezurilor, absolvirilor, funeraliilor, iar din cînd în cînd se întîlnea cu rudele, în afara casei, pentru a lua masa sau ceaiul împreună.

Pentru cei care au fost adînc jigniţi de Stella, Carlotta era o femeie bună, temelia casei din First Street, fiind abilă, neobosită pînă la autosacrificiu în privinţa îngrijirilor acordate fiicei nesănătoase a Stellei, Antha, precum şi a celorlaţi dependenţi, Drăguţa Millie, Belle şi Nancy.

Nu a fost niciodată criticată pentru că nu a reuşit să redeschidă familiei casa sau pentru refuzul ei de a reinstaura întîlnirile şi reuniunile de orice fel. Dimpotrivă, s-a înţeles că era „extrem de ocupată". Nimeni nu dorea să o bată la cap. Într-adevăr, cu timpul, ea a devenit un fel de sfînt amar al familiei.

Părerea mea – dacă ea contează –, după patruzeci de ani de studiu al familiei, este că există o mare cantitate de adevăr în

estimările lui Irwin Dandrich cu privire la Carlotta. Este convingerea mea personală că ea prezintă la fel de mult mister ca şi Mary Beth sau Julien. Şi că noi doar am întrezărit foarte puţin din cele ce se petrec în acea casă.

POZIŢIA ORDINULUI CLARIFICATĂ MAI TÂRZIU

În ceea ce priveşte viitorul, s-a stabilit în Talamasca, în 1929, că nu va mai avea loc nici o altă încercare de contact personal.

Directorul nostru, Evan Neville, considera că cel mai important lucru este să ascultăm sfatul lui Arthur Langtry, iar avertismentul spectrului lui Stuart Townsend să fie respectat. De acum înainte vom sta deoparte în privinţa familiei Mayfair.

Şi totuşi, cîţiva membri mai tineri ai consiliului au fost de părere că ar trebui să încercăm să luăm legătura cu Carlotta Mayfair, măcar prin poştă. Ce rău ar putea fi în asta şi, mai ales, *ce drept avem să-i ascundem informaţiile noastre?* În ce scop am acumulat atîtea informaţii? Trebuie să ne pregătim în vederea acceptării de către ea a datelor pe care le deţinem. Cu siguranţă că cele mai vechi documente ale noastre – scrisorile lui Petyr van Abel – ar trebui să-i fie puse la dispoziţie, împreună cu arborele genealogic pe care l-am întocmit.

Toate acestea au condus la o dezbatere foarte aprinsă. Membrii mai în vîrstă le-au reamintit celor mai tineri că, după toate probabilităţile, Carlotta Mayfair este responsabilă de moartea lui Stuart Townsend şi, foarte posibil, şi de aceea a surorii ei, Stella. Ce obligaţii am putea avea faţă de o asemenea persoană? Pentru Antha, am putea să ne revizuim atitudinea, dar acest lucru nu se va putea pune în discuţie pînă ce ea nu va împlini douăzeci şi unu de ani.

În afară de asta, în absenţa oricărui intermediari pentru un contact personal, cum am fi putut da Carlottei informaţiile şi ce anume informaţii i-am putea oferi?

Istoria familiei Mayfair, aşa cum era ea în anul 1929, nu era gata pentru a fi „cunoscută de toată lumea". Va trebui pregătit un rezumat prudent, din care să fie înlăturate numele martorilor şi ale investigatorilor, dar, încă o dată, în ce scop să i-l dăm Carlottei? Ce ar fi făcut ea cu el? Cum l-ar fi putut folosi în ceea ce o priveşte pe Antha? Care ar fi fost reacţia ei, în general? Şi, dacă doream să dăm această istorie Carlottei, de ce să nu o dăm, de asemenea, şi lui Cortland şi fraţilor lui? Într-adevăr, de ce să nu o dăm întregii familii Mayfair? Şi dacă vom face asta, ce efect va avea asupra acestor oameni? Ce drept avem să aducem o schimbare atît de spectaculoasă în vieţile lor?

Într-adevăr, natura istoriei noastre era tît de specială, incluzînd materiale atît de bizare şi misterioase, încît nici o expunere a ei nu putea fi făcută la întîmplare.

... Şi aşa mai departe, dezbaterea continua.

Şi, ca de obicei în asemenea ocazii, regulile, scopurile şi etica Talamasca au fost complet reevaluate. Am fost obligaţi să reafirmăm că istoria familiei Mayfair – datorită întinderii şi complexităţii – era inestimabilă pentru noi ca specialişti în ocultism şi că vom continua să strîngem informaţii despre despre această familie, indiferent ce ar fi avut membrii mai tineri ai consiliului de spus despre etică sau despre altceva asemănător. Încercarea noastră de a stabili „contactul" fusese un eşec formidabil. Vom aştepta pînă cînd Antha va împlini douăzeci şi unu de ani şi abia atunci vom lua serios în considerare o abordare prudentă, în funcţie de cine ar fi fost atunci cel mai potrivit din consiliu pentru aşa ceva.

De asemenea, a devenit clar, pe măsură ce consiliul continua certurile, că aproape nimeni dintre cei prezenţi, inclusiv Evan Neville, nu cunoştea perfect întreaga istorie a vrăjitoarelor Mayfair. De fapt, erau destule dispute cu privire nu numai la ce şi cum să facem, ci şi la ce s-a întîmplat în familie şi cînd. Toate

astea deoarece dosarul ajunsese mult prea mare şi complicat pentru a îngădui cuiva să facă ordine în el într-o perioadă rezonabilă de timp.

Era evident că Talamasca trebuia să găsească pe cineva dispus să-şi aloce tot timpul vrăjitoarelor Mayfair, cineva capabil să studieze dosarul în detaliu şi apoi să tragă concluziile cele mai inteligente şi responsabile privitoare la ce trebuia făcut pe teren. Şi, luînd în considerare tragica moarte a lui Stuart Townsend, s-a hotărît ca acea persoană să fie pregătită teoretic la cel mai înalt nivel, dar să aibă şi o vastă experienţă de teren. Într-adevăr, trebuia să-şi dovedească cunoştinţele asupra dosarului printr-o aranjare a întregului material într-o naraţiune coerentă şi uşor de citit. Atunci şi numai atunci, acestei persoane i s-ar fi îngăduit să aducă dosarul la cunoştinţa vrăjitoarelor Matfair printr-o investigare directă, avînd ca scop final un eventual contact.

Pe scurt, enorma sarcină de a traduce şi aranja dosarul într-o naraţiune coerentă era privită ca o etapă de pregătire absolut necesară în vederea implicării directe pe teren. Această abordare era cea mai înţeleaptă.

Singura deficienţă a întregului plan era că, din păcate, o asemenea persoană nu a fost descoperită în cadrul ordinului pînă în 1953. Iar pînă la acea dată, viaţa tragică a Anthei Mayfair se încheiase. Moştenitoarea desemnată era o fetiţă de doisprezece ani, cu chipul palid, care fusese deja dată afară din şcoală deoarece „stătea de vorbă cu prietenul invizibil" şi pentru că făcea ca florile să zboare prin aer, găsea obiecte pierdute şi citea mintile celorlalţi.

– Numele ei este Deirdre, spunea Evan Neville, cu faţa tristă şi îngrijorată. Este crescută în aceeaşi casă tristă ca şi mama ei, împreună cu acele femei bătrîne şi numai Dumnezeu ştie ce cunosc sau cred ele despre istoria lor, despre puterile ei şi despre acel spirit care a fost deja văzut lîngă copil.

Unul dintre membrii cei mai tineri, agitat de aceste veşti şi de toate discuţiile anterioare, precum şi din cauza faptului că ştia doar părţi ale documentelor Mayfair, a decis că trebuie acţionat cît mai repede.

Deoarece, evident, eu sînt acel membru, am să iau o mică pauză înainte de a mă prezenta şi vă voi relata scurta şi trista istorie a Anthei Mayfair.

AUTORUL ACESTEI NARAŢIUNI, AARON LIGHTNER, INTRĂ ÎN SCENĂ

O biografie completă a mea este relatată în capitolul Aaron Lightner. Dar, pentru scopul acestei naraţiuni, cele ce urmează sînt suficiente.

M-am născut la Londra, în 1921. Am devenit membru cu drepturi depline al ordinului în 1943, după ce mi-am terminat studiile la Oxford. Dar am lucrat pentru Talamasca de la vîrsta de şapte ani şi am locuit în arhondaric de la cincisprezece.

Am fost prezentat ordinului în 1928 de către tatăl meu, profesor şi translator de latină, şi de către mama mea, americancă, profesoară de pian, la vîrsta de şase ani. O ciudată abilitate telekinetică a fost aceea care i-a determinat să caute ajutor în afară. Puteam mişca obiecte doar concentrîndu-mă asupra lor sau spunîndu-le să se mişte. Şi, chiar dacă această putere nu a fost niciodată prea mare, a fost suficient pentru ca aceia care mi-au observat-o să fie destul de neliniştiţi.

Îngrijoraţii mei părinţi bănuiau că această putere era doar una dintre manifestările paranormale pe care le-au zărit ocazional. M-au dus la mai mulţi psihiatri, din cauza abilităţilor mele stranii, iar în final unul din aceştia le-a spus: „Duceţi-l la Talamasca. Puterile lui sînt reale şi doar ei se pricep să lucreze cu asemenea cazuri".

Talamasca a fost mai mult decît încîntată să discute aceste chestiuni cu părinţii mei, care erau, în sfîrşit, mult mai uşuraţi.

– Dacă încercaţi să blocaţi aceste puteri ale fiului dumneavoastră, le-a spus Evan Neville, nu veţi reuşi mare lucru. Îi supuneţi chiar personalitatea unui mare risc. Lăsaţi-ne pe noi să ne ocupăm de el. Lăsaţi-ne să-l învăţăm cum să-şi stăpînească şi să-şi controleze aceste abilităţi.

După multe şovăieli, părinţii mei au acceptat.

Am început să-mi petrec fiecare sîmbătă în arhondaric, în afara Londrei, iar pe la zece ani rămîneam weekend-urile şi vacanţele de vară acolo. Mama şi tata erau vizitatori frecvenţi. Tata a început în 1935 să facă traduceri pentru Talamasca după documente fragmentare în latină şi a lucrat pentru ordin pînă cînd a murit, în 1972, cînd era deja văduv şi locuia lîn arhondaric. Ambii mei părinţi erau încîntaţi de biblioteca de acolo şi, chiar dacă nu au fost niciodată în mod oficial membri ai ordinului, au fost toată viaţa, într-un anume sens, parte a acestuia. Nu au obiectat atunci cînd am fost cooptat, dar au insistat să-mi completez educaţia şi să nu las ca „puterile mele speciale" să mă împiedice prematur să am o „viaţă normală".

Puterea mea telekinetică nu a fost niciodată prea mare, dar, cu ajutorul prietenilor din ordin, am devenit destul de conştient că, în anumite condiţii, pot să citesc gîndurile oamenilor. Am învăţat, de asemenea, cînd şi unde era potrivit să-mi fac cunoscute oamenilor puterile şi cum să le utilizez în scopuri constructive.

Nu am fost niciodată un medium puternic în adevăratul sens. Într-adevăr, abilitatea mea destul de redusă de a citi minţile mi-a folosit foarte mult în activitatea mea de de investigator de teren pentru Talamasca, mai ales în situaţiile care implicau un anume risc. Iar telekinezia mea este rar folosită în practică.

La optsprezece ani, eram deja devotat felului de viaţă al ordinului, precum şi scopurilor lui. Nu reuşeam să-mi imaginez

lumea fără Talamasca. Interesele mele erau interesele ordinului şi eram în totalitate compatibil cu spiritul ei. Nu contează la ce şcoli am fost, nici cît de mult am călătorit cu părinţii sau cu prietenii mei de la şcoală, ordinul a fost întotdeauna căminul meu.

Cînd am terminat studiile la Oxford, am fost primit membru cu drepturi depline, chiar dacă, de fapt, aparţineam ordinului de mult timp. Domeniul meu preferat a fost întotdeauna acela al marilor familii de vrăjitori. Am citit foarte multe despre persecuţiile la care au fost supuşi vrăjitorii. Iar persoanele care se potriveau definiţiei date de noi vrăjitorilor m-au fascinat.

Prima mea misiune de teren a fost în legătură cu o familie de vrăjitori din Italia, sub îndrumarea lui Elaine Barrett care era pe atunci, şi a continuat să fie timp de mulţi ani, cel mai abil investigator al ordinului din domeniul vrăjitoriei.

Ea a fost aceea care mi-a povestit prima dată despre vrăjitoarele Mayfair în cadrul unei conversaţii obişnuite din timpul cinei, spunîndu-mi ce s-a întîmplat cu Petyr van Abel, Stuart Townsend şi Arthur Langtry şi invitîndu-mă să citesc materialele despre acest subiect în timpul meu liber. Multe au fost nopţile în care am adormit cu documentele Mayfair răspîndite peste tot în dormitorul meu în timpul verii şi iernii anului 1945, iar în 1946 deja făceam deja însemnări pentru un raport.

Cu toate acestea, anul 1947 m-a ţinut departe de arhondaric şi de toate documentele Mayfair din cauza muncii de teren făcută împreună cu Elaine. Doar mai tîrziu am realizat că toţi aceşti ani mi-au furnizat înregistrările de teren de care aveam nevoie pentru a mă apuca de raportul privitor la vrăjitoarele Mayfair, activitate ce urma să devină munca vieţii mele.

Numirea oficială a avut loc în 1953: începe raportul, iar cînd va fi complet şi va avea o formă acceptabilă, vom discuta problema trimiterii tale la New Orleans pentru a vedea tu însuţi locatarii casei de pe First Street.

Din nou şi din nou mi s-a reamintit că, indiferent de aspiraţiile mele, va trebui să fiu extrem de prudent. Antha Mayfair a avut o moarte violentă. La fel şi tatăl fiicei ei, Deirdre. La fel şi un văr Mayfair din New York – doctorul Cornell Mayfair – care a trebuit să vină la New Orleans, în 1945, special pentru a o vedea pe micuţa de opt ani, Deirdre, şi de a cerceta plîngerile Carlottei cu privire la faptul că Antha era debilă mintal congenital.

Am acceptat condiţiile numirii. Am început să traduc jurnalul lui Petyr van Abel. În tot acest timp mi s-a alocat un buget nelimitat pentru a mări raza investigaţiilor în orice direcţie doream. De asemenea, am început o cercetare „la distanţă" a lui Deirdre Mayfair, care avea acum doisprezece ani şi era unicul copil al Anthei Mayfair.

Trebuie să adaug, ca o concluzie, că doi au fost factorii care au jucat un rol important în toată investigaţia pe care am desfăşurat-o. Primul se pare că a fost stilul şi maniera mea personală, care relaxau oamenii, aproape fără ca ei să-şi dea seama. Stăteau mult mai frecvent de vorbă cu mine decît cu oricine altcineva. Este foarte dificil, dacă nu imposibil, de stabilit cît anume se datorează vreunei „persuasiuni telepatice". Aş spune mai degrabă că e de vină faptul că arăt ca un „gentleman din Lumea Veche", iar oamenii presupun automat că sînt cumsecade. De asemenea, am o empatie extraordinară cu cei pe care îi intervievez, sînt un bun ascultător.

Sper şi mă rog ca, în ciuda decepţiilor pe care le-am tot avut în legătură cu munca mea, să nu fi înşelat încrederea nimănui. Imperativul vieţii mele este să fac bine cu orice preţ.

Cel de-al doilea factor care mi-a influenţat munca de teren şi interviurile este uşoara mea capacitate de a citi minţile. Destul de frecvent aflu nume sau detalii din gîndurile oamenilor. În general, nu includ aceste informaţii în raportul meu, nefiind de mare încredere. Dar descoperirile mele telepatice mi-au furnizat,

de-a lungul anilor, importante „indicii". Iar această trăsătură este strîns legată de abilitatea mea de a simți pericolul, după cum vor arăta cele ce urmează...

Este, acum, timpul să ne întoarcem la narațiunea noastră și să reconstruim tragica poveste a vieții Anthei și nașterea lui Deirdre.

VRĂJITOARELE MAYFAIR DIN 1929 PÂNĂ ÎN ZILELE NOASTRE

Antha Mayfair

O dată cu moartea Stellei, s-a încheiat o eră pentru Mayfairi. Iar tragica istorie a fiicei Stellei, Antha, precum și a unicului ei copil, Deirdre, rămîne învăluită în mister pînă în zilele noastre.

Cu trecerea timpului, personalul casei din First Street s-a redus la un cuplu de servitori tăcut, inabordabil și absolut loial. Dependințele exterioare, ne mai fiind necesare servitoarelor, vizitiilor sau grăjdarilor, au căzut în paragină.

Femeile de pe First Street au dus o viață foarte retrasă, Belle și Drăguța Millie devenind „drăguțele bătrîne doamne" din Garden District. Ele mergeau zilnic la slujba de la capela de pe Prytania Street sau se opreau să stea de vorbă cu vecinii peste gardul de fier.

La doar șase luni de la moartea mamei sale, Antha a fost exmatriculată de la o școală canadiană cu internat, ultima instituție publică la care a mai mers vreodată. A fost surpinzător de ușor pentru un detectiv particular să afle din clevetelile profesorilor că Antha i-a speriat pe toți cu capacitatea ei de a citi în mințile celorlalți, cu discuțiile ei cu un prieten invizibil și cu amenințările ei aduse oricui își bătea joc de ea sau o vorbea pe la spate. Era descrisă ca o fetiță nervoasă, plîngăcioasă, nemulțumită de frigul din orice anotimp și făcînd accese de febră sau de tremurat inexplicabile.

Carlotta Mayfair a adus-o pe Antha acasă, din Canada, cu trenul și, după cunoștințele noastre, Antha nu a mai petrecut nici o noapte în afara casei pînă la șaptesprezece ani.

Nancy, o tînără scundă, grăsuță și mohorîtă, cu doar doi ani mai mare ca Antha, a continuat să meargă zilnic la școală pînă la optsprezece ani, după care a lucrat ca funcționar într-unul din birourile de avocatură ale Carlottei timp de patru ani. În fiecare dimineață, fără greș, ea și Carlotta plecau din First și Chestnut Street pe St. Charles Avenue, de unde luau tramvaiul pentru a ajunge în oraș.

Deja casa din First Street avea un aer sumbru, mohorît. Obloanele ei nu au mai fost niciodată desferecate. Culoarea ei gri-violet a început să pălească, iar grădina s-a sălbăticit în spatele gardurilor de fier, muri și zmeuri sălbatici crescînd printre cameliile și gardeniile ce fuseseră atît de bine îngrijite odinioară. Cînd vechile grajduri goale au ars în 1938, în locul lor au răsărit doar buruieni. Au mai dispărut și alte clădiri pînă au mai rămas doar vechea garsonieră și un stejar mare și frumos, ale cărui ramuri se întindeau cu disperare peste ierburile crescute în neorînduială spre casa îndepărtată.

În 1934 am început să primim primele rapoarte de la lucrătorii care au declarat că era imposibil de a se mai face reparații prin casă. Frații Molloy au spus tuturor celor din barul Corona, de pe Magazine Street, că nu puteau zugrăvi acolo deoarece, de fiecare dată cînd se întorceau, scările lor cădeau, cutiile cu vopsea se răsturnau sau pensulele cădeau în noroi.

– Cred că s-a întîmplat de șase ori, a spus Davey Molloy, vopseaua s-a răsurnat, scara a căzut... Niciodată nu mi s-a întîmplat asta, să răstorn cutia cu vopsea! Iar Miss Carlotta mi-a spus: „Tu singur ai răsturnat-o". Ei bine, i-am spus eu, scara aia a căzut peste mine, așa să știți! Eu plec de aici!

Fratele lui Davey, Thompson Molloy, are o teorie privitoare la cine era responsabil pentru asta:

– E tipul ăla cu părul şaten, ăla care se uita la noi tot timpul. I-am spus lui Miss Carlotta: „Nu credeţi că el face asta? Tipul ăla care stă tot timpul acolo, sub copaci?" Ea s-a purtat de parcă nu ştia despre ce vorbesc. Dar el ne privea tot timpul. Am încercat să reparăm peretele care dă în Chestnut Street şi l-am văzut cum ne privea prin obloanele de la bibliotecă. M-am speriat cumplit. Cine e? E una din rudele lor? Nu mai lucrez acolo. Nu-mi pasă că sînt timpuri grele. Nu mai lucrez niciodată în casa aia.

Un alt muncitor, angajat doar ca să vopsească gardul de fier în negru, ne-a spus că a păţit aceleaşi lucruri. A renunţat după o jumătate de zi, iar în acest timp a căzut peste el o grămadă de moloz de pe acoperiş, iar frunzele cădeau într-una în vopsea.

Prin 1935 se ştia, în tot Irish Channel, că nu se mai putea face nimic pentru „acea casă bătrînă". Cînd au fost angajati doi tineri să cureţe piscina, în acelaşi an, unul dintre ei a căzut în apă şi era cît pe ce să se înece. Celălalt s-a chinuit foarte mult ca să-şi scoată prietenul din apă.

– Nu mai vedeam nimic. Îl ţineam şi strigam după ajutor, dar mă scufundam în acea mizerie de pe fund, iar apoi, slavă Domnului, el s-a apucat de ceva şi a reuşit să mă scoată afară. Negresa aceea bătrînă, Tuşa Easter, a venit în fugă cu un prosop şi a început să ţipe: „Ieşiţi imediat din piscină! Nu vă mai bateţi capul cu curăţirea ei. Numai ieşiţi repede!"

Bîrfa a ajuns şi la urechile lui Irwin Dandrich:

– Se spune că locul e bîntuit, că spiritul Stellei nu lasă pe nimeni să se atingă de nimic. E ca şi cum tot locul acela o jeleşte încă pe Stella.

Să fi auzit Dandrich de un om misterios cu părul şaten?

– Aud tot felul de lucruri. Unii spun că e fantoma lui Julien, care o supravegează pe Antha. Ei bine, eu spun că nu face treabă prea bună.

Scurt timp după aceste întîmplări, a apărut o notă la ziarul local, *Times-Picayune*, ce descria o „misterioasă vilă rezidențială" unde nu se puteau face nici un fel de lucrări. Dandrich a decupat-o și ne-a trimis-o la Londra, cu o mică apostilă: „Eu și gura mea bogată".

Unul dintre investigatorii noștri l-a invitat pe reporterul respectiv la masă. Era fericită să poată discuta despre acest subiect și, da, era vorba de casa Mayfair. Toată lumea știa asta. Un instalator a declarat că fusese închis la subsolul casei timp de cîteva ore pe cînd încerca să repare o țeavă. Aproape că și-a pierdut cunoștința. Cînd, în sfîrșit, și-a revenit și a reușit să iasă, a trebuit să fie dus la spital. Apoi a fost întîmplarea cu telefonistul care urma să monteze un telefon în bibliotecă. A spus că nu va mai călca în acea casă. Unul din portretele de pe perete s-a uitat efectiv la el. Și era absolut convins că văzuse o fantomă în cameră.

– Aș fi putut să scriu și multe alte lucruri, a spus tînăra femeie, dar cei de la ziar nu doresc să aibă necazuri cu Carlotta Mayfair. Ți-am spus de grădinar? Merge acolo în mod regulat ca să tundă iarba, știi, și mi-a spus cel mai ciudat lucru cînd l-am sunat. Zicea așa: „Oh, *el* nu mă deranjează niciodată. Ne înțelegem amîndoi destul de bine, aș putea să spun că sîntem prieteni". Ei bine, la cine crezi tu că se referea? Cînd l-am întrebat, mi-a răspuns: „Du-te pînă acolo. Ai să-l vezi. E acolo dintotdeauna. Bunicul meu îl vedea mereu. Dar e liniștit. Nu se poate mișca și nici să-ți vorbească. Doar stă acolo și se uită la tine dintre umbre. O clipă îl vezi, apoi a dispărut. Nu mă deranjează cu nimic. Se poartă frumos cu mine. Sînt plătit foarte bine ca să lucrez acolo. Am lucrat acolo dintotdeauna. El nu mă sperie".

Familia din acea perioadă dezminte „poveştile cu fantome". La fel şi societatea din zona rezidenţială, conform spuselor lui Dandrich, deşi el mai spune că este de părere că oamenii erau naivi.

– Cred că ea, Carlotta, a început acele poveşti stupide cu fantome, a spus unul din veri după cîţiva ani. Dorea să ţină lumea la distanţă. Ne-am distrat mult cînd am auzit asta.

– Fantome pe First Street? Carlotta e de vină că acea casă a ajuns o ruină. Întotdeauna s-a scumpit la tărîţe. Asta e diferenţa dintre ea şi mama ei.

Dar oricare ar fi fost atitudinea rudelor sau a societăţii locale, preoţii au auzit nenumărate poveşti despre fantome şi întîmplări misterioase pe First Street. Părintele Lafferty suna periodic la First Street. Sora lui a declarat unuia dintre investigatorii noştri:

– Fratele meu ştia destule despre ce se întîmpla, dar nu a vorbit niciodată despre asta. L-am întrebat ce mai face Antha, dar nu a vrut să-mi răspundă. Dar ştiu că a văzut-o pe Antha. A intrat în casa aceea. După ce Antha a murit, a venit la noi într-o duminică, s-a aşezat la masă, şi-a pus capul pe mîini şi a început să plîngă. A fost singura dată cînd l-am văzut pe fratele meu, părintele Thomas Lafferty, atît de dărîmat şi plîngînd.

În toată această perioadă, familia era îngrijorată pentru Antha. Oficial, Antha era „nesănătoasă" la minte, iar Carlotta discuta mereu cu psihiatrii ei, dar asta „nu a dus la nimic bun". Copilul era iremediabil şocat de la uciderea mamei ei. Trăia într-o lume fantastică, a fantomelor şi a prietenilor invizibili. Nu putea fi lăsată nesupravegheată şi nu putea părăsi casa.

Din surse juridice am aflat că rudele l-au rugat adeseori pe Cortland Mayfair să vadă ce mai face Antha, dar acesta nu mai era binevenit în casa de pe First Street. Vecinii ne-au spus că l-au văzut de mai multe ori întors de la uşă.

– Obișnuia să meargă acolo în fiecare Ajun de Crăciun, ne-a spus, cîțiva ani mai tîrziu, unul dintre vecini. Mașina lui oprea în fața porții principale, șoferul cobora, deschidea ușa și scotea toate cadourile din portbagaj. Multe, multe cadouri. Apoi Carlotta ieșea, dădea mîna cu el acolo, pe scări. Nu a intrat niciodată în casă.

Talamasca nu a găsit nici o înregistrare care să ateste că vreun doctor ar fi văzut-o pe Antha. Este îndoielnic ca Antha să fi fost scoasă afară din casă, cu excepția slujbelor religioase de duminică. Vecinii au spus că au văzut-o mereu în grădina casei.

Își citea cărțile sub stejarul cel uriaș din curte. Stătea cu orele pe veranda laterală, cu coatele pe genunchi.

O servitoare care lucra peste drum a spus că a văzut-o vorbind cu „omul ăla tot timpul, știi, ăla cu părul castaniu, e tot timpul acolo cu ea, trebuie că e unul dintre veri și e sigur că are gusturi bune la îmbrăcăminte".

Cînd Antha a împlinit cincisprezece ani, a început să iasă cîteodată singură pe poartă. Un poștaș spunea că o vedea des, o fată subțire, cu privirea visătoare, plimbîndu-se pe străzi singură, uneori cu un „tip tînăr și arătos". „Tipul tînăr și arătos" avea ochii și părul maronii și era întotdeauna îmbrăcat cu costum și cravată.

– Le plăcea mult să mă sperie, spunea lăptarul. O dată, în timp ce ieșeam fluierînd pe poarta casei doctorului Milton de pe Second Street, era gata-gata să dau peste ei; stăteau în fața mea, în umbra de sub magnolie. Ea era complet nemișcată, iar el stătea lîngă ea. Aproape să ne ciocnim. Am impresia că șușoteau împreună și că i-am speriat și eu la fel de tare pe cît m-au speriat ei pe mine.

În dosarele noastre nu avem fotografii din acea epocă, dar toți martorii au descris-o pe Antha ca fiind drăguță.

– Avea o privire distantă, spunea o femeie care o vedea des la capelă. Nu era vibrantă ca Stella; întotdeauna părea prinsă în

visurile ei şi, ca să vă spun drept, îmi era milă de ea, sărăcuţa, singură în acea casă, doar cu femeile alea. Să nu mă spui, dar cred despre Carlotta că e o femeie rea. Aşa e. Servitoarea şi bucătăreasa mea, ei, ele ştiu totul despre ea. Spuneau că obişnuia să o ia pe fetiţă de mînă şi să-i taie unghiile pînă în carne.

Irwin Dandrich ne-a spus că vechi prieteni ai Stellei au încercat, din cînd în cînd, să o sune pe fată, dar nu li s-a permis. „Nimeni nu putea trece de Nancy sau de negresă, Tuşa Easter, i-a scris Dandrich investigatorului din Londra. Iar vorba merge că Antha este prizonieră în acea casă."

În afară de aceste informaţii firave, nu ştim nimic despre Antha din 1930 pînă în 1938 şi se pare că nimeni din familie nu ştia mai multe. Dar putem uşor să tragem concluzia că toate referirile la „omul cu ochii şi părul castanii" se potriveau cu Lasher, iar dacă aşa este, *avem mai multe relatări despre apariţiile lui în această perioadă decît în toate deceniile anterioare.*

Într-adevăr, declaraţii asupra faptului că Lasher a fost văzut sînt atît de multe încît investigatorii s-au obişnuit să scrie notiţe de felul: „Servitoare care lucrează pe Third Street spune că a văzut-o pe Antha plimbîndu-se împreună cu bărbatul". Sau: „Femeie de pe First şi Prytania Street a văzut-o pe Antha stînd sub stejarul cel mare împreună cu omul ăla".

Casa de pe First Street luase deja un aer de mister întunecat chiar şi pentru urmaşii lui Rémy Mayfair şi ai fraţilor şi surorilor Suzettei, care fuseseră înainte destul de apropiaţi.

Pe urmă, în aprilie 1938, vecinii au asistat la o foarte violentă ceartă de familie. Ferestrele se spărgeau, se auzeau oameni care ţipau şi, în final, a fost văzută o tînără înnebunită, avînd doar o poşetuţă, fugind prin poarta din faţă a casei şi îndreptîndu-se spre St. Charles Avenue. Fără nici o îndoială că era Antha. Chiar şi vecinii şi-au dat seama de asta şi au urmărit din spatele perdelelor de dantelă cum a sosit o maşină a poliţiei după numai

cîteva minute şi Carlotta a ieşit şi a discutat ceva cu cei doi poliţişti care, imediat, au plecat în trombă, cu sirenele urlînd, evident în căutarea tinerei fugare.

În acea noapte, Mayfairii din New York au primit telefoane de la Carlotta prin care erau informaţi că Antha fugise de acasă şi se îndrepta spre Manhattan. Vor da şi ei o mînă de ajutor pentru căutarea Anthei? Aceste rude din New York au fost cele care au informat rudele din New Orleans. Verii se sunau între ei. În cîteva zile, Irwin Dandrich a scris la Londra că „sărăcuţa Antha" îşi cîştigase libertatea. Fugise la New York. Dar cît de departe va ajunge?

După cum s-a văzut, Antha a ajuns destul de departe.

Timp de luni de zile, nimeni nu a ştiut nimic de Antha Mayfair. Poliţia, detectivii particulari şi membrii familiei au dat greş în încercarea de a descoperi ascunzişul Anthei. Carlotta a mers de trei ori la New York în acest timp şi a oferit o recompensă considerabilă oricărui poliţist care o va ajuta în căutare. A sunat-o pe Amanda Grady Mayfair, care îşi părăsise de curînd soţul, pe Cortland, şi, efectiv, a ameninţat-o.

După cum a spus Amanda, mai tîrziu, investigatorilor noştri sub acoperire:

– A fost, pur şi simplu, înspăimîntător. Mi-a cerut să mă întîlnesc cu ea, să luăm prînzul la Waldorf. Ei bine, nu am vrut. Simţeam că ar fi fost ca şi cum m-aş fi dus la grădina zoologică să iau masa cu un leu. Dar ştiam că era supărată din cauza Anthei. Am vrut să-i spun că ea e aceea care a alungat-o pe Antha, că nu ar fi trebuit niciodată să o izoleze pe fetiţă de unchii şi mătuşile ei şi de verii ei care o iubeau atît de mult. Dar, imediat ce ne-am aşezat la masă, a început să mă ameninţe: „Dă-mi voie să-ţi spun, Amanda, că dacă o ascunzi pe Antha îţi pot face necazuri cum nici nu bănuieşti". Am vrut să-i arunc în faţă băutura mea. Eram furioasă. I-am spus: „Carlotta Mayfair, să nu îndrăzneşti

să mai vorbeşti aşa cu mine, nu mă mai suna, nu-mi scrie şi nici nu mai veni pe la mine. M-am săturat de tine încă de la New Orleans. M-am săturat de ceea ce familia ta le-a făcut lui Cortland şi lui Pierce. Să nu te mai apropii niciodată de mine". Crede-mă, scoteam fum pe urechi cînd am ieşit de la Waldorf. Dar, ştii, asta e ceva obişnuit la Carlotta, să-ţi aducă acuzaţii imediat ce te vede. Făcea aşa de ani de zile. În acest mod, tu nu mai puteai să-i aduci nici o acuză.

În iarna lui 1939, investigatorii noştri au localizat-o pe Antha într-un mod foarte simplu. În cadrul unei întîlniri de rutină cu Evan Neville, Elaine Barrett, specialista noastră în vrăjitori, a sugerat că Antha trebuie să-şi fi finanţat escapada cu faimoasele bijuterii şi monede Mayfair. De ce nu încercăm la magazinele din New York, unde aceste lucruri se pot vinde imediat? Antha a fost localizată în mai puţin de o lună.

Într-adevăr, la sosire, pentru a se putea întreţine, ea vînduse nişte monede de aur extrem de rare. Toţi comercianţii de monede din New York o cunoşteau – frumoasa femeie cu maniere elegante şi zîmbet fermecător, care aducea mereu cele mai rare exemplare, luate din colecţia familiei din Virginia, după spusele ei.

– La început am crezut că era marfă furată, a spus unul dintre comercianţii de monede. Vreau să spun că erau trei dintre cele mai fine monede franţuzeşti pe care le văzusem vreodată. I-am dat doar o parte din valoarea lor şi am aşteptat. Dar nu s-a întîmplat absolut nimic. Cînd le-am vîndut, i-am păstrat un procent. Iar cînd mi-a adus nişte monede romane superbe, i-am dat preţul corect. Acum e o clientă fidelă. Dar îţi spun că prefer să fac afaceri cu ea decît cu o groază de alţii care vin pe aici.

A fost foarte simplu să o urmărim pe Antha de la unul din aceste magazine pînă la un apartament din Greenwich Village, de pe Christopher Street, unde locuia cu Sean Lacy, un arătos pictor irlandez-american, care promitea mult în carieră şi care

expusese deja cîteva lucrări ce s-au bucurat de frumoase aprecieri din partea criticilor. Antha însăşi devenise scriitoare. Toată lumea din clădire şi din împrejurimi cunoştea tînărul cuplu. Investigatorii noştri au strîns numeroase informaţii aproape peste noapte.

Prietenii spuneau deschis că Antha era singurul sprijin pentru Sean. Îi cumpăra tot ce îşi dorea, iar el o trata ca pe o regină.

– Îi spune frumoasa lui sudistă, de fapt, face orice pentru ea. Şi, în definitiv, de ce nu?

Apartamentul era „un loc minunat", cu rafturi pentru cărţi ce ajungeau la tavan şi imense scaune confortabile, foarte vechi.

– Sean nu a pictat niciodată atît de bine. A realizat trei portrete ale ei, toate foarte interesante. Iar maşina de scris a Anthei se aude tot timpul. A vîndut una din povestiri, din cîte am auzit, unei mici reviste literare din Ohio. Cu acea ocazie au dat o petrecere. Era atît de fericită. E într-adevăr puţin naivă, dintr-un anume punct de vedere. Dar e un copil tare dulce.

– Ar fi o bună scriitoare dacă ar scrie despre ce cunoaşte, spunea un tînăr ce pretindea că a fost o dată iubitul Anthei. Dar scrie fantezii morbide despre o casă veche din New Orleans, vopsită în violet, despre o fantomă care trăieşte acolo – totul foarte condimentat, dar puţin vandabil. În mod sigur ar trebui să renunţe la toate acele ciudăţenii şi să scrie despre viaţa ei aici, la New York.

Vecinii erau încîntaţi de cei doi tineri.

– Ea nu găteşte şi nu face nimic practic, spunea o pictoriţă care locuia chiar deasupra lor. Dar, în definitiv, de ce ar face-o? Plăteşte toate facturile cînd vin. L-am întrebat odată pe Sean de unde are ea atît de mulţi bani? Mi-a spus că are o poşetă fără fund. Tot ce are de făcut este să bage mînă înăuntru. Apoi a rîs.

În sfîrşit, în iarna lui 1940, scriind din Londra, Elaine Barrett ne-a sfătuit să trimitem pe cel mai bun investigator privat la New

York în încercarea de a-i lua un interviu Anthei. Elaine își dorea cu disperare să meargă chiar ea la New York, dar era complet exclus. Așa că a vorbit direct la telefon cu Allan Carver, un bărbat fin și sofisticat care lucra de mulți ani cu noi. Carver era un domn de cincizeci de ani, bine îmbrăcat și cu maniere ireproșabile. Contactul i s-a părut un lucru simplu, de fapt, o plăcere.

„Am urmărit-o la Muzeul Metropolitan de Artă, apoi am dat peste ea în timp ce stătea în fața unui tablou de Rembrandt, fixîndu-l cu privirea, căzută pe gînduri. Este drăguță, foarte drăguță, dar cu aspect boem. Era îmbrăcată cu haine din lînă în ziua aceea, cu părul desfăcut. M-am așezat lîngă ea, am fluturat un volum cu povestiri de Hemingway și am atras-o într-o conversație despre el. Da, citise Hemingway și îi plăcuse. Îi plăcea Hemingway? Da, îi plăcea. Dar îl iubea și pe Rembrandt? Da, sigur că da. Dar ce părere avea despre New York, așa, în general? Oh, îi plăcea să locuiască aici. Nu și-ar mai dori să fie în altă parte. Orașul New York era ca o persoană pentru ea. Nu mai fusese niciodată atît de fericită ca acum.

Nu aveam nici o șansă să o iau de acolo cu mine. Era prea atentă, prea precaută. Așa că trebuia să profit cît mai mult în timp ce eram la muzeu.

Am făcut-o să vorbească despre ea însăși, despre viața ei, despre soțul și despre scrisul ei. Da, își dorea să devină scriitoare. Și Sean își dorea asta pentru ea. Sean nu ar fi fost fericit dacă ea nu ar fi avut succes. «Știi, singurul lucru care l-aș putea fi este să fiu scriitoare, spunea ea. Sînt total nepregătită pentru orice altceva. Cînd trăiești viața pe care am trăit-o eu, nu ești bun de nimic. Numai scrisul te mai poate salva.» Felul în care vorbea era foarte impresionant. Era în același timp fără apărare, dar și absolut naturală. Mă gîndeam că, dacă aș fi fost cu treizeci de ani mai tînăr, m-aș fi îndrăgostit de ea. Am presat-o: «Dar ce fel

de viaţă ai avut? Nu pot localiza accentul tău. Dar ştiu că nu eşti din New York».

Mi-a răspuns: «Din sud. E o altă lume». S-a întristat dintr-o dată, chiar a devenit agitată. «Vreau să uit totul. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar mi-am făcut o regulă din asta. Am să scriu despre trecutul meu, dar nu am să vorbesc despre el. Am să-l transform în artă, dacă pot, dar nu voi vorbi despre el. Nu-i dau viaţă aici, în afara artei, dacă înţelegi ce vreau să spun.»

Asta era ceva interesant şi inteligent. Îmi plăcea de ea. Nici nu pot să-ţi spun ce mult îmi plăcea. Şi, ştii, în meseria mea, ne-am obişnuit să ne folosim de oameni! Am rugat-o: «Ei bine, atunci spune-mi despre scrierile tale. Spune-mi, de exemplu, despre o istorioară de-a ta, presupunînd că asta scrii, sau spune-mi despre poeziile tale».

«Dacă vor fi bune de ceva, le vei citi într-o zi», mi-a spus ea zîmbind, apoi a plecat. Cred că devenise suspicioasă. Nu ştiu cu siguranţă. Tot timpul cît am discutat, se uita mereu în jur, într-o manieră defensivă. Chiar am întrebat-o, la un moment dat, dacă aşteaptă pe cineva. Ea mi-a răspuns că nu, dar «nu poţi să ştii niciodată». Se purta de parcă cineva ar fi supravegheat-o. Şi, desigur, oamenii mei ne urmăreau în permanenţă. Trebuie să îţi spun că m-am simţit complet incomod în acele momente."

Rapoartele au continuat să curgă în lunile în care Antha şi Sean erau fericiţi. Sean, masiv şi cu un puternic simţ al umorului, juca într-o piesă-monolog în Village şi se bucura de succes. Antha publicase un scurt poem (şapte versuri) în *The New Yorker.* Era un cuplu vesel. Dar, în aprilie 1941, au apărut alte vorbe.

– Ei bine, e însărcinată, spunea pictoriţa de la etaj, iar el nu îşi doreşte copilul, ştii, dar ea şi-l doreşte şi Dumnezeu ştie ce se va întîmpla. El cunoaşte un doctor care s-ar putea ocupa de problema asta, vezi, dar ea nici nu vrea să audă. Mi-e groază că

ea trece prin asta, într-adevăr. E mult prea fragilă. O aud noaptea cum plînge.

Pe 1 iulie, Sean Lacy a murit într-un accident de mașină (defecțiune mecanică) pe cînd se întorcea dintr-o vizită pe care o făcuse mamei sale bonave. Antha, într-o criză de isterie, a trebuit internată la spitalul Bellevue.

– Nu știam ce să facem cu ea, ne-a spus pictorița. A țipat timp de opt ore. În cele din urmă am sunat la Bellevue. Nu am să știu niciodată dacă am făcut ce trebuia.

Dosarele de la Bellevue spun că ea a încetat orice țipete, dar și orice mișcare, din momentul în care a fost internată. A rămas catatonică pentru o săptămînă. Apoi a scris numele „Cortland Mayfair" pe o bucățică de hîrtie, împreună cu cuvintele „avocat, New Orleans". Firma lui Cortland a fost contactată la ora zece și jumătate, a doua zi dimineața. Imediat, Cortland a sunat-o pe soția lui, Amanda Grady Mayfair, la New York, și a implorat-o să meargă de urgență și să o vadă pe Antha pînă va ajunge el acolo.

Pe dată a început un război oribil între Cortland și Carlotta. Cortland a insistat ca el să fie cel care va avea grijă de Antha, deoarece ea trimisese după el. Din cele aflate, știm că și Cortland și Carlotta au luat trenul spre New York pentru a o aduce pe Antha acasă.

În timpul unui prînz emoționant, la care a băut destul de mult, Amanda Grady Mayfair i-a relatat întreaga poveste prietenului ei (și informatorului nostru) Allan Carver. Acesta a întrebat-o în amănunt despre familia ei din sud, iar Amanda i-a povestit totul despre biata ei nepoată de la Bellevue.

„Era pur și simplu îngrozitor. Antha nu putea să vorbească. Nu reușea. A încercat să spună ceva, dar a scos numai un bîlbîit. Era atît de fragilă. Moartea lui Sean a distrus-o complet. Era cu douăzeci și patru de ore înainte ca ea să fi scris adresa apartamentului din Greenwich Village. Am plecat imediat acolo cu

Ollie Mayfair, știi, unul din nepoții lui Rémy, și am luat lucrurile Anthei. Oh, era atît de trist. Desigur, toate picturile lui Sean aparțineau Anthei, ca și cum ea ar fi fost soția lui, așa bănuiesc. Dar apoi au venit vecinii și ne-au spus că nu ea nu se căsătorise niciodată cu Sean. Mama și fratele lui Sean fuseseră deja acolo. Urmau să se reîntoarcă cu un camion ca să ia toate lucrurile lui Sean. Din cîte se părea, mama lui Sean o disprețuia pe Antha pe care o credea vinovată că l-a atras pe fiul ei în Greenwich Village și la viața aceea de artist.

I-am spus lui Ollie că pot să ia orice, dar nu și portretele Anthei. Pe acelea le-am luat eu, precum și hainele și celelalte lucruri ale ei, împreună cu această veche poșetă din catifea plină cu monede din aur. Sînt convinsă că ai auzit de poșeta asta, nu-mi spune că nu, doar îi cunoști pe Mayfairi. Iar scrierile ei, oh, da, scrierile ei. Le-am împachetat și alea – povestioare, capitole dintr-un roman și niște poezii pe care le scrisese. Și, știi, mai tîrziu am aflat că i se publicase o poezie în *The New Yorker. The New Yorker.* Dar nu am știut de asta pînă cînd Pierce, fiul meu, nu mi-a spus. S-a dus la bibliotecă și a căutat-o. Era foarte scurtă, ceva despre o ninsoare și un muzeu dintr-un parc. Nu era ceva ce eu aș fi putut numi poezie. Mai degrabă o felie de viață, ca să spun așa. Dar a fost publicată în *The New Yorker.* Asta e chestia... Era atît de trist să iei totul dintr-un apartament. Știi, parcă dezmembrai o viață.

Cînd am revenit la spital, Carlotta și Cortland ajunseseră deja și ei. Se certau în hol. Dar trebuie să vezi și să auzi o ceartă între Carl și Cort, doar atunci poți crede așa ceva. Totul în șoaptă, gesturi mărunte și buze strînse. Era ceva! Iată-i stînd acolo și vorbind așa, dar eu știam că în clipa aia erau în stare să se omoare unul pe celălalt.

– Fata aia e gravidă, le-am spus eu. Nu v-a zis doctorul?

– Trebuie să scape de sarcină, a spus Carl.

Cortland era pe cale să moară. Eu însămi eram atît de şocată că nu ştiam ce să spun.

Pur şi simplu, o urăsc pe Carlotta şi nu îmi pasă cine află asta. O urăsc. Am urît-o toată viaţa. Am coşmaruri numai cînd mă gîndesc că stă singură cu Antha. I-am spus lui Cortland chiar acolo, în faţa ei:

– Fata asta are nevuie de îngrijire.

Dar Cortland a încercat să preia custodia Anthei, a încercat asta de la bun început, şi Carlotta l-a ameninţat că se va lupta cu el şi va face publice tot felul de lucruri despre noi, aşa spunea. Of, e îngrozitoare. Iar Cortland a renunţat, iar eu cred că el ştia că nu va mai avea control asupra Anthei. Am spus:

– Uite, Antha este acum destul de mare, e femeie. Întrebaţi-o unde vrea să meargă. Dacă vrea să stea la New York, poate să stea cu mine. Sau poate să stea cu Olie.

Nici o şansă.

Carlotta s-a dus să discute cu doctorii. Făcea ce ştia ea mai bine. A reuşit să obţină un fel de transfer oficial al Anthei la un spital de boli nervoase din New Orleans. L-a ignorat pe Cortland, ca şi cum acesta nici nu era acolo. Am sunat toate rudele din New Orleans. I-am sunat pe toţi. Am sunat-o chiar şi pe tînăra Beatrice Mayfair de pe Esplanade Avenue, nepoata lui Rémy. Le-am spus tuturor că biata copilă e bolnavă, că e însărcinată şi că are nevoie de multă dragoste şi îngrijire. Apoi, s-a întîmplat cel mai trist lucru. Tocmai o duceau pe Antha la gară, cînd ea mi-a făcut semn să mă apropii şi mi-a şoptit la ureche:

– Ai grijă de lucrurile mele, te rog, mătuşă Mandy. Ea o să le arunce pe toate, dacă nu vei avea grijă.

Dar eu le trimisesem deja pe toate acasă cu vaporul. L-am sunat pe fiul meu, Sheffield, şi i-am spus despre asta, i-am spus:

– Sheff, fă tot ce poţi pentru ea atunci cînd se întoarce.

Antha a călătorit înapoi în Louisiana cu trenul, cu unchiul şi mătuşa ei, şi a fost imediat internată la azilul St. Ann, unde a rămas şase săptămîni. Numeroase rude Mayfair au venit să o vadă. Se spunea că era cam palidă şi că, uneori, uşor incoerentă, dar îşi revenea, totuşi.

La New York, Allan Carver, investigatorul nostru, a aranjat o altă întîlnire cu Amanda Grady Mayfair.

– Cum se mai simte nepoţica?

– Oh, ţi-aş putea spune ce e mai rău, a spus Amanda. Nici nu-ţi poţi imagina. Ştii că acea mătuşă le-a spus doctorilor de la azil că vrea să scape de copilul fetei? Că era nebună congenital şi că nu trebuie să aibă vreodată un copil? Ai mai auzit o tîmpenie aşa de mare? Cînd soţul meu mi-a spus asta, i-am zis că, dacă nu face ceva, nu am să-l iert niciodată. Desigur că mi-a spus că nimeni nu va face rău copilului. Doctorii nu voiau să facă aşa ceva, nici pentru Carlotta şi nici pentru oricine altcineva. Apoi, cînd am sunat-o pe Beatrice Mayfair, cea de pe Esplanade Avenue, Cortland a fost foarte nervos: „Nu mai săriţi atîţia în sus!", a spus el. Dar exact asta aveam eu de gînd să fac. I-am spus lui Bea: „Du-te s-o vezi! Nu lăsa pe nimeni să te oprească!"

Talamasca nu a reuşit niciodată să găsească dovezi ale acestei propuneri de avort. Dar asistentele de la azil au povestit mai tîrziu investigatorilor noştri că foarte multe rude ale fetei au venit să o vadă la spital.

Irwin Dandrich scria: „Ei nu acceptă refuzul. Insistă să o vadă, iar toate rapoartele arată că ea se simte bine. E încîntată de copilul ei şi, desigur, ei au bombardat-o cu cadouri. Tînăra ei verişoară, Beatrice, i-a adus nişte haine vechi de bebeluş, din dantelă, care au aparţinut mătuşii Suzette. Desigur, se ştie bine aici că Antha nu s-a măritat la New York cu tînărul artist, dar, în definitiv, ce mai contează, atîta timp cît numele ei este Mayfair şi Mayfair va rămîne pentru totdeauna."

Verii au continuat să fie la fel de insistenţi cu vizitele şi după ce Antha a fost externată şi trimisă acasă pentru convalescenţă. Acolo, în casa de pe First Street, ea a ocupat dormitorul Stellei, cel din partea nordică. Avea în permanenţă asistente care o supravegeau, iar obţinerea informaţiilor de la ele a fost foarte simplă pentru investigatorii noştri.

Locul a fost descris ca „insuportabil de sinistru". Dar Drăguţa Millie şi Belle au avut extraordinar de multă grijă de Antha. De fapt, ele nu prea lăsau asistentele să facă mare lucru. Millei stătea cu Antha tot timpul în micul balconaş al dormitorului de la etaj, iar Belle tricota hăinuţe frumoase pentru bebeluş.

Cortland trecea pe acolo în fiecare seară, după muncă.

– Nu-mi venea să cred, stăpîna casei nu-l dorea acolo, spunea una dintre asistente. Dar el venea. Venea fără greş. El împreună cu un alt tînăr domn, cred că îl chema Sheffield. Stăteau în fiecare seară de vorbă cu pacienta.

Familia spunea că Sheffiled citise cîteva din scrierile Anthei de la New York, iar părerea lui era că acestea sînt „foarte bune". Asistentele vorbeau despre cutiile care veneau de la New York – lăzi cu cărţi şi hîrtii pe care le examina Antha, dar, în general, era prea slăbită ca să poată despacheta.

– Într-adevăr, nu văd nimic în neregulă la ea din punct de vedere mental, spunea o asistentă. Mătuşa ei ne-a scos pe hol şi ne-a pus nişte întrebări tare ciudate. Afirma că ea era bonavă mintal congenital şi că ar fi putut să ne facă rău. Dar doctorii nu ne-au spus nimic despre asta. E o fată tăcută, melancolică. Arată şi are vocea mult mai tînără ca în realitate. Dar nu este ceea ce aş numi eu nebună.

Deirdre Mayfair s-a născut pe 4 octombrie 1941, la vechiul spital Mercy de pe malul rîului, care, mai tîrziu, a fost dărîmat. În aparenţă, naşterea nu a prezentat dificultăţi deosebite, iar pacienta a fost puternic sedată, după cum era obiceiul atunci.

Mayfairii au blocat culoarele spitalului în timpul orelor de vizită pe tot parcursul celor cinci zile cît a durat spitalizarea Anthei. Camera ei era plină cu flori. Bebeluşul era o fetiţă frumoasă şi sănătoasă.

Dar fluxul de informaţii, atît de crescut odată cu implicarea Amandei Grady Mayfair, s-a oprit aproape total la două săptămîni după revenirea acasă a Anthei. Rudele au început să nu mai fie primite în casă de către servitoarea de culoare, Tuşa Easter, sau de către Nancy, atunci cînd veneau pentru a doua sau a treia vizită. Într-adevăr, Nancy a renunţat la slujba ei de funcţionar pentru se putea ocupa de bebeluş (sau pentru a nu ne lăsa pe noi să intrăm, îi spunea telefonic Beatrice Amandei). Tot ea a susţinut că mama şi bebeluşul nu trebuie să fie deranjaţi.

Cînd Beatrice a sunat să afle despre botez, i s-a spus că botezul avusese deja loc la biserica Sfîntul Alfons. Scandalizată, ea a sunat-o pe Amanda la New York. Cam douăzeci de rude au năvălit în casă într-o după-amiază de duminică.

– Antha a fost foarte bucuroasă să îi vadă pe toţi, îi spunea Amanda lui Allan Carver. Pur şi simplu, era încîntată. Nu ştia că ei au tot sunat-o şi au mai trecut pe acolo. Nimeni nu i-a spus nimic. Nu ştia că se organizează petreceri la botezuri. Carlotta aranjase totul. Era foarte supărată cînd şi-a dat seama ce se întîmplase, iar ceilalţi au schimbat subiectul. Dar Beatrice era furioasă pe Nancy. Totuşi, Nancy făcea numai ceea ce-i spunea Carlotta să facă.

Pe 30 octombrie, în acelaşi an, Antha a fost declarată oficial moştenitoarea şi administratorul averii Mayfair. A semnat o procură prin care îi numea pe Carlotta şi pe Sheffield Mayfair reprezentanţii ei în orice chestiune privitoare la bani. Le-a cerut imediat să stabilească un fond generos pentru „restaurarea" de urgenţă a casei de pe First Street. Şi-a exprimat îngrijorarea cu privire la starea întregii proprietăţi.

Se spune că Antha a fost foarte surprinsă să afle că ea era proprietara. Nu avusese niciodată nici cea mai vagă idee despre asta. Dorea să redecoreze, să picteze şi să restaureze totul.

Carlotta nu a luat parte la întîlnirea Anthei cu unchii ei. Carlotta a cerut firmei Mayfair and Mayfair să-i pună la dispoziţie, ca fiind din partea Anthei, un audit financiar complet cu privire la tot ce s-a făcut de la moartea Stellei, spunînd că actualele dosare sînt incomplete; a refuzat să participe la orice fel de discuţii pînă nu va avea acest rezultatele acestui control pentru a le putea „examina".

Sheffield i-a spus mai tîrziu mamei lui, Amanda, că Antha a fost în mod deliberat dezinformată cu privire la moştenire. A părut rănită şi chiar puţin şocată cînd i-au fost explicate lucrurile. Carlotta fusese aceea care o jignise. Dar tot ce a putut să spună a fost că, probabil, Carlotta a avut numai intenţii bune.

S-au dus la prînz la restaurantul Galatoire pentru a sărbători. Antha era cam nervoasă că îşi lăsase copilul; cu toate astea, s-a simţit bine. Pe cînd plecau, Sheffield a auzit-o întrebîndu-l pe tatăl lui:

– Cum adică, ea nu ar fi putut să mă dea afară din casă? Nu ar fi putut să mă arunce în stradă?

– Este casa ta, *ma chérie*, i-a răspuns Cortland. Ea are voie să locuiască acolo, dar asta doar dacă tu eşti de acord.

Antha arăta atît de tristă.

– A folosit asta ca să mă ameninţe, a spus încetişor. Obişnuia să-mi spună că, dacă nu fac aşa cum spune ea, mă va arunca în stradă.

Atunci, Cortland a luat-o pe Antha de la petrecere şi a condus-o singur acasă.

Cîteva zile mai tîrziu, Antha cu copilul au luat masa cu Beatrice Mayfair la un alt restaurant la modă din French Quarter. O bonă a luat copilul la plimbare în frumosul cărucior alb, în

timp ce cele două femei se bucurau de vinul şi peştele cel bun. Cînd Beatrice i-a povestit despre asta mai tîrziu Amandei, i-a mai spus că Antha devenise o adevărată tînără doamnă. Reîncepuse să scrie. Lucra la un roman şi urma să aranjeze casa de pe First Street în întregime. Voia să repare şi piscina. A vorbit puţin de mama ei, cum îi plăcea acesteia să dea mari petreceri. Părea plină de viaţă.

Într-adevăr, au fost abordaţi mai mulţi constructori pentru a estima costurile pentru „o completă restaurare, inclusiv zugrăveli, reparaţii ale tîmplăriei şi alte lucrări". Vecinii au fost încîntaţi să audă asta de la servitori. Dandrich a scris că a fost consultată o recunoscută firmă de arhitectură.

La mijlocul lui noiembrie, Antha i-a scris o scurtă scrisoare Amandei Grady Mayfair, mulţumindu-i că a ajutat-o la New York. I-a mulţumit că i-a retransmis corespondenţa care sosise la Greenwich Village. Spunea că a început să scrie scurte nuvele şi că a reluat munca la roman.

Cînd domnul Bordreaux, poştaşul, îşi făcea rondul obişnuit la ora nouă dimineaţa în ziua de 10 decembrie, Antha îl aştepta la poartă. Avea mai multe plicuri mari pe care să le trimită la New York. Putea, oare, să-i plătească lui? Au încercat să ghicească greutatea plicurilor – ea a spus că nu poate să plece de lîngă copil, nici ca să ajungă la poştă – iar el i-a promis că le va expedia. Antha i-a mai dat şi nişte scrisori pentru diferite adrese din New York.

– Era atît de nerăbdătoare, spunea el. Urma să devină scriitoare. Aşa o fată dulce. Nu am să uit niciodată. Am făcut nişte remarci cu privire la bombardarea lui Pearl Harbour, fiul meu îmi spusese cu o zi mai înainte de asta, şi că acum am intrat, în sfîrşit, în război. Şi ştiţi? Ea nu auzise niciodată de asta. Nu ştia nici măcar că în război se bombardează. Ca şi cum ar fi trăit într-o lume a visurilor.

„Fata cea dulce" a murit în acea după-amiază. Cînd același poștaș a revenit pentru tura de după-masă, pe la trei și jumătate, deasupra zonei lui Garden District era un nor imens. Ploua cu găleata. Cu toate acestea, o mare mulțime de oameni era adunată în grădina Mayfair, iar camioneta antreprenorului de pompe funebre era parcată la mijocul străzii. Vîntul sufla cu multă putere. Domnul Bordreaux a mai rămas pe acolo, în ciuda vremii.

– Miss Belle stătea pe verandă și suspina. Iar Miss Millie a încercat să-mi spună ce s-a întîmplat, dar nu putea scoate o vorbă. Apoi Miss Nancy a ieșit pe verandă și mi-a strigat: „Du-te, domnule Bordreaux. Avem un mort aici. Du-te și nu mai sta în ploaie".

Domnul Bordreaux a traversat strada și și-a găsit adăpost sub o streașină de la casa din vecinătate. Menajera i-a spus că aceea care a murit este Antha. Se pare că a căzut de la un balcon de la etajul al treilea.

Furtuna era teribilă, spunea poștașul, un adevărat uragan. Totuși, el a rămas și a văzut cum era adus un cadavru la camioneta cioclului. Red Lonigan era acolo, împreună cu vărul lui, Leroy Lonigan. Apoi, camioneta a plecat. În sfîrșit, domnul Bordreaux a plecat mai departe să ducă corespondența și foarte curînd, cam pe cînd a ajuns pe Prytania Street, vremea s-a îmbunătățit brusc. Iar cînd a trecut a doua zi prin fața casei Anthei, aleile erau complet acoperite cu frunze moarte.

De-a lungul anilor, Talamasca a adunat mai multe povești legate de moartea Anthei, dar exact ce anume s-a întîmplat în după amiaza zilei de 10 decembrie 1941 s-ar putea să nu se afle niciodată. Domnul Bordreaux este considerat a fi ultimul din afara familiei care a văzut-o sau i-a vorbit Anthei. Bona fetiței, o femeie în vîrstă numită Alice Flanagan, anunțase în acea zi că era bolnavă.

Ceea ce se cunoaşte, din rapoartele poliţiei şi din anumite indicii care au apărut din parte familiei Lonigan sau a prelaţilor din parohie, este că Antha a sărit sau a căzut de la balconul camerei lui Julien de la etajul trei, puţin după ora trei după-amiază.

Varianta Carlottei, spicuind aceleaşi surse, este următoarea:

– Nu era deloc pregătită să fie mamă, a spus Miss Carlotta ofiţerului de poliţie. Antha petrecea ore întregi scriind la maşină scrisori, povestiri şi poezii, iar Nancy şi ceilalţi trebuiau să bată mult la uşa camerei ca să-i spună că Deirdre plînge în leagănul ei şi că are nevoie să fie hrănită.

La acest argument, Antha a devenit „isterică". A alergat sus pe scări, urlînd să fie lăsată în pace. Carlotta, temîndu-se că Antha şi-ar putea face rău singură – lucru pe care îl face adesea, conform spuselor Carlottei – a urmat-o în vechea cameră a lui Julien. Acolo, Carlotta a descoperit că Antha a încercat să-şi scoată ochii şi că, într-adevăr, reuşise să se zgîrie destul de rău, deoarece îi curgea mult sînge. Cînd Carlotta a încercat să o controleze, Antha s-a tras deoparte, căzînd pe spate prin fereastră, iar de acolo pe balustrada de fier a balconului. La un moment dat, părea că a reuşit să-şi ţină echilibrul, dar, apoi, şi l-a pierdut sau s-a aruncat intenţionat. A murit instantaneu, atunci cînd s-a lovit cu capul de dalele de piatră ale aleii, trei etaje mai jos.

Cortland nu a mai fost el însuşi cînd a auzit de moartea nepoatei lui. Imediat a plecat spre First Street. Mai tîrziu i-a spus soţiei lui din New York că şi Carlotta a fost absolut devastată. Preotul era cu ea, părintele Kevin de la biserica Preasfîntul Răscumpărător. Carlotta repeta într-una că nimeni nu a înţeles vreodată cît de fragilă era Antha. „Am încercat să o opresc! spunea Carlotta. Ce, în numele Domnului, trebuia să fi făcut?" Drăguţa Millie şi Belle erau prea supărate pentru a putea vorbi despre asta. Belle părea să confunde totul cu moartea Stellei. Doar Nancy avea de spus lucruri neplăcute, plîngîndu-se că

Antha fusese o răsfățată și ferită de orice în viață, că avea capul plin de visuri prostești.

Cînd Alice Flanagan, bona, a fost contactată de Cortland, părea înfricoșată. Era bătrînă și, parțial, oarbă. Spunea că nu știa absolut nimic de faptul că Antha și-ar fi făcut singură rău, că ar fi fost isterică sau orice altceva asemănător. Ea primea ordine de la Miss Carlotta. Miss Carlotta era bună cu familia. Miss Flanagan nu voia să-și piardă slujba.

– Vreau doar să o îngrijesc pe draga micuță, a spus ea poliției. Draga micuță are acum nevoie de mine.

Într-adevăr, a îngrijit-o pe Deirdre pînă cînd aceasta a împlinit cinci ani.

Într-un tîrziu, Cortland le-a spus lui Beatrice și Amandei să o lase în pace pe Carlotta. Ea fusese singurul martor la cele întîmplate. Și, orice s-ar fi întîmplat în acea după-amiază, în mod sigur moartea Anthei fusese un accident groaznic. Ce s-ar fi putut face?

Nici o anchetă serioasă nu a urmat morții Anthei. Nu s-a făcut nici o autopsie. După ce antreprenorul de pompe funebre a devenit bănuitor în urma examinării cadavrului și a ajuns la concluzia că Antha nu s-a zgîriat singură, a contactat doctorul de familie. I s-a spus să lase toată chestiunea baltă. Verdictul oficial era că Antha era nebună. Toată viața fusese instabilă emoțional. Fusese internată la Bellevue și la azilul St. Ann. A depins de ceilalți să aibă grijă de ea și de copilul ei.

După moartea Stellei, colierul Mayfair nu a fost niciodată menționat în legătură cu Antha. Nici o rudă sau prieten nu a spus că l-ar fi văzut. Sean Lacy nu a pictat-o niciodată pe Antha cu colierul. Nimeni din New York nu l-a văzut sau nu a auzit de el.

Dar cînd a murit, Antha îl avea la gît.

Întrebarea este firească. De ce, din toate zilele, Antha purta colierul chiar în acea zi? Oare faptul că a purtat smaraldul a

precipitat cearta fatală? Şi dacă urmele de pe faţa Anthei nu au fost făcute de ea, a încercat Carlotta să-i scoată ochii, iar dacă da, de ce?

Oricum ar fi fost, casa de pe First Street s-a învăluit din nou în mister. Planurile Anthei pentru restaurare nu au fost duse niciodată la capăt. După certuri de pomină în birourile Mayfair and Mayfair – Carlotta a ieşit o dată atît de furioasă, încît efectiv a spart uşa din sticlă – Cortland a mers pînă acolo încît a înaintat o petiţie la tribunal prin care cerea custodia fetiţei Deirdre. Şi Alexander, nepotul lui Clay Mayfair, a făcut la fel. El şi cu soţia lui, Eileen, aveau o frumoasă vilă în Metairie. Puteau să adopte copilul oficial sau să aibă grijă de ea neoficial, oricum ar fi acceptat Carlotta.

Amanda Grady Mayfair i-a spus lui Allan Carver:

– Cortland vrea ca eu să merg acasă şi să am grijă de fetiţă. Îţi spun, mi-e atît de milă de ea. Dar nu pot să mă întorc la New Orleans după atîţia ani!

Carlotta le-a rîs în faţă acestor „făcători de bine", cum le spunea ea. I-a spus judecătorului şi oricui din familie a întrebat că Antha a fost foarte grav bolnavă. Era, fără nici o îndoială, nebună congenital, iar asta era posibil să se manifeste şi la copilul ei. Nu avea nici o intenţie de a lăsa pe cineva să o ia pe Deirdre din casa mamei sale, departe de draga Miss Flanagan sau de dulcea Belle sau iubita Millie, toate o adorau şi aveau timp destul ca să o îngrijească zi şi noapte într-un fel în care nimeni altcineva nu ar fi reuşit.

Cînd Cortland a refuzat să dea înapoi, Carlotta l-a ameninţat direct. Doar soţia îl părăsise, nu-i aşa? Oare nu ar fi dorit famila să cunoască, după atît de mulţi ani, ce fel de om era Cortland? Rudele au cîntarit reproşurile şi aluziile ei. Judecătorul cazului a devenit nerăbdător. După părerea lui, Carlotta Mayfair era o femeie de o virtute impecabilă şi un excelent discernămînt. De

ce nu putea familia să accepte situaţia? Doamne Dumnezeule, dacă toţi copiii orfani ar avea mătuşi atît de drăguţe ca Millie, Belle sau Carlotta, lumea asta ar fi mai bună.

Moştenirea a fost lăsată în mîinle Mayfair and Mayfair şi copilul în grija Carlottei. Iar problema a fost închisă brusc.

A mai existat doar un singur atac la adresa autorităţii Carlottei. S-a întîmplat în 1945.

Cornell Mayfair, unul din verii din New York şi un descendent al lui Lestan, tocmai îşi terminase rezidenţiatul la spitalul din Massachusetts. Se pregătise să ajungă psihiatru. Aflase „poveşti incredibile" despre casa de pe First Street de la verişoara lui, prin căsătorie, Amanda Grady Mayfair. De asemenea, de la Louisa Ann Mayfair, cea mai mare nepoată a lui Garland, care a mers la Radcliff şi a avut o aventură cu Cornell în timpul acela. Ce era toată această poveste cu nebunia congenitală? Cornell era fascinat. Totodată, era încă îndrăgostit de Louisa Ann, care se întorsese la New Orleans, în loc să se mărite cu el şi să locuiască în Massachusetts. Nu reuşea să înţeleagă devotamentul fetei pentru casa ei. A vrut să viziteze New Orleans şi familia de pe First Street, iar rudele din New York au fost de părere că era o idee bună.

– Cine ştie? i-a spus el Amandei în timpul unui prînz la Waldorf. Poate o să-mi placă oraşul şi poate Louisa Ann şi cu mine vom găsi o soluţie.

Pe 11 februarie, Cornell a sosit la New Orleans şi s-a cazat la un hotel din centrul oraşului. I-a cerut Carlottei o întîlnire, să stea de vorbă, iar ea a acceptat ca el să vină pe First Street.

Aşa cum i-a spus el mai tîrziu Amandei (telefonînd la New York), a rămas în casă probabil vreo două ore, stînd cu Deirdre, micuţa de patru ani, aproape tot acest interval de timp.

– Nici nu pot să-ţi spun ce am descoperit, spunea el. Dar acest copil trebuie îndepărtat din mediul în care trăieşte. Şi,

sincer, nu vreau ca Louisa Ann să fie implicată. Am să-ţi spun totul cînd mă întorc la New York.

Amanda a insistat ca el să-l sune pe Cortland şi să-i împărtăşească motivele îngrijorării lui. Cornell a mărturisit că şi Louisa Ann i-a sugerat acelaşi lucru.

– Nu vreau să fac asta chiar acum, a spus Cornell. Mi-a ajuns atîta Carlotta. Nu vreau să mă mai întîlnesc cu oamenii ăştia azi.

Fiind convinsă că l-ar putea ajuta Cortland, Amanda l-a sunat şi i-a spus ce se întîmplase. Lui Cortland i-a plăcut interesul doctorului Mayfair. A sunat-o puţin mai tîrziu pe Amanda, spunîndu-i că stabilise o întîlnire cu Cornell pentru cină la restaurantul Kolb din centrul oraşului. O va suna din nou după ce va sta de vorbă cu Cornell, dar, oricum, aşa cum stăteau lucrurile, îl plăcea pe tînărul doctor. Era nerăbdător să audă ce urma să-i spună acesta.

Cornell nu a ajuns niciodată la cină. Cortland l-a aşteptat peste o oră la restaurant, apoi l-a sunat la hotel. Nici un răspuns. În dimineaţa următoare, camerista a găsit cadavrul lui Cornell. Zăcea complet îmbrăcat pe patul deranjat, cu ochii deschişi pe jumătate. S-a găsit şi un pahar de sticlă plin pe jumătate cu coniac pe noptieră, lîngă el. Nu s-a identificat o cauză a morţii.

Cînd s-a realizat autopsia, la cererea mamei lui Cornell şi a procurorului din New Orleans, lui Cornell i s-a găsit în sînge o cantitate redusă de narcotic foarte puternic amestecat cu alcool. S-a tras concluzia că a fost vorba de o supradoză şi nu s-a investigat mai departe. Amanda Grady Mayfair nu şi-a iertat niciodată faptul că l-a trimis pe doctorul Cornell Mayfair la New Orleans. Louisa Ann „nu şi-a mai revenit niciodată" şi este, pînă în ziua de azi, necăsătorită. Sicriul cu Cornell a fost dus la New York de un Cortland distrus.

A fost Cornell o victimă a vrăjitoarelor Mayfair? Încă o dată sîntem forţaţi să spunem că nu ştim. Cu toate acestea, un mic

detaliu ne dă anumite indicaţii că el nu a murit din cantitatea de narcotic cu alcool existentă în sîngele lui. Procurorul care a examinat cadavrul înainte ca acesta să fie luat din camera hotelului a observat că ochii lui Cornel erau hemoragici. Azi ştim că acesta este un semn de asfixiere. Este posibil ca cineva să-l fi neutralizat pe Cornell punîndu-i un drog în băutură (coniacul a fost găsit în paharul de pe noptieră) şi apoi l-a sufocat cu o pernă în momentul în care nu s-a mai putut apăra.

La vremea cînd Talamasca a încercat să cerceteze cazul (cu ajutorul unui reputat detectiv particular) urmele se răciseră deja. Nimeni de la hotel nu şi-a mai amintit dacă vreun vizitator a venit la Cornell în acea după-amiază. Şi-a comandat coniacul de la room-service? Nimeni nu a pus atunci aceste întrebări. Amprente? Nu a fost ridicată nici una. În definitiv, nu era o crimă...

Dar este acum timpul să ne întoarcem la Deirdre Mayfair, deţinătoarea actuală a moştenirii Mayfair, rămasă orfană de la vîrsta de două luni şi lăsată în mîinile mătuşilor ei bătrîne.

Deirdre Mayfair

Casa de pe First Street a continuat să se deterioreze după moartea Anthei. Piscina devenise un eleşteu mocirlos plin de laba gîştii şi irişi sălbatici, iar din ţevile ei curgea acum o apă verzuie peste mizeria adunată. Ferestrele principalului dormitor din aripa nordică au fost încă o dată ferecate cu obloane. Culoarea a continuat să pălească de pe pereţii gri-violeţi ai vilei.

Bătrîna Miss Flanagan, aproape oarbă în ultimii ani, a avut grijă de micuţa Deirdre pînă ce aceasta a făcut aproape cinci ani. Din cînd în cînd o lua pe fetiţă la plimbare în jurul casei, dar niciodată nu a traversat strada.

Cortland venea de Crăciun. Bea sherry în salonul cel mare din faţă împreună cu Drăguţa Millie, Belle şi Nancy.

– Le-am spus că de data asta nu o să mă întoarcă din drum, îi explica el fiului său, Pierce, care i-a spus mai tîrziu mamei sale. Nu, domnule, aveam de gînd să văd copila cu proprii mei ochi de ziua ei şi de Crăciun. Aveam de gînd să o ţin în braţe.

Cortland a făcut declaraţii asemănătoare secretarilor lui de la Mayfair and Mayfair, cei care adesea cumpărau cadourile pe care le ducea el lui Deirdre.

Ani mai tîrziu, nepotul lui Cortland, Ryan Mayfair, vorbea despre asta unei „cunoştinţe" foarte atente la o recepţie de nuntă:

– Bunicul meu ura să meargă acolo. Casa noastră din Metairie era întotdeauna atît de veselă. Tata spunea că bunicul se întorcea acasă plîngînd. Cînd Deirdre avea trei ani, bunicul le-a obligat să facă primul pom de Crăciun după mulţi ani. A luat cu el ornamente special pentru asta. A cumpărat beculeţele şi le-a montat singur. Este foarte greu să-ţi închipui oameni trăind atît de sumbru. Aş fi dorit să-mi cunosc bunicul. Se născuse în casa aia. Gîndeşte-te! Iar tatăl lui, Julien, se născuse înainte de Războiul Civil.

În acea vreme, Cortland ajunsese imaginea tatălui său, Julien. Poze de-ale lui din anii 1950 îl arată ca un bărbat înalt, zvelt, cu părul negru şi doar puţin argintiu pe la tîmple. Chipul îi era remarcabil de asemănător cu cel al tatălui, exceptînd ochii, care erau mult mai mari, semănînd cu ochii Stellei, chiar dacă avea expresia agreabilă a lui Julien şi, în mod frecvent, zîmbetul său plin de veselie.

După toate indiciile, familia îl iubea mult. Angajaţii lui, practic, îl venerau. Şi, chiar dacă Amanda Grady Mayfair îl părăsise cu mulţi ani înainte, şi ea părea că l-a iubit întotdeauna, cel puţin aşa i-a spus lui Allan Carver la New York în anul în care a murit. Amanda i-a plîns pe umăr lui Allan din cauza faptului că fiii ei nu au înţeles niciodată de ce a trebuit ea să-l părăsească pe tatăl lor, dar nici nu avea vreo intenţie de a le spune.

Ryan Mayfair, care l-a cunoscut foarte puţin pe bunicul său Cortland, îi era complet devotat. Pentru el şi pentru tatăl său, Cortland a fost un erou. Nu a reuşit să înţeleagă niciodată cum a putut bunica lui să-l „părăsească" pentru New York.

Cum era Deirdre în această perioadă? Nu am reuşit să descoperim nimic în legătură cu ea în primii cinci ani de viaţă, cu excepţia spuselor familiei lui Cortland conform cărora era o fetiţă tare drăguţă.

Părul ei negru era fin şi buclat, asemănător cu al Stellei. Ochii erau mari şi întunecaţi.

Dar casa de pe First Street era încă o dată închisă lumii din afară. O generaţie de trecători s-a obişnuit cu faţada ei neglijată şi fără speranţa de a fi refăcută. Din nou, muncitorii nu au putut efectua reparaţiile necesare. Unul care trebuia să repare acoperişul a căzut de două ori de pe scară şi a refuzat să mai lucreze acolo. Numai bătrînul grădinar şi fiul lui mai veneau din cînd în cînd ca să tundă iarba năpădită de buruieni.

Pe măsură ce oamenii din parohie mureau, dispăreau şi anumite poveşti legate de Mayfairi. Altele erau atît de transformate în timp încît nu mai puteau fi recunoscute. Noii investigatori i-au înlocuit pe cei vechi. Curînd, nici unul dintre cei întrebaţi nu mai pomeneau de Julien, Katherine, Rémy sau Suzette.

Barclay, fiul lui Julien, a murit în 1949, iar fratele lui, Garland, în 1951. Fiul lui Cortland, Grady, a murit în acelaşi an ca şi Garland, în urma unei căzături de pe cal, la Audubon Park. Mama lui, Amanda Grady Mayfair, a murit la scurt timp, ca şi cum moartea scumpului ei Grady a fost mai mult decît putea ea îndura. Din cei doi fii ai lui Pierce, doar Ryan Mayfair „cunoaşte toată poveste familiei" şi îi încîntă pe cei mai tineri membri ai familiei – dintre care mulţi nu ştiu nimic – cu istorioare stranii.

Irwin Dandrich a murit în 1952. Rolul lui fusese deja preluat de către un alt „investigator din înalta societate", o femeie pe

numele ei Juliette Milton, care a cules multe poveşti de-a lungul anilor de la Beatrice Mayfair şi de la alte rude ce locuiau în centrul oraşului, rude care luau frecvent masa cu Juliette şi nu păreau deranjate că aceasta bîrfea despre ei cu oricine şi că le spunea şi lor totul despre ceilalţi. Ca şi Dandrich, Juliette nu era o persoană vicioasă în mod special, ba dimpotrivă. Îi plăceau melodramele şi scria scrisori incredibil de lungi iubiţilor ei din Londra care îi plăteau anual o sumă de bani egală cu suma pe care o avea înainte ca dotă.

La fel ca şi în cazul lui Dandrich, Juliette nu a ştiut niciodată cui i se adresează informaţiile despre Mayfairi. Şi, deşi se interesa cel puţin o dată pe an, nu a insistat niciodată.

În 1953, în timp ce începusem traducerea completă a scrisorilor lui Petyr van Abel, am citit şi rapoartele contemporane cu privire la Deirdre cea de doisprezece ani pe măsură ce acestea soseau. Am trimis investigatori să afle orice fragment de informaţie.

– Săpaţi, le spuneam eu, spuneţi-mi totul despre, chiar de la bun început. Nu este nimic ce nu ar prezenta interes pentru mine.

Am sunat-o pe personal Juliette Milton şi i-am spus că-i voi plăti suplimentar pentru orice va afla în plus.

De la început, Deirdre i-a călcat pe urme mamei sale, fiind exmatriculată de la multe şcoli din cauza „comportamentului ei straniu" şi „învechit", a neatenţiei de la ore şi a crizelor ciudate de plîns, cînd nimeni nu putea să o ajute.

Încă o dată, sora Bridget Marie, pe atunci era sexagenară, a „văzut" prietenul invizibil acţionînd în curtea şcolii Sfîntul Alfons, găsind lucruri pentru mica Deirdre şi făcînd ca florile să plutească prin aer. Şcolile de la Sacred Heart, Ursuline, St. Joseph, Our Lady of the Angels, toate au exmatriculat-o pe mica Deirdre în decursul cîtorva săptămîni. Se întîmpla că ea să stea

şi cîteva luni acasă. Vecinii o vedeau „alergînd ca o nebună" prin grădina casei sau urcînd în uriaşul stejar în spatele cuiva.

Nu mai exista personal angajat la casa din First Street. Fiica Tuşii Easter, Irene, făcea toată treaba în casă, gătit, curăţenie, robotea neobosită. În fiecare dimineaţă mătura podelele sau parchetul, cum îi se spuneau. Iar la ora trei după-amiaza o ştergea prin poarta din spatele casei.

Nancy Mayfair era acum menajera casei, răstindu-se şi agitîndu-se în timp ce se ocupa de toate, după spusele celor care livrau marfă sau a preoţilor care veneau cînd erau chemaţi.

Drăguţa Millie şi Belle, două bătrîne pitoreşti, dacă nu chiar frumoase, aveau grijă de cei cîţiva trandafiri care creşteau lîngă terasa laterală şi care scăpaseră de sălbăticia care acoperea acum aproape întreaga grădină, de la gardul de la stradă şi pînă în fundul curţii.

Toată familia îşi făcea apariţia la capelă, la slujba de duminică de la ora nouă. Mica Deirdre părea o păpuşă în rochiţa ei de un albastru-marin, cu pălărioara cu panglici, Carlotta purta costumul ei de zi cu zi, de culoare închisă, cu o bluză cu guler înalt, iar bătrînele doamne, Millie şi Belle, erau adevărate apariţii în pantofi cu tocuri înalte, rochii de gabardină cu dantelă şi mănuşi negre.

Miss Millie şi Miss Belle mergeau adesea împreună la cumpărături, lunea, luînd un taxi din faţa casei pînă la Gus Mayer sau Godchaux's, magazinele cele mai bune din New Orleans, de unde îşi cumpărau rochiile lor gri perlă şi pălăriile lor înflorate, cu voalete, şi alte lucruri la modă. Doamnele de la saloanele cosmetice le cunoşteau după nume. Le vindeau pudră şi creme de faţă şi parfum Christmas Nights. Cele două doamne luau apoi prînzul la restaurantul D.H. Holmes, după care se întorceau cu taxiul acasă. Şi ele şi numai ele reprezentau familia de pe First Street la funeralii sau, din cînd în cînd, la botezuri, ba chiar,

arareori, la cîte o nuntă, deşi foarte rar mergeau la recepţiile de după nuntă.

Millie şi Belle mergeau şi la alte înmormîntări care avau loc în parohie şi s-ar fi dus şi la priveghiuri dacă s-ar fi ţinut la Lonigan and Sons, acolo, în apropiere. Mergeau la slujba de la capelă de marţi noaptea şi cîteodată, vara, o luau şi pe micuţa Deirdre cu ele, privind-o cu mîndrie şi dîndu-i mici bucăţi de ciocolată pentru a o face să tacă.

Nimeni nu-şi amintea să fi fost vreodată ceva în „neregulă" cu draga Miss Belle.

Într-adevăr, cele două bătrîne doamne au cîştigat dragostea şi respectul tuturor celor care locuiau în Garden District, mai ales al celor care nu ştiau nimic despre tragediile sau secretele Mayfairilor. Conacul de pe First Street nu era singurul ajuns în paragină în spatele gardului său ruginit.

Pe de altă parte, Nancy Mayfair părea să se fi născut şi să fi crescut în cu totul alt mediu. Se îmbrăca întotdeauna neglijent, avea părul nespălat şi abia pieptănat. Era uşor să o iei drept o servitoare. Dar nimeni nu a pus la îndoială faptul că era sora Stellei, ceea ce, desigur, nu era. A început să poarte pantofi negri legaţi cu şireturi cînd avea numai treizeci de ani. Morocănoasă, plătea băieţii de la livrări dintr-un portofel uzat sau striga de sus de pe scări la negustorii ambulanţi să plece de la poartă.

Între aceste femei îşi petrecea Deirdre zilele atunci cînd nu se lupta să cîştige admiraţia unei clase aglomerate, luptă care se termina întotdeauna cu un eşec şi cu căderea în dizgraţie.

Era tot timpul comparată cu mama ei. Rudele spuneau că, probabil, era „nebunie congenitală", deşi, sincer, nimeni nu ştia asta. Dar pentru cei care observau familia cu mai multă atenţie – fie şi de la mare distanţă –, apăruseră destul de devreme anumite diferenţe între mamă şi copil.

Dacă Antha fusese întotdeauna scundă şi slăbuţă de felul ei, la Deirdre se remarcase, încă de la început, un aer rebel şi o senzualitate de neconfundat. Vecinii spunea că au văzut-o adeseori alergînd „ca un băieţoi" prin grădină. La vîrsta de cinci ani reuşea să se caţere în stejar pînă în vîrf. Se ascundea cîteodată în tufişurile din lungul gardului pentru a-i putea speria pe cei care treceau pe lîngă ea.

La nouă ani, a fugit de acasă pentru prima dată. Panicată, Carlotta l-a sunat pe Cortland, apoi a fost chemată poliţia. Într-un tîrziu, o Deirdre îngheţată şi tremurînd de frig a apărut la poarta orfelinatului St. Elizabeth de pe Napoleon Avenue, spunînd că e „blestemată" şi „posedată de diavol". Au trebuit să cheme un preot pentru ea, iar Cortland şi Carlotta au venit să o ia acasă.

„Imaginaţie prea bogată", a spus Carlotta. Şi cuvintele ei au devenit expresia standard.

Un an mai tîrziu, poliţia a găsit-o pe Deirdre rătăcind prin furtună de-a lungul canalului St. John, tremurînd şi plîngînd, spunînd că-i era frică să meargă acasă. Timp de două ore le-a spus minciuni poliţiştilor despre numele şi familia ei. Era o ţigancă care sosise în oraş cu circul. Mama ei fusese ucisă de un dresor de animale. Ea încercase să se sinucidă cu „o otravă rară", dar fusese dusă la un spital din Europa unde i se scosese tot sîngele din vene.

– Era ceva tare trist la copilul ăsta şi ceva tare nebunesc, i-a spus poliţistul, mai tîrziu, investigatorului nostru. Era absolut serioasă, iar ochii ei albaştri aveau o privire sălbatică. Nici măcar nu i-a privit pe unchiul şi mătuşa ei cînd au venit să o ia. Pretindea că nu îi cunoaşte. Apoi a spus că o ţineau înlăţuită într-o cameră de la etaj.

La zece ani, Deirdre a fost trimisă în Irlanda la o şcoală cu internat recomandată de un preot irlandez de la catedrala

St. Patrick, părintele Jason Power. Umbla vorba că asta fusese ideea lui Cortland.

– Bunicul a dorit ca ea să plece de aici, spunea Ryan Mayfair mai tîrziu.

Dar surorile din ţinutul Cork au trimis-o pe Deirdre acasă după numai o lună.

Timp de doi ani, Deirdre a studiat cu o guvernantă, Miss Lampton, o veche prietenă a Carlottei de la Sacred Heart. Miss Lampton i-a spus Beatricei Mayfair că Deirdre era o fată fermecătoare şi cu adevărat foarte inteligentă.

– Are prea multă imaginaţie, asta e tot ce e rău cu ea, şi petrece prea mult timp singură.

Cînd Miss Lampton s-a căsătorit şi a plecat în nord, Deirdre a plîns zile întregi.

Chiar şi în acei ani, certurile au continuat pe First Street. Se auzeau oameni ţipînd. Deirdre ieşea adeseori din casă în fugă şi plîngînd. Urca în stejar pînă ajungea prea sus pentru Irene sau Miss Lampton. Uneori rămînea acolo pînă se întuneca.

Dar, odată cu adolescenţa, au apărut anumite schimbări la Deirdre. A devenit retrasă, secretoasă şi nici nu mai era aşa băietoasă. La treisprezece ani era mult mai voluptoasă decît fusese Antha ca femeie în toată firea. Îşi purta părul negru şi ondulat lung şi cu cărare pe mijloc, ţinut pe spate cu o panglică de culoarea levănticăi. Ochii ei mari şi albaştri aveau o privire permanent neîncrezătoare şi amară. O privire hăituită, aşa se bîrfea în parohie la slujbele de duminică.

– Era deja o femeie frumoasă, spunea una din doamnele care veneau regulat la biserică. Iar acele bătrîne doamne habar nu aveau. O tratau de parcă ar fi fost tot un copil.

Din cercurile juridice am aflat că, într-o după amiază, Deirdre a dat năvală în sala de aşteptare a unuia din birourile lui Cortland.

– Era extraordinar de agitată, a spus secretarul mai tîrziu. Timp de o oră a ţipat şi a plîns în biroul unchiului ei. Şi vă mai spun ceva, ceva ce nici nu am remarcat pînă nu a plecat. Avea pantofi diferiţi în picioare. Unul era negru cu un toc mic, iar celălalt era maro fără toc. Nu cred că ea îşi dădea seama. Cortland a dus-o acasă, dar cred că nici el nu a observat pantofii. Apoi nu am mai văzut-o.

În vara anului în care Deirdre a împlinit paisprezece ani, a fost dusă de urgenţă la spitalul Mercy. Încercase să-şi taie venele. Beatrice a fost să o vadă.

– Fata asta are o voinţă pe care Antha nu a avut-o, îi spunea ea lui Juliette Milton. Dar are nevoie de sfaturi de la o femeie. Mi-a cerut să-i cumpăr cosmetice, deoarece, mi-a spus ea, nu fusese decît o singură dată în viaţa ei într-un magazin de cosmetice.

Beatrice s-a întors la spital cu cosmeticalele doar ca să afle cum Carlotta interzisese toate vizitele. Cînd Beatrice l-a sunat pe Cortland, el i-a spus că nu ştie de ce şi-a tăiat Deirdre venele.

– Poate că doar îşi dorea să iasă din casă.

Chiar în acea săptămînă, Cortland a arajat ca Deirdre să meargă în California. A zburat la Los Angeles ca să stea cu fiica lui Garland, Andrea Mayfair, care se căsătorise cu un doctor de la spitalul Cedars of Lebanon. Dar, după două săptămîni, Deirdre a fost din nou acasă.

Mayfairii din Los Angeles nu au spus nimănui ce s-a întîmplat, dar, după cîţiva ani, fiul lor, Elton, i-a spus investigatorului nostru că biata lui verişoară din New Orleans era nebună. Că se credea blestemată de un fel de moştenire, că a discutat cu el despre sinucidere, îngrozindu-i pe părinţii lui. Că aceştia au dus-o la doctori care au spus că nu va fi niciodată normală.

– Părinţii mei au vrut s-o ajute, mai ales mama, dar întreaga familie era dezbinată. Cred, totuşi, că totul a culminat cînd au văzut-o într-o noapte în grădină cu un bărbat, iar ea nu a vrut să

recunoască asta. Nega într-una, iar ei s-au temut să nu se întîmple ceva. Avea doar treisprezece ani, cred, şi era foarte frumoasă, aşa că au trimis-o acasă.

Beatrice i-a povestit cam acelaşi lucru lui Juliette Milton.

– Cred că Deirdre arată prea matură, a spus ea. Dar nu credea că Deirdre ar fi minţit în privinţa companionilor ei bărbaţi. Este numai tulburată.

Iar Beatrice era convinsă că nu era vorba de nici o nebunie congenitală. Că asta era doar povestea familiei, pe care Carlotta o răspîndise, şi care trebuia obligatoriu stopată.

Beatrice s-a dus în First Street ca să o vadă pe Deirdre şi să-i ducă nişte cadouri. Nancy nu a lăsat-o să intre.

Acelaşi bărbat este responsabil pentru cea mai traumatizantă exmatriculare pe care a suferit-o Deirdre la şcoala cu internat St. Rose de Lima, pe cînd avea şaisprezece ani. Deirdre urma cursurile şcolii de un semestru întreg, fără probleme, şi la mijlocul trimestrului de primăvară s-a întîmplat din nou. În familie se spunea că Deirdre era extraordinar de fericită la acea şcoală, că i-ar fi spus lui Cortland că nu mai vrea să meargă niciodată acasă. Chiar şi în vacanţa de Crăciun, Deirdre a rămas în internat, ieşind doar cu Cortland la o cină în seara de Ajun.

Îi plăceau mult leagănele din fundul curţii de joacă, destul de largi pentru copiii mai mari, şi, cînd se înserа, îi plăcea să stea acolo şi să cînte cîntece cu o altă fată, Rita Mae Dwyer (mai tîrziu Lonigan), care îşi amintea de Deirdre ca de o persoană total specială, elegantă şi inocentă, romantică şi dulce.

Prin 1988, au fost obţinute informaţii suplimentare legate de această exmatriculare în cadrul unei conversaţii pe care Rita Mae Dwyer Lonigan a avut-o cu investigatorul.

„Misteriosul prieten" al lui Deirdre s-a întîlnit cu aceasta în grădina mînăstirii, în timpul nopţii, şi i-a vorbit în şoaptă, dar destul de tare ca Rita Mae să fi putut auzi.

– I-a spus „iubita mea", a povestit Rita. Ea nu mai auzisem asemenea vorbe romantice decît în filme.

Fără apărare şi suspinînd amarnic, Deirdre nu a scos o vorbă cînd călugăriţele au acuzat-o că „a adus un bărbat pe teritoriul şcolii". Ele o urmăriseră pe Deirdre strecurîndu-se prin uşa bucătăriei mînăstirii spre grădină, unde se întîlnise în întuneric cu acel bărbat.

– Nu era un băiat, a spus una din maici, de-a dreptul furioasă, în timpul şedinţei directorilor. Era un bărbat! Un bărbat matur!

Raportul de atunci este extraordinar de răutăcios faţă de faţă: „Copila nu are pic de caracter. I-a îngăduit bărbatului să o atingă într-un fel ruşinos. Inocenţa ei este o minciună sfruntată".

Nu poate să existe nici un dubiu că tovarăşul misterios era Lasher. El este descris de călugăriţe, apoi de doamna Lonigan, ca avînd părul şaten şi ochii căprui şi fiind elegant îmbrăcat cu haine de modă veche.

Dar remarcabil este, dacă nu exagerază, că Rita Mae l-a auzit pe Lasher vorbind.

Altă informaţie neaşteptată pe care ne-a dat-o doamna Lonigan este că Deirdre avea colierul cu smaraldul Mayfair cu ea la şcoală, că i l-a arătat Ritei şi i-a arătat cuvîntul gravat pe spate: „Lasher". Dacă relatarea Ritei Mae este adevărată, înseamnă că Deirdre ştia prea puţine despre mama sau bunica ei. Ştia că smaraldul a ajuns la ea de la cele două femei, dar habar nu avea cum au murit Stella şi Antha.

Întreaga familie a ştiut, în 1956, că Deirdre a fost distrusă din cauza ultimei ei exmatriculări de la St. Rose de Lima. A stat internată la azilul St. Ann timp de şase săptămîni. Deşi nu s-a putut obţine fişa medicală, surorile au spus că Deirdre a implorat să i se facă tratament cu şocuri electrice şi că i s-a aplicat acest tratament de două ori. Avea acum aproape şaptesprezece ani.

Din cîte cunoaştem despre practica medicală de atunci, putem să spunem că aceste tratamente cu şocuri electrice presupuneau un voltaj mai mare decît cel de azi. Erau, probabil, foarte periculoase, rezultînd în urma lor o pierdere a memoriei pentru cîteva ore sau zile.

Nu cunoaştem dacă s-a făcut o întreagă cură. Cortland era total împotriva acestui tratament cu şocuri sau cel puţin aşa i-a spus Beatricei Mayfair. Nu putea să creadă în ceva atît de extrem pentru o persoană atît de tînără.

– Dar ce are fata asta? a întrebat-o Juliette pe Beatrice.

– Nimeni nu ştie, dragă. Nimeni nu ştie.

Carlotta a luat-o pe Deirdre acasă de la azil, unde a mai zăcut o lună.

Din munca neobosită a investigatorilor noştri, am aflat că figura ceţoasă şi întunecată a fost adeseori văzută cu Deirdre în grădina casei. Un furnizor de la băcănie a spus că „s-a speriat groaznic" cînd, plecînd o dată de acolo, a văzut-o pe „fetiţa cu ochii sălbatici şi pe acel bărabat" stînd în mijlocul tufişurilor de lîngă vechea piscină.

O fată bătrînă, care locuia pe Prytania Street, i-a văzut pe cei doi în capelă, după lăsarea întunericului.

– I-am spus lui Miss Belle. M-am oprit la poarta lor a doua zi dimineaţă. Nu credeam că era cuviincios. S-a întîmplat seara, imediat după lăsarea întunericului. Am intrat în capelă să aprind o lumînare şi să spun Rozariul, aşa cum fac întotdeauna, şi era acolo, în stranele din spate, în umbră, stătea cu omul acela. Abia i-am zărit la început. Apoi, cînd s-a ridicat şi s-a grăbit să iasă, am văzut-o foarte clar în lumina felinarului de pe stradă. Era Deirdre Mayfair. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu tînărul.

Mai multe persoane au povestit că au văzut ceva similar. Imaginile erau întotdeauna la fel – Deirdre şi bărbatul misterios în umbră. Deirdre şi bărbatul misterios plecînd în grabă de la

locul lor sau ivindu-se într-un fel tulburător. Avem cincisprezece variațiuni diferite pe aceste două teme.

Cîteva din aceste relatări au ajuns la urechile Beatricei.

– Nu știu dacă o supraveghează cineva, iar ea este atît de... atît de bine dezvoltată fizic, i-a spus Juliettei.

Drept urmare, au mers amîndouă, Beatrice și Juliette, pe First Street.

– Fata se plimba prin grădină. Beatrice s-a întins peste gard și a chemat-o. Timp de cîteva minute nu a recunoscut-o pe Bea. Apoi a plecat să ia cheia de la poartă. Desigur, doar Bea a vorbit după asta. Dar fata era șocant de frumoasă și asta mai ales din cauza personalității ei stranii. Arăta ca o sălbatică, neîncrezătoare, dar, în același timp, interesată să afle lucruri noi. I-a plăcut broșa pe care o purtam. I-am dat-o, iar ea s-a bucurat ca un copil. Mi-e destul de greu să adaug că era în picioarele goale și că rochia ei de bumbac era foarte murdară.

Cînd a sosit toamna, din casă au început să se audă, din nou, certuri și țipete. Vecinii au ajuns să cheme poliția de două ori. Privitor la prima solicitare, am reușit personal să obțin o descriere completă, doi ani mai tîrziu, în luna septmbrie.

„Nu mi-a plăcut să merg acolo, mi-a spus polițistul. Știi, nu-mi convenea să deranjez familiile care locuiesc în Garden District. Iar doamna aia chiar că ne-a pus într-o situație jenantă acolo, în fața ușii. Era Carlotta Mayfair, cea căreia toți îi spun Miss Carl, care lucrează cu judecătorul.

– Cine v-a chemat aici? Ce vreți? Cine sînteți? Să vă văd legitimațiile. Va trebui să vorbesc cu judecătorul Byrnes despre asta, dacă mai veniți pe aici.

În final, partenerul meu i-a spus că oamenii au auzit o tînără țipînd în casă și că noi doream să vorbim cu ea ca să ne asigurăm că e bine. Credeam că Miss Carl o să-l ucidă în clipa aia, în

schimb s-a dus şi a adus fata, Deirdre Mayfair, aia despre care era vorba. Plîngea şi tremura toată. I-a spus partenerului meu, C.J.:

– Spuneţi-i să-mi dea lucrurile mamei mele. Ea a luat lucrurile mamei mele.

Miss Carl a spus că s-a săturat de atîta «amestec din afară», că aceasta era doar o ceartă de familie şi că nu era nevoie de poliţie. Dacă nu plecăm, îl va suna pe judecătorul Byrnes. Atunci fata, Deirdre, a fugit din casă spre maşina noastră.

– Luaţi-mă de aici! a ţipat ea.

Apoi, ceva s-a întîmplat cu Miss Carl. Se uita la fata care stătea lîngă maşina noastră de poliţie şi a început să plîngă. A încercat să ascundă asta, acoperindu-şi faţa cu o batistă, dar noi am văzut, doamna plîngea. Fata chiar că o adusese la limită. C.J. a spus:

– Miss Carl, ce doriţi să facem noi?

A trecut pe lîngă el, a coborît şi s-a apropiat de fată, zicîndu-i:

– Deirdre, vrei să te întorci la azil? Te rog, Deirdre. Te rog.

Şi atunci a cedat. Nu mai putea vorbi. Fata stătea şi se uita fix la ea, cu ochii ăia sălbatici şi privirea nebună, apoi a început să suspine. Iar Miss Carl şi-a pus mîna în jurul umerilor ei şi s-a întors cu ea în casă."

– Eşti convins că era Carl? l-a întrebat pe poliţist.

– Oh, da, toată lumea o cunoaşte. N-am s-o uit niciodată. L-a sunat pe căpitan chiar a doua zi şi i-a cerut să ne dea afară.

Un alt echipaj de poliţie a fost trimis la solicitarea vecinilor după numai o săptămînă. Tot ce ştim din cele ce s-au întîmplat cu această ocazie este că Deirdre a încercat din nou să părăsească casa atunci cînd au venit poliţiştii. Ei au convins-o să rămînă şi să-l aştepte pe unchiul Cortland să soseacă.

Deirdre a fugit de acasă a doua zi. Din anumite surse judiciare am aflat că au avut loc multe convorbiri telefonice, Cortland alergînd spre First Street, Mayfair and Mayfair sunînd la rudele

de la New York, iar acestea din urmă căutînd-o pe Deirdre aşa cum făcuseră atunci cînd Antha dispăruse cu cîţiva ani în urmă.

Amanda Grady Mayfair murise deja. Mama doctorului Cornell Mayfair nu a dorit să aibă nimic de-a face cu cei de pe First Street. Cu toate acestea, ea a sunat celelalte neamuri din New York. Apoi poliţia l-a căutat pe Cortland în New Orleans. Deirdre fusese găsită în Greenwich Village, mergînd aiurea pe străzi, în picioarele goale, vorbind incoerent. Erau dovezi clare că fusese victima unui viol. În chiar acea noapte, Cortland a zburat la New York. Dimineaţa următoare, s-a întors cu Deirdre.

Istoria se repeta, cu a doua internare a lui Deirdre la azilul St. Ann. A fost externată o săptămînă mai tîrziu şi a plecat să locuiască cu Cortland în vechea lui casă din Metairie.

Prin familie se zvonea despre Carlotta că era cu nervii la pămînt şi descurajată. I-a spus judecătorului Byrnes şi soţiei acestuia că a dat greş în creşterea lui Deirdre. Îi era teamă că fata nu va mai fi „normală vreodată".

Beatrice Mayfair a mers într-o sîmbătă la Carlotta şi a găsit-o stînd singură în salonul cel mare din First Street, cu draperiile trase. Carlotta nu scotea o vorbă.

– Mai tîrziu am realizat că ea se uita fix spre locul unde se puneau sicriele pe vremuri, cînd funeraliile se făceau acasă. Îmi răspundea numai cu „da", sau „nu", sau „hmmmm", cînd îi puneam vreo întrebare. Femeia aia oribilă, Nancy, a apărut la un moment dat şi mi-a oferit un ceai rece.

Beatrice a plecat cînd nu a mai suportat atîta tristeţe şi s-a dus să o viziteze pe Deirdre la casa lui Cortland.

Această casă aparţinea familiei Mayfair de cînd Cortland o construise în vremea tinereţii lui. Era o vilă din cărămizi, cu coloane albe şi ferestre franţuzeşti, şi avea toate „facilităţile moderne". Mai tîrziu a trecut în proprietatea lui Ryan Mayfair, fiul lui Pierce, care locuieşte şi acum acolo. Timp de ani de zile,

Sheffield şi Eugenie Mayfair au împărţit casa cu Cortland. Singurul lor copil, Ellie Mayfair, care mai tîrziu a adoptat-o pe fiica lui Deirdre, Rowan, s-a născut în acea casă.

La acea vreme, Sheffield Mayfair murise din cauza unui atac de cord, iar Eugenie se dusese şi ea de mai mulţi ani. Ellie locuia în California, unde tocmai se măritase cu un avocat, Graham Franklin. Iar Cortland locuia singur în casa din Metairie.

Toată lumea spunea că era o casă extrem de încîntătoare, plină de culori vii şi strălucitoare, cu tapete vesele, mobilă tradiţională şi multe cărţi. Numeroasele uşi de sticlă se deschideau spre grădină, piscină şi pajiştea din faţă.

Întreaga familie s-a gîndit că acesta era cel mai bun loc pentru Deirdre. Metairie nu avea nimic din tristeţea asupritoare din Garden District. Cortland a asigurat-o pe Beatrice că Deirdre se odihneşte, că problemele fetei erau cauzate de mulţimea secretelor şi de proasta judecată a Carlottei.

– Dar nu mi-a spus exact ce se întîmplă, s-a plîns Beatrice Juliettei. Niciodată nu o face. Şi ce vrea să spună cu asta, secrete?

Beatrice o întreba pe servitoare la telefon de cîte ori putea, dar aceasta îi răspundea doar că Deirdre e bine. Fata avea o culoare foarte sănătoasă în obraji. Ba chiar a avut un musafir, un tînăr foarte atrăgător. Servitoarea l-a zărit doar pentru o clipă sau două – el şi Deirdre erau în grădină –, dar el era un fel de gentleman foarte prezentabil.

– Ei bine, cine ar putea fi? se întreba Beatrice pe cînd lua masa cu Juliette. Nu cumva acelaşi ticălos care s-a strecurat în grădina călugăriţelor de la St. Rose ca să o supere?

„Mie mi s-a părut, scria Juliette omului de contact din Londra, că familia nu-şi dă seama că fata asta are un iubit. Vreau să spun unul foarte diferit şi uşor de recunoscut, care este văzut mereu în compania ei. Toate descrierile acelui tînăr sînt asemănătoare."

Detaliul semnificativ referitor la această poveste este că Juliette Milton nu a auzit niciodată vreun zvon despre fantome, vrăjitoare, blesteme sau ceva asemenea legat de familia Mayfair. Ea şi cu Beatrice credeau cu tărie că acel tînăr era o fiinţă umană.

Cu toate acestea, în acelaşi timp, în Irish Channel, bătrînii discutau în jurul meselor din bucătărie despre „Deirdre şi bărbat". Iar prin „bărbat" nu se refereau la o fiinţă umană. Sora mai mare a părintelui Lafferty ştia despre „bărbat". Încercase să vorbească cu fratele ei despre asta, dar el nu avea încredere în ea. Ea obişnuia să bîrfească pe această temă cu un prieten mai în vîrstă, Dave Collins, ba şi cu investigatorul nostru, care a condus-o acasă după slujba de duminică.

Miss Rosie, care lucra în sacristie, schimbînd podoabele altarului şi avînd grijă de vinul de împărtăşanie, cunoştea şi ea aceste şocante lucruri despre Mayfairi şi „bărbat".

– La început a fost Stella, apoi Antha, iar acum Deirdre, i-a spus ea nepotului ei, un student la Loyola care se gîndea că acestea erau superstiţii prosteşti.

O servitoare de culoare, care locuia în acelaşi cartier, ştia şi ea totul despre „bărbatul ăla". Era fantoma familiei, asta era, şi era singura fantomă pe care am văzut-o în plină zi, stînd lîngă fetiţa aia, în spatele grădinii. Fata aia va merge în iad cînd va muri.

Deja era vara lui 1958 şi eu mă pregăteam să plec la New Orleans.

Terminasem de adunat întreaga istorie Mayfair într-o primă versiune a prezentului raport, adică ceva foarte asemănător cu ceea ce cititorul a aflat deja. Şi eram extraordinar de interesat de Deirdre Mayfair.

Simţeam că puterile ei şi, mai ales, abilitatea de a vedea şi de a comunica cu spiritele ajungeau să o scoată din minţi.

După numeroase discuţii cu Scott Reynolds, noul nostru director, şi mai multe întîlniri ale întregului consiliu, s-a decis ca

eu să fac această călătorie şi că îmi voi folosi propria judecată pentru a hotărî dacă Deirdre Mayfair este suficient de matură şi stabilă pentru a încerca abordarea directă.

Elaine Barrett, unul dintre cei mai în vîrstă şi mai experimentaţi membri ai Talamasca, murise cu un an mai înainte, iar eu eram considerat (fără merit) cel mai bun expert al ordinului în problema familiilor de vrăjitori. Capacităţile mele nu au fost niciodată puse la îndoială. Şi, într-adevăr, cei care au fost cei mai speriaţi de morţile lui Stuart Townsend şi Arthur Langtry – şi, probabil, cei care mi-ar fi interzis călătoria la New Orleans – nu mai erau nici ei de mult în viaţă.

DOUĂZECI ŞI TREI

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR
PARTEA A XI-A

Povestea lui Deirdre Mayfair
Revizuită complet în 1989

Am sosit la New Orleans în iulie 1958 şi imediat m-am cazat la un hotel mic şi fără pretenţii din French Quarter. Pe urmă am stabilit întîlnirea cu cel mai abil investigator al nostru şi am demarat consultarea anumitor registre publice, pentru a avea informaţii din mai multe surse.

De-a lungul anilor, obţinusem numele mai multor persoane apropiate familiei Mayfair. Am încercat să le abordez. Cu Richard Llewelyn am avut succes, aşa cum am descris mai înainte, dar numai activitatea asta mi-a ocupat cîteva zile.

Am reuşit, de asemenea, să dau peste o tînără profesoară laică de la şcoala St. Rose de Lima, care o cunoscuse pe Deirdre în timpul lunilor petrecute de ea acolo, şi mi-am clarificat mai mult sau mai puţin motivele exmatriculării ei. Din păcate, tînăra era convinsă că Deirdre avusese o aventură cu acel „om mai în vîrstă" şi că era o fată păcătoasă şi rea. Şi alte fete din şcoală ştiau de colierul de smaralde Mayfair. S-a tras concluzia că Deirdre îl furase de la mătuşa ei. Cum altfel ar fi avut copila o bijuterie atît de valoroasă la şcoală?

Cu cît vorbeam mai mult cu acea femeie, cu atît îmi dădeam seama că aura de senzualitate a lui Deirdre lăsase o puternică impresie în jurul ei.

– Era aşa de... matură, ştii. O tînăra nu ar trebui să aibă sînii atît de mari la vîrsta de şaisprezece ani.

Biata Deirdre. M-am simţit pe punctul de a o întreba dacă nu cumva credea că mutilarea ar fi fost potrivită în aceste circumstanţe, apoi am încheiat interviul. Am plecat la hotel, am băut puţin coniac şi am recitit despre pericolele implicării emoţionale.

Din nefericire, nu am fost mai puţin impresionat cînd am vizitat Garden District a doua zi şi ziua următoare, timp în care am petrecut ore întregi plimbîndu-mă pe străzile liniştite şi observînd casa de pe First Street din toate unghiurile. După ani de zile în care citisem despre casă şi despre locuitorii ei, mi se părea extrem de interesantă. Dacă se poate spune despre o casă că emană o atmosferă malefică, atunci chiar pe ea o aveam în faţă.

De ce? m-am întrebat.

Deja ajunsese extrem de neglijată. Vopseaua violet căzuse. Buruieni şi flori sălbatice crescuseră peste tot prin crăpăturile parapeţilor. Iedera acoperea terasele laterale, astfel încît cadrul ornamental din fier era abia vizibil, iar cireşii sălbatici nu lăsau să se vadă grădina.

Cu toate acestea, avea un aer romantic. Deşi era scăldat în căldura grea a soarelui, cu razele lui dogoritoare trecînd printre ramurile copacilor şi luminînd praful atotstăpînitor, locul părea părăsit, întunecat şi respingător. În timpul orelor pe care le-am petrecut stînd şi contemplînd, am observat că, atunci cînd se apropiau, trecătorii treceau invariabil pe celalată parte. Este adevărat că trotuarul pietruit era murdar şi, pe alocuri, crăpat din cauza rădăcinilor copacilor, dar la fel era şi trotuarul pe care trecătorii nu îl evitau.

Ceva malefic trăia în casă, trăia şi respira acolo, şi aştepta, probabil, jelind.

Acuzîndu-mă încă o dată, pe bună dreptate, că eram prea emoţionat, mi-am redefinit valorile. Acel ceva era malefic pentru că era distructiv. „Trăia şi respira" în sensul că influenţa mediul şi că prezenţa putea să-i fie simţită. Cît despre părerea mea că acel „ceva" jelea, trebuia doar să-mi amintesc că nici un muncitor nu reuşise să facă vreo reparaţie de la moartea Stellei încoace. De la moartea Stellei declinul fusese constant şi de neoprit. Oare nu dorea „lucrul" ca şi casa să putrezească, aidoma corpului Stellei din mormînt?

Ah, atît de multe întrebări fără răspuns. Am mers la cimitirul Lafayette şi am vizitat mormintele Mayfair. Un îngrijitor s-a oferit să-mi spună că întotdeauna erau flori proaspete la intrarea în criptă, cu toate că nimeni nu a văzut vreodată pe cineva să le pună acolo.

– Credeţi că este vreun vechi iubit de-al Stellei? l-am întrebat eu.

– Oh, nu, mi-a răspuns bătrînul, rîzînd încetişor. Doamne Dumnezeule, nu. E el, fantoma Mayfair. Cel ce pune florile acolo. Şi vreţi să ştiţi ceva? Uneori le ia de la altarul capelei. Ştiţi, capela de la intersecţia Prytania cu Third Street? Părintele Morgan a venit într-o după amiază aici scoţînd fum pe nări. Se pare că tocmai scosese nişte gladiole şi ele erau acum în vazele din faţa cavoului Mayfair. S-a dus în grabă pe First Street şi a sunat la uşă. Am auzit-o pe Miss Carl spunîndu-i să se ducă la naiba.

Bătrînul a început să rîdă şi să rîdă la o asemenea idee... Să-i spună cineva unui preot să se ducă la naiba.

După ce am închiriat o maşină, am mers în jos pe malul rîului, la Riverbend, şi am explorat ce mai rămăsese din plantaţie. Apoi am sunat-o pe Juliette Milton, investigatorul nostru sub acoperire, şi am invitat-o la masa de prînz.

Era foarte bucuroasă să mă prezinte lui Beatrice Mayfair. Beatrice a acceptat să mă întîlnească la prînz, acceptînd fără nici o ezitare explicaţia mea că mă interesa istoria sudului şi istoria familiei Mayfair.

Beatrice Mayfair avea treizeci şi cinci de ani şi era o brunetă frumoasă şi bine îmbrăcată, cu un accent fermecător, amestec de New Orleans cu ceva nordic (Brooklyn, Boston), cumva „rebelă" după cum credea familia ei.

Timp de trei ore, la restaurantul Galatoire, mi-a vorbit fără încetare, înşirîndu-mi tot soiul de povestioare despre familia Mayfair şi confirmîndu-mi ceea ce deja bănuiam, că nu se ştia nimic sau aproape nimic despre trecutul îndepărat al familiei. Era un fel de legendă vagă, în care numele erau confundate, iar scandalurile îşi pierduseră adevărata semnificaţie.

Beatrice nu ştia cine construise Riverbend-ul sau cînd. Sau măcar cine construise casa de pe First Street. Cît despre poveştile cu stafii şi cu poşete pline de bani din aur, asta era ceva ce crezuse cînd era tînără, dar nu acum. Mama ei se născuse în First Street (această femeie, Alice Mayfair, era cea de-a două fiică a lui Rémy Mayfair; Drăguţa Millie, Miss Millei, cum era cunoscută, era fiica cea mai mică a lui Rémy şi, totodată, mătuşa lui Beatrice) şi povestise cîteva lucruri tare ciudate despre casă. Dar părăsise casa pe cînd avea numai şaptesprezece ani pentru a se mărita cu Aldrich Mayfair, un nepot de-al lui Maurice Mayfair, iar lui Aldrich nu i-a plăcut ca mama lui Beatrice să vorbească despre casă.

– Amîndoi părinţii mei sînt atît de secretoşi, spunea Beatrice. Nu cred că tata îşi mai aminteşte ceva. Are peste optzeci de ani, iar mama pur şi simplu nu vrea să-mi spună. Eu personal nu m-am măritat cu un Mayfair. Soţul meu nu ştie absolut nimic despre familie. (Notă: soţul lui Beatrice a murit din cauza unui cancer la gît la şaptezeci de ani.) Nu îmi amintesc de Mary Beth.

Aveam numai doi ani atunci cînd a murit. Am cîteva poze cu mine la picioarele ei în timpul unei reuniuni, ştii, cu toţi ceilalţi copii Mayfair. Dar mi-o amintesc pe Stella. Oh, am iubit-o pe Stella. Am iubit-o foarte mult.

Sufăr foarte tare că nu pot să mai merg pe acolo. Acum cîţiva ani am încetat să o vizitez pe mătuşa Millie. Ea e tare drăguţă, dar nu mai ştie cine sînt. Trebuie să spun de fiecare dată „sînt fata lui Alice, nepoata lui Rémy". Îşi aminteşte pentru puţin timp, apoi uită la loc. Iar Carlotta nu prea mă doreşte pe acolo. Nu vrea să vină nimeni acolo. E pur şi simplu groaznică. Ea a ucis casa aia! A alungat toată viaţa din ea. Nu-mi pasă ce ar spune altcineva, ea e de vină.

– Credeţi că e bîntuită, că e ceva drăcesc, poate...

– Oh! Carlotta! Ea e un diavol! Dar, ştii, dacă asta e ceea ce cauţi, păcat că nu ai vorbit cu Amanda Grady Mayfair. A fost soţia lui Cortland. A murit acum cîţiva ani. Dar credea nişte lucruri fantastice. Era, totuşi, interesant... Ei bine, într-un fel. Se spune că din cauza asta l-a părăsit pe Cortland. Ea spunea că soţul ei ştia că acea casă era bîntuită. Că el putea vedea şi putea vorbi cu spiritele. Am fost întotdeauna şocată că o femeie matură putea să creadă aşa ceva! Dar ea era convinsă de existenţa unui soi de complot satanic. Cred că Stella a declanşat totul, din neatenţie. Eram prea tînără atunci ca să ştiu. Dar Stella nu era o persoană rea! Nici o regină voodoo. Stella se culca cu oricine şi cu toată lumea, iar dacă asta e vrăjitorie, ei bine, jumătate din oraşul New Orleans ar trebui să ardă pe rug.

... Şi tot aşa, bîrfa ajunsese puţin prea intimă şi nesăbuită, în timp ce Beatrice continua să ciugulească cîte ceva şi să-şi fumeze ţigaretele Pall Mall.

– Deirdre este prea sexy, a continuat ea, asta e tot. A fost stupid de ţinută în frîu. Nu e de mirare că iese cu bărbaţi atît de ciudaţi. Eu am încredere că va avea Cortland grijă de

Deirdre. El a devenit decasnul de vîrstă al familiei. Şi este, cu siguranţă, singurul care poate să-i ţină piept Carlottei. După părerea mea, Carlotta e o vrăjitoare. Îmi dă fiori. Deirdre ar trebui luată de acolo.

Într-adevăr, se vorbea despre o şcoală din Texas, o mică universitate unde Deirdre ar putea merge din toamnă. Se părea că Rhonda Mayfair, o strănepoată a surorii Suzettei, Marianne (o mătuşă a lui Cortland), se căsătorise cu un tînăr din Texas care preda la acea şcoală. Era, de fapt, o mică şcoală de stat pentru femei foarte bogate, avînd toate facilităţile pe care le avea o şcoală particulară scumpă. Toată problema era dacă oribila Carlotta o va lăsa pe Deirdre să meargă.

– Ei bine, Carlotta e o vrăjitoare.

Încă o dată, Beatrice a devenit foarte critică la adresa Carlottei, criticile ei mergînd pînă la stilul acesteia de a se îmbrăca (stil om de afaceri) şi felul în care vorbea (ca în afaceri), cînd, dintr-o dată s-a întins peste masă şi a zis:

– Şi ştii ce vrăjitoare l-a ucis pe Irwin Dandrich, nu-i aşa?

Nu numai că nu ştiam asta, dar niciodată nu auzisem cea mai vagă aluzie la aşa ceva. Ni se raportase, în 1952, că Dandrich a murit de atac de cord în apartamentul său, pe la patru după amiază. Se ştia că avea probleme cu inima.

– Am vorbit cu el, a spus Beatrice, în felul ei melodramatic. Am vorbit cu el în ziua în care a murit. Mi-a spus că îl sunase Carlotta şi că l-a acuzat că i-a spionat familia şi i-a zis: „Ei bine, dacă vrei să cunoşti mai multe despre noi, vino pe First Street. Am să-ţi mai multe decît ţi-ai putea imagina". I-am spus să nu se ducă. I-am spus: „O să te dea în judecată, o să-ţi facă ceva groaznic, pentru că e nebună". Dar nu a vrut să mă asculte. „Am să merg singur să văd casa aia, a spus el. Nimeni nu a mai fost înăuntru de cînd a murit Stella." I-am spus să mă sune imediat ce ajunge acasă. Ei bine, nu m-a mai sunat niciodată. A murit în

ziua aceea. Ea l-a otrăvit. Şi au spus că a fost atac de cord cînd l-au găsit. Ea l-a otrăvit, dar i-a dat ceva să poată ajunge acasă pe picioarele lui şi să moară în patul lui.

– Cum de eşti atît de sigură? am întrebat-o.

– Pentru că nu e prima dată cînd se întîmplă aşa ceva. Deirdre i-a zis lui Cortland că exista un cadavru în mansarda de pe Firtst Street. Da, un mort.

– Cortland ţi-a spus asta?

Ea a negat din cap.

– Biata Deirdre. Ea le spune lucruri din astea doctorilor, iar ei îi fac tratamente cu şocuri! Cortland crede că ea are vedenii! dădu ea din cap. Ăsta e Cortland, el e convins că locul e bîntuit, că sînt fantome acolo cu care poţi vorbi! Dar un mort în mansardă? Oh, nu, aşa ceva nu ar crede!

A rîs, apoi a devenit iar serioasă.

– Dar pariez că ăsta e adevărul. Îmi aduc aminte de ceva cu un tînăr care a dispărut chiar înainte să moară Stella. Am auzit de asta după cîţiva ani. Mătuşa Millie i-a spus ceva despre asta verişoarei mele, Angela. Ulterior şi Dandrich mi-a spus la fel. Poliţia îl căuta, detectivii particulari îl căutau. Era un texan din Anglia, aşa spunea Irwin, care a petrecut noaptea cu Stella, apoi a dispărut. Să-ţi spun cine mai ştie de asta. Amanda ştia. Ultima dată cînd ne-am întîlnit la New Tork mi-a spus: „Şi ce spui despre omul ăla care a dispărut aşa de misterios?" Desigur, a spus asta în legătură cu Cornell, ştii, cel care a murit la hotel după ce a vorbit cu Carlotta. Îţi spun eu, ea îi otrăveşte, apoi ei merg acasă şi mor mai tîrziu. Este una din substanţele alea cu efect întîrziat. Texanul ăsta era un fel de istoric din Anglia şi ştia despre trecutul familiei noastre...

Dintr-o dată a făcut o conexiune: şi eu eram un istoric din Anglia.

– Domnule Lightner, mai bine te-ai păzi! a spus ea. Apoi s-a rezemat de spătarul scaunului şi a rîs încetişor.

– Presupun că ai dreptate. Dar nu crezi cu adevărat toate astea, nu-i aşa, Miss Mayfair?

S-a gîndit un moment.

– Ei bine, da şi nu. Nu i-aş pune nimic în spate Carlottei. Femeia e prea stupidă ca într-adevăr să otrăvească pe cineva. Dar m-am gîndit la asta! M-am gîndit atunci cînd a murit Irwin Dandrich. L-am iubit pe Irwin, iar el a murit imediat după ce s-a dus să o vadă pe Carlotta. Sper din tot sufletul ca Deirdre să meargă în Texas. Dar dacă te va invita Carlotta la un ceai, să nu te duci!

– În ceea ce priveşte această stafie..., am spus eu. (Pe parcursul acestui interviu a fost foarte rar nevoie să duc pînă la capăt o propoziţie.)

– Oh, asta! Este fantoma lui Julien – toată lumea a văzut stafia. Cred că şi eu am văzut-o o dată. Şi mai este una ciudată care aruncă lucrurile oamenilor, un adevărat om invizibil.

– Dar nu este unul căruia lumea îi spune „bărbatul" ?

Beatrice nu auzise niciodată expresia asta. Dar m-am gîndit să vorbesc cu Cortland, asta, desigur, dacă şi el ar fi fost de acord. Lui Cortland nu îi plăceau străinii care puneau întrebări. Trăia în lumea familiei lui.

Ne-am despărţit la colţul străzii, cînd am ajutat-o să urce într-un taxi.

– Dacă vei vorbi cu Corland, mi-a zis ea, nu-i spune că ai vorbit cu mine, el crede că sînt o mare bîrfitoare. Dar să-l întrebi de texan. Nu poţi să ştii ce o să-ţi spună.

Imediat ce taxiul a plecat, am sunat-o pe Juliette Milton, spionul nostru.

– Să nu cumva să te apropii de casă sau să ai ceva de-a face personal cu Carlotta Mayfair, i-am spus. Nu mai merge la masă

cu Beatrice. O să-ţi dăm un cec generos, dar, pur şi simplu, pleacă imediat.

– Dar ce am făcut? Ce am spus? Beatrice este o vorbăreaţă imopsibilă, spune tuturor aceste poveşti. Nu am repetat nimic din ce nu cunoaşte toată lumea.

– Ai făcut o treabă grozavă, dar există pericole. Pericole clare. Fă ce ţi-am spus.

– Oh, ţi-a spus despre Carlotta care omoară oameni. Ăsta e un nonsens. Carlotta e o bătrînă prostuţă. Dacă e să asculţi ce spune Beatrice, Carlotta s-a dus la New York şi l-a omorît pe tatăl lui Deirdre, Sean Lacy. Ei bine, asta e o prostie.

Mi-am repetat avertismentul sau ordinul, depinde cum voia să-l ia.

A doua zi, am mers cu maşina la Metairie, am parcat şi am făcut o lungă plimbare pe străzile liniştite din jurul casei lui Cortland. În afara stejarilor mari şi a a ierbii verzi şi moi precum catifeaua, cartierul nu avea nimc din atmosfera New Orleans-ului. Putea, la fel de bine, să fie o suburbie bogată din Houston, Texas, sau Oklahoma City. Foarte frumos, reconfortant şi cu aparenţă de siguranţă. Nu am văzut-o pe Deirdre, dar speram că e fericită în aceste locuri.

Eram convins că trebuia să o văd de departe înainte de a încerca să mă apropii de ea. Între timp, am încercat să iau legătura direct cu Cortland, dar nu mi-a răspuns la telefoane şi nici nu m-a sunat înapoi. În sfîrşit, secretarul lui mi-a spus că el nu doreşte să stea de vorbă cu mine, că auzise că am discutat cu rudele lui şi că mă roagă să-i las familia în pace.

Nu eram foarte hotărît dacă să fac sau nu presiuni asupra lui Cortland. Apăreau aceleaşi vechi întrebări care ne-au chinuit în asemenea conjuncturi – care îmi erau obligaţiile, scopurile? În final, i-am lăsat mesajul că aveam foarte multe informaţii despre familia Mayfair, unele mergînd pînă în anii 1600, şi că mi-ar

făcea mare plăcerea o întrevedere cu el. Nu am primit niciodată vreun răspuns.

Săptămîna următoare am aflat de la Juliette Milton că Deirdre a plecat spre universitatea din Denton, Texas, acolo unde soţul Rhondei Mayfair, Ellis Clement, preda engleza la clase cu număr mic de fete din familii bogate. Carlotta fusese absolut împotrivă şi totul se făcuse fără consimţămîntul ei şi acum Carlotta nu mai vorbea cu Cortland.

Cortland a dus-o cu maşina pe Deirdre în Texas şi a rămas destul pentru a o vedea instalată confortabil în casa Rhondei Mayfair şi a lui Ellis Clement. Apoi s-a întors acasă.

Nu am avut nici un fel de dificultăţi ca să aflu că Deirdre a fost admisă ca o „studentă specială" educată acasă. A fost repartizată singură într-o cameră din clădirea specială pentru studenţii boboci şi a fost înregistrată că student cu normă întreagă.

Am ajuns la Denton după două zile. Universitatea din Texas este o şcoală mică şi cochetă situată într-o zonă cu dealuri domoale şi înverzite. Clădirile din cărămidă erau delicat construite şi era foarte greu de crezut că era o instituţie de stat.

În vîrstă de treizeci şi şase de ani, cu argintiu prematur la tîmple şi dependent de costumele fine şi bine croite, mi-a fost foarte uşor să mă plimb prin campusul universitar, deoarece treceam, probabil, drept unul dintre membrii corpului profesoral. Nimeni nu m-a remarcat. Stăteam pe o bancă lungi perioade de timp, făcînd notiţe în carneţelul meu, intram în mica bibliotecă publică. Am hoinărit pe coridoarele vechilor clădiri, schimbînd amabilităţi cu cîteva doamne profesoare mai în vîrstă şi cu tinere studente îmbrăcate cu bluze din bumbac şi fuste plisate.

Am zărit-o pentru prima dată pe Deirdre, în mod neaşteptat, a doua zi după sosirea mea. Ieşea din căminul studenţilor din anul întîi, o clădire modestă, în stil georgian, şi s-a plimbat timp de aproape o oră prin campus. Era o tînără încîntătoate, cu păr

lung, negru şi ondulat, şi purta aceeaşi bluză din bumbac şi fustă plisată ce constituiau, probabil, uniforma.

Simpla ei vedere m-a copleşit. Mă uitam la o celebritate, iar în timp ce o urmăream, am simţit o neaşteptată durere cu privire la ceea ce eram pe cale să fac. Oare să nu o las pe femeia asta în pace? Să-i spun ce ştiam despre trecutul ei îndepărtat? Cu ce drept mă aflam eu acolo?

În linişte, am urmărit-o întorcîndu-se la căminul ei. În dimineaţa următoare, am urmat-o la prima oră de curs, apoi într-o cantină de la subsol, unde a băut doar o cafea stînd singură la o masă micuţă şi introducînd o mulţime de monede în tonomat pentru ca aceeaşi melodie să cînte, iar şi iar – un cîntec de jale de Gershwin cîntat de Nina Simone.

Mi se părea că se bucură de libertatea ei de acum. A citit o vreme, apoi s-a uitat în jur. Am simţit că mi-e imposibil să mă ridic de pe scaun şi să mă duc la ea. Mi-era groază de ea. Ce teribil este să-ţi dai seama că eşti urmărit. Am plecat înaintea ei şi m-am întors la micul hotel din oraş unde mă cazasem.

În aceeaşi după amiază, am plecat iar la plimbare prin campus şi, imediat ce am ajuns lîngă căminul ei, ea şi-a făcut apariţia. De data asta purta o rochie albă de bumbac, cu mîneci scurte, o frumoasă jachetă strîmtă şi o fustă destul de largă şi vaporoasă.

Încă o dată, părea sa meargă fără nici o ţintă; cu toate acestea, acum a luat-o, pe neaşteptate, spre partea din spate a campusului ca să spun aşa, departe de mulţime şi de trafic, şi destul de curînd a ajuns într-o grădină botanică total neglijată – un loc atît de umbros şi sălbatic încît am început să mă tem pentru ea în timp ce Deirdre îşi continua plimbarea în faţa mea, pe o alee nepietruită.

În sfîrşit, copacii cei mari din jur au blocat toate zgomotele ce s-ar mai fi auzit din zona căminelor şi de la străzile lăsate mult

în urmă. Aerul se simțea la fel de greu ca cel din New Orleans, dar era mai uscat.

Am coborît o alee spre un podeț și, cînd m-am uitat în sus, am văzut-o pe Deirdre uitîndu-se fix la mine pe cînd stătea lîngă un copac înflorit. Și-a ridicat mîna dreaptă, făcîndu-mi semn să mă apropii. Oare mă înșelau ochii? Nu, ea se uita direct la mine.

– Domnule Lightner, mi-a spus ea, ce doriți?

Avea vocea joasă și puțin tremurată. Nu părea nici nervoasă și nici temătoare. Am realizat dintr-o dată că purta smaraldul Mayfair la gît. Colierul fusese probabil sub rochie cînd ieșise din cămin, dar acum era la vedere.

O alarmă a sunat înăuntrul meu. M-am luptat să spun ceva simplu, onest și amabil. În loc de asta am spus:

– Te-am urmărit, Deirdre.

– Da, știu.

S-a întors cu spatele la mine, făcîndu-mi semn să o urmez, și a coborît cîteva trepte spre un circ de piatră, cu bănci din ciment, totul ascuns vederii. Copacii se zbăteau destul de puternic în vînt. Mirosul eleșteului din apropiere era destul de puternic, cu toate acestea locul era de o incontestabilă frumusețe.

S-a așezat pe o bancă, iar rochia ei lumina umbra și smaraldul străluceau pe pieptul ei.

Pericol, Lightner, mi-am spus eu. Ești în pericol.

– Domnule Lightner, spuse ea, uitîndu-se spre mine, spune-mi ce dorești!

– Deirdre, eu cunosc multe lucruri, i-am răspuns. Despre tine, și despre mama ta, și despre mama mamei tale, și despre mama ei. Istorie, secrete, bîrfe, genealogie... tot felul de lucruri. Într-o casă din Amsterdam există portretul unei femei, străbuna ta. Numele ei a fost Deborah. Ea este aceea care a cumpărat smaraldul de la un bijutier din Olanda, cu sute de ani în urmă.

Nimic din toate astea nu părea că o surprinde. Mă studia, căutînd, desigur, minciuni şi rele intenţii. Eu, personal, eram extraordinar de mişcat. Vorbeam cu Deirdre Mayfair. Stăteam lîngă Deirdre Mayfair, în sfîrşit.

– Deirdre, i-am zis, spune-mi dacă vrei să afli ceea ce cunosc eu. Vrei să vezi scrisorile care le-a scris omul care a iubit-o pe Deborah, străbuna ta? Vrei să auzi cum a murit în Franţa şi cum fiica ei a trecut oceanul pînă la Saint-Domingue? În ziua în care a murit, Lasher a adus furtuna asupra satului...

M-am oprit. Era ca şi cum cuvintele mi s-au uscat în gură. Faţa ei a suferit o modificare vizibilă. Pentru moment, am crezut că e vorba de furia care a copleşit-o. Apoi mi-am dat seama că ceva o consuma în interior.

– Domnule Lightner, a şoptit, nu vreau să ştiu. Vreau să uit şi ceea ce ştiu. Am venit aici ca să fug.

– Ah...

Nu am mai spus nimic. Am simţit cum se calmează. Eu pierdusem, destul de brutal. Apoi ea mi-a zis cu o voce încărcată de emoţie:

– Domnule Lightner, mătuşa mea spune că ne studiaţi din cauza faptului că sîntem neobişnuiţi. Că aţi ajuta diavolul din noi, doar din curiozitate, dacă aţi putea. Nu, nu mă înţelege greşit. Ea spune că, discutînd despre diavol, îl hrăniţi. Prin studierea lui, îi daţi mai multă viaţă.

Ochii ei albaştri mă rugau să înţeleg. Ce puternică părea şi ce calmă.

– Înţeleg punctul de vedere al mătuşii tale, i-am răspuns.

De fapt, eram uimit. Surprins de măsura în care Carlotta Mayfair ştia cine sîntem sau de modul în care ne înţelegea scopurile. Apoi m-am gîndit la Stuart. Probabil că îi vorbise. Aveam dovada. Acesta şi o mie de alte gînduri îmi alergau prin cap.

– Este la fel ca în spiritism, domnule Lightner, mi-a spus Deirdre în aceeaşi manieră politicoasă. Şi ei vor să vorbească cu spiritele strămoşilor lor şi, în ciuda bunelor lor intenţii, tocmai că dau puteri mai mari demonilor despre care nu înţeleg aproape nimic...

– Da, ştiu ce vrei să spui, crede-mă că ştiu. Doream doar să-ţi dau informaţii, să-ţi împărtăşesc ce ştiu...

– Dar, vezi tu, eu nu vreau. Vreau să las trecutul în urmă, a spus cu vocea destul de slabă. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acasă.

– Foarte bine, atunci. Înţeleg perfect. Dar vrei să faci ceva pentru mine? Vrei să memorezi numele meu? Ia cartea asta de vizită. Memorează numărul meu de telefon. Sună-mă dacă vreodată ai nevoie de mine.

Ea a luat cartea de vizită şi a pus-o în poşetă după ce s-a uitat cu atenţie la ea destul de mult timp.

M-am trezit privind-o în linişte, privind în ochii ei mari şi inocenţi şi încercînd să nu-mi cobor ochii spre frumuseţea trupului ei tînăr. În umbră, chipul ei îmi părea plin de tristeţe.

– El e diavolul, domnule Lightner, a şoptit ea. Într-adevăr, el e.

– Şi atunci, de ce porţi smaraldul, draga mea?

Un zîmbet i s-a aşternut pe faţă. A ridicat mîna spre el, şi-a strîns pumnul şi a tras atît de puternic încît lanţul s-a rupt.

– Pentru un motiv foarte clar, domnule Lightner. Era cel mai simplu mod de a-l aduce aici şi eu vreau să ţi-l dau ţie.

Ridicîndu-se în picioare, mi l-a lăsat în braţe. L-am privit, nevenindu-mi a crede că îl ţineam în mîini. I-am spus:

– O să mă omoare, să ştii. O să mă omoare şi îl va lua înapoi.

– Nu, nu poate să facă asta, a zis ea. Se uita la mine, albă la faţă, şocată.

– Desigur că poate, i-am răspuns. (Dar îmi era ruşine că am făcut o asemenea declaraţie.) Deirdre, lasă-mă să-ţi spun ce ştiu despre acest spirit. Lasă-mă să-ţi spun despre alţii care văd asemenea lucruri. Nu eşti singură. Nu trebuie să duci singură această luptă.

– Oh, Doamne, a şoptit ea. Nu poate să facă asta, a spus ea din nou, cu ochii închişi, dar nu era convinsă. Nu cred că poate să facă aşa ceva.

– Îmi încerc şansele cu el, i-am răspuns. Am să iau smaraldul. Anumiţi oameni au arme proprii, ca să spun aşa. Te pot ajuta să-ţi înţelegi propriile arme. Face mătuşa ta asta? Spune-mi ce vrei de la mine.

– Vreau să pleci, a spus ea tristă. Ca tu... ca tu... să nu-mi mai vorbeşti niciodată despre asemenea lucruri.

– Deirdre, poate să te facă să-l vezi şi atunci cînd tu nu vrei să vină?

– Vreau să opreşti asta, domnule Lightner. Dacă nu mă gîndesc la el, dacă nu-i vorbesc, şi-a ridicat mîinile la tîmple, dacă refuz să îl privesc, poate...

– Ce vrei tu? Pentru tine.

– Viaţă, domnule Lightner. Viaţă normală. Nu poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă vorbele astea. Viaţă normală. Viaţă de care au ele parte, fetele de la cămin, viaţă cu ursuleţi de pluş, şi prieteni, şi sărutări pe bancheta din spate a maşinii. Doar viaţă!

Era acum atît de supărată încît deveneam şi eu supărat. Şi toate astea erau foarte periculoase. Dar ea îmi pusese în mînă lucrul acela! Îmi plimbam degetul mare peste el, era atît de rece, atît de greu...

– Îmi pare rău, Deirdre, îmi pare rău că te-am deranjat. Îmi pare rău...

– Domnule Lightner, nu-l poţi face să plece? Nu pot oamenii tăi să facă asta? Mătuşile mele spun că nu, că numai preoţii pot,

dar preoţii nu cred în el, domnule Lightner. Şi nu poţi exorciza un demon dacă nu ai credinţă!

– El nu se arată preoţilor, nu-i aşa, Deirdre?

– Nu, a spus ea cu amărăciune în glas. Şi la ce bun să li se arate? Nu e un spirit slab, care poate fi alungat cu apă sfinţită sau spunînd rugăciuni. El îşi bate joc de toate astea.

A început să plîngă. A luat smaraldul trăgîndu-l de lanţ şi l-a aruncat cît de departe a putut. Am auzit cum a lovit apa, cu un clipocit scurt. Tremura violent.

– Va veni înapoi, zicea, va veni înapoi, întotdeauna o face, întotdeauna se întoarce.

– Poate ai putea tu să-l exorcizezi! Tu şi numai tu!

– Oh, da, asta spune şi ea, asta spune tot timpul. „Nu te uita la el, nu-i vorbi, nu-l lăsa să te atingă!" Dar întotdeauna se întoarce. Şi nu-mi cere permisiunea! Şi...

– Da.

– Cînd sînt singură, cînd sînt tristă...

– E acolo.

– Da e acolo.

Fata suferea cumplit. Trebuia făcut ceva!

– Şi ce dacă vine, Deirdre? Ce vreau să spun este: ce s-ar întîmpla dacă nu ai lupta şi l-ai lăsa să vină, l-ai lăsa să fie vizibil. Ce s-ar întîmpla?

S-a uitat la mine împietrită.

– Nu ştii ce spui.

– Ştiu că lupta cu el te înnebuneşte. Ce se întîmplă dacă nu lupţi cu el?

– Mor, a răspuns ea. Şi lumea din jurul meu moare şi mai rămîne numai el.

Şi-a şters gura cu dosul mîinii. De cîtă vreme trăieşte cu groaza asta, m-am gîndit. Şi cît este de puternică, de neajutorată şi de înspăimîntată.

– Da, domnule Lightner, așta e adevărul. Mi-e frică. Dar nu am de gînd să mor. Am să mă lupt cu el și am să învinge. Tu ai să mă lași acum și nu ai să te mai apropii de mine niciodată. Și nu am să-i spun niciodată numele, nici nu mă voi mai uita la el, nici nu am să-l mai invit să vină. Atunci mă va lăsa în pace. Va pleca. Va găsi pe altcineva pe care să-l vadă. Pe altcineva... să iubească.

– Te iubește, Deirdre?

– Da, a șoptit ea.

Se întuneca. Nu mai puteam să o văd clar.

– Ce vrea el, Deirdre?

– Știi ce vrea! Mă vrea pe mine, domnule Lightner. Același lucru pe care îl vrei și tu! Pentru că eu îl fac să apară.

A luat o batistuță din buzunar și și-a șters nasul.

– El mi-a spus că vii. A spus ceva ciudat, ceva ce nu-mi aduc aminte. Era ca un blestem, ceea ce a zis. Ceva de genul: „Am să mănînc carnea, și am să beau vinul, și am să posed femeia atunci cînd el se va răsuci în mormînt".

– Am mai auzit vorbele astea înainte, i-am răspuns.

– Vreau să pleci, a zis ea. Ești un bărbat cumsecade, îmi placi. Nu vreau ca el să-ți facă rău. Am să-i spun că nu trebuie...

S-a oprit încurcată.

– Deirdre, cred că pot să te ajut...

– Nu!

– Pot să te ajut în lupta cu el, dacă asta vrei să faci. Cunosc oameni în Anglia care...

– Nu!

Am așteptat, apoi am spus încet:

– Dacă vreodată ai nevoie de ajutorul meu, sună-mă.

Nu mi-a răspuns. Îi puteam simți extenuarea, aproape disperarea. I-am spus la ce hotel stau în Denton, că voi fi acolo pînă mîine și că, dacă nu va da nici un semn, am să plec. Simțeam că

eşuasem teribil, dar nu mai puteam să o rănesc şi mai mult! Am pornit spre copaci. Se făcea din ce în ce mai întuneric şi în grădină nu erau lumini.

– Mătuşa ta se înşală în privinţa noastră, am spus eu, nesigur că era atentă. M-am uitat în sus la bucăţica de cer de deasupra care era acum albă. Vrem să-ţi spunem ce ştim. Vrem să-ţi dăm ceea ce avem. Este adevărat că ţinem la tine pentru că eşti o persoană deosebită, dar ţinem la tine mult mai mult decît ne pasă de el. Ai putea veni la casa noastră de la Londra, să stai acolo atît timp cît vei dori. Te vom prezenta altora care au văzut aceleaşi lucruri şi s-au luptat cu ele. Te vom ajuta. Şi, cine ştie, probabil că vom reuşi, într-un fel, să-l facem să plece. Şi oricînd vei dori să pleci, te vom ajuta să o faci. (Nu mi-a răspuns.) Ştii că spun adevărul. Şi ştiu că tu ştii.

Am privit-o, destul de speriat, văzîndu-i durerea oglindită pe faţă. Se uita la mine exact aşa cum se uitase înainte, cu ochii trişti şi plini de lacrimi şi mîinile în poală. Şi chiar lîngă ea *era el*, stînd la nici trei centimetri distanţă de ea, extraordinar de bine conturat, holbîndu-se la mine cu ochii lui căprui.

Am ţipat înainte de a-mi da seama ce fac. Ca un prost, am sărit în picioare.

– Ce-i? a strigat ea. Era îngrozită. S-a ridicat la fel de brusc de pe bancă şi s-a aruncat în braţele mele. Spune-mi! Ce este?

Dar el dispăruse. O rafală de aer fierbinte a mişcat ramurile copacilor. Doar umbră acolo. Doar grădina. Şi o creştere treptată a temperaturii, de parcă s-ar fi deschis pentru o clipă uşa unui furnal.

Am închis ochii, ţinînd-o cît de ferm puteam, încercînd să nu tremur atît de tare şi să o liniştesc, în timp ce memoram tot ce văzusem. Un tînăr maliţios, cu un zîmbet rece, care stătea în spatele ei, cu hanie decente şi închise la culoare, dar fără detalii, de parcă întreaga energie a creaturii fusese absorbită de ochii

strălucitori, de dinţii albi şi de pielea luminoasă. Altfel, era exact bărbatul pe care atît de mulţi alţii l-au descris.

Deirdre era acum aproape de o criză de isterie. Avea palma încleştată peste gură şi îşi înghiţea suspinele. M-a împins cu putere într-o parte, apoi a fugit pe scări în sus, spre potecă.

– Deirdre! am strigat-o. Dar deja nu o mai vedeam, se pierduse în întuneric. Am zărit o lucire de alb printre copacii îndepărtaţi, apoi nu i-am mai auzit nici măcar paşii fugind.

Eram singur în bătrîna grădină botanică, era întuneric şi eram, pentru prima dată în viaţă, speriat de moarte. Eram atît de înfricoşat, încît m-am enervat. Am pornit după ea, pe cărarea pe care fugise, şi m-am forţat să nu alerg, ci să calc ferm, un pas după altul, pînă m-am îndepărtat destul ca să pot vedea luminile de la cămine şi să aud gălagia traficului de pe şosea. M-am simţit încă o dată în siguranţă.

Intrînd în căminul studentelor de anul întîi, am întrebat-o pe doamnă cu părul cărunt de la recepţie dacă Deirdre Mayfair a intrat în clădire. Intrase. Teafără şi nevătămată, m-am gîndit eu.

– E vremea cinei acum, domnule, dar, dacă doriţi, puteţi să-i lăsaţi un mesaj.

– Da, desigur, am să o sun mai tîrziu.

Am luat un plic, am scris numele lui Deirdre pe el, apoi i-am scris o notiţă explicîndu-i încă o dată că eram la hotel dacă ar fi vrut să mă contacteze. Apoi am pus o carte de vizită în plic, l-am lipit, i l-am dat recepţionerei şi am plecat.

Am ajuns la hotel fără probleme, am urcat în camera mea şi am sunat la Londra. A durat o oră pînă au reuşit să-mi facă legătura, iar în acest timp am stat întins pe pat, cu telefonul lîngă mine. Nu mă puteam gîndi decît că l-am văzut. Văzusem bărbatul. Îl văzusem cu ochii mei. Am văzut ceea ce Petyr van Abel şi Arthur văzuseră. L-am văzut pe Lasher cu ochii mei.

Scott Reynolds, directorul nostru, era calm dar neînduplecat în momentul în care ni s-a făcut legătura.

– Pleacă imediat de acolo. Vino acasă.

– Stai puţin, Scott. Nu am ajuns atît de departe ca acum să mă sperii de un spirit pe care noi îl studiem de trei sute de ani.

– Aşa îţi foloseşti judecata, Aaron? Tu, care ştii istoria familiei Mayfair de la un capăt la altul? Creatura nu încearcă să te sperie. Încearcă să te atragă, să te momească. Vrea să o chinui pe fată cu întrebările tale. El e pe cale să o piardă, iar tu eşti speranţa lui să o recapete. Mătuşa, cum o fi ea, nu e departe de adevăr. O faci pe fata aia să vorbească despre lucrurile prin care a trecut şi, astfel, îi dai spiritului energia de care are nevoie.

– Nu încerc să-i fac nimic fetei, Scott. Dar nu cred că ea va cîştiga bătălia. Mă întorc la New Orleans. Vreau să fiu în mijlocul evenimentelor.

Scott era pe punctul de a-mi ordona să plec, cînd am forţat nota. Eu eram mai în vîrstă decît el şi refuzasem postul de director, drept pentru care îl primise el. Nu aveam de gînd să primesc ordine de la el.

– Ei bine, asta e ca şi cum i-ai da unui sinucigaş un pistol, dar măcar nu te duce înapoi la New Orleans cu maşina. Ia trenul.

Era o sugestie bine venită. Nici vorbă de drumuri singuratice şi fără apărare prin ţinutul mlăştinos spre New Orleans, doar un drum plăcut, vesel şi cu multă lume în jurul meu în tren.

A doua zi i-am lăsat lui Deirdre un bilet prin care o anunţam că mă poate găsi la hotelul Royal Court din New Orleans. Am dus maşina închiriată la Dallas, de unde am luat trenul spre New Orleans pentru o călătorie de numai opt ore în timpul căreia am reuşit să-mi transcriu notiţele în jurnalul meu.

M-am gîndit la ce se întîmplase pe ansamblu. Fata renunţase la istoria şi la puterile ei psihice. Mătuşa ei o educase să respingă spiritul, pe Lasher, dar de ani de zile pierdea, evident, lupta. În

schimb, ce ar fi dacă i-am oferi sprijinul nostru? Ar putea să se rupă acest lanţ ereditar? Ar putea acest spirit să părăsească familia ca unul care fuge din casa în flăcări pe care a bîntuit-o sute de ani?

Chiar în timp ce-mi notam aceste gînduri mi-am amintit de apariţie. Creatura asta era atît de puternică! Părea mai bine încarnată şi mult mai puternică decît oricare altă fantomă pe care o văzusem vreodată. Cu toate astea, era doar o imagine parţială.

Din experienţa mea, doar fantomele celor morţi de curînd apăreau atît de pregnant. De exemplu, fantoma unui pilot ucis poate apărea în ziua morţii lui în salonul surorii sale care va spune apoi: „Ei bine, era atît de real! Îi puteam vedea noroiul de pe ghete!"

Fantomele celor care au murit mai demult nu au aproape niciodată o asemenea consistenţă însufleţită.

Dar entităţile fără trup? Ele puteau poseda trupuri ale celor care trăiesc sau ale morţilor, aşa este, dar să apară, după puterile lor, atît de solide şi intense?

Acestei creaturi îi plăcea să apară, nu-i aşa? Bineînţeles că da! Din cauza asta l-au văzut atîţia oameni. Îi plăcea să aibă un corp, fie şi numai pentru o secundă. Se putea face, într-un fel, material, în aşa fel ca alţii să-l poată vedea sau chiar auzi. Iar cu efort, probabil cu mare efort, putea să apară zîmbind sau plîngînd.

Deci, care era scopul spiritului? De a cîştiga forţă pentru a putea apărea din ce în ce mai mult timp şi într-o imagine cît mai bună? Şi, mai mult decît toate, care era înţelesul acelui blestem care, în scrisoarea lui Petyr era: „Am să beau vinul, şi am să mănînc carnea, şi am să cunosc căldura femeii atunci cînd din tine nu vor mai rămîne decît oasele?"

În sfîrşit, de ce nu mă chinuia sau ademenea pe mine, acum? A folosit energia lui Deirdre pentru a-şi face apariţia sau energia mea? (Am văzut foarte puţine spirite la viaţa mea, nu eram un

medium puternic. De fapt, pînă în acel moment, nu văzusem vreo apariţie care să nu poată fi explicată ca un fel de iluzie creată de jocul de lumini şi umbre sau printr-o imaginaţie foarte activă.)

Probabil, în mod prostesc, aveam impresia că, atît timp cît sînt departe de Deirdre, el nu poate să-mi facă nici un rău. Ce se întîmplase cu Petyr van Abel avusese de-a face cu puterile lui de medium sau cu felul în care creatura i le manipulase? Eu nu eram atît de puternic.

Dar ar fi fost o gravă greşeală subestimarea spiritului. Trebuia să fiu în gardă în permanenţă de acum înainte.

Am ajuns la New Orleans seara la opt şi, imediat după asta, au început să se întîmple o grămadă de mici lucruri neplăcute. Am fost aproape călcat de un taxi în clipa cînd am ieşit din gară. Apoi, taxiul pe care l-am luat să mă ducă la hotel a fost pe punctul de a se ciocni cu altă maşină la o curbă.

În micul hol de la intrarea în hotelul Royal Court, un turist beat a dat peste mine şi era aproape să înceapă un scandal. Din fericire, soţia lui, cerîndu-şi într-una scuze, a reuşit să aplaneze conflictul, distrăgîndu-i atenţia, în timp ce băiatul de serviciu o ajuta să-şi ducă soţul în cameră. Cu toate astea, umărul îmi fusese uşor lovit, iar eu încă eram destul de afectat de accidentul care abia fusese evitat cînd eram în taxi.

Imaginaţia, mă gîndeam. Şi totuşi, în timp ce urcam scările, o mică porţiune din balustrada de lemn vechi s-a desprins şi aproape mi-am pierdut echilibrul. Băiatul de serviciu şi-a cerut imediat scuze. Iar o oră mai tîrziu, timp în care notasem în jurnal ceea ce se întîmplase, a izbucnit un foc la etajul al treilea al hotelului. Şi, iată-mă, stînd înghesuit pe strada din French Quarter împreună cu celalţi oaspeţi ai hotelului, mai mult de o oră, pînă ce s-a stins micul incendiu cu puţină apă şi fără a afecta vreo cameră din hotel. „Care a fost cauza?" am întrebat eu. Un

angajat ruşinat a murmurat că fusese vorba de nişte vechituri dintr-o debara şi m-a asigurat că, acum, totul era în ordine.

M-am gîndit mult la toată situaţia. Într-adevăr, toate astea puteau fi doar coincidenţe. Eram nevătămat, la fel ca toţi ceilalţi implicaţi în aceste mici incidente, iar acum aveam nevoie de nervi tari. Am decis că va trebui să mă mişc mai încet, să fiu foarte atent şi să fiu permanent conştient de tot ce se întîmplă în jurul meu.

Noaptea a trecut fără alte probleme, cu toate astea am dormit iepureşte, trezindu-mă foarte des. Iar dimineaţa următoare, după ce mi-am luat micul dejun, i-am sunat pe detectivii noştri din Londra pentru a-i ruga să angajeze un investigator în Texas cu scopul de a afla, cît mai discret posibil, tot ceea ce puteau despre Deirdre Mayfair.

M-am aşezat apoi şi i-am scris o lungă scrisoare lui Cortland. I-am explicat cine sînt, ce este Talamasca şi cum am urmărit istoria familiei Mayfair începînd din secolul al şaptesprezecelea, timp în care unul dintre reprezentanţii noştri a salvat-o pe Deborah Mayfair dintr-un real pericol cînd acesta se afla în ţinutul ei natal, Donnelaith. I-am mai spus despre tabloul lui Rembrandt, care a pictat-o pe Deborah, şi care era în Amsterdam. Am continuat, explicîndu-i că eram interesaţi de urmaşii lui Deborah din cauza faptului că aceştia păreau să posede anumite puteri psihice native, lucru manifestat la fiecare generaţie, şi că ne doream foarte mult să realizăm contactul cu familia în scopul de a împărtăşi dosarele noastre cui ar fi fost interesat; de asemenea, doream să oferim aceste informaţii lui Deirdre Mayfair, cea care părea o persoană copleşită de povara abilităţii ei de a vedea spiritul căruia în trecut i se spunea Lasher şi, probabil, că se numea la fel şi acum." Reprezentantul nostru, Petyr van Abel, a zărit pentru prima dată acest spirit la Donnelaith, în anii 1600. De atunci, a

fost văzut de nenumărate ori în vecinătatea casei voastre din First Street. Eu l-am văzut cu proprii mei ochi în altă parte."

Am făcut o copie identică pentru Carlotta Mayfair şi, după ce m-am gîndit foarte atent, am trecut numărul de telefon şi hotelul la care pot fi găsit. În definitiv, ce sens avea să mă ascund în spatele unei căsuţe poştale?

Am mers cu maşina pînă în First Street şi am pus scrisoarea pentru Carlotta în cutia poştală; pe urmă am mers la Metairie, unde am lăsat scrisoarea pentru Cortland prin fanta uşii. După asta, am fost cuprins de o presimţire neagră şi m-am gîndit să plec înapoi la hotel, dar nu am mers în cameră. I-am spus recepţionerului că am să fiu la barul de la etajul întîi şi acolo am rămas toată seara, savurîndu-mi încetişor un bun pahar de whiskey Kentuky în timp ce scriam în jurnal despre toată afacerea.

Barul era mic şi liniştit şi dădea într-o grădină interioară. Stăteam cu spatele la grădină, cu toate că priveliştea era tare frumoasă. Doream să stau cu faţa spre holul hotelului din motive pe care nu mi le puteam explica. Îmi plăcea acolo. Presimţirea rea a început uşor să se topească.

Pe la ora opt, mi-am ridicat privirea de la jurnal numai ca să-mi dau seama că cineva stătea de ceva timp aproape de masa mea. Era Cortland.

Tocmai îmi încheiasem naraţiunea despre dosarul Mayfair, după cum am spus. Studiasem multe fotografii de-ale lui Cortland, dar ceea ce mi-au dezvăluit ochii nu aducea cu nimic din ce văzusem.

Bărbatul înalt, cu părul negru, care îmi zîmbea, era întruchiparea lui Julien Mayfair, care murise în 1914. Diferenţele păreau fără importanţă. Era Julien, cu ochii mari, păr închis la culoare şi, probabil, cu o gură mai generoasă. Dar era Julien, fără îndoială. Şi, dintr-o dată, zîmbetul lui a devenit grotesc. O mască.

Am făcut o notiță mentală privitoare la aceste gînduri ciudate în timp ce-l invitam să ia loc. Avea un costum de in, asemănător cu al meu, cu o cămașă de culoarea lămîii și o cravată pastelată.

Mulțumesc Domnului că nu e Carlotta, m-am gîndit, iar atunci el a zis:

– Nu cred că vei avea vreo veste de la verișoara mea, Carlotta. Dar cred că e timpul ca noi doi să avem o discuție.

O voce foarte plăcută și complet nesinceră, cu un puternic accent sudist, dar, într-un fel unic, cu accent de New Orleans. Licărul din ochi era fermecător și vag înspăimîntător.

Acest om, fie mă ura, fie mă privea ca pe o pacoste nesuferită. S-a întors și i-a făcut semn barmanului:

– Încă un pahar de băutură pentru domnul Lightner și un sherry pentru mine.

Stătea în partea opusă a mesei de marmură, cu picioarele încrucișate și puțin întors într-o parte.

– Nu te superi dacă am să fumez, nu-i așa, domnule Lightner? Mulțumesc.

A scos din buzunar un foarte frumos port-țigaret din aur, l-a deschis, mi-a oferit o țigară, iar cînd l-am refuzat și-a aprins una. Din nou comportarea lui încîntătoare m-a izbit ca fiind în întregime falsă. Mă gîndeam cum apărea el unei persoane obișnuite.

– Sînt atît de bucuros că ați venit, domnule Mayfair, i-am spus eu.

– Oh, spune-mi Cortland, a răspuns el, oricum, sînt atît de mulți domni Mayfair.

Am simțit pericolul emanînd din el și am făcut un real efort pentru a-mi aduna gîndurile.

– Dacă ai să-mi spui Aaron, i-am zis, am să-ți spun Cortland cu plăcere.

A dat ușor din cap. Apoi i-a zîmbit tinerei femei care a adus băuturile și imediat a luat o înghițitură.

Era o persoană care te obliga, parcă, să o admiri. Părul lui negru era splendid şi avea o mustaţă subţirea deasupra buzei superioare, cu cîteva fire gri prin ea. M-am gîndit la Llewelyn şi la descrierea pe care a făcut-o el lui Julien, descriere pe care o auzisem doar cu cîteva zile mai devreme. Dar trebuia să las toate astea afară din mintea mea. Eram în pericol. Asta îmi tot spunea intuiţia, iar farmecul lui Cortland era parte din acest pericol. Se credea foarte atractiv şi inteligent. Şi aşa era, din ambele puncte de vedere.

M-am uitat la paharele cu bourbon şi cu apă aduse de chelner pentru mine şi, dintr-o dată, am fost surprins de poziţia mîinii pe port-ţigaretul din aur, la numai un centimetru depărtare de paharul meu. Am ştiut, am fost absolut sigur, că omul ăsta îmi dorea răul. Ce neaşteptat! Tot timpul am crezut că trebuia să fie Carlotta.

– Oh, scuză-mă, a spus el de parcă atunci şi-ar fi amintit de ceva. Trebuie să iau un medicament, numai dacă am să-l găsesc. Şi-a pipăit buzunarele, apoi a scos ceva din haină. Un mic flacon cu tablete. A dat din cap şi a spus: Ce pacoste! V-a plăcut şederea la New Orleans? S-a întors şi a cerut un pahar cu apă. Desigur, aţi fost şi în Texas să-mi vedeţi nepoata. Ştiu asta. Dar aţi făcut şi turul oraşului, fără îndoială. Ce părere aveţi de grădina asta? a spus arătînd curtea interioară din spatele lui. E o adevărată poveste cu grădina asta. Nu ţi-a zis nimeni?

M-am întors spre grădină, uitîndu-mă peste umăr. Am văzut dalele inegale ale aleii, o fîntînă arteziană, şi în spate, în umbră, un bărbat stînd în faţa uşii glisante. Un bărbat înalt, suplu, luminat din spate. Fără faţă. Nemişcat. Fiorul care mi-a cuprins spinarea era aproape erotic. Am continuat să-l privesc în timp ce figura lui dispărea încetişor. Am aşteptat o adiere de aer cald, dar nu am simţit nimic. Probabil că eram prea departe de creatură. Sau se poate să mă fi înşelat cu totul în privinţa a ceea ce sau cine era.

Parcă trecuse un veac. Apoi, în timp ce mă întorceam, Cortland mi-a spus:

– O femeie s-a sinucis în această gradină. Se spune că apa fîntînii se face sîngerie o dată pe an.

– Încîntător, am spus eu încet.

L-am urmărit cum îşi ridica paharul cu apă la gură şi a băut jumătate din el. Îşi înghiţise oare tabletele? Micul flacon dispăruse. Am privit paharele mele cu apă şi cu bourbon. Nu m-aş mai fi atins de ele pentru nimic în lume. M-am uitat absent la stiloul meu, cum stătea pe jurnal, apoi l-am băgat în buzunar. Eram atît de absorbit de ceea ce văzusem şi auzisem că nu aveam nici cea mai mică dorinţă de a spune ceva.

– Ei bine, domnule Lightner, hai să trecem la subiect.

Din nou acel zîmbet cuceritor.

– Desigur, i-am răspuns.

Ce simţeam? Eram, în mod curios, excitat. Stăteam aici cu fiul lui Julien, Cortland, iar acesta tocmai îmi strecurase în băutură un drog, fără îndoială, mortal. Credea că o să-i meargă. Întreaga lor istorie întunecată mi-a revenit în minte. Făceam parte din ea. Nu o citeam, stînd comod în Anglia. Eram aici.

Probabil că i-am zîmbit. Afurisitul încerca să mă omoare!

– M-am tot gîndit la problema asta, cu Talamasca şi celelalte, a spus el cu o voce artificial de amabilă. Nu putem face nimic pentru voi. Nu vă putem obliga să ne dezvăluiţi informaţiile despre familia noastră deoarece, se pare, ele sînt în întregime private şi nici nu intenţionaţi să le publicaţi. Nu vă putem opri să le colectaţi atît timp cît nu încălcaţi nici o lege.

– Da, presupun că aşa e.

– Cu toate astea, vă putem face greutăţi, vouă şi reprezentanţilor voştri, mari greutăţi. Şi putem să facem, legal vorbind, să vă fie imposibil să vă apropiaţi sub o anumită distanţă de oricare dintre noi sau de propietăţile noastre. Dar asta ne-ar costa

destul de mult şi nu v-ar opri realmente, cel puţin nu dacă sînteţi cine spuneţi că sînteţi.

S-a oprit, a tras un fum din ţigara lui neagră şi s-a uitat la paharele mele cu bourbon şi apă.

– Am comandat cumva greşit băutura, domnule Lightner?

– Nu, i-am răspuns. Chelnerul mi-a adus încă un rînd din ceea ce am consumat toată după amiaza. Trebuia să vă fi oprit, deoarece îmi este de ajuns.

Ochii i s-au întunecat puţin în timp ce mă privea. De fapt, masca lui zîmbitoare dispăruse complet.

– Nu ar fi trebuit să faceţi acea călătorie în Texas, domnule Lightner, mi-a spus rece. Nu ar fi trebuit niciodată să-mi supăraţi nepoata.

– Sînt de acord. Nu trebuia să o supăr. Eram îngrijorat pentru ea şi am vrut să-i ofer ajutorul.

– Este o idee foarte obraznică din partea ta şi a prietenilor tăi din Londra.

O urmă de mînie. Sau era doar o simplă supărare din cauza faptului că nu aveam de gînd să-mi beau băutura. L-am privit lung, mintea mi s-a golit pînă cînd nu am mai auzit nici un sunet, nici o culoare, nici o mişcare – doar faţa lui acolo şi o mică voce în capul meu care îmi spunea ceea ce doream să ştiu.

– Da, obraznică, nu-i aşa? Dar, vezi, reprezentantul nostru, Petyr van Abel, era tatăl Charlottei Mayfair, născută în Franţa în 1664. Cînd a plecat, mai tîrziu, la Saint-Domingue pentru a-şi vedea fiica, a fost ţinut prizonier de către aceasta. Şi, înainte ca spiritul vostru, Lasher, să-l atragă în capcana mortală de pe drumul din afara oraşului Port-au-Prince, el s-a culcat cu propria lui fiică, cu Charlotte, devenind astfel tatăl fiicei ei, Jeanne Louise. Asta înseamnă că a fost bunicul lui Angelique şi străbunicul lui Marie Claudette, care a construit Riverbend şi a

înființat moștenirea pe care, acum, o administrezi pentru Deirdre. Mă urmărești?

În mod clar nu avea nici un răspuns. Stătea liniștit, uitîndu-se la mine, ținînd țigara în mînă. Nu simțeam nici malițiozitate și nici furie din partea lui. Privindu-l foarte intens, am continuat:

– Strămoșii voștri sînt descendenții reprezentantului nostru, Petyr van Abel. Sîntem legați, Talamasca și familia Mayfair. Și mai sînt și alte probleme care ne leagă după atît de mulți ani. Stuart Townsend, reprezentantul nostru care a dispărut aici, în New Orleans, după ce a vizitat-o pe Stella în 1929. Îți aduci aminte de Stuart Townsend? Cazul dispariției lui nu a fost niciodată rezolvat.

– Ești nebun, domnule Lightner, mi-a spus el, fără a-și schimba expresia feței. Și-a stins țigara, chiar dacă nu fumase nici jumătate.

– Spiritul ăla al vostru, Lasher, l-a ucis pe Petyr van Abel, i-am spus calm. Tot Lasher era cel pe care l-am văzut adineaori? Acolo, în grădină? O înnebunește pe nepoata ta, nu-i așa?

S-a produs o schimbare remarcabilă pe chipul lui Cortland. Chipul lui, frumos încadrat de părul negru, era complet surpins și consternat.

– Ești perfect serios, nu-i așa? m-a întrebat. Acestea erau primele cuvinte oneste pe care le-am auzit din gura lui.

– Bineînțeles că da, i-am răspuns. De ce aș încerca să înșel niște oameni care îmi pot citi oricînd gîndurile? Ar fi stupid, nu? M-am uitat la paharul meu. Cam la fel ca și cînd te-ai aștepta să beau acest bourbon și să mor apoi din cauza drogului pe care mi l-ai pus înăuntru, în același mod în care a murit Stuart Townsend și, după aceea, Cornell Mayfair.

A încercat să-și ascundă șocul în spatele unei priviri albe, inexpresive.

– Aduci o foarte gravă acuzație, a murmurat el.

– În tot acest timp am crezut că era Carlotta, dar nu e adevărat, nu-i aşa? Erai tu.

– Cui îi pasă ce crezi tu? a şoptit el cu furie. Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva?

Pe urmă şi-a controlat mînia. Şi-a schimbat poziţia în scaun, privindu-mă fix în timp ce a luat o nouă ţigară pe care şi-a aprins-o. Atitudinea lui se schimbase, era curios acum.

– Ce anume doreşti, domnul Lightner, m-a întrebat cu voce scăzută. Acum, serios, domnule, ce vrei?

M-am gîndit un moment. Îmi puneam şi eu aceeaşi întrebare de săptămîni intregi. Ce anume credeam că realizez prin venirea mea la New Orleans? Ce doream noi şi ce, mai exact, doream eu?

– Dorim să vă cunoaştem, i-am răspuns, destul de surprins de ceea ce spuneam. Să vă cunoaştem, deoarece ştim atîtea despre voi şi, totuşi, nu ştim nimic. Vrem să vă spunem ceea ce ştim despre voi – toate fragmentele de informaţii pe care le-am adunat, ceea ce cunoaştem despre trecutul vostru îndepărtat. Vrem să vă spunem tot ce cunoaştem despre misterul legat de ceea ce sînteţi şi de ceea ce e *el*. Şi dorim să vorbiţi cu noi. Ne dorim să aveţi încredere în noi şi să ne primiţi în cercul vostru intim! Şi, în sfîrşit, dorim să ajungem la Deirdre Mayfair şi să-i spunem: „Mai sînt şi alţii ca tine, alţii care văd spirite. Ştim că suferi, dar noi te putem ajuta. Nu eşti singură".

M-a studiat, cu ochii larg deschişi, cu chipul imobil. Apoi, rezemîndu-se şi privind în altă parte, şi-a scuturat ţigara de scrum şi a cerut chelnerului să-i mai aducă o băutură.

– De ce nu bei bourbonul ăsta? l-am întrebat. Nu m-am atins de el.

Eram din nou surprins de ceea ce am spus, dar am lăsat întrebarea în aer. El s-a uitat la mine şi mi-a zis:

– Nu îmi place bourbonul. Mulţumesc.

– Ce ai pus în pahar? l-am întrebat.

S-a retras în gîndurile lui, părînd tare amărît. L-a privit pe chelner cum îi aşeza băutura pe masă. Sherry, ca mai înainte, într-un pahar de cristal.

– Este adevărat, m-a întrebat cu multă concentrare, ce mi-ai scris în scrisoare despre portretul lui Deborah Mayfair din Amstredam?

Am confirmat dînd din cap.

– Avem portrete cu Charlotte, Jeanne Louise, Angelique, Marie Claudette, Marguerite, Katherine, Mary Beth, Julien, Stella, Antha şi Deirdre...

Mi-a făcut brusc semn să mă opresc.

– Uite ce e, am venit aici pentru Deirdre, i-am spus eu. Am venit pentru că ea înnebuneşte. Fata căreia i-am vorbit în Texas era pe punctul de a ceda.

– Şi, ai ajutat-o?

– Nu, îmi pare extraordinar de rău că nu. Dacă nu vrei să rămîi în contact cu noi, înţeleg. De ce naiba să vrei? Dar putem să o ajutăm pe Deirdre. Într-adevăr, putem.

Nici un răspuns. Îşi sorbea paharul cu sherry. Am încercat să privesc din punctul lui de vedere, dar nu am reuşit. Niciodată nu am încercat să otrăvesc pe nimeni. Nu aveam nici cea mai vagă idee cu privire la cine e el în realitate. Omul pe care îl cunoşteam din istorie nu era omul din faţa mea.

– Oare tatăl tău, Julien, ar fi vorbit cu mine? l-am întrebat.

– Nici o şansă, mi-a răspuns, privind în sus de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis, părînd pentru o clipă profund întristat. Dar nu ştii, din toate observaţiile voastre, că el era unul dintre *ei*?

Din nou arăta sincer, cu ochii fixîndu-mă pentru a vedea dacă şi eu sînt sincer.

– Şi tu nu eşti unul dintre ei? am întrebat eu.

– Nu, mi-a răspuns încetişor, clătinînd din cap. Nu cu adevărat. Niciodată! Subit, mi s-a părut că este trist şi mult mai

bătrîn. Uite ce e, spionează-ne, dacă asta dorești. Tratează-ne ca pe o familie regală...

– Exact.

– Sînteți istorici, asta mi-au spus oamenii mei din Londra. Istorici, savanți, total nevinovați și, la urma-urmei, pe deplin respectabili...

– Sînt onorat.

– Dar lăsați-o pe nepoata mea în pace. Ea are acum o șansă la fericire. Vedeți voi, aceste lucruri trebuie să înceteze. Trebuie. Și, probabil, că și ea se va îngriji de asta.

– Ea este *una dintre ele?* l-am întrebat ca un ecou al lui.

– Bineînțeles că nu, a răspuns Cortland. Tocmai asta e! Nu mai există *nici una* azi! Nu vezi? Care a fost tema studiului tău asupra noastră? Nu ai văzut cum puterea s-a dezintegrat? Stella nu era nici ea una dintre ele! Ultima a fost Mary Beth. Julien – adică tatăl meu – apoi Mary Beth.

– Am văzut și eu. Dar ce spui de prietenul vostru spectral? Va permite el să se ajungă la un capăt?

– Crezi în el? Într-adevăr, domnule Lightner? Și tu crezi în Lasher?

– L-am văzut, am spus eu simplu.

– Imaginația, domnule. Nepoata mea mi-a spus că era o grădină foarte întunecoasă.

– Of, te rog. Am ajuns pînă aici ca să ne spunem așa ceva unul altuia? L-am văzut, Cortland. Mi-a zîmbit cînd l-am văzut. S-a arătat foarte material și plin de viață.

Zîmbetul lui Cortland s-a stins, ajungînd aproape ironic. Și-a ridicat sprîncenele și a chicotit.

– O, i-ar fi făcut plăcere alegerea acestor cuvinte, domnule Lightner.

– Poate Deirdre să-l facă să plece și să o lase în pace?

– Normal că nu poate. Dar poate să-l ignore. Își poate trăi viața ca și cum el nu ar exista. Antha nu a reușit. Stella nu a vrut. Dar Deirdre este mai tare decît Antha sau decît Stella. Deirdre are mult din Mary Beth. Asta e ceea ce alții nu prea realizează...

Deodată parcă și-a dat seama că a vorbit mai mult decît ar fi intenționat. S-a uitat lung la mine, în tăcere, apoi, aprinzîndu-și încă o țigară, s-a ridicat încet în picioare.

– Nu pleca încă, l-am implorat eu.

– Trimite-mi istoria voastră. Trimite-mi-o și am s-o citesc. Apoi, s-ar putea să mai stăm de vorbă. Dar niciodată să nu te mai apropii de nepoata mea, domnule Lightner. Înțelege că am să fac orice ca să o protejez de cei care ar dori să o exploateze sau să-i facă vreun rău. Absolut orice!

S-a întors ca să plece.

– Și ce facem cu băutura? l-am întrebat, ridicîndu-mă și arătînd spre pahar. Cum ar fi dacă aș chema poliția și i-aș ruga să vadă dacă nu e, cumva, contaminată cu ceva letal?

– Domnule Lightner, sîntem la New Orleans. Mi-a zîmbit și mi-a făcut cu ochiul într-o manieră fermecătoare. Acum, te rog să pleci acasă în turnul vostru de observație și privește-ne de acolo, de departe, prin telescopul vostru.

L-am privit plecînd. Mergea cu grație, cu pași mari, ușori. S-a uitat înapoi cînd a ajuns la ușă și mi-a făcut un mic semn cu mîna.

M-am așezat, neluînd în seamă bourbonul drogat, și mi-am notat în jurnal tot ce se întîmplase. Pe urmă am scos din buzunar o sticluță cu aspirină, am golit totul în alt buzunar și am turnat puțin din conținutul paharului în ea, după care l-am pus bine.

Tocmai îmi strîngeam jurnalul și stiloul pentru a merge în camera mea cînd l-am văzut pe hamalul hotelului stînd în hol și privindu-mă. Apoi s-a îndreptat spre mine.

– Bagajul dumneavoastră este gata, domnule Lightner. Maşina a sosit.

Era agreabil, nimeni nu-i spusese că sînt alungat din oraş.

– Chiar aşa? i-am spus. Ai împachetat totul?

Am observat atunci cele două genţi de voiaj. Jumalul îl aveam la mine, desigur. Am intrat în hol şi de acolo am văzut limuzina mare şi neagră ce aştepta în faţa hotelului, ca un dric imens.

– Aia e maşina mea?

– Da, domnule. Domnul Cortland a spus că trebuie să prindeţi zborul de la ora zece, spre New York. A spus că este cineva la aeroport care vă aşteaptă cu biletul. Ar trebui să aveţi timp suficient.

– Nu-i aşa că e amabil?

Am pescuit din buzunar căteva bancnote, dar băiatul le-a refuzat.

– Domnul Cortland a avut grijă de tot, domnule. Mai bine v-aţi grăbi. Doar nu doriţi să pierdeţi avionul.

– Este adevărat. Dar eu sînt superstiţios în legătură cu maşinile mari şi negre. Te rog, cheamă-mi un taxi şi ia banii ăştia.

Taxiul m-a dus la gară în loc de aeroport. Am reuşit să iau bilet la vagonul de dormit pînă la St. Louis şi am plecat de acolo la New York. Cînd am vorbit cu Scott, el a fost neînduplecat. Toate informaţiile necesitau o reevaluare. Nu trebuia să mai fac nici o altă cercetare. Trebuia să plec urgent acasă.

Boala m-a prins la jumătatea Atlanticului. Pînă am ajuns la Londra aveam deja febră. O ambulanţă aştepta să mă ducă la spital şi Scott a venit cu mine. Îmi pierdeam tot mai des cunoştinţa.

– Caută otravă, i-am spus lui Scott.

Acelea au fost ultimele mele cuvinte pentru următoarele opt ore. Cînd, în sfîrşit, mi-am revenit, aveam încă febră şi nu mă simţeam bine, dar am primit asigurări că totul va fi în ordine. Scott şi alţi doi foarte buni prieteni erau în cameră cu mine.

– Într-adevăr, ai fost otrăvit, dar ce a fost mai rău a trecut. Îţi aminteşti ce ai băut înainte de a urca în avion?

– Femeia aia, am zis eu.

– Spune-mi.

– Eram în bar pe aeroportul din New York şi beam un scotch cu apă minerală. Ea tot mergea împiedicîndu-se de sacoşa ei imensă. Apoi m-a întrebat dacă aş putea să-i aduc un pahar cu apă. Tuşea tare rău, parcă avea tuberculoză. Arăta tare bolnavă. A stat la masa mea pînă i-am adus ce dorea.

– Ea ţi-a strecurat otrava în băutură; era ricin, se extrage din boabele presate ale plantei. Foarte periculoasă şi foarte comună. Acelaşi lucru ţi l-a pus şi Cortland în băutura de la hotel. Ai scăpat de pericol, dar o să-ţi mai fie rău vreo două zile.

– Sfinte Doamne, m-am plîns eu cînd iar m-au luat crampele la stomac.

– Nu vor mai vorbi niciodată cu noi, Aaron, a zis Scott. Şi de ce ar face-o? Ei omoară oameni. S-a terminat. Cel puţin pentru o perioadă de timp.

– Ei au ucis oameni întotdeauna, Scott, i-am răspuns. Dar Deirdre Mayfair nu ucide. Vreau jurnalul meu.

Crampele au devenit de nesuportat, iar doctorul a venit şi a început să-mi pregătească o injecţie. Am refuzat.

– Aaron, el e şeful secţiei de toxicologie de aici, de o reputaţie impecabilă. Am verificat asistentele. Oamenii noştri sînt aici, în rezervă.

Am reuşit să ajung la arhondaric de abia la sfîrşitul săptămînii. Cu greu mă puteam forţa să mănînc ceva. Eram convins că întregul nostru grup va fi otrăvit în curînd. Ce îi putea opri să angajeze oameni care să otrăvească mîncarea înainte de a ajunge la noi, punînd o otravă banală?

Şi, cu toate că aşa ceva nu s-a întîmplat, a trecut mai mult de un an pînă cînd m-au părăsit aceste gînduri, într-atît de zguduit am fost de cele întîmplate.

Şi soseau de la New Orleans ştiri din ce în ce mai şocante...

În timpul convalescenţei, am revizuit întreaga istorie Mayfair, inclusiv mărturia lui Richard Llewelyn şi a altor persoane pe care le-am cunoscut înainte de a merge în Texas să o întîlnesc pe Deirdre.

Am ajuns la concluzia că acest Cortland s-a ocupat de Stuart şi, probabil, de Cornell. Avea sens. Dar în continuare rămîneau atît de multe alte mistere. Ce proteja Cortland cînd a comis crimele? Şi de ce era angajat într-o luptă continuă cu Carlotta?

Între timp am avut veşti despre Carlotta. Îşi făurise un adevărat baraj din ameninţările conţinute în scrisorile juridice pe care le-a trimis de la firma ei de avocatură către birourile noastre din Londra, cerîndu-ne să „încetăm şi să sistăm invazia" noastră în intimitatea ei, acuzîndu-ne că „facem publice toate informaţiile personale pe care le aflăm despre ea şi familia ei; că trebuie să ne limităm la o distanţă de o sută de metri de oricare membru al familiei sau de vreo proprietate a acestora şi să nu încercăm, sub nici o formă să ajungem în proximitatea lui Deirdre Mayfair". Oricum, nici una din aceste ameninţări sau pretenţii nu se baza pe un adevăr.

Reprezentanţii noştri legali au fost instruţi să nu-i răspundă în nici un fel.

Am discutat întreaga chestiune în cadrul consiliului reunit.

Încă o dată încercasem să realizăm contactul şi fusesem respinşi. Vom continua să investigăm şi, pentru acest scop, aş putea avea „carte verde" dar nimeni nu trebuia să se apropie de familie în viitorul imediat.

– Sau niciodată, a adăugat Reynolds cu emfază.

Nu am comentat. Nu reuşeam să beau un pahar cu lapte fără să mă gîndesc că voi muri imediat. Şi nici nu puteam să-mi îndepărtez din cap amintirea zîmbetului artificial al lui Cortland.

Am dublat numărul investigatorilor din New Orleans şi din Texas. Personal i-am avertizat, totuşi, pe aceştia, telefonic, că persoanele care făceau obiectul supravegherii lor erau ostile şi, potenţial, periculoase. Am dat fiecăruia dintre ei posibilitatea să refuze misiunea.

După cum s-a dovedit, nici unul nu a renunţat, chiar dacă unii şi-au mărit tariful.

În ceea ce o priveşte pe Juliette Milton, investigatorul nostru din înalta societate, am retras-o din activitate, în ciuda protestelor ei. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri ca să o convingem că anumiţi membri ai familiei Mayfair erau capabili de violenţă. Cu multă părere de rău, ea a renunţat să ne mai scrie, spunînd în ultima ei scrisoare, din 10 decembrie 1958 că ar fi dorit să înţeleagă ce a greşit. Cu toate acestea, urma să mai auzim de ea în cîteva ocazii, mai tîrziu. Încă trăia, în 1988, într-un foarte scump azil de bătrîni din Mobile, Alabama.

POVESTEA LUI DEIRDRE CONTINUĂ

În Texas aveam trei detectivi bine pregătiţi, dintre care doi au lucrat pentru guvernul Statelor Unite. Au fost avertizaţi ca nu cumva să o deranjeze sau să o sperie pe Deirdre, indiferent cum.

„Sînt foarte interesat de fericirea acestei fete şi îngrijorat pentru sănătatea ei mentală. Dar vă rog să înţelegeţi, e telepată. Dacă vă apropiaţi la mai puţin de cincizeci de metri de ea, este foarte posibil să-şi dea seama că o urmăriţi. Fiţi foarte atenţi."

Indiferent dacă m-au crezut sau nu, mi-au urmat instrucţiunile. Au păstrat o distanţă sigură, strîngînd informaţii despre ea de la cei de la şcoală şi din bîrfa studenţească, de la recepţionerele bătrîne de la căminul studenţesc şi de la profesorii care

discutau fără reținere la o cafea. Nu am aflat niciodată dacă Deirdre și-a dat vreodată seama că era urmărită.

Deirdre s-a descurcat foarte bine în timpul primului semestru de la universitatea din Texas. A luat note foarte mari, iar colegele o plăceau. La fiecare aproximativ șase săptămîni se semna în registrul căminului, plecînd să ia cina cu verișoara ei Rhonda Mayfair și cu soțul acesteia, profesorul Ellis Clement, care atunci îi preda lui Deirdre engleza. Mai este o notă în registru, în 10 decembrie, cum că Deirdre a ieșit cu un băiat, Joey Dawson, dar numai pentru o oră.

Din același registru am aflat că Deirdre a fost vizitată destul de des de Cortland și că de cele mai multe ori se semna la plecare anunțînd că-și va petrece noaptea de vineri sau de sîmbătă în Dallas, dar se întorcea înainte de apelul de dimineață.

Știm că Deirdre a petrecut Crăciunul în casa lui Cortland din Metairie, iar din spusele familiei am aflat că nu a dorit să o vadă pe Carlotta cînd aceasta a venit în vizită.

Încă Carlotta și Cortland nu vobeau unul cu celălalt, Carlotta nerăspunzînd telefoanelor de afaceri ale lui Cortland. Între cei doi se schimbau multe scrisori caustice privitoare la orice problemă, cît de mică, legată de Deirdre.

– Încearcă să dețină controlul total asupra ei, spre binele ei, mărturisea o secretară prietenei ei, dar femeia aia nu acceptă. Îl tot amenință că îl va da în judecată.

Oricare ar fi fost particularitățile acestei bătălii, știm că starea lui Deirdre a început să se deterioreze în primăvara următoare. A început să lipsească de la ore. Colegele de cămin au spus că începuse să țipe cîteodată o noapte întreagă, dar nu răspundea cînd ele îi băteau la ușă. Într-o seară a fost luată de către poliția campusului dintr-un parc din oraș, total confuză apropo de locul în care se afla.

Pînă la urmă, a fost chemată la biroul decanului pentru măsuri disciplinare. Lipsise de la prea multe ore. A fost pedepsită şi, deşi nu a mai lipsit, profesorii spuneau că nu mai era deloc atentă, dînd impresia că era bolnavă.

Începînd din aprilie, Deirdre a suferit în fiecare dimineaţă de greţuri. Fetele spuneau că se lupta cu greţurile în fiecare zi, aşa că au mers la directoarea căminului şi i-au spus:

– Nimeni nu vrea să o certe, dar ne e teamă. Dacă îşi face rău singură?

Cînd directoarea i-a spus că suspectează o sarcină, Deirdre a cedat unui plîns nervos, drept pentru care a trebuit să fie internată pînă la sosirea lui Cortland; acesta a venit să o ia de acolo la 1 mai.

Ce s-a întîmplat după aceea a rămas un mister pînă în ziua de azi. Registrele spitalului Mercy din New Orleans au arătat că Deirdre a fost adusă acolo direct de la spitalul din Texas şi că i s-a repartizat o rezervă în care era singură. Din cele ce spuneau bătrînele măicuţe, dintre care multe erau foste profesoare ale lui Deirdre de la şcoala Sfîntul Alfons şi şi-o aminteau, ea l-a avut ca medic pe doctorul de familie al Carlottei, dr. Gallagher. Acesta a confirmat că Deirdre era însărcinată.

– Fata asta se va căsători curînd, le-a spus el măicuţelor. Şi nu vreau să se spună în jurul ei nimic răutăcios. Tatăl copilului este un profesor de la colegiul din Denton, Texas, şi e în drum spre New Orleans chiar acum.

Cînd Deirdre a fost dusă cu ambulanţa în First Street, trei săptămîni mai tîrziu, era puternic sedată şi avea o asistentă cu ea. Tot atunci a apărut vorba prin vecinătate că era gravidă şi că trebuia să se căsătorească în curînd, dar că soţul ei, profesor la colegiu, era „un bărbat însurat".

Acesta a fost un adevărat scandal pentru cei care cunoşteau familia de generaţii. Bătrînele doamne cleveteau pe scările

bisericii. Deirdre Mayfair şi un bărbat însurat! Oamenii se uitau pe furiş la Miss Millie şi la Miss Belle cînd acestea treceau pe acolo. Cîţiva spuneau despre Carlotta că nu voia să aibă nimic de a face cu asta. Dar atunci Miss Bell şi Miss Millie au luat-o pe Deirdre la un magazin de lux de unde i-au cumpărat o superbă rochie albastră şi pantofi albaştri din satin pentru nuntă, împreună cu o poşetă şi o pălărie albe.

– Era atît de drogată, încît nu cred că ştia unde se afla, spunea una dintre vînzătoare. Miss Millie a ales pentru ea, în timp ce Deirdre stătea acolo, albă ca varul, şi spunea, cu voce pierdută: „Da, mătuşă Millie".

Juliette Milton nu s-a putut abţine să nu ne scrie. Am primit o scrisoare lungă şi detaliată de la ea, în care ne descria cum a fost Beatrice Mayfair în First Street ca să o viziteze pe Deirdre şi să-i ducă o mulţime de cadouri.

„De ce, Doamne, s-a întors ea acolo, în loc să meargă la casa lui Cortland din Metairie!" scria Juliette.

Sînt anumite indicaţii cum că Deirdre nu a avut de ales. Ştiinţa medicală de atunci afirma că placenta îl va feri pe copil de orice efect negativ al drogurilor care sînt injectate în mamă. Iar asistentele spuneau că Deirdre era mult prea drogată cînd a părăsit spitalul şi nu ştia nimic din ce i se întîmplă. Carlotta a sosit după amiaza devreme, într-o zi din mijlocul săptămînii, şi a obţinut externarea ei.

– Ei bine, Cortland Mayfair a venit mai pe seară, spunea sora Bridget Marie în mare secret. Şi nu a fost chip să-l linişteşti cînd a văzut că biata copilă nu mai era acolo.

Bîrfele din mediul avocăţesc au adîncit misterul. Cortland şi Carlotta ţipau unul la altul prin telefon. Cortland i-a spus secretarei lui, într-un moment de furie, că nu avea cum să-l ţină Carlotta afară din casa în care se născuse. Ei bine, era o nebună dacă îşi închipuia aşa ceva!

După cîţiva ani, Ryan Mayfair povestea:

– Spuneau că bunicului meu, pur şi simpu, nu i se descuia uşa. S-a dus pe First Street, iar Carlotta l-a ţinut la poartă şi l-a ameninţat. Spunea: " Dacă vii aici, am să chem poliţia".

Pe 1 iulie, o altă informaţie i-a zguduit pe cei din jur. Viitorul soţ al lui Deirdre, „profesorul de colegiu" cel care urma să se despartă de soţia lui pentru a se căsători cu ea, murise într-un accident de maşină în timp ce venea spre New Orleans, pe şoseaua de pe malul fluviului. Un cauciuc făcuse explozie cînd avea viteză mare, maşina intrase în plin într-un copac de pe marginea drumului unde explodase la rîndul ei. Deirdre Mayfair, neavînd încă optsprezece ani, necăsătorită, urma să renunţe la copil. Urma să fie o adopţie în familie, iar Miss Carlotta aranja toată treaba.

– Bunicul meu a fost îngrozitor de scandalizat cînd a auzit de adopţie, spunea Ryan Mayfair mai tîrziu. Voia să vorbească cu Deirdre, să audă din gura ei că aceasta dorea renunţe la copil. Dar nu reuşea să intre în casa de pe First Street. A mers la preotul paroh, părintele Lafferty, dar el era devotat Carlottei.

Toată povestea suna tragic. Părea că Deirdre ar fi reuşit să scape de blestemul de pe First Street dacă tatăl copilului, venind din Texas pentru a o lua de nevastă, nu ar fi murit. Povestea asta s-a repetat ani de zile prin parohie. Mie mi-a spus-o, în 1988, Rita Mae Lonigan. Toate dovezile ne conduc la ideea că părintele Lafferty credea în istoria cu tatăl din Texas. Chiar şi Rhonda Mayfair şi soţul ei, Ellis Clement, din Denton, Texas, păreau convinşi că acesta era adevărul, ori cel puţin o versiune foarte asemănătoare.

Dar povestea nu era adevărată.

Încă de la început, investigatorii noştri s-au străduit să facă lumină. Un profesor de la colegiul lui Deirdre Mayfair? Cine? Supravegherea permanentă a înlăturat posibilitatea ca acesta să

fie să fie soţul Rhondei Mayfair, Ellis Clement. Abia se cunoştea cu Deirdre.

Într-adevăr, nu a existat niciodată un asemenea bărbat în Denton, Texas, care să se fi întîlnit cu Deirdre Mayfair sau să fi fost văzut de cineva în compania ei. Şi nici un profesor angajat la universitate sau la vreo altă şcoală din vecinătate nu a murit într-un accident de maşină pe malul fluviului, în Louisiana. Nimeni nu a murit în acest mod, pe malul fluviului, în anul 1959.

Să stea, oare, o poveste mult mai scandaloasă şi mult mai dramatică în spatele acestei născociri? Nu prea aveam spor în reunirea micilor piese ale puzzle-ului. Atunci cînd am aflat de accidentul de maşină respectiv, adopţia copilului lui Deirdre era deja un lucru aranjat, iar cînd am aflat că nu a fost vorba nici un accident, adopţia era încheiată şi legală.

Anumite documente de mai tîrziu indică faptul că, undeva prin august, Ellie Mayfair a luat avionul spre New Orleans pentru a semna nişte acte de adopţie în biroul Carlottei, deşi nimeni din familie nu a ştiut că Ellie era în oraş.

Graham Franklin, soţul lui Ellie, a spus, după cîţiva ani, unuia dintre partenterii lui, că adopţia a fost o treabă tare bună: „Soţia mea a încetat să mai vorbească cu bunicul ei. El nu dorea ca noi să o adoptăm pe Rowan. Din fericire, bătrînul ăla nenorocit a murit înainte de naşterea copilului".

Părintele Lafferty i-a spus surorii lui mai în vîrstă că totul era ca un coşmar, dar că Ellie Mayfair era o femeie bună şi că va lua copilul în California, unde acesta va avea şansa unei vieţi noi. Toţi nepoţii lui Cortland au fost de acord cu această decizie. Doar Cortland continua să se împotrivească.

– Fata aia nu trebuia să ducă sarcina pînă la capăt, spunea bătrînul preot aşezat la masa din bucătărie a surorii sale, mîncînd orez şi bînd un pahar cu bere. Crede-mă, e nebună, nu s-a făcut ceea ce trebuia făcut.

– Nu merge, a spus ulterior bătrîna investigatorilor noştri, să scapi de blestemul familiei fugind în altă parte.

Miss Millie şi Miss Belle i-au cumpărat lui Deirdre nişte aşternuturi şi cămăşi de noapte superbe de la magazinul de lux al lui Gus Mayer. Vînzătoarele au întrebat de „biata" Deirdre.

– Oh, o duce şi ea cum poate, a spus Miss Millie. Dar îi este foarte greu.

Miss Belle i-a spus unei doamne de la biserică cum că Deirdre este iar sub influenţa „unor vrăji malefice".

– Mai mult de jumătate din timp nu ştie unde e! spunea o Nancy morocănoasă, pe cînd mătura aleea din curte ce ducea la poartă, iar o vecină trecea pe acolo.

Dar ce s-a întîmplat în spatele uşilor casei din First Street în timpul acestor luni? Am presat investigatorii să afle cele mai mici detalii. Doar o singură persoană pe care o cunoaştem a văzut-o pe Deirdre în timpul ultimei ei luni de „detenţie" dar nu am reuşit să o intervievăm decît în 1988.

În tot acest timp, doctorul venea şi pleca cu foarte mare discreţie. La fel făcea şi asistenta care venea zilnic pentru opt ore.

Părintele Lafferty spunea că Deirdre se resemnase la gîndul adopţiei. Lui Beatrice Mayfair i s-a spus că nu poate să o vadă deoarece se simte prea rău, dar a stat cu Drăguţa Millie mai mult de o oră la un pahar de vin. Aceasta i-a spus că tot ce se întîmpla era sfîşietor.

Pe la 1 octombrie, Cortland era extraordinar de îngrijorat de întreaga situaţie. Secretarele lui au relatat că suna foarte des la Carlotta, că lua taxiul pînă pe First Street, dar că de fiecare dată se întorcea fără să fi reuşit să o vadă pe Deirdre. Într-un sfîrşit, în după amiaza de 20 octombrie, i-a spus secretarei că va dărîma uşa dacă va fi nevoie, dar tot va intra în casă.

La ora cinci seara, o vecină l-a văzut pe Cortland pe bordura trotuarului de la intersecţia First cu Chestnut Street, cu hainele răvăşite şi cu sînge curgîndu-i de la o tăietură la cap.

– Cheamă-mi o ambulanţă, a spus Cortland. El m-a împins în jos pe scări!

Deşi vecina a stat cu el pînă la sosirea ambulanţei, nu a mai spus nimic. A fost dus de urgenţă din First Street la spitalul Touro din apropiere. Medicul de la urgenţă a confirmat că avea multe răni grave, o mînă ruptă, şi că sîngera pe gură.

– Omul ăsta are hemoragie internă, a spus el. A cerut imediat asistenţă suplimentară.

Atunci, Cortland l-a apucat pe medic de mînă şi i-a spus să asculte bine, era foarte important să o ajute pe Deirdre Mayfair, care era ţinută prizonieră în propria casă.

– Vor să-i ia copilul împotriva dorinţei ei! Ajut-o!

Apoi Cortland a murit.

O superficială examinare post-mortem a indicat o masivă hemoragie internă şi răni grave la cap. Cînd tînărul medic a încercat să implice şi poliţia într-o investigaţie, fiii lui Cortland l-au adus urgent la tăcere. Vorbiseră deja cu verişoara lor, Carlotta Mayfair. Tatăl lor a căzut de pe scări şi a refuzat asistenţă medicală, plecînd din casă pe propriile picioare. Carlotta nu şi-a închipuit sub nici o formă că el era rănit atît de grav. Nu ştia că a rămas pe bordură. Era teribil de îndurerată. Vecina ar fi trebuit să sune la uşă.

La funeraliile lui Cortland, care au avut loc la Metairie, familiei i s-a spus aceeaşi poveste. În timp ce Miss Millie şi Miss Belle stăteau tăcute în curtea din spate, fiul lui Cortland, Pierce, a spus tuturor că tatăl lui era destul de ameţit şi tulburat atunci cînd a declarat vecinei treaba aia cu un bărbat care l-ar fi împins în jos pe scări. De fapt, nu era nici un bărbat pe First Street care

să fi făcut asta. Carlotta însăşi l-a văzut căzînd. La fel şi Nancy, care s-a repezit să îl prindă, dar nu a reuşit.

În ceea ce priveşte adopţia, Pierce era complet de acord. Nepoata lui, Ellie, va oferi copilului exact mediul de care avea nevoie. Era tragic că Cortland se împotrivise atît de tare adopţiei, dar acesta avea, totuşi, optzeci de ani. Mintea lui nu mai era foarte limpede.

Înmormîntarea a decurs fără incidente, impresionantă, dar, mulţi ani mai tîrziu, antreprenorul de pompe funebre a spus că neamurile mai în vîrstă care erau prezente au şopotit tot felul de comentarii sarcastice în timpul discursului ţinut de Pierce.

– Sigur, nu e nici un bărbat în casă, spunea unul.

– Nuuu, nici un bărbat. Doar acele doamne foarte amabile, spunea altul.

– Nu am văzut niciodată vreun bărbat în casă, tu ai văzut?

Şi aşa mai departe.

– Nu, nici un bărbat pe First Street. Nu, domnule!

Cînd rudele au venit în vizită la Deirdre, li s-a spus, în mare, cam acelaşi lucru pe care l-a spus Pierce la înmomîntare. Deirdre era prea bolnavă. Ea nu a dorit niciodată să-l vadă pe Cortland, atît era de bolnavă. Şi nici nu ştia că el murise, nici nu trebuia să ştie asta.

– Priveşte scările astea întunecate, îi spunea Drăguţa Millie lui Beatrice. Cortland ar fi trebuit să folosească liftul, dar niciodată nu a făcut-o. Dacă ar fi mers cu liftul, nu ar fi căzut atît de groaznic.

În familie s-a spus că toată lumea a fost de acord că adopţia era cel mai bun lucru. Cortland nu ar fi trebuit să se împotrivească. După cum a spus Ryan Mayfair, nepotul lui Cortland:

– Biata Deirdre, era la fel de potrivită să fie mamă ca şi Nebuna din Chaillot. Dar cred că bunicul s-a simţit vinovat. El a dus-o pe Deirdre în Texas. Cred că îşi făcea reproşuri pe tema

asta. Voia să fie sigur că şi ea îşi doreşte să dea copilul. Dar poate că nu era cel mai important lucru ce-şi dorea Deirdre.

În acea vreme mă temeam de orice nouă informaţie urma să primim din Louisiana. Stăteam noaptea întins în pat, gîndindumă neîncetat la Deirdre, întrebîndu-mă dacă exista vreo cale de a afla ce anume îşi dorea ea cu adevărat. Scott Reynolds era mai intransigent ca niciodată în privinţa neamestecului nostru. Deirdre ştia cum să dea de noi. La fel şi Cortland, şi Carlotta. Nu era nimic altceva ce puteam face.

De abia în ianuarie 1988, după aproape treizeci de ani, am aflat în timpul unei întrevederi cu vechea colegă şi prietenă a lui Deirdre, Rita Mae Dwyer Lonigan, cum că ea a încercat cu disperare să dea de noi şi a eşuat.

În 1959 Rita Mae de abia se căsătorise cu Jerry Lonigan, de la firma de pompe funebre Lonigan and Sons. Cînd a auzit că Deirdre era acasă, gravidă, că abia murise tatăl copilului ei, Rita Mae şi-a adunat tot curajul şi a mers la ea în vizită. La fel cum au păţit-o mulţi alţii, şi ea a fost întoarsă de la uşă, dar nu înainte de a apuca să o vadă pe Deirdre în sus pe scări. Aceasta i-a strigat cu disperare:

– Rita Mae, vor să-mi ia copilul! Rita Mae, ajută-mă!

Între timp, Miss Nancy o trăgea pe Deirdre înapoi la etajul al doilea. Atunci, Deirdre a aruncat spre Rita Mae o carte de vizită.

– Contactează-l pe omul ăsta! Spune-i să vină şi să mă ajute. Spune-i că vor să-mi ia copilul.

Carlotta Mayfair a atacat-o fizic pe Rita Mae şi a încercat să-i ia cartea de vizită din mînă, dar Rita, chiar dacă era trasă de păr şi zgîriată e faţă, a ţinut-o bine în timp ce fugea spre poartă.

Cînd a ajuns acasă, a văzut că acel mic cartonaş era aproape imposibil de citit. Carlotta rupsese o parte din el, iar Ritei îi transpirase atît de tare palma încît scrisul era ilizibil. Doar

cuvîntul Talamasca şi numele meu trecut pe spate cărţii de vizită au putut fi descifrate.

De abia în 1988, cînd am întîlnit-o pe Rita Mae la funeraliile lui Nancy Mayfair şi i-am dat o carte de vizită identică cu aceea distrusă în 1959, a recunoscut ea numele şi m-a sunat la hotel pentru a-mi spune ceea ce îşi amintea că se întîmplase cu atît de mult timp în urmă.

A fost de-a dreptul sfîşietor să aflu că Deirdre a implorat în zadar ajutor. A fost la fel de dureros să-mi amintesc de acele nopţi din urmă cu treizeci de ani în care stăteam în pat, în Londra, şi mă gîndeam: „Nu pot să o ajut, dar trebuie să încerc, totuşi. Dar cum aş îndrăzni să o fac? Şi cum aş putea reuşi?"

De fapt, e foarte posibil că nu aş fi reuşit să fac nimic pentru Deirdre, indiferent cît de mult m-aş fi străduit. Dacă nici Cortland nu a reuşit să oprească adopţia, este firesc să presupunem că nici eu nu aş fi reuşit. Cu toate acestea, în visurile mele, mă vedeam luînd-o pe Deirdre din casa de pe First Street şi aducînd-o la Londra. O vedeam o femeie normală şi sănătoasă.

Dar realitatea era total diferită.

Pe 7 noiembrie 1959, Deirdre a născut-o, la cinci dimineaţa, pe Rowan Mayfair, o fetiţă frumoasă, de patru kilograme şi jumătate, sănătoasă, cu părul blond. Cîteva ore mai tîrziu, cînd şi-a revenit din anestezie, Deirdre a văzut că era înconjurată de Ellie Mayfair, părintele Lafferty, Carlotta Mayfair şi de două dintre surorile de la Mercy, care i-au descris, mai tîrziu, întreaga scenă măicuţei Bridget Marie.

Părintele Lafferty ţinea copilul în braţe. I-a explicat că tocmai o botezase pe micuţă în capela spitalului Mercy, numind-o Rowan Mayfair, şi i-a arătat certificatul de botez.

– Acum, sărută-ţi fetiţa, Deirdre, a spus părintele Lafferty, şi dă-i-o lui Ellie. E gata de drum.

Se povesteşte că Deirdre a făcut ceea ce i s-a spus. A insistat ca fetiţa să poarte numele de Mayfair, iar o dată ce această condiţie a fost acceptată, a lăsat copilul să plece. Plîngînd foarte tare, a sărutat fetiţa şi i-a dat-o în braţe lui Ellie Mayfair. Apoi şi-a întors capul spre pernă, plîngînd şi suspinînd. Părintele Lafferty a propus ca toată lumea să plece şi să o lase în pace.

Abia după vreo zece ani, sora Bridget Marie a explicat semnificaţia numelui de Rowan.

– Carlotta a fost naşa copilului. Cred că au adus un doctor din afară să fie naşul, atît de hotărîţi erau să încheie botezul cît mai repede. Carlotta i-a spus părintelui Lafferty că numele fetiţei va fi Rowan, iar acesta i-a replicat: „Bine, Carlotta, dar acesta nu e nume de sfînt. Sună ca un nume de păgîn". Dar ea, în maniera ei inconfundabilă, i-a răspuns: „Părinte, nu ştii ce a fost scoruşul de munte (rowan) şi că a fost folosit pentru alungarea vrăjilor şi a oricărui rău? Nu există nici măcar o singură căsuţă în Irlanda unde să nu fi atîrnat stăpîna casei o ramură de scoruş deasupra uşii pentru a-şi feri familia de orice fel de vrăjitori sau farmece, iar asta s-a petrecut dintotdeauna, chiar şi în vremurile creştine. Rowan va fi numele acestui copil!" Iar Ellie, aşa tăcută cu e ea, s-a mulţumit să afirme din cap.

– Era adevărat? am întrebat eu. Chiar puneau ramuri de scoruş deasupra uşilor în Irlanda?

Sora Bridget Marie a dat cu gravitate din cap.

– Tare mult bine a făcut mereu!

Cine este tatăl lui Rowan Mayfair?

Analizele de sînge de rutină efectuate la spitalul Mercy arată că grupa sanguină a fetiţei se portiveşte perfect cu aceea a lui Cortland Mayfair, cel care murise cu mai puţin de o lună înainte. Daţi-ne voie să repetăm că tot Cortland se pare că a fost şi tatăl Stellei Mayfair, iar, din cele mai recente date pe care le-am

primit de la spitalul Bellevue, s-a confirmat că şi Antha Mayfair a fost fiica lui.

Deirdre a „înnebunit" înainte de a părăsi spitalul Mercy, după naşterea lui Rowan. Călugăriţele spuneau despre ea că plîngea cu orele, apoi urla într-o cameră goală: „Tu l-ai omorît!" Apoi, colindînd pe culoarele spitalului, ajungea la capela cea micuţă unde iar striga: „Tu l-ai omorît! M-ai lăsat singură cu duşmanii mei! M-ai trădat!" A trebuit să fie luată cu forţa şi internată din nou la azilul St. Ann, unde a ajuns catatonică pînă la sfîrşitul lunii.

– Era iubitul ei invizibil, spunea sora Bridget Marie, convinsă de asta pînă în ziua de azi. Striga la el şi-l blestema, pentru că-l omorîse pe iubitul ei profesor de colegiu. El a făcut-o, diavolul o voia numai pentru el. El era amantul ei şi era chiar aici, la New Orleans, plimbîndu-se noaptea prin Garden District.

Este o declaraţie elocventă şi sentimentală, dar, din moment ce e mai mult decît probabil că acest iubit profesor nu există, ce altă interpretare se poate da cuvintelor lui Deirdre? Era, oare, Lasher cel care l-a împins pe Cortland pe scări şi l-a bătut atît de rău? Şi dacă da, de ce?

Acesta este finalul vieţii reale a lui Deirdre. Timp de şaptesprezece ani a fost internată în diferite spitale psihiatrice, i s-au administrat cantităţi impresionante de droguri şi tratamente cu şocuri electrice. Foarte rar se întoarcea acasă, o fantomă a fetei care a fost.

În sfîrşit, în anul 1979, a fost adusă acasă, pe First Street, pentru totdeauna, invalidă, mută şi cu ochii larg deschişi, într-o perpetuă stare de alertă, dar complet fără memorie.

Terasa laterală de la parter a fost special închisă pentru ea. Timp de mulţi ani, era scoasă afară în fiecare zi, pe ploaie sau soare, stînd nemişcată în balansoarul ei.

– Nu-şi poate aminti nimic de la un moment la altul, spunea unul dintre doctori. Trăieşte numai în prezent, într-un fel pe care nu ni-l putem imagina. Ai putea să spui că în capul ei nu mai e nici un pic de minte.

Aceasta descriere a condiţiei ei a fost observată numai la persoanele foarte bătrîne, aflate într-o stare avansată de senilitate. Fără a ţine nimeni o statistică foarte clară, ea era în continuare drogată din greu pentru a evita crizele de „agitaţie" cel puţin aşa afirmau medicii şi asistentele.

Dar cum de a ajuns Deirdre Mayfair această „idioată fără minte" după cum e ea numită în Irish Channel, această „legumă" care stă în scaunul ei de pe terasă? Tratamentele cu şocuri electrice au contribuit, în mod cert, la asta, cură după cură, tratamente care i s-au aplicat în fiecare spital în care a fost internată, începînd încă din 1959. Apoi drogurile – doze masive de tranchilizante aproape paralizante – pe care le-a primit în combinaţii uluitoare sau, cel puţin, aşa arată dosarele la care am avut acces.

Cum se justifică un astfel de tratament? Deirdre a încetat să mai vorbească în mod coerent din 1962. Cînd nu este sedată, plînge şi ţipă într-una. Uneori, sparge lucruri. Alteori stă pur şi simplu întinsă pe spate, cu ochii rostogolindu-i-se în cap şi urlă.

O dată cu trecerea anilor, am continuat să strîngem informaţii despre Deirdre Mayfair. Cam la fiecare lună reuşeam să „intervievăm" vreun doctor, sau vreo asistentă, sau vreo altă persoană care fusese în casa de pe First Street. Dar dosarul nostru cu privire la ceea ce cu adevărat s-a întîmplat este foarte subţire. Dosarele medicale sînt, firește, confidenţiale şi extrem de greu de obţinut. Dar în cel puţin două dintre sanatoriile unde a fost tratată Deirdre ştim cu siguranţă că nu există nici un dosar al vreunui tratament care i s-ar fi aplicat.

Unul dintre doctori a fost foarte sigur pe el că străinul care era de faţă la internarea ei a fost cel care a distrus toate probele

cazului lui Deirdre. Alt doctor, care s-a pensionat la puţin timp după ce a tratat-o pe Deirdre, a lăsat doar cîteva notiţe cifrate: „Incurabilă. Tragic. Mătuşa cere continuarea medicaţiei; cu toate acestea, descrierea pe care a făcut-o comportamentului pacientei nu este credibilă".

Continuăm, din motive evidente, să ne bazăm pe dovezi neverificate, pentru a o evalua mai departe pe Deirdre.

Deşi Deirdre era cufundată într-o lume crepusculară, indusă de toate medicamentele pe care le-a luat întreaga ei viaţă de adult, au fost nenumărate relatări despre „bărbatul misterios cu părul şaten şi ochii căprui" care era foarte des lîngă ea şi care a fost văzut de destul de mulţi oameni. Asistentele de la azilul St. Ann au pretins că l-au văzut – „un bărbat care intra în camera ei! Ştiu bine ce am văzut". La spitalul din Texas, unde a fost internată pentru puţin timp, un doctor a declarat că a văzut „un vizitator misterios" care întotdeauna „părea să dispară cumva, ori de cîte ori am vrut să-l întreb cîte ceva sau măcar să-mi spună cine este".

Cel puţin una dintre asistentele de la sanatoriul din Louisiana a insistat să le spună superiorilor ei că a văzut o fantomă. Paznicii de la diferitele spitale l-au „văzut mereu pe bărbat". O femeie ne-a zis: „El nu e om. Ştiu asta cînd îl văd. Eu văd spirite. Le chem. Îl cunosc şi mă cunoaşte şi nu se va apropia de mine".

Cei mai mulţi muncitori nu pot nici azi să lucreze la casa de pe First Street, nu mai mult decît puteau pe vremea cînd Deirdre era un copil. Sînt aceleaşi vechi poveşti. Chiar sînt istorisiri despre „un bărbat pe acolo" care nu vrea ca lucrurile să fie făcute.

Cu toate acestea, unele reparaţii au fost, totuşi, realizate; au fost puse aparate de aer condiţionat în cîteva camere şi s-a făcut o modernizare a circuitelor electrice – toate aceste activităţi desfăşurîndu-se, invariabil, sub supravegherea directă a Carlottei.

Bătrînul grădinar vine şi azi şi, ocazional, mai vopseşte gardul ruginit din fier.

Altfel, casa de pe first Street este înecată de ramurile grele ale stejarilor. Broaşte cîntă în jurul piscinei de altă dată a Stellei, între tufe de liliac şi irişi sălbatici. Vechiul leagăn din lemn al lui Deirdre, cel care mai demult era legat de ramurile unui bătrîn stejar de la capătul din spate al curţii, a căzut şi el şi zace în iarba înaltă şi neîngrijită, o biată bucată de lemn putrezit.

Mai multe persoane s-au oprit din plimbare sau din drumul lor ca să o privească pe Deirdre cum stă în balansoarul ei de pe terasă, alături de „un foarte arătos văr" care a sosit în vizită. Asistentele au demisionat cîteodată din cauza „acelui bărbat care vine şi pleacă de parcă ar fi un fel de ciudăţenie" sau deoarece au zărit cu coada ochiului lucruri ciudate, ori s-au simţit urmărite.

– Este un fel de stafie care bîntuie prin casă, pe lîngă Deirdre, spunea o tînără asistentă care a declarat că niciodată nu va mai intra în casa aceea. L-am văzut doar o dată, în lumina strălucitoare a soarelui. A fost cel mai înspăimîntător lucru pe care l-am văzut vreodată.

Cînd am rugat-o să-mi dea nişte detalii suplimentare, ea nu mi-a zis mare lucru în plus:

– E doar un bărbat. Un bărbat cu părul şi ochii de culoare maronie, îmbrăcat cu un costum frumos şi cu o cămaşă albă. Dar, Dumnezeule, nu am văzut niciodată ceva mai îngrozitor ca el. Doar stătea acolo, în plină lumină, în spatele ei, şi se uita la mine. Am scăpat tava din mîini şi am început să ţip, şi să ţip.

Şi alte cadre medicale au părăsit în mod brusc acest serviciu. Un doctor a fost dat afară în 1976. Continuăm să încercăm să dăm de urma acestor oameni, să obţinem şi să le înregistrăm declaraţiile. Încercăm să le spunem cît mai puţin despre motivele pentru care vrem să cunoaştem aceste lucruri.

Ceea ce rezultă din toate aceste date este o posibilitate înspăimîntătoare – că mintea lui Deirdre a fost distrusă pînă la punctul în care nu mai poate controla evocarea lui Lasher. Adică,

ea îi oferă în mod sub-conştient puterea de a apărea lîngă ea într-o formă foarte convingătoare. Cu toate acestea, ea nu e suficient de conştientă pentru a-l controla mai departe sau pentru a-l îndepărta, dacă, la un oarecare nivel, chiar şi-ar dori asta.

Pe scurt, e un medium fără „minte"; o vrăjitoare ajunsă „inoperantă" şi la mila acelui membru al familiei care se află lîngă ea.

Mai există şi o altă variantă, total diferită; că Lasher stă acolo pentru a o consola, a o face să se simtă cît mai bine, îngrijjind-o şi făcînd-o fericită într-un fel pe care noi nu-l înţelegem.

În 1980, acum mai mult de opt ani, am reuşit să obţin un articol de îmbrăcăminte de-al lui Deirdre care fusese aruncat. Am luat această bucată cu mine în Anglia şi i-am dat-o lui Lauren Grant, cea mai înzestrată persoană din ordin la acea oră.

Lauren nu ştia nimic despre vrăjitoarele Mayfair, dar nu prea poţi opri telepatia în aceste cazuri. Am încercat să-mi opresc gîndurile cît de mult am putut.

– Văd fericire, mi-a spus Lauren. Această haină este a unei persoane extraordinar de fericite. Ea trăieşte în lumea viselor. Visuri despre grădini înverzite, cer luminos şi un apus de soare extraordinar de frumos. Există ramuri care atîrnă pe acolo. Există un leagăn care e legat de ramura unui copac frumos. E cumva un copil? Nu, e o femeie. Şi mai este o adiere caldă. Oh, şi ea are cel mai frumos iubit. Un iubit minunat. Arată ca un tablou, ceva de genul lui *David Copperfield*. E atît de atent cînd o atinge, cu toate acestea ea strigă la el. Cine e femeia asta? Oricare alta şi-ar dori să fie în locul ei. Cel puţin pentru o scurtă perioadă de timp.

Este, oare, aceasta viaţa subconştientă a lui Deirdre Mayfair? Deirdre însăşi nu ne va putea spune niciodată.

În încheiere, lăsaţi-mă să adaug cîteva detalii. Încă din 1976, Deirdre Mayfair, indiferent cum ar fi fost îmbrăcată, a purtat în permanenţă smaraldul Mayfair în jurul gîtului.

Am mai văzut-o eu însumi pe Deirdre Mayfair de cîteva ori în 1976. Pe parcursul a trei călătorii de documentare la New Orleans. Şi de mai multe ori după aceea.

În mod invariabil, am petrecut ceva timp plimbîndu-mă prin Garden District ori de cîte ori eram acolo. Am participat, de-a lungul anilor, la funeraliile lui Miss Belle, Miss Millie, Miss Nancy şi Pierce, ultimul dintre fiii lui Cortland, mort în 1984.

La fiecare înmormîntare, am văzut-o pe Carlotta Mayfair. Ochii ni s-au întîlnit. De trei ori am reuşit să-i strecor cartea mea de vizită în mînă cînd treceam pe lîngă ea. Nu m-a contactat niciodată, dar nici nu a mai proferat alte ameninţări.

E foarte bătrînă acum, cu părul alb şi dureros de slabă. Cu toate acestea, merge în fiecare zi la serviciu. Nu mai poate urca în tramvaiul de St. Charles, dar ia zilnic un taxi. Doar o singură servitoare de culoare mai lucrează permanent în casă, cu excepţia devotatei asistente a lui Deirdre.

La fiecare vizită în New Orleans am întînit cîţiva „martori" care mi-au spus mai multe despre „bărbatul cu părul şaten" şi despre misterele care înconjurau First Street. Istorisirile erau foarte asemănătoare. Dar am ajuns, într-adevăr, la capătul poveştii lui Deirdre, chiar dacă viaţa ei nu s-a terminat.

Este timpul acum să examinăm în detaliu singurul ei copil şi moştenitor, pe Rowan Mayfair, care nu a pus niciodată piciorul în oraşul ei natal din ziua în care, la şase ore după naştere, a fost luata cu un avion trans-continental.

Şi chiar dacă este mult prea devreme să adunăm informaţiile despre Rowan într-o povestire coerentă, am făcut nişte note foarte importante pentru materialul nostru, din care reiese destul de clar că Rowan Mayfair – care nu cunoaşte nimic despre familia, istoria sau moştenirea ei – ar putea fi cea mai puternică vrăjitoare Mayfair pe care a produs-o clanul.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Aerul condiţionat îi făcea bine după ce umblase pe străzile înfierbîntate. Dar cum stătea liniştită în foaierul de la Lonigan and Sons, fără să fie observată şi fără să o cunoască nimeni, şi-a dat seama că se simţea cam rău din cauza temperaturii. Curentul de aer rece o izbea în plin. Simţi un fel de frison, ca atunci cînd ai febră. Mulţimea enormă care se învîrtea la numai cîţiva metri părea desprinsă dintr-un basm.

Cînd plecase de la hotel, după-amiaza umedă de vară părea plăcută. Dar, pe măsură ce se apropia de casa întunecată de la intersecţia Chestnut cu First Street, se simţea slăbită şi deja îi era rece, deşi aerul era umed, cald şi închis, plin de mirosul umed de pămînt şi iarbă.

Da, ca într-un basm – camera aceasta cu pereţii îmbrăcaţi în damasc alb şi cu candelabre mici şi noi din cristal, şi lumea zgomotoasă, bine îmbrăcată, adunată grupuri aflate în continuă mişcare. Ca dintr-un basm era desprinsă şi lumea întunecată a caselor vechi cu garduri din fier prin care tocmai venise.

Din locul în care stătea nu se vedea interiorul sicriului. Era aşezat în camera alăturată, lîngă peretele opus. Cum adunarea zgomotoasă se mişca încoace şi încolo, zări lemnul bine lustruit şi mînerele din argint, precum şi capacul deschis, căptuşit în interior cu satin.

Simţi muşchii feţei încordîndu-i-se. Ca să vezi ce este în sicriul acela, se gîndi, trebuie să treci prin camera aceasta şi prin

camera alăturată. Fața îi era rigidă, la fel și corpul. Du-te la sicriu. Nu asta fac oamenii?

Îi vedea făcînd acest lucru. Se apropiau pe rînd de sicriu și se uitau la femeia dinăuntru.

Mai devreme sau mai tîrziu, cineva tot o va observa. Probabil că cineva se va întreba cine este. „Spuneți-mi voi. Cine sînt acești oameni? Ei știu? Cine este Rowan Mayfair?"

Dar pentru moment era invizibilă, îi privea pe ceilalți, bărbații în costumele lor sobre, femeile în rochii drăguțe, multe dintre ele purtînd pălării și chiar mănuși. Trecuseră ani de cînd nu mai văzuse femei în rochii țipătoare cu cingători late și fuste moi și largi. Probabil că erau vreo două sute de persoane umblînd de colo pînă colo, și erau persoane de toate vîrstele.

Văzu oameni în vîrstă, cu chelie, cu țeasta roz, în cămăși de olandă albă și cu baston, și băieți ușor stînjeniți de gulerele strîmte și de cravate. Ceafa bătrînilor și a băieților părea în egală măsură goală și vulnerabilă. Erau chiar și copii jucîndu-se în jurul adulților, bebeluși în dantelă albă sărind pe genunchii părinților, copilași mergînd de-a bușilea pe covorul grena.

Era și o fată, poate de doisprezece ani, uitîndu-se fix la ea, cu o fundă în părul roșu. În toți acei ani cît stătuse în California nu mai văzuse o fată de vîrsta aceea – sau de orice vîrstă, de fapt – cu fundă în păr, iar funda mare era din satin de culoarea piersicii.

Toți sînt în haine de sărbătoare, se gîndi ea. Oare acesta era expresia potrivită? Și conversația era aproape de sărbătoare. Deodată îi păru ca o nuntă, deși nu mai fusese niciodată la o astfel de nuntă, trebuia să recunoască. Camera nu avea ferestre, deși draperii din damasc alb atîrnau ici și colo ascunzînd complet ceea ce probabil că erau ferestrele.

Mulțimea se mișcă, așa încît putu să vadă sicriul aproape în întregime. Un bătrînel într-un costum gri în dungi stătea singur privind în jos femeia moartă. Cu mare efort se lăsă în genunchi

pe perna din catifea. Cum numea Ellie astfel de lucruri? *Vreau să fie o pernă pentru rugăciune lîngă sicriul meu.* Rowan nu mai văzuse un astfel de costum în viaţa ei. Dar ştia ce este, pentru că îl mai văzuse în filmele vechi alb-negru în care admiratorii se agitau, papagalul cloncănea lanţul, iar Sidney Greenstreet îi spunea ceva îngrozitor lui Humphrey Bogart.

Aici era la fel. Nu atît atmosfera funebră, cît epoca. Alunecase în trecut, într-o lume acum îngropată sub pămîntul Californiei. Şi poate de aceea era atît de neaşteptat de mîngîietor, ca în serialul de televiziune „Zona crepusculară" în care un om de afaceri grăbit coboară din tren într-un oraş din secolul al nouăsprezecelea.

Funeraliile din New Orleans erau aşa cum trebuiau să fie. Spune-le prietenilor mei să vină. Dar slujba rigidă de înmormîntare a lui Ellie nu semăna deloc cu aceasta, cu prietenii săi slăbănogi şi bronzaţi, stînjeniţi de prezenţa morţii, stînd iritaţi pe marginea scaunelor. *Chiar nu a vrut să trimitem flori, nu-i aşa?* Rowan răspunsese „Cred că ar fi îngrozitor fără flori..." Crucea din oţel inoxidabil, cuvinte fără sens, străinul care le spunea.

O, uită-te la florile acestea! Le vedea peste tot, buchete mari de trandafiri, crini şi gladiole. Nu cunoştea denumirea unora dintre flori. Coroanele mari erau cuibărite printre scaunele mici, cu picioare răsucite, iar altele, cinci sau şase, erau înghesuite prinn colţuri. Stropite cu picături mici de apă strălucitoare, tremurau în aerul răcoros, pline de funde şi panglici albe, unele dintre panglici avînd pe ele chiar numele Deirdre imprimat cu argintiu. Deirdre.

Deodată, era peste tot unde se uita. Deirdre, Deirdre, Deirdre, panglicile strigau fără să fie auzite numele mamei ei, în timp ce doamnele în rochii drăguţe beau vin alb din pahare cu picior, iar fetiţa cu fundă în păr se holba la ea, şi o călugăriţă, chiar şi o călugăriţă în bleumarin, cu văl alb şi ciorapi negri, se sprijinea în baston, stînd pe marginea scaunului, iar un bărbat îi vorbea la

ureche, ea clătina din cap şi vîrful nasului mic şi ascuţit îi lucea în lumină, iar fetiţele se strînseseră în jurul ei.

Aduceau şi mai multe flori, coşuleţe cu boboci de trandafiri roşii şi roz care se iţeau printre ferigile tremurătoare. Ce frumos! Un bărbat blond, muşchiulos, cu fălcile moi, aşează un buchet splendid foarte aproape de sicriu.

Mirosea atît de frumos a trandafiri de la toate aceste buchete. Ellie obişnuia să spună că florile din California nu aveau parfum. O mireasmă dulce plutea în încăpere. Rowan înţelese. Era minunat că aerul era cald, iar adierea umedă. Părea că toate culorile din jurul ei deveneau din ce în ce mai intense.

Dar se simţea din nou rău, iar parfumul puternic îl făcea şi mai rău. Sicriul era departe. Mulţimea îl acoperea în întregime. Se gîndi din nou la casă, casa înaltă şi întunecată, „în centru, aflată pe malul fluviului" cum o descrisese funcţionarul de la hotel. Trebuia să fie casa pe care Michael o vedea mereu. Doar dacă nu mai erau o mie de case la fel, cu gardul din fontă în formă de trandafiri şi plante agăţătoare revărsîndu-se întunecate peste zidul gri decolorat. Este o casă atît de frumoasă!

Casa mamei mele. Era casa mea? Unde era Michael? Mulţimea se dădu deodată într-o parte, şi văzu încă o dată sicriul. De acolo de unde stătea, vedea oare profilul unei femei pe perna din satin? Sicriul lui Ellie fusese închis. Graham nu avusese funeralii. Prietenii lui se întîlniseră la un bar din centru.

Trebuie să te duci la sicriu. Trebuie s-o vezi. De asta ai venit, de asta te-ai despărţit de Ellie şi ai rupt hîrtia din seif, ca să vezi cu ochii tăi chipul mamei tale. Este adevărat sau visez? Priveşte-o pe tînăra care îşi ţine braţul pe după umărul femeii mai în vîrstă. Rochia cea albă a tinerei are o eşarfă! Poartă ciorapi albi.

Dacă era şi Michael aici! Aceasta este lumea lui Michael. Măcar el şi-ar fi scos mănuşa şi şi-ar fi pus mîna pe mîna femeii moarte. Dar ce-ar fi văzut? Un antreprenor de pompe funebre

care o îmbălsăma? Sau sîngele scurs în şanţurile mesei de îmbălsămat? Deirdre. Numele ei era scris cu litere argintii pe panglica albă care atîrna de coroana de crizanteme din apropiere. Numele ei era şi pe panglica din jurul buchetului mare de trandafiri roz...

Ei bine, ce aştepţi? De ce nu te mişti? Se dădu înapoi, sprijinindu-se de tocul uşii, urmărind cu privirea o bătrînă cu părul blond decolorat desfăcîndu-şi braţele către cei trei copii care, unul după altul, au sărutat obrajii nesiguri ai femeii. Dădu din cap. Toţi aceşti oameni sînt familia mamei mele?

Îşi imaginä din nou casa fără detalii, întunecată şi spaţioasă. Înţelese de ce Michael iubea casa aceea, locul acela. Iar Michael nu ştia că este casa mamei ei. Michael nu ştia ce se întîmplă. Era plecat. Şi poate că asta era tot ce va fi fost vreodată, doar acest sfîrşit de săptămînă, şi pentru totdeauna un sentiment nedefinit...

Trebuie să merg acasă, nu este vorba numai de privelişte, locul meu nu mai este aici. Am ştiut asta din ziua cînd am ajuns în ocean...

Uşa se deschise în spatele ei. Se dădu într-o parte în tăcere. Un cuplu în vîrstă trecu pe lîngă ea ca şi cînd n-ar fi fost acolo, o femeie mîndră cu părul frumos, grizonat, se dădu repede înapoi răsucindu-se, într-o rochie largă de mătase, perfectă, iar un bărbat într-un costum alb, şifonat, cu gîtul gros şi vocea moale, vorbea cu femeia.

„Beatrice!" Cineva salută. Un tînăr arătos veni şi sărută femeia drăguţă cu părul grizonat. „Dragul meu, intră" spuse o voce feminină. „Nu, nimeni nu a văzut-o, trebuie să sosească în orice clipă." Voci asemănătoare cu aceea a lui Michael şi totuşi diferite. Doi bărbaţi care discutau în şoaptă la un pahar cu vin s-au interpus între ea şi cuplul care se îndrepta către camera alăturată. Încă o dată uşa din faţă se deschise lăsînd să intre căldura şi zgomotul din trafic.

Se duse înttr-un colţ îndepărtat, de unde putea vedea bine sicriul, văzu capacul care era pe jumătate închis peste partea de jos a corpului, ceea ce i se păru grotesc, deşi nu-şi dădea seama de ce. Deasupra capului era aşezat un crucifix, nu că ar fi văzut capul, dar ştia că este acolo, vedea doar ceva colorat în contrast cu albul strălucitor. Rowan, du-te acolo.

Mergi pînă la sicriu. Este mai dificil decît să intri în sala de operaţii? Bineînţeles că te vor vedea cu toţii, dar nu vor şti cine eşti. Simţi din nou o apăsare, muşchii feţei şi ai gîtului contractîndu-se din nou. Nu se putea mişca.

Apoi, cineva vorbi cu ea şi ştiu că trebuia să-şi întoarcă capul şi să răspundă, dar nu o făcu. Fetiţa cu fundă o privea. De ce nu răspunde, se gîndea fetiţa.

– ... Jerry Lonigan, cu ce vă pot ajuta? Sînteţi doctoriţa Mayfair, nu-i aşa?

Îl privi prosteşte. Bărbatul musculos, cu fălci mari şi cu cei mai frumoşi ochi albaştri, ca porţelanul. Nu, ochii săi erau ca nişte bile, perfect rotunzi şi albaştri.

– Doctor Mayfair?

Îi privi mîna mare, grea, ca o labă de urs. Ia-o. Răspunde aşa dacă nu poţi vorbi. Faţa se contractă şi mai mult, afectîndu-i privirea. Ce este asta? – corpul îi îngheţă de frică, deşi mintea era-n transă. Făcu un gest cu capul către sicriu. Vreau să..., dar nu mai articulă nici un cuvînt. Vino, Rowan, ai zburat trei mii de kilometri ca să faci asta.

Bărbatul o cuprinse cu braţul şi o strînse uşor.

– Vrei să o vezi, doctor Mayfair?

Să o văd, să-i vorbesc, s-o cunosc, s-o iubesc, să fiu iubită de ea... Îşi simţi faţa rece, ca de gheaţă. Doar ochii îi erau neobişnuit de mari, ştia asta.

Privi în sus, întîlnindu-i ochii mici şi albaştri, şi dădu din cap aprobator. I se păru că se face linişte deplină. Vorbise prea tare?

Dar nu spusese nimic. Cu siguranţă nu ştiau cum arată, totuşi i se părea că se întorceau cu toţii s-o privească şi şopteau unul altuia atunci cînd intră împreună cu acest bărbat în prima încăpere. Se uită cu atenţie la fata cu părul roşu şi cu panglică cînd trecu pe lîngă ea. De fapt, fata se opri fără un scop anume, în uşa camerei alăturate, încurcată, cu acest bărbat drăguţ, Jerry Lonigan, în spatele ei.

Pînă şi copiii se opriseră din joacă. Camera părea să se întunece pe măsură ce toţi făcuseră cîţiva paşi înceţi, fără zgomot. Domnul Lonigan spuse:

– Doriţi să staţi jos, doctor Mayfair?

Privea fix covorul. Sicriul era la o jumătate de metru distanţă. Nu privi în sus, se gîndi, nu privi în sus pînă cînd nu ajungi la sicriu, ca nu cumva să vezi ceva îngrozitor din depărtare. Dar cum putea fi ceva oribil, cum putea fi mai rău decît masa de autopsie, cu excepţia faptului că aici era... era mama ei.

O femeie făcu un pas în spatele fetiţei, punîndu-şi mîna pe umărul ei.

– Rowan? Rowan, sînt Alicia Mayfair, eram verişoară de gradul patru cu Deirdre. Ea este Mona, fetiţa mea.

– Rowan, mă numesc Pierce Mayfair, spuse tînărul chipeş din dreapta ei, întinzînd brusc mîna. Sînt strănepotul lui Cortland.

– Dragă, eu sînt Beatrice, vara ta. Un iz de parfum. Femeia cu părul grizonat. Pielea moale atinse obrazul lui Rowan. Ochii neobişnuit de mari.

– Cecilia Mayfair, nepoata lui Barclay, bunicul meu a fost cel de-al doilea născut al lui Julien din casa din First Street, iar ea, soră, veniţi, ea este sora Marie Claire. Soră, ea este Rowan, fiica lui Deirdre!

Ar fi trebuit să-i spună ceva cuviincios, dar călugăriţa nu auzea. Îi strigau în ureche:

– Rowan, fiica lui Deirdre!

– Timothy Mayfair, văr de gradul patru, ne bucurăm să te vedem, Rowan.

– ... Ne bucurăm să te vedem cu această tristă...

– Peter Mayfair, vom vorbi mai tîrziu. Garland era tatăl meu. Ţi-a vorbit vreodată Ellie despre Garland?

Doamne Dumnezeule, erau toţi membrii familiei Mayfair. Polly Mayfair, şi Agnes Mayfair, şi fetele lui Philip Mayfair, şi Eugenie Mayfair, şi veneau fără întrerupere. Cîţi mai puteau fi? Nu erau o familie, ci o legiune. Strîngea o mînă după alta, dar în acelaşi timp stătea lipită de muschiulosul domn Lonigan, care o susţinea cu fermitate. Tremura? Nu, era ceea ce ei numeau agitaţie, nu tremurat.

Un sărut pe obraz.

– ... Clancy Mayfair, strănepoata lui Clay. Clay s-a născut în First Street înainte de războiul civil. Mama este Trudy Mayfair. Mamă, vino, lăsaţi-o pe mama să treacă...

– ... Mă bucur să te cunosc, dragă. Ai făcut cunoştinţă cu Carlotta?

– Miss Carlotta nu se simte prea bine, spuse domnul Lonigan. Ne întîlnim cu ea la biserică.

– ... Acum are nouăzeci de ani, ştii.

– Vrei un pahar cu apă? Este albă ca varul, Pierce, adu-i un pahar cu apă.

– Magdalene Mayfair, strănepoata lui Rémy, Rémi a locuit în First Street timp de mai mulţi ani. El este fiul meu, Garvey, iar ea fiica mea, Lindsey. Aici, Dan, Dan, salut-o pe doctor Mayfair. Dan este strănepotul lui Vincent. Ţi-a povestit Ellie despre Clay, Vincent şi...

Nu, niciodată, nimic despre nimeni. *Promite-mi că nu te vei mai întoarce niciodată, că niciodată nu vei încerca să afli.* Dar de ce? De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Toţi aceşti oameni – de ce documentul acela, de ce atîta discreţie?

– ... Gerald este cu ea. Pierce a trecut pe la ea. A văzut-o. Este bine, va veni la biserică.

– Vrei să stai jos, dragă?

– Te simţi bine?

– Lily, draga mea, Lily Mayfair, nu-ţi vei aminti niciodată numele noastre, nu încerca.

– Robert, dragă. Vorbim mai tîrziu.

– ... uite, dacă ai nevoie de noi, Rowan. Te simţi bine?

Da. Sînt bine. Doar că nu pot vorbi. Nu mă pot mişca. Eu...

Muşchii feţei i se contractaseră din nou. Strînse mîna domnului Lonigan. Le spunea că trebuie să-i prezinte condoleanţele. Le spunea să plece? Un bărbat îi atinse mîna stîngă.

– Sînt Guy Mayfair, fiul lui Andrea, iar ea este soţia mea, Stephanie, fiica lui Grady. Era văr primar cu Ellie.

A vrut să răspundă. Strînsese suficiente mîini, făcuse cunoştinţă cu toţi? Dăduse destul din cap? A răspuns suficient la sărutul femeii în vîrstă? Un alt bărbat îi vorbea, dar vocea îi era prea moale. Era bătrîn, spunea ceva despre Sheffield. Sicriul era la cel mult o jumătate de metru distanţă. Nu îndrăznea să privească în sus sau să se uite în altă parte de teamă să nu-l vadă întîmplător.

Dar pentru asta ai venit şi va trebui s-o faci. Şi sînt aici cu sutele...

– Rowan, spuse cineva din stînga ei, el este Fielding Mayfair, fiul lui Clay. Un bărbat foarte bătrîn, atît de bătrîn încît i se vedeau oasele craniului prin pielea palidă, dinţii de jos şi de sus şi ridurile din jurul ochilor duşi în fundul capului. Îl sprijineau pentru că nu putea sta singur în picioare. Şi toată această luptă, doar ca s-o poată vedea? Ea întinse mîna. Vrea să te sărute, dragă. Îl sărută pe obraz.

Vorbea încet, iar ochii i se îngălbeniseră cînd privi în sus către ea. Încercă să audă ce spune, ceva despre Lestan Mayfair şi Riverbend. Ce era Riverbend? Dădu din cap. Era prea bătrîn

pentru a face astfel de eforturi – să-i prezinte omagiile. Cînd i-a strîns mîna, era atît de netedă şi mătăsoasă cît şi noduroasă şi puternică.

– Cred c-o să leşine, a şoptit cineva. Cu siguranţă nu vorbeau de *ea*.

– Vrei să te duc la sicriu? spuse tînărul chipeş, cu trăsături pronunţate şi ochi strălucitori. Sînt Pierce, am făcut cunoştinţă cu o clipă înainte. Dinţii îi străluciră într-un zîmbet. Vărul primar al lui Ellie.

Da, sicriul. Este timpul, nu-i aşa? Se uită la sicriu şi i se păru că cineva s-a dat înapoi ca ea să o poată vedea, apoi îşi îndreptă numaidecît privirea în sus, dincolo de chipul de pe perna care-l susţinea. Văzu buchetele de flori din jurul capacului ridicat, o adevărată mare de flori, şi mai departe, în dreapta, la capătului sicriului, un bărbat cu părul cărunt pe care-l cunoştea. Femeia brunetă de lîngă el plîngea spunînd rugăciuni şi amîndoi o priveau, dar cum Dumnezeu era posibil să-l cunoască pe acel bărbat sau pe altcineva de acolo? Dar îl cunoştea! Ştia că este englez, oricine ar fi fost, îi ştia vocea.

Jerry Lonigan o ajută să facă un pas înainte. Pierce stătea lîngă ea.

– Îl este rău, Monty, spuse femeia în vîrstă. Adu-i un pahar cu apă. Adu-i un pahar cu apă.

– Dragă, poate ar trebui să iei loc...

Scuturâ din cap, spunînd tare nu. Îl privi pe englezul cu părul alb, Ellie dorise un şir de mătănii în ultima sa săptămînă de viaţă. Rowan a trebuit să meargă la un magazin din San Francisco să-i cumpere unul. Femeia clătina din cap şi plîngea ştergîndu-şi nasul, iar bărbatul cu părul alb îi şoptea ceva, dar ochii săi o priveau fix pe Rowan. *Te cunosc.* O privi de parcă ea i-ar fi vorbit şi apoi îşi aminti – cimitirul din districtul Somona unde erau îngropate Graham şi Ellie. Era bărbatul pe care-l

văzuse în acea zi lîngă mormînt. *Îți cunosc familia din New Orleans.* Şi, pe neaşteptate, îşi mai aminti încă ceva. Era bărbatul care stătea în faţa casei lui Michael cu două nopţi înainte, pe Liberty Street.

– Dragă, vrei un pahar cu apă? o întrebă Jerry Lonigan.

Dar cum era posibil? Cum putea acest bărbat să fie şi acolo şi aici, ce legătură aveau toate acestea cu Michael, care-i descrisese casa cu grilaj din fier în formă de trandafiri?

Pierce spuse că va aduce un scaun.

– Să stea jos aici.

Trebuia să se mişte. Nu putea rămîne aici uitîndu-se fix la englezul cu părul alb, cerîndu-i să-şi justifice prezenţa acolo. Iar în afara razei sale vizuale, era ceva ce nu putea îndura să vadă, ceva ce aştepta în sicriu.

– Uite, Rowan, este rece şi bun. Mirosea a vin. Serveşte ceva, dragă.

Aş vrea, chiar aş vrea, dar nu-mi pot mişca buzele. Scutură din cap, încercînd să zîmbească. Nu cred că-mi pot mişca mîna. Şi toţi aşteptaţi să mă mişc, ar trebui într-adevăr să fac asta. Credea cu tărie că doctorii care leşină în timpul autopsiei sînt proşti. Cum poate aşa ceva să afecteze pe cineva din punct de vedere fizic? Dacă mă loveşti cu o bîtă de baseball, aş putea să-mi pierd cunoştinţa. O, Doamne, ceea ce nu ştii despre viaţă este pe cale de a ţi se dezvălui în această încăpere. Şi mama ta este în sicriul acela.

Ce credeai, că te va aştepta aici, în viaţă, pînă cînd vei veni? Pînă cînd ai realizat în sfîrşit... Aici, pe acest pămînt străin! Păi, este ca o ţară străină.

Englezul cu părul alb se îndreaptă spre ea. Cine eşti? De ce eşti aici? De ce eşti atît de deplasat într-un mod atît de tulburător şi de ridicol? El era. Era la fel ca toţi ceilalţi locuitori ai acestei ţări necunoscute, atît de cuviincios şi amabil, fără nici o urmă de

ironie sau de timiditate, ori de perversitate, pe fața sa plină de bunătate. Se apropie de ea, convingîndu-l cu blîndețe pe tînărul chipeș să-i cedeze locul.

Aminteșteți fețele chinuite de la înmormîntarea lui Ellie. Nu era nimeni sub șaizeci de ani și totuși nu era nimeni încărunțit, nimeni îmbătrînit. Nimic din toate acestea. La asta se referă cînd vorbesc despre „oameni".

Coborî privirea. Un zid de flori pe ambele părți ale pernei din catifea. Înaintă, înfigîndu-și unghiile în domnul Lonigan înainte să se poată opri. Făcu un efort să-și relaxeze mîna și, spre surprinderea sa, simți că urma să cadă. Englezul o apucă de brațul stîng, iar domnul Lonigan de dreptul.

– Rowan, ascultă-mă, îi spuse englezul moale la ureche, cu accent ascuțit și totuși melodios. Michael va veni dacă va putea. Sînt aici în locul lui Michael. Michael vine deseară. Cît va putea de repede.

Îl privi, șocată; simți o ușurare sufletească, ceea ce aproape că-i dădu fiori. Michael venea. Michael era undeva aproape. Dar cum era posibil?

– Da, este foarte aproape și reținut de o problemă inevitabilă, spuse el, la fel de sincer ca și cînd ar fi inventat cuvintele, și e foarte supărat că nu poate fi aici...

Revăzu casa din First Street, fără formă, întunecată, casa de care Michael vorbise tot timpul. Și cînd îl văzuse prima dată în apă, arăta ca o bucată de material plutind la suprafață și care nu avea cum să fie un om, nu aici, la atîtea mile depărtare de țărm...

– Cu ce să te ajut? spuse englezul cu vocea joasă și neliniștită. Vrei să mergi pînă la sicriu?

Da, te rog, du-mă. Te rog, ajută-mă! Fă-mi picioarele să se miște. Dar ele nu se mișcau. Își strecură brațul în jurul ei îndrumînd-o foarte liniștit. Conversația a reînceput, mulțumesc lui Dumnezeu, cu toate că era un mormăit abia perceptibil, politicos,

din care putea extrage diferite frînturi după placul inimii. „...nu dorea să vină la biroul de pompe funebre, ăsta este adevărul. Este furioasă că sîntem toţi aici." „Fă liniște, are nouăzeci de ani și sînt patruzeci de grade afară." „Știu, știu. Ei bine, pot veni toţi la mine după aceea, ţi-am spus eu..."

Privea în jos la mînerele din argint, la flori, la perna din catifea din faţa ei. Îi era din nou rău de la căldură și de la aerul rece nemișcat, parfumul florilor învăluind-o ca o ceaţă invizibilă. Dar trebuie să facă asta. Trebuie s-o faci calm și fără zgomot. Nu poţi rata. *Promite-mi că nu te vei întoarce niciodată acolo, nu vei încerca niciodată să afli.*

Michael o să vină. Englezul o susţinea, mîna sa dreaptă sprijinindu-i încurajator braţul, iar cu mîna stîngă o ţinea cu fermitate de încheietura mîinii stîngi, cum o surprinsese în momentul în care atingea catifeaua cu care era căptușit sicriul.

Încet, făcu efortul să-și ridice privirea din pămînt pînă cînd văzu chipul unei femei moarte care zăcea pe perna de satin. Și încet gura i se deschise, într-un spasm. Se luptă cu toată forţa pentru a evita să-și deschidă gura. Strînse din dinţi. Și tremură atît de tare, încît englezul o prinse și mai tare. Privea și el în jos. O cunoscuse!

Privește-o! Nimic nu mai contează acum. Nu trebuie să te grăbești, nici să te gîndești la altceva sau să-ţi faci griji. Doar să o privești, să-i privești chipul cu toate secretele îngropate acum pentru totdeauna.

Chipul Stellei era atît de frumos în sicriu. Avea părul atît de frumos și de negru...

– O să leșine, ajutaţi-o! Pierce, ajut-o!

– Nu, am eu grijă, e bine, spuse Jerry Lonigan.

Moartea o făcea să arate oribil și, totuși, atît de frumoasă! Așa cum era aranjată pentru totdeauna – avea buzele armonioase, date cu un ruj roz sidefat, obrajii perfecţi, de domnișoară,

erau fardați, iar părul ei negru, ca al unei tinere fete, îi cădea liber și ferm pe perna din satin, iar mătăniile i se strecurau printre degetele moi, întinse pe piept, care nu păreau omenești, ci o sculptură nefinisată.

În toți acești ani, Rowan nu mai văzuse așa ceva. Văzuse oameni înecați, înjunghiați sau care decedaseră în somn pe paturile lor de spital. Îi vazuse palizi și îmbălsămați, deschiși după săptămîni, luni sau chiar ani la ora de anatomie. Îi văzuse la autopsie cînd medicul ridica în mîinile acoperite cu mănuși organele însîngerate.

Dar niciodată asta. Niciodată nu văzuse un mort atît de frumos, în mătase și dantelă albastră, mirosind a pudră, ținînd strîns mătăniile. Părea fără vîrstă, aproape ca o fetiță uriașă cu părul natural, cu fața întinsă, fără riduri, pînă și rujul strălucitor avea culoarea petalelor de trandafir.

O, măcar să fi avut ochii deschiși! Aș fi vrut să văd ochii mamei mele. În încăperea aceasta, plină cu persoane în vîrstă, ea este totuși atît de tînără...

Se aplecă. Se desprinse ușor de englez și își așeză mîinile pe mîinile ei palide și moi. Sînt dure! Dure ca și mătăniile. Reci și dure. Închise ochii și-și apăsă degetele în carnea albă și tare. Era fără îndoială moartă, dincolo de orice speranță de viață, aparținea în întregime morții.

Dacă Michael ar fi fost aici, și-ar fi dat seama după mîinile ei dacă a murit fără durere sau teamă? Și-ar fi dat seama de ce atîta discreție? Ar putea el să atingă carnea oribilă, fără viață, și să audă, totuși, cîntecul vieții? O, te rog, Doamne, oricine ar fi fost, oricare ar fi fost motivul pentru care a renunțat la mine, sper că a murit fără teamă sau durere, în pace, așa cum arată fața ei blîndă. Privește-i ochii închiși, fruntea netedă.

Își luă încet mîna și-și șterse lacrimile de pe obraz, dîndu-și seama că-și revenise din amorțeală. Putea să vorbească, dacă

dorea. Cei din jurul ei plîngeau, deasemenea, femeia cu părul grizonat plîngea şi ea, iar săraca femeia brunetă, care plînsese tot timpul, plîngea cu sughiţuri, în tăcere, la pieptul unui bărbat de lîngă ea, iar feţele celor care nu plîngeau – oriunde s-ar fi uitat în lumina dincolo de sicriu – deveniseră gînditoare şi liniştite, semănînd mai degrabă cu figurile din tablourile florentine în care personajele liniştite, triste, privesc lumea dincolo de rama tabloului ca dintr-un vis, privind în gol, fără vlagă, cu coada ochiului.

S-a dat înapoi, dar ochii i-au rămas la femeia din sicriu. Îl lăsă pe englez s-o conducă într-o altă cameră. Domnul Lonigan spunea că este timpul să se apropie pe rînd şi că preotul era acolo, gata.

Uimită, Rowan văzu un bărbat înalt, în vîrstă, care se aplecă cu eleganţă şi sărută fruntea decedatei. Beatrice, femeia drăguţă cu părul grizonat îl urmă şi şopti ceva cînd sărută femeia pe frunte. Un copil fu ridicat pentru a face acelaşi lucru; veni şi bătrînul cu chelie, abia mişcîndu-se din cauza pîntecului umflat, dar se aplecă să o sărute, şoptind cu glas răguşit, ca să audă toţi:

– La revedere, dragă.

Domnul Lonigan o împinse uşor pe scaun. Cînd se întoarse, femeia brunetă care plîngea se apropie deodată şi o privi direct în ochi.

– Nu a vrut să renunţe la tine, a spus ea repede, iar vocea subţire îi păru ca un gînd.

– Rita Mae, rosti printre dinţi domnul Lonigan, întorcîndu-se şi trăgînd-o de braţ înapoi.

– E adevărat? şopti Rowan reuşind s-o apuce de braţ. Domnul Lonigan se înroşi, obrajii tremurîndu-i uşor. O împinse spre uşă pe femeia brunetă, apoi într-un hol micuţ.

Englezul o privi şi-i făcu semn cu capul, ridicîndu-şi sprîncenele de parcă ar fi trăit un moment de rătăcire amestecat cu tristeţe.

Încet, Rowan își luă privirea de la el. Se uita fix la procesiune, îi vedea venind pe rînd, unul cîte unul, fiecare aplecîndu-se de parcă ar fi vrut să bea din apa rece a unei fîntîni joase.

– La revedere, Deirdre, dragă.

Știau cu toții? Oare toți își aminteau, cei în vîrstă, cei care veniseră primii la ea? Oare toți copiii auziseră, cîndva, unul de la altul? Tînărul chipeș o privea din depărtare.

– La revedere, dragă...

Și veneau fără întrerupere, un șir fără sfîrșit, încăperile din spatele lor rămînînd întunecate și pline pe măsură ce șirul înainta.

Nu dorea să renunțe la tine.

Oare cum o fi să-i sărută pielea netedă și tare? Iar ei o făceau de parcă era cel mai firesc lucru din lume, cel mai simplu lucru din lume, copilul ținut sus, mama care se apleca, bărbatul care venea atît de repede, apoi un altul, foarte bătrîn, cu mîinile pătate și părul subțire.

– Ajută-mă, Cecil, o auzi spunînd în timp ce stătea cu picioarele pe perna din catifea. Fata de doisprezece ani se ridicase în vîrful picioarelor.

– Rowan, vrei să rămîi singură cu ea? întrebă Lonigan. Îți vine rîndul la sfîrșit, după ce trec toți. Preotul va aștepta, dar nu ești obligată.

Privi în ochii gri, blînzi ai englezului. Dar nu el vorbise. Ci Lonigan, roșu la față și cu ochii albaștri, profunzi. Soția lui, Rita Mae, stătea jos, departe de hol, neîndrăznind să se mai apropie.

– Da, singură, încă o dată, șopti Rowan. Ochii ei îi căutară pe cei ai lui Rita Mae în umbrele de la capătul holului.

– E adevărat, rosti încetișor Rita Mae, dînd cu gravitate din cap.

Da. Sărutul de rămas bun, așa cum o sărută ei...

DOUĂZECI ŞI CINCI

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR
PARTEA a X-a

Rowan Mayfair

STRICT CONFIDENŢIAL, REVĂZUT ŞI
ACTUALIZAT ÎN 1989
VEZI DOSARUL CONFIDENŢIAL ROWAN
MAYFAIR, LONDRA, PENTRU TOATE
MATERIALELE AFERENTE
ESTE NECESARĂ PAROLA PENTRU ACCESAREA
COMPUTERULUI

Rowan Mayfair a fost adoptată legal de Ellen Louise Mayfair şi soţul ei Graham Franklin în data de 7 noiembrie 1959, ziua de naştere a lui Rowan.

Rowan a fost dusă cu avionul la Los Angeles, unde a locuit cu părinţii săi adoptivi pînă la vîrsta de trei ani, cînd, familia s-a mutat la San Francisco, în California, unde au locuit doi ani în Pacific Heights.

Cînd Rowan avea cinci ani, familia s-a mutat într-o casă pe malul rîului Tiburon, în California – pe ţărmul golfului, vizavi de San Francisco –, proiectată de arhitecţii Trammel, Porter şi Davis în mod special pentru Graham, Ellie şi fiica lor. Casa este

o minune cu pereţii din sticlă, cu grinzi din lemn de Sequoia, cu armături şi instalaţii moderne. Are un chei uriaş, propriul debarcader cu o adîncime de opt metri şi un canal navigabil pentru vase care este dragat de două ori pe an. Dincolo de golful Richardson, se vede Sausalito, iar San Francisco este ceva mai la sud. Rowan locuieşte acum singură în această casă.

În momentul redactării acestui raport, Rowan are aproape treizeci de ani. Înaltă de 1,75 m, cu părul blond, scurt şi moale, şi ochii mari, cenuşii. Este atractivă, fără nici o îndoială, cu pielea superbă, sprîncenele negre şi genele frumos conturate, şi gura foarte frumoasă. Totuşi, de dragul comparaţiei, se poate spune că nu are nimic din strălucirea Stellei, drăgălăşenia Anthei sau senzualitatea misterioasă a lui Deirdre. Rowan este delicată, dar băieţoasă; în unele fotografii, expresivitatea ei – datorită sprîncenelor negre, drepte – aminteşte de Mary Beth.

Părerea mea este că seamănă cu Petyr van Abel, dar sînt şi diferenţe clare. Nu are ochii duşi în fundul capului, iar părul ei blond este mai degrabă cenuşiu decît auriu. Dar faţa îi este prelungă ca aceea a lui Petyr van Abel, iar privirea lui Rowan este nordică, aşa cum este a lui Petyr în portretele sale.

Rowan pare rece oamenilor. Cu toate acestea, vocea este caldă, profundă şi uşor răguşită – voce de beţiv spun americanii. Oamenii spun că trebuie să o cunoşti cu adevărat ca să o placi. Este ciudat, pentru că cercetările noastre indică faptul că foarte puţine persoane o cunosc. Dar o place aproape toată lumea.

REZUMATUL MATERIALELOR DESPRE PĂRINŢII ADOPTIVI AI LUI ROWAN, ELLIE MAYFAIR ŞI GRAHAM FRANKLIN

Ellen Louise Mayfair era unica fiică a lui Sheffield, fiul lui Cortland Mayfair. S-a născut în 1923 şi avea şase ani cînd a murit Stella. Ellie a locuit în California aproape tot timpul după

ce a intrat la Stanford, la vîrsta de optsprezece ani. La treizeci şi unu de ani s-a căsătorit cu Graham Franklin, absolvent al facultăţii de drept de la Stanford. Graham era cu opt ani mai tînăr decît Ellie. Ellie părea să se vadă foarte rar cu familia sa chiar şi înainte să plece în California, deoarece urmase o şcoală cu internat în Canada de la opt ani, la şase luni după moartea mamei sale.

Se pare că tatăl ei, Sheffield Mayfair, nu şi-a revenit niciodată după pierderea soţiei sale şi, chiar dacă o vizita adeseori pe Ellie, ducînd-o la cumpărături la New York, a ţinut-o departe de casă. A fost cel mai liniştit şi cel mai retras dintre fiii lui Cortland şi, poate, cel care i-a dezamăgit cel mai mult, prin faptul că deşi a muncit cu încăpăţînare în firma familiei nu s-a remarcat niciodată sau nu a participat la luarea unor decizii importante. Toţi depindeau de el, a spus Cortland după moartea lui.

Important este că, după ce a împlinit opt ani, Ellie s-a văzut cu foarte puţine persoane din familia Mayfair, iar prietenii săi longevivi din California erau oameni pe care-i întîlnise acolo plus cîteva fete de la pensionul din Canada, cu care ţinuse legătura. Nu cunoaştem ce ştia despre viaţa şi decesul Anthei sau chiar despre viaţa lui Deirdre.

Se pare că soţul ei, Graham Franklin, nu a ştiut nimic despre familia lui Ellie, iar unele dintre comentariile pe care le făcuse de-a lungul anilor erau în întregime fanteziste. „Provine de pe o plantaţie." „Sînt genul de oameni care păstrează aurul sub duşumea. Cred că se trag probabil din piraţi." „A, familia soţiei mele? Erau negustori de sclavi, nu-i aşa dragă? Aveau toţi sînge de negru."

În perioada adopţiei se bîrfea-n familie că Ellie semnase actele pentru Carlotta Mayfair spunînd că niciodată nu o va lăsa pe Rowan să descopere nimic despre trecutul ei şi niciodată nu-i va permite să se întoarcă în Louisiana.

Într-adevăr, aceste documente fac parte din actele oficiale de adopție, fiind întocmite acorduri individuale între părți care implicau și incredibile transferuri de bani.

În primul an de viață al lui Rowan, peste cinci milioane de dolari au fost transferate, în plăți succesive, din contul Carlottei Mayfair, din New Orleans, în conturile lui Ellie Mayfair, în California, la Bank of America și la Wells Fargo Bank.

Ellie, bogată prin moștenirea fondurilor lăsate de tatăl ei, Sheffield, iar mai tîrziu a celor de la bunicul ei, Cortland (poate Cortland ar fi schimbat această înțelegere dacă ar mai fi avut timp, dar actele fuseseră întocmite cu zeci de ani înainte), a deschis un cont imens pentru fiica sa adoptivă, Rowan, în care a fost adăugată jumătate din suma de cinci milioane în următorii doi ani.

Cealaltă jumătate a fost transferată, pe măsură ce intra, direct lui Graham Franklin, care și-a investit banii cu prudență și succes, mai ales în proprietăți imobiliare (o mină de aur în California) și care a continuat să investească de-a lungul anilor banii lui Ellie – plăți regulate din fondurile ei – în proprietatea comună și în titluri la purtător. Deși devenise un avocat de succes, cu un salariu foarte mare, Graham nu avea bani lichizi, iar în momentul decesului său uriașa avere – care aparținea atît lui, cît și soției sale – era rezultatul investițiilor făcute cu bani moșteniți.

Sînt dovezi că lui Graham îi displăcea soția sa și prin faptul că depindea atît afectiv cît și financiar de ea. Nu putea să-și permită stilul său de viață – iahturi, mașini sport, vacanțe extravagante, o casă modernă, somptuoasă, în Tiburon – din salariu. Și a aruncat sume enorme de bani din averea lui Ellie direct din contul lor comun în mîinile diferitelor amante avute de-a lungul anilor.

Cîteva dintre aceste femei au spus anchetatorilor că Graham era un bărbat orgolios și sadic. Totuși l-au găsit irezistibil, renunțînd la el doar atunci cînd și-au dat seama că o iubea cu adevărat pe Ellie. Nu erau numai banii ei, pur și simplu nu putea

trăi fără ea. „Trebuie să se întoarcă la ea din cînd în cînd şi este singurul motiv pentru care trişează."

O dată, Graham a explicat unei stewardese, pe care a ajutat-o să termine colegiul, că soţia sa îl înăbuşea şi că trebuia să aibă „ceva pus de o parte" (însemnînd o femeie), altminteri era un nimeni.

Cînd a aflat că Ellie avea cancer, a intrat în panică. Partenerii de afaceri şi prietenii au descris amănunţit „incapacitatea" lui de a se lupta cu boala lui Ellie. Nu a discutat cu ea despre boală şi nu a stat de vorbă nici cu doctorii, ba chiar a refuzat să intre în salon. Şi-a mutat amanta într-un apartament pe Jackson Street, chiar vizavi de biroul său din San Francisco, şi o vizita chiar şi de de trei ori pe zi.

Iniţiase o schemă prin care o deposeda pe Ellie de partea ei din averea familiei – care se ridica acum la o sumă imensă –, încercînd să o declare pe Ellie incompetentă, astfel încît să poată vinde casa din Tiburon amantei sale, cînd a murit subit, cu două luni înaintea lui Ellie – în urma unui atac de cord. Ellie a moştenit întreaga sa avere.

Ultima amantă a lui Graham, Karen Garfield, un fotomodel splendid din New York, şi-a spus necazurile unuia dintre anchetatori, la un cocktail. Graham îi lăsase o jumătate de milion de dolari şi era mulţumită, dar ei plănuiseră o viaţă împreună – „insulele Virgine, Riviera, munca".

Karen însăşi a murit în urma unei serii de crize de inimă, prima avînd loc la o oră după vizita ei în casa lui Graham din Tiburon, pentru a încerca să-i „explice" fiicei acestuia, Rowan, cum stau lucrurile. „Tîrfa! Nici măcar nu m-a lăsat să-i iau lucrurile! Tot ce doream erau cîteva amintiri. Mi-a spus: «Ieşi din casa mamei mele»."

Karen a mai trăit două săptămîni după vizită, suficient ca să spună numai lucruri urîte despre Rowan, dar se pare că ea n-a

făcut niciodată legătura între înrăutățirea subită și inexplicabilă a stării ei de sănătate și vizita sa. De ce ar fi făcut-o?

Noi am făcut legătura așa cum arată și următorul rezumat.

Cînd Ellie a murit, Rowan a spus celor mai apropiați prieteni ai lui Ellie că și-a pierdut cea mai bună și singura prietenă din lume. Probabil că era adevărat. Ellie Mayfair fusese toată viața o ființă minunată și fragilă, iubită de fiica ei și de numeroșii ei prieteni. Potrivit spuselor acestora, întotdeauna ea a avut un farmec aparte, aducînd a frumusețe sudistă, deși avea o construcție atletică, din toate punctele de vedere era o femeie modernă californiană, părînd cu ușurință cu douăzeci de ani mai tînără, lucru neobișnuit pentru cei de vîrsta ei. Într-adevăr, tinerețea ei pare să fi constituit singura sa preocupare, pe lîngă fericirea fiicei sale, Rowan.

Suferise două liftinguri faciale cînd împlinise cincizeci de ani, frecventa saloane de înfrumusețare luxoase și își vopsea mereu părul. În fotografiile făcute împreună cu soțul ei, cu un an înainte să moară, ea părea aceea mai tînără. Devotată lui Graham și cu totul dependentă de el, și-a neglijat propria viață, și pe bună dreptate. Așa cum spunea unei prietene: „Vine întotdeauna acasă la cină, la ora șase, și este întotdeauna aici cînd sting lumina".

Într-adevăr, puterea de atracție pe care Graham o exercita asupra lui Ellie și a celorlalți părea să vină, dincolo de aspectul său exterior, din marea sa bucurie de a trăi și din dragostea cu care îi răsfăța pe cei din jurul său, inclusiv pe soția sale.

Unul dintre prietenii săi longevivi, un avocat bătrîn, a explicat astfel anchetatorului nostru: „A scăpat ușor cu aventurile amoroase pentru că a fost întotdeauna atent cu Ellie. Cei din jur ar trebui să-nvețe ceva din asta. Ceea ce femeile detestă este să te îndepărtezi de ele. Dacă le tratezi ca pe niște regine, ele îți permit să ai o amantă sau două".

În acest moment, pur şi simplu nu ştim cît de important este să adunăm mai multe informaţii despre Graham Franklin şi Ellie Mayfair. Ceea ce este relevant aici, este că erau nişte californieni normali, din vîrful clasei de mijloc, foarte fericiţi, în ciuda decepţiilor lui Graham, pînă în ultimul lor an de viaţă. Mergeau la opera din San Francisco în fiecare marţi seara, la concertul simfonic sîmbăta, iar la balet din cînd în cînd. Aveau o colecţie de maşini care-ţi luau vederea, Bentley, Rolls-Royce, Jaguar şi alte maşini de lux. Cheltuiau zeci de mii de dolari pe lună pe haine. Pe esplanada din faţa casei din Tiburon îşi primeau cu generozitate oaspeţi şi se distrau după toate cerinţele modei. Mergeau în vacanţe scurte şi luxoase cu avionul în Europa sau Asia. Şi erau foarte mîndri de „fiica noastră, doctoriţa" cum vorbeau ei despre Rowan, încîntaţi, cu nenumăraţii lor prieteni.

Deşi se presupune că Ellie era telepatică, era un fel de joc de salon. Ştia cine este la telefon cînd acesta suna. Putea să-ţi spună ce carte de joc aveai în mînă. Altfel nu era nimic neobişnuit la această femeie, cu excepţia, poate, a faptului că era foarte frumoasă, semănînd cu mulţi descendenţi ai lui Julien şi avînd obiceiurile plăcute ale străbunicului, ca şi zîmbetul seducător.

Ultima dată cînd am văzut-o pe Ellie a fost la înmormîntarea lui Nancy Mayfair, în ianuarie 1988, în New Orleans; avea pe atunci şaizeci şi trei sau şaizeci şi patru de ani. Era o femeie frumoasă, avea cam 1,65 m înălţime, cu tenul bronzat şi părul negru, drept. Ochii ei albaştri stăteau ascunşi în spatele ochelarilor de soare, cu ramă albă; rochia modernă, din bumbac, scotea în evidenţă silueta zveltă, şi, într-adevăr, avea ceva din strălucirea unei actriţe de film, adică un aer californian. După şase luni, era moartă.

Cînd Ellie a murit, Rowan a moştenit totul, inclusiv fondurile familiei lui Ellie şi un fond suplimentar care fusese înfiinţat – Rowan nu ştia nimic de asta – la naşterea ei.

Rowan era şi atunci, ca şi acum, un medic foarte conştiincios, moştenirea neinfluenţîndu-i aproape deloc viaţa de zi cu zi. Dar mai mult, la timpul potrivit.

ROWAN MAYFAIR
DIN COPILĂRIE PÎNĂ ÎN PREZENT

Supravegherea discretă a lui Rowan a arătat că acest copil a fost precoce de la început şi este posibil să fi avut o serie de abilităţi paranormale de care părinţii ei să nu fi ştiut nimic. De asemenea, există dovezi cum că Ellie Mayfair a refuzat să accepte ceva „neobişnuit" la fiica sa. Oricare ar fi fost motivul, Rowan pare să fi fost „mîndria şi bucuria" atît a lui Ellie cît şi a lui Graham.

După cum am arătat deja, legătura dintre mamă şi fiică era foarte strînsă pînă-n momentul decesului lui Ellie. Totuşi, Rowan nu era de acord cu dragostea mamei sale pentru petreceri, prînzuri, cumpărături sau altfel de preocupări, şi nu a fost niciodată, nici măcar spre sfîrşitul adolescenţei sau la începutul maturităţii, atrasă de cercul mare de prietene al lui Ellie.

Rowan a împărtăşit însă pasiunea părinţilor pentru navigaţie. Şi-a însoţit familia-n excursii cu barca încă din copilărie, învăţînd să conducă barca cu pînze a lui Graham, *The Wind Singer*, cînd avea numai paisprezece ani. Cînd Graham a cumpărat iahtul botezat *Great Angela*, întreaga familie a făcut lungi excursii de cîteva ori pe an.

Pînă să împlinească Rowan şaisprezece ani, Graham i-a cumpărat un iaht cu două motoare, în bună stare, capabil să ţină piept mări, pe care Rowan l-a numit *Sweet Christine*. *Great Angela* era atunci în reparaţie, aşa că întreaga familie a folosit-o pe *Sweet Christine*, dar Rowan era incontestabil comandantul. Şi, fără să ţină cont de sfaturile sau obiecţiile celorlalţi, Rowan scotea adeseori barca uriaşă din port de una singură.

Timp de mai mulţi ani, Rowan a avut obiceiul să vină acasă direct de la şcoală şi să iasă din golful San Francisco în ocean pentru cel puţin două ore. Arareori invita un prieten apropiat s-o însoţească în plimbările sale.

– N-o vedem niciodată pînă la ora opt, spunea Ellie. Şi-mi fac griji! O, ce griji! Dar dacă i-aş lua lui Rowan barca, ar fi ca şi cum aş ucide-o. Nu ştiu ce să fac.

Cu toate că Rowan este o înotătoare desăvîrşită, ea nu este un navigator experimentat, ca să spun aşa. Iahtul *Sweet Christine* este greoi, lent, construit de danezi, proiectat astfel încît să aibă stabilitate în ape învolburate, dar nu pentru viteză.

Ceea ce pare s-o încînte pe Rowan este să navigheze singură şi să nu mai poată fi văzută de la mal, indiferent de vreme. Ca multor altora care agreează clima nord-californiană, se pare că-i place ceaţa, vîntul şi frigul.

Toţi cei care au urmărit-o pe Rowan, par să fie de acord că era o singuratică, o persoană foarte tăcută, care mai degrabă ar fi muncit decît s-ar fi jucat. La şcoală era o elevă exemplară, la colegiu de asemenea, dar şi o cercetătoare conştiincioasă. Deşi garderoba ei atrăgea atenţia şi invidia colegelor ei, ea era, cum spunea mereu, vina lui Ellie. Pe ea n-o interesa deloc vestimentaţia. Caracteristice îi erau hainele lejere, în stil marinăresc – blugi, încălţăminte adecvată navigaţiei, pulovere largi, fesuri din lînă şi o haină de marinar, din lînă albastră.

În lumea medicinei, în mod special a neurochirurgiei, obiceiurile lui Rowan sînt mai puţin importante, prin natura profesiei. Totuşi, chiar şi-n acest domeniu, Rowan a fost descrisă ca „obsedată". De fapt, Rowan pare să fie un medic înnăscut, deşi preferînd chirurgia cercetării a surprins pe mulţi dintre cunoscuţi. „Cînd rămînea în laborator, a spus unul dintre colegi, mama ei trebuia s-o sune pentru a-i aminti să ia o pauză de somn şi de masă."

Unul dintre profesorii din şcoala primară ai lui Rowan a recunoscut oficial că, la vîrsta de opt ani, „acest copil crede că este adult. Se identifică cu adulţii. Nu are răbdare cu ceilalţi copii, dar este prea bine crescută ca să o arate. Pare foarte, foarte singură."

CAPACITĂŢI TELEPATICE

Abilităţile telepatice ale lui Rowan au ieşit la suprafaţă de la vîrsta de şase ani. Într-adevăr, este posibil ca acestea să fi apărut cu mult înainte, dar n-am reuşit să găsim dovezi. Neoficial (sau pe ocolite), profesorii lui Rowan au relatat întîmplări uluitoare despre capacitatea ei de a citi gîndurile.

Oricum ar fi fost, nimic din ceea ce am descoperit nu indică faptul că Rowan era considerată o paria, o ratată sau o inadaptabilă. De-a lungul anilor de şcoală, acumulase mai mult decît alţii şi avusese succes. Fotgrafiile din timpul şcolii o arată ca fiind un copil foarte drăguţ, mereu cu tenul bronzat şi părul blond, decolorat de soare. În acele fotografii pare rezervată, de parcă nu i-ar plăcea amestecul aparatului de fotografiat, dar niciodată prefăcută sau stingherită.

Capacităţile telepatice ale lui Rowan au devenit cunoscute mai degrabă profesorilor decît celorlalţi elevi, iar povestirile lor urmează un acelaşi tipar:

„Mama mea murise" ne-a spus profesorul din clasa I-a. „Nu mă puteam întoarce în Vermont, să particip la înmormîntare, şi mă simţeam îngrozitor. Nu ştia nimeni, înţelegeţi. Dar Rowan s-a apropiat de mine în pauză. S-a aşezat lîngă mine şi m-a luat de mînă. Aproape că am izbucnit în lacrimi văzînd atîta sensibilitate. «Îmi pare rău pentru mama dumneavoastră», mi-a spus. A stat lîngă mine în tăcere. Mai tîrziu, cînd am întrebat-o de unde ştia, a spus «Aşa mi-a venit în minte». Cred că afla tot felul de lucruri aşa. Ştia cînd ceilalţi copii erau invidioşi pe ea. Cît de singură era întotdeauna!"

Altă dată, cînd o fată a lipsit de la şcoală trei zile, fără nici o explicaţie, iar reprezentanţii şcolii n-au putut s-o găsească, Rowan i-a spus încet directorului că nu are nici un motiv să se alarmeze. Bunica fetei murise, i-a spus Rowan, iar familia se dusese la înmormîntare în alt stat, uitînd cu desăvîrşire să anunţe şcoala. S-a dovedit a fi adevărat. Din nou, Rowan nu a putut explica cum de ştiuse, decît prin:„Aşa mi-a venit în minte".

Avem zeci de poveşti similare şi ceea ce le caracterizează pe toate este faptul că implică nu numai telepatia, ci şi empatia şi compasiunea din partea lui Rowan – *o dorinţă clară de a consola sau de a ajuta persoana aflată în suferinţă sau tulburată.* Acea persoană era mereu un adult. Capacitatea telepatică nu are niciodată legătură cu farsele, cu oameni înspăimîntaţi sau cu certuri de orice fel.

În 1966, cînd Rowan avea opt ani, şi-a folosit capacitatea telepatică pentru ultima dată, *din cîte ştim noi.* În timpul clasei a IV-a, la o şcoală particulară din Pacific Heights, a spus directoarei că o altă fată era foarte bolnavă şi trebuie s-o vadă un medic, dar Rowan nu ştia cum să le spună celorlalţi. Fata urma să moară.

Directoarea era îngrozită. A chemat-o pe mama lui Rowan şi a insistat ca Rowan să fie dusă la un medic psihiatru. Doar o fată cu profunde tulburări ar spune „aşa ceva". Ellie a promis să discute cu Rowan. Rowan n-a mai spus nimic.

Cu toate acestea, fata în cauză, a fost diagnosticată peste o săptămînă ca suferind de o formă rară de cancer la oase. A murit înainte de sfîrşitul trimestrului.

Directoarea a spus povestea la cină de nenumărate ori. Regreta profund că nu o crezuse pe Rowan. Îşi dorea mai ales să nu o fi chemat pe doamna Mayfair, pentru că aceasta se supărase foarte tare.

În ceea ce o priveşte pe Ellie, aceasta a fost foarte îngrijorată şi a pus capăt acestui gen de întîmplări din viaţa lui Rowan. Toţi

prietenii lui Ellie ştiau. „Ellie era înnebunită, aproape isterică. Dorea ca Rowan să fie normală. Spunea că nu vrea să aibă o fiică cu capacităţi ieşite din comun."

Graham credea că este doar o coincidenţă, potrivit spuselor directoarei. A urlat la femeie pentru faptul că a sunat-o pe Ellie să-i spună că biata fată a murit.

Coincidenţă sau nu, întreaga întîmplare trebuie să fi pus capăt demonstraţiilor puterii lui Rowan. Trebuie să presupunem că s-a decis să citească pe ascuns gîndurile celorlalţi. Sau poate chiar şi-a reprimat cu bună ştiinţă acest dar, într-atîta încît să devină inexistent sau foarte slab. Am făcut tot posibilul, dar n-am mai aflat nimic despre capacităţile sale telepatice. Tot ceea ce-şi amintesc oamenii despre ea ţine de mintea ei strălucită, de energia neobosită şi de dragostea sa pentru ştiinţă şi medicină.

– Era fata care în liceu colecţiona gîndaci şi pietre, spunîndu-le numele în latină.

– Înspăimîntător, absolut înspăimîntător, ne-a spus profesoara de chimie din liceu. Nu m-ar fi surprins dacă ar fi reinventat bomba cu hidrogen într-un week-end, în timpul liber.

Se făceau speculaţii cum că reprimarea capacităţii telepatice a lui Rowan ar fi putut avea legătură cu dezvoltarea capacităţii telekinetice, că şi-ar fi reorientat energia, ca să spunem aşa, cele două daruri ale sale reprezentînd faţete ale aceleiaşi monede. Reformulînd, Rowan abandonase spiritul şi se orientase către materie. Ştiinţa şi medicina au devenit preocupările ei începînd din primii ani de liceu.

Singurul prieten adevărat al lui Rowan din adolescenţă era de asemenea un elev eminent şi retras. S-ar părea că n-a fost capabil să accepte concurenţa ei. Cînd Rowan a fost admisă la Berkeley, în California, iar el nu, s-au despărţit cu amărăciune. Prietenii au dat vina pe el. Mai tîrziu, a plecat în est şi a devenit cercetător în New York.

Unul dintre anchetatorii noştri „la prins la înghesuială" la inaugurarea unui muzeu şi a adus vorba despre cei cu puteri paranormale sau care pot citi gîndurile. Bărbatul a povestit cu înflăcărare despre iubita lui din liceu care avea aceste calităţi. Vorbea cu amărăciune, deşi trecuse atîta timp.

– Am iubit-o cu adevărat pe fata aceea. O chema Rowan Mayfair şi avea o înfăţişare neobişnuită. Nu era frumoasă în sensul obişnuit al cuvîntului. Dar era imposibilă. Ştia ceea ce gîndeam chiar înainte să ştiu eu. Ştia dacă ieşeam cu altcineva. Nu vorbea niciodată despre asta, era ciudat. Am auzit că este neurochirurg. Este înfricoşător. Ce se va întîmpla dacă pacientul gîndeşte ceva rău despre ea înainte să fie anesteziat? Îi va scoate gîndul din cap cu bisturiul?

Adevărul este că nimeni nu spune despre ea că ar fi meschină. Este descrisă ca „formidabilă" la fel ca şi Mary Beth Mayfair, dar niciodată meschină sau răzbunătoare, ori agresivă pe nedrept.

Cînd Rowan a intrat la Berkley, în 1976, ştia deja că vrea să devină medic. A fost o studentă foarte bună în primii ani ai facultăţii de medicină, a participat la cursurile de vară în fiecare an (deşi mergea adeseori în vacanţă cu Graham şi Ellie), a absolvit doi ani într-unul şi a terminat prima din promoţie în 1979. A intrat la facultate la vîrsta de douăzeci de ani, cu credinţa că visul ei de a deveni cercetător neurochirurg se va împlini.

Progresele făcute în timpul facultăţii sînt fenomenale. Foarte mulţi profesori vorbesc despre ea ca fiind „cea mai strălucită studentă pe care am avut-o vreodată".

– Nu este numai deşteaptă, ci are şi intuiţie. Face conexiuni uimitoare. Nu citeşte o carte, ci o„înghite" şi vine cu alte şase sugestii referitoare la ideea principală a autorului, la care acesta nici măcar nu visase.

– Studenţii o porecliseră doctor Frankenstein, datorită faptului că vorbea despre transplanturi de creier şi crearea de noi

creiere din părți separate. Dar Rowan este om cu adevărat. Nu este nevoie să ne facem griji din cauza geniului, dacă acesta are inimă.

– A, Rowan. Dacă îmi amintesc de Rowan? Probabil că glumiți! Rowan ar fi putut să predea în locul meu. Vreți să știți ceva amuzant, dar să nu spuneți nimănui! A trebuit să mă deplasez în afara orașului la sfîrșitul trimestrului și i-am dat lui Rowan să corecteze lucrările colegilor ei. Dacă se află, sînt terminat, dar am făcut o înțelegere, nu? A vrut o cheie de la laborator în timpul vacanței de Crăciun și i-am spus „Ei bine, ce zici de lucrările astea? Le corectezi?" Partea proastă este că a fost prima dată cînd n-am avut plîngeri în legătură cu notele. Aș dori să o pot uita. Cei ca Rowan ne fac pe noi, ceilalți, să ne simțim ca niște ticăloși.

– Nu este strălucită. Asta cred oamenii, dar este mult mai mult. Este un fel de mutant. Vorbesc serios. Studia animalele din laborator și era capabilă să spună ce se va întîmpla. Le atingea și spunea: „Acest medicament nu este eficace". Și să vă spun ce altceva mai făcea. Putea să vindece ființele acelea, pur și simplu. Unul dintre medicii mai vechi mi-a spus o dată că, dacă nu era atent, ea putea să dea peste cap experimentul folosindu-și puterea de vindecare. Îl cred. Am ieșit o dată cu ea, dar nu m-a vindecat de nimic, doar că era foarte cald, ca atunci cînd faci dragoste cu pasiune. Se spune că poți simți căldura pe care o transmit adevărații tămăduitori. Poți să simți căldura mîinilor lor. Cred asta. Cred că nu ar fi trebuit să aleagă chirurgia, ci oncologia, unde ar fi putut vindeca cu adevărat oamenii. Chirurgie? Oricine poate să măcelărească.

(Trebuie să adăugăm că acest medic este oncolog, iar medicii fac frecvent declarații depreciative la adresa chirurgilor, numindu-i instalatori și altele de genul acesta, iar chirurgii fac, de asemenea, remarce peiorative la adresa celorlalți medici, spunînd lucruri de genul „Tot ceea ce fac ei este să-i pregătească pe pacienți pentru noi.")

PUTEREA DE VINDECARE A LUI ROWAN

De îndată ce Rowan a păşit în spital ca intern, în anul al III-lea de facultate, poveştile despre puterea de vindecare şi de diagnosticare au devenit atît de obişnuite încît anchetatorii noştri au avut suficient material pentru rapoarte.

Pe scurt, Rowan este prima vrăjitoare din familia Mayfair descrisă ca fiind o tămăduitoare, de la Marguerite Mayfair din Riverbend, înainte de anul 1835.

Aproape fiecare asistentă medicală pe care am întrebat-o despre Rowan are o poveste „incredibilă" de spus. Rowan poate diagnostica orice boală. Ştie exact ce să facă, pansînd cu repeziciune şi salvînd oameni care păreau a fi pe moarte.

– Poate opri sîngerarea. Am văzut-o apucînd repede capul unui băiat şi privindu-i nasul. „Opreşte " a şoptit ea. Am auzit-o. Şi pur şi simplu nu a mai sîngerat.

Colegii ei mai sceptici, inclusiv medicii, femei şi bărbaţi, atribuie realizările ei „puterii de sugestie".

– De fapt ea practică voodoo, ştiţi. A spus unui pacient „Acum o să oprim durerea!" Bineînţeles că s-a oprit, doar l-a hipnotizat.

Asistentele în vîrstă, de culoare, din spital, ştiu că Rowan are „puteri" şi, uneori, o roagă deschis să „pună mîna" pe ele cînd au crize de artrită sau alte dureri puternice. Ele pun mîna în foc pentru Rowan.

– Se uită în ochii tăi. „Spune-mi unde te doare" zice ea. Te freacă cu mîinile şi *nu* mai doare. Este adevărul adevărat.

În opinia tuturor, lui Rowan i-a plăcut să lucreze la spital, iar conflictul interior între devotamentul ei faţă de activitatea de cercetare şi aceea din secţia spitalului, care îi oferea o mare bucurie, a fost consistent.

– Puteai să vezi cum cercetătorul ştiinţific era sedus, a spus cu tristeţe unul dintre profesori. Ştiam că o vom pierde. O dată ce a intrat în sala de operaţii, s-a terminat totul. Orice s-ar spune

despre femei că sînt prea emotive pentru a fi neurochirurgi, nimeni nu va putea spune aşa ceva despre Rowan. Are cele mai sigure mîini din domeniu.

Există informaţii că decizia lui Rowan de a renunţa la cercetare în favoarea chirurgiei a fost una grea, dacă nu traumatizantă. Se pare că în toamna anului 1983 a petrecut mult timp cu doctorul Karl Lemle de la Institutul Keplinger din San Francisco, care lucra la tratamentul maladiei Parkinson.

Se zvonea în spital că Lemle încerca să o convingă pe Rowan să plece de la universitate, oferindu-i un salariu foarte mare şi condiţii de muncă excelente, dar Rowan nu s-a simţit pregătită să părăsească sala de urgenţe, sala de operaţii sau secţiile spitalului.

Se pare că în anul 1983, de Crăciun, Rowan s-a certat rău cu Lemle, iar după aceea nu i-a mai răspuns la apeluri. Oricum, asta a spus tuturor celor de la universitate cîteva luni mai tîrziu.

Nu ştim exact ce s-a întîmplat între Rowan şi Lemle. Se pare că Rowan a acceptat să ia prînzul cu el în primăvara anului 1984. Există martori care i-au văzut certîndu-se în cantina spitalului. O săptămînă mai tîrziu, Lemle s-a internat la spitalul Keplinger cu un atac de cord neînsemnat. A urmat încă unul, apoi altul, iar într-o lună a murit.

Unii dintre colegii lui Rowan au criticat-o cu severitate pentru că nu l-a vizitat pe Lemle cît a fost internat. Asistentul acestuia, care mai tîrziu i-a luat locul la institut, a spus unuia dintre anchetatorii noştri că Rowan se afla în concurenţă cu şeful său şi că era geloasă pe el. Acest lucru pare greu de crezut.

Din cîte ştim noi, nimeni nu a făcut legătura între moartea lui Lemle şi Rowan. Totuşi, noi am făcut-o.

Orice s-ar fi întîmplat între Rowan şi mentorul său – adesea îl descria aşa cum era înainte de cearta lor – Rowan s-a dedicat neurochirurgiei la scurt timp după întîmplarea din anul 1983 şi

va începe să opereze pe creier după ce va termina rezidențiatul, în anul 1985. În timp ce facem aceste observații, ea își face rezidențiatul în neurochirurgie și, fără îndoială, va fi acceptată în rîndul specialiștilor.

Performanțele de pînă acum ale lui Rowan – deși este încă rezidentă și operează sub supravegherea șefului ei – sînt deosebite, după cum se aștepta toată lumea.

Se povestește despre puterea ei de a salva vieți pe masa de operație, despre capacitățile sale supranaturale de a ști, în sala de operații, dacă pacientul va fi salvat sau nu, despre vindecarea rănilor provocate de topor, de gloanțe, sau a fracturilor de craniu rezultate în urma unor căzături sau accidente rutiere, despre rezistența ei în operații lungi de zece ore, despre iscusința sa de a conduce internii înspăimîntați sau asistentele supărăcioase, sau despre dezaprobarea colegilor și a șefilor care o sfătuiseră din cînd în cînd să nu mai riște atît de mult.

Rowan, doctorul miraculos, a devenit un calificativ folosit de toți.

În ciuda succesului ei ca rezident în chirurgie, Rowan este foarte iubită la spital. Este un doctor pe care te poți baza. De asemenea, asistentele cu care lucrează îi sînt devotate. De fapt, relația sa cu aceste femei (sînt și cîțiva asistenți bărbați, dar predomină femeile în această profesie) este atît de neobișnuită încît se cuvine să dăm o explicație.

Iar explicația este că Rowan are un fel aparte de a stabili legături personale cu asistentele, și, într-adevăr, dă dovadă de aceeași empatie neobișnuită față problemele lor personale, ca și în cazul profesorilor ei, cu ani în urmă. Deși nici una dintre asistente nu raportează vreun incident telepatic, repetă într-una că Rowan pare să știe cînd se simt rău, știe cînd să arate înțelegere față de problemele familiale, că găsește o modalitate de a-și exprima recunoștința pentru serviciile lor, și asta de la un

medic intransigent care se aşteaptă la cele mai înalte standarde de la angajaţi.

Succesul lui Rowan asupra asistentelor din sala de operaţii, inclusiv asupra celor renumite că nu cooperează cu femeile chirurg, este ca o legendă în spital. În timp ce femeile chirurg sînt criticate ca fiind „cu capsa pusă" „arogante" sau „pur şi simplu, cătele" – ceea ce arată că sînt idei preconcepute – aceleaşi asistente vorbesc despre Rowan de parcă ar fi o sfîntă.

– Nu ţipă niciodată şi nu-şi pierde cumpătul, cum fac bărbaţii, este prea bună ca să facă aşa ceva.

– Este la fel de directă ca un bărbat.

– Mai degrabă să intri cu ea în sala de operaţie decît cu aceşti doctori bărbaţi, vă spun eu.

– Este plăcut să lucrezi cu ea. Este cea mai bună. Îmi place doar să o privesc cum lucrează. Este ca o artistă.

– Este singurul doctor pe care l-aş accepta să se uite la creierul meu, să fiţi siguri de asta.

Pentru a vedea lucrurile dintr-un punct de vedere optim, trăim încă într-o lume în care asistentele din sala de operaţii refuză uneori să dea instrumentele chirurgilor femei iar pacienţii refuză să fie operaţi de doctori femei şi insistă ca internii bărbaţi să-i trateze, în timp ce doctori femei cu vechime, mai înţelepte şi mai competente, sînt obligate să stea şi să se uite.

Rowan pare să fi trecut peste această idee preconcepută. Dacă există vreo plîngere din partea colegilor ei, este aceea că este prea tăcută. Nu vorbeşte suficient despre ceea ce face cu tinerii doctori care trebuie să înveţe de la ea. Este greu pentru ea. Dar face tot posibilul.

Cît despre anul 1984, se pare că Rowan a scăpat cu totul de blestemul familiei Mayfair, de experienţele care au fost o pacoste pentru mama şi pentru bunica ei, avînd în faţă o carieră strălucită.

Cercetarea completă a vieţii sale nu a scos la iveală nici o mărturie a prezenţei lui Lasher sau vreo legătură între Rowan şi fantome, spirite sau năluci.

Capacităţile sale telepatice puternice şi puterea de vindecare au ajutat-o foarte mult în cariera sa de chirurg.

Deşi cei din jurul ei au admirat-o pentru realizările sale excepţionale, nimeni nu a considerat-o „ciudată" „nebună" sau ca fiind în legătură cu supranaturalul.

Atunci cînd unuia dintre medici i s-a cerut părerea în legătură cu reputaţia lui Rowan, acesta a spus: „Este un geniu. Ce altceva pot spune?" Aşa zicem şi noi.

DESCOPERIRI RECENTE

Cu toate acestea, mai sînt multe de povestit despre Rowan, lucruri ieşite la lumină în ultimii ani. O parte a povestirii are caracter personal şi nu face obiectul organizaţiei Talamasca. Cealaltă parte, însă, ne-a alarmat, fiind, dincolo de orice aşteptări, în legătură cu ceea ce i se poate întîmpla lui Rowan în anii care urmează.

Să ne ocupăm mai întîi de partea mai puţin importantă.

În anul 1985, viaţa socială îi lipsea lui Rowan cu desăvîrşire, ceea ce ne-a stîrnit curiozitatea. Am cerut anchetatorilor noştri să observe mai îndeaproape.

În acele săptămîni au descoperit că Rowan avea o viaţă socială deosebită care include bărbaţi virili din clasa muncitoare, pe care îi agaţă din cînd în cînd într-unul din cele patru baruri din San Francisco.

Aceşti bărbaţi sînt majoritatea lor pompieri sau poliţişti. Sînt singuri, arată foarte bine şi sînt bine făcuţi. Rowan se întîlneşte cu ei doar pe *Sweet Christine,* cu care uneori iese în larg, alteori rămîne în port. Foarte rar se întîlneşte cu vreunul dintre ei mai mult de trei ori.

Deşi Rowan este foarte discretă, a devenit subiect de bîrfă în barurile pe care le frecventează. Cel puţin doi bărbaţi s-au înfuriat că au fost respinşi de Rowan şi au vorbit deschis cu anchetatorii noştri, dar era evident că nu ştiau aproape nimic despre ea. Credeau că este „o fată bogată din Tiburon" care îi umilise sau se folosise de ei. Nu ştiau că este medic. Unul dintre ei a descris în mod repetat iahtul *Sweet Christine* ca fiind „barca elegantă a lui tăticu".

Alţi bărbaţi sînt mai obiectivi.

– Este o singuratică, asta e tot. De fapt, mi-a plăcut. Nu dorea o relaţie de durată şi nici eu. Aş fi vrut să ne mai întîlnim o dată sau de două ori, dar trebuia să dorim amîndoi acest lucru. O înţeleg. Este o fată educată căreia îi plac bărbaţii de modă veche.

În urma anchetării a doisprezece bărbaţi care au fost văzuţi părăsind casa lui Rowan începînd din anul 1986 pînă în anul 1987, s-a ajuns la concluzia că toţi erau pompieri sau poliţişti respectaţi, citaţi pentru merite sau decoraţi, toţi consideraţi de către cunoscuţi sau de către prietenele lor din perioada care a urmat relaţiei cu Rowan, ca fiind „băieţi de treabă".

Mai tîrziu s-a confirmat că părinţii lui Rowan ştiau de preferinţa ei pentru acest gen de bărbaţi cu mult timp înainte de absolvire. Graham i-a spus secretarei sale că Rowan nici măcar nu va intra în vorbă cu un tip cu studii superioare, că a ieşit numai cu „bărbaţi cu păr pe piept" şi că va descoperi în cele din urmă că aceste gorile iresponsabile erau periculoase.

Ellie şi-a exprimat şi ea îngrijorarea în legătură cu prietenii lui Rowan.

– Spune că sînt toţi poliţişti şi pompieri şi că doar acest gen de bărbaţi salvează vieţi omeneşti. Nu cred că ştie ce face. Dar atîta timp cît nu se căsătoreşte cu unul dintre aceştia, cred că este în regulă. Trebuia să-l vezi pe cel pe care l-a adus acasă aseară.

L-am zărit pe punte. Avea părul roşu şi pistrui. Era cel mai drăguţ poliţist irlandez pe care l-am văzut vreodată.

Avînd în vedere cum stau lucrurile, am pus capăt anchetei. Cred că nu avem nici un motiv să cercetăm acest aspect al vieţii lui Rowan. Barurile în care Rowan agaţă poliţişti sau pompieri sînt atît de puţine încît, continuînd ancheta, nu am face decît să-i violăm intimitatea, atrăgîndu-i atenţia, iar în unele cazuri întrebările noastre nu au făcut decît să ducă la discuţii degradante, aceşti bărbaţi grosolani pretinzînd că au auzit una sau alta despre ea.

Nu cred că acest aspect al vieţii lui Rowan ne priveşte, cu excepţia faptului că gusturile ei sînt similare cu cele ale lui Mary Beth Mayfair şi că acest stil de viaţă la întîmplare şi legăturile de scurtă durată întăresc ideea că Rowan este o singuratică şi, totodată, un mister pentru cei care o cunosc. Este clar că nu discută despre ea însăşi cu aceşti parteneri. Probabil că nu poate vorbi cu nimeni despre ea şi poate că acesta este răspunsul la dorinţele şi la ambiţiile sale.

CAPACITATEA TELEKINETICĂ A LUI ROWAN

Celălalt aspect al vieţii lui Rowan, descoperit recent, este mult mai semnificativ şi reprezintă unul dintre cele mai tulburătoare capitole din întreaga istorie a familiei Mayfair. Abia am început să ne documentăm asupra acestui aspect secret al vieţii lui Rowan şi ne simţim obligaţi să ne continuăm cercetările şi să luăm în considerare posibilitatea întîlnirii cu Rowan în viitorul apropiat, deşi sîntem profund îngrijoraţi de faptul că îi vom strica liniştea, avînd în vedere că ea nu cunoaşte trecutul familiei sale. Responsabilitatea noastră este foarte mare.

În anul 1988, cînd Graham Franklin a murit în urma unei hemoragii cerebrale, anchetatorul nostru din zonă ne-a făcut o scurtă descriere a evenimentului, adăugînd că bărbatul a murit în braţele lui Rowan.

Pentru că știam de împărțirea complicată a averii între Graham Franklin și muribunda sa soție, Ellie, am citit cu atenție raportul. Putea Rowan să provoace cumva moartea lui Graham? Eram curioși să aflăm.

Cum anchetatorii noștri au căutat să afle cît mai multe informații despre planul lui Graham de a divorța de soția sa, ei au venit în contact cu amanta lui Graham, Karen Garfield, și au raportat la momentul potrivit crizele severe de inimă suferite de Karen. Apoi au raportat decesul ei la două luni după moartea lui Graham.

Fără să dea vreo importanță, ei raportaseră, de asemenea, o întîlnire între Rowan și Karen, chiar în ziua cînd Karen a avut prima sa criză serioasă de inimă. Karen i-a spus anchetatorului nostru „Ești un tip drăguț, îmi placi" doar la cîteva ore după ce o văzuse pe Rowan. De fapt, se oprise pentru că se simțea rău și acceptase să stea de vorbă cu el.

Anchetatorii nu au făcut legătura între evenimente, dar noi am făcut-o. Karen Garfield avea numai douăzeci și șapte de ani. Rezultatele autopsiei, pe care le-am obținut foarte ușor, au arătat că avea, se pare, o afecțiune congenitală a miocardului și a peretelui arterial. A suferit o hemoragie arterială, apoi o insuficiență cardiacă, iar după deteriorarea miocardului nu și-a mai putut reveni. Crizele ulterioare au slăbit-o din ce în ce mai mult, pînă cînd, în cele din urmă, a murit.

Doar un transplant de inimă ar fi putut-o salva, dar, cum avea o grupă rară de sînge, nici nu putea fi vorba de asta. Și, pe urmă, nici nu era timp.

Întîmplarea ni s-a părut foarte neobișnuită, mai ales că starea de sănătate a lui Karen fusese foarte bună înainte. Cînd am studiat rezultatele autopsiei lui Graham, am descoperit că și el murise de anevrism. O hemoragie masivă îl omorîse aproape instantaneu.

Am cerut anchetatorilor noştri să se întoarcă în viaţa lui Rowan şi să caute alte decese subite în urma unor crize de inimă, accidente cerebro-vasculare sau orice alte cauze traumatice interne. Pe scurt, le-am cerut să facă cercetări obişnuite, fără să atragă atenţia, punînd întrebări profesorilor care îşi puteau aminti de Rowan şi de colegii ei de clasă, sau studenţilor de la Berkely sau de la spitalul universitar, care şi-ar fi putut aminti de astfel de lucruri. Nu era un lucru uşor de realizat, dar era mai uşor decît ar presupune cineva nefamiliarizat cu metodele noastre.

Pe cuvîntul meu, mă aşteptam să nu găsească nimic.

Despre oamenii cu astfel de capacităţi telekinetice – capacitatea de a provoca deteriorări interne severe – aproape că nici nu s-a mai auzit, chiar şi în analele ordinului Talamasca. Şi, cu siguranţă, nu mai văzusem pe cineva din familia Mayfair care să poată ucide prin puterile personale.

Mulţi membri ai familiei Mayfair puteau muta obiecte, trînti uşi sau face ferestrele să scîrţîie. Dar aproape fiecare întîmplare putea să fi fost vorba de vrăjitorie curată – cu alte cuvinte, este mai degrabă vorba de manipularea lui Lasher sau a altor spirite slabe, decît telekinezie. Şi dacă fusese telekinezie, fusese o manifestare obişnuită şi nimic mai mult.

Într-adevăr, istoria familiei Mayfair era istoria vrăjitoriei, cu capacităţi telepatice slabe, putere de vindecare sau alte capacităţi paranormale combinate.

Între timp, am studiat toate informaţiile pe care le aveam despre Rowan. Nu am putut niciodată să cred că Deirdre Mayfair nu ar fi fost fericită să-şi citească propria istorie sau să ştie că fiica ei este atît de admirată şi are un success atît de mare, aşa că mi-am făgăduit că nu voi face niciodată nimic ca să distrug fericirea sau liniştea sufletească a lui Rowan Mayfair – dacă istoria familiei Mayfair, aşa cum o cunoaştem şi o înţelegem noi, se încheie cu personalitatea lipsită de prejudecăţi a lui

Rowan, atunci noi nu putem decît să ne bucurăm pentru ea şi nu putem face nimic care să o tulbure cu ceva.

În definitiv, o singură fărîmă de adevăr despre trecut ar fi putut schimba viaţa lui Rowan. Nu puteam risca o asemenea intervenţie. De fapt, simţeam că trebuie să fim pregătiţi să încheiem dosarul lui Rowan şi al vrăjitoarelor Mayfair de îndată ce Deirdre va muri. Pe de altă parte, trebuia să fim pregătiţi să acţionăm dacă, atunci cînd Ellie va fi murit, Rowan s-ar fi întors la New Orleans pentru a afla amănunte din trecutul ei.

În cele două săptămîni care au urmat înmormîntării lui Ellie, am realizat că Rowan nu se va întoarce la New Orleans. Tocmai începuse ultimul an de rezidenţiat în neurochirurgie şi nu avea timp. De asemenea, anchetatorii noştri descoperiseră că Ellie îi ceruse lui Rowan să semneze un angajament prin care declara în mod oficial că nu va merge niciodată la New Orleans şi că nu va căuta să afle cine erau adevăraţii ei părinţi. Rowan semnase şi nu era nici un indiciu că nu-l va respecta.

Poate că nu va vedea niciodată casa din First Street, poate că, într-un fel sau altul, „blestemul" va fi rupt, iar Carlotta Mayfair va fi, în cele din urmă, victorioasă.

Pe de altă parte, era prea devreme ca să ştim. Şi ce îl putea opri pe Lasher să i se arate acestei tinere cu puternice capacităţi paranormale, care poate citi gîndurile mai bine decît o făceau mama sau bunica ei şi care este la fel de ambiţioasă ca Marie Claudette, Julien, sau Mary Beth, despre care nu ştia nimic, dar despre care putea afla multe.

Reflectînd la aceste lucruri, m-am surprins, de asemenea, gîndindu-mă la Petyr van Abel – Petyr, al cărui tată fusese un renumit chirurg şi anatomist din Leiden, un nume rămas în manuale pînă în ziua de azi. Mi-am dorit foarte mult să-i spun lui Rowan Mayfair: „Vezi numele ăsta, medicul ăsta danez,

renumit pentru studiul anatomiei, este predecesorul tău. Poate că sîngele lui îţi curge prin vine iar talentul l-ai moştenit de la el".

Astfel gîndeam cînd, în toamna anului 1988, anchetatorii au început să raporteze unele descoperiri uimitoare privind decesele traumatice din trecutul lui Rowan. Se pare că o fetiţă, care s-a bătut cu Rowan pe terenul de joacă din San Francisco, a suferit o puternică hemoragie cerebrală şi a murit la doi paşi de Rowan, care devenise isterică înainte să poată fi chemată ambulanţa.

Apoi, în anul 1974, cînd Rowan era adolescentă, se salvase din mîinile unui violator, care mai fusese condamnat, acesta suferind o criză de inimă fatală în timp ce Rowan încerca să scape.

În anul 1984, în după-amiaza în care, pentru prima dată, se plînsese de o puternică durere de cap, doctorul Karl Lemle, de la Institutul Keplinger, îi spusese secretarei sale, Berenice, că tocmai o văzuse pe neaşteptate pe Rowan şi că nu-i înţelegea animozitatea. Rowan se înfuriase atît de tare cînd el încercase să-i vorbească, încît îi întorsese spatele în faţa celorlalţi profesori. De fapt, îi dăduse o durere îngrozitoare de cap, iar acum avea nevoie de aspirine. În seara aceea a fost spitalizat în urma primei hemoragii din seria care a urmat, iar decesul a survenit cîteva săptămîni mai tîrziu.

Asta înseamnă cinci decese survenite în urma unor accidente cerebrovasculare sau cardiovasculare, persoanele decedate numărîndu-se printre apropriaţii lui Rowan. Trei dintre aceste persoane au murit în prezenţa lui Rowan, iar două au fost văzute în compania ei cu cîteva ore înainte de a se îmbolnăvi.

Am spus anchetatorilor mei să compare lista colegilor de clasă sau de serviciu ai lui Rowan cu lista deceselor din San Francisco sau din oraşul natal al fiecărei persoane. Bineînţeles că urma să dureze luni întregi.

Dar în cîteva săptămîni au descoperit încă un deces. M-a sunat Owen Gander, un bărbat care lucrează pentru Talamasca

de douăzeci de ani. Nu este membru al ordinului, dar a vizitat sediul central şi este unul dintre cei mai loiali confidenţi şi unul dintre cei mai buni anchetatori pe care îi avem.

Acesta este raportul lui. În anul 1978, la Berkely, California, Rowan s-a certat foarte rău cu o altă studentă din pricina unei lucrări de laborator. Rowan a crezut că fata i-a folosit intenţionat echipamentul de laborator. Rowan şi-a pierdut cumpătul – o întîmplare extrem de rară – şi a trîntit o parte din el, spărgîndu-l, apoi i-a întors spatele. După aceea, fata a făcut-o de rîs pe Rowan pînă cînd alţi studenţi au intervenit, insistînd să se oprească.

În seara aceea, fata s-a dus acasă, în Palo Alto, California, deoarece începea vacanţa de primăvară. Pînă la sfîrşitul vacanţei, ea a murit în urma hemoragii cerebrovasculare. Nu avem nici o dovadă că *Rowan a aflat asta.*

După ce am citit acestea, l-am sunat imediat pe Gardner, de la Londra.

– Ce te face să crezi că Rowan nu ştie? l-am întrebat.

– Nici unul dintre prietenii ei nu ştia. După ce am descoperit numele fetei pe lista decedaţilor din Palo Alto, am vorbit cu prietenii lui Rowan. Toţi şi-au amintit de cearta dintre ele, dar nu ştiau ce s-a întîmplat după aceea cu fata. Am insistat asupra subiectului. „Nu am mai văzut-o." „Am crezut că a renunţat la şcoală." „Nu am cunoscut-o prea bine. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu ea. Poate că s-a întors la Stanford." „Asta este. Berkely este foarte mare. Se putea întîmpla aşa ceva."

Apoi l-am sfătuit pe anchetator să acţioneze cu maximă discreţie pentru a descoperi dacă Rowan ştia ce se întîmplase cu amanta lui Graham, Karen Garfield.

– Sun-o seara din cînd în cînd şi întreabă de Graham Franklin. Dacă îţi spune că Graham a murit, explică-i că încerci să o găseşti pe Karen Garfield. Dar să nu o superi şi să nu stai prea mult în telefon.

Anchetatorul m-a sunat în seara următoare.

– Ai dreptate.

– În legătură cu ce? am întrebat.

– Nu știe ce face! Nu știe de decesul lui Karen Garfield. Mi-a spus că locuiește undeva pe Jackson Street, în San Francisco. Mi-a sugerat să o întreb pe fosta secretară a lui Graham. Aaron, nu știe.

– Cum ți s-a părut?

– Foarte obosită, puțin supărată, dar politicoasă. Are o voce foarte frumoasă. Chiar excepțională. Am întrebat-o dacă a văzut-o pe Karen. Chiar am insistat. A spus că de fapt nu o cunoaște pe Karen, că era o prietenă a tatălui ei. Cred că a fost foarte sinceră!

– Păi, trebuie să știe de tatăl ei vitreg, de fetița de la locul de joacă și despre violator.

– Da, dar, Aaron, probabil că nu a făcut-o intenționat. Nu vezi? Era isterică cînd a murit fetița, ca și după atacul violatorului. Cît despre tatăl ei vitreg, a făcut tot ce i-a stat în putință, resuscitîndu-l pînă la sosirea ambulanței. Nu știe. Sau, dacă știe, nu se poate controla. Este înspăimîntător să fii pe jumătate mort.

I-am spus lui Gander să reexamineze în detaliu problema referitoare la iubiții lui Rowan și să caute printre decesele polițiștilor și pompierilor din San Francisco sau din Marin County.

– Întoarce-te în barurile frecventate de Rowan, vorbește cu unul dintre foștii ei iubiți; spunele că o cauți pe Rowan Mayfair. A văzut-o cineva? O cunoaște cineva? Cercetează, dar fii pe cît se poate de discret și încearcă să nu distrugi nimic.

Gander a sunat după patru zile. Nu erau decese care să trezească suspiciune în rîndul tinerilor polițiști sau pompieri, dar a ieșit la iveală un singur lucru din discuțiile purtate la bar. Un tînăr pompier, care a recunoscut că o cunoaște pe Rowan și o place, a spus că nu este un mister pentru el, ci mai degrabă, o carte deschisă.

– Este medic. Îi place să salveze vieţi omeneşti şi îşi pierde vremea cu noi pentru că facem acelaşi lucru.

– A spus Rowan asta tînărului?

– Da. A făcut o glumă pe seama asta. „Imaginează-ţi, m-am culcat cu un neurochirurg. S-a îndrăgostit de medaliile mele. M-am simţit grozav în această relaţie. Crezi că dacă scot pe cineva dintr-o clădire în flăcări, îmi va da încă o şansă?" a rîs Gander. Nu ştie, Aaron. Este obsedată să salveze oameni şi nici măcar nu ştie de ce.

– Trebuie să ştie. Este un medic prea bun ca să nu ştie, am spus. Aminteşte-ţi, fata asta este un geniu recunoscut. Trebuie să ştie despre tatăl ei vitreg. Doar dacă nu ne înşelăm noi cu totul.

– Nu ne înşelăm, a spus Gander. Aaron, avem aici un neurochirurg strălucit care provine dintr-o familie de vrăjitoare şi care poate ucide doar dintr-o singură privire; iar la un anumit nivel ştie, trebuie să fie aşa, şi îşi petrece fiecare zi a vieţii sale revanşîndu-se în sala de operaţii, iar atunci cînd iese în oraş, o face cu un erou care tocmai a salvat un puşti de pe un pod în flăcări, sau cu un poliţist care a oprit un beţiv să-şi înjunghie soţia. Este cam nebună; poate la fel de nebună ca toţi ceilalţi.

În luna decembrie a anului 1988, am plecat în California. Mai fusesem în Statele Unite în ianuarie, pentru a participa la înmormîntarea lui Nancy Mayfair, şi am regretat profund că nu m-am dus pe coasta Americii să încerc să o zăresc pe Rowan. Dar nimeni nu avea nici cea mai mică bănuială că atît Ellie cît şi Graham vor muri în următoarele şase luni.

Rowan era acum singură în casa din Tiburon. Doream să o văd, chiar şi de la distanţă. Intenţionam să fac o evaluare care depindea de posibilitatea de a o vedea în carne şi oase.

Pe atunci, nu mai găsisem – mulţumesc lui Dumnezeu – multe decese în trecutul lui Rowan. În calitate de rezident în ultimul an la neurochirurgie, avea programul extrem de încărcat la

spital, dacă nu de-a dreptul inuman, şi mi-a fost mai greu decît îmi imaginasem să o zăresc. Avea parcare subterană la spital, iar acasă, de asemenea, garaj. *Sweet Christine* era ancorată foarte aproape de casă, ascunsă în întregime după un gard înalt din lemn.

În cele din urmă, am intrat în spitalul universitar, am căutat cantina medicilor, şi am stat în apropiere, într-o zonă destinată vizitatorilor, timp de şapte ore. După cîte ştiu eu, Rowan nu a trecut pe acolo.

M-am decis să o urmăresc din momentul plecării ei de la spital, ca să descopăr că nu puteam afla cînd pleacă. De asemenea, era un mister ora la care ea ajungea la spital. Nu puteam insista asupra unor detalii fără să atrag atenţia, cum nu puteam risca să pierd timpul aşteptînd în salonul vecin sălii de operaţii. Acesta nu era deschis publicului, iar sala de aşteptare pentru membrii familiilor pacienţilor era supravegheată cu strictețe. Restul spitalului era ca un labirint. În cele din urmă, nu ştiam ce să fac.

Eram îngrozit. Vroiam să o văd pe Rowan, dar îmi era frică să nu o tulbur. Nu puteam îndura gîndul că aduceam mister în viaţa ei, că-i umbream separarea de trecut, ceea ce părea, de ochii lumii, să-i fi servit atît de bine. Pe de altă parte, era cu adevărat vinovată de decesele a şase fiinţe omeneşti. Trebuia să o văd înainte de a lua o decizie. Trebuia să o văd.

Nefiind capabil să iau vreo măsură, l-am invitat pe Gander la restaurantul hotelului. Gander simţea că Rowan este profund tulburată. O urmărea fără întrerupere de peste cinsprezece ani. Decesul ambilor părinţi fusese ca o lovitură sub centură, a spus el. Acum putem confirma cu destulă convingere că legăturile întîmplătoare cu „băieţii în albastru" aşa cum îşi numeşte iubiţii, au încetat în ultimele cîteva luni.

I-am spus lui Gander că nu voi părăsi California fără să o văd, chiar dacă, în cel mai rău caz, va trebui să stau lîngă maşina ei, în parcarea subterană, pînă cînd apare.

– N-aş încerca asta, bătrîne, a spus Gander. Parcările subterane sînt cele mai înfricoşătoare locuri. Te va descoperi imediat cu antenele ei paranormale, apoi îţi va interpreta greşit atenţia concentrată asupra ei şi vei avea subit o durere îngrozitoare de cap. Apoi, deodată...

– Înţeleg unde vrei să ajungi, Owen, am spus posomorît. Dar trebuie să o văd într-un loc public, unde nu-i atrag atenţia.

– Ei bine, fă ceva, a spus Gander. Fă o mică vrăjitorie. Sincronizare? Nu este acesta cuvîntul?

În ziua următoare, m-am hotărît să fac muncă de rutină. M-am dus la cimitirul unde erau îngropaţi Graham şi Ellie, pentru a fotografia inscripţiile de pe pietrele funerare. Îl rugasem de două ori pe Gander să facă asta, dar nu o făcuse. Cred că i-au plăcut mai mult celelalte aspecte ale investigaţiei.

În timp ce eram acolo s-a întîmplat un lucru remarcabil. A apărut Rowan Mayfair.

Stăteam în genunchi, în soare, făcînd cîteva însemnări despre înscrisurile de pe pietrele de mormînt. Făcusem deja fotografiile, cînd mi-am dat seama că o femeie tînără, înaltă, într-o haină marinărească şi pantaloni, urca dealul. Avea picioare lungi şi părul în vînt, faţa îi era tînără şi era foarte frumoasă. Îmi era imposibil să cred că avea treizeci de ani.

Nu avea riduri aproape de loc. Arăta exact ca în fotografiile făcute cu ani în urmă, totuşi semăna foarte bine cu cineva cunoscut, şi, preţ de o clipă, asemănarea mi-a distras atenţia, astfel încît nu am mai ştiut cu cine seamănă. Apoi mi-am dat seama că semăna cu Petyr van Abel. Avea acelaşi păr blond şi ochii decoloraţi. Avea o înfăţişare nordică şi părea foarte independentă şi puternică.

S-a apropiat de mormînt şi s-a oprit la un metru distanţă. A îngenuncheat, privind cu atenţie, mai mult ca sigur, piatra funerară a mamei sale vitrege.

Am început imediat să vorbesc cu ea. Nu îmi amintesc precis ce am spus. Eram atît de tulburat, încît nu știam cum să explic prezența mea acolo și foarte greu, dar sigur, am simțit pericolul, așa cum mi se mai întîmplase în prezența lui Cortland, cu ani în urmă. Am simțit un pericol foarte mare. De fapt, fața sa palidă și netedă, cu ochii mari și gri, s-a schimbat, deodată, cu răutate. Apoi, parcă s-a ridicat un zid de nepătruns, s-a închis în sine, ca un receptor uriaș care este deodată oprit, fără zgomot.

Mi-am dat seama cu groază că vorbisem despre familia ei. Îi spusesem că știam familia Mayfair din New Orleans. Aceasta era scuza mea, cam slabă, e adevărat, pentru prezența mea acolo. Am invitat-o să bem ceva împreună și să vorbim despre problemele familiei Mayfair. Doamne Dumnezeule! Dacă accepta?!

Dar ea nu a spus nimic, absolut nimic, cel puțin nu prin cuvinte. Puteam să jur, totuși, că receptorul închis devenise un difuzor orientat numai către mine și că vorbise cu mine de bună voie. Mi-a spus că nu-mi poate fi de ajutor pentru că ceva întunecat, îngrozitor și dureros o împiedica să facă asta, apoi a părut pierdută, tulburată. Suferea. De fapt, la fel m-aș fi simțit și eu confruntat cu o durere similară.

Într-o strălucire, am înțeles că știa că omorîse oameni. Știa că este diferită de ceilalți într-un fel îngrozitor și aducător de moarte. Știa, și acest lucru o izolase, de parcă era îngropată de vie în ea însăși.

Poate că nu fusese răutate ceea ce simțisem cu cîteva clipe mai înainte. Dar orice se întîmplase, acum era încheiat. O pierdeam. Se întorsese să plece. De ce venise și ce dorea să facă, nu voi ști niciodată.

I-am oferit de îndată cartea mea de vizită. I-am pus-o în mînă, dar mi-a dat-o înapoi. Nu a fost un gest nepoliticos, a făcut-o pur și simplu. Mi-a pus-o direct în mînă. Răul s-a scurs

din ea ca o rază de lumină prin gaura cheii, apoi s-a estompat. Şi-a încordat corpul, s-a întors şi a plecat.

Tremuram atît de tare încît mult timp nu m-am mai putut mişca. Am rămas în cimitir, privind-o cum cobora dealul, apoi am văzut-o urcîndu-se într-un Jaguar verde. A plecat fără să mai privească înapoi.

Eram bolnav? Aveam o durere acută? Eram pe moarte? Bineînţeles că nu. Nu se întîmplase nimic de genul acesta. Totuşi, ştiam ce putea face. Ştiam şi eu, ştia şi ea, şi-mi spusese! Dar de ce?

Cînd am ajuns la hotelul Campton Place din San Francisco, eram profund tulburat. Am hotărît că nu voi mai face nimic.

Cînd l-am întîlnit pe Gander, i-am spus:

– Continuă supravegherea. Apropie-te cît poţi. Urmăreşte orice indiciu că-şi foloseşte puterea. Să-mi raportezi imediat.

– Nu mai ai de gînd să iei contact cu ea.

– Nu acum. Nu am nici o justificare. Nu pînă cînd se întîmplă ceva: ori ucide cu premeditare sau accidental, ori mama ei moare în New Orleans şi se hotărăşte să meargă acasă.

– Aaron, este o nebunie! Trebuie să iei legătura cu ea. Nu poţi aştepta pînă se întoarce la New Orleans. Uite, bătrîne, mi-ai spus aproape toată povestea în aceşti ani. Nu pretind că ştiu cît oamenii tăi despre asta. Dar, din tot ce mi-ai spus, este familia cu cele mai mari puteri paranormale care a existat vreodată. Cine spune că nu este şi ea o vrăjitoare puternică? Cînd, în cele din urmă, mama ei va muri, de ce acest fantomatic Lasher ar pierde o astfel de ocazie?

Nu am putut să-i răspund, i-am spus doar ceea ce Owen ştia deja. Nu erau semnalate apariţii ale lui Lasher în trecutul lui Rowan.

– Aşa că aşteaptă momentul. Cealaltă femeie trăieşte încă. Ea are colierul. Dar cînd va muri, i-l va da lui Rowan. Din ce mi-ai spus, aşa e legea.

L-am sunat pe Scott Reynolds, la Londra. Scott nu mai este şeful nostru, dar este cea mai bine informată persoană din ordin în ceea ce priveşte subiectul vrăjitoarele Mayfair, în afară de mine.

– Sînt de acord cu Owen. Trebuie să te întîlneşti cu ea. Trebuie. Ceea ce i-ai spus în cimitir a fost exact ce trebuia să spui şi la un anumit nivel o ştii şi tu. De asta i-ai spus că-i cunoşti familia. De asta i-ai oferit cartea ta de vizită. Vorbeşte cu ea. Trebuie.

– Nu, nu sînt de acord cu tine. Nu se justifică.

– Aaron, această femeie este un medic conştiincios, şi totuşi omoară oameni! Crezi că vrea să facă asta? Pe de altă parte...

– ... Ce?

– Dacă ştie, acest contact ar putea fi periculos. Trebuie să-ţi mărturisesc, nu ştiu ce aş simţi despre asta dacă aş fi în locul tău.

M-am gîndit mai bine şi am decis să n-o fac. Tot ceea ce spuseseră Owen şi Scott era adevărat. Dar totul era o bănuială. Nu ştiam dacă Rowan omorîse vreodată deliberat. Era posibil ca ea să nu fie răspunzătoare pentru cele şase decese.

Nu puteam şti dacă a atins vreodată colierul cu smarald, nu ştiam dacă se va duce vreodată la New Orleans, cum nu ştiam nici dacă Rowan putea să vadă un spirit sau să-l ajute pe Lasher să se materializeze... a, dar bineînţeles că puteam presupune foarte uşor că Rowan putea face toate astea... Dar era o bănuială. O presupunere şi nimic mai mult.

Avem un doctor conştiincios care salvează zilnic vieţi omeneşti în sala de operaţii a unei metropole. O femeie neatinsă de întunericul care învăluie casa din First Street. Este adevărat, avea o putere supranaturală şi ar fi putut să o folosească din nou, intenţionat sau nu. Iar cînd urma să se întîmple, voi lua contact cu ea.

– Ah, înţeleg, vrei o altă victimă, a spus Owen.

– Nu cred că va mai fi alta, am spus furios. Şi apoi, dacă nu ştie ce face, de ce m-ar crede?

– Este doar o presupunere, a spus Owen. Ca toate celelalte.

REZUMAT

Pînă-n luna ianuarie 1989, nu se mai făcuse nici o altă legătură între Rowan şi un deces dubios. Dimpotrivă, muncise neobosită la spitalul universitar, „făcînd miracole" şi este foarte probabil să fie numită medic specialist în neurochirurgie pînă la sfîrşitul anului.

În New Orleans, Deirdre Mayfair continuă să stea în balansoar privind fix dincolo de grădina părăginită. Ultima apariţie a lui Lasher – „un tînăr drăguţ care stătea lîngă ea" – fusese raportată cu două săptămîni înainte.

Carlotta Mayfair se apropie de nouăzeci de ani. Părul este complet alb, deşi nu şi-a schimbat niciodată coafura în ultimii cincizeci de ani. Pielea este albă ca laptele, iar gleznele veşnic umflate se revarsă peste pantofii simpli din piele neagră. Dar vocea i-a rămas foarte liniştită. Şi încă se duce la birou timp de patru ore în fiecare dimineaţă. Uneori ia prînzul cu avocaţii mai tineri înainte să ia taxiul spre casă.

Duminica se duce la capelă, pentru a participa la liturghie. Enoriaşii s-au oferit s-o ducă cu maşina, nu numai la liturghie, ci oriunde ar dori să meargă. Dar se spune că-i place să meargă pe jos. Are nevoie de aer curat şi o menţine în formă.

Cînd măicuţa Bridget Marie a murit în toamna anului 1987, Carlotta a participat la înmormîntare împreună cu nepotul ei (văr, de fapt) Gerald Mayfair, un strănepot al lui Clay Mayfair. Se spune că îl place pe Gerald şi că se teme că nu va trăi destul ca să o vadă pe Deirdre moartă. Poate că Gerald va trebui să aibă grijă de Deirdre după moartea Carlottei.

Din cîte ştim noi, Rowan Mayfair nu cunoaşte nici una dintre persoanele de mai sus. Nu ştie nici acum mai multe despre familia ei decît ştia cînd era mică.

– Ellie se temea că Rowan va încerca să afle cine îi sînt adevăraţii părinţi, i-a spus recent un prieten lui Gander. Cred că a fost o poveste îngrozitoare. Dar Ellie nu va vorbi niciodată despre asta, doar va spune că Rowan trebuie protejată de trecut cu orice preţ.

Sînt mulţumit să privesc şi să aştept.

Simt, în mod absurd, poate, că-i datorez măcar atît lui Deirdre. Este clar că nu a vrut să renunţe la Rowan. Fără îndoială că ar fi vrut ca Rowan să aibă o viaţă normală. De multe ori am fost tentat să distrug dosarul vrăjitoarelor Mayfair. Am mai fost noi implicaţi într-un trecut plin de atîta violenţă şi durere? Bineînţeles că acest lucru este inimaginabil. Ordinul Talamasca nu va permite niciodată aşa ceva. Şi nici nu va ierta niciodată aşa ceva dacă o fac pe propria mea răspundere.

Aseară, după ce am terminat cioma rezumatului de mai sus, l-am visat pe Stuart Townsend, pe care îl întîlnisem o singură dată, în copilărie. În vis, el era în camera mea şi îmi vorbea de ore întregi. Totuşi, cînd m-am trezit, mi-am amintit numai ultimele sale cuvinte.

„Înţelegi ce spun? Totul este aranjat!"

Era îngrozitor de supărat pe mine.

„Nu înţeleg!" am spus cu voce tare cînd m-am trezit. De fapt, m-a trezit propria mea voce. Am fost uimit să descopăr că nu era nimeni în cameră, că visasem şi că Stuart nu era cu adevărat acolo.

Nu înţeleg. Acesta este adevărul. Nu ştiu de ce Cortland a încercat să mă omoare, nu ştiu de ce un asemenea bărbat ar recurge la un gest extrem. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu adevărat cu Stuart, nici măcar nu ştiu de ce Stella era atît de disperată că

Arthur Langtry o va răpi. Nu știu ce i-a făcut Carlotta Anthei sau dacă Cortland a adoptat-o pe Stella, pe Antha și pe copilul lui Deirdre sau nu. Nu înțeleg!

Dar sînt sigur de un singur lucru. Într-o bună zi, fără să-i pese de promisiunea făcută lui Ellie Mayfair, Rowan Mayfair se va întoarce la New Orleans și, dacă o va face, va dori să primească răspunsuri. Mii de răspunsuri. Mă tem că acum sînt singurul – noi, cei din ordinul Talamasca sîntem singurii – care poate spera să reconstituie această poveste tristă.

Aaron Lightner
Talamasca
LONDRA
15 ianuarie 1989

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Într-o liniştе de vis, alaiul părea a fi de pe alte tărîmuri, exotic şi ciudat, întreaga atmosferă răspîndindu-se în aerul cald, apoi coloana de limuzine trecu în tăcere pe străduţele înguste, aglomerate, fără copaci.

Maşinile lungi, greoaie şi strălucitoare s-au oprit, una după alta, în faţa unei biserici înalte din piatră – biserica Adormirea Maicii Domnului – ignorînd şcoala abandonată, cu geamurile sparte, buruienile care creşteau triumfătoare din fiecare crăpătură.

Carlotta stătea pe treptele bisericii, înaltă şi ţeapănă, strîngînd, cu mîna subţire şi pătată, mînerul bastonului din lemn lustruit. Lîngă ea, stătea un bărbat plăcut, cu părul alb şi ochii albaştri, nu cu mult mai în vîrstă decît Michael, iar bătrîna îi dădu drumul, printr-un gest făcîndu-i semn lui Rowan să o urmeze.

Bărbatul făcu un pas înapoi împreună cu tînărul Pierce, după ce îi strînse repede mîna lui Rowan. Era ceva misterios în felul în care îşi şoptise numele „Ryan Mayfair" uitîndu-se în treacăt la Carlotta. Rowan înţelese că era tatăl tînărului Pierce.

Au intrat cu toţii în naosul imens, urmînd sicriul aflat pe catafalc. Paşii răsunau cînd încet, cînd tare, sub arcadele gotice, graţioase, iar lumina pătrundea strălucitoare prin vitraliile splendide, reflectîndu-se pe statuile pictate ale sfinţilor.

Rareori văzuse, chiar şi în Europa, atîta eleganţă şi grandoare. Şi-l aminti pe Michael povestind despre parohia din

timpul copilăriei lui, despre bisericile aglomerate, la fel de mari ca și catedralele. Era posibil să fi fost chiar acela locul?

Trebuie să fi fost peste o mie de persoane adunate acolo, copiii plîngeau ascuțit înainte ca mamele lor să reușească să-i liniștească, iar cuvintele preotului răsunau, în spațiul imens, ca un cîntec.

Femeia în vîrstă, țeapănă, de lîngă ea, nu-i spuse nimic. Ținea în mîinile slabe și fragile, cu o putere de necrezut, o carte grea, plină cu imagini vii, strălucitoare și nefirești, ale sfinților. Părul ei alb, strîns la spate într-un coc, bogat și greu pe capul ei mic, se vedea sub borul pălăriei negre, din fetru. Aaron Lightner rămăsese în umbră, lîngă ușa principală, deși Rowan ar fi dorit să stea lîngă ea. Beatrice Mayfair plîngea încet în rîndul al doilea. Pierce stătea de cealaltă parte a lui Rowan, cu mîinile încrucișate, privind visător statuile din altar și îngerii pictați de deasupra. Tatăl lui părea să fi căzut în transă, de asemenea, deși se întorsese o dată, fixîndu-și ochii albaștri, ageri, încet, fără grabă, inconștient, asupra lui Rowan.

S-au ridicat, cu sutele, să primească sfînta împărtășanie, bătrînii, tinerii, copiii. Carlotta a refuzat orice ajutor și și-a croit drum pînă în față și înapoi în spate, bastonul ei, cu capătul inferior din cauciuc, făcînd un zgomot surd și greoi. Apoi s-a așezat la rînd, cu capul plecat, spunîndu-și rugăciunea. Era atît de slabă, încît costumul ei negru, din gabardină, părea gol, ca o haină pe un umeraș, fără nici un contur, iar picioarele slabe, precum betele, erau vîrîte în pantofii groși, cu șireturi.

Mirosul de tămîie se ridică din cădelniță cînd preotul înconjură sicriul. În cele din urmă, procesiunea s-a îndreptat spre mașinile care așteptau pe stradă. O mulțime de copii negri – unii desculți, alții dezbrăcați – priveau de pe caldarîmul crăpat din fața unei săli de sport lăsată în paragină. Femei de culoare stăteau cu brațele goale, încrucișate, încruntate în soare.

Este posibil ca aceasta să fie cu adevărat America?

Apoi convoiul se afundă în umbra deasă din Garden District, bară la bară, cu zeci de oameni de o parte şi de alta, cu copiii care deschideau drumul, avansînd cu toţii prin lumina verde, densă.

Cimitirul, înconjurat de ziduri, era un adevărat oraş al cavourilor, unele cu propriile grădiniţe, poteci care duceau încoace şi încolo pe lîngă cripte gata să cadă, morminte ale marilor luptători dintr-o altă epocă, ale orfanilor de la un adăpost sau altul, sau cele ale bogaţilor care avuseseră timp şi bani să graveze poezii pe pietrele funerare, cuvinte pline acum de praf, care dispăreau încet.

Cavoul familiei Mayfair era enorm, înconjurat de flori. Un gard mic din fier forjat înconjura construcţia, urnele din marmură din cele patru colţuri teşind uşor acoperişul peristil. Cele trei morminte conţineau douăsprezece cripte, iar de la una dintre ele piatra netedă din marmură fusese dată la o parte, aşa că era goală şi întunecată, pregătită ca sicriul lui Deirdre Mayfair să fie pus acolo aşa cum se pune pîinea în cuptor.

Rugată politicos să stea în rîndul din faţă, Rowan stătea lîngă femeia în vîrstă. Soarele strălucea în ochelarii mici, rotunzi, cu rama din argint ai femeii în timp ce privea fix, neîndurător, cuvîntul „Mayfair" gravat cu litere de o şchioapă în triunghiul mic al peristilului.

Rowan privea şi ea, ameţită încă o dată de florile şi de figurile din jurul ei, cînd tînărul Pierce începu să-i explice cu voce liniştită şi respectuoasă că, deşi erau numai douăsprezece cripte, mulţi membrii ai familiei Mayfair fuseseră înmormîntaţi acolo, aşa cum arătau pietrele funerare din faţă. Vechile sicrie fuseseră distruse în timp, pentru a face loc altora, iar bucăţile, împreună cu oasele, erau puse într-o criptă sub mormînt.

Rowan mormăi uşor.

– Deci sînt toţi acolo, şopti ea, oarecum mirată. De-a valma.

– Nu, sînt în iad sau în rai, spuse Carlotta Mayfair, cu vocea de gheaţă, fără vîrstă, ca şi ochii, fără să-şi întoarcă măcar capul.

Pierce se dădu înapoi, de parcă îi era teamă de Carlotta, şi o urmă de zîmbet neliniştit îi lumină faţa. Ryan o privea fix pe femeia în vîrstă.

Dar sicriul era acum în faţă, de fapt groparii îl purtau pe umeri, roşii la faţă de efort, iar transpiraţia le curgea pe frunte cînd au aşezat povara pe suport.

Era timpul pentru ultimele rugăciuni. Preotul era cu diaconul său. Căldura deveni insuportabilă, părea că nu se mai mişcă nimic în jur. Beatrice îşi ştergea obrajii îmbujoraţi cu o batistă împăturită iar cei în vîrstă, cu excepţia Carlottei, stăteau jos pe unde puteau, pe bordurile mormintelor mai mici.

Rowan privi partea de sus a cavoului, la peristilul gravat cu cuvîntul „Mayfair" şi, deasupra numelui, în basorelief, era o uşă înaltă, deschisă. Sau era gaura cheii? Nu era sigură.

Adierea umedă, care spulberă de pe potecă frunzele uscate ale copacilor, păru un miracol. Departe, lîngă poarta principală, cu luminile traficului curgînd prin spatele lui, Aaron Lightner stătea lîngă Rita Mae Lonigan, care plînsese şi se văitase şi care arăta pur şi simplu părăsită, precum cei care aşteptau pe culoarele spitalului toată noaptea.

Pînă şi ultimul element fu resimţit de Rowan ca o picătură de nebunie pitorească. Cum se îndreptau spre poarta principală, era clar că o mică parte se vor duce la restaurantul elegant chiar de peste drum!

Domnul Lightner îşi luă rămas bun de la ea în şoaptă, promiţîndu-i că Michael va veni. Dorea să se apropie de el, dar femeia în vîrstă îl privea rece, furioasă, iar el observase asta, evident, şi dorea să se retragă. Tulburată, Rowan făcu semn de rămas bun cu mîna, căldura făcîndu-i încă o dată rău. Rita Mae Lonigan murmură trist un rămas bun spre ea. Sute de oameni i-au spus la

revedere şi au plecat în grabă; sute de oameni au îmbrăţişat-o pe bătrînă; părea să nu se mai sfîrşească, căldura năucea, se strecura prin coroanele copacilor uriaşi dînd o umbră punctată.

„Mai vorbim, Rowan." „Rămîi, Rowan?" „La revedere, mătuşă Carl. Să ai grijă de ea." „Ne vedem curînd, mătuşă Carl. Trebuie să vii la Metairie." „Mătuşă Carl, îţi voi telefona săptămîna viitoare." „Mătuşă Carl, te simţi bine?"

În cele din urmă, strada s-a golit, cu excepţia traficului luminat, neîntrerupt, zgomotos şi neînsemnat şi a cîtorva persoane bine îmbrăcate care se plimbau în faţa restaurantului de lux, ţinînd ochii pe jumătate închişi din cauza luminii intense ce-i luase prin surprindere.

– Nu vreau să intru, spuse Carlotta privind lung şi cu răceală copertinele albastru cu alb.

– Hai, vino, mătuşă Carl, te rog, doar puţin, spuse Beatrice Mayfair.

Un tînăr zvelt, pe nume Gerald, o ţinea de braţ pe Carlotta.

– De ce nu intrăm puţin? întrebă el. Apoi te duc acasă.

– Acum vreau să fiu singură, spuse bătrîna. Vreau să merg singură, pe jos, acasă. Ochii ei o priveau fix pe Rowan, inteligenţa lor fără vîrstă sclipind nefiresc pe chipul ei obosit şi tras. Rămîi cu ei cît doreşti, spuse ea de parcă era un ordin, şi vino apoi. Te voi aştepta la casa din First Street.

– Cînd vrei să vin? întrebă Rowan cu grijă.

Un zîmbet rece şi ironic apăru pe buzele bătrînei, fără vîrstă ca şi ochii şi vocea.

– Cînd vrei să vii. Nu foarte tîrziu. Am multe să-ţi spun. Voi fi acolo.

– Du-te cu ea, Gerald.

– O iau cu mine, mătuşă Bea.

– Poţi să mergi cu maşina pe lîngă mine, dacă vrei, spuse Carlotta înclinînd capul şi aşezîndu-şi bastonul în faţă, dar merg singură pe jos.

Odată ce uşile din sticlă ale restaurantului Commander's Palace s-au închis în urma lor, Rowan îşi dădu seama că se aflau în lumea puţin cunoscută a chelnerilor în uniforme şi a feţelor de masă albe. Aruncă o privire pe fereastră la zidul alb al cimitirului şi la acoperişurile ascuţite ale cavourilor care se zăreau dincolo de el.

Morţii sînt atît de aproape încît ne pot auzi, gîndi ea.

– A, dar vezi tu, spuse Ryan cel înalt şi cu părul alb, de parcă i-ar fi citit gîndurile, în New Orleans nu-i lăsăm niciodată să iasă.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Amurgul cenuşiu se adîncea peste pîlcul de stejari iar cerul abia se zărea. Stejarii deveniseră întunecaţi, alcătuind parcă o pădure deasă, umbrele lor tinzînd să acopere şi ultima rază de soare a verii, care rămăsese prinsă de drumul pietruit şi slab luminat.

Michael stătea în balconul din faţă, cu fotoliul dat pe spate, cu piciorul pe balustrada din lemn şi cu o ţigară în gură. Terminase povestea familiei Mayfair şi se simţea uşurat, puternic şi plin de emoţii. Ştia că el şi Rowan făceau acum subiectul unui capitol încă nescris, ei, care fuseseră personajele acestei naraţiuni o perioadă de timp.

Pentru o clipă sau două, se agăţă aproape cu disperare de plăcerea de a fuma o ţigară, privind schimbările de pe cerul întunecat. Întunericul se lăsase pretutindeni, pe peisajul din depărtare, pe malul devenit invizibil, astfel încît nu mai vedea limpede maşinile care treceau pe drum, doar sesiza licărirea galbenă a farurilor. Fiecare sunet, miros sau schimbare de culoare îi provocau un noian de amintiri plăcute, unele fără o locaţie anume sau un alt indiciu. Era, pur şi simplu, siguranţa dată de intimitate, era acasă, locul unde greierii cîntau ca nicăieri altundeva.

Dar era un chin cumplit, această tăcere, această aşteptare, aceste gînduri care îi invadau mintea.

Lumina dată de veiozele din camera din spatele lui devenea mai puternică pe măsură ce ziua se sfîrşea. Acum nu mai

rămăsese decît lumina aceasta, blîndă, care cădea pe dosarele maronii de pe genunchi.

De ce nu sunase Aaron? Cu siguranţă, înmormîntarea lui Deirdre Mayfair se sfîrşise. Aaron trebuia să fie pe drum şi poate că Rowan era cu el, poate că Rowan îl iertase pe Michael pentru absenţa sa – el nu se iertase încă – şi venea aici, ca să fie împreună, şi vor vorbi diseară despre toate în acest loc sigur, mustind de sănătate.

Dar mai avea un dosar de citit, încă un teanc de notiţe, evident, destinat ochilor săi. Mai bine l-ar lua acum, repede. Strivi ţigara în scrumiera de pe măsuţa pliantă de lîngă el, ridică dosarul în lumina galbenă şi îl deschise.

Foi volante, unele scrise de mînă, altele bătute la maşină, altele imprimate. Începu să citească.

COPIE A UNUI MESAJ, TRIMIS PRIN POŞTĂ, CĂTRE SEDIUL ORDINULUI TALAMASCA, LONDRA

de la Aaron Lightner
August, 1989;
Hotelul Parker Meridien
New York

Tocmai s-a încheiat „întîlnirea întîmplătoare" în cursul căreia l-am intervievat pe medicul lui Deirdre Mayfair (din 1983) aici în New York, aşa cum stabilisem. Mai multe surprize.

Voi trimite transcrierea a interviului, (caseta s-a pierdut; doctorul mi-a cerut-o şi i-am dat-o) pe care o voi completa în avion, în drum spre California.

Dar vreau să fac cunoscută o întîmplare extreme de interesantă şi să cer o examinare a arhivei precum şi un studiu amănunţit. Acest doctor pretinde că l-a văzut pe Lasher nu numai lîngă Deirdre, ci, de două ori, la oarecare distanţă de casa din First

Street, iar cel puţin o dată – într-un bar din Magazine Street – Lasher s-a materializat cu adevărat. (Am notat totul, căldura, mişcarea aerului, toate descrise în amănunt.)

De asemenea, doctorul s-a convins că Lasher încerca să-l facă să nu-i mai dea calmantele lui Deirdre. Iar cînd Lasher i-a apărut mai tîrziu, a încercat să-l facă să se întoarcă la casa din First Street şi să intervină, într-un fel sau altul, în legătură cu sănătatea lui Deirdre.

Doctorul a ajuns la această interpretare doar după o perioadă de timp, iar cînd Lasher i s-a arătat, s-a înspăimîntat. Nu a auzit nici un cuvînt de la el, nu a primit nici un mesaj telepatic. Dimpotrivă, a simţit că fantoma încerca cu disperare să comunice şi o putea face doar prin apariţia sa mută.

Medicul nu are calităţi de medium.

Acţiunea cea mai potrivită de urmat: găseşte toate apariţiile lui Lasher începînd cu anul 1958 şi studiază pe fiecare în parte, cu atenţie. Caută orice altă apariţie a sa cînd Deirdre nu era în preajmă. Întocmeşte o listă cu toate apariţiile şi ia în calcul distanţa aproximativă dintre el şi Deirdre.

Din cîte ştim pînă acum, înainte de orice alte cercetări, pot doar să deduc că Lasher poate să fi dobîndit o putere destul de mare în ultimii douăzeci de ani sau că avea deja mai multă putere decît ne dăm noi seama şi, de fapt, poate să se materializeze unde doreşte.

Nu vreau să mă grăbesc să trag o asemenea concluzie, dar pare să fie mai mult decît probabil, iar eşecul lui Lasher de a induce vreun cuvînt sau vreo sugestie în mintea doctorului nu face decît să-mi întărească convingerea că doctorul însuşi nu este un medic înnăscut şi nu ar fi putut asista la aceste materializări.

Aşa cum foarte bine ştim, Lasher acţiona asupra lui Petyr van Abel cu energia şi imaginaţia unui medium puternic, măcinat de vinovăţie şi contradicţii. În ceea ce îl priveşte pe Arthur

Langtry, Lasher avea de-a face cu un medium pregătit, iar acele apariţii sau materializări au avut loc doar pe proprietatea din First Street, în apropierea Anthei şi a Stellei.

Poate Lasher să se materializeze cînd şi unde doreşte? Sau mai degrabă are puterea să o facă la o distanţă ceva mai mare de o vrăjitoare?

Iată ce trebuie să aflăm.

Al tău întru Talamasca,
Aaron

P.S. Nu voi încerca să o văd pe Rowan Mayfair cît voi sta în San Francisco. Încercarea de a-l contacta pe Michael Curry are prioritate în această călătorie. Am primit mai devreme un telefon de la Gander, înainte să plec la New York, şi am aflat că Michael Curry este acum acasă, semi-invalid. Oricum, te rog să mă anunţi dacă au loc alte evenimente în cazul familiei Mayfair. Voi rămîne în San Francisco cît este necesar pentru a-l întîlni pe Curry şi pentru a-i oferi sprijinul meu.

NOTIŢE, AUGUST 1989

(Scrise de mînă, îngrijit, cu cerneală neagră, pe hîrtie liniată)

Sînt la bordul unui 747, îndreptîndu-mă spre coasta Americii. Tocmai am recitit transcrierea. Opinia mea fermă este că există ceva foarte neobişnuit în povestirea doctorului. Recapitulînd în grabă dosarul Mayfair, iată ce am descoperit:

Rita Mae Dwyer Lonigan l-a auzit pe Lasher în 1955–1956.

Acest doctor pretinde că l-a văzut pe Lasher la o distanţă mare de casa din First Street.

Poate că ar trebui să aibă loc o întîlnire întîmplătoare între Gander şi Rowan, astfel încît Gander să încerce să stabilească dacă Rowan l-a văzut sau nu pe Lasher. Deşi pare atît de puţin probabil...

Eu nu pot face asta. Cel puţin nu acum. Cazul Curry este prea important.

În ceea ce îl priveşte pe Curry... Cred în continuare că este ceva foarte special în legătură cu acest bărbat, dincolo de experienţa înspăimîntătoare prin care a trecut.

Are nevoie de noi, fără discuţie, Gander are dreptate. Dar ceea ce cred eu are legătură şi cu el şi cu noi. Cred că s-ar putea să dorească să devină unul de-ai noştri.

Cum pot justifica acest sentiment?

1) Am recitit toate articolele în legătură cu experienţa sa de cîteva ori şi există ceva care nu este menţionat acolo, ceva referitor la momentul de stază cînd s-a înecat. Mi-a lăsat impresia unui om care aştepta ceva.

2) Trecutul lui este remarcabil, în special educaţia sa. Gander confirmă cunoştinţele sale de istorie, în special de istorie europeană. Avem nevoie disperată de o astfel de persoană.

Este slab la limbi străine, dar cine nu este astăzi?

3) Dar întrebarea principală în ceea ce îl priveşte pe Curry este: cum reuşesc să-l văd? Îmi doresc ca întreaga familie Mayfair să dispară un timp. Nu vreau să mă gîndesc la Rowan cînd mă întîlnesc cu Curry...

Michael frunzări-n grabă ce mai rămăsese din ultimul dosar. Erau toate articolele despre el, unele pe care le citise înainte. Două fotografii mari, lucioase, de la UPI. Biografia lui, dactilografiată, alcătuită în mare parte din materialele anexate.

Ei bine, cunoştea dosarul lui Michael Curry. Puse totul de o parte, îşi aprinse o ţigară şi se întoarse la relatarea scrisă de mînă despre întîlnirea lui Aaron cu doctorul la hotelul Parker Meridien.

Era foarte uşor să citească documentul scris de Aaron. Descrierile apariţiilor lui Lasher erau subliniate cu atenţie. Termină de citit, fiind de acord cu observaţiile lui Aaron.

Apoi se ridică din fotoliu, luînd dosarul cu sine şi se duse înăuntru, la birou. Agenda sa cu copertă din piele zăcea unde o lăsase. Se aşeză, uitîndu-se o clipă prin cameră, fără să vadă nimic, fără să observe că briza îi mişca perdeaua sau că noaptea era complet întunecată. Nu văzu nici tava de pe sofaua din faţa fotoliului, exact aşa cum era cînd venise, cu mîncarea neatinsă sub capacul din argint.

Ridică stiloul şi începu să scrie:

„Aveam şase ani cînd l-am văzut pe Lasher la biserică, de Crăciun, în spatele scenei. Asta era în anul 1947. Deirdre avea cam aceeaşi vîrstă. Este posibil să fi fost în biserică, dar sînt convins că nu era acolo.

Cînd Lasher mi s-a arătat în sala de teatru, probabil că şi ea era acolo dar, din nou, nu putem şti, ca să citez remarca preferată a lui Aaron.

Aparitiile lui ca atare nu au nimic de a face cu Deirdre, nu am văzut-o niciodată pe Deirdre în grădina casei din First Street sau altundeva, din cîte ştiu eu.

Fără îndoială, Aaron a scris deja ceea ce i-am spus. Este relevantă aceeaşi ipoteză: Lasher mi-a apărut cînd nu mă aflam în apropierea unei vrăjitoare. Probabil că se poate materializa unde doreşte.

Rămîne întrebarea de ce. De ce eu? Altă conexiune este şi mai enervantă.

De exemplu – acest lucru poate nu contează prea mult – o cunosc pe Rita Mae Dwyer Lonigan. Eram cu ea şi cu Marie Louise pe vapor în noaptea cînd s-a îmbătat cu prietenul ei, Terry O'Neill. Din cauza aceasta a fost trimisă la St. Ro, unde a cunoscut-o pe Deirdre Mayfair. Îmi amintesc că Rita Mae s-a dus la St. Ro.

Nu înseamnă nimic?

Încă ceva. Şi dacă rudele mele au lucrat în Garden District? Nu ştiu dacă este aşa sau nu, dar ştiu că mama tatălui meu era orfană, crescută la orfelinatul St. Margaret. Nu cred că a avut tată legitim. Şi dacă mama ei fusese menajeră în casa din First Street... dar mintea mi-o ia razna.

În definitiv, uite ce au făcut aceşti oameni din punctul de vedere al înmulţirii lor. Cînd faci aşa ceva cu caii sau cu cîinii se numeşte încrucişare selectivă.

Cei mai grozavi indivizi s-au încrucişat cu vrăjitoarele, şi asta s-a întîmplat o dată şi încă o dată, mereu, astfel încît combinaţia genetică a devenit şi mai puternică din punctul de vedere al trăsăturilor specifice, fără îndoială incluzînd calităţi paranormale, dar ceilalţi? Dacă înţeleg bine, Cortland nu a fost numai tatăl Stellei şi al lui Rowan. Este posibil să fi fost şi tatăl Anthei, deşi toţi credeau că a fost Lionel.

Dacă Julien a fost tatăl lui Mary Beth, ah, dar ar trebui să se lucreze pe computer la problema încrucişării selective, să se realizeze o schemă. Iar dacă au fotografii, pot pătrunde mai adînc în genetică. Dar trebuie să-i spun toate acestea lui Rowan. Ea va înţelege. Odată, cînd discutam cu Rowan, mi-a spus că cercetarea în domeniul geneticii nu este acceptată de către oameni, că nu vor să permită accesul la informaţii despre ei din punct de vedere genetic, ceea ce mă duce cu gîndul la liberul arbitru, iar părerea mea despre asta este o parte a motivului pentru care simt că înnebunesc.

Oricum, Rowan beneficiază de tot ce este mai bun din punct de vedere genetic – este înaltă, zveltă, sexy, are o sănătate de fier, este genială, puternică şi are succes. Un geniu medical cu puterea supranaturală de a lua viaţa cui doreşte, în loc să o salveze. Şi vorbim, din nou, de liberul arbitru.

Dar cum naibii să mă integrez, avînd liberul arbitru neatins? Vreau să spun, dacă totul „este planificat" ca să folosesc cuvintele lui Townsend din vis. Isuse Cristoase!

Sînt oare rudă cu aceşti oameni prin servitorii irlandezi care au lucrat pentru ei? Sau pur şi simplu încalcă regula atunci cînd au nevoie de sînge proaspăt? Dar oricare dintre eroii poliţişti sau pompieri ai lui Rowan ar fi făcut asta. De ce eu? De ce a trebuit să mă înec, dacă, într-adevăr, au pus la cale înecul, ceea ce nu cred încă – dar Lasher mi se arătase în toţi anii dinainte!

Doamne, nu există nici un mod unic de a interpreta asta. Poate că i-am fost destinat lui Rowan, moartea mea prin înec nu era dorită şi de aceea am fost salvat. Pot să accept faptul că nu s-a dorit să mor înecat! Pentru că dacă s-ar fi dorit acest lucru, atunci prea multe altele se poate să fie aranjate şi este îngrozitor.

Nu pot să citesc dosarul şi să trag concluzia că tragediile care au avut loc aici erau inevitabile – Deirdre să moară în felul acesta.

Aş putea continua aşa încă trei zile, divagînd, discutînd acest punct de vedere sau altul. Dar simt că înnebunesc. Încă nu am nici o idee despre ceea ce poate însemna poarta de la intrare. Nici măcar un singur lucru din ceea ce am citit nu explică această imagine. Nu văd un anumit număr implicat în povestea asta. Doar dacă numărul 13 ar fi pe uşă, atunci ar avea o semnificaţie.

Poarta de la intrare poate fi aceea a casei din First Street sau casa însăşi poate fi un fel de poartă. Simt că mă apropii, însă nu există o logică în ceea ce spun.

Cît despre puterea psihometrică a mîinilor mele, încă nu ştiu cum trebuie folosită, decît dacă îl ating pe Lasher cînd se materializează, aflînd astfel ce este cu adevărat acel spirit, de unde vine şi ce vrea de la vrăjitoare. Dar cum să-l ating pe Lasher dacă el nu vrea să fie atins?

Bineînţeles că-mi voi scoate mănuşile şi voi pune mîna pe obiectele care au legătură cu această poveste, cu First Street,

dacă Rowan, care este acum stăpîna casei, îmi va permite. Dar, într-un fel sau altul, perspectiva mă umple de groază. Nu o pot privi ca pe rezultatul intenţiei mele, ci ca pe o apropiere de nenumărate obiecte, suprafeţe şi imagini... şi, de asemenea... pentru prima dată mă tem să ating obiecte care au aparţinut morţilor. Dar trebuie să-ncerc orice!

Este aproape ora nouă. Aaron n-a venit încă. Este întuneric, înfiorător şi liniştit aici. Nu vreau să sun ca Marlon Brando în *On the Waterfront*, dar greierii mă enervează şi aici, la ţară. Sînt nervos, chiar dacă-n cameră sînt veioze din bronz. Nu vreau să privesc tablourile de pe perete sau să mă uit în oglindă de teamă să nu mă sperii.

Nu-mi place să mă sperii.

Şi nu suport să aştept aici. Poate că este necinstit să-l aştept pe Aaron chiar în clipa în care am terminat de citit, dar înmormîntarea lui Deirdre s-a terminat iar eu stau aici aşteptîndu-l, cu familia Mayfair în minte, dar aştept! Aştept pentru că am promis că o voi face iar Aaron nu a sunat şi trebuie să o văd pe Rowan.

Aaron trebuie să aibă încredere în mine. Vom vorbi în seara asta, mîine, poimîine, dar astă seară am de gînd să-i fiu alături lui Rowan!

O ultimă observaţie: dacă stau aici şi închid ochii, revăd imaginile. Dacă retrăiesc totul, atunci cred că oamenii pe care i-am văzut sînt buni şi că am fost trimis înapoi pentru un scop mai nobil. A fost alegerea mea – liberul arbitru – de a accepta această misiune.

Acum nu pot da un sens pozitiv sau negativ semnificaţiei porţii de la intrare sau numărului 13. Este dureros, foarte dureros, dar cred în continuare că oamenii de acolo, de sus, erau buni.

Nu cred că Lasher e bun. Nicidecum. Dovezile cum că ar fi distrus pe unele dintre aceste femei sînt incontestabile. Poate că le-a distrus pe cele care i s-au împotrivit. Iar întrebarea lui Aaron

Ce are de gînd această fiinţă?, este una pertinentă. Această creatură face totul pe cont propriu. Dar de ce îl numesc creatură? Cine l-a creat? Aceeaşi persoană care m-a creat pe mine? Şi cine e, mă întreb? Analizează entitatea.

Entitatea este malefică.

De ce mi-a zîmbit în biserică cînd aveam şase ani? Sigur nu vrea să-l ating şi să descopăr ce are de gînd? Sau vrea?

Din nou cuvintele „destinat" şi „planificat" mă înnebunesc. Toată fiinţa mea se revoltă împotriva acestei idei. Cred într-o misiune, în destin, într-un ţel măreţ. Toate aceste cuvinte se referă la curaj şi eroism, la liber arbitru, dar cuvintele „destinat" şi „planificat" mă umplu de disperare.

Oricum ar fi, acum nu simt disperare, ci simt că înnebunesc, nu mai pot sta în camera asta, sînt disperat să ajung la Rowan. Sînt disperat să pun totul cap la cap, să îndeplinesc misiunea care mi-a fost încredinţată acolo sus, pentru că eu cred că cea mai bună parte din mine a acceptat această misiune.

De ce îl aud pe individul acela din San Francisco, Gander, sau cum se numea, spunînd, „Este doar o presupunere!"

Aş vrea ca Aaron să fie aici. Ca să se ştie, îmi place Aaron. Îmi plac toţi. Înţeleg ce au făcut aici. Înţeleg, cu toate că nici unuia dintre noi nu i-ar plăcea să afle că este urmărit, că se scrie despre el, că este spionat, lucruri de genul acesta. Dar eu înţeleg. Şi Rowan va înţelege. Trebuie.

Documentul final este unic, mult prea important. Şi cînd mă gîndesc cît de implicat sînt, mai ales de cînd entitatea m-a privit prin gardul de fier – ei bine, mulţumesc lui Dumnezeu, ei sînt aici, ne „urmăresc" cum se spune. Ştiu ei ce ştiu.

Pentru că altfel... Rowan va înţelege, poate, mai bine decît mine, deoarece ea vede lucruri pe care eu nu le văd. Poate este planificat, dar ajung iar acolo.

Aaron, întoarce-te!

DOUĂZECI ŞI OPT

Încă stătea în faţa porţii din fier, cînd taxiul a plecat încet, aproape tîrîndu-se, iar liniştea a învăluit-o. Era imposibil de imaginat o casă atît de neatrăgătoare, aproape părăsită. Lumina neîndurătoare a felinarelor se revărsa în valuri, ca şi lumina lunii, care se strecura printre crengile copacilor, peste dalele crăpate şi peste treptele din marmură acoperite cu frunze moarte, peste coloanele înalte, groase, canelate, vopsite în alb, cu pete negre de mucegai, peste podeaua din scîndură, surpată, a verandei, care se lăsase spre uşa deschisă, iar din casă se zărea o lumină slabă, şovăielnică.

Îşi lăsă încet privirea să rătăcească de la ferestrele cu obloane pînă la grădina deasă, năpădită de buruieni. Începuse să plouă slab cînd plecase de la hotel, dar acum ploaia era atît de slabă încît semănă mai mult a ceaţă, făcînd asfaltul să strălucească, zăbovind pe frunzele strălucitoare de deasupra gardului, abia atingîndu-i faţa şi umerii.

Mama a trăit toată viaţa aici, se gîndi ea. Tot aici s-a născut mama ei şi mama mamei ei. Aici, în această casă, unde Ellie a stat lîngă sicriul Stellei.

Cu siguranţă fusese aici, deşi toată după-amiaza, la cocktail, la salată şi la mîncarea foarte condimentată, vorbiseră foarte puţin despre astfel de lucruri. „Carlotta va dori să-ţi spună..."
„... după ce vei vorbi cu Carlotta."

Oare uşa era deschisă pentru ea? Poarta fusese dată la o parte în semn de bun venit? Cadrul uriaş, din lemn, al uşii arăta ca o gaură de cheie, îngustîndu-se de la bază către vîrf. Unde mai văzuse exact aceeaşi uşă în formă de gaura cheii? La mormînt, în cimitirul Lafayette. Ce ironie, casa fusese oricum mormîntul mamei ei.

Nici măcar ploaia liniştită nu reuşise să facă mai plăcută căldura, dar se simţea briza dinspre fluviu, acelaşi vînt uşor pe care îl simţiseră la cîteva blocuri depărtare de hotel, cînd şi-au luat rămas bun. Briza şi mirosul ploii se revărsau peste ea la fel de minunat ca şi ploaia însăşi. De unde venea mireasma aceea, atît de sălbatică şi persistentă, de loc asemănătoare cu aceea dintr-o florărie, care o învăluise mai devreme?

Nu rezistă. Rămase visînd, simţindu-se uşoară, aproape goală, în pantalonii subţiri din mătase pe care tocmai şi-i pusese, încercînd să vadă casa întunecată, să respire adînc sau să încetinească şirul evenimentelor la care luase parte şi din care înţelesese numai jumătate.

Viaţa mea este ruptă în două, se gîndi ea, şi trecutul este partea la care renunţ, îl las în voia soartei, ca o barcă plutind fără întrerupere, de parcă apa ar fi timpul iar linia orizontului delimitează ceea ce ar trebui să fie semnificativ de ceea ce nu are nici o relevanţă.

Ellie, de ce? De ce am fost despărţite? De ce, cînd toţi ştiau? Îmi ştiau numele, îl ştiau pe al tău, ştiau că sînt fiica ta! Despre ce a fost vorba, de ce erau toţi acolo, cu sutele, şi rosteau numele Mayfair la nesfîrşit?

– Vino la birou, în centru, după ce vorbiţi, îi spusese tînărul Pierce, cu obrajii roşii, care era deja partener la firma fondată cu foarte mult timp în urmă de către străbunicul său.

– A fost şi bunicul lui Ellie, ştii, spusese Ryan, cel cu părul alb şi chipul dăltuit, care era văr primar cu Ellie.

Nu-i cunoştea. Nu ştia cine este fiecare, de unde veneau sau ce însemna asta, şi, mai presus de toate, de ce nu-i spusese nimeni, niciodată, adevărul.Trăia o clipă de amărăciune. Cortland în sus, Cortland în jos... Julien, Clay, Vincent, Mary Beth, Stella, Antha şi Katherine.

Ce muzică sudistă plăcută, cu cuvinte frumoase şi profunde ca mireasma pe care o respira acum, precum căldura care se agăţase de ea şi făcea că pînă şi cămaşa moale, din mătase, pe care o purta, să i să pară deodată grea.

Oare toate răspunsurile se află dincolo de uşa deschisă? Este viitorul acolo? Pînă la urmă, de ce nu ar putea deveni, în ciuda tuturor, un simplu capitol al vieţii ei, bifat şi arareori recitit, o dată ce revenise din lumea exterioară în care fusese ţinută în toţi aceşti ani, exact de partea cealaltă a vrăjilor şi descîntecelor care acum o revendicau? Oh, dar nu avea să mai fie aşa. Atunci cînd cazi pradă unei vrăji atît de puternice, nu mai eşti niciodată la fel. Iar fiecare moment petrecut în lumea atît de străină a familiei, Sudul, trecutul, relaţiile de rudenie, dragostea oferită, au dus-o la o mie de ani depărtare de unde era sau de cine dorea să fie.

Ştiau ei, ghiciseră pentru o clipă cît de ispititor era? Cît de nesinceră se simţise cînd au invitat-o, cînd i-au promis s-o viziteze şi să stea de vorbă, promisiuni despre cunoaşterea familiei, loialitatea şi intimitatea ei.

Relaţiile de rudenie. Puteau ei ghici cît de ciudat i se părea după ce trăise într-o lume searbădă, egoistă, ca o plantă într-un ghiveci care nu văzuse niciodată cu adevărat soarele, nici pămîntul, nici nu auzise ploaia decît cînd bătea în ferestre?

– Uneori mă uitam în jur, spusese Michael despre California, şi totul părea atît de steril pe aici.

Ştia. Înţelesese înainte să fi visat vreodată la un oraş ca acesta, unde fiecare textură, fiecare culoare te asalta, unde fiecare mireasmă era un drog, iar aerul însuşi era viu şi respirabil.

M-am înscris la medicină pentru a afla lumea interioară, gîndi ea, şi doar în sălile de aşteptare şi pe coridoarele din faţa sălii de operaţie am zărit familiile reunite, generaţii plîngînd, rîzînd şi şoptind împreună cînd îngerul morţii trecea pe deasupra lor.

– Vrei să spui că Ellie nu ţi-a spus niciodată numele tatălui ei? Nu ţi-a vorbit niciodată de Sheffield, Ryan, Grady sau?...

O dată şi încă o dată răspunsese că nu.

Totuşi Ellie se întorsese pentru a participa, chiar în acel cimitir, la înmormîntarea mătuşii Nancy, oricine naiba fusese mătuşa Nancy, şi după aceea, chiar în acel restaurant, le arătase fotografia lui Rowan din portofel! *Fiica noastră, doctoriţa!* Pe moarte fiind, sub influenţa morfinei, îi spusese lui Rowan: „Mi-aş dori să mă trimită înapoi acasă, dar nu se poate. Ei nu pot face asta."

Fusese o clipă cînd, după ce o lăsaseră la hotel şi urcase ca să facă duş şi să se schimbe din pricina căldurii înnăbuşitoare, simţise o asemenea amărăciune, încît nu putea să gîndească logic, să mediteze sau măcar să plîngă. Şi bineînţeles, ştia, tot atît de sigur, cum ştia toate celelalte, că erau foarte mulţi printre ei care n-ar fi dorit altceva decît să scape din reţeaua legăturilor de sînge şi de amintiri. Încă nu înţelegea asta.

Bine, asta fusese partea plăcută, copleşitoare ca şi parfumul acestei flori din întuneric, cu toţii o primiseră cu braţele deschise.

Dar ce adevăruri se ascundeau în spatele acestei uşi, despre femeia-copil din coşciug? Vorbiseră mult, vocile împroşcîndu-se ca şampania, se gîndise ea. *Ştie vreunul dintre voi, printr-o minune, numele tatălui meu?*

– Carlotta va dori să... ei bine, să-ţi spună ea.

– ... atît de tînără cînd te-ai născut.

– Tata nu ne-a spus niciodată...

„De fapt, în lumina electrizantă a lunii care cădea pe dalele sparte nu vedea pridvorul lateral pe care i-l descriseseră Ryan şi

Bea, balconul în care mama ei obişnuise să stea în balansoar timp de treisprezece ani. „Nu cred că a suferit."

Dar tot ce avea de făcut acum era să deschidă poarta de fier, să urce treptele din marmură, să traverseze podeaua cariată şi să împingă uşa care fusese lăsată deschisă. De ce nu? Vroia atît de mult să simtă gustul întunericului dinăuntru încît, în acel moment, nici măcar nu simţea lipsa lui Michael. El nu o putea însoţi acolo.

Deodată, ca într-un vis, văzu lumină în spatele uşii. Văzu uşa deschizîndu-se şi silueta unei femei în vîrstă, scundă şi slabă. Vocea ei clară răsună în intuneric, cu accent aproape irlandez, aşa cum era sumbră şi gravă:

– Intri sau nu, Rowan Mayfair?

Împinse poarta, dar aceasta nu se mişcă, aşa că trecu pe lîngă ea. Treptele erau alunecoase, urcă încet şi simţi scîndurile şubrede ale verandei aproape cedînd sub ea.

Carlotta dispăruse, dar cînd Rowan intră în hol îi văzu silueta mică, neclară, departe, lîngă uşa unei camere mari de unde se vedea o lumină difuză, abia distingîndu-se tavanul întunecat.

Porni încet după bătrînă.

Trecu pe lîngă o scară dreaptă şi foarte înaltă care ducea spre etajul cufundat în întuneric, aşa că nu văzu nimic, apoi pe lîngă alte camere, pentru a ajunge într-un living imens. Lumina din stradă strălucea prin ferestre, dîndu-le o nuanţă fumurie şi palidă, dezvăluind o parte din podea şi, pe alocuri, cîteva piese nedefinite de mobilier.

În cele din urmă, bătrîna deschise o uşa spre stînga, iar Rowan înaintă în camera luminată şi văzu că ajunsese într-o sufragerie foarte mare.

Pe masa ovală erau două lumînări aprinse, dansul molcom al flăcărilor fiind singura sursă de lumină. Uimitor, în lumina slabă se zăreau totuşi frescele de pe pereţi, peisaje rurale minunate, înfăţişînd stejari acoperiţi cu muşchi şi terenuri brăzdate.

Uşile şi ferestrele se înălţau pînă la trei metri şi jumătate deasupra capului; într-adevăr, privind înapoi pe holul lung, uşa principală părea imensă, cadrul ei acoperind peretele în întregime, pînă la tavanul întunecat.

Se întoarse, privind-o fix pe femeia care stătea în capul mesei. Părul ei des şi ondulat părea foarte alb în întuneric, strîns cu mai multă delicateţe ca înainte, iar lumina flăcărilor se reflecta înspăimîntătoare în lentilele rotunde ale ochelarilor.

– Ia loc, Rowan Mayfair, ordonă ea. Am multe lucruri să-ţi spun.

Încăpăţînarea o făcuse să întîrzie, să se mai uite o dată, încet, în jurul ei, sau, pur şi simplu, era vraja care nu trebuia întreruptă? Văzu că draperiile din catifea erau aproape rupte în unele locuri, iar pe jos era un covor uzat. Un miros de praf sau de mucegai venea dinspre scaunele sculptate, tapisate. Sau poate de la covor, de la draperiile întunecate?

Nu conta. Era peste tot. Dar mai era un miros, fermecător, care o duse cu gîndul la lemn şi la lumina soarelui, şi, ciudat, la Michael. Mirosea bine. Iar Michael, tîmplarul, ar înţelege mirosul. Mirosul lemnului din casa veche şi căldura în care petrecuse întreaga zi. Şi mai era încă un miros uşor de ceară, amestecat cu celelalte.

Candelabrul întunecat de deasupra prinse lumina lumînărilor, reflectînd-o în sute de lacrimi de cristal.

– Mai trebuie lumînări, spuse femeia. Acum sînt prea bătrînă ca să mă mai urc să le schimb, iar Eugenia este şi ea foarte bătrînă şi nu mai poate. Arătă uşor cu capul spre colţul îndepărtat.

Tresărind, Rowan văzu o femeie de culoare care stătea acolo, ca o fantomă, cu părul rar şi ochii galbeni, cu braţele încrucişate, aparent foarte slabă, deşi era greu să-ţi dai seama pe întuneric. Hainele nu i se vedeau, cu excepţia unui şorţ murdar.

– Poţi pleca acum, dragă, spuse Carlotta femeii. Doar dacă nepoatea mea vrea să bea ceva. Dar nu vrei, nu-i aşa, Rowan?

– Nu, mulţumesc, Miss Mayfair.

– Spune-mi Carlotta sau Carl, dacă vrei, nu contează. Sînt o mie de Miss Mayfair.

Femeia de culoare se mişcă, trecu pe lîngă şemineu, ocoli masa şi ieşi pe hol. Carlotta o urmări îndepărtîndu-se, de parcă ar fi dorit să fie complet singură înainte să mai spună ceva.

Deodată se auzi un zdrăngănit ciudat, deşi cunoscut, totuşi greu de definit pentru Rowan. Apoi se auzi închizîndu-se o uşă, după care, un tremur greoi şi înfundat ca al unui motor pornit şi turat la maxim, undeva în casă.

– Un lift, şopti Rowan.

Femeia părea să urmărească zgomotul. Faţa i se micşorase şi mai mult sub părul des, prins cu grijă. Zăngănitul înfundat al liftului care se oprise părea să o bucure. O privi pe Rowan, apoi făcu semn spre un scaun singuratic din apropierea mesei.

Rowan se îndreptă către scaun şi se aşeză cu spatele la ferestrele care dădeau spre curte. Îl întoarse, astfel încît să o poată vedea pe Carlotta.

Ridică ochii şi văzu mai multe tablouri înfăţişînd o casă cu coloane albe, aflată pe o plantaţie, şi dealuri vălurite.

Privi peste lumînări spre bătrînă şi răsuflă uşurată cînd nu mai văzu lumina flăcărilor reflectîndu-se în lentilele ochelarilor ei. Văzu doar faţa suptă, ochelarii strălucind în lumină, rochia cu flori întunecate, cu mînecă lungă, a femeii, mîinile subţiri ieşind din dantela de la mîneci, ţinînd cu degetele noduroase ceva ce semăna cu o casetă de bijuterii, din catifea.

O împinse brusc spre Rowan.

– Este al tău, spuse ea. Un colier cu smarald. Este al tău, casa asta este a ta, terenul pe care este construită şi tot ceea ce conţine ea, toate sînt ale tale. În afară de asta, mai este şi o avere de

cincizeci de ori mai mare decît ce ai tu acum, poate de o sută de ori cu ceea ce n-am luat eu în calcul. Dar ascultă ce am de spus înainte de a-ţi revendica drepturile asupra lucrurilor care îţi aparţin. Ascultă tot ce trebuie să-ţi spun.

Făcu o pauză, cercetîndu-i faţa, pentru a vedea dacă Rowan înţelege eternitatea din vocea ei, ba chiar gravitatea situaţiei. Părea posedată, de parcă spiritual unei persoane mai tinere se afla în trupul bătrîn, însufleţindu-l, dîndu-i un comportament energic şi contradictoriu.

– Nu,spuse femeia. Sînt bătrînă, foarte bătrînă. Ceea ce m-a ţinut în viaţă a fost aşteptarea morţii ei, iar în acest moment mă tem, mai presus de toate, de clipa venirii tale aici. M-am rugat ca Ellie să aibă viaţă lungă, ca Ellie să te ţină aproape de ea în aceşti ani, pînă ce Deirdre va putrezi în mormînt şi pînă cînd lanţul va fi rupt. Dar soarta mi-a făcut o altă mică surpriză. Moartea lui Ellie. Moartea lui Ellie şi nu am fost avertizată deloc.

– A fost dorinţa ei, spuse Rowan.

– Ştiu. Bătrîna oftă. Ştiu că ceea ce spui este adevărat. Dar nu despre asta este vorba, moartea însăşi a fost lovitura. S-a întîmplat şi nu putea fi împiedicată.

– A făcut tot ce a putut să mă ţină departe, spuse simplu Rowan. A insistat să semnez că nu voi veni niciodată aici. Eu am încălcat promisiunea.

Femeia tăcu o clipă.

– Am vrut să vin, spuse Rowan. Apoi întrebă cît putu de delicat, pe un ton rugător: De ce ai vrut să stau de o parte? Era o poveste atît de îngrozitoare?

Femeia o privea tăcută.

– Eşti o femeie puternică, spuse ea. Eşti la fel de puternică ca mama mea.

Rowan nu răspunse.

– Ai ochii ei, ţi-au spus asta? Erau printre ei persoane destul de în vîrstă ca să-şi amintească?

– Nu ştiu, răspunse Rowan.

– Ce ai văzut cu ochii tăi? întrebă femeia. Ce ai văzut şi ştiai că nu trebuie să fie acolo?

Rowan tresări. La început crezu că nu înţelesese cuvintele, apoi, într-o fracţiune de secundă, îşi dădu seama că nu fusese aşa şi se gîndi, deodată, la fantoma care îi apăruse la ora trei şi o tulburase, la visul din avion, brusc şi inexplicabil, în care o fiinţă invizibilă o atingea, violînd-o.

Confuză, văzu zîmbetul larg de pe faţa femeii. Nu era amar, nici triumfător, era, pur şi simplu, resemnat. Apoi faţa îi deveni din nou calmă, tristă şi uimită. În lumina difuză, preţ de o clipă, capul îi semănă cu un craniu.

– Deci a venit la tine, spuse cu un oftat moale, şi a pus mîinile pe tine.

– Nu ştiu, spuse Rowan. Explică-mi.

Dar femeia o privea şi aştepta.

– Era un bărbat subţire, elegant. A venit la ora trei. La ora aceea a murit mama. L-am văzut tot atît de clar cum te văd pe tine, dar a fost doar pentru o clipă.

Femeia privi în jos. Rowan crezu că închisese ochii, apoi văzu strălucirea din spatele pleoapelor. Femeia îşi încrucişă mîinile pe masă, înaintea ei.

– Era el, spuse ea. Era bărbatul care a făcut-o pe mama ta să înnebunească, ca şi pe mama mea, înainte. Bărbatul care a fost servitorul mamei mele şi i-a condus pe toţi din jurul ei. Ţi-au vorbit ceilalţi de el? Te-au avertizat?

– Nu mi-au spus nimic, spuse ea.

– Pentru că nu ştiu şi în sfîrşit îşi dau seama de acest lucru, iar acum ne lasă nouă secretele, aşa cum trebuia să fie de la început.

– Dar ce am văzut? De ce a venit la mine? Se mai gîndi o dată la visul din avion dar nu putu găsi răspunsul care să facă legătura.

– Pentru că el crede că eşti a lui acum, spuse femeia. Cea pe care s-o iubească, s-o atingă şi s-o conducă, promiţîndu-i că va fi sclavul ei.

Rowan se simţi din nou tulburată, un val de căldură invadîndu-i, încet, faţa. Cea pe care s-o atingă. Retrăi atmosfera chinuitoare a visului.

– Îţi va spune că el este cealaltă cale, spuse bătrîna. Cînd îţi va vorbi la ureche, astfel încît să nu audă nimeni, îţi va spune că este sclavul tău, că a trecut la tine de la Deirdre. Dar este o minciună sfruntată. Te va face a lui şi te va înnebuni dacă vei refuza să-i îndeplineşti dorinţele. Aşa a făcut cu toate. Se opri, strînse din sprîncenele ridate, colindînd cu privirea pe suprafaţa prăfuită a mesei. Cu excepţia celor care au fost destul de puternice ca să-l stăpînească, să-l facă sclavul care pretinde că este şi să-l folosească în scopuri proprii... Vocea se pierdu în depărtare. Propria lor răutate fără sfîrşit.

– Explică-mi.

– Te-a atins, nu-i aşa?

– Nu ştiu.

– Ba ştii. Te-ai înroşit în obraji, Rowan. Ei bine, să-ţi pun o întrebare, fata mea, tînăra mea independentă care a avut atît de mulţi bărbaţi, după propria ta alegere, a fost la fel de bine ca atunci cînd te-a atins un muritor? Gîndeşte-te înainte să-mi dai un răspuns. Îţi va spune că nici un muritor nu îţi va oferi plăcerea pe care ţi-o poate oferi el. Dar e adevărat? Această plăcere are un preţ extraordinar.

– Am crezut că este un vis.

– Dar l-ai văzut.

– A fost în noaptea dinainte. M-a atins în vis. A fost altceva.

– A atins-o pînă în momentul cînd a murit, spuse femeia. Oricît de multe medicamente i-au dat, chiar dacă avea privirea tîmpă şi nu mai putea să meargă. Venea şi o atingea noaptea, cînd era în pat. Se răsucea în pat, ca o tîrfă oarecare, sub atingerea lui... Îşi înghiţi cuvintele, apoi zîmbetul îi reveni pe buze, ca o lumină. Te deranjează asta? Eşti supărată pe mine că îţi spun asta? Crezi că era o privelişte plăcută?

– Cred că era bolnavă şi îşi pierduse minţile şi mai cred că este omenesc.

– Nu, draga mea, legătura lor nu era omenească.

– Vrei să cred că am văzut o fantomă, că mi-a atins mama şi că într-un fel sau altul l-am moştenit?

– Da, şi stăpîneşte-ţi mînia. Mînia ta este periculoasă.

Rowan era şocată. Simţi un val de teamă şi confuzie.

– Îmi citeşti gîndurile, ai făcut-o tot timpul.

– Da, cît pot de bine. Mi-aş dori s-o pot face mai bine. Mama ta nu era singura femeie din casa asta care avea puteri magice. Trei generaţii înaintea mea au fost sortite să poarte colierul. L-am văzut cînd aveam trei ani, era atît de luminos şi de puternic încît putea să-şi strecoare mîna într-a mea, putea să mă ridice în aer, da, să mă ridice cu totul, dar l-am refuzat. I-am întors spatele. I-am spus: „Întoarce-te-n iadul din care ai venit. Şi mi-am folosit puterea pentru a lupta cu el".

– Colierul îmi revine pentru că îl pot vedea?

– Îţi revine pentru că eşti singura fată iar o altă alegere nu este posibilă. Îţi revine indiferent că puterile îţi sînt slabe sau nu. Dar nu contează, pentru că eşti puternică, foarte puternică, întotdeauna ai fost. Făcu o pauză, judecîndu-o din nou pe Rowan, faţa fiindu-i indescifrabilă pentru o clipă, poate lipsită de orice expresie. Da, indefinită, inconsecventă, bineînţeles, şi necontrolată, poate, dar puternică.

– Nu mă supraestima, spuse Rowan moale. Eu n-o fac niciodată.

– Cu mult timp în urmă, Ellie mi-a spus tot, spuse femeia. Ellie mi-a spus că poţi face florile să se ofilească şi apa să fiarbă. „Este o vrăjitoare mai puternică decît au fost vreodată Antha sau Deirdre" asta mi-a spus, plîngînd şi implorîndu-mă să-i dau sfaturi. „Ţine-o departe!" am spus. „Ai grijă să nu vină niciodată acasă, să nu afle niciodată! Să nu înveţe niciodată să-şi folosească puterea."

Rowan oftă. Ignoră durerea surdă pe care o simţise la auzul numelui Ellie, la faptul că Ellie vorbise cu aceşti oameni despre ea. Era singură. Şi toţi ceilalţi erau aici. Pînă şi femeia asta nenorocită.

– Îţi simt din nou mînia, împotriva mea, împotriva a ceea ce crezi că ştii că i-am făcut mamei tale!

– Nu vreau să fiu supărată pe tine, spuse Rowan cu voce joasă. Vreau doar să-nţeleg ce spui. Vreau să ştiu de ce am fost luată...

Din nou, femeia căzu într-o tăcere profundă. Degetele îi zăboviră pe caseta de bijuterii, apoi le îndoi şi le aşeză pe piept, rămînînd nemişcată; erau aproape la fel de moi ca şi cele ale lui Deirdre, în sicriu.

Rowan se uită în altă parte. Privi peretele opus şi peisajul imens, înfăţişînd cerul, de deasupra şemineului.

– Aceste cuvinte nu-ţi aduc nici cea mai mică alinare? Nu te-ai întrebat în toţi aceşti ani dacă erai singura din lume care putea citi gîndurile celorlalţi, singura care ştia cînd cineva apropiat urma să moară? Singura care putea să îndepărteze oamenii folosindu-şi mînia? Priveşte lumînările. Poţi să le stingi şi să le aprinzi din nou. Fă-o!

Rowan nu făcu nimic. Se uită fix la lumînări. Simţea cum tremură. *Doar dacă ai şti cu adevărat, dacă ai şti cu adevărat ce-aş putea să-ţi fac acum...*

– Dar, vezi, eu îţi pot simţi puterea pentru că şi eu sînt puternică, mai puternică decît Antha sau Deirdre. Aşa l-am ţinut în şah în casa asta, aşa l-am împiedicat să-mi facă rău. Aşa am pus treizeci de ani între el şi copilul lui Deirdre. Stinge lumînările, apoi aprinde-le. Vreau să te văd făcînd asta.

– N-o voi face. Şi nu mai vreau să te joci cu mine. Spune ce ai de spus. Dar nu te mai juca. Nu mă mai tortura. Nu ţi-am făcut nimic niciodată. Spune-mi cine este şi de ce m-ai luat de lîngă mama mea.

– Dar ţi-am spus. Te-am luat de lîngă ea ca să te scap de el şi de acest colier, de această moştenire de blesteme şi bogăţie adunată prin amestecul şi puterea lui. O studie pe Rowan şi apoi continuă, vocea îngroşîndu-i-se fără să fie mai puţin precisă. Te-am luat de lîngă ea ca să nu-i fac voia, s-o despart de o cîrjă pe care să se sprijine, o ureche în care să-şi verse amarul, un complice pe care să-l afunde şi să-l chinuie în slăbiciunea şi mizeria ei.

Împietrită de mînie, Rowan nu răspunse. Văzu cu ochii minţii femeia brunetă din sicriu. Avea în minte imaginea cimitirului Lafayette, învăluit în întuneric, tăcut şi părăsit.

– Ai avut treizeci de ani ca să devii puternică şi corectă, departe de această casă, departe de evenimentele din trecut. Şi ce ai devenit, un doctor deosebit de ceilalţi colegi ai tăi, iar cînd ai făcut rău folosindu-ţi puterea, te-ai retras condamnîndu-te pe bună dreptate, ruşinea te-a împins spre un sacrificiu de sine şi mai mare.

– Cum de ştii aceste lucruri?

– Văd. Ceea ce văd este neclar, dar văd. Văd răul, deşi nu văd faptele, pentru că sînt acoperite chiar de vina şi ruşinea care le anunţă.

– Atunci ce vrei de la mine? O mărturisire? Chiar tu ai spus că am renunțat la ceea ce am făcut pentru că era greșit. Am căutat altceva, mult mai solicitant și mai bun.

– Să nu ucizi, șopti femeia.

Pe Rowan o izbi o durere ascuțită și privi cu groază cum ochii femeii s-au mărit, bătîndu-și joc de ea. Confuză, Rowan înțelesese șiretlicul și se simți fără apărare. Pentru o clipă, femeia-i invocase, prin ceea ce-i spusese, chiar imaginea din mintea lui Rowan pe care o căuta.

Ai ucis. Din mînie ai luat viața. Ai făcut-o deliberat. Iată cît de puternică ești.

Rowan se cufundă adînc în sine uitîndu-se cu atenție la ochelarii rotunzi și plați care captau lumina și apoi îi dădeau drumul, iar ochii negri abia se vedeau din spatele lor.

– Te-am învățat ceva? întrebă femeia.

– Îmi pui răbdarea la încercare, spuse Rowan. Îți amintesc că nu ți-am făcut nimic. N-am venit să-ți cer răspunsuri. N-am acuzat pe nimeni. N-am venit să revendic această bijuterie, casa sau orice altceva. Am venit să-mi văd mama decedată și am intrat în casă pentru că m-ai invitat. Sînt aici ca să ascult. Dar nu voi mai ști mult de glumă. Nici pentru toate secretele din acest loc al iadului. Și nu te teme de fantomă, chiar dacă se amuză arătînd ca un arhanghel.

Femeia se uită o clipă fix la ea. Apoi ridică din sprîncene și rîse, scurt, brusc, surprinzător de feminin. Continuă să zîmbească.

– Bine spus, draga mea, spuse ea. Acum șaptezeci și cinci de ani, mama mi-a spus că el putea să facă zeii greci să plîngă de invidie, atît de frumos era cînd a intrat în dormitorul ei. Se relaxă încet pe scaun, țuguindu-și buzele, apoi zîmbi din nou. Dar niciodată n-a ținut-o departe de muritorii chipeși. Îi plăcea același gen de bărbați ca și ție.

– Ți-a spus Ellie și asta?

– Mi-a spus multe lucruri. Dar nu mi-a spus niciodată că era bolnavă. Niciodată nu mi-a spus că era pe moarte.

– Cînd sînt pe moarte, oamenilor le este teamă, spuse Rowan. Sînt absolut singuri. Nu poate muri nimeni în locul lor.

Bătrîna coborî privirea. Rămase mai mult timp tăcută, apoi mîinile i se mişcară iar pe capacul moale al casetei de bijuterii şi, apucîndu-l, îl deschise cu zgomot. O întoarse încet, astfel încît lumina lumînărilor să se reflecte în smaraldul dinăuntru, prins pe un lanţ de aur încîlcit. Era cel mai mare giuvaier pe care Rowan îl văzuse vreodată.

– Visam să mor, spuse Carlotta, uitîndu-se lung la smarald. M-am rugat să mor. Ridică încet privirea, măsurînd-o pe Rowan, şi încă o dată ochii i se măriră, fruntea încreţindu-i-se deasupra sprîncenelor cărunte. Sufletul ei părea să fie închis, cufundat în tristeţe şi, pentru o clipă, uită să se ascundă de Rowan în spatele răutăţii şi inteligenţei. Se uita doar la Rowan.

– Vino, să-ţi arăt, spuse ea, ridicîndu-se. Nu cred că mai avem mult timp.

– De ce spui asta! şopti repede Rowan. Ceva din comportamentul schimbat al bătrînei o îngrozi. De ce te uiţi la mine aşa?

Femeia doar zîmbi.

– Vino, spuse ea. Ia o lumînare, dacă vrei. Unele becuri mai ard încă. Altele s-au ars de mult şi sînt inutile. Urmează-mă.

Se ridică de pe scaun, desprinse cu atenţie bastonul de lemn de spătar, mergînd cu o siguranţă surprinzătoare. Trecu pe lîngă Rowan care stătea privind-o, ferind flacăra slabă a lumînării din mîna stîngă.

Lumina se mişca repede pe perete pe măsură ce înaintau prin hol, oprindu-se o clipă pe un tablou vechi, portretul unui bărbat care deodată păru viu şi care o privi fix pe Rowan. Se opri, întorcînd brusc capul şi privind în sus pentru a se convinge că nu fusese decît o iluzie.

– Ce este? spuse Carlotta.

– Am crezut doar... Privi portretul pictat cu măiestrie al unui bărbat cu ochii negri, care zîmbea, mai mult ca sigur mort, îngropat sub straturi de vopsea crăpată.

– Ce?

– Nu contează, spuse Rowan şi-şi continuă drumul, privind flacăra care înainta. Lumina îl făcuse să arate ca şi cum s-ar mişca.

Femeia se întoarse şi privi fix portretul în timp ce Rowan stătea lîngă ea.

– Vei vedea multe lucruri ciudate în casa aceasta, spuse. Vei trece prin camere goale numai ca să te întorci pentru că ai văzut o siluetă mişcîndu-se sau pe cineva privindu-te.

Rowan o privi cu atenţie. Nu părea nici glumeaţă, nici răutăcioasă, doar gînditoare.

– Îţi este frică de întuneric? o întrebă Carlotta.

– Nu.

– Vezi bine pe întuneric.

– Da, mai bine decît majoritatea.

Femeia se răsuci şi o luă către uşa înaltă de lîngă scări şi apăsă pe un buton. Cu un zăngănit înăbuşit, liftul coborî, apoi se opri greoi, cu o smucitură. Femeia întoarse mînerul sferic, deschise uşa, dezvăluind o poartă din alamă pe care o împinse cu greutate.

Păşiră înăuntru, pe un covoraş uzat, înconjurat de pereţii acoperiţi cu ţesături întunecate, luminaţi de un beculeţ fixat în tavanul din metal.

– Închide uşile, spuse femeia, iar Rowan se supuse, se întinse după mîner şi închise poarta.

– De asemenea, ai putea să-nveţi cum să foloseşti ce este al tău, adăugă ea. Un miros fin de parfum venea spre ea, asemănător cu Chanel, amestecat cu mirosul inconfundabil de pudră. Apăsă pe butonul mic, negru, din cauciuc, aflat în dreapta ei. Au

urcat repede, ceea ce a surprins-o pe Rowan. Holul de la etajul doi era mai întunecat decît cel de jos. Aerul era mai cald. Nu era nici o uşă sau fereastră deschisă, aşa că nu se vedea lumina din stradă, iar lumînarea oferea o priveliştе mai întunecată a uşilor cu panouri albe şi a unei scări care urca.

– Intră în camera aceasta, spuse bătrîna, deschizînd uşa din stînga şi conducînd-o, bastonul lovind surd covorul gros, înflorat.

Jaluzelele erau întunecate şi putrede ca cele din sufrageria de la parter, iar patul era îngust, din lemn, cu baldachin parţial, înalt şi sculptat în formă de vultur. Un model asemănător era sculptat simetric pe tăblia de la capătul patului.

– În acest pat a murit mama ta, spuse Carlotta.

Rowan privi salteaua jerpelită. Văzu o pată mare, întunecată, pe stofa în dungi, apoi o licărire, aproape ca o străfulgerare, în întuneric. Insecte! Insecte mici, negre, mîncau din stofa pătată. Pe măsură ce înainta, ele fugeau din lumină spre cele patru colţuri ale saltelei. I se tăie respiraţia şi aproape că scăpă lumînarea.

Bătrîna părea învăluită în gînduri, protejată oarecum de priveliştea neatrăgătoare.

– Este revoltător, spuse Rowan încet. Cineva ar trebui să facă curat în această cameră!

– Poţi să pui să ţi-o cureţe, dacă vrei, spuse bătrîna, este camera ta acum.

Căldura şi prezenţa gîndacilor îi făcură rău lui Rowan. Se dădu înapoi şi-şi sprijini capul de tocul uşii. Alte mirosuri de trandafir ce-i făceau greaţă.

– Ce altceva mai vrei să-mi arăţi? întrebă calmă. Stăpîneşte-ţi mînia, îşi şopti, privind pereţii decoloraţi şi noptiera mică plină de statuete din ipsos şi lumînări. Sinistru, urît, murdar. A murit în mizerie. A murit aici. Neglijată.

– Nu, spuse bătrîna. Nu a fost neglijată. La urma-urmei, ce ştia ea despre ce avea în jur? Citeşte rezultatele examenelor medicale.

Bătrîna trecu încă o dată pe lîngă ea, întorcîndu-se pe hol.

– Şi acum trebuie să urcăm scările, spuse ea, pentru că liftul nu urcă mai sus.

Roagă-te să nu ai nevoie de ajutorul meu, gîndi Rowan. Renunţă la gîndul de a o atinge. Încercă să o facă să-şi recapete răsuflarea, să-i liniştească freamătul interior. Aerul greu, alterat, în care se simţeau încă mirosuri urîte, slabe, părea să se agaţe de ea, de hainele ei, de faţa ei.

O privi pe femeie urcînd fiecare treaptă încet, dar sigur.

– Vino, Rowan Mayfair, îi spuse peste umăr. Adu lumînarea. Vechile duze de gaz de sus sînt de mult deconectate.

Rowan o urmă, aerul devenind din ce în ce mai cald. Îndreptîndu-se către palierul îngust, văzu cîteva trepte, apoi palierul de la etajul trei. Pe măsură ce urca, i se părea că toată căldura din casă se adunase acolo.

Prin fereastra sărăcăcioasă din dreapta ei pătrundea lumina palidă, îndepărtată, a felinarelor. Erau două uşi, una în stînga şi alta chiar în faţa lor.

Femeia deschise uşa din stînga.

– Vezi că este o lampă cu gaz pe masa dinăuntru, spuse. Aprinde-o!

Rowan aşeză lumînarea şi ridică sticla lămpii. Mirosul de gaz era neplăcut. Apropie lumînarea aprinsă de fitil. Flacăra mare şi strălucitoare deveni şi mai puternică pe măsură ce cobora abajurul lămpii. Ţinu în sus lampa pentru a descoperi o cameră spaţioasă, cu tavanul jos, plină de praf, igrasie şi pînze de păianjen. Din nou insecte care fugeau de lumină. Tresări la auzul unui foşnet, dar mirosul lemnului era puternic, mai puternic chiar decît cel de haine putrede şi mucegai.

Văzu cufere sprijinite de perete, lăzi din lemn care zăceau înghesuite pe un pat din alamă aşezat într-un colţ sub una din cele două ferestre pătrate. O perdea deasă de viţă-de-vie acoperea fereastra pe jumătate, picăturile strălucitoare de ploaie de pe frunze făcîndu-le mai vizibile. Draperiile căzuseră de mult şi zăceau grămadă pe pervaz.

Cărţile erau înşiruite pe peretele din stînga, flancînd şemineul şi poliţa lui mică din lemn, rafturile ridicîndu-se pînă la tavan. Cărţile zăceau în dezordine pe scaunele vechi, tapisate, care păreau acum moi, spongioase, din cauza umezelii şi vechimii. Lumina lămpii străluci în alama mată a patului. Lumină o pereche de pantofi din piele mată, fără strălucire, care păreau aruncaţi spre un covoraş lung şi gros făcut sul, plin de cocoloaşe, sprijinit de şemineul nefolosit.

Era ceva ciudat în legătură cu pantofii, precum şi cu covoraşul. Era oare faptul că acel covoraş era legat cu lanţ ruginit şi nu cu sfoară cum ar fi fost normal?

Îşi dădu seama că bătrîna o privea.

– A fost camera unchiului Julien, spuse bătrîna. Pe fereastra aceea a ieşit mătuşa ta Antha pe acoperiş, a căzut şi a murit lovindu-se de dalele de piatră.

Rowan îndreptă lampa, ţinînd-o mai strîns de mijlocul gîtuit al sticlei. Nu spuse nimic.

– Deschide primul cufăr din dreapta, spuse bătrîna.

Ezitînd o clipă, deşi nu ştia de ce, Rowan îngenunchie pe podeaua plină de praf, puse lampa lîngă cufăr şi examină capacul şi lacătul spart. Cufărul era din pînză groasă, legat cu piele şi prins cu ţinte din alamă. Ridică uşor capacul şi-l împinse în spate uşor, încît să nu zgîrie peretele.

– Vezi ce este înăuntru?

– Păpuşi, răspunse Rowan. Păpuşi din... păr şi oase.

– Da, oase, păr de om, piele de om, resturi de unghii. Păpuşi înfăţişînd rudele tale de gen feminin atît de îndepărtate încît cele mai vechi nici nu au nume şi se fac praf dacă le ridici.

Rowan le studie cum erau aşezate cu atenţie pe mai multe rînduri, pe un aşternut de pînză subţire, unele cu faţa desenată cu grijă şi cu părul lung, prins în coc, cu beţe în loc de braţe şi picioare, altele cu corpul moale, aproape fără formă. Cea mai nouă şi cea mai frumoasă dintre toate era făcută din mătase, cu o perlă cusută pe rochie; faţa-i era dintr-un os lustruit, iar nasul, ochii şi gura erau pictate cu cerneală maro închis, poate, chiar cu sînge.

– Da, este sînge, spuse bătrîna. Şi ea este străbunica ta, Stella.

Păpuşa părea să rînjească la Rowan. Cineva îi lipise părul negru cu clei. Oasele ieşeau din rochia de mătase încorsetată.

– De unde provin oasele?

– De la Stella.

Rowan se lăsă-n jos, apoi se dădu înapoi, încleştîndu-şi degetele. Nu putea să le atingă. Ridică marginea pînzei într-o doară şi văzu dedesubt un alt strat, iar păpuşile de aici aproape că se prefăcuseră în praf. Se afundaseră în material şi probabil că nu mai puteau fi ridicate fără să se strice.

– Ne duc înapoi în Europa. Ia-o pe cea mai veche. Poţi să-ţi dai seama care este?

– Este inutil. Se va destrăma dacă o ating. Şi apoi, nu ştiu care este. Puse pînza înapoi, netezind stratul de deasupra cu băgare de seamă. Iar cînd atinse oasele cu degetele, simţi o vibraţie neaşteptată, ca o lovitură, de parcă văzuse o lumină puternică. În minte îi apăru diagnosticul... tulburări ale lobului temporal, atac de apoplexie. Totuşi, diagnosticul părea prostesc, aparţinînd altui domeniu.

Privi fix feţele păpuşilor.

– Care este scopul? Pentru ce?

– Ca să vorbeşti cu ele cînd vrei şi le invoci ajutorul, astfel încît ele să poată veni din iad pentru a-ţi îndeplini dorinţa. Femeia îşi întinse buzele uscate într-un rînjet slab, iar faţa i se schimonosi. De parcă ar veni din focul iadului să-ndeplinească dorinţa cuiva.

Rowan oftă lung, încet şi ironic, privind din nou păpuşile şi chipul hidos al Stellei.

– Cine le-a făcut?

– Ele, toate, de-a lungul timpului. Cortland s-a strecurat noaptea şi a tăiat piciorul mamei mele, Mary Beth, cînd era în sicriu. Tot Cortland a luat şi oasele Stellei. Ea a vrut să fie îngropată acasă. Ştia că el o va face, pentru că bunica ta Antha era prea mică.

Rowan se cutremură. Lăsă capacul cufărului, ridică cu atenţie lampa şi se ridică în picioare scuturîndu-şi praful de pe genunchi. Acest Cortland, bărbatul care a făcut asta, cine era el? Nu cumva era bunicul lui Ryan de la înmormîntare?

– Da, draga mea, chiar el, spuse bătrîna. Cortland, cel frumos, Cortland cel răutăcios, Cortland marioneta care a condus această familie secole întregi. Cortland care ţi-a violat mama cînd i-a cerut ajutorul. Bărbatul care s-a cuplat cu Stella pentru a o crea pe Antha, care, apoi, i-a dat naştere lui Deirdre, cu care el te-a conceput, pe tine, fiica şi strănepoata lui.

Rowan rămase tăcută, închipuindu-şi ordinea naşterilor şi situaţia încîlcită.

– Cine a făcut păpuşa mamei mele? întrebă ea, privind fix chipul femeii care părea înfricoşător în lumina jucăuşă.

– Nimeni. Doar dacă tu însăţi te vei duce la cimitir, vei da la o parte piatra şi îi vei tăia mîinile. Crezi că vei putea face asta? El te va ajuta s-o faci, ştii, bărbatul pe care l-ai văzut deja. Va veni dacă-ţi vei pune colierul şi-l vei chema.

– Nu ai nici un motiv să mă faci să sufăr, spuse Rowan. Nu particip la aşa ceva.

– Îţi spun ce ştiu. Jocul lor era magia neagră. Întotdeauna. Îţi spun ce trebuie să ştii, ca să alegi. Te vei supune acestei ticăloşii? O vei continua? Vei ridica acele păpuşi nenorocite şi vei chema spiritele morţilor aşa încît diavolii din iad să se joace cu tine?

– Nu cred în asta, spuse Rowan. Cred că nici tu.

– Cred ce am văzut. Cred ce simt cînd le ating. Sînt malefice aşa cum moaştele sînt sfinte. Dar vocile care vorbesc prin ele sînt toate ale unuia singur, este vocea diavolului. Nu crezi ce ai văzut cînd a venit la tine?

– Am văzut un bărbat brunet. Nu era o fiinţă omenească, ci un fel de halucinaţie.

– Era Satana. Îţi va spune că nu este aşa. Îţi va da un nume frumos şi-ţi va recita poezii. Dar este diavolul dintr-un singur motiv. Minte şi distruge şi te va distruge pe tine şi pe copiii tăi de va putea, pentru că scopul lui este cel care contează.

– Adică?

– Să fie viu, atîta timp cît noi sîntem vii. Să vină prin intermediul nostru, să vadă şi să simtă ceea ce vedem şi simţim noi.

Femeia se întoarse cu spatele, merse sprijinită în baston spre peretele din stînga, la şemineu, oprindu-se lîngă covoraşul zdrenţuit, făcut sul, privind apoi în sus cărţile care acopereau rafturile de pe ambele părţi ale coşului căptuşit de deasupra căminului.

– Poveşti, spuse ea, poveşti ale tuturor celor dinaintea noastră, scrise de Julien. A fost camera lui Julien, ascunzătoarea lui Julien. Aici şi-a notat confesiunile. Cum s-a culcat cu sora lui Katherine pentru a o avea pe mama mea, Mary Beth, şi apoi cum s-a culcat cu ea pentru a o avea pe sora mea Stella. Iar cînd a vrut să se culce cu mine, l-am scuipat în faţă şi mi-am înfipt

ghearele în ochii lui. L-am amenințat că-l omor. Se întoarse ca s-o privească fix pe Rowan. Magie neagră, vrăji diavolești, însemnări ale victoriilor lui nenorocite pe măsură ce-și pedepsea dușmanii și își seducea iubitele. Toți serafimii din ceruri n-ar fi putut să-i satisfacă poftele lui Julien.

– Asta scrie acolo?

– Chiar mai mult. Dar nu i-am citit niciodată cărțile și n-o voi face niciodată. Mi-a fost îndeajuns să-i citesc gîndurile cînd stătea zi de zi în biblioteca de jos, înmuind tocul în cerneală, rîzînd în sinea lui și dînd frîu liber imaginației. Asta a fost cu zeci și zeci de ani în urmă. Am așteptat atît de mult această clipă.

– De ce sînt cărțile încă aici? De ce nu le-ai ars?

– Pentru că am știut că dacă vei veni vreodată, va trebui să le vezi. Nici o carte nu are puterea unei cărți arse! Nu... Trebuie să citești chiar tu ce a fost, pentru că ceea ce spune cu propriile cuvinte nu poate decît să-l condamne. Făcu o pauză. Citește și alege, șopti ea. Antha nu a putut alege, nici Deirdre, dar tu o poți face. Tu ești puternică, deșteaptă și înțeleaptă. Văd asta la tine.

Își odihni mîinile pe mînerul bastonului și privi în altă parte cu coada ochilor, meditînd. Din nou, părul ei alb părea greu în comparație cu fața-i micuță.

– Eu am ales, spuse ea moale, aproape cu tristețe. M-am dus la biserică după ce Julien mă atinsese, după ce-i ascultasem cîntecele și-mi spusese minciunile. Cred cu sinceritate că el era convins că mă va cîștiga cu farmecele lui. M-am dus la altarul Fecioarei Maria, am îngenunchiat, m-am rugat și am simțit cel mai puternic adevăr. Nu conta dacă Dumnezeu din cer era catolic, protestant, sau hindus. Ceea ce conta era ceva mai profund, mai vechi și mai puternic decît orice altă imagine – era conceptul bunătății bazate pe susținerea vieții, abandonarea distrugerilor, a perversităților, a abuzurilor și a exploatării omului de către om. Era confirmarea umanului și a naturalului. O privi pe Rowan.

Am spus: „Doamne, fii cu mine. Maică Sfîntă, fii cu mine. Lăsaţi-mă să-mi folosesc puterea pentru a mă lupta cu ei şi pentru a-i învinge".

Îşi mută din nou privirea, uitîndu-se lung, poate, înapoi în trecut. Zăboviră mai mult timp asupra covoraşului bombat de la picioarele lor, legat cu un lanţ ruginit.

– Ştiam cu cine am de a face, chiar şi atunci. În anii care au urmat am învăţat ceea ce aveam nevoie. Am învăţat aceleaşi vrăji şi secrete pe care le foloseau şi ei, am învăţat să invoc cele mai rele spirite, pe care le foloseau şi ei. Am învăţat să lupt cu *el* în toată splendoarea sa, ajutată de spirite care mi se închinau, dar la care puteam renunţa doar pocnind din degete. Pe scurt, am folosit chiar armele lor împotriva lor.

Privirea îi era aspră, distantă, studia reacţia lui Rowan, care părea, totuşi, nepăsătoare.

– I-am spus lui Julien că nu voi accepta un copil dintr-un incest. I-am spus să nu-mi arate iluzii din viitor, să nu-mi joace feste, preschimbîndu-se într-un tînăr aflat în braţele mele, pentru că îi simt corpul îmbătrînit şi ştiu că el a fost acolo tot timpul. „Crezi că îmi pasă dacă eşti cel mai frumos bărbat din lume? Tu sau prietenul tău malefic? Crezi că eu alerg după capricii şi slăbiciuni?" Asta i-am spus şi i-am promis că, dacă mă va mai atinge, îmi voi folosi puterea pentru a-l respinge şi că nu voi avea nevoie de mîini pentru a face asta. Şi am văzut teama din ochii lui, chiar dacă nu învăţasem încă cum să-mi îndeplinesc ameninţările, teama faţă de puterea mea, de care el ştia, chiar şi atunci cînd eu eram nesigură. Poate că era doar teama faţă de cea pe care nu o putea seduce, tulbura şi cîştiga. Zîmbi, buzele ei subţiri dezvăluind un şir strălucitor de dinţi falşi. Este îngrozitor, ştii, pentru cel care trăieşte exclusiv din seducţie.

Se cufundă în tăcere, cucerită, probabil, de amintiri.

Rowan respiră adînc, ignorînd transpirația de pe față și căldura dată de lampă. Privind-o, avu un sentiment de nefericire, irosire și ani întregi de singurătate. Ani plini de deșertăciune, rutină, plictiseală, amărăciune și convingerea cumplită că poate ucide...

– Da, să ucid, oftă femeia. Am făcut asta pentru a-i proteja pe cei vii de cel care nu era niciodată viu și i-ar fi posedat dacă ar fi putut.

– De ce noi? dori Rowan să afle. De ce sîntem jucăriile acestui spirit de care vorbești, de ce tocmai noi din toată lumea asta? Nu sîntem singurele care putem vedea spiritele.

Bătrîna oftă lung.

– Ai vorbit vreodată cu el? întrebă Rowan. Ai spus că a venit la tine în copilărie și ți-a spus la ureche cuvinte pe care nimeni nu putea să le audă. L-ai întrebat vreodată cine este și ce vrea cu adevărat?

– Crezi că mi-ar fi spus adevărul? Nu-ți va spune adevărul, ține minte ce-ți spun. Îi servești drept hrană dacă îl întrebi, e ca și cînd ai pune ulei în lampă, flacăra va fi mai puternică.

Deodată bătrîna se închise în sine.

– Va alege din mintea ta răspunsul cel mai potrivit pentru a te controla, pentru a te înrobi. Va țese o pînză de minciuni atît de deasă încît nu vei mai vedea lumea. Îți vrea puterea și va găsi cuvintele potrivite pentru a o lua. Rupe lanțul, copilă! Ești cea mai puternică dintre toate! Rupe lanțul și se va întoarce în iad, pentru că nu are unde să se ducă în altă parte în toată lumea asta, ca să găsească putere ca a ta. Nu vezi? El a creat-o. Născută din soră și frate, unchi și nepoată, mamă și fiu, da, și asta, cînd a trebuit să o facă, să creeze o vrăjitoare și mai puternică, doar mergîndu-i prost din cînd în cînd, dar cîștigînd ce a pierdut cu o generație, chiar mai multă putere, cu următoarea. Ce mai contau Antha și Deirdre cînd o putea avea pe Rowan?

– Vrăjitoare? Ai spus cuvîntul vrăjitoare? întrebă Rowan.

– Toate erau vrăjitoare, nu vezi? Bătrîna o cercetă cu privirea pe Rowan. Mama ta, mama ei şi mama ei înainte, Julien cel rău şi demn de dispreţ, tatăl lui Cortland, care a fost tatăl tău. Eu însămi am fost aleasă pînă cînd m-am răsculat.

Rowan strînse mîna stîngă, înfigîndu-şi unghiile în palmă şi privi fix în ochii bătrînei, dezgustată şi, totuşi, incapabilă să-şi mute privirea.

– Incestul, draga mea, a fost cel mai mic păcat al lor, dar cel mai important punct din planurile lor, incestul, pentru a întări trăsăturile şi pentru a dubla puterile, pentru a purifica sîngele, pentru a da naştere unei vrăjitoare iscusite şi formidabile în fiecare generaţie, mergînd atît de mult înapoi, încît s-a pierdut în negura istoriei europene. Să-ţi spună englezul, cel care a venit cu tine la biserică, cel care te-a ţinut de braţ. Să-ţi spună el numele femeilor ale căror păpuşi sînt în cufăr. El ştie. Va lăuda magia neagră şi arborele lui genealogic.

– Vreau să ies din această cameră, şopti Rowan. Se întoarse, luminînd palierul.

– Ştii că este adevărat, spuse bătrîna în spatele ei. Ai ştiut întotdeauna că, adînc, în sufletul tău, este ceva necurat.

– Îţi alegi greşit cuvintele. Vorbeşti despre puterea diavolului.

– Ei bine, ştiu că tu poţi să-i pui capăt. Poate acesta este scopul pentru care ai această putere, să poţi face ce am făcut şi eu şi să întorci această putere împotriva lui. Întoarce-o împotriva tuturor vrăjitoarelor!

Îşi făcu loc pe lîngă Rowan, atingîndu-i glezna cu tivul rochiei, sprijinindu-se în bastonul care făcea un zgomot surd, ca şi mai înainte, şi ieşi pe hol, făcîndu-i semn lui Rowan să o urmeze.

S-au îndreptat către cealaltă uşă şi, pe măsură ce se apropiau, un miros urît, copleşitor, le izbi cu putere. Rowan se dădu înapoi, abia respirînd. Apoi făcu ce ştia că trebuie să facă, respiră aerul greu şi îl înghiţi, pentru că nu era altă cale de a-l suporta.

Ridică lampa cît putu de sus şi descoperi o încăpere îngustă care semăna mai degrabă cu un depozit. Erau multe borcane şi sticle, aşezate pe rafturi provizorii, pline cu un lichid aproape negru. Erau mostre în recipiente, lucruri descompuse, urît mirositoare. În cameră plutea un miros greu de alcool şi de alte produse chimice, dar, în cea mai mare parte, de carne în putrefacţie. Era imposibil de imaginat că aceste borcane şi sticle s-ar fi putut sparge iar mirosul lor oribil s-ar fi răspîndit peste tot.

– Pe toate le chema Marguerite, spuse bătrîna, pe mama lui Julien a chemat-o Marguerite şi pe mama lui Katherine, care a fost bunica mea. Nu mă aştept să-ţi aminteşti aceste nume. Le poţi găsi în vechile însemnări din biblioteca de jos. Dar ţine minte ce-ţi spun. Marguerite a umplut aceste borcane cu lucruri cumplite. Vei vedea cînd le vei desface. Sînt lucruri înspăimîntătoare în borcane... şi avea puterea de a vindeca! Rosti cuvintele cu dispreţ, aproape şuierînd. Avea acelaşi dar ca şi tine, să atingă bolnavii cu mîinile şi să reunească celulele pentru a vindeca rana sau cancerul. Şi iată ce-a făcut cu darul ei. Apropie lampa.

– Nu vreau să văd asta acum.

– Eşti medic, nu-i aşa? Nu ai făcut disecţii pe morţi de toate vîrstele? I-ai deschis, nu-i aşa?

– Sînt chirurg. Operez pentru a păstra şi prelungi viaţa. Nu vreau să văd lucrurile astea acum...

Totuşi, în timp ce vorbea, examina borcanele, uitîndu-se la cele mai mari în care lichidul era încă destul de limpede pentru a vedea ceva moale, rotund, plutind, jumătate ascuns în umbră. Dar era îngrozitor ceea ce văzu acolo. Părea un cap de om. Se dădu înapoi de parcă ar fi luat foc.

– Spune-mi ce ai văzut?

– De ce-mi faci asta? spuse cu voce joasă, uitîndu-se fix la borcan, la ochii întunecaţi şi putrezi care înotau în lichid şi la părul care semăna cu iarba de mare. Se întoarse cu spatele la

borcan şi o privi pe Carlotta. Mi-am văzut mama îngropată astăzi. Ce mai vrei de la mine?

– Ţi-am spus.

– Nu mă pedepseşti pentru că m-am întors, mă pedepseşti pentru că vreau doar să ştiu, mă pedepseşti pentru că ţi-am stricat planurile.

Era, oare, un rînjet pe faţa femeii?

– Nu înţelegi că sînt singură acum? Vreau să-mi cunosc familia. Nu mă poţi face să mă supun voinţei tale.

Tăcere. Era înăbuşitor. Nu ştia cît mai poate rezista.

– Asta i-ai făcut mamei mele? spuse ea, cu vocea aprinsă de mînie. Ai făcut-o să se supună voinţei tale?

Se trase înapoi, de parcă mînia o îndepărta de ea, strîngînd în mînă sticla lămpii care era fierbinte de la fitilul aprins, atît de fierbinte încît abia o mai putea ţine.

– Mi se face rău în camera asta.

– Draga mea, spuse femeia. Ceea ce ai văzut în borcan era capul unui bărbat. Bine, priveşte-l cu atenţie la timpul potrivit. Şi pe ceilalţi îi găseşti acolo.

– Sînt descompuse, deteriorate, sînt atît de vechi că nu mai sînt bune de nimic, dacă au fost vreodată. Vreau să ies de aici.

Totuşi, se uită în urmă la borcan, îngrozită. Îşi duse mîna stîngă la gură de parcă ar fi putut să se apere, privi lung lichidul întunecat şi văzu din nou gaura neagră a unei guri ale cărei buze se descompuneau încet iar dinţii albi străluceau; văzu apoi ochii gelatinoşi. Nu te uita. Dar ce era în borcanul de alături? Se mişca ceva în lichid – viermi. Sigiliul era rupt.

Se întoarse şi părăsi camera, sprijinindu-se de perete, cu ochii închişi şi lampa aprinsă în mînă. Urechile îi pocneau şi pentru o clipă crezu că i se va face rău. Va vomita chiar aici, pe podeaua din capătul acestor scări murdare, lîngă femeia asta insuportabilă şi răutăcioasă. O auzi trecînd pe lîngă ea, apoi

îndepărtîndu-se. Cobora scările, mai încet ca înainte, apoi, cînd Carlotta ajunse pe palierul inferior, paşii deveniră mai rapizi.

– Coboară, Rowan Mayfair, spuse ea.

– Stinge lampa, aprinde lumînarea, ca înainte, şi adu-o.

Încet, Rowan îşi reveni. Îşi duse mîna stîngă-n păr. Luptîndu-se cu un nou val de greaţă, intră încet în dormitor. Aşează lampa pe măsuţa de lîngă uşă, de unde o luase, tocmai cînd se gîndea că degetele ei nu mai suportau căldura şi, pentru o clipă, ţinu mîna dreaptă la gură, încercînd să-şi aline durerea provocată de arsură. Apoi ridică încet lumînarea şi o lăsă încet în sticla lămpii, pentru că ştia că sticla era prea fierbinte ca s-o atingă. Lumînarea se aprinse, ceara picurînd pe fitilul lămpii, apoi stinse lampa şi rămase nemişcată o clipă, privirea căzîndu-i pe covoraşul rulat şi perechea de pantofi aruncaţi înspre el.

Nu sînt aruncaţi, gîndi ea. Înaintă încet spre pantofi, întinse încet piciorul stîng pînă cînd vîrful pantofului ei atinse unul dintre pantofi, apoi lovi pantoful şi-şi dădu seama că era prins în ceva, chiar dacă părea liber. Văzu osul alb, lustruit, al piciorului ieşind din pantof şi intrînd în covor.

Se uită paralizată la os şi la covoraşul rulat. Mergînd pe lîngă el văzu la celălalt capăt ceea ce nu văzuse înainte, strălucirea întunecată a părului castaniu. Cineva era înfăşurat în covor. Cineva care murise cu mult timp în urmă şi, uite, pata de pe podea, pata aproape neagră de pe dosul covorului, acolo unde sîngele cursese şi se uscase cu mult timp în urmă; se vedeau chiar şi gîndacii prinşi în lichidul lipicios.

Rowan, promite-mi că nu te vei întoarce niciodată, promite-mi.

De undeva, de jos, auzi vocea Carlottei, atît de slabă încît semăna cu un gînd.

– Vino jos, Rowan Mayfair.

Rowan Mayfair, Rowan Mayfair, Rowan Mayfair...

Refuzînd să se grăbească, se îndreptă spre uşă, aruncînd încă o privire mortului ascuns în covor, osului alb şi subţire care ieşea din el. Apoi închise uşa şi coborî încet scările.

Bătrîna stătea lîngă uşa deschisă a liftului, abia privind-o, lumina galbenă, urîtă, a becului căzînd în totalitate pe ea.

– Ştii ce am găsit, spuse Rowan. Îşi potoli nervii pînă să ajungă la stîlpul scării. Flacăra lumînării dansă o clipă, aruncînd umbre palide, translucide pe tavan.

– Ai găsit mortul înfăşurat în covoraş.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a petrecut în casa asta? icni Rowan. Sînteţi toţi nebuni?

Cît de rece şi de stăpînită părea femeia, complet detaşată. Arăta spre uşa liftului.

– Vino cu mine, spuse ea. Nu mai este nimic de văzut şi doar puţine lucruri de spus...

– Mai sînt multe de spus, zise Rowan. Spune-mi, i-ai spus mamei mele aceste lucruri? I-ai arătat borcanele îngrozitoare şi păpuşile?

– Nu a înnebunit din cauza mea, dacă asta vrei să spui.

– Cred că orice copil care creşte în casa asta înnebuneşte.

– Şi eu cred la fel. De aceea te-am trimis de aici. Acum vino.

– Spune-mi ce s-a întîmplat cu mama.

O urmă din nou pe Carlotta în incinta prăfuită, închizînd grilajul şi uşa cu furie. În timp ce coborau, se întoarse şi o privi din profil. Da, era foarte bătrînă. Pielea era peste tot galbenă ca pergamentul, gîtul era foarte subţire şi fragil, iar venele se vedeau prin pielea subţire. Da, era atît de fragilă.

– Spune-mi ce s-a întîmplat cu ea, spuse Rowan, privind fix podeaua, neîndrăznind s-o mai privească îndeaproape. Nu-mi spune cum a atins-o în somn, ci spune-mi ce s-a întîmplat!

Liftul se opri cu o smucitură. Femeia deschise grilajul, împinse uşa şi ieşi în hol.

Cînd Rowan închise uşa, lumina se stinse de parcă liftul şi becul său nu existaseră niciodată. Era întuneric, aerul era răcoros şi închis şi se simţea mirosul ploii prin uşa de la întrare. Noaptea licărea afară, zgomotul ploii aducînd alinare.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, spuse din nou Rowan. Rosti cuvintele încet, cu amărăciune.

Au străbătut holul lung de la intrare, bătrîna în faţă, lăsîndu-se uşor pe bastonul aflat în mîna stîngă, Rowan în urmă, răbdătoare.

Lumina palidă a lumînării se strecură încet prin toată camera, de-abia zărindu-se tavanul. Chiar şi-n paragină, era o cameră frumoasă, cu şeminee din marmură şi oglinzi deasupra lor, care străluceau în întuneric. Avea ferestre înalte pînă la tavan, ca nişte uşi. Oglinzile opuse una alteia ofereau o imagine a întregii camere, una reflectînd imaginea celeilalte. Rowan văzu candelabrele reflectîndu-se la nesfîrşit. Propria-i siluetă era acolo, repetîndu-se într-una, apoi dispărînd în întuneric.

– Da, spuse bătrîna. Este o iluzie interesantă. Darcy Monahan a cumpărat aceste oglinzi pentru Katherine. El a încercat să o ducă pe Katherine departe de tot răul care o înconjura, dar a murit în această casă, de friguri galbene. Katherine a plîns tot restul vieţii sale. Dar oglinzile stau astăzi, aici şi acolo, deasupra şemineelor, aşa cum le-a pus Darcy.

Oftă, odihnindu-şi încă o dată mîinile pe mînerul bastonului.

– Toţi... din cînd în cînd... ne-am reflectat în aceste oglinzi, aşa cum te vezi şi tu acum, prinsă în acelaşi cadru.

Rowan nu răspunse. Tristă, distantă, dorea să vadă camera luminată, gravurile din marmura şemineelor, draperiile lungi din mătase aşa cum erau ele cu adevărat, medalioanele din ipsos de pe tavanul înalt.

Bătrîna se îndreptă către cea mai apropiată dintre cele două ferestre.

– Ridic-o, spuse ea. Alunecă. Tu eşti destul de puternică. Luă lumînarea de la Rowan şi o puse pe măsuţa de lîngă şemineu.

Rowan se întinse pînă la zăvor şi îl deschise, apoi deschise fereastra grea, împărţită în nouă ochiuri de geam, împingînd-o uşor pînă cînd îi ajunse aproape deasupra capului.

Văzu veranda împrejmuită; era noapte, aerul proaspăt era cald şi plin de mirosul ploii. O cuprinse un val de recunoştinţă şi rămase tăcută lăsînd aerul să-i mîngîie faţa şi mîinile. Se dădu într-o parte cînd bătrîna trecu pe lîngă ea.

Lăsată în urmă, lumînarea se zbătea în curentul de aer. Apoi au ieşit. Rowan păşi în întuneric. Din nou parfumul puternic veni cu briza, minunat şi umed.

– Iasomia nopţii, spuse bătrîna.

De jur împrejurul balustradei de la verandă crescuse viţă-de-vie, cîrcei care dansau odată cu briza, frunze micuţe agitîndu-se precum aripile insectelor care se zbăteau prinse în plasă. Florile sclipeau în întuneric, albe, delicate, frumoase.

– Aici stătea mama ta în fiecare zi, spuse bătrîna. Iar acolo, pe acele dale, a murit mama ei cînd a căzut de la fereastra camerei lui Julien, care este deasupra. Chiar eu am dus-o la fereastră. Cred că aş fi împins-o cu mîinile mele dacă nu sărea. Cu mîinile mele i-am zgîriat ochii aşa cum am făcut şi cu Julien.

Făcu o pauză. Se uita afară, în noapte, prin plasa ruginită, probabil la umbrele înalte ale copacilor şi la cerul din spatele lor. Lumina slabă a felinarului din stradă ajungea pînă în partea din faţă a grădinii, căzînd pe iarba înaltă, neîngrijită. Probabil că niciodată nu luminase spătarul înalt al balansoarului alb din lemn.

Lui Rowan noaptea i se păru neprietenoasă şi înspăimîntătoare, iar casa îngrozitoare şi întunecată, un loc înspăimîntător, aruncat, parcă, într-o prăpastie. Să trăieşti şi să mori aici, să-ţi petreci timpul în aceste camere îngrozitor de triste, să mori în camerele murdare de la etajele superioare. Era de nedescris. Iar

groaza se ridica precum ceva întunecat şi dens în ea, ameninţînd să-i oprească respiraţia. Nu putea descrie în cuvinte ceea ce simţea. De asemenea, nu putea descrie în cuvinte dezgustul pe care îl avea faţă de bătrînă.

– Am omorît-o pe Antha, spuse bătrîna cu spatele la Rowan, cu vocea joasă şi neclară. Am omorît-o la fel de sigur ca şi cum aş fi împins-o pe fereastră. Am vrut ca ea să moară. O dădea pe Deirdre în leagăn, iar el era acolo, lîngă ea, uitîndu-se fix la copil şi făcîndu-l să rîdă! Iar ea îl lăsa să facă asta, vorbea încet cu el, zîmbind prosteşte, spunîndu-i că el era singurul ei prieten din lumea întreagă, mai ales că soţul ei murise. „Aceasta este casa mea. Pot să te dau afară dacă vreau," mi-a spus. I-am spus: „O să-ţi scot ochii dacă nu renunţi la el. Nu poţi să-l vezi dacă nu ai ochi. Nu-l vei lăsa pe copil să-l vadă".

Bătrîna se opri. Dezgustată şi nefericită, Rowan aştepta liniştea nopţii, a fiinţelor care se mişcau şi cîntau în întuneric.

– Ai văzut vreodată un ochi smuls din orbită atîrnînd pe obrazul unei femei, însîngerat? Asta i-am făcut. Ţipa şi plîngea cu sughiţuri ca un copil, dar asta am făcut. Apoi am alergat-o pe scări, iar ea încerca să-şi ţină ochiul în mînă. Crezi că el a încercat să mă oprească?

– Eu aş fi încercat, spuse Rowan cu vocea răguşită, plină de amărăciune. De ce îmi spui asta?

– Pentru că ai vrut să ştii! Iar dacă vrei să ştii ce s-a întîmplat cu una, trebuie să ştii ce s-a întîmplat cu cea dinaintea ei. Trebuie să ştii, mai presus decît orice, că am făcut acest lucru pentru a rupe lanţul.

Femeia se întoarse şi o privi fix pe Rowan, lumina rece şi albă strălucind în ochelarii ei şi transformîdu-i, deodată, în oglinzi mate.

– Am făcut-o pentru tine, pentru mine şi pentru Dumnezeu, dacă există. Am dus-o la fereastră. „Să vedem dacă-l poţi vedea

acum, că eşti oarbă, am strigat. Apoi poţi să-l chemi!" Iar mama ta ţipa în leagăn chiar în camera aceea. Ar fi trebuit s-o omor. Ar fi trebuit s-o sufoc chiar atunci, cînd Antha zăcea moartă pe dalele de piatră. Dumnezeu ştie că aveam curajul.

Femeia tăcu din nou, ridicînd încet bărbia, buzele-i subţiri întinzîndu-se din nou într-un zîmbet.

– Îţi simt mînia. Ştiu ce gîndeşti.

– Pot să mă abţin? şopti Rowan.

Bătrîna înclină capul. Lumina felinarului se aşează în părul ei alb, chipul rămînîndu-i în umbră.

– Nu am putut omorî un copil, spuse ea obosită. Nu m-am putut hotărî să iau perna şi să i-o pun lui Deirdre pe faţă. M-am gîndit la poveştile din vremurile vechi, despre vrăjitoarele care-şi sacrificau copiii, îi fierbeau în cazan de Sabat. Noi, cele din familia Mayfair, sîntem vrăjitoare, dar puteam eu să sacrific copilul cum o făceau ele? Stăteam acolo, gata să iau viaţa unui copilaş care plîngea şi nu m-am putut hotărî să fac ca ele!

Din nou tăcere.

– Bineînţeles că el ştia că nu pot s-o fac! Ar fi despicat casa pentru a mă opri dacă aş fi încercat.

Rowan aşteptă pînă cînd nu mai putu, pînă cînd simţi că ura şi mînia din ea o sufocă. Întrebă cu voce răguşită:

– Şi ce i-ai făcut mai tîrziu mamei mele pentru a rupe lanţul, aşa cum ai spus?

Tăcere.

– Spune-mi.

Bătrîna suspină. Întoarse uşor capul, privind lung prin plasa ruginită.

– De cînd era mică, spuse ea, şi se juca în grădina de acolo, am implorat-o să i se împotrivească. I-am spus să nu-l privească. Am învăţat-o să-i întoarcă spatele! Şi am cîştigat, făcînd abstracţie de crizele de melancolie, nebunie şi plîns şi de mărturisiri

dezgustătoare despre cum pierduse lupta şi-l lăsase să vină-n patul ei. Cîştigasem, pînă cînd Cortland a violat-o! Şi apoi am făcut ce trebuia ca să mă conving că te-a dat şi nu va veni niciodată după tine.

Am făcut ce trebuia pentru a fi sigură că nu are puterea să fugă, să te caute, să-şi ceară drepturile asupra ta şi să te aducă înapoi în nebunia ei, în vinovăţia ei, în isteria ei. Cînd n-au mai vrut să-i administreze şocuri electrice la un spital, am dus-o la altul. Iar cînd au vrut să-i scoată morfina în acel spital, am dus-o la altul. Le-am spus ce a trebuit să le spun pentru a-i face s-o lege de pat, să-i dea morfină şi să-i facă şocuri electrice. I-am spus ce a trebuit să-i spun pentru a o face să ţipe aşa încît ei să facă ce trebuia.

– Nu-mi spune mai mult.

– De ce? Ai vrut să ştii, nu-i aşa? Iar cînd se zvîrcolea în aşternuturi ca o pisică-n călduri, le-am spus să-i facă injecţii, să-i facă...

– Opreşte-te!

– ... de două ori sau de trei ori pe zi. Nu-mi pasă dacă o omorîţi, faceţi-i, n-o voi lăsa să zacă acolo, să fie jucăria lui, s-o chinuie...

– Opreşte-te! Opreşte-te!

– De ce? A fost a lui pînă-n ziua cînd a murit. Ultimul ei cuvînt şi singurul a fost numele lui. La ce bun toate astea dacă nu pentru tine, Rowan!

– Opreşte-te! rosti printre dinţi Rowan, ridicînd neputincioasă mîinile în aer, cu degetele răsfirate. Opreşte-te! Aş putea să te omor pentru ceea ce-mi spui! Cum îndrăzneşti să vorbeşti de Dumnezeu şi de viaţă cînd ai făcut asta unei fete, unei tinere pe care ai crescut-o în casa asta murdară, i-ai făcut asta, i-ai făcut asta cînd era lipsită de apărare şi bolnavă, iar tu... Să te ajute Dumnezeu, tu eşti vrăjitoarea, femeie bătrînă, bolnavă şi crudă, cum ai putut să-i faci asta, să te ajute Dumnezeu, să te ajute Dumnezeu, să te blesteme Dumnezeu!

Femeia o privi aspru, şocată. Pentru o clipă, în lumina slabă, păru să nu mai ştie nimic, cu ochii rotunzi, goi, sticloşi, strălucind ca doi nasturi, cu gura uscată şi seacă.

Rowan gemu adînc, punîndu-şi mîinile-n păr, cu buzele lipite pentru a-şi opri cuvintele, pentru a-şi opri mînia, chinul şi durerea.

– Să te ia naiba pentru ce ai făcut! strigă ea, înghiţindu-şi pe jumătate cuvintele, iar corpul i se îndoi de mînia pe care nu şi-o putea controla.

Bătrîna se încruntă. Se întinse şi bastonul îi căzu din mînă. Făcu un singur pas înainte, tîrşîindu-se. Apoi mîna dreaptă se legănă într-o parte şi alta şi se lovi de mînerul stîng al balansoarului din faţa ei, corpul său şubred răsucindu-se încet şi afundîndu-se în balansoar. În cădere, capul i se lovi de stinghiile înalte ale balansoarului şi nu se mai mişcă. Mîna îi alunecă de pe braţul scaunului, rămînînd atîrnată pe lîngă el.

Nu era nici măcar un singur zgomot în noapte. Doar un murmur înfundat, continuu, de parcă insectele şi broaştele cîntau iar maşinile din depărtare, oriunde ar fi fost, le ţineau isonul. Un tren, parcă, trecea undeva în apropiere, ţăcănind în acelaşi ritm pe fundalul cîntecului. Apoi cineva fluieră încet, în depărtare, ca un suspin gutural în întuneric.

Rowan rămase nemişcată, mîinile-i căzură, moi şi neputincioase, privind mută prin plasa ruginită mişcarea lină, dantelată a copacilor şi cerul din spatele lor. Cîntecul misterios al broaştelor se desprinse încet de celelalte cîntece din noapte, apoi se stinse. O maşină trecu pe strada goală, dincolo de gardul din faţă, lumina farurilor pătrunzînd prin frunzişul des şi umed.

Rowan simţi cum farurile o luminează. Văzu lumina trecînd pe deasupra bastonului din lemn care zăcea pe verandă, peste pantoful negru, cu toc înalt, al Carlottei, îndoit către înăuntru, de parcă glezna ei subţire se rupsese.

Văzuse cineva prin arbuştii deşi, femeia moartă din balansoar? Sau silueta femeii blonde, înalte, din spatele ei?

Rowan tremura toată. Îşi arcui spatele, ridică mîna stîngă, îşi apucă strîns părul şi trase pînă cînd durerea fu atît de intensă încît aproape că nu mai putea s-o îndure.

Furia dispăruse. Pînă şi cea mai slabă urmă de mînie se stinsese, stătea singură şi înfrigurată în întuneric, agăţîndu-se de durere aşa cum îşi strînsese părul cu degetele tremurînde, reci, ca şi cum noaptea caldă nu era acolo, singură, ca şi cum întunericul aparţinea prăpastiei din care speranţa de a aduce lumină dispăruse, precum şi promisiunea speranţei sau a fericirii. Lumea dispăruse. Lumea cu toată istoria ei, cu toată logica ei inutilă, cu toate visurile şi realizările ei.

Îşi şterse gura încet, cu dosul palmei, neglijentă ca un copil, şi rămase privind mîna moale a Carlottei, cu dinţii clănţănind din cauza frigului pătrunzător ce-o cuprindea. Apoi se aşeză în genunchi, îi ridică mîna şi îi luă pulsul, deşi ştia că a murit; îi aşeză mînă în poală şi văzu sîngele ce i se prelingea din ureche în jos, pe gît şi apoi pe gulerul alb.

– Nu am vrut să... şopti, abia articulînd cuvintele.

În spatele ei, casa întunecată căsca şi aştepta. Nu putea suporta gîndul că trebuie să se întoarcă. Un zgomot necunoscut, îndepărtat, îi produse un şoc. Îi era frică, foarte frică, şi era singura dată în viaţa ei cînd un asemenea loc o înfricoşa, iar cînd se gîndi la camerele întunecate simţi că nu se poate întoarce. Nu putea intra în casă, iar veranda închisă o ţinea ca într-o cursă.

Se ridică încet şi privi afară, peste iarba înaltă, peste cîrceii de viţă de vie încurcaţi, agăţaţi de plasă, care tremurau, cu frunzele mici, ascuţite. Privi norii mişcîndu-se peste copaci şi auzi o voce groasă, îngrozitoare, chiar a ei, un fel de geamăt îngrozitor de disperat.

– Nu am vrut să..., repetă ea.

Asta se întîmplă cînd te rogi, se gîndi, calmă şi nefericită. Asta se întîmplă cînd te rogi şi nu este nimeni care să te elibereze de povara faptelor tale, de spaimă, care să îndrepte lucrurile şi să facă în aşa fel încît niciodată, dar niciodată, să nu mai ajungi acolo.

Văzu chipul lui Ellie pe patul de spital. *Promite-mi că niciodată, dar niciodată...*

– Nu am vrut să fac asta! şopti atît de încet încît numai Dumnezeu o putea auzi. Doamne, nu am vrut. Nu am vrut să fac asta din nou.

Undeva, departe, într-o altă ţară, existau alţi oameni. Michael, englezul, Rita Mae Lonigan, familia Mayfair, adunată la restaurant. Chiar şi Eugenia, rătăcită undeva în casă, dormea şi, poate, visa. Toţi ceilalţi.

Iar ea stătea aici, singură. Ea, care o omorîse pe această bătrînă rea şi crudă, o omorîse cu aceeaşi cruzime cu care ea însăşi omorîse înainte. Să o ia naiba pentru asta ! Să o ia naiba pentru tot ce a spus şi pentru tot ce a făcut! Să o ia naiba. Dar nu am vrut, jur...

Se şterse iar la gură. Îşi încrucişă braţele peste piept şi îşi adună umerii, tremurînd. Trebuia să se întoarcă şi să meargă prin casa întunecată, să se ducă la uşă şi să iasă.

O, dar nu putea face asta, trebuia să cheme pe cineva, să povestească, trebuia să o strige pe femeia aceea, Eugenia, şi să facă tot ceea ce se cuvenea în situaţia dată.

Totuşi, chinul de a vorbi acum cu străinii, de a spune minciuni, era mai mult decît putea îndura.

Îşi lăsă capul să cadă încet, într-o parte. Privi fix corpul neînsufleţit, frînt, prăbuşit în rochia largă, ca un sac. Părul ei alb era atît de curat şi de moale! Îşi petrecuse toată viaţa ei meschină şi tristă în această casă, toată viaţa ei amară şi nefericită. Şi iată cum s-a sfîrşit.

Închise ochii, punîndu-şi obosită mîinile pe faţă şi începu să se roage. Ajută-mă, pentru că nu ştiu ce să fac, nu ştiu ce am făcut şi nu pot să dezleg. Tot ce a spus bătrîna este adevărat şi am ştiut întotdeauna acest lucru, am ştiut că era ceva rău în mine şi în ele şi de aceea Ellie m-a luat de aici. Răul.

Văzu fantoma subţire şi ştearsă dincolo de geam, în Tiburon. Simţi cum mîini invizibile o ating, ca atunci, în avion.

– Unde eşti? şopti ea în întuneric. De ce ar trebui să-mi fie frică să mă întorc în casă?

Ridică capul. În camera lungă se auzi un zgomot slab, ca o trosnitură, în spatele ei. Ca o scîndură veche care scîrţîie atunci cînd calci pe ea. Sau era doar respiraţia unui plutaş? Putea fi şi un şobolan în întuneric, furişîndu-se de-a lungul scîndurilor cu picioarele lui mici şi scîrboase. Dar ştia ce este. Simţea cu toată fiinţa ei o prezenţă străină în apropiere, în întuneric, în cameră. Nu era bătrîna negresă, nici tîrşîitul papucilor ei.

– Arată-te, şopti ea, frica transformîndu-se în mînie. Acum.

Zgomotul se auzi din nou. Se întoarse încet. Linişte. O privi pentru ultima dată pe Carlotta, apoi intră în camera lungă din faţă. Oglinzile înalte şi înguste se holbau una la alta în liniştea întunecată. Candelabrele prăfuite adunaseră lumina doar pentru ele, supărate, în întuneric.

Nu-mi e frică de tine. Nu-mi este frică de nimic de aici. Arată-te, ca şi înainte.

Pînă şi mobila păru vie pentru o clipă, de parcă scaunele mici şi curbate o priveau, iar biblioteca, cu uşile din sticlă, auzise cererea ei nedesluşită şi puteau fi martore la orice s-ar fi întîmplat.

– De ce nu vii? şopti din nou, puţin mai tare. Îţi este frică de mine? Nimic. Undeva, la etaj, se auzi un scîrţîit slab. Cu paşi egali, fără să facă zgomot, Rowan ieşi în hol, extrem de atentă la zgomotul propriei respiraţii. Privi insistent, în tăcere, uşa de

la intrare, care era deschisă. Se zărea lumina timidă, misterioasă, din stradă, şi frunzele ude ale stejarilor. Oftă lung, aproape involuntar, apoi se întoarse şi se îndepărtă de lumina mîngîietoare, străbătînd holul plin de umbre către sufrageria goală unde smaraldul o aştepta în caseta de catifea.

Era aici. Trebuia să fie.

– De ce nu vii? şopti ea, mirată de vocea-i firavă. Se părea că umbrele s-au pus în mişcare, fără însă să se materializeze. Poate că nu a fost decît briza care a mişcat draperiile prăfuite. Simţi cum scîndura de sub picioare pocneşte slab şi înfundat.

Caseta de bijuterii se afla pe masă. În aer persista mirosul de ceară. Ridică cu degetele tremurînde capacul şi atinse piatra.

– Vino, diavolule, spuse ea. Ridică smaraldul, puţin emoţionată de greutatea lui, în ciuda faptului că era nefericită. Îl ridică şi mai sus, pînă cînd străluci în lumină şi îl puse, prinzîndu-l la spate.

Apoi, în mod extraordinar, se văzu făcînd asta. O văzu pe Rowan Mayfair, ruptă de trecut, care fusese îndepărtat şi care era acum doar un amănunt care lipsea. Stătea ca un călător, în casa aceasta, întunecată şi neobişnuit de cunoscută.

Îi era cunoscută, nu-i aşa? Uşile acestea, înalte şi ţuguiate, îi erau cunoscute. Părea că văzuse picturile de mii de ori. Ellie venise aici. Mama ei locuise şi murise aici. Iar casa ei din îndepărtata Californie părea din altă lume! De ce venise atît de tîrziu?

Făcuse un ocol pe cărarea tainică a destinului. Ce însemnau toate succesele sale în comparaţie cu înfruntarea acestui secret, şi dacă stai să te gîndeşti, acest mister, în toată măreţia lui, îi aparţinea de drept. O aşteptase aici toţi aceşti ani pentru a-l revendica iar acum, în sfîrşit, sosise.

Smaraldul atîrna greu pe bluza moale, din mătase. Degetele-i păreau incapabile să-i reziste, rămînînd lîngă el, ca un magnet.

– Este ceea ce vrei cu adevărat? şopti ea.

Un zgomot inconfundabil se auzi din spate, din hol, răspunzîndu-i. Zgomotul răsună în toată casa, precum un pian mare care transmite cea mai fină atingere unei singure corzi. Se auzi din nou, încet, dar sigur. Cu siguranţă, era cineva.

Inima îi zvîcni aproape dureros. Rămase cu spatele, cu capul plecat, ca şi cînd ar fi dormit, apoi se întoarse şi ridică ochii. Doar la un metru distanţă zări o siluetă întunecată şi nedesluşită, care părea a fi un bărbat înalt.

Toate zgomotele mărunte ale nopţii păreau să se stingă, părăsind-o în timp ce făcea eforturi să-l recunoască din întunericul de nepătruns care îl învăluia. Se înşela sau vedea conturul unui chip? Părea că o pereche de ochi negri o urmăreau, apoi abia desluşi conturul unui cap. I se păru că vede linia albă a unui guler tare.

– Nu te juca cu mine, şopti ea. Încă o dată, zgomotul răsună în toată casa, însoţit de scîrţîituri şi suspine. Într-un mod absolut miraculos, silueta străluci, apărînd ca prin minune, iar cînd ea icni de spaimă, începu să pălească.

– Nu pleca! insistă ea, îndoindu-se că văzuse ceva.

Şi cum rămăsese cu privirea înspre amestecul de lumini şi umbre, cercetîndu-l cu disperare, o siluetă întunecată se contură deodată în contrast cu lumina slabă, difuză, care se strecura prin deschizătura uşii. Se apropia cu paşi grei şi precişi prin praful ce se ridica în vîrtejuri. Fără să existe riscul de a se înşela, Rowan recunoscu umerii masivi şi părul negru, cîrlionţat.

– Rowan, tu eşti?

Solid, familiar, omenesc.

– A, Michael, strigă ea, cu vocea moale, neregulată. Se aruncă în braţele lui. Eşti tu, Michael, mulţumesc lui Dumnezeu!

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Ei bine, acum devin una dintre acele femei care cad în braţele unui bărbat şi-l lasă, apoi, să se ocupe de totul. Cam aşa gîndea în sinea ei, tăcută şi îndoită, stînd singură la masă ca o posibilă victimă a ororilor din casa asta întunecoasă.

Dar era plăcut să-l urmăreşti pe Michael în acţiune. Sunase după Ryan Mayfair şi la poliţie, la Lonigan and Sons. Vorbea pe aceeaşi limbă cu poliţistul în civil care urcase pe trepte. Cine ar fi băgat de seamă că purta mănuşi negre nu ar fi avut nimic de obiectat, poate şi din cauză că vorbea foarte repede, tot explicînd cîte ceva, dirijînd lucrurile astfel încît să grăbească punerea unei concluzii.

– Ea abia a sosit aici. Aşa că nu are nici cea mai vagă idee despre cine naiba mai e şi tipul ăla din mansardă. Bătrîna nu i-a spus. Acum, e şocată. Bătrîna, tocmai şi-a dat sfîrşitul acolo. Cadavrul din pod a zăcut multă vreme şi te rog să nu clinteşti nimic din cameră, ci doar să iei rămăşiţele, căci ea vrea să afle, la fel de mult ca şi tine, cine era acel bărbat.

– Uite că vine şi Ryan Mayfair. Ryan, Rowan e înăuntru. E într-o stare cumplită. Înainte de a muri, Carlotta i-a arătat sus un cadavru.

– Un cadavru? Vorbeşti serios?

– Trebuie să-l scoată. Aţi putea, tu sau Pierce, să urcaţi pînă acolo şi să vedeţi ce a rămas neatins dintre vechile jurnale şi din

lucruri? Rowan e deja înăuntru. E frîntă. S-ar putea să vorbească abia dimineaţă.

Pierce se execută pe loc. La naiba cu toţi cei care urcau pe scări.

Ryan şi Michael discutau domol. În hol, miros de fum de ţigară. Ryan intră în sufragerie şi vorbi cu Rowan pe şoptite.

– Mîine, te sun la hotel. Sigur nu vrei să vii cu mine şi cu Pierce la Metairie?

– Trebuie să fie pe undeva pe aproape, spuse ea. Vreau să mă plimb de dimineaţă.

– Prietenul tău din California e drăguţ. Un om al locului.

– Da. Mulţumesc.

Michael se purtă protector pînă şi cu bătrîna Eugenia, pe care o luă pe după umeri şi o însoţi înăuntru ca să o vadă pe „bătrîna doamnă Carl" înainte ca Lonigan să ridice cadavrul din leagăn. Biata Eugenia, plîngea fără să scoată vreun sunet.

– Dragă, vrei să-ţi chem pe cineva? Doar nu vrei să rămîi la noapte singură în casa asta, nu-i aşa? Cum să te ajut? Poţi aduce pe cineva să stea cu tine aici.

Simţea că rezonează întru totul cu vechiul său prieten, Lonigan. Îşi pierduse accentul californian şi vorbea ca Jerry sau ca Rita, care ieşiseră cu el „la remorcă". Buni prieteni, Jerry şi Rita! Jerry bea bere cu tatăl lui Michael pe treptele din faţa casei, acum treizeci de ani. În epoca lui Elvis Presley, Rita îşi dădea întîlnire cu el şi cu Michael. Rita îşi aruncă braţele în jurul lui.

– Michael Curry!

Tot umblînd de colo-colo, Rowan îi urmărea la lumina orbitoare a lanternelor. Pierce tot mai vorbea la telefon, în bibliotecă. Ea nu văzuse, însă, nici măcar biblioteca. Deodată, o lumină electrică mohorîtă inundă camera punînd în evidenţă pielea veche şi covorul chinezesc.

– ... ei, şi acum, Mike, spuse Lonigan, trebuie să-i spui doctoriţei Mayfair că femeia asta avea nouăzeci de ani şi că singurul lucru care o mai ţinea în viaţă era Deirdre. Adică, ştiam că era doar o chestiune de timp după ce s-a dus Deirdre. Ca atare, nu se poate învinovăţi, indiferent de ce s-ar fi întîmplat, aici, azi noapte. Ea e doctor, Mike, dar nu e făcătoare de minuni.

Nu, nu prea, gîndi Rowan.

– Mike Curry? Doar n-oi fi fiul lui Tom Curry! spuse poliţistul în uniformă. Mi-au spus că tu erai. Pe naiba, tatăl meu şi cu al tău erau veri de-al treilea. Ştiai? Oho, tatăl meu îl ştia foarte bine pe taică-tău, adesea bea cu el o bere la Corona.

În cele din urmă, cadavrul din pod, băgat în sac cu etichetă, a fost luat, iar corpul mic şi stafidit al bătrînei fu aşezat pe targa albă, de parcă ar fi fost viu, în realitate el urmînd doar să fie mutat în căruciorul pompelor funebre – poate pentru a zăcea pe aceeaşi masă de îmbălsămare pe care se aflase şi Deirdre cu o zi înainte.

Nu tu funeralii, nu tu ceremonial de înmormîntare, nimic, spuse Ryan. Ea însăşi îi spusese lui, asta, ieri. I-a spus şi lui Lonigan, zise omul.

– Peste o săptămînă se va ţine slujba de requiem, spuse Ryan. Vei mai fi aici?

Unde m-aş putea duce? De ce? Mi-am găsit locul în casa asta. Sînt o vrăjitoare. Sînt o ucigaşă. De data asta, am făcut-o deliberat.

– ... Şi-mi dau seama ce îngrozitor va fi fost pentru tine.

În timp ce se mergea înapoi spre sufragerie îl auzi pe tînărul Pierce în uşa bibliotecii:

– Doar nu are de gînd să stea în casa asta la noapte, nu-i aşa?

– Nu, ne întoarcem la hotel, zise Michael.

– Tocmai, n-ar trebui să stea singură aici. Poate fi o casă tulburătoare. Cu adevărat neliniştitoare. Mă crezi nebun dacă îţi

zic că, adineaori, cînd am fost în bibliotecă, era acolo, deasupra şemineului, un portret al cuiva şi că, acum, acolo este o oglindă?

– Pierce! spuse Ryan cu mînie.

– Tară, îmi pare rău, dar...

– Te rog, nu acum, fiule.

– Te cred, spuse Michael cu un surîs subtil. Voi fi alături de ea.

– Rowan? Ryan se apropie din nou de ea, cu grijă – ea, deposedata, victima, cînd, de fapt, ea era ucigaşa. Agatha Christie ar fi trebuit să ştie. Dar, în acest caz, ar fi trebuit folosit un sfeşnic.

– Da, Ryan.

El se aşeză la masă, atent să nu atingă suprafaţa prăfuită cu mîneca de la costumul său de comandă, perfect croit. Costum de doliu. Lumina îi descoperi faţa rasată, ochii albaştri şi reci, de un albastru mult mai strălucitor decît ai lui Michael.

– Ştii că această casă e a ta.

– Am aflat asta de la ea.

Tînărul Pierce rămase, repectuos, în dreptul intrării.

– Şi mai sînt multe altele, spuse Ryan.

– Garanţii, ipoteci?

El dădu din cap.

– Nu, nu cred că trebuie să-ţi faci astfel de griji pe tot timpul vieţii. Important este că, oricînd doreşti, vii în oraş şi-i dăm drumul, împreună, la treabă.

– Dumnezeule, spuse Pierce, acesta este smaraldul? Descoperise caseta de bijuterii în celălalt capăt întunecos. Şi cu toată armata asta de oameni, pe aici.

Taică-său îi aruncă o privire potolită, răbdătoare.

– Nimeni n-o să fure acel smarald, fiule, spuse el suspinînd. O privi neliniştit pe Rowan. Luă caseta de bijuterii de parcă nu mai ştia ce să facă.

– Ce mai e? întrebă Rowan. Ce s-a întîmplat?

– Ea ţi-a spus despre asta?

– Dar *ţie*, ţi-a spus cineva vreodată? întrebă ea calm, fără să-l provoace.

– Ce chestie, spuse el forţînd un zîmbet abia schiţat. Puse caseta de bijuterii în faţa ei şi o bătu uşor cu mîna. Se ridică.

– Ei ştiu cine era omul din mansardă? întrebă el.

– Vor afla curînd, Mai erau acolo, cu cadavrul sau cu ce mai rămăsese din el, un paşaport şi alte acte.

– Unde-i Michael? întrebă ea.

– Aici, iubito, aici. Vrei să te las singură? Mîinile sale înmănuşate erau aproape invizibile în întuneric.

– Sînt obosită, ne putem întoarce? Ryan, te sun mîine?

– Cînd doreşti, Rowan.

La uşă, Ryan ezită. Îl privi în fugă pe Michael, care schiţă o mişcare să iasă. Rowan îl ajunse şi îi prinse mîna care se înfioră sub mănuşa din piele.

– Ascultă-mă, Rowan, spuse Ryan. Nu ştiu ce naiba ţi-a spus mătuşa Carl, nu ştiu cum a ajuns cadavrul sus, sau despre ce este vorba, sau ce ţi-a spus ea despre moştenire. Dar tu ai de făcut curat în casa asta veche, trebuie să arzi porcăriile de sus, trebuie să aduci oameni, poate te ajută Michael, şi aruncă toate terfeloagele şi borcanele alea. Trebuie să aeriseşti şi să tragi linie. Nu ai de ce să bîntui pe aici şi să cercetezi fiecare fir de praf, de mizerie şi de urîciune. E o moştenire, nu un blestem. Cel puţin, nu ar trebui să fie.

– Ştiu, spuse ea.

Zgomot la uşa din faţă.

Doi tineri negri, care veniseră să o ia pe bunica Eugenia, aşteptau, în picioare, pe culoar. Michael se duse sus să o ajute. Ryan, apoi Pierce, o sărutară, pe rînd, pe Rowan, pe obraz. Cam cum ai săruta un cadavru, i se năzări ei, deodată. Apoi, îşi dădu

seama că e vorba de altceva. Aici, ei sărutau morții de parcă sărutau viii.

Mîini calde și zîmbetul de despărțire al lui Pierce, abia deslușit în întuneric. Mîine, telefon, prînz, discuție și așa mai departe.

Zgomotul liftului, năpustindu-se îngrozitor. În filme, oamenii coborau în iad cu ascensorul.

– Tu ai cheia, Eugenia, și, de mîine, dacă ai nevoie sau dacă vrei ceva, n-ai decît să vii și să intri, așa cum ai făcut tot timpul. Ai nevoie de bani, draga mea?

– Mi-am luat leafa, domnule Mike. Mulțumesc, domnule Mike.

– Mulțumim, domnule Curry, spuse negrul mai tînăr. Voce blîndă, educată.

Se întorsese polițistul cel bătrîn. Probabil că era tocmai în holul din față pentru că ea abia îl auzea.

– Mda, Townsend.

– ... pașaport, portofel, totul e acolo, în cămașă.

Uși închise. Întuneric. Liniște.

Michael se întoarse pe culoar.

Acum sîntem doi iar casa e goală. Se opri în cadrul ușii sufrageriei, privind-o.

Trase o țigară din buzunar, împingînd pachetul înapoi. Nu-i era prea comod cu mănușile, dar nici nu-i încetineau mișcările.

– Ce zici? întrebă el. Hai să plecăm naibii, de aici, în seara asta. Își bătu țigara pe geamul ceasului de mînă. Explozia unui chibrit și fulgerarea de lumină în ochii lui albaștri cînd își ridică privirea cuprinzînd din nou sufrageria și picturile.

Sînt ochi albaștri și ochi albaștri. Cum de i-a crescut părul ala negru atît de mult într-un timp așa de scurt? Sau părea atît de bogat și de creț doar din cauza umezelii aerului cald?

În urechile ei, tăcerea răsuna. Într-adevăr, plecaseră cu toții.

Întregul spațiu era gol, la îndemîna atingerii lui Rowan, cu multele sale sertare, dulapuri, debarale, borcane și cutii. Îi părea respingătoare chiar și ideea de a atinge ceva. Nu erau ale ei, toate erau ale bătrînei. Neplăcut de umed, de rînced, îngrozitor, ca și bătrîna. Rowan nu mai avea putere cîtuși de puțin, nici să se miște, nici să urce din nou scările sau să mai vadă ceva.

– Numele lui era Townsend? întrebă ea.

– Mda, Stuart Townsend.

– Ei au idee cine naiba mai era și ăsta?

Michael cugetă un moment, își luă un fir de tutun de pe buză și își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Ce fizic valabil are tipul ăsta, gîndi ea. De-a dreptul obscen.

– Știu despre cine e vorba, spuse el cu un suspin. Îți amintești de Aaron Lightner? Știe totul despre el.

– Ce vrei să spui?

– Vrei să discutăm aici? Ochii îi alunecară din nou de-a lungul tavanului, ca un radar. Am mașina lui Aaron afară. Am putea să ne întoarcem la hotel sau să mergem undeva, în centru.

Ochii lui zăboviră drăgăstos pe medalionul de ipsos, pe candelabru. Felul în care îl admira, în timpul acestei crize, avea ceva vinovat și nemărturisit. Dar, nu avea de ce să se ascundă de ea.

– Asta-i casa, nu-i așa? întrebă ea. Cea despre care mi-ai vorbit în California.

Ochii lui se pironiră pe ea.

– Mda, asta e. Surîse cu oarecare tristețe și își scutură capul. Chiar ea e. Scutură scrumul în palma făcută căuș, apoi se deplasă încet de la masă spre șemineu. Deplasarea lascivă a șoldurilor lui, mișcarea centurii sale din piele groasă, erau, toate, de un erotism năucitor. Ea îl privi cum scutura scrumul în vatra goală, grăuncioarele de scrum care, probabil, nu s-ar fi observat cîtuși de puțin în praful de pe podea, dacă le-ar fi lăsat să cadă.

– Cum adică, domnul Lightner știe cine era omul acesta?

El păru stînjenit. Foarte sexy şi foarte stînjenit. Şi-a mai scos o ţigară şi a privit în jur socotindu-se.

– Lightner aparţine unei organizaţii, spuse el. Căută ceva în buzunarul cămăşii şi scoase un cartonaş. Îl puse pe masă. I-au spus ordin. Ca un ordin religios, dar nu e religios. Numele lui este Talamasca.

– Amatori în ale magiei negre?

– Nu.

– Dar aşa a spus bătrîna.

– Da, dar e o minciună. Cred în magia neagră, dar nu sînt amatori sau specialişti.

– Ea a spus o groază de minciuni. Era şi ceva adevăr în spusele ei, dar de fiecare dată învăluit în ură, venin, răutate şi minciuni cumplite, cumplite, spuse ea înfiorîndu-se. Mă ia cînd cu cald, cînd cu frig, adăugă ea. Am mai văzut un cartonaş din ăsta. El mi-a dat unul pe cînd eram în California. Ţi-a spus? L-am cunoscut în California. Ţi-a spus?

Michael încuviinţă din cap încurcat.

– La mormîntul lui Ellie.

– Ei, cum e posibil aşa ceva? Că tu îi eşti prieten şi că el ştie totul despre omul ăsta de la mansardă? Am obosit, Michael. Îmi vine să urlu şi să nu mă mai opresc. Simt că, dacă n-ai de gînd să-mi spui... Apoi, ea amuţi ţintind cu privirea masa, în tăcere. Nu mai ştiu ce spun, conchise ea.

– Omul acela, Townsend, spuse Michael cu înţelegere, era membru al ordinului. A venit aici în 1929 şi a încercat să intre în legătură cu familia Mayfair.

– De ce?

– Ei au supravegheat familia asta timp de trei sute de ani, alcătuind o întreagă istorie a ei, spuse Michael. Este greu de înţeles pentru tine, cu toate astea...

– Şi simpla coincidenţă face ca omul ăsta să fie prietenul tău?

– Nu. Potoleşte-te. Nu e vorba despre nici o coincidenţă. L-am întîlnit în afara acestei case încă din prima noapte în care am ajuns aici. L-am mai văzut şi în San Francisco, adu-ţi aminte că şi tu l-ai văzut în noaptea în care m-ai luat de acasă, dar amîndoi am crezut că era ziarist. Nu vorbisem niciodată cu el şi, înainte de noaptea aceea, nici nu-l văzusem.

– Îmi aduc aminte.

– Şi apoi, era acolo, afară din casă. Eram băut, băusem în avion. Aminteşte-ţi că-ţi promisesem să n-o fac, dar m-am îmbătat. Am ajuns aici şi am văzut asta... omul ăsta în grădină. Numai că nu era un om adevărat. Credeam că era şi, pe urmă, mi-am dat seama că nu era. L-am văzut pe tipul ăsta cînd eram puşti. Îl vedeam de fiecare dată cînd treceam pe lîngă casa asta. Ţi-am spus despre el, nu-i aşa? Ei bine, ceea ce trebuie să-ţi explic, într-un fel, este... că el nu e om adevărat.

– Ştiu, spuse ea. L-am văzut. Simţi un curent pe spatele ei. Spune mai departe. Te rog, îţi voi povesti despre ce am văzut după ce termini tu.

Dar el n-a mai vorbit. O privea neliniştit. Era frustrat, îngrijorat. Stătea aplecat spre cămin, privind-o de sus. Lumina de pe culoar îi descoperea, pe jumătate, faţa. Ochii lui săgetară dincolo masă apoi se întoarseră la ea. Tandreţe desăvîrşită în aerul lui protector, vocea lui blîndă şi teama lui de a nu o răni.

– Spune-mi şi restul, zise ea. Nu pricepi că trebuie să-ţi spun lucruri groaznice, pentru că eşti singurul căruia i le pot dezvălui. Aşa că, tu îmi spui povestea ta, de fapt, îmi uşurezi povestea mea. Nu ştiam cum să fac să-ţi vorbesc despre faptul că l-am văzut pe acel om. L-am văzut după ce ai plecat, pe chei, în Tiburon. L-am văzut clipă de clipă în timp ce mama mea se

stingea în New Orleans, fără să ştiu că era pe moarte. Nu ştiam nimic despre ea.

El încuviinţă din cap. Dar era tot confuz şi stînjenit.

– Dacă nu pot avea încredere în tine, pentru că merită să am, nu vreau să mai vorbesc cu nimeni. Ce ascunzi? Spune-mi. Spune-mi de ce, omul acela, Aaron Lightner a fost drăguţ cu mine, în această după-amiază, la ceremonia funerară de la care ai lipsit? Vreau să ştiu cine este şi cum se face de-l cunoşti. Am dreptul să te întreb asta, nu?

– Da, iubito, poţi avea încredere în mine. Te rog să nu te înfurii pe mine.

– O, nu-ţi face griji, ca să-i spulber cuiva carotida nu e suficientă o ceartă între îndrăgostiţi.

– Rowan, n-am vrut să...

– Ştiu, ştiu! şopti ea. Dar ştii că am ucis-o pe bătrînă.

El schiţă un gest de refuz şi îşi scutură capul.

– Ştii că am făcut-o. Îşi ridică privirea spre el. Eşti singurul care ştie. Apoi, o bănuială îngrozitoare îşi croi drum în mintea ei. I-ai spus şi lui Lightner ce ţi-am spus doar ţie? Despre ce am fost capabilă să fac?

– Nu, negă el scuturînd din cap cu sinceritate, stăruind în faţa ei, într-o tăcere elocventă, pentru a fi crezut. Nu, Rowan, dar el ştie.

– Ce anume ştie?

El nu îi răspunse. Dădu din umeri şi îşi scoase altă ţigară. Stătea acolo, privind fix, aparent analizînd, în timp ce-şi scotea cutia cu chibrituri şi, fără a băga de seamă ce face, realiză şmecheria grozavă, de mare dexteritate, a aprinderii băţului cu o singură mînă, astfel că scoase un chibrit, lăsă capacul cutiei apoi îndoi chibritul, îl scăpără şi duse flacăra la ţigară.

– Nu ştiu de unde să încep, spuse el. Poate cu începutul. Dădu fumul afară şi îşi sprijini, din nou, cotul de cămin. Te

iubesc cu adevărat, simt asta. Nu știu de unde au apărut toate. Am o mulțime de bănuieli și sînt speriat. Dar te iubesc. Dacă acest lucru a fost plănuit, adică predestinat, atunci sînt un om pierdut. Cu adevărat pierdut, pentru că nu pot accepta rolul destinat. Dar nu mă dau bătut în dragoste. Nu-mi pasă ce de ce se întîmplă. Ai auzit ce-am spus?

Ea încuviință din cap.

– Trebuie să-mi spui totul despre ceilalți, zise ea. Dar mai rosti, fără cuvinte: *Oare îți dai seama cît te iubesc și cît te doresc?*

Ea se răsuci pe scaun ca să-l vadă mai bine din față. Își frecă din nou dosul brațelor și-și agăță tocul pantofului de stinghia scaunului. Cînd își ridică privirea către el, ea îi văzu din nou șoldul, curbura curelei, cămașa întinsă peste piept. Nu se putea stăpîni să nu-l dorească fizic. Mai bine cu el, nu? Gata, hai să mîncăm toată înghețata asta delicioasă și să scăpăm de poftă. Așa, deci, poți să-mi vorbești despre toate astea și o să-ți spun și eu. Despre omul din avion. Și despre întrebarea bătrînei. Era mai bun ca un muritor?

Fața lui se întunecă în timp ce o privea. O iubea. Da. Acest bărbat era cel mai bun dintre toți cei pe care îi cunoscuse, îi atinsese sau îi dorise vreodată. Cum ar fi fost totul fără el?

– Michael, te rog, vorbește-mi deschis, insistă ea.

– Da, bine. Rowan, nu te înfuria pe mine. Doar ascultă ce am de spus.

Apoi, el sări un scaun din sufragerie, din cele de lîngă perete. Îi răsuci spătarul spre ea, îl încălecă precum un cow-boy, încrucișîndu-și brațele pe spătar în timp ce o privea. Și asta era tot erotism.

– În ultimele două zile, zise el, cam la douăzeci și cinci de kilometri de aici, am fost pus să citesc istoria familia Mayfair, redactată de oamenii aceștia.

– Talamasca.

El încuviinţă din cap.

– Acum, să-ţi explic. Cu trei sute de ani în urmă, trăia un om pe nume Petyr van Abel. Tatăl său fusese un faimos chirurg la Universitatea din Leida, din Olanda. Se mai află, acolo, cărţi scrise de acest doctor, Jan van Abel.

– Ştiu despre cine e vorba, zise ea. Era anatomist.

El zîmbi şi dădu din cap.

– Ei bine, el e strămoşul tău, iubito. Semeni cu fiul său. Cel puţin, aşa spune Aaron. Cînd Jan van Abel a murit, Petyr a rămas orfan şi a devenit membru al Talamasca. Putea citi gîndurile, putea vedea stafii. Era ceea ce alţii ar numi un vrăjitor, dar Talamasca l-a adăpostit. În cele din urmă, a început să lucreze pentru ei şi una dintre reuşitele sale a fost aceea de a-i fi salvat pe cei acuzaţi, în alte ţări, de vrăjitorie. Dacă ei aveau har, cu adevărat, aşa cum am şi eu, ai şi tu, avea şi Petyr van Abel, el îi putea ajuta să ajungă în Amsterdam, la arhondaricul Talamasca.

Acest Petyr van Abel s-a dus în Scoţia pentru a încerca să intervină în procesul unei vrăjitoare, numită Suzanne Mayfair. Dar a ajuns prea tîrziu. Tot ce a mai putut face, şi a fost destul aşa cum se va dovedi, a fost să-i ia fiica, pe Deborah, s-o scoată din oraşul în care putea fi, la rîndul ei, arsă pe rug şi să o ducă în Olanda. Dar, înainte de a face asta, el a văzut acel spirit. A observat că şi copila Deborah îl putea vedea. De aceea, Petyr a bănuit că Deborah l-a făcut să apară, fapt ce s-a dovedit a fi corect.

Deborah nu a rămas cu cei din ordin. În cele din urmă, l-a sedus pe Petyr şi a avut cu el o copilă, Charlotte. Charlotte a venit în Lumea Nouă şi a fondat familia Mayfair. Dar cînd Deborah a murit în Franţa, o vrăjitoare condamnată, acel om cu părul negru, acel spirit, s-a dus la Charlotte. Aşa cum a făcut-o şi smaraldul din această cutie. A ajuns împreună cu spiritul la Charlotte.

– Toţi din familia Mayfair sînt urmaşii lui Charlotte. Pînă în prezent, în fiecare generaţie de descendenţi, cel puţin cîte o femeie a moştenit puterile lui Suzanne şi ale lui Deborah care presupuneau, printre altele, capacitatea de a-l vedea pe omul cu părul negru, pe acest spirit. Ele sînt cele pe care Talamasca le numeşte vrăjitoarele Mayfair.

Ea scoase un sunet slab, pe jumătate uimire, pe jumătate rîs nervos. Se îndreptă în scaun şi îi urmări uşoarele transformări ale expresiei feţei, în timp ce el îşi orînduia ce voia să-i spună. Apoi, ea s-a decis să nu-i mai zică nimic.

– Talamasca, spuse el, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Sînt cărturari, istorici. Au documentat o mie de apariţii ale omului cu părul negru, în şi în jurul caselor. Acum trei sute de ani, în Saint-Domingue, cînd Petyr van Abel s-a dus să discute cu fiica sa, Charlotte, acest spirit i-a tulburat minţile.

Îşi mai scoase o ţigară în timp ce privirea îi rătăcea prin cameră, fără să o vadă pe ea, mai degrabă deslușind altceva, pentru ca, în cele din urmă, să se fixeze din nou asupra ei.

– Aşa cum ţi-am explicat deja, spuse el, l-am văzut pe omul acela de cînd aveam şase ani. Îl vedeam de fiecare dată cînd treceam pe lîngă casa asta. Precum nenumăraţi alţi oameni intervievaţi de Talamasca, de-a lungul anilor l-am văzut şi în alte locuri. Dar important este că... în cealaltă noapte, cînd am revenit aici după atîţia ani, l-am văzut din nou. Cînd i-am spus lui Aaron ce am văzut, cînd i-am spus că l-am văzut încă de pe cînd eram de-o şchioapă şi că tu eşti aceea care m-a salvat, abia atunci mi-a arătat dosarul Talamasca despre vrăjitoarele Mayfair.

– El nu ştia că eu sînt aceea care te-a salvat din ocean?

Michael îşi scutură capul.

– El venise la San Francisco să mă vadă din cauza mîinilor mele. Ăsta-i domeniul lor de activitate, ca să spun aşa, oamenii care au puteri deosebite. Era ceva obişnuit, firesc. El mi-a ieşit

în cale din întîmplare, așa cum o făcuse, poate, și Petyr van Abel cînd încercase să intervină în execuția lui Suzanne Mayfair. Apoi, el te-a văzut în apropierea casei mele. Te-a văzut cînd ai venit să mă iei și știi că a crezut că m-ai angajat ca să mă întorc aici? El credea că ai angajat un medium să se întoarcă aici ca să-ți cerceteze trecutul.

Trase ultimul fum de țigară și o strivi de grătarul șemineului.

– Da, oricum, un timp, așa a crezut. Pînă i-am spus de ce ai venit să mă vezi, că n-ai mai văzut niciodată casa aceasta și că n-ai văzut nici măcar o fotografie a ei. De aici știi povestea.

– Ceea ce ai avut de făcut acum a fost să citești dosarul vrăjitoarelor Mayfair. Dar mai e... după cîte știu eu, mai e ceva legat de mine. Viziunile.

– Exact. Zîmbi cu toată fața lui caldă și frumoasă. Exact. Îți amintești, ți-am spus că am văzut o femeie și că era o bijuterie...

– Ai spus că era smaraldul.

– Nu știam, Rowan. Nu știam. După aceea, am aflat. Știu la fel de sigur cum știu că stau aici că Deborah Mayfair a fost aceea pe care am văzut-o acolo, că ea purta smaraldul la gît și că eu am fost trimis aici ca să fac ceva anume.

– Să lupți cu acel spirit?

El clătină din cap.

– E mai complicat. De aceea trebuie să citești dosarul. Chiar trebuie, Rowan. Nu trebuie să te deranjeze că există un asemenea dosar. Trebuie doar să-l citești.

– Și ce obține Talamasca din toată tevatura asta? întrebă ea.

– Nimic, răspunse el. Cunoaștere. Da. Lor le place să știe, să înțeleagă. Ca și cum ar fi detectivi de suflete.

– Și, presupun, infect de bogați.

– Mda, spuse el dînd din cap. Putred de bogați.

– Glumești.

– Nu, ei au făcut bani ca şi tine. Au făcut avere aşa cum a făcut şi biserica catolică. Precum Vaticanul. Uite, ei nu cer nimic de la tine...

– OK, cred. Numai că eşti cam naiv, Michael. Chiar aşa, eşti cît se poate de naiv.

– Ce naiba te face să spui aşa ceva, Rowan? Of, Doamne, de unde ţi-a venit ideea că sînt naiv? Ai mai spus-o şi înainte şi e o nebunie!

– Eşti, Michael. Chiar eşti. OK, spune-mi cinstit, tot mai crezi că sînt bune aceste viziuni? Că oamenii aceia care îţi apăreau erau fiinţe superioare?

– Da, cred, spuse el.

– Bruneta, vrăjitoarea condamnată, cum îi spui tu, cu piatra preţioasă, era bună... aia care te-a aruncat de pe stîncă drept în Oceanul Pacific, acolo unde...

– Rowan, nimeni nu poate dovedi un asemenea întreg lanţ de evenimente! Tot ce ştiu...

– ...e că ai văzut acel spirit cînd aveai şase ani? Să-ţi spun ceva, Michael, omul ăla nu-i bun. Şi l-ai văzut pe aici acum două nopţi? Şi nici bruneta asta nu-i mai bună.

– Rowan, este prea devreme să interpretezi aşa.

– OK. Gata. Nu vreau să te înfurii. Nu vreau să te mînii nici pentru o clipă. Sînt aşa de bucuroasă că eşti aici, nici nu-ţi închipui cît de bucuroasă, că eşti cu mine în casa asta. Înţelegi toate astea, că eşti... of, e groaznic să spun, dar sînt bucuroasă că nu sînt singură în ea. Te vreau aici, ăsta-i tot adevărul.

– Ştiu, pricep. E important că sînt aici şi că tu nu eşti singură.

– Da, nici tu nu te complici prea mult. Se află aici ceva cumplit de rău, diabolic, ceva pe care îl resimt ca pe diavolul din mine. Nu, nu spune nimic. Doar ascultă-mă. E ceva atît de rău, încît s-ar putea revărsa şi lovi o mulţime de oameni. Mai mult

decît a rănit, vreodată, în trecut. Dar tu eşti un cavaler cu ochii înstelaţi, care păşeşte pe podul de la intrarea în castel.

– Rowan, nu e adevărat.

– Bine, OK. Nu te-au împins ei acolo. N-au făcut-o. Iar faptul că îi cunoşti pe toţi ăştia, Rita Mae şi Jerry Lonigan, nu are nici o legătură.

– Ba are legătură. Problema este, ce fel de legătură. E crucial să nu ne grăbim cu concluziile.

Ea se întoarse iarăşi spre masă, privindu-l fix în timp ce-şi ţinea capul în mîini. Nu ştia cît se făcuse ceasul. Noaptea părea mai tăcută ca înainte, cînd şi cînd, în casă pocnea sau trosnea brusc. Dar, ei erau singuri. Absolut singuri.

– Ştii, spuse ea, mă gîndesc la bătrînă şi îmi pare ca un nor diavolesc pogorîndu-se peste mine. Parcă mergeam alături de diavol cînd eram cu ea. Iar ea credea că era cea bună. Se gîndea că se lupta cu diavolul. E încîlcit, dar e o încîlceală mult mai întunecată...

– Ea l-a ucis pe Townsend, spuse el.

Ea se întoarse şi-l privi încă o dată.

– Ştii sigur?

– Mi-am pus mîinile pe el. Am simţit osul. Ea a făcut-o. Ea l-a legat fedeleş în carpetă. Poate era drogat atunci, nu ştiu. Dar el şi-a găsit sfîrşitul în carpetă, ştiu bine. A ros o gaură acolo.

– Oh, Doamne! Îşi închise ochii şi imaginaţia ei se implică, din plin, cu însufleţire.

– Erau oameni în casă, tot timpul au fost şi n-au putut să-l salveze. Ei nu ştiau că murea, sus, acolo, iar dacă au ştiut înseamnă că n-au făcut nimic în această privinţă.

– De ce ar fi făcut ea asta?

– ... pentru că ne ura. Adică, ura Talamasca.

– Ai spus, „ne".

– A fost o scăpare, dar cu valoare pur informală. Parcă aş face parte din ea. Ei au venit la mine şi mi-au cerut să fiu parte, într-un fel sau altul. M-au luat pe încredere. Dar, poate că, după cîte am priceput, ea ura pe oricine din afară care ştia ceva. Există, încă, din afară, pericole, pentru oricine. Aaron e în pericol. M-ai întrebat cu ce se alege Talamasca din aşa ceva. Evită să mai piardă încă un membru.

– Cum adică?

– Venind spre casă de la înmormîntare, ca să mă ia, a văzut un om pe şosea, l-a evitat brusc, s-a rostogolit de două ori şi abia ce a reuşit să iasă din blestemata aia de maşină că ea a şi sărit în aer. A fost lucrătura spiritului. Ştiu că a fost. Şi el ştie. Bănuiesc că, indiferent de ce ar însemna acest plan cuprinzător, acest bucluc încîlcit, Aaron a servit scopurilor lui.

– E rănit?

Michael neagă din cap.

– El ştia despre ce este vorba, chiar şi ce se întîmpla. Dar nu a avut de ales. Imaginează-ţi că n-ar fi fost o vedenie şi că ar fi pus la pămînt un om adevărat. Nu putea, pur şi simplu. A fost prins în capcană. Cred că a fost lovit la cap destul de tare.

– L-au dus la spital?

– Da, doctore. E OK. De aia am întîrziat aici. El nu dorea să vin. Voia să te duci tu la el, acolo, la ţară, să citeşti dosarul. Dar aş fi venit, oricum. Ştiam că acela nu mă va ucide. Încă nu mi-am îndeplinit misiunea.

– Misiunea din viziuni.

– Nu, el are scopul său şi ei le au pe ale lor. Nu lucrează împreună. Lucrează unii împotriva altora.

– Ce se întîmplă dacă încerci să fugi în Tibet? îl întrebă ea.

– Tu vrei să mergi?

– Dacă merg cu tine, înseamnă că nu fugim. Dar, chiar aşa, ce-ar fi dacă ai fugi?

– Nu ştiu. N-am de gînd, aşa că nu se pune la socoteală asta. Ei vor să mă lupt cu el şi cu schema pusă la cale. Sînt convins.

– Ei vor să rupi lanţul, spuse ea. Asta spunea bătrîna. Ea spunea „rupe lanţul" în sensul de moştenire care vine dinspre Charlotte. Aşa cred. Deşi ea n-a vorbit cu nimeni, nici pe departe. A spus că ea însăşi a încercat să-l rupă. Şi că eu pot să o fac.

– Evident, acesta este răspunsul. Dar mai e ceva legat de el şi motivul pentru care ni se arată.

– În regulă, spuse ea. Acum, ascultă-mă cu atenţie. Voi citi dosarul pînă la ultima filă. Dar şi eu am văzut lucrul respectiv. Nu este doar o apariţie. Afectează materia.

– Ce ai văzut?

– Era în noaptea şi la ora morţii mamei mele. Am încercat sa-ţi telefonez. Am sunat la hotel, dar nu erai acolo. M-a speriat de moarte. Dar, nu apariţia în sine este importantă. S-a întîmplat altceva. A influenţat apa dimprejurul casei meu. A tulburat-o atît de tare încît se legănau pilonii cheiului. N-a fost nici o furtună în noaptea aceea în Golful Richardson sau în Golful San Francisco, n-a fost nici un fel de cutremur sau vreun alt aspect material care să determine asta. Mai e ceva. Următoarea dată, am simţit că acel lucru m-a atins.

– Cînd s-a întîmplat?

– În avion. Am crezut că am visat. Dar nu era aşa. După aceea, am suferit ca şi cum aş fi fost cu un uriaş.

– Adică?...

– Am crezut că aţipisem, dar acum încerc să separ lucrurile şi cred că acel lucru nu s-a limitat doar la apariţii. Se leagă, într-un fel aparte. De contactul fizic. Am realizat dimensiunile lui.

– Această atitudine ştiinţifică e demnă de laudă. Aş avea o întrebare. În măsura în care te-a atins, sau nu, situaţia îţi evocă vreun alt contact, mai puţin ştiinţific?

– Bineînţeles că mi-a evocat. Îmi putea provoca plăcere pentru că eram pe jumătate adormită. Cînd m-am trezit, m-am simţit de parcă fusesem violată. M-a scîrbit.

– O, ce drăguţ. spuse el neliniştit. Tare drăguţ. Uite, ai puterea să opreşti acel lucru să mai comită un asemenea tip de viol.

– Ştiu, şi pentru că acum ştiu că este ceea ce este, o voi face. Dar, dacă alaltăieri mi-ar fi spus cineva că o fiinţă invizibilă va dormi, cu mine, sub acelaşi aşternut, în timpul unui zbor către New Orleans, n-aş fi fost mai pregătită sufleteşte decît eram, pentru că nu aş fi crezut. Dar ştiu că nu vrea să-mi facă rău. Şi, cît se poate de sigur, nici ţie. Dar trebuie să ţinem seama de faptul că, indiscutabil, are de gînd să facă rău oricui se pune în calea planurilor sale. Inclusiv prietenul tău Aaron.

– Corect, spuse Michael.

– Arăţi obosit, aşa că ai nevoie să fii dus înapoi la hotel şi pus în pat, zise ea. De ce n-am merge acolo?

El nu-i răspunse. Se ridică şi îşi frecă ceafa cu mîinile.

– Mai e un lucru pe care nu-l spui.

– Care?

– Şi pe care nici eu nu-l spus.

– Hai, spune, zise ea blînd, răbdător.

– Nu vrei să vorbeşti cu el? Nu vrei să-l întrebi tu însăţi cine este şi ce este? Nu crezi că poţi comunica mai bine cu el, mai pe deplin decît, poate, cu oricine altcineva? Poate, tu nu vrei. Dar eu vreau. Vreau să-i vorbesc. Vreau să aflu de ce mi s-a arătat cînd eram puşti. Vreau să ştiu de ce, în cealaltă noapte, s-a apropiat atît de mult de mine încît aproape că l-am atins, i-am atins pantofii. Vreau să ştiu ce este. Ştiu că, indiferent de ce mi-a spus Aaron sau de ce-mi va mai spune, am ajuns să cred că sînt suficient de isteţ ca să ajung, prin intermediul acelui lucru, la a-i afla scopul. Poate ăsta este tipul de satisfacţie pe care aşteaptă să

o obţină de la toţi cei care l-au văzut vreodată. Poate, pe asta se bizuie.

Dacă n-ai simţit asta, înseamnă că eşti, mult, mult mai deşteaptă şi mai puternică decît mine. N-am vorbit niciodată cu o stafie, spirit sau ce-o fi. Şi, ah, Doamne, n-aş scăpa prilejul nici în condiţiile în care ştiu ceea ce ştiu sau ştiind ce i-a făcut lui Aaron.

Ea încuviinţă din cap.

– Mda, ai abordat subiectul foarte bine. Poate că mizează pe faptul că, din vanitate, unii dintre noi nu vor urma drumul deja bătut de alţii. Dar, între mine şi acel lucru e ceva în plus. M-a atins. Şi mi-a lăsat senzaţia de viol. Nu mi-a plăcut.

Tăcură pentru o clipă. El o privi în timp ce ea parcă auzea cum se învîrtesc rotiţele mecanismului din creier.

El se ridică, se întinse după caseta bijuteriei şi o trase spre sine, făcînd-o să alunece pe suprafaţa netedă a mesei. O deschise şi privi smaraldul.

– Dă-i drumul, îl îndemnă ea. Atinge-l.

– Nu arată aşa cum l-am desenat, şopti el. Cînd am făcut desenul, mi l-am imaginat, nu mi l-am reamintit. Îşi scutură din nou capul. Părea pe punctul de a închide capacul casetei, dar şi-a scos mănuşa şi şi-a pus degetele pe piatră.

Ea a aşteptat, în tăcere. Dar figura ei exprima din plin dezamăgire şi nelinişte. Nu-l grăbi cînd el suspină şi închise caseta.

– Am avut o viziune legată de tine, punîndu-ţi-l la gît, spuse el. M-am văzut stînd în faţa ta. Cu grijă, îşi puse din nou mănuşa.

– Aşa era cînd ai intrat.

– Mda, zise el încuviinţînd din cap. Nici n-am băgat de seamă că-l purtai.

– Era întuneric.

– Te-am văzut numai pe tine.

– Ce contează? zise ea nepăsătoare. L-am scos şi l-am pus la loc, în casetă.

– Nu ştiam.

– Tocmai ai aflat, cînd l-ai atins. Ai mai văzut şi altceva?

El clătină din cap.

– Doar că mă iubeşti, zise el cu glas scăzut. Cu adevărat.

– Poţi să mă atingi pe mine ca să afli asta, spuse ea.

El zîmbi, dar încurcat, cu tristeţe. Îşi îndesă mîinile în buzunare de parcă ar fi vrut să se descotorosească de ele clătina a compasiune din cap. Ea aşteptă îndelung, urînd faptul că-l vedea cum se chinuie.

– Hai, hai să mergem, îl chemă ea. Ţie, locul ăsta îţi face mai mult rău decît mie. Hai înapoi la hotel.

El încuviinţă din cap.

– Simt nevoia să beau un pahar cu apă, spuse el. Crezi că e apă rece în casa asta? Am gîtul uscat şi mi-e cald.

– Nu ştiu, răspunse ea. Nici nu ştiu dacă există bucătărie. Poate că e vreun puţ acoperit de muşchi. Poate e vreun izvor fermecat.

El rîse încetişor.

– Hai, vino să căutăm apă.

Ea se ridică şi-l urmă afară din sufragerie, pe uşa din spate. Era, acolo, un fel de oficiu pentru majordom în care se aflau o chiuvetă mică şi vitrine înalte, din sticlă, pline cu porţelanuri. El nu se grăbi, părînd a măsura, cu mîinile, grosimea pereţilor.

– Ia vino, zise el păşind dincolo de următoarea uşă. Apăsă pe un buton negru şi vechi, fixat în perete. Se aprinse un bulb spălăcit, luminînd slab şi mohorît, descoperind o încăpere pe două niveluri: în partea de sus, un dormitor impersonal, iar cu două trepte mai jos, o încăpere strîmtă, pentru micul dejun, cu un şemineu.

O serie de uşi din sticlă dezvăluiau ochiului, în afară, curtea foarte mare. Aici, orăcăitul broaştelor părea a se auzi mai puternic şi mai clar. Colţul de nord era total ascuns vederii de un copac imens.

Toate camerele erau foarte curate şi aranjate după moda veche. Foarte eficient.

Frigiderul încastrat acoperea jumătate din zidul interior, fiind prevăzut cu o uşă mare şi grea, asemănătoare uşilor de intrare în cramele restaurantelor.

– Dacă găseşti vreun cadavru acolo, să nu-mi spui, nu vreau să ştiu, spuse ea plictisită.

– Nu, e doar mîncare şi apă rece ca gheaţa, răspunse el zîmbind. Scoase o sticlă incoloră. Dă-mi voie să-ţi dezvălui un amănunt specific Sudului. Întotdeauna există o sticlă cu apă rece ca gheaţa. Scotoci într-una dintre vitrinele de afară, de deasupra colţului chiuvetei şi, cu mîna dreaptă, luă două pahare mate ca piftia, pe care le aşeză pe tejgheaua imaculată.

Apa rece avea un gust minunat. Ea îşi aduse din nou aminte de bătrînă. Casa ei, poate şi paharul ei. Pahar din care ea ar fi băut. Îşi birui repulsia şi puse paharul în chiuveta mică, din oţel, aflată în faţa sa,

– Da, ca la restaurant, îşi spuse ea, detaşîndu-se de ea însăşi. Rebelă. Locul era de genul celor foarte bine echipate, cu multă, foarte multă vreme în urmă, pe cînd s-au demontat instalaţiile victoriene, atît de îndrăgite astăzi în San Francisco. Au fost puse în loc altele, din oţel lustruit.

– Ce ai de gînd să faci, Michael? îl întrebă ea.

El privea fix la paharul din mîna sa. Îşi ridică privirea către ea şi, într-o clipă, simţi cu îi merg la inimă tandreţea şi protecţia din ochii lui.

– Să ne iubim, Rowan, să ne iubim unul pe celălalt. Aşa cum sînt sigur pe viziunile mele sînt la fel de sigur că nu face parte din vreun plan al cuiva ca noi doi să ne iubim cu adevărat.

Ea se apropie şi îşi petrecu braţele în jurul lui. Simţi cum mîinile lui îi urcă pe spate cuprinzîndu-i, cu căldură şi tandreţe, gîtul şi părul. El o strînse uşor în braţe şi îşi îngropă faţa în părul ei, după care o sărută, uşor, pe buze.

– Iubeşte-mă, Rowan, ai încredere în mine şi iubeşte-mă, spuse el sincer, din inimă. Se dădu puţin înapoi, părînd a se retrage în sine, apoi o luă de mînă şi o conduse încet către uşa în stil franţuzesc. Se opri, privind afară, în întuneric.

Apoi deschise uşa. Nici o încuietoare. Poate că nici una nu avea încuietori.

– Putem ieşi? întrebă el.

– Bineînţeles că putem. De ce mă întrebi?

El o privea de parcă ar fi vrut să o sărute. Dar nu o făcu. Dar îl sărută ea. Simţi gustul lui absolut delicios care îi evocă şi celelalte lucruri. I se ghemui îndelung la piept. Apoi, îl conduse afară.

Au descoperit o verandă cu închisă cu plasă, mult mai mică decît aceea pe care murise bătrîna. Au ieşit apoi pe o altă uşă, la fel cu multe altele, pe care arcul o închise în urma lor. Au coborît treptele din lemn ajungînd la lespezile din piatră.

– Toate sun OK, spuse el. Nu sînt deloc în stare proastă.

– Cum e casa? Mai poate fi refăcută sau s-a deteriorat prea mult?

– Casa asta? Zîmbea clătinîndu-şi capul. Ochi lui albaştri străluceau frumos cînd privea către ea sau către veranda deschisă de deasupra capetelor lor. Iubito, casa e bună, foarte bună. Casa asta va rămîne tot aici, în picioare după ce ne-om duce amîndoi. N-am mai fost într-o asemenea casă. Nici măcar în anii petrecuţi la San Francisco. Mîine ne vom întoarce şi îţi voi arăta casa pe lumină. Îţi voi arăta cît de groşi sînt pereţii. Dacă vrei, îţi pot

arăta căpriorii din subsol. Se opri, jenat de a fi ajuns într-o asemenea stare de înfierbîntare. Îl cuprinse din nou nefericirea şi jalea pentru bătrînă, indiferent de cum fusese ea.

Mai era şi Deirdre. Mai erau atîtea întrebări despre Deirdre care încă nu-şi găsiseră răspuns. Atît de multe lucruri se conturaseră în această istorie şi totuşi părea a se afla în cea mai întunecată zi... Privi în el însuşi şi îşi văzu cum se emoţionează cînd priveşte pereţii sau cînd studiază tocurile uşilor, pervazurile şi treptele.

– Îţi place, nu-i aşa?

– Mi-a plăcut casa de cînd eram puşti, spuse. Mi-a plăcut şi acum două nopţi cînd am revăzut-o. Îmi place şi acum, chiar dacă ştiu tot felul de lucruri care s-au întîmplat în ea, inclusiv ceea ce a păţit acel individ din mansardă. Îmi place pentru că e casa ta. Şi, pentru că... pentru că e frumoasă şi nu contrează cine ce a făcut în ea sau ce i-a făcut ei. A fost frumoasă cînd a fost clădită. Şi va mai fi frumoasă încă o sută de ani de acum înainte.

O învălui din nou cu braţul, iar ea se topi în braţele lui, cuibărindu-i-se la piept în timp ce el iarăşi îi sărută părul. O atinse pe obraz cu degetele înmănuşate. Ea ar fi vrut să-i smulgă mănuşile. Dar nu o spuse.

– Ce ciudat, spuse el. Cînd eram în California m-am ocupat de multe case. Toate mi-au plăcut. Dar nici una nu mi-a dat, acut, sentimentul că sînt muritor. Niciodată, casele nu m-au determinat să mă simt atît de neînsemnat. Casa asta îmi dă acest sentiment. Mi-l dă pentru că va rămîne aici şi după ce eu nu voi mai fi.

Se întoarseră şi se afundară în grădină găsind lespezi printre buruienile care li se ridicau în cale. Bananierii creşteau atît de groşi şi de joşi încît feţele lor erau periate de frunzele în formă de săbiuţă.

Pe măsură ce mergeau pe treptele joase din piatră, în urma lor tufele acopereau lumina care venea dinspre bucătărie. În jur era întuneric ca la țară.

Se ridică un miros greu de verdeață, ca mirosul unei mlaștini, și Rowan realiză că se uita la un iaz. Rămaseră pe o lespede de piatră în buza iazului întunecat. Era atît de năpădit de buruieni, încît suprafața apei se arăta doar în vagi luciri. Nuferii sclipeau izbitor, ca și cele mai îndepărtate stele din înaltul cerului. Insecte zumzăiau gros, pe nevăzute. Broaștele psalmodiau și agitau apa în așa măsură încît mulțimea de stele aprinsese apa chiar și adînc, printre ierburile înalte. De acolo părea că vine un picurat insistent, deși iazul era alimentat de fîntîni; îngustîndu-și ochii văzu țîșnitoarele care revărsau mici pîrîiașe scînteietoare.

– Stella a construit asta acum mai bine de cincizeci de ani, spuse el. Nu a vrut defel să fie așa. Era o piscină. Acum, grădina a acaparat-o. Pămîntul a luat-o înapoi.

Cît de trist suna. Era ca și cum i s-ar fi confirmat ceva în care nu crezuse pe deplin. Se gîndea cît de mult a șocat-o numele acela cînd Ellie l-a pronunțat în ultimele sale săptămîni de febră și delir. „Stella în coșciug."

El se uita către partea din față a casei și, cînd ea îi urmă privirea, văzu înaltul acoperiș triunghiular de la al treilea etaj cu hornurile sale gemene în echilibru pe fundalul cerului, lumina lunii sau a stelelor – nu știa a cui – în ferestrele pătrate de acolo de sus, de la încăperea în care se sfîrșise bărbatul, în care Antha fugise de Carlotta. Tot traseul prăbușirii pe lîngă acele verande împodobite cu feronerie spre lespezi, înainte să i se sfarme craniul de pavaj, să i se zdrobească țesutul moale al creierului din care să i se scurgă încet sîngele.

Se strînse mai tare lîngă Michael, sprijinindu-se de el cu toată greutatea.

Ea privi drept în sus spre cerul pal cu puţinele sale stele risipite, încă strălucitoare, şi iar îi reveni bătrîna în memorie precum o umbră funestă care nu voia s-o părăsească. Se gîndi la expresia apărută pe faţa bătrînei cînd murea. Se gîndi la cuvintele ei. Şi la faţa mamei sale în sicriu, dormind liniştită, pentru totdeauna, în satin alb.

– Ce e, iubito? întrebă el. Un murmur uşor din pieptul lui.

Îşi apăsă faţa de pieptul lui. Începură să o treacă fiori aşa cum se întîmplase toată noaptea, atît în casă cît şi afară, şi îi plăcu să-i simtă braţele cum o strîng din ce în ce mai tare.

Broaştele cîntau de răsuna pădurea de cîntarea lor chinuitoare şi, departe, o pasăre ţipă în noapte. Era imposibil de crezut că străzile se aflau la distanţă de-o palmă, că dincolo de copaci existau oameni şi că îndepărtatele lumini micuţe şi galbene care clipeau, ici şi colo, erau luminile de la casele altor oameni.

– Te iubesc, Michael. Da. Te iubesc, şopti ea.

Dar ea nu putea scăpa de vraja diavolului. Părea să ţină de cer şi de copacul imens cu contur nedesluşit de deasupra capului ei şi de apa care sclipea, în adîncuri, prin bogăţia de ierburi sălbatice. Dar nu ţinea de vreun loc anume. Era în ea, bucăţică din ea. Îşi dădu seama, încă stînd cu capul pe pieptul lui, că nu era vorba doar de a-şi aminti de bătrînă, de fragila şi caustica ei răutate, ci de o presimţire. Eforturile lui Ellie fuseseră zadarnice, căci Rowan avea demult această presimţire. Poate, chiar toată viaţa ştiuse că în viitor zăcea un secret groaznic, întunecat, că acesta era esenţial, nemărginit, lacom şi cu multe învelişuri şi, o dată relevat, ar fi continuat să se dezvăluie veşnic. Era un secret care ar fi devenit esenţa lumii, dezvăluirea sa nefiind accesibilă fiinţelor obişnuite.

Această zi lungă în înmiresmatul oraş fierbinte, cu etichetă şi ceremonialuri de modă veche, dezvăluise, pur şi simplu,

începutul. Chiar şi secretele bătrînei însemnaseră un simplu început.

Acest secret îşi trage puterea din aceeaşi rădăcină din care îmi trag şi eu puterea, cei doi, bunul şi răul căci, în final, ei nu pot fi individualizaţi.

– Rowan, dă-mi voie să te iau de aici, spuse el. Ar fi trebuit să fi plecat deja. E greşeala mea.

– Nu, nu mai contează dacă plecăm, şopti ea. Îmi place aici. Nu are importanţă unde merg, aşa că de ce să nu rămîn aici, unde e întuneric, linişte şi frumos?

Veni din nou mirosul uşor apăsător al acelei flori pe care bătrîna o numise iasomia nopţii.

– Ah, o simţi, Michael? Ea îşi îndreptă privirea către nuferii albi care străluceau în întuneric.

– E mirosul nopţilor de vară din New Orleans, îi răspunse el. Al plimbatului de unul singur, al fluieratului, al bătutului cu nuiaua în ţăruşii de fier. Ei îi plăcea vibraţia gravă a vocii lui. E mirosul plimbării pe toate străzile astea din jur.

El privi în jos către ea părînd a face eforturi să-i distingă faţa. Rowan, orice ar fi, nu înstrăina casa asta. Chiar dacă trebuie să pleci departe de ea şi să n-o mai revezi vreodată, chiar dacă vei ajunge să o urăşti. N-o înstrăina. N-o lăsa vreodată să cadă în mîinile cuiva care n-ar iubi-o. E prea frumoasă. Trebuie să supravieţuiască toate acestea, ca şi noi.

Ea nu-i răspunse. Nu-i mărturisi cea mai întunecată dintre temerile sale, anume că ei nu vor supravieţui împreună, că, într-un fel, tot ceea ce i-a adus vreodată consolare va fi pierdut. Apoi îşi aminti figura bătrînei, sus în camera morţii, cea în care bărbatul murise cu ani şi ani în urmă, în timp ce-i spunea „Poţi alege. Poţi rupe lanţul!" Bătrîna, care încercase să-l rupă cu propriul înveliş de răutate, viciu şi răceală. Încercînd să-i ofere lui Rowan ceva pe care ea însăşi îl percepea ca fiind luminos şi

pur. Chiar în aceeaşi cameră cu acel bărbat care murise, legat, fără speranţă, în covor, în timp ce viaţa mergea înainte în camera de dedesubt.

– Hai să mergem, iubita mea, spuse el. Hai înapoi la hotel. Insist. Să ne băgăm în unul dintre paturile acelea largi şi moi de hotel, să ne strîngem în braţe.

– Putem să mergem pe jos, Michael? Putem să ne plimbăm încet, prin întuneric?

– Da, scumpo, dacă asta vrei.

Nu aveau chei ca să închidă. Au lăsat luminile aprinse în spatele ferestrelor acoperite cu murdărie sau cu draperii. Coborîră pe potecă şi ieşiră pe poarta ruginită.

Michael deschise maşina şi scose o servietă pe care i-o arătă. Îi spuse că acolo se află întreaga poveste, dar că ea nu o poate citi pînă nu-i explică el cîteva lucruri. Acolo erau chestiuni care o vor şoca, poate chiar o vor întrista. Mîine, vor vorbi despre asta după micul dejun. El îi promisese lui Aaron că nu i-o va da fără explicaţii, acest lucru făcîndu-se spre binele ei. Aaron dorea ca ea să înţeleagă.

Încuviinţă din cap. Nu avea suspiciuni în privinţa lui Aaron Lightner. Nu le stătea în putinţă oamenilor să-şi bată joc de ea, iar Aaron nu avea nevoie să-şi bată joc de nimeni. Cînd se gîndi la el, acum, amintindu-şi mîna lui pe braţul său, la înmormîntare, avu neliniştitorul sentiment că şi el era un nevinovat, unul ca Michael. Îi făcea inocenţi faptul că ei chiar nu înţelegeau răutatea din oameni.

Acum, ea se simţea obosită. Nu are importanţă ce vezi, sau ce simţi, sau ce ajungi să ştii. Oricum vei obosi. Nu poţi nici să te necăjeşti mereu, ceas de ceas, zi după zi. Acum, privind peste umăr către casă, se gîndea la bătrînă, rece şi mică, moartă în balansoar, moartea ei urmînd să nu fie înţeleasă sau răzbunată.

Dacă n-aş fi omorît-o, aş fi fost absolut liberă să o urăsc! Am această vină din pricina ei, aşa cum am îndoielile şi chinurile pe care mi le-a scos la iveală.

Michael rămăsese pierdut, uitîndu-se la poartă. Îl trase puţin de mînecă cînd veni lîngă el.

– Seamănă cu o gaură de cheie, nu-i aşa? întrebă ea.

El aprobă din cap, dar părea a fi departe, pierdut în gîndurile sale.

– Aşa au numit stilul ăsta – intrarea tip gaură de cheie, murmură el. Parte a amestecului egipteano-greco-italian care le-a plăcut foarte mult cînd au construit această casă.

– Da, au făcut treabă bună cu el, spuse ea obosită. Voia să-i spună despre uşa sculptată la cavoul din cimitir, dar era foarte obosită.

Se plimbară încet, împreună, cotind pe Philip Stret şi apoi pe Prytania, mai sus de Jackson Avenue. Treceau pe lîngă case drăguţe, cufundate în întuneric; pe lîngă ziduri de grădini. Apoi, în jos, pe St. Charles, pe lîngă magazine şi baruri tăcute, vile cu apartamente şi, pînă la hotel, au întîlnit doar o maşină care a trecut încet pe lîngă ei şi un vagon de tramvai, un troncănit metalic infernal cînd a luat curba, apoi un uruit îndepărtat, nimeni la ferestrele lui inundate cu o lumină galbenă ca untul.

Făcură dragoste sub duş, atingîndu-se unul pe celălalt în grabă şi cu stîngăcie, Rowan excitîndu-se la nebunie cînd simţi mănuşile de piele mîngîindu-i sînii goi şi coborîndu-i între picioare. Scăpaseră de casă; ca şi de bătrînă; şi de biata, trista, frumoasa Deirdre. Exista numai Michael, numai pieptul lui puternic la care visase şi penisul lui gros în mîinile ei, răsărind din părul creţ, negru şi lucios.

Cu ani în urmă, un prieten tîmpit îi spusese, în campus, la o cafea, că femeilor nu li se pare atrăgător trupul bărbaţilor, asta fiind ceea ce credeau bărbaţii. În ceea ce o priveşte, totdeauna

iubise bărbaţii atît pentru ceea ce erau în stare cît şi pentru trupurile lor. Iubea acest trup, îi iubea forţa şi mameloanele mititele, mătăsoase şi moi şi pîntecul puternic şi acest penis pe care îl luă în gură. Îi plăcea să simtă aceste coapse puternice sub degetele ei şi părul moale din şaua spatelui. Mătăsos şi puternic, aşa e un bărbat.

Alergă cu mîinile în jos, pe picioarele lui Michael, zgîriindu-i încheietura genunchilor şi strîngîndu-i muşchii gambelor. Aşa de tare. Ea îl împinse în faianţă, sugînd cu mai multă plăcere, în mişcări ritmice, ridicîndu-i boaşele în căuşul palmelor şi lipindu-i-le de rădăcina penisului.

Cu blîndeţe, el încercă să o ridice. Dar, ea voia ca el să se reverse în gura ei. Ea îi trase şoldurile mai aproape. Nu voia să-l lase să plece şi el termină şi geamătul îl satisfăcu tot atît de tare ca şi toate celelalte.

Mai tîrziu cînd s-au urcat în patul cald şi uscat, cu suflul blînd al aerului condiţionat, Michael îşi scoase mănuşile şi o luară de la capăt.

– Nu mă pot abţine să nu te ating, spuse el. Nu mă pot abţine şi vreau să te întreb cum ţi s-a părut cînd s-a întîmplat chestia aia, dar ştiu că n-ar trebui să te întreb asta, recunoşti, ar fi ca şi cum aş vedea faţa omului care te-a atins...

Ea stătea rezemată de pernă, privindu-l în întuneric, plăcîndu-i minunata apăsare a greutăţii lui, în timp ce mîinile lui aproape că o trăgeau de păr. Îşi strînse pumnul drept şi îşi frecă încheieturile degetelor de-a lungul bărbiei ţepoase, închise la culoare.

– E ca şi cum ţi-ai face-o de unul singur, spuse ea cu blîndeţe, apoi se întinse şi-i apucă mîna stîngă, pe care o apropie ca să-i poată săruta palma. El se învîrtoşă, împungîndu-i coapsa cu penisul. Nu era, la naiba, trosneala cu altcineva. Nu erau decît celule vii în celule vii.

– Hmmmm, îmi plac aceste celule vii, îi murmură în ureche, sărutînd-o apăsat. Îşi năpusti sărutările asupra ei iar gura ei se întorcea către el la fel de neruşinată, flămîndă şi pofticioasă ca şi a lui.

Cînd se trezi, era ora patru. *E timpul să merg la spital. Nu.* Michael dormea dus. N-a simţit că l-a sărutat uşor pe obraz. Şi-a pus pe ea halatul alb şi gros pe care l-a găsit agăţat în debara şi s-a îndreptat, în tăcere, către sufrageria apartamentului. Unica lumină era aceea a bulevardului.

Acolo, pustiu. Linişte ca în culisele unei scene. Ei îi plăceau străzile dimineaţa, ca acum, cînd, dacă voiai, puteai coborî să dansezi acolo, ca pe scenă, căci marcajele albe şi semnalele luminoase nu contau.

Aici, se simţea cu capul limpede, bine, în siguranţă. Casa aştepta, dar casa aşteptase multă vreme.

Recepţionera îi spuse că încă nu era gata cafeaua. În schimb, exista un mesaj pentru ea şi pentru domnul Curry de la domnul Lightner, anume că, astăzi, ar dori să revină la hotel mai tîrziu şi că, în dimineaţa respectivă, putea fi găsit la Retreat House. Îşi notă numărul de telefon.

Intră în mica bucătărie, găsi un ibric şi cafea, o prepară singură şi se întoarse închizînd cu grijă uşa dormitorului şi pe cea care da în holişorul dintre dormitor şi camera de zi.

Unde era dosarul vrăjitoarelor Mayfair? Ce făcuse Michael cu servieta pe care o luase din maşină?

Scotoci puţin prin camera cu scaune cu huse şi canapea. Căută în micul birou, în debarale şi chiar în bucătărie. Apoi se strecură pe culoar şi, la lumina ferestrei, îl privi cum doarme. Şi părul buclat de la ceafa lui.

În debara, nimic. În baie, nimic.

Isteț, Michael. Dar tot o s-o găsesc. Apoi, zări marginea servietei. El o strecurase în spatele scaunului.

Nu prea are încredere, dar, în fond, fac exact ceea ce, într-un fel sau altul, am promis să nu fac, se gîndi ea. Scoase servieta de după scaun, oprindu-se să asculte ritmul respirației lui adînci. Apoi închise ușa și pași în vîrful degetelor pe hol, închise a doua ușă și puse servieta pe măsuța pentru cafea, la lumina lămpii.

Pe urmă își luă cafeaua și țigările, se așeză pe canapea și se uită la ceas. Era patru și un sfert. Îi plăcea ora, pur și simplu îi plăcea. Era un moment potrivit pentru citit. La aceeași oră îi mai plăcea să fie la volan în drum către spital, trecînd pe roșu la toate intersecțiile în marele gol al tăcerii, cu mintea plină de gînduri ordonate și amănunțite, legate de operațiile care o așteptau. Dar era un moment încă și mai potrivit pentru a citi.

Deschise servieta și scoase un teanc de dosare, fiecare dintre ele ciudat intitulat „Dosarul despre vrăjitoarele Mayfair". O făcu să zîmbească.

Era de-a dreptul prozaic. „Inocent, șopti ea. Toți sînt inocenți. Bărbatul din mansardă era, probabil, un inocent. Iar bătrîna aceea, o vrăjitoare pînă în măduva oaselor." Ezită în timp ce trăgea primul fum de țigară, întrebîndu-se cum de ea putea înțelege pe deplin și de ce era atît de sigură, spre deosebire de Michael și de Aaron.

Își păstră convingerea.

Frunzărind la repezeală prin dosare ea observă manuscrisul. Așa cum i se întîmplase mereu cu textele științifice, voi să-l soarbă dintr-o privire. Apoi, scrută o pagină, la întîmplare, pentru a stabili proporția între abstracțiuni și chestiuni concrete și găsi că textul este foarte acceptabil, ultima parte avînd un nivel mult mai ridicat decît prima.

Putea fi parcurs, în viteză, în patru ore. Cu puțin noroc, s-ar putea ca Michael să mai doarmă chiar atît. Lumea întreagă va

dormi. Se ghemui înapoi pe canapea, își puse picioarele desculțe pe stinghia măsuței pentru cafea și începu să citească.

La ora nouă, se întoarse, încet, pe jos în First Street, pînă ajunse la intersecția cu Chestnut. Soarele dimineții era, deja, sus pe cer, iar păsările cîntau aproape cu furie în bolta de ramuri înfrunzite de deasupra capului. Un croncănit ascuțit de cioară străbătu corul blînd. Veveriţele goneau pe ramurile groase și grele care se întindeau, ușor, de departe, peste garduri și peste zidurile din cărămidă. Trotuarele din cărămidă, măturate și curate, erau pustii; întregul loc părea a aparține florilor, copacilor și caselor sale. Pînă și zgomotul traficului ocazional era absorbit de verdeață și de atotputernicia liniștii. Cerul senin lucea prin rețeaua frunzișului de deasupra, lumina și chiar umbra părînd, într-un fel, strălucitoare și curate.

Aaron Lightner o aștepta, deja, la poartă. Era un individ mic de statură, osos, cu îmbrăcăminte deschisă la culoare, cu un pronunțat aer britanic, avînd chiar și un baston de dandy în mînă.

Ea îi telefonase la ora opt și îi solicitase această întîlnire. Putea vedea cu ochiul liber că el era foarte îngrijorat din cauza posibilei ei reacții la ceea ce citise.

Ea nu se grăbi să traverseze la intersecție. Se apropie încet de el, cu ochii coborîți, cu rotițele minții încă lucrîndu-i în legătură cu lunga poveste și cu toate amănuntele care o captivaseră imediat.

Cînd a ajuns în fața lui, l-a luat de mînă. Încercarea prin care trecea era grea pentru ea. Dar, se simțea bine aici, ținîndu-l de mînă, strîngîndu-i-o ușor în timp ce studia expresia de pe fața lui plăcută și deschisă.

– Mulțumesc, spuse ea cu voce slabă și necaracteristică pentru ea. Ați răspuns la toate întrebările din viața mea, cele mai rele și mai tulburătoare. De fapt, nici nu vă dați seama ce ați

făcut pentru mine, tu şi paznicii tăi – ei au descoperit cea mai întunecată parte a mea; iar tu ştiai despre ce era vorba şi ai adus-o la lumină –, şi aţi pus-o în legătură cu ceva mai vechi şi mai important şi, în acelaşi timp, adevărat.

Îşi scutură capul în timp ce încă îl ţinea de mînă. Se lupta se continue.

– Nu ştiu cum să-ţi spun ceea ce vreau, mărturisi ea. Nu mai sînt cîtuşi de puţin sigură! Mai clar, e vorba de mine, ca întreg, nu vorbesc în numele familiei. Adică, de tot ceea ce sînt eu. Oftă. Cuvintele îi erau foarte împiedicate iar sentimentele din spatele lor foarte puternice, ca şi uşurarea ei. Îţi mulţumesc, spuse ea, pentru că nu ai ţinut secret ceea ce ştiai. Îţi mulţumesc din toată inima.

Acum, putea sesiza uimirea şi uşoara lui derută. Blînd, el încuviinţă în tăcere. Ea îi simţi bunătatea şi, mai presus de orice, dorinţa lui de a trezi încredere.

– Ce pot face, acum, pentru tine? întrebă el cu o candoare absolut dezarmantă.

– Poftim înăuntru, răspunse ea. Hai să vorbim.

TREIZECI

Ora unsprezece. Stătea, în întuneric, în capul oaselor, privind ceasul electronic de pe masă. Cum de dormise atîta? Azi-noapte trăsese în lături draperiile de la ferestre, ca lumina zilei să-l trezească devreme. Dar cineva le trăsese la loc, ca să fie întuneric. Şi mănuşile sale? Unde îi erau mănuşile? Le găsi şi le trase pe mîini, apoi se dădu jos din pat.

Servieta dispăruse. Ştiuse asta încă înainte de a căuta, zăpăcit, în spatele scaunului.

Pe loc, îşi puse halatul şi porni pe culoarul mic spre camera de zi. Nimeni. Doar dinspre micuţa bucătărie venea un miros de cafea, cam demult făcută, şi un miros stătut de ţigară. I se făcu imediat poftă de o ţigară.

Pe măsuţa de cafea, servieta goală, deschisă, şi dosarele – două teancuri de mape din manila.

„Ah, Rowan" gemu el. Aaron nu-l va ierta niciodată. Rowan a citit partea referitoare la Karen Garfield şi doctorul Lemle, cum au murit după ce au văzut-o. Citise tot ce se spicuise din bîrfele spuse cu plăcere, la o şuetă, de-a lungul anilor, de Ryan Mayfair, de Bea şi de alţii pe care, în mod sigur, îi întîlnise la înmormîntare. Şi, în plus, multe altele care nu-i veneau acum în minte.

Dacă se duce în dormitor şi vede că hainele ei nu mai sînt... Dar ele oricum nu erau acolo, erau în cealaltă încăpere.

Rămase acolo, scărpinîndu-se în cap şi neştiind ce să facă mai întîi – să o sune, să-i telefoneze lui Aaron sau să urle ca un nebun. Apoi, văzu biletul.

Chiar lîngă cele două teancuri de dosare legate în manila, o foaie cu antetul hotelului, cu un scris de mînă foarte citeţ.

Opt treizeci dimineaţa.

Michael,

Citit dosarul. Te iubesc. Nu-ţi face griji. La nouă, merg să mă întîlnesc cu Aaron. Ne vedem, la mine, la trei? Vreau să stau puţin singură, acolo. Te caut pe la trei. Dacă nu, lasă-mi vorbă.

Vrăjitoarea din Endor.

„Vrăjitoarea din Endor." Cine fusese vrăjitoarea din Endor? A, femeia la care se dusese regele Saul ca s-o implore să-i arate feţele strămoşilor? Să nu exagerăm. Înseamnă că a trecut cu bine de dosar. O să facă rapid carieră cu o asemenea inteligenţă. Creier de chirurg. Citise dosarul! Lui, îi trebuiseră două zile. Citise dosarul!

Scoase mănuşa dreaptă şi îşi puse mîna goală pe biletul ei. Imediat, îl fulgeră imaginea lui Rowan, îmbrăcată, aplecată peste biroul din salonaş. Apoi, tot ca o străfulgerare, imaginea cuiva, a celei care, cu cîteva zile în urmă, aşezase aici bucata de hîrtie, o femeie de serviciu în uniformă. Mai apărură şi alte lucruri, în cascadă, nimicuri învălmăşite, fără importanţă. Îşi ridică degetele de pe foaie şi aşteptă pînă încetară palpitaţiile. „Arată-mi-o pe Rowan", spuse, atingînd hîrtia. Rowan, Rowan care nu era supărată, ci plină de secrete şi... mai cum? În sînul unei aventuri?

Şi mai deslușea o emoţie stranie, provocatoare. Înţelese perfect despre ce era vorba. O văzu din nou, cu uimitoare claritate, doar că era altundeva. Brusc, imaginea deveni neclară şi se destrămă. Iar el îşi puse mănuşa la loc.

Stătu o clipă, adîncit în sine, urîndu-şi puterea. Îşi aminti ce îi spusese Aaron cu o seară în urmă: „Te pot învăţa cum să te foloseşti de asta, dar nu va fi vreodată ceva explicit, ci mereu tulbure". Doamne, cît ura toate astea. Ura chiar şi puternica emoţie a lui Rowan, care îl năpădise şi care nu voia să-i dea pace; mai degrabă, ar fi preferat amintirile viscerale din dormitor, cînd blînd, pe faţă, fără ocolişuri, ea îi spunea, cu vocea îngroşată, încîntătoare obscenităţi. Ar fi preferat, mai degrabă, să le audă de pe buzele ei. De-a dreptul excitant!

Sună la room-service.

– Trimite-ţi-mi un mic dejun bogat: ouă Benedict, cereale decorticate şi măcinate grunjos, da, un castron mare de aşa ceva, porţie suplimentară de şuncă, pîine prăjită şi o carafă plină cu cafea. Transmiteţi-i chelnerului să descuie singur, pentru că voi fi ocupat cu îmbrăcatul. Te rog să adaugi douăzeci la sută bacşiş pentru chelner şi să-mi aducă apă foarte, foarte rece.

Reciti biletul. Aaron şi Rowan erau acum împreună. Asta îl umplea de spaimă. Acum realiză cît de îngrozit va fi fost Aaron cînd începuse el să citească materialele. Atunci, nu dorise să asculte de Aaron. Dorise să citească. Ei bine, nu putea să-i găsească o vină lui Rowan.

Nici nu ştia de unde să apuce chestia asta încurcată. Ea nu-l înţelegea pe Aaron. În mod sigur, el nu-o înţelegea pe ea. Ea îl crezuse naiv. Clătină din cap. Dar, mai era şi Lasher. Ce părere avea Lasher?

Aseară, înainte de a pleca de la Oak Heaven, Aaron spusese:

– Era personajul în cauză, l-am văzut la lumina farurilor; ştiam că e un truc, dar nu puteam risca.

– Ce ai de gînd să faci? îl întrebase Michael.

– Să fii atent, răspunsese Aaron. Ce mai pot să fac?

Acum ea voia să-l întîlnească, în casa ei, la ora trei, pentru că avea nevoie să stea, o bucată de vreme, singură, acolo. Cu Lasher? Oare cum își va stăpîni emoțiile pînă la a trei?

Ești în New Orleans, nu-i așa, bătrîne? N-ai mai fost de multă vreme prin vechile locuri cunoscute. Poate că e vremea să mergi.

Plecă de la hotel la ora 11:45, plăcut surprins, imediat ce păși afară, de învăluirea căldurii. După treizeci de ani petrecuți în San Francisco, se aștepta, în mod reflex, la răcoare și vînt.

Cum mergea spre periferie, descoperi că se aștepta, în același mod subconștient, la urcatul și coborîtul colinelor. Trotuarele largi, orizontale, îl făceau să se simtă minunat. Era ca și cum totul ar fi fost mai ușor – fiecare gură de aer din briza caldă, fiecare pas, traversarea străzii, privitul domol în jur, stejarii bătrîni cu scoarța neagră, care transformaseră peisajul citadin de îndată ce traversă Jackson Avenue. Vîntul nu-i tăia fața, strălucirea cerului de coasta Pacificului nu-l orbea.

Alese Philip Street ca să iasă spre Irish Channel. Se mișca încet, ca în zilele de altădată, știind că arșița se va înteți și că hainele îi vor părea mai grele, că, după puțin timp, va fi transpirat și în pantofi, că, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să-și scoată vesta de safari, de culoare kaki, și s-o agațe pe umăr.

Uită repede de toate astea; era locul cu prea multe amintiri fericite. Alungă temerile legate de Rowan, lăsă la o parte îngrijorările legate de acel personaj; pur și simplu alunecă în trecut, purtat de zidurile vechi și acoperite cu iederă, de arbuștii tineri de mirt care creșteau subțirei și plăpînzi, cu muguri care atîrnau fremătători. Trebuia să-i dea în lături cînd mergea. Totul era așa cum fusese, la fel de frumos ca în gîndurile sale de dor. Slavă Domnului că e tot aici! Casele în stil victorian de pe Queen Ann, cu mult mai mari decît cele din San Francisco, erau neclintite lîngă casele construite cu ceva timp înaintea războiului, cu

pereţii lor cu zidărie şi cu coloane, la fel de solide şi de măreţe precum cea de pe First Street.

În sfîrşit, traversă Magazine Street, atent la traficul intens, şi intră în Irish Channel. Casele păreau a se fi strîmtat, de parcă ar fi intrat la apă; coloanele făcuseră loc cutiilor poştale; nu mai erau stejari, nici măcar ulmii uriaşi nu mai treceau dincolo de colţul de la Constance Street. Dar, nu-i nimic, era plăcut. Aceasta era partea lui de oraş. Sau, cel puţin, fusese.

Annunciation Street îi frînsese inima. Pe această stradă neglijată erau puţine şi la mare distanţă unele de altele casele cu rafinament renovate şi cu vopselăria proaspătă pe care le văzuse pe Constance şi Laurel. Gunoaie şi cauciucuri uzate zăceau în dezordine pe parcelele goale. Abandonată, căsuţa dublă în care crescuse avea uşile şi ferestrele acoperite cu bucăţi mari şi decolorate din placaj, iar grădina în care se jucase era, acum, o junglă de buruieni, îngrădită cu un gard urît din sîrmă împletită. Nu mai întrezări nici o urmă din cele patru ceasuri florale, cu garoafe înflorite care miroseau atît de proaspăt vara şi iarna. Pieriseră şi bananierii de lîngă vechile şoproane de la capătul aleii laterale. Băcănia mică, din colţ, era pustie şi închisă cu lacăt. Iar vechiul bar din colţ nu dădea nici cel mai mic semn de viaţă.

Încet-încet realiză că era singurul alb cît vedeai cu ochii.

Cu cît mergea mai departe, totul părea din ce în ce mai trist şi mai dărăpănat. Ici-colo răsărea cîte o căsuţă drăguţ pictată; un puşti negru, drăguţ, cu părul împletit în şuviţe, cu ochi rotunzi şi liniştiţi, se agăţase de o poartă şi se uita fix spre el. Dar, toţi cei pe care îi cunoscuse plecaseră demult.

Deja îl durea să vadă putreziciunea posomorîtă de pe Jackson Avenue. Dar continuă să meargă spre clădirile din cărămidă, de închiriat, de pe St. Thomas Project. Nu mai locuia nici un alb, acolo. Nu era nevoie să i-o spună cineva.

Era oraşul negrilor şi simţi ochii aţintiţi asupra lui cu răceală, cîntărindu-l, imediat ce dădu colţul, la Josephine Street, spre vechile biserici şi către şcoala veche. Şi mai multe căsuţe din lemn; parterul unei case de închiriat complet distrus. La bordură, un morman de mobilă ruptă şi umflată de ploaie.

În ciuda celor deja văzute, a fost şocat de cît de dărăpănată putea fi clădirea părăsită a şcolii. Ferestrele încăperilor în care învăţase cu mulţi ani în urmă aveau geamurile sparte. Şi, iată, gimnaziul la construirea căruia ajutase şi el părea ponosit, îmbătrînit, într-o cumplită uitare.

Doar bisericile Sfînta Maria şi Sfîntul Alfons dăinuiau mîndre şi păreau indestructibile. Dar porţile lor erau ferecate. În curtea sacristiei de la Sfîntul Alfons, bălăriile îi ajungeau pînă la genunchi. Vedea panourile electrice ruginite şi desfăcute, cu siguranţele prăduite.

– Vrei s-vezi beserica?

Se întoarse. Îi vorbea un omuleţ chelios, cu pîntecul rotund, cu o faţă asudată.

– Poţi s-te duci în casa popii s-te duc-el năuntru, spuse omul.

Michael încuviinţă din cap.

Pînă şi casa parohială era încuiată. Trebui să apese pe sonerie şi să aştepte sunetul care anunţa deschiderea porţii. Apăru o femeie micuţă, cu ochelari cu lentile groase şi cu păr negru, scurt, care îi vorbi prin glasvand.

El scoase, cu mărinimie, o hîrtie de douăzeci de dolari.

– Permiteţi-mi să fac o donaţie, spuse el. Aş vrea să văd ambele biserici, dacă se poate.

– Nu se poate vizita Sfîntul Alfons, spuse ea. Nu se slujeşte acolo. Nu-i sigură. Îi cade stucatura.

Stucatura! Îşi reaminti picturile de pe plafoane, sfinţii care scrutau, sever, în jos, din albastrul cerului. Sub acest acoperiş fusese botezat, primise prima împărtăşanie şi, mai tîrziu, fusese

confirmat. În noaptea petrecută în oraş, înainte de a pleca, se plimbase pe sub navele bisericii Sfîntul Alfons, cu boneta sa albastră şi cu roba sa, alături de ceilalţi absolvenţi ai liceului. Atunci, fiind atît de domic să se vadă plecat în Vest împreună cu mama sa, nici nu-i trecuse prin minte să arunce o ultimă privire atentă în jur.

– Unde s-au dus cu toţii? o întrebă el.

– S-au mutat, spuse ea după ce îi făcu semn să o urmeze. Îl conduse prin casa preotului spre biserica Sfînta Maria. Iar negrii, nu vin, mai spuse ea.

– De ce e totul încuiat?

– Am avut parte de jaf după jaf.

Nu înţelegea cum e posibil aşa ceva, să nu te poţi reculege într-o biserică liniştită şi umbroasă în orice oră din zi. Să nu fii capabil să te desprinzi de străzile zgomotoase şi arse de soare şi să stai în semi-întunericul liniştit, de vorbă cu îngerii şi cu sfinţii, în timp ce bătrîne cu rochii înflorate şi pălăriuţe din pai stăteau îngenuncheate, şoptindu-şi, cu buze uscate, rugăciunile.

Ea îl conduse în sanctuar, unde fusese băiat de altar. Pregătise vinul sfinţit. Simţi un dram de fericire cînd văzu şiruri-şiruri de sfinţi din lemn, cînd zări nava lungă şi înaltă, cu suita ei de arcade gotice. Toate splendide, intacte.

Slavă Domnului că biserica mai era încă în picioare. Simţi o satisfacţie deplină. Îşi îndesă mîinile în buzunare şi-şi lăsă capul pe spate privind încet, în sus, pe sub sprîncene. Amintirile slujbelor de aici şi de peste drum, de la Sfîntul Alfons, se contopiră. În acele timpuri, nu existau dispute între nemţi şi irlandezi, numele irlandeze şi germane amestecîndu-se. Şcoala primară folosea cealaltă biserică pentru slujba de dimineaţă. Liceul folosea, în schimb, Sfînta Maria.

Nu era nevoie de multă imaginaţie pentru a vedea elevii în uniforme ieşind din rînd pentru a merge la comuniune. Fetele, în

bluze albe, cu fuste albastre din lînă; băieţii, cu cămăşi de culoare kaki şi pantaloni. Amintirea reînvie toţi anii aceia; cînd avea opt ani, el cădelniţa aici, pe aceste trepte, pentru binecuvîntare.

– Nu te grăbi, îi spuse bătrîna. Numai să te întorci prin casa parohială, cînd termini.

Timp de jumătate de oră, stătu în primul rînd de strane. Nu ştia exact ce făcea. Îşi reamintea unele detalii, fără a duce pînă la capăt amintirile. Să nu mai uite niciodată numele gravate pe podeaua de marmură, ale celor îngropaţi sub altar. Să nu mai uite niciodată îngerii pictaţi sus de tot. Sau vitraliile îndepărtate, din stînga, în care îngerii şi sfinţii purtau saboţi din lemn! Cît era de curios. Putea cineva să explice asta? Şi să creadă că nu băgase de seamă în trecut. Şi cînd te gîndeşti că nu remarcase niciodată lucrurile astea, deşi petrecuse atîta timp în biserică...

Gîndeşte-te la Marie Louise, cu sînii ei mari sub bluza albă şi scrobită a uniformei, citind din cartea ei de rugăciuni la slujba religioasă. Sau la Rita Mae Dwyer, care arăta, la paisprezece ani, ca o femeie împlinită. Purta tocuri foarte înalte şi cercei uriaşi din aur la rochia ei roşie de duminică. Tatăl lui Michael fusese unul dintre aceia care umbla pe sub bolţile bisericii cu coşul pentru danii prins în vîrful unui băţ lung; cu o figură solemnă, potrivită momentului, îl încredinţa fiecărui rînd de credincioşi în parte. În acele vremuri, n-ai fi îndrăznit să sufli o vorbă în biserică dacă nu erai nevoit s-o faci.

Ce credea, că ar fi trebuit să se strîngă toţi, aici, ca să-l aştepte? O duzină de Rita Mae, în rochii înflorate, venite să viziteze biserica la amiază?

Noaptea trecută, Rita Mae îi spusese:

– Nu te întoarce acolo, Mike. Să-ţi rămînă locurile în amintire aşa cum erau.

În cele din urmă, se ridică în picioare. Se abătu puţin pe sub bolţile navelor spre vechiul confesional din lemn. Găsi placa de

pe zid cu şirul numelor celor care-şi dăduseră obolul, în trecutul apropiat, pentru restaurarea bisericii. Îşi închise ochii şi, pentru o clipă, i se păru că aude copiii jucîndu-se în curtea şcolilor – murmurul vocilor ascuţite în recreaţia mare.

Dar azi nu se auzea nici un sunet. Nici măcar zgomotul puternic al uşilor batante, după cum veneau şi plecau enoriaşii. Doar locul gol şi solemn. Şi Fecioara, sub coroana ei de pe altarul înalt.

Mică, departe, o imagine părelnică. Trata totul la nivel intelectual cînd, de fapt, ar fi trebuit să i se roage. Trebuia să se roage Fecioarei sau lui Dumnezeu şi să întrebe de ce fusese adus din nou aici, ce însemna că fusese smuls din gheara rece a morţii. Dar el nu credea în chipurile din altar. Nu mai regăsea amintirea credinţei de copil.

În locul acelei amintiri reveni o alta, stingheră, meschină şi rea. El şi Marie Louise se întîlneau să-şi destăinuiască secrete chiar sub una dintre uşile mari din faţă. Ploua cu găleata. Iar Marie Louise îi mărturisea, fără tragere de inimă, că nu era gravidă, dar era furioasă pentru că fusese determinată să o mărturisească, furioasă că el era atît de uşurat. „Nu vrei să te căsătoreşti? De ce te joci atît de prosteşte?"

Oare ce s-ar fi întîmplat dacă s-ar fi căsătorit cu Marie Louise? O văzu din nou, importantă, cu ochi căprui mohorîţi. Îi simţi mîhnirea, dezamăgirea. Nu-şi putea închipui aşa ceva.

Vocea lui Marie Louise îi reveni din nou în minte. „Ştii bine că, mai devreme sau mai tîrziu, tot cu mine ai să te însori. Sîntem sortiţi unul altuia."

Sortit. Fusese el sortit să plece de aici, să facă tot ceea ce făcuse în viaţa lui, sortit să plece atît de departe? Sortit să cadă de pe stîncă în mare şi să fie tras în larg încet, departe de luminile ţărmului?

Se gîndi la Rowan – nu atît la înfăţişarea ei cît, mai ales, la ceea ce însemna acum Rowan pentru el. Se gîndi la dulceaţa şi la senzualitatea ei şi la mister, la trupul ei unduitor lipit de al său, sub pături, la vocea ei catifelată şi la ochii ei reci. Se gîndi la felul în care îl privea înainte de a face dragoste, uitînd de sine, uitînd cu totul de propriul ei trup, absorbită de trupul lui. Una peste alta, privindu-l aşa cum priveşte un bărbat o femeie. La fel de înfometată şi de pornită, abandonîndu-i-se apoi, vrăjită, în braţe.

El continua să se uite ţintă la altar – privea cu atenţie întreaga biserică, vastă şi minunat împodobită.

Îşi dori să fi putut crede în ceva. Apoi, îşi dădu seama că putea. Încă mai credea în viziunile lui, în adevărul lor, la fel de serios precum credeau oamenii în Dumnezeu, în sfinţi sau în drumul drept dat de Dumnezeu, credea că sînt la fel de adevărate precum ceilalţi credeau în chemare.

Totul i se păru la fel de prostesc. „Dar am văzut, am simţit, mi-am amintit, am ştiut..." Multă bîlbîială. În cele din urmă, tot nu-şi putea aminti. Nimic, din toată istoria familiei Mayfair, nu-l putuse reîntoarce la acele clipe de preţ, cu excepţia imaginii lui Deborah, dar, deşi era absolut sigur că ea fusese aceea care venise la el, nu avea dovezi reale, nu-şi amintea concret fapte sau cuvinte.

Din reflex, cu ochii încă aţintiţi pe altar, îşi făcu semnul crucii.

Cîţi ani trecuseră de cînd îşi făcea cruce zilnic, de trei ori? Curios, gînditor, îşi făcu din nou cruce „în numele Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfîntului Duh" cu ochii neclintiţi la Fecioară.

– Ce vor, oare, de la mine? şopti el. Încercă să invoce plăsmuirile din copilărie, îşi dădu seama, cu disperare, că imaginea femeii cu păr negru pe care o văzuse acum era înlocuită cu imaginea lui Deborah, aşa cum fusese descrisă de-a lungul vremii. Una a absorbit-o pe cealaltă! Pierduse, nicidecum nu cîştigase, descifrînd asta.

După încă o bucată de vreme de stat acolo în tăcere, își băgă mîinile înmănușate în buzunarele pantalonilor și porni încet înapoi, pe sub arcade, pînă ajunse la balustrada altarului. Păși pe treptele din marmură, traversă sanctuarul și plecă mai departe spre casa parohială.

Soarele bătea pe Constance Street, ca totdeauna. Amenințător și fără îndurare. Aici nu sînt copaci. Și grădina casei parohiale este ascunsă după zidul înalt din cărămidă, iar pajiștea de lîngă Sfînta Maria este arsă, obosită și prăfuită.

Nu mai exista magazinul de obiecte sfințite, cu statuetele lui drăguțe și cu iconițe. În ferestre, scînduri. Un însemn de proprietate imobiliară pe pereții pictați, din lemn.

Omulețul pleșuv, cu fața roșie, asudată, stătea pe treptele rectoratului, cu brațele strînse, cu ochii urmărind un stol de porumbei cu aripile cenușii, care zburau învălmășiți peste fațada scorojită și mohorîtă a bisericii Sfîntul Alfons.

– Trebe s-otrăvească păsările astea, spuse el. Umple de scîrnă toate alea.

Michael își aprinse o țigară și îi oferi una omului. Acesta o luă, mulțumind din cap. Michael îi dădu cutia de chibrituri aproape goală.

– Băiete, d-ce nu scoți ceasu'de aur și nu-l pitești în buzunaru tău? spuse omul. Să nu ți-l pitească alții. Nu umblă pe colea cu așa cevașilea la mînă, auzitu-m-ai?

– Dacă îmi vor ceasul, trebuie să-mi ia și încheietura mîinii cu el, și pumnul legat de ea, spuse Michael.

Bătrînul dădu doar din cap și din umeri.

La intersecția Magazine cu Jackson, Michael intră într-un bar întunecos, care arăta ca naiba, în cea mai sordidă clădire cu putință, cu ferestrele și ușile bătute în scînduri îndoite de vreme și scorojite. În toți anii petrecuți în San Francisco, nu întîlnise un loc atît de dărăpănat. Un alb atîrna ca o umbră în capăt, departe,

holbîndu-se la el cu ochi lucitori ce-i ieşeau din orbite pe o faţă crăpată şi cu riduri adînci. Şi barmanul era tot alb.

– Dă-mi o bere, spuse Michael.

– De care?

– Nu-mi pasă.

Se încadrase perfect în timp. La trei fără trei minute traversa Camp Street, păşind încet, să nu-l doboare arşiţa, în umbra dulce şi frumuseţea din Garden District. Toate erau aşa cum le lăsase. Pe loc, se simţi bine; simţi că se află acolo unde voia să fie, poate că acolo unde trebuia să fie, în măsura în care îşi poate trasa cineva propria cale.

La trei fix se afla în faţa porţii deschise. Era prima dată cînd vedea casa în lumina soarelui şi pulsul i se acceleră. *Aici, da.* Chiar şi neglijată, casa era demnă, mare, dormita mai degrabă printre viţele cătărătoare cu obloanele sale lungi, în balamale ruginite, cu vopseaua verde răscoaptă şi scorojită. Aşteptînd...

În timp ce o privea, îl trecu ameţeala, bucuria promptă că, indiferent de motive, se întorsese aici. *Să fac ceea ce se presupune că voi face...*

Urcă treptele de marmură, sună la uşă şi, cînd se deschise, păşi pe un culoar lung şi lat. Niciodată, în San Francisco, nu fusese într-un astfel de loc, nu mai stătuse sub un plafon aflat la o asemenea înălţime şi nu mai privise cadre ale uşilor atît de graţioase şi de înalte.

Un candelabru sofisticat, prins de o superbă grindă din pin, lumina, făcînd în ciudă prafului care înceţoşa totul de-a lungul pereţilor. Culorile păreau să cadă, de deasupra capului, sub formă de fulgi. Savură tot ceea ce vedea – măiestria cu care fuseseră realizate intrările sub formă de gaură a cheii, rafinatul stîlp al scării în spirală şi balustradele lungii scări. Savură chiar şi senzaţia dată de podeaua foarte solidă, de sub picioare. Îl

invadă, brusc, o binevenită mulţumire, de la mirosul bun şi cald al lemnului din casă. O casă putea mirosi astfel într-un singur loc pe lumea asta.

– Michael? Intră, Michael.

Păşi spre prima uşă din cele două ale camerei de zi. Încă întunecată şi umbroasă, deşi ea trăsese toate draperiile. Lumina săracă, filtrată de obloane, slabă şi blîndă, curgea prin plasele murdare ale verandei de lîngă fereastră. Adiere de caprifoi. Atît de parfumată şi de plăcută. Explozia asta de buchetele roz-deschis de-a lungul ramelor să fie de la cununa reginei? Atîta amar de vreme nu-şi dăduse seama cît de frumoasă e viţa sălbatică.

Micuţă şi drăguţă, ea stătea pe canapeaua lungă din catifea cafenie, aşezată cu spatele la intrare. Părul îi cădea frumos pe lîngă obraz. Purta o bluză încreţită, din bumbac, uşoară ca mătasea, iar faţa şi gîtul îi păreau din bronz întunecat pe fondul alb al tricoului de sub ele. În pantalonii albi, picioarele lungi păreau surprinzător de sexy, iar din sandalele albe se vedeau degetele goale, cu o tentă subţire de ojă roşie.

– Vrăjitoarea din Endor, spuse el, aplecîndu-se să-i sărute obrazul cu căldură şi tandreţe şi ţinîndu-i faţa cu mîna stîngă.

Ea îl apucă strîns de ambele încheieturi, lipindu-se de el, sărutîndu-l pe gură, tandru şi pasional. Simţea tremurul şi febra ei interioară.

– Ai stat aici singură de tot?

Ea se lăsă pe spătar şi el luă loc lîngă ea.

– De ce naiba n-aş fi stat? întrebă cu vocea ei domoală şi joasă. Am demisionat oficial de la spital în această după-amiază. Am de gînd să-mi caut o slujbă aici. Voi rămîne aici, în această casă.

El fluieră şi zîmbi.

– Serios?

– Ei, ce crezi?

– Nu ştiu. Tot drumul pînă aici... Întorcîndu-mă din Irish Channel, m-am gîndit că poate te găsesc aici cu bagajul făcut, gata să te întorci.

– Nu. Nici gînd. Am vorbit deja cu fostul meu şef de la San Francisco. Urmează să dea telefoane pentru mine. Cu tine ce s-a întîmplat?

– Cum adică, ce-i cu mine? întrebă el. Tu ştii de ce mă aflu aici. Unde să mă duc? Ei m-au adus aici. Nu-mi cer să merg în altă parte. Nu-mi cer nimic. Încă nu-mi pot reaminti. Am citit patru sute de pagini de istorie şi tot nu-mi aduc aminte. Am văzut-o pe Deborah, ştiu bine asta, dar nu ştiu cîtuşi de puţin ce a spus ea.

– Eşti obosit şi înfierbîntat, spuse ea, atingîndu-i fruntea cu mîna. Spui prostii.

El zîmbi, uşor surprins.

– Auzi, Vrăjitoare din Endor, spuse el. Tu n-ai citit povestea? Ce se întîmplă, Rowan? Chiar n-ai citit toate astea? Sîntem prinşi într-o adevărată pînză de păianjen şi nu ştim cine o ţese. Îşi scoase mănuşile şi privi în jos, spre degetele sale. Pur şi simplu, nu ştim.

Ea îi aruncă, în tăcere, o privire rezervată care o făcu să pară foarte rece, în pofida îmbujorării, iar ochii ei gri captau în mod minunat lumina.

– Ai citit-o, nu-i aşa? Ce-ai gîndit cînd ai citit-o? Ce-ai crezut?

– Linişteşte-te, Michael, spuse ea. Tu nu-mi ceri să spun ce gîndesc. Mă întrebi ce simt. Ţi-am spus ce gîndesc. Nu sîntem prinşi în nici o plasă şi nimeni nu ţese aşa ceva. Vrei să ştii care e sfatul meu? Las-o baltă în privinţa lor. Uită ce vor oamenii din viziunea ta. De acum înainte, uită-i.

– Cum adică, să-i „uit" ?

– OK, ascultă-mă. Am stat aici ore întregi şi m-am gîndit la toate astea. Uite ce am hotărît. Eu rămîn aici pentru că asta este

casa mea şi îmi place. Îmi plac cei din familie pe care i-am cunoscut ieri. Îmi plac. Vreau să-i cunosc. Vreau să le aud vocile şi să le ştiu feţele, să învăţ ceea ce vor să mă înveţe. Mai ştiu că n-aş fi în stare să o uit pe bătrînă şi să uit ce i-am făcut, indiferent unde m-aş duce. Se opri, emoţia subită îi transfigură faţa pentru o clipă, apoi dispăru şi expresia ei deveni rece şi foarte îngrijorată. Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi rezemă un picior de marginea măsuţei pentru cafea. Eşti atent?

– Da, sigur.

– OK, vreau să stai şi tu aici. Sper să accepţi şi te rog să stai aici. Dar nu din cauza acelui tipar, sau păienjeniş, sau orice ar fi el. Nu din cauza viziunilor sau din cauza bărbatului. Ci pentru că nu există nici o posibilitate să ne imaginăm ce înseamnă toate acestea, Michael, sau, ce au însemnat, ca să folosesc cuvîntul pe care l-ai scris în notiţele tale, sau de ce tu şi cu mine am fost puşi împreună. Nu avem cum să ştim.

Se opri, cercetîndu-l atent cu privirea. Apoi, continuă.

– Ca atare, m-am hotărît, spuse ea, mai domol. Dacă mă bizui pe ceea ce pot şti, vedea, înţelege şi defini, asta e, înseamnă că de aici mă trag şi vreau să aparţin acestui loc.

El aprobă din cap.

– Te aud, spuse el.

– Vreau să spun că voi sta aici în ciuda acelei creaturi şi în ciuda acestui tipar, a coincidenţei că, pe de o parte, te-am scos din ocean şi, pe de altă parte, eşti ceea ce eşti.

El aprobă din nou din cap, puţin ezitant, pe urmă se lăsă pe spătar, respirînd greu, fără să-i piardă privirea. Începu să spună:

– Doar n-o să-mi spui că nu vrei să comunici cu acel lucru nedefinit, că nu vrei să înţelegi sensul tuturor acestor...

– Ba vreau să înţeleg, zise ea. Ba da. Dar numai asta nu m-ar putea reţine aici. În definitiv, nu contează pentru creatura asta dacă sîntem în Montcleve, în Franţa, în Tiburon, în California,

sau în Donnelaith, în Scoţia. Dar pentru fiinţele din viziunea ta contează, căci sînt obligate să se întoarcă şi să-ţi spună ce anume contează! Tu, nu-ţi dai seama.

Ea amuţi, încercînd, în mod evident, să-şi înmoaie cuvintele, de parcă s-ar fi temut că a devenit prea incisivă.

– Michael, dacă vrei să stai, încearcă să-ţi argumentezi decizia altfel. De exemplu, să-ţi doreşti să fii aici pentru mine sau pentru că, în acest loc, ai venit pe lume, sau pentru că îţi închipui că ai putea fi fericit, aici. Pentru că acest cartier a fost cel dintîi loc pe care l-ai îndrăgit şi, poate, l-ai putea îndrăgi din nou, spuse ea.

– Nu am încetat nici o clipă să-l îndrăgesc.

– Nu face lucrurile de dragul lor! Fă-le în ciuda lor!

– Rowan, sînt aici, în această încăpere, datorită lor. Nu pierde din vedere acest lucru. Noi nu ne-am întîlnit la clubul de yahting, Rowan.

Ea inspiră profund.

– Insist să nu ne mai gîndim la aşa ceva, spuse.

– Ţi-a vorbit Aaron despre toate astea? Ţi-a dat un asemenea sfat?

– Nici măcar nu i-am cerut un sfat. M-am întîlnit cu el din două motive. Înainte de toate, doream să-i vorbesc din nou şi să-mi confirm mie însămi că este un tip onest, spuse ea, calmă.

– Şi?

– Este exact aşa cum l-ai descris. Dar trebuia să-l revăd, să-i vorbesc. Se opri. Omul ăsta are ceva dintr-un vrăjitor.

– Ştiu.

– Am simţit asta încă de cînd l-am văzut la înmormîntare; a mai fost şi momentul în care l-am întîlnit la mormîntul lui Ellie.

– Acum, simţi că e de bine?

Ea încuviinţă din cap.

– Acum, îl știu. Nu diferă prea mult de tine și de mine, răspunse ea.

– Cum adică?

– Are har, spuse ea ridicînd ușor din umeri. Așa cum eu am har în domeniul chirurgiei, iar tu ai har cînd readuci la viață o asemenea casă. Se gîndi o clipă. Are și el iluzii, ca tine și ca mine.

– Înțeleg.

– În al doilea rînd, voiam să-i spun că îi sînt recunoscătoare pentru cea ce mi-a dăruit de-a lungul vremii. Să-i spun că, în privința mea, nu trebuie să-și facă griji legate de lipsa de încredere sau de existența vreunui resentiment.

El se simțea atît de ușurat încît nu o întrerupse, deși avea nedumeriri.

– Aaron a dat înțeles celor mai mari necunoscute din viața mea, continuă ea. Nici nu cred că realizează ce înseamnă asta pentru mine. E mult prea grijuliu. Nu-și dă cîtuși de puțin seama ce înseamnă singurătatea. A fost mereu cu Talamasca, încă de cînd era copil.

– Știu ce vrei să spui. Dar, cred că el chiar își dă seama.

– Dar tot precaut rămîne. Creatura – acea apariție fermecătoare cu păr negru, orice ar fi ea – chiar a încercat să îi facă rău. Știi despre ce e vorba.

– Știu.

– Am încercat să-l fac să-și dea seama cît îi sînt de recunoscătoare. Că nu-l provoc în vreun fel. Că, în urmă cu două zile, eram o ființă fără trecut sau familie. Acum, le am pe amîndouă. Cele mai teribile întrebări din viața mea și-au găsit răspuns. Nu cred că le-am pătruns, încă, toate înțelesurile. Încă mă mai gîndesc la casa mea din Tiburon și, de fiecare dată, îmi spun: „Nu trebuie să te întorci acolo, nu trebuie să mai fii singură acolo". Și este un lucru șocant și miraculos.

– Trebuie să-ţi mărturisesc că nu mi-am închipuit că vei avea o astfel de reacţie. Credeam că te vei supăra, că poate te vei simţi ofensată.

– Michael, nu-mi pasă cum a procedat Aaron pentru a intra în posesia informaţiei. Nu mă interesează ce fac tovarăşii lui sau ce vor fi făcut de-a lungul vremii. Important este că informaţia nu ar fi ajuns pînă aici, sub nici o formă, dacă el nu ar fi cules-o. Eu aş fi rămas cu acea bătrînă şi cu adevărurile denaturate pe care mi le-a spus. Şi alături de toţi verii cu feţe strălucitoare, zîmbitoare şi înţelegătoare, dar incapabili să-mi spună întreaga istorie din cauză că nici ei nu o cunosc. Cunosc doar cioburi strălucitoare. Îşi trase sufletul, respirînd adînc. Ştii, Michael, există persoane care nu sînt capabile să primească daruri. Nu ştiu cum să le întîmpine şi cum să se folosească de ele. Această casă e un dar. Povestea este un dar. Datorită poveştii, sînt capabilă să accept familia! Doamne, membrii familiei sînt cel mai mare dar cu putinţă.

Fu profund mişcat. Cuvintele ei îl fermecau. Era surprins şi nu-şi putea reveni sub nici o formă.

– Ce părere ai de ceea ce scrie în dosar despre Karen Garfield? întrebă el. Dar despre doctorul Lemle? După ce am citit, mi-a fost foarte frică pentru tine.

În acel moment, pe faţa ei apăru, foarte clar, un licăr dureros. Regretă pe loc modul grosolan în care procedase. De neiertat că scăpase acele cuvinte.

– Nu mă înţelegi, spuse ea cu aceeaşi voce. Nu înţelegi ce fel de fiinţă sînt. Voiam să ştiu dacă am sau dacă nu am acea putere! Am venit la tine crezînd că, dacă mă vei atinge cu mîinile tale, îmi vei putea spune dacă acea putere sălăşluieşte, cu adevărat, în mine. N-ai putut. Dar, Aaron mi-a spus. Aaron a confirmat existenţa ei. Nimic, nimic nu poate fi mai rău decît să bănuieşti, să fii nesigur.

– Înţeleg.

– Oare? Înghiți, în timp ce se ostenea să-și păstreze expresia liniștită a feței. Pentru o clipă, ochii ei se întristară, dar, în urma unui evident efort de voință, își recăpătară lumina. Spuse apoi, sec, urăsc ce s-a întîmplat cu Karen Garfield. Urăsc asta. Lemle? Lemle era deja bolnav. Avusese un atac cu un an înainte. N-am știut despre Lemle, dar Karen Garfield... Așa e, eu am făcut-o. Dar, Michael, s-a întîmplat involuntar, în necunoștință de cauză!

– Înțeleg, spuse el, moale.

Tăcută, ea se luptă îndelung să se împace din nou cu sine. Cînd vorbi din nou, vocea îi era prevenitoare și puțin obosită.

– Trebuia să-l văd pe Aaron pentru încă un motiv.

– Care?

Ea ezită o clipă, apoi spuse:

– Nu sînt în legătură cu acel spirit, ceea ce înseamnă că nu-l pot stăpîni. Nu mi s-a arătat în acest fel. Și s-ar putea să nu o facă.

– Rowan, tu l-ai văzut deja și, în plus, te așteaptă.

Ea își cîntări cuvintele în timp ce mîna i se juca, alene, cu un firicel de ață de pe marginea bluzei.

– Îi sînt ostilă, Michael, spuse ea. Nu-mi place. Și cred că știe. Am stat aici, singură, ore întregi, poftindu-l să vină, dar urîndu-l, temîndu-mă de el.

Michael rămase nedumerit, o clipă.

– Poate s-a supraestimat, adăugă ea.

– Te referi al felul în care te-a atins...

– Nu. Mă refer la cum a fost el *în mine*, de asta spun că s-a supraestimat. Poate că a dat o mînă de ajutor în apariția acelui medium pe care nici nu-l poate seduce, nici nu-l poate scoate din minți. Michael, dacă am putut ucide o ființă omenească, în carne și oase, cu acea putere nevăzută pe care o port în mine, cum crezi că se resimte ostilitatea mea față de Lasher?

El o studie, mijindu-și ochii.

– Nu știu, mărturisi.

Își mișcă abia imperceptibil mîna pentru a-și da părul de pe față. Lumina îi învălui părul care, pentru o clipă, se văzu blond cu adevărat.

– Antipatiile mele sînt profunde. Totdeauna au fost așa. Nu s-au modificat de-a lungul timpului. Simt o antipatie profundă pentru creatură. Îmi aduc aminte ce ai spus noaptea trecută despre faptul că aș vrea să-i vorbesc, să-l judec prin prisma sa, să deprind ceea ce dorește. Acum antipatia este dominantă.

Michael o urmări îndelung, în tăcere. Simți cum îi dă ghes, pentru ea, o dragoste ciudată, fără vreun motiv anume.

– Ai dreptate cu ce ai spus mai devreme, zise el. Fie nu te înțeleg, fie nu pricep ce fel de om ești. Te iubesc, dar nu te înțeleg cîtuși de puțin.

– Gîndești cu inima, spuse ea, atingîndu-i pieptul, ușor, cu pumnul stîng. De asta ești atît de bun. Atît de naiv. Eu nu sînt așa. În mine sălășluiește un demon, ca în cei mai mulți oameni din jurul meu. Respectivii mă pot lua doar arareori prin surprindere. Chiar și cînd mă supără.

Nu voia să se certe cu ea. Dar nu era naiv!

– M-am tot gîndit ore în șir la asta, spuse ea. La capacitatea de a sfîșia vasele de sînge și aorta, de a apropia atingerea morții cu un blestem șoptit. Dacă puterea pe care o am este eficientă în toate cazurile, poate va fi eficientă și pentru a distruge acea entitate. Poate că acționează asupra energiei controlate de ea la fel de precis precum lucrează asupra sîngelui și cărnii.

– Nici măcar nu mi-ar fi trecut vreodată așa ceva prin minte.

– Iată de ce trebuie să ne gîndim la noi înșine, spuse ea. Înainte de orice altceva, sînt doctor. Abia în al doilea rînd sînt femeie și ființă. Ca medic, îmi este extrem de simplu să văd că această entitate are o relație continuă cu lumea noastră fizică. E cognoscibilă ființa asta sau ce o fi. Cognoscibilă în sensul în

care, în anul 700, era cognoscibil secretul electricității, deși nimeni nu știa exact despre ce era vorba.

El înclină din cap.

– Parametrii săi. Ai folosit sintagma noaptea trecută. Stau și mă tot minunez de parametrii aștia. Mă gîndesc dacă, în momentul materializării, e destul de solid pentru a fi atins.

– Exact. Chiar așa. Dar ce este el atunci cînd se materializează? Trebuie să-i aflu parametrii. Și puterea mea lucrează după legile lumii noastre fizice. Am de stabilit și parametrii puterii mele.

O sclipire de durere i se reaprinse pe față, parcă schimonosind-o, pînă ce fața ei netedă păru că se va boți precum aceea a unei păpuși aruncate în foc. Treptat, totul se risipi, iar ea redeveni calmă, drăguță și tăcută. Cînd reluă, vocea ei era ca o șoaptă.

– Această putere este crucea mea. Așa după cum crucea ta este puterea din mîinile tale. Vom deprinde să stăpînim aceste lucruri, să hotărîm cînd și unde să le folosim.

– Mda, exact asta trebuie să facem.

– Vreau să-ți spun ceva despre bătrîna aceea, Carlotta, și despre puterea...

– Nu trebuie, dacă nu vrei.

– Știa ce aveam de gînd să-i fac. A presimțit și, în mod calculat, m-a provocat să acționez. Pot să jur că așa a fost.

– De ce?

– Intra în ticăloșia pe care o clocea. Mă duc mereu înapoi și mă gîndesc la asta. Poate că a vrut să mă frîngă, să-mi frîngă încrederea. A declanșat mereu sentimentul vinovăției ca să o rănească pe Deirdre și, probabil, a procedat la fel cu Antha. Dar nu am de gînd să cad în capcana ei. Pentru noi, ar fi cel mai rău lucru cu putință să vorbim despre ei și despre ce vor ei – Lasher, viziunile, bătrîna asta – au încercat să ne încercuiască și nu vreau să pășesc în cercurile capcană.

– Mda, dacă aș ști vreodată ce vrei să spui!

Încet, își luă ochii din ochii ei și scotoci în buzunar după țigări. Mai rămăseseră trei. Îi întinse una, dar ea refuză cu un gest al capului. Îl urmărea.

– Va veni momentul în care vom putea sta la masă ca să bem vin alb, bere, orice, și să discutăm despre ei. Despre Petyr van Abel, Charlotte, Julien și toți ceilalți. Dar nu acum. Acum vreau să aleg ce e rău de ceea ce nu e rău, substanța de spirit. Aș vrea să faci și tu la fel, spuse ea.

– Te urmăresc, zise el în timp ce își căuta chibriturile. Aha, nu mai avea chibrituri. I le dăduse bătrînului acela.

Ea își lăsă mîna să alunece în buzunarul pantalonilor, dădu la iveală o brichetă plată, din aur, și îi aprinse țigara.

– Mersi, spuse el.

– Ori de cîte ori îi punem în centrul atenției noastre, apare același efect. Devenim inerți și confuzi, spuse ea.

– Ai dreptate, răspunse el. Se gîndise la ei tot timpul cît stătuse în dormitorul de pe Liberty Street, încercînd să-și amintească, să priceapă. Dar iată-l, în cele din urmă, în această casă și, cu două excepții – cînd atinsese rămășițele lui Townsend și cînd atinsese smaraldul –, nu-și scosese mănușile. Simplul gînd îl speria. Să atingă tocurile ușilor, mesele, scaunele care aparțineau familiei Mayfair, să atingă lucrurile mai vechi, cufărul cu păpuși din mansardă, pe care i-l descrisese Rowan, și borcanele, borcanele acelea împuțite...

– Ajungem inerți și confuzi, repetă ea, atrăgîndu-i atenția. Nu ne gîndim la noi, deși exact asta ar trebui să facem.

– Sînt de acord cu tine, răspunse el. Îmi doresc doar să am calmul tău interior. Îmi doresc să pot afla toate aceste jumătăți de adevăr și să nu bîjbîi prin întuneric încercînd să-mi dau seama despre ce este vorba.

– Nu accepta să fii doar un pion în jocul altcuiva, replică ea. Descoperă ipostaza în care eşti cel mai puternic şi mai demn, indiferent de consecinţe.

– Adică, să tindem să fim perfecţi, adăugă el.

– Ce?

– În California, spuneai că ar trebui cu toţii să tindem să devenim perfecţi.

– Da, aşa e, nu-i firesc? Eu chiar cred în asta. Încerc să-mi închipui calea perfectă. Ca atare, dacă nu izbucnesc în lacrimi, asta nu înseamnă impostură, Michael. Să nu crezi că nu ştiu ce le-am făcut lui Karen Garfield, doctorului Lemle sau fetiţei. Ştiu. Chiar ştiu.

– N-am vrut...

– Ba ai vrut, spuse ea ceva mai tăios. Nu trebuie să mă placi mai mult cînd plîng decît cînd nu plîng.

– Rowan, n-am...

– Am plîns un an întreg înainte de a te întîlni. Am început să plîng cînd a murit Ellie. Apoi, am plîns în braţele tale. Am plîns cînd mi-au telefonat de la New Orleans să-mi spună că murise Deirdre deşi n-o cunoscusem, nu-i vorbisem şi nici n-o văzusem. Am plîns şi am tot plîns. Am plîns cînd am văzut-o ieri în coşciug. Am plîns-o noaptea trecută. Am plîns-o şi pe bătrîna aia. Ei bine, nu mai vreau să plîng. Aici am casa, familia, povestea pe care mi-a dăruit-o Aaron. Te am pe tine. O şansă reală împreună cu tine. Ca atare, aş vrea să ştiu ce mai e de plîns.

Îl înfruntă mînioasă, pe picior de luptă, ochii-i cenuşii fulgerîndu-l în penumbră.

– Dacă nu te opreşti, ai să mă faci şi pe mine să plîng, Rowan, îngăimă el.

Ea izbucni în rîs, făcîndu-i în ciudă. Faţa i se destinse frumos şi, incredibil, gura i se arcui într-un surîs.

– În regulă, spuse ea. Mai există, totuşi, ceva care m-ar putea face să plîng. Îţi voi spune despre ce este vorba, pentru a fi sinceră pînă la capăt. Este... aş plînge dacă te-aş pierde pe tine.

– Bun, şopti el. O sărută repede, înainte să-l poată opri.

Ea schiţă un gest abia perceptibil în direcţia lui, să se aşeze la loc, să fie serios şi să asculte. El încuviinţă tăcut şi ridică din umeri.

– Spune-mi, ce vrei *tu* să fac? Adică, de fapt, ce *vrei* să fac? Nu discut despre ce vor acele creaturi să faci tu. Ce se întîmplă, acum, în tine?

– Vreau să stai aici, răspunse el. Aş fi vrut să nu fi stat, naibii, departe, atît de mult timp. Nu ştiu de ce ai procedat aşa.

– OK, acum vorbeşti, spuse ea. Vorbeşti despre ceva real.

– Fără îndoială, răspunse el. M-am plimbat din nou pe acolo, pe străzile cunoscute, pe care am crescut. Acum, cartierul nu mai e ce a fost. N-a fost el niciodată frumos, dar acum e sordid, prăbuşit şi... s-a dus.

Zări imediat neliniştea din ochii ei.

– Mda, bine, e schimbat, spuse el cu glas preocupat şi cu un gest de acceptare. Dar New Orleans nu însemna pentru mine numai acel cartier. Numai Annunciation Street. Importante erau locul ăsta, Garden District, centrul, French Quarter, toate acele locuri frumoase din oraşul meu. Îl iubesc. Şi, sînt bucuros că m-am întors. Nu mai vreau să plec.

– OK, spuse ea zîmbind, lumina licărindu-i pe rotunjimea obrazului şi pe colţul gurii.

– Ştii, m-am tot gîndit, sînt acasă. Acasă. Şi n-are importanţă ce se întîmplă cu toate celelalte. Nu vreau să plec de acasă.

– Naiba să-i ia, Michael, zise ea. Ducă-se la naiba, oricine ar fi, pînă cînd ne vor da motiv să gîndim altfel.

– Bine zis, spuse el zîmbind.

Ce misterioasă era, o combinaţie total derutantă de blîndeţe şi asprime. Poate el greşea aşa cum, în cazul femeilor, confunda mereu forţa cu răceala. Poate că mai toţi bărbaţii erau aşa.

– Vor veni din nou la noi, spuse ea. Nu au de ales. Cînd se va întîmpla asta, ne vom gîndi şi vom vedea ce este de făcut.

– Mda, aşa e, răspunse el. Şi dacă îmi scot mănuşile? Ar veni, acum, la mine?

– N-o să stăm încremeniţi, aşteptînd.

– Nu, chicoti el uşor.

Deveni tăcut, plin de emoţie, gîndindu-se, neliniştit, că îl bucura fiecare cuvînt rostit de ea şi simţind că neliniştea s-ar putea destrăma în orice secundă.

Se trezi aruncînd priviri spre oglinda de la capătul încăperii. Vedea acolo reflexia lor îndepărtată şi candelabrele multiplicate, prinse în cele două oglinzi, înaintînd, într-o aură argintie, la nesfîrşit.

– Îţi place să faci dragoste cu mine? îl întrebă ea.

– Ce?

– Îţi place? Pentru prima oară, glasul ei tremura puţin.

– Mda, îmi place să fac dragoste cu tine. Dar e de speriat, pentru că nu eşti ca nici una dintre cele pe care le-am cunoscut vreodată. Eşti foarte puternică.

– Da, sînt, spuse ea cu glas scăzut. Te-aş putea ucide chiar acum dacă aş vrea. Nu ţi-ar fi de nici un folos toată bărbăţia ta.

– Nu, altceva am vrut să spun, zise el. Se întoarse şi o privi. În penumbră, pentru o clipă, faţa ei păru a fi de o răceală şi de o viclenie de nedescris, cu pleoapele ca o jumătate de ghindă şi cu ochii licărind. Părea întruchiparea maliţiozităţii, aşa cum păruse a fi, doar pentru o clipă, în casa din Tiburon, în lumina rece care se strecura prin ferestre în încăperea întunecoasă.

Ea se ridică încet, cu un foşnet moale de stofă. El se trezi ferindu-se instinctiv din calea ei, încercînd să se dea la o parte

fie şi un strop. Genul de atitudine precaută care apare cînd vezi un şarpe în iarbă, la numai două degete distanţă de pantoful tău, sau cînd îţi dai seama că omul aşezat la bar, pe scaunul de alături, s-a întors spre tine cu şuriul.

– Ce naiba e cu tine? şopti el.

Brusc, înţelese. O văzu cum tremura toată, că obrajii ei, de albeaţa morţii, aveau pete rozalii, că mîinile ei tînjeau spre el şi apoi se încleştau, voind să prindă ceva nedefinit.

– Doamne, nici măcar n-am urît-o pe Karen Garfield, şopti ea. N-am urît-o! Aşa să-mi ajute Dumnezeu, eu...

– Nu. A fost, pe de-a-ntregul, o greşeală, spuse el. O greşeală îngrozitoare, pe care n-o vei mai repeta.

– Nu, niciodată, spuse ea. Nici cu bătrîna aia, jur, n-am crezut că aşa va fi.

Voia cu disperare să o ajute, dar nu ştia ce să facă. Ea tremura ca o flacără în penumbră. În timp ce îşi muşca buza de jos cu dinţii, îşi zgîria mîna stîngă, plină de cruzime, cu unghiile mîinii drepte.

– Gata, iubito, gata, te răneşti singură, spuse el cu glas rugător. Dar, cînd o atinse, ea păru de oţel, de neclintit.

– Jur, n-am crezut că se va întîmpla aşa. E ca un impuls, ştii, dar nu crezi că ar putea fi... Eram foarte furioasă pe Karen Garfield. Era revoltător să vină acolo, să umble prin casa lui Ellie, stupid de revoltător!

– Ştiu, înţeleg.

– Cum să neutralizez asta? O să se întoarcă în mine să mă pîrjolească dinlăuntru?

– Nu.

Se întoarse cu spatele la el, ridicîndu-şi genunchii la piept şi uitîndu-se prin cameră, la întîmplare, ceva mai calmă, deşi ochii îi erau nefiresc de mari iar degetele încă i se agitau neliniştite.

– Sînt uimită că n-ai găsit răspunsul la îndemînă, cel atît de clar şi la obiect, zise ea.

– Ce vrei să spui?

– Poate că scopul tău e simplu. Să mă ucizi pe mine.

– Doamne, cum poţi să crezi aşa ceva? şi veni mai aproape de ea, ridicîndu-i părul de pe faţă şi lipind-o strîns de el.

Ea îl privi de parcă era departe, tare departe.

– Ascultă-mă, iubito, o rugă el. Oricine poate lua viaţa unui om. E uşor. Foarte uşor. Există un milion de mijloace. Tu cunoşti căi pe care eu nu le ştiu, pentru că eşti medic. Femeia aceea, Carlotta, aşa mică precum era, a ucis un bărbat care era suficient de puternic pentru a o strangula cu o singură mînă. Şi pe mine m-ar putea omorî, dacă ar dori, orice femeie alături de care aş dormi. Ştii asta. Un bisturiu, un ac lung de pălărie, puţină otravă cu efect mortal. E simplu. E uşor. Dar noi nu comitem asemenea fapte, cei mai mulţi dintre noi, cei de pe pămînt, nici măcar nu ne gîndim vreodată la aşa ceva şi aşa s-a întîmplat şi cu tine toată viaţa. Şi acum descoperi că ai o putere de mutant, ceva care depăşeşte legile liberului arbitru, ale impulsului şi ale autocontrolului, ceva care implică un mod de a înţelege superior şi mult mai subtil. Iar tu ai acea capacitate de înţelegere. Ai forţa de a-ţi dimensiona propria forţă.

Ea încuviinţă, tăcută; dar tot mai tremura din cap pînă în picioare. El avu impresia că nu fusese crezut. Într-un fel, nici el însuşi nu credea în propriile spuse. Ce folos ar fi avut să nege asta? Dacă ea nu va reuşi să stăpînească acea putere, o va folosi din nou, inevitabil.

Mai era un lucru pe care el trebuia să-l spună legat de viziuni şi de puterea din mîinile sale.

– Rowan, mi-ai cerut să-mi scot mănuşile în prima noapte cînd ne-am cunoscut. Şi să te prind de mîini. Te-am iubit fără mănuşi. Doar timpul tău şi al meu, doar mîinile noastre

atingîndu-se, mîinile mele goale atingîndu-te peste tot. Ce crezi că am văzut, Rowan? Ce am simţit? Bunătate, dragoste.

O sărută pe obraz. Îi sărută părul şi, cu mîna lui, i-l dădu de pe frunte.

– Ai dreptate în multe dintre cele spuse, Rowan, dar nu referitor la asta. Nu am de gînd să-ţi fac rău. Îţi datorez viaţa. Îi întoarse capul spre el şi o sărută, dar ea era tot rece şi tremurătoare, departe, tare departe, dincolo de unde putea el ajunge.

Ea îi luă mîinile şi i le îndepărtă, trăgîndu-se la o parte cu blîndeţe, dînd din cap; apoi îl sărută la fel de blînd, dar fără a dori să fie atinsă. Nu ajuta la nimic.

El rămase pe gînduri, un timp, privind încăperea mare şi bogat împodobită. Îşi îndreptă privirea către oglinzile înalte, prinse în ramele lor întunecate, sculptate, către pianul vechi şi prăfuit, un Bözendorfer plasat în celălalt capăt al încăperii, şi privi spre draperiile care păreau a fi doar în semi-întuneric doar benzi de culori spălăcite.

În cele din urmă, se ridică în picioare. Nu mai putea să stea aşezat. Patrulă pe podea în sus şi-n jos şi se trezi în faţa ferestrei laterale, privind afară, prin sita prăfuită a verandei.

– Ce spuneai adineaori? o întrebă el, întorcîndu-se în loc. Ceva despre a fi inerţi şi confuzi. Ei bine, Rowan, tocmai aici e confuzia.

Ea nu-i răspunse. Rămase acolo, jos, ghemuită, privind ţintă în podea.

Se duse către ea şi o strînse în braţe ridicînd-o de pe canapea. Obrajii ei erau tot pătaţi cu rozaliu şi încă foarte palizi. Cum privea în jos, genele ei arătau întunecate şi lungi.

Îşi apăsă buzele pe gura ei fără să întîmpine vreo rezistenţă, aproape fără reacţie, ca şi cum ar fi fost gura unei persoane inconştiente sau care dormea profund. Apoi, încet-încet, ea reveni la viaţă. Îşi ridică mîinile în jurul gîtului lui şi îi răspunse la sărut.

– Rowan, există un tipar, îi şopti el în ureche. O plasă enormă şi noi sîntem prinşi în ea. Dar cred şi acum, ca şi înainte, că sînt buni oamenii care ne-au adus unul lîngă celălalt. Şi că vor de la mine doar lucruri bune. Trebuia să-mi fi dat seama de asta, Rowan. Trebuia. Ştiu că sînt buni. Aşa cum ştiu că şi tu eşti bună.

Îi ascultă suspinul, simţind cum se înalţă sînii ei calzi peste pieptul lui. În cele din urmă, cînd ea se trase, încet, înapoi, făcu totul foarte drăgăstos, sărutîndu-i degetele pe măsură ce le dădea drumul.

Ea păşi spre mijlocul încăperii lungi şi rămase sub arcada înaltă şi generoasă care împărţea spaţiul în două salonaşe, privind, în sus, la frumoasele stucaturi aflate acolo unde arcul cobora să întîlnească, la capătul celălalt, cornişele. Părea că studiază toate acestea, că e pierdută în contemplarea casei.

El se simţea respins şi tăcut. Întregul schimb de cuvinte îl rănise. Nu putea ţine în frîu emoţia supărării şi a bănuielii, cu toate că bănuiala nu era legată de ea.

– Cui îi pasă, şopti ea de parcă şi-ar fi vorbit sieşi, plăpîndă şi nesigură.

Lumina prăfuită se strecură dinspre veranda cu plasă şi scoase la iveală ceara chihlimbarie a vechii lemnării. Firicele de praf se învolburau în jurul ei.

– Vorbe, vorbe, vorbe, spuse ea. Următoarea mişcare e a lor. Tu ai făcut tot ce ai putut. Şi eu al fel. Să-i lăsăm să vină către noi.

– Da, să-i lăsăm să vină.

Se întoarse către el chemîndu-l în tăcere să se apropie, chipul ei exprimînd o rugăminte vecină cu tristeţea. Groaza îl sfîrtecă timp de o secundă şi lovitura îl secătui. Iubirea pe care i-o purta era fără preţ pentru el, iar acum îi era frică, foarte frică.

– Ce ai de gînd să faci, Michael? întrebă ea. Şi deodată zîmbi, un zîmbet foarte frumos şi cald.

El rîse cu blîndeţe:

– Nu ştiu, iubito. Dădu din umeri şi din cap. Nu ştiu.

– Ştii ce vreau, acum, de al tine?

– Nu. Dar, orice ar fi, vei avea.

Ea îl apucă de mînă.

– Vorbeşte-mi despre casa aceasta, spuse ea privind în sus, spre ochii lui. Spune-mi tot ce ştii despre o casă ca aceasta şi spune-mi dacă poate fi, cu adevărat, refăcută.

– Iubito, este exact ceea ce aşteptam cu adevărat. E solidă ca un castel din Montcleve sau Donnelaith.

– Poţi să te ocupi de asta? Adică, nu cu mîinile tale...

– Mi-ar plăcea să fac totul cu propriile-mi mîini. Brusc, îşi privi nenorocitele mîini înmănuşate. De cînd nu mai ţinuse în mînă ciocanul şi cuiele, de cînd nu mai mînuise un fierăstrău sau nu mai aşezase rindeaua pe lemn? Îşi ridică privirea spre arcul pictat de deasupra lor, spre plafonul lung şi dominant cu vopseaua lui crăpată şi scorojită. Ce mult mi-ar plăcea să fac asta, repetă el.

– Ce-ar fi dacă ai avea mînă liberă şi ai putea angaja pe oricine ai dori – zidari, zugravi, meşteri pentru acoperiş, ce mai, toţi cei care-ţi sînt trebuincioşi ca să repare fiecare colţişor şi fiecare spărtură, să facă din nou totul aşa cum a fost.

Cuvintele ei curgeau blînd şi totuşi exuberant. El ştia tot ceea ce avea ea a-i spune, înţelegea. Apoi, se întrebă dacă ea înţelegea tot ceea ce însemna asta pentru el. Cel mai mare vis al său fusese să lucreze la o astfel de casă. În cazul de faţă, nu era vorba despre orice casă, ci de casa lui. Se întoarse în timp, în amintire, tot mai mult, pînă se revăzu copil, afară la poartă, un băieţel care ieşea din bibliotecă după ce dăduse jos de pe poliţe albumele vechi în care existau imagini ale acestei case, chiar aceast salon şi acest hol, nu visase că va vedea vreodată aceste încăperi altfel decît în cărţi.

În viziunea sa, femeia spunea, *referindu-se chiar la acest moment, chiar la această casă, chiar la acest moment crucial cînd...*

– Michael? Vrei să faci asta?

Ca prin ceață, văzu cum fața ei se luminează precum fața unui copil. Dar ea îi păru foarte îndepărtată, strălucitoare și fericită, dar îndepărtată.

Tu ești, Deborah?

– Michael, scoate-ți mănușile, spuse Rowan cu o atît de subită răceală încît îl uimi. Întoarce-te înapoi la lucru! Redevino tu însuți. Nimeni nu a fost fericit în casa asta timp de cincizeci de ani, nimeni nu a iubit în casa asta, nimeni nu a fost învingător! E vremea noastră, să iubim aici, să fim învingători aici, a sosit clipa să recucerim casa. Am știut încă din momentul în care am terminat dosarul vrăjitoarelor Mayfair. Michael, aceasta este casa noastră.

Dar tu poți schimba... Nu te gîndi nici o clipă că nu ai puterea, pentru că puterea se trage din...

– Michael, răspunde-mi.

Ce să schimb? Nu mă lăsa așa. Spune-mi!

Dar ei dispărură de parcă nici n-ar fi fost. El rămase aici, cu Rowan, în lumina soarelui, pe podeaua caldă, de culoarea chihlimbarului. Iar ea aștepta un răspuns de la el.

Și casa aștepta, casa aceea frumoasă aștepta sub rugină și pete, adîncită în umbră și încîlcită în iederă, în arșița și umezeala ei deprimante.

– Oh, da iubito, da, spuse el și, parcă ieșind dintr-un vis, fu inundat brusc, prin simțuri, de prospețimea caprifoiului de pe plasele verandei, de cîntecul păsărilor de afară și de căldura soarelui care pătrundea pînă la ei.

El se întoarse în loc în mijlocul lungii încăperi.

– Lumina, Rowan, trebuie lăsată lumina să pătrundă. Hai să vedem dacă se mai deschid obloanele astea vechi, spuse el prinzînd-o de mînă.

TREIZECI ŞI UNU

Începură să exploreze casa pe tăcute, respectuoşi. La început, era de parcă păcăliseră vigilenţa paznicilor dintr-un muzeu şi nu îndrăzneau să abuzeze de întîmplătoarea lor libertate.

Erau prea respectuoşi ca să atingă lucrurile personale care aparţinuseră celor care locuiseră, cîndva, aici. O ceaşcă de cafea care zăcea pe o masă din sticlă în camera cu ferestre mari, luminoase. O revistă îndoită pe un scaun.

În schimb traversară încăperile şi culoarele trăgînd draperiile şi deschizînd obloanele sau, pur şi simplu, uitîndu-se pe furiş, pe ici pe colo, prin debarale, bufete, sertare, dar cu cea mai mare grijă.

Îndrăzneala lor spori încet-încet, pe măsură ce le devenea familiară căldura umbroasă.

Numai în bibliotecă cotrobăiră aproape un ceas, cercetînd cotoarele tomurilor legate în piele şi vechile cartoteci ale plantaţiei Riverbend, întristîndu-se la vederea paginilor distruse şi găurite. Nu se mai putea citi aproape nimic din vechile relatări.

Nu s-au atins de hîrtiile aflate pe birou, ce vor fi adunate şi cercetate de Ryan Mayfair. Au studiat potrtretele înrămate de pe pereţi.

– Acesta trebuie să fie Julien. O frumuseţe întunecată, zîmbindu-le în timp ce stăteau în hol. Ce se vede în fundal? Se înnegrise atît de tare încît Michael nu-şi putea da seama. Apoi realiză că Julien pozase chiar pe veranda din faţă a casei.

– Acolo, în fotografia aceea veche, pare a fi Julien cu fiii săi. Cel mai aproape de Julien e Cortland. Acela e tatăl meu.

Se aflau tot pe verandă, zîmbindu-le prin sepia decolorată, şi cît de veseli şi plini de viaţă păreau.

Ce-ai vedea dacă i-ai atinge, Michael? Şi cum ţi-ai da seama că, de fapt, nu e ceea ce vrea Deborah să faci?

Se întoarse repede. Dorea să o prindă din urmă pe Rowan. Îi plăcea cum păşea Rowan, cu paşii ei mari şi uşori, şi felul ritmic în care i se legăna părul. Ea se întoarse în pragul sufrageriei şi îi zîmbi peste umăr. Vii?

În debaraua micuţă, cu tavan înalt, au descoperit rafturi suspendate cu minunate porţelanuri: Minton, Lenox, Wedgwood, Royal Doulton, cu motive înflorate, orientale sau cu marginile argintate şi aurite. Vechi vase albe şi porţelan oriental, străvechi Blue Willow şi vechi Spode.

Erau acolo cufere peste cufere cu sute de piese bogat ornamente, strînse în pîslă, inclusiv seturi foarte vechi cu marcaj englezesc, avînd întipărită pe dos iniţiala M în stil european.

Michael era printre cei care cunoşteau asemenea lucruri; lunga lui relaţie de dragoste cu stilul victorian îi priise sub toate formele. Putea recunoaşte cuţitele pentru peşte şi furculiţele pentru stridii, linguriţele pentru şerbet, nenumăratele obiecte cochete care se aflau acolo, bogat ornamentate.

Gasiră candelabre de calitate, boluri sofisticate pentru punci şi platouri pentru servit, şi tăvi pentru pîine, şi farfurii pentru unt, şi ulcioare pentru apă, şi borcane pentru cafea, şi ceainice, şi carafe. Trofee minunate. Dacă freca mai serios cu degetul, se lua negreala şi dedesubt, ca prin farmec, apărea vechea strălucire a argintului pur.

Boluri din sticlă şlefuită de toate mărimile erau împinse în spatele dulapurilor, făcînd loc farfuriilor şi tăvilor de cristal.

Doar feţele de masă şi grămezile de şervete vechi erau distruse, olanda fină şi dantelăria mucegăiseră în umezeala inevitabilă, dar litera M încă se mai arăta cu mîndrie, ici şi colo, în ciuda petelor de mucegai.

Totuşi, unele fuseseră păstrate cu grijă într-un sertar uscat, căptuşit cu cedru, învelite în hîrtie albastră. Dantela grea şi veche se îngălbenise frumos. Printre ele, răvăşite, erau inele din os, argint şi aur pentru şerveţele.

Să le atingă? Oare MBM venea de la Mary Beth Mayfair? Iată, aici este un inel cu iniţialele JM şi ştii bine cui trebuie să-i fi aparţinut. Îl puse la loc, cu degete înmănuşate la fel de agile precum cu degetele goale, deşi mîinile îi erau fierbinţi şi se simţea inconfortabil, şi crucea, cum o numea el, îi făcea răni cu greutatea ei.

Veni curînd şi sfîrşitul după-amiezii, cu raze lungi şi oblice pătrunzînd prin ferestrele sufrageriei. Priveşte-o din nou în acest decor. Rowan Mayfair. Picturile de pe pereţi renăşteau la viaţă, dezvăluind o mulţime de personaje pierdute pe domeniile de vis ale plantaţiei. Masa impozantă, lungă, era neclintită, stătea acolo, probabil, de un secol. Scaunele Chippendale, cu complicatele lor spătare sculptate, erau aliniate de-a lungul pereţilor.

Vom cina aici împreună, în curînd, la lumina pîlpîitoare a lumînărilor înalte?

– Da, şopti ea. Da!

Apoi, în oficiul majordomului, au găsit serviciile delicate de pahare, suficiente pentru un banchet regal. Au găsit cupe subţiri, cu picioruşe fin împletite, pocale mari, cu fundul gros, gravate cu flori – pahare pentru vişinată, pentru cognac, pentru şampanie, pentru vin alb şi vin roşu, şi pahare pentru desert, şi carafe cu acelaşi model, veselă frumoasă, mormane de veselă licărind în lumină.

Atîtea comori, se gîdi Michael, toate părînd a aştepta atingerea unei baghete pentru a fi puse din nou să servească.

– Visez la petreceri, spuse Rowan, petreceri precum cele din zilele de demult, să-i aducem pe toţi laolaltă şi să încărcăm masa cu mîncare. Toţi membrii familei Mayfair.

Michael îi privi profilul, îndelung, în tăcere. Ţinea în mîna dreaptă un pahar delicat, cu picior, în care prindea lumina soarelui plăpînd.

– Totul e atît de atrăgător, de seducător, spuse ea. N-am bănuit că viaţa poate fi aşa cum se arată a fi aici. N-am ştiut că, în America, există asemenea case. Cît de ciudat e totul. Am călătorit în lumea întreagă, dar n-am mai fost într-un loc ca acesta. Timpul pare a fi uitat total de el.

Michael nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

– Aici, lucrurile se schimbă foarte încet, spuse el. Mulţumesc Domnului pentru asta.

– Dar este ca şi cum aş fi visat la aceste încăperi şi la modul de viaţă de aici şi nu mi-aş fi amintit de ele la trezire. Dar ceva din mine, ceva din mine trebuie să-şi fi amintit. Ceva din mine s-a simţit mereu înstrăinat şi pierdut în lumea largă.

Au cutreierat apoi împreună, pe afară, sub strălucirea soarelui, hoinărind în jurul vechii piscine şi prin cabana ruinată.

– E solidă, îi explică Michael în timp ce examina uşile culisante, chiuveta şi duşurile. Se pot repara. Priveşte, construcţie din chiparos. Iar ţevile sînt din cupru. Nimic nu distruge chiparosul. Aş putea repara instalaţia asta în cîteva zile.

S-au întors prin iarba înaltă, pe acolo pe unde se ridicau cîndva vechile anexe. Nu mai rămăsese nimic, cu excepţia unei structuri din lemn, singuratice şi triste, căzută la pămînt chiar pe hotarul din spate al grădinii.

– Nu-i rău, nu-i rău deloc, spuse Michael cercetînd panourile prăfuite. Probabil că aici locuiau servitorii, e un fel de garsonieră.

Iată şi stejarul în care Deirdre îşi căuta refugiu, plutind la aproape şase metri deasupra capetelor lor. Frunzişul era întunecos şi plin de praf, nemişcat sub arşiţa verii. În primăvară va izbucni într-un verde splendid ca al mentei. Pîlcuri mari de bananieri apăreau ca nişte tufişuri monstruoase în petele de lumină. Pe latura din spate a proprietăţii se întindea un zid frumos şi lung, din cărămidă, acoperit cu glicină unduitoare şi cu iederă, pînă la balamalele porţilor dinspre Chestnut Street.

– Glicina înfloreşte încă, spuse Michael. Îmi plac mugurii purpurii şi cum îi mai atingeam cînd mergeam să mă plimb, ca să văd cum se înfioară petalele.

De ce naiba nu-ţi scoţi mănuşile măcar o clipă, atît cît să simţi micuţele şi fragedele petale în mînă?

Rowan stătea cu ochii închişi. Oare asculta păsările? Se trezi uitîndu-se ţintă la corpul din spate al casei, la verandele slujitorilor, cu gratii albe din lemn şi cu zăbrele albe din fier. Tocmai vederea acestor zăbrele l-a fascinate şi l-a făcut să se simtă fericit. Toate acestea făceau parte din culorile şi din structura casei.

Acasă. De parcă ar fi trăit vreodată într-un asemenea loc. Oare îl iubise mai mult un alt trecător? Într-un fel, trăise mereu aici, era locul de care se simţise legat cît timp fusese departe, locul la care visase...

Tu nu-ţi poţi imagina forţa atacului...

– Michael?

– Ce e, iubito? O sărută, prinzînd mirosul minunat al soarelui în părul ei. Căldura dădea pielii o strălucire aparte. Dar frisonul vedeniei dăinui. Îşi deschise larg ochii, ca să-i umple arşiţa după-amiezii, lăsînd bîzîitul blînd al insectelor să-l aline.

încurcătura minciunilor...

Rowan porni înaintea lui prin iarba înaltă.

– Michael, aici sînt lespezi. Vocea ei, de-a dreptul firavă în spaţiul deschis. Toate astea sînt lespezi. Totul e acoperit cu ele.

Rătăci după ea pînă în grădina din față. Găsiră mici statuete grecești, satiri din ciment cu o frumoasă patină a vremii, trăgînd cu coada ochilor orbi dincolo de merișorul năpădit de buruieni; o nimfă din marmură rătăcită în penumbra frunzelor ceruite ale cameliilor și sporișul galben, fraged, care înflorea oriunde răzbătea soarele.

– Ouă cu șuncă, așa numeam noi floarea asta, spuse el în timp ce culegea o crenguță. Uite, petalele mici, galbene sau de un cafeniu amestecat cu portocaliu. Și acolo, uite una albastră. Vezi floarea aceea, e sporul casei, și uite, asta e nalba – florile mari, albastre, care cresc lîngă verandă, dar noi le-am spus, mereu, althaea.

– Althaea, e minunat.

– Lujerul de colo e împletitura reginei sau împletitura mărgeanului, dar noi îi spuneam trandafirul din Montana.

Ajunseseră în locul din care puteau să vadă, pe deasupra horbotei de viță, pînza albă a balansoarului lui Deirdre.

– Probabil că au așezat-o ca să poată vedea grădina, spuse el. Vezi cum a crescut pe partea cealaltă, luptîndu-se cu tulpinile de bougainvillea? Ah, dar e regina zidului, nu-i așa?

Din cauza fluorescenței intense a bracteelor, mai-mai s-ar fi putut crede că acestea erau flori.

– Doamne, Dumnezeule, de cîte ori n-am încercat să fac o asemenea grădină în curtea din spate a unei case din California, înainte să-i predau cheia noului proprietar. După ce punem perdele la ferestre și stropim pe aici cu un ierbicid...

– Tot ce-i aici este și al tău, spuse. Al tău și al meu. Cît de nevinovată părea ea acum, cît de plin de sincer era zîmbetul ei fin.

Ea își încolăci din nou brațele în jurul lui, apucîndu-i iarăși, cu degetele-i goale, mîna înmănușată.

– Dar dacă totul e mîncat pe dinăuntru, Michael? Cît ar lua să reparăm tot ce e stricat?

– Vino încoace, stai aici şi priveşte, spuse el. Vezi cît de dreaptă stă în picioare veranda servitorilor? Fundaţia acestei case nu e deloc slăbită. Nu sînt crăpături vizibile la primul nivel şi nici umezeala nu a răzbătut. Nimic! În trecut, aceste verande erau culoarele pe care umblau servitorii. Ăsta este motivul pentru care sînt atît de multe ferestre mari şi uşi, la fiecare nivel; apropo, toate ferestrele şi uşile pe care le-am încercat sînt drepte. Casa este complet deschisă pe partea asta ca să prindă briza fluviului. Poţi vedea în tot oraşul case deschise către fluviu pentru a-i prinde briza.

Ea privi în sus cu insistenţă, la ferestrele fostei camere a lui Julien. Oare se gîndea din nou la Antha?

– Simt cum se ridică blestemul acestui loc, spuse ea. Aşa fusese destinat, ca noi doi să venim şi să ne iubim, aici, unul pe celălalt.

Da, cred asta, gîndi el, dar, dintr-un motiv oarecare, nu o spuse. Poate pentru că pacea din jurul lui părea vie; poate pentru că se temea ca nu cumva să stîrnească un ceva nevăzut, care era atent şi asculta.

– Toate zidurile astea sînt din cărămidă solidă, Rowan, continuă el, iar unele dintre ele au peste patruzeci de centimetri grosime. Le-am măsurat cu propriile-mi mîini cînd am trecut prin cîteva uşi. Grosime de patruzeci de centimetri. Au fost tencuite pe dinafară astfel încît casa să arate de parcă ar fi din piatră, aşa era moda. Vezi crestăturile care dau impresia de vilă construită din blocuri mari de piatră? Totul e eclectic, mărturisi el, cu dantelăria din fier forjat, cu coloanele corintice, dorice şi ionice, cu intrările în formă de gaură a cheii...

– Da, gaura cheii, zise ea. O să-ţi povestesc despre un alt loc unde am văzut o intrare ca asta. E pe un cavou. Chiar în vîrful cavoului familiei Mayfair.

– Cum adică, în vîrf?

– Pur şi simplu e sculptată o poartă, ca intrările acestei case. Sînt convinsă că e aşa, doar că nu ştiu dacă într-adevăr reprezintă o gaură pentru cheie. Îţi voi arăta. Putem să face o plimbare pînă acolo, astăzi sau mîine. E chiar pe aleea principală a cimitirului.

De ce îl neliniştii acest lucru? O gaură poartă sculptată pe un cavou. Ura cimitirele, ura cavourile. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să-l vadă, nu-i aşa? Merse mai departe vorbind, înăbuşindu-şi cu greu sentimentul, dorind să facă să dăinuie clipa şi priveliştea casei din faţa lui, scăldată în soarele încîntător.

– Apoi mai sînt ferestrele curbate în stil italian, pe partea de nord a casei, spuse el, ceea ce înseamnă o altă influenţă arhitectonică. Dar totul formează un ansamblu unitar. Se potriveşte pentru că se potriveşte. Construcţia, cu tavane la înălţimea de cinci metri, e făcută pentru clima asta. E o capcană pentru lumină şi pentru briza răcoroasă şi o fortificaţie împotriva căldurii.

Strecurîndu-şi braţul în jurul lui, îl urmă întorcîndu-se înapoi, în casă, pe urmă sus, pe scara întunecată.

– Vezi, stucatura asta e rezistentă, explică el. Este, mai mult ca sigur, originală, dar a fost făcută de un maestru. Probabil că realizau aceste coroane modelîndu-le manual. Nu există nici măcar crăpături minuscule, la care te poţi aştepta în timp. Cînd mă voi duce în subsol voi descoperi că pereţii aştia intră în adînc, iar fundaţia casei este enormă. Nu poate fi altfel. Totul e drept, solid.

– Şi eu care am crezut că nu mai este nici o speranţă, cînd am văzut-o pentru prima oară.

– Imaginează-ţi că dezlipeşti acest tapet, spuse el. Zugrăveşte pereţii cu ochii minţii, în culori deschise şi calde. Vizualizează toată lemnăria ca şi cum ar străluci, albă şi curată.

– Acum e a noastră, şopti ea. A ta şi a mea. De azi înainte, rescriem totul.

– Dosarul despre Rowan şi Michael, spuse el cu un zîmbet abia schiţat. Se opri în capătul scării. La etajul al doilea lucrurile

sînt mai simple. Plafoanele sînt mai joase cu aproximativ o jumătate de metru şi nu mai ai stucaturi. Totul este la o scară redusă.

Ea rîse şi dădu din cap.

– Şi care să fie înălţimea acestor camere mici, numai patru metri şi jumătate?

Se întoaseră şi coborîră în holul dinspre primul dormitor situat chiar în partea din faţă a casei. Ferestrele sale se deschideau către verandele din faţă şi laterală. Cartea de rugăciuni a lui Belle, cu numele gravat pe ea cu litere aurii, era aşezată pe scrin. În spatele unor geamuri întunecate erau fotografii în rame poleite, atîrnate cu lanţuri urîte şi ruginite.

– Din nou, Julien. El trebuie să fie, spuse Michael. Şi Mary Beth, uite, femeia asta seamănă cu tine, Rowan.

– Aşa mi s-a spus, zise ea moale.

Mătăniile lui Belle, cu numele ei gravat pe spatele crucifixului, încă se mai aflau pe perna de pe patul cu baldachin. La atingerea lui Michael, praful se ridică din pernele umplute cu pene. Un uşor miros de trandafiri coborî către el dinspre baldachinul de satin.

Totul părea de-a dreptul lugubru cu decolorata hîrtie înflorată, şifonierele masive înclinate uşor în faţă şi covorul tocit, de însăşi culoarea prafului. Ramurile stejarilor păreau stafii dincolo de draperiile laterale destrămate. Baia era curată şi foarte simplă – Michael îşi imagină că era de pe timpul Stellei. Căzi de baie aşa mari mai pot fi găsite, ici-colo, în vechile hoteluri ca şi lavoarul înalt, iar un teanc de prosoape prăfuite se afla pe un suport din împletitură de răchită.

– Asta e cea mai bună cameră, Michael, spuse Rowan din spatele lui. E cea cu deschidere către sud şi către vest. Ajută-mă cu fereastra asta.

Forţară cerceveaua încăpăţînată.

– E ca şi cum am fi într-o casă din copac, spuse ea şi ieşi în galeria întunecoasă din faţă. Îşi puse mîna pe canelata coloană corintică şi privi printre ramurile răsucite ale stejarilor. Ia uite, Michael, pe crengi cresc ferigi, sute de ferigi micuţe, verzi. Şi acolo, o veveriţă. Ba nu, sînt două. Le-am speriat. E aşa ciudat, parcă am fi în pădure, putem sări afară şi să ne căţărăm. Am putea chiar hoinări spre cer direct din copacul ăsta.

– Solide, ca şi toate celelalte, spuse Michael încercînd grinzile de dedesubt. Nici fierul forjat nu e ruginit, nu chiar. Are nevoie doar de o vopsea. Nici nu se vedea că ar curge de sus, din acoperiş.

În aşteptare, aşteptînd mereu să fie refăcută. Se opri şi-şi scoase jacheta de culoare kaki. Căldura îl doborîse şi pe el, în cele din urmă, chiar şi aici, pe unde trecea briza fluviului.

Îşi aruncă jacheta pe după umăr, ţinînd-o cu degetul cîrlig.

Rowan rămase pe loc, cu braţele încrucişate, aplecîndu-se peste grilajul din fontă. Privi afară, dincolo de colţul liniştit.

El privea în jos toată încîlceala măslinilor mici şi drăguţi dinspre poarta din faţă. Foarte clar, se vedea din nou băieţel, stînd acolo în picioare. Deodată, ea îl apucă strîns de mînă şi îl trase înăuntru.

– Uite, uşa asta duce la următorul dormitor. Ar putea fi o cameră de zi, Michael. Ambele dau spre veranda laterală.

El se tot uita la una dintre fotografiile ovale. Stella? Trebuie să fie Stella.

– N-ar fi minunat? spuse ea. Aici trebuie să fie camera de zi.

El aruncă din nou o privire fugară spre coperta din piele albă a cărţii de rugăciuni, pe care era imprimat, cu auriu, Belle Mayfair. Îi trecu prin minte, pentru o secundă, atinge-o. Se gîndi că Belle era atît de bună şi de afectuoasă.

Cum ar fi putut să te rănească Belle? Te afli în casa asta şi nu foloseşti puterea.

– Michael?

Dar el nu putea să facă asta. Dacă ar fi început, cum s-ar fi putut opri? Şocurile acelea electrice care ar trece prin el l-ar omorî, şi orbirea, orbirea inevitabilă, cînd imaginile ar pluti în jurul lui ca o apă întunecată şi amestecul cacofonic al tuturor vocilor. Nu. Nu trebuie să faci aşa ceva. Nimeni nu ţi-a spus că trebuie s-o faci.

Brusc se făcu mic la gîndul că ar putea să-l oblige cineva să o facă, că putea să-i scoată mănuşa şi să-i forţeze mîna în acele scopuri. Se simţi ca un fricos. Rowan îl chema. Plecînd, privi încă o dată spre cartea de rugăciuni.

– Michael, aceasta trebuie să fi fost camera lui Millie. Are şi şemineu. Se opri în faţa unui dulap înalt şi luă o batistuţă cu monogramă. Aceste camere sînt ca nişte altare, spuse ea.

Dincolo de fereastra lungă, arbustul de bougainvilea crescuse atît de gros peste veranda laterală încît nu se mai vedeau grilajele de dedesubt. Aceasta era veranda de deasupra verandei lui Deirdre. Deschisă, căci numai partea de jos fusese protejată cu plasă.

– Da, toate camerele astea au şeminee, spuse el absent, cu ochii la bucheţelele purpurii-fluorescente ale arbustului de bougainvillea. Am să arunc o privire la şamota din hornuri. Vetrele astea puţin adînci nu au fost niciodată folosite pentru lemne, numai pentru cărbuni.

Acum ele aveau arzătoare de gaz şi lui îi plăcea asta, căci niciodată nu văzuse un mic arzător cu gaz care, în întunericul iernilor tihnite, să dea flăcărui albastre şi aurii.

Rowan stătea în uşa debaralei.

– Ce miros e ăsta, Michael?

– Doamne, Dumnezeule, Rowan Mayfair, n-ai simţit niciodată miros de camfor în vechile debarale?

Ea rîse încetişor.

– Nici măcar n-am văzut o debara veche, Michael Curry. N-am trăit niciodată într-o casă veche şi nu am intrat în vreun hotel vechi. Ultimul răgnet al modei, acesta a fost motto-ul tatălui meu adoptiv. Restaurante la înălţime, alamă şi sticlă. Nu-ţi poţi imagina cît s-a zbătut să menţină acele standarde. Iar Ellie nu suporta să aibă în prejmă ceva vechi sau uzat. Îşi arunca toate hainele după numai un an de purtat.

– Parcă ai fi fost pe altă lume.

– Nu, nu neapărat. Doar viziunea mea era diferită, spuse ea cu voce tărăgănată. Gînditoare, atingea hainele vechi agăţate acolo. El nu vedea decît umbre.

– Să ştii, şopti ea secolul s-a terminat, aproape, iar ea şi-a petrecut toată viaţa aici, în camera asta. Păşi înapoi. Doamne, urăsc tapetul ăsta. Uite, sus e o crăpătură.

– Nimic important, iubito. E doar o crăpătură mică. Trebuie să accepţi că mai există cîte una într-o casă de asemenea dimensiuni. Nu-i nimic. Dar cred că, acolo, tencuiala e împuşcată.

– Împuşcată? Tencuiala e împuşcată?

– E prea veche ca să crezi că e o pată. Uite cum s-a fărîmiţat. Deci, vom reface tavanul, spuse el ridicînd din umeri. Două zile de muncă.

– Eşti un geniu.

El rîse şi dădu din cap.

– Uite, acolo e o baie veche, spuse ea. Fiecare cameră are baie proprie. Încerc să-mi imaginez cum va arăta totul curăţat şi terminat...

– Eu văd, spuse el. Văd ori de cîte ori mai facem un pas.

Camera Carlottei era ultima încăpere mare, la capătul culoarului – părea o peşteră mare şi întunecoasă, cu patul cu baldachin, cu taftaua scămoşată şi decolorată, cu cîteva scaune în huse jalnice. În jurul lor, miros trezit de trandafiri. Un raft cu texte de drept şi cărţi de referinţă. Colo, mătăniile şi cartea de rugăciuni

de parcă acum le lăsase din mînă. Mănuşile ei albe aruncate, o pereche de cercei cu camee, un şirag de mărgele.

– Noi le numeam mărgelele bunicii, spuse el oarecum surprins. Uitasem cu totul de ele. Se duse să le atingă, apoi îşi retrase mîna înmănuşată. De parcă s-ar fi ferit de ceva fierbinte.

– Nici asta nu-mi place aici, şopti Rowan. Îşi cuprinse din nou dosul braţelor cu un gest glacial şi necăjit. Poate, speriat. Nu vreau să atingi ceva din ceea ce i-a aparţinut, spuse ea, privind dezgustată lucrurile atîrnate în debara, simţind repulsie faţă de mobila veche, oricît de frumoasă va fi fost.

– Ryan se va ocupa de asta, îngăimă ea, devenind mai tulburată ca oricînd. A spus că Gerald Mayfair va veni şi-i va lua lucrurile. Ea şi-a lăsat obiectele personale la bunica lui Gerald. Sfîrşi prin a se întoarce de parcă o înfiorase ceva, apoi îşi pironi ochii, aproape cu necaz, pe oglinda dintre ferestrele laterale. Iar miroase aşa, a camfor. Şi a ceva în plus.

– Verbină şi apă de trandafiri, răspunse el. Vezi sticla? Chestii din astea micuţe erau puse în hotelurile cu mic dejun inclus din nordul Californiei. Le-am pus şi eu pe multe mese din marmură. Şi acolo au rămas. Lucru straşnic.

– Prea straşnic, şopti ea, sinistru şi trist.

Îşi continuară drumul spre uşa din dos a camerei, care dădea într-un un mic coridor şi către o scară cu cîteva trepte. Urmau încă două încăperi mici, una după alta.

– În trecut, slujnicele dormeau aici, explică Michael. Eugenia avea camera din spate, uite, de colo. Practic, noi vizităm acum aripa servitorilor, dar ei n-au folosit niciodată uşa de legătură pentru că nu a existat, pînă de curînd. Au spart zidul de cărămidă ca să o pună. În trecut, servitorii intrau în casa mare doar prin verandă.

Văzură arzînd o lumină mohorîtă tocmai în celălalt capăt al clădirii.

– E casa scărilor care duce jos, spre bucătărie. Baia aceea veche, din spate, a fost a Eugeniei. Pe vremuri, cei din sud aveau servitori negri care foloseau alte băi decît albii. Îmi închipui că ai auzit destule în legătură cu toate *astea*.

Se întoarseră în camera mare. Rowan se mişcă grijulie pe carpetele roase iar Michael o urmă pînă la fereastră, trase uşor de draperia moale şi plăpîndă ca să poată privi jos, la trotuarele din cărămidă de pe Chestnut Street şi la faţada îngrijită a imensei case de peste drum.

– Vezi, dă spre malul fluviului, spuse Michael în timp ce privea cealaltă clădire. Priveşte stejarii de pe proprietatea aceea şi şopronul vechi, pentru trăsură, care încă rezistă în picioare. Vezi, tencuiala se curăţă de pe cărămizi, a fost făcută la fel, să arate ca un zid din piatră.

– Vezi ştejarii de la fiecare fereastră, spuse Rowan atît de încet încît părea că nu vrea să mişte nici praful. Şi cerul, ce albastru intens are. Pînă şi lumina e altfel aici. E precum lumina caldă de la Florenţa sau de la Veneţia.

– Asta aşa e, spuse Michael.

Din nou, temător, se trezi dependent de această femeie. Poate că rezonase cu dificultatea lui Rowan în a comunica. Îşi imagină, cu jenă şi cu durere, că trebuia să-şi scoată mănuşa şi să-şi pună mîna goală pe lucruri care fuseseră ale ei.

– Ce este, Michael?

– Hai să mergem, răspunse el cu respiraţia întretăiată, apucîndu-i din nou mîna, cu putere, şi întorcîndu-se în holul principal.

Şovăind, îl urmă pe Michael în vechea cameră a lui Deirdre. Aici, starea de confuzie şi de împotrivire se adînciră. El ştia că se simţea silită să meargă acolo. Văzuse cum ochii ei treceau cu aviditate pe deasupra fotografiilor înrămate şi peste scaunele mici, cu fundul din trestie, în stil victorian. Michael o ţinu strîns

în timp ce ea privea fix, în jos, înspre murdăria bolnavă de pe somieră.

– E cumplit. Trebuie să chem pe cineva să curețe asta, spuse el.

– Fac eu asta, zise ea.

– Nu, am s-o fac eu. Jos, pe scări, m-ai întrebat dacă aș fi capabil să mă implic, să angajez oamenii de care am nevoie pentru a pune la punct toată casa. Ei bine, pot să mă ocup și de asta.

El privea pata, un oval mare de culoare maro, cu partea din mijloc lipicioasă. Femeia o fi sîngerat în timp ce trăgea să moară? Sau va fi zăcut, acolo, pierzînd sînge, în căldura încăperii acesteia vechi și îngrozitoare?

– Nu știu, șopti Rowan deși el nu dăduse glas întrebării. Ea suspină puternic. Am cerut deja documentele. Ryan solicită, acum, totul, prin canale legale. Am vorbit azi cu el. L-am sunat și pe doctor. Am vorbit și cu sora medicală, Viola. Dulce, bătrînica. Povestea ca Dickens. Toți doctorii spuneau că nu exista nici un motiv pentru internare. Totul a fost o nebunie. Nu i-a plăcut că i-am pus întrebări. A sugerat că greșesc punîndu-i întrebări. Spunea că era omenește să fie lăsată să moară.

O strînse și mai tare, mîngîindu-i obrazul cu buzele.

– Ce e cu lumînările alea? întrebă ea, țintuind cu privirea micul altar de lîngă pat. Și ce-i cu statuia aia îngrozitoare?

– Maica Binecuvîntată, răspunse el. Trebuie să fie pe ea o inimă care se vede cu ochiul liber, ceea ce bănuiesc că numești Inima Curată a Mariei. Nu-mi amintesc exact. Lumînările sînt sfințite. Le-am văzut pîlpîind, aici, sus, în prima noapte, cînd am fost afară. Nici nu visam că murea. Dacă aș fi știut, atunci... nu știu. Cînd am venit pentru prima dată, nici nu știam cine locuiește aici.

– De ce se ard lumînări sfințite?

– Ca să te împaci cu moartea. Vine preotul şi dă ceea ce se numeşte ultima împărtăşanie. Am mers cu preotul de cîteva ori, pe cînd eram băiat de altar.

– Au făcut asta pentru ea, dar n-au dus-o la spital.

– Rowan, dacă ai fi ştiut, dacă ai fi venit, crezi că putea fi adusă înapoi? Eu nu cred, iubito. Acum, nu mai contează.

– Ryan spune că nu. Era fără speranţă. El spune că, acum vreo zece ani, Carlotta a oprit administrarea medicamentelor. Nu mai răspundea la nici un stimul, excepţie făcînd reflexele. Ryan spune că s-a făcut tot posibilul, dar, în fond, Ryan îl acoperă pe Ryan, nu-i aşa? Mă voi lămuri cînd voi vedea documentele şi, atunci, o să mă simt mai bine... sau mai rău.

Plecă de lîngă pat, cu privirea plutind, leneşă. prin cameră. Părea că-şi dă osteneala să o evalueze, aşa cum făcuse cu celelalte lucruri.

Într-o doară, el îi arătă că numai în această cameră există ornamentaţia de la etajul inferior. Îi atrase atenţia asupra ramelor care înconjurau ferestrele. Un candelabru de cristal, acoperit cu praf, atîrnînd dintr-un medalion din ghips. Patul era imens şi cam pocit.

– Nu e precum celelalte, cu baldachin, spuse ea.

– E mai nou, industrial, nu manual, explică el. E american. S-au cumpărat cu milioanele pînă la sfîrşitul secolului al XIX-lea. Probabil că Mary Beth l-a cumpărat şi-l preţuia mult.

– A oprit timpul, nu-i aşa?

– Mary Beth?

– Nu, acea Carlotta plină de ură. Ea a oprit, aici, scurgerea timpului. A făcut ca totul să se măcine pînă la distrugere. Gîndeşte-te la tinerele fete care creşteau într-o casă ca asta. Nu există nici cea mai mică dovadă că au avut ceva frumos, special, contemporan, care să le aparţină personal.

– Ursuleţi, şopti Michael. Nu spunea Deindre ceva despre ursuleţi în grădina din Texas?

Rowan nu-l auzise.

– Ei bine, domnia ei a luat sfîrşit, spuse ea fără entuziasm sau hotărîre.

Brusc, înaintă, luă Fecioara de ghips cu inima roşie la vedere şi o aruncă în cealaltă parte a camerei. Aceasta aterizâ pe podeaua de marmură a băii, corpul spărgîndu-se în trei bucăţi inegale. Le privi ţintă, şocată de ceea ce făcuse.

Era uluit. Izbit de ceva de-a dreptul iraţional şi care ţinea de superstiţii. Fecioara Maria spartă în bucăţi pe podeaua băii. Voi să spună ceva, cuvinte de magie sau o rugăciune de natură să anuleze totul, ceva de genul aruncatului unei potcoave peste umăr sau al bătutului în lemn. Pe urmă, privirea lui prinse ceva licărind în penumbră. O grămadă de lucruşoare care luceau pe masa de la capătul patului.

– Ia uite, Rowan, îi atrase el blînd atenţia, în timp ce degetele îi alunecau pe ceafa ei. Uită-te acolo, pe cealaltă masă.

Era caseta cu bijuterii, care rămăsese deschisă. Era geanta de catifea. Bani de aur erau împrăştiaţi în toate părţile, şiraguri de perle, pietre preţioase, sute de mici pietre preţioase scînteietoare.

– Doamne, Dumnezeule mare, şopti ea. Înconjură patul şi privi ţintă în jos, la ele, de parcă erau vii.

– Nu-ţi vine să crezi? o întrebă el. Dar nici el nu mai era aşa sigur că credea. Par falsuri, nu-i aşa? Nu pot fi adevărate.

Ea îl privi peste patul gol şi searbăd.

– Michael, le-ai atinge? Ţi-ai... pune mîinile pe ele? spuse ea cu blîndeţe.

– Nu vreau, Rowan, spuse el negînd şi din cap.

Ea rămase tăcută, adîncită în sine, privind în gol cu ochii tulburi. Îşi încrucişă iar braţele la piept, cu înfrigurare, cum

făcea mereu cînd părea supărată, de parcă durerea interioară aducea frigul.

– Michael, spuse ea, din nou, moale, ai vrea să atingi ceva de la Deirdre? Cămaşa de noapte, poate patul.

– Nu vreau, Rowan. Am spus că noi n-ar trebui...

Ea privi în jos, cu părul răsfirat peste ochi astfel încît el nu putea să-i vadă.

– Rowan, eu nu ştiu să deslușesc asta. Ar fi ceva confuz. Aş vedea-o pe sora care a ajutat-o să se îmbrace, poate pe doctor, poate o maşină care trecea cînd stătea acolo, privind. Nu ştiu cum să procedez. Aaron m-a învăţat cîte ceva. Dar încă nu sînt foarte priceput. Voi vedea ceva urît şi am să detest asta. Mă sperie, Rowan, pentru că e moartă. La început, am atins tot felul de lucruri pentru oameni. Dar acum nu pot. Crede-mă, eu... vreau să spun, cînd mă va învăţa Aaron...

– Şi dacă ai vedea fericirea? Şi dacă ţi-ar apărea ceva frumos, precum acea femeie de la Londra, pe care ai văzut-o, care şi-a atins mantia pentru Aaron?

– Crezi în asta, Rowan? Cei din Talamasca nu sînt infailibili. Sînt doar nişte oameni.

– Nu, nu sînt simpli oameni, spuse ea. Sînt ca tine şi ca mine. Au puteri supranaturale, aşa cum avem şi tu, şi eu.

Vocea ei era blajină, neprovocatoare. Dar el înţelese ce simţea. Ea mai privi o dată lumînările sfinţite şi statueta spartă pe care şi el o putea zări în umbrele din spatele lui Rowan, pe podeaua băii. Viziune fulgerătoare a procesiunii din luna mai şi gigantica statuie a fecioarei, înclinată, în timp ce era purtată pe străzi. Mii de flori. Şi iar se gîndi la Deirdre. Deirdre în grădina botanică, vorbind cu Aaron în întuneric.

– Vreau o viaţă normală.

Ocoli patul şi merse spre măsuţa demodată de toaletă. Deschise sertarul de sus. Cămăşi de noapte din flanel alb şi

moale, miros discret, foarte dulce, de la săculeţul cu pulbere parfumată. Îmbrăcăminte uşoară, de vară, din mătase naturală.

Ridică una dintre cămăşile de noapte, un lucruşor diafan, fără mîneci, cusut cu motive florale, în culori pastelate. O lăsă jos, într-o grămadă dezordonată din sertar, şi îşi scoase mănuşile. Îşi strînse, o clipă, uşor, mîinile una în cealaltă. Apoi apucă obiectul de îmbrăcăminte cu ambele mîini.

Închise ochii.

– Deirdre, spuse el doar Deirdre.

În faţa lui se căscă un spaţiu imens. Prin strălucirea sîngerie a luminii vedea sute de feţe. Auzea voci tînguitoare şi ţipătoare. Un zgomot de nesuportat. Un bărbat se îndreptă către el călcînd peste trupurile celorlalţi. Lăsă să-i cadă din mînă cămaşa de noapte. Rămase acolo, cu ochii închişi, încercînd să-şi aducă aminte ceea ce doar îi fulgerase prin faţa ochilor, căci nu mai suporta să fie înconjurat încă o dată. Sute de oameni colcăind şi învîrtindu-se, cineva vorbindu-i repede cu o voce urîtă şi batjocoritoare.

– Cristoase, ce-a fost asta? Privi în jos la mîinile sale. Auzise o tobă, în spate, un sunet pe care îl cunoştea.

Mardi Gras, cu ani în urmă. Zorind pe stradă, la vreme de iarnă, cu mama lui.

– Mergem să vedem Mystic Krewe of Comus. Da, acela a fost cu adevărat un cîntec pentru tobă. Iar strălucirea era aceea a făcliilor pîlpîitoare, fumegînd cu miros greu.

– Nu înţeleg, spuse el.

– Ce spui?

– N-am văzut nimic care să aibă vreo noimă. Se uită în jos, supărat, spre cămaşa de noapte. Încet, se întinse după ea. Deirdre în ultimele zile, spuse el. Doar Deirdre în ultimele zile. Atinse foarte uşor pînza moale, şifonată.

– Acum văd dinspre verandă, grădina, şopti el. Da, viţa de vie, iedera, un fluture urcînd pe plasa verandei şi mîna lui dreaptă, acolo, lîngă ea. Lasher e acolo, ea se bucură că e acolo, iar el e chiar lîngă ea. Dacă şi-ar fi întors capul şi ar fi privit dinspre balansoar, l-ar fi văzut pe Lasher. Puse jos, din nou, cămaşa de noapte. Vremea era însorită, erau flori iar ea era... era bine.

– Mulţumesc Michael.

– Nu mai vreau să fac aşa ceva, altă dată, Rowan. Îmi pare rău că nu mai pot s-o fac. Nu vreau.

– Înţeleg, spuse ea. Veni spre el. Îmi pare rău. Vocea ei era scăzută, sinceră şi domoală, dar ochii ei erau sălbatici. Voia să ştie ce văzuse el, acolo, înainte de toate.

Şi el dorea acelaşi lucru. Dar ce şansă ar avea să afle?

Cîndva, mai fusese aici, în casă, şi poseda puterea care îi fusese dată, probabil, chiar de ei! Iar el fusese un fricos faţă de această putere, el, Michael Curry, un laş care mai şi spunea mereu că intenţiona să facă ceea ce doriseră ei să facă.

Nu doriseră ei să vină aici? Nu doriseră ei ca el să atingă obiecte? Şi ea voia. Cum s-ar fi putut altfel?

Ajunse să atingă piciorul patului lui Deirdre. Scurtă străfulgerare a unei amieze, surori medicale, o femeie de sericiu împingînd un aspirator obosit, cineva plîngîndu-se fără încetare, un scîncet. A apărut atît de repede încît, în cele din urmă, s-a estompat. Îşi plimbă degetele pe somieră: piciorul ei alb părea a fi din cocă, apoi Jerry Lonigan, acolo, ridicînd-o, spunîndu-i ajutorului său dintr-o suflare: uită-te la locul ăsta, să te uiţi la el. Apoi el atinse pereţii, deodată apăru faţa ei, Deirdre, zîmbet idiot, salivă în barbă. Atinse uşa băii, o soră medicală albă o brusca spunîndu-i să vină imediat şi să-şi mişte picioarele, ştia ea că poate, suferinţă înlăuntrul lui Deirdre, durere care îi mînca măruntaiele, o voce de bărbat care vorbeşte, îngrijitoarea venind şi plecînd, apa trasă la toaletă, bîzîit de ţînţari, părerea unui

punct dureros pe spatele ei, Doamne Dumnezeule, ia uite, unde se frecase ani de zile de balansoar era o bubă infectată, dată cu talc, sînteţi nebuni, şi sora medicală o ţine chiar atunci pe toaletă. Nu pot...

Se întoarse şi o împinse în lături pe Rowan, dîndu-i la o parte mîna cînd ea încerca să-l oprească. Atinse balustrada scării. Îi apăru într-o străfulgerare o rochie de bumbac, paşi zbuciumaţi pe vechiul covor. Cineva care ţipă, care plînge.

– Michael!

Îşi iuţi paşii după ei. Copilul zbiera în leagăn. Răsuna pînă sus de-a lungul celor trei rînduri de scări care duceau la salonaş.

Iz greu de chimicale, miros fetid în borcanele alea. Ochise aspectul noaptea trecută, şi ea trebuie să-i fi vorbit despre asta, dar acum trebuia să vadă, nu-i aşa? Să atingă. Să atingă borcanele împuţite ale Margueritei. Mirosise acel lucru noaptea trecută, cînd venise să caute cadavrul lui Townsend, care nu era acolo. Cu mîna pe grilaj, prinse într-o fulgerare imaginea lui Rowan cu o lampă în mînă. Rowan supărată şi îndurerată, încercînd să scape de bătrînă, care o biciuia cu vorbe triviale, apoi negresa cu pămătuful pentru praf, un tîmplar punînd un geam în fereastra lucarnei. Doamne, ce miros cumplit e aici sus, duduie. Numai să-ţi faci treaba. Dormitorul lui Deirdre, sunetul ascuţit al altor voci, ridicate la maximum, apoi atenuîndu-se şi dispărînd, alt val care apare. Şi uşa, uşa din faţă, cineva rîde, un bărbat vorbeşte în franceză, oare ce-o spune, lasă-mă să aud măcar un cuvînt clar, duhoarea e în spatele lui.

Dar nu, mai întîi, camera lui Julien, patul lui Julien. Rîsetele au început să se audă mai tare, dar erau amestecate cu un plînset de copil, cineva urca în grabă pe scări chiar în urma lui. Uşa i-a arătat-o pe Eugenia, ştergînd praful, plîngîndu-se de mirosul oribil, vocea Carlottei tot zumzăind cuvinte neinteligibile, apoi pata aia urîtă, acolo, în întuneric, unde a murit Townsend trăgîndu-şi

ultima suflare prin gaura din carpetă, şi pe consola şemineului imaginea de o clipă a lui Julien. Acelaşi om, da, acelaşi om pe care-l văzuse cînd îi ţinea lui Deirdre mantia de seară, da, tu, Julien, uitîndu-te fix la mine, *te văd,* şi apoi paşi alergînd, nu, nu vreau să văd asta, dar a întins mîna către fereastră, a apucat şnurul subţire al transperantului cu fîşii orizontale, care s-au ridicat brusc, zornăind, dezgolind geamurile murdare.

Antha a zburat dincolo de el prin geam, ieşind prin acoperiş, îngrozită, şuviţe de păr încîlcit pe faţa ei udă, ochiul ei, uite ochiul ei, îi atîrnă pe obraz, Dumnezeule mare.

– Nu mă lovi, nu mă lovi! Lasher, ajutor! spuse scîncind.

– Rowan!

Şi Julien, de ce n-a făcut nimic, de ce a stat plîngînd încet, fără să facă nimic?

– Poţi să-l strigi şi pe diavolul din iad şi pe îngerii din rai, nu te vor ajuta, spunea Carlotta cu voce ameninţătoare, în timp ce urca prin fereastră.

Şi Julien neajutorat.

– Am să te omor, căţea, am să te omor, nu ai să...

Ea a plecat, a căzut, ţipătul ei deschizîndu-se ca un drapel roşu fluturînd pe cerul albastru. Julien stă cu faţa în palme. Neajutorat. Tremuratul dispăruse, martor al aparţiei unei stafii. Din nou haos, Carlotta dispărînd încet. Strînse cu putere rama patului în mîini, Julien stînd acolo, imagine neclară, te cunosc, ochi întunecaţi, gură zîmbitoare, păr alb, da, tu, nu mă atinge!

– *Eh, bien,* Michel, în sfîrşit!

Mîna lui lovi coşurile de pe pat, dar el nu le putea vedea. Nu putea vedea decît lumina mişcătoare care forma imaginea unui om stînd acolo acoperit sub pături, apoi a dispărut, după care era din nou acolo. Julien încerca să coboare din pat... Nu, pleacă de lîngă mine.

– Michael!

Aruncă pe jos coşurile din pat. Se împiedică de cărţi. Păpuşile, unde erau păpuşile? În cufăr. Julien spusese asta, nu-i aşa? O spusese în franceză. Rîsete, un cor de rîsete. Foşnet de fuste în jurul lui. Ceva s-a spart. Lovise cu genunchiul ceva ascuţit, dar continua să se tîrască spre cufăr. Broască ruginită, nici o problemă, dă capacul cufărului peste cap.

Clătinîndu-se, dispărînd, Julien stătea acolo, dînd din cap, privind în jos în cufăr.

Balamalele ruginite s-au rupt complet în timp ce capacul cufărului a căzut şi s-a desprins. Ce era foşnetul acela, ca de mătase, în jurul lui, picioare care zgîriau podeaua, figuri mari şi distorsionate trecînd pe deasupra sa, ca scînteile electrice din întrerupătoare, apar şi apoi dispar, lasă-mă să respir, lasă-mă să văd. Semăna cu foşnetul fustelor maicilor pe cînd era la şcoală, cînd veneau ca tunetul pe coridoare ca să-i lovească pe băieţi, ca să-i facă să intre înapoi în rînd, foşnet de mătănii şi pînză şi îmbrăcăminte intimă de femeie...

Dar iată păpuşile.

Uite, păpuşile! Nu le răni, sînt atît de vechi şi de fragile, privindu-te prosteşte cu feţele lor zgîriate şi, iată, aceea, cu ochi din nasturi şi codiţe cenuşii, în hăinuţele ei mici de bărbat, făcute din tweed, perfecte, chiar şi pantalonii. Dumnezeule, înăuntru sînt oase!

A luat-o în mîini. Marry Beth! Faldurile rochiilor ei îl ating; dacă ar privi în sus ar vedea-o uitîndu-se în jos; o văzuse, putea vedea fără limită, le putea vedea spatele capului apropiindu-se de el, dar nimic nu dăinuia nici măcar pentru o clipă. Era doar un văl, real pentru o secundă şi apoi nimic, camera plină de nimic împrăfoşat şi plină pînă la refuz. Rowan a apărut ca dintr-o ruptură într-o pînză, apucîndu-l de braţ şi într-o apariţie fulgeratoare a văzut-o pe Charlotte, ştia că fusese Charlotte. Atinsese

păpuşa? Privi în jos, toate stăteau dezordonat, în fel şi chip, atît de fragile pe aşternutul din pînză de sac.

Dar unde-i Deborah? Deborah, trebuie să-mi spui... Reîmpăturî pînza, rostogolind păpuşile mai noi una peste alta, ele plîngeau, cineva plîngea, nu, era copilul plîngînd în leagăn, sau Antha pe acoperiş. Sau amîndouă. Julien apăru brusc din nou, vorbind repede în franceză, îngenunchind jos, lîngă el. *Nu te înţeleg.* O fărîmă de secundă şi a dispărut. Mă faci să înnebunesc, la ce-ţi mai pot fi de folos ţie sau altcuiva dacă sînt nebun?

Luaţi fustele astea de lîngă mine! Atît de asemănătoare cu maicile.

– Michael!

A scotocit pe bîjbîite sub pînză – unde? – uşor de ghicit că acolo zăceau cele mai vechi, oase abia ţinute împreună şi încă unul deasupra, părul blond al Charlottei şi asta însemna că obiectul mic şi fragil dintre ele era Deborah a lui. Gîndaci mici au fugit repede de dedesubt cînd a atins-o. Părul i se dezintegra, oh, Dumnezeule, se destramă, chiar şi oasele se transformau în praf. Şi, cu oroare, se trase înapoi. Îi lăsase amprenta degetului pe faţă. Vîlvătaia a cuprins-o, îi putea simţi mirosul; tot trupul ei s-a mototolit ca o bucată de ceară pe un rug şi vocea aceea poruncindu-i în franceză să facă ceva, dar ce?

– Deborah, spuse, atingînd-o din nou, atingînd mica ei rochie zdrenţuită de catifea. Deborah! Era aşa de veche că răsuflarea lui putea s-o destrame. Stella rîse. Stella ţinea păpuşa. „Vorbeşte-mi, spuse ea cu ochii întredeschişi" iar tînărul bărbat de lîngă ea rîdea. „Doar nu crezi cu adevărat că o să meargă!"

Ce vrei de la mine?

Fustele s-au apropiat în jurul său, voci amestecate în franceză şi engleză. A încercat să-l prindă pe Julien de data asta. Era ca şi cum ai încerca să prinzi un gînd, o amintire, ceva mişcîndu-se rapid prin minte cînd asculţi muzică. Mîna lui stă

pe păpuşa Deborah, strivind-o de fundul cufărului, păpuşa cu păr blond răsturnîndu-se peste el. Le distrug.

– Deborah!

Nimic, nimic.

Ce am de făcut şi nu-mi spui!

Rowan îl chema. Făcîndu-l să tremure; aproape a lovit-o.

– Încetează! strigă el. Sînt toţi aici, în casa asta! Nu vezi? Ei aşteaptă, ei... ei... există un nume pentru asta, planează... în jurul pămîntului.

Ce puternică era. Nu s-a oprit. Ea l-a tras înapoi în picioare.

– Lasă-mă.

Îi vedea oriunde se uita, de parcă erau ţesuţi într-un voal care se mişca în vînt.

– Michael, încetează, ajunge, încetează...

Trebuie să plec de aici. O apucă spre uşă. Cînd se uită înapoi spre pat nu mai văzu decît cuferele. Privi cărţile. Nu atinsese cărţile. Transpiraţia îi curgea pe faţă, pe haine, uite hainele lui, şi-a trecut mîinile peste cămaşă, tremurînd, apariţie a lui Rowan, apariţie fulgerătoare a tuturor în jurul său, doar că nu le putea vedea feţele şi era obosit să se mai uite la feţele lor, obosit de emoţiile epuizante şi nimicitoare care treceau prin el.

– Nu pot pot să fac asta, fir-ar să fie! strigă el.

Era ca sub apă, chiar şi vocile pe care le auzea după ce-şi astupa urechile cu mîinile erau ca nişte voci goale, tremurînde, înecate. Şi apoi duhoarea, imposibil de evitat. Duhoarea de la borcanele care aşteptau, borcanele...

Asta ai vrut de la mine, să mă întorc aici, să ating lucruri, şi să ştiu, şi să aflu? Deborah, unde eşti?

Rîdeau de el? Apariţie bruscă a Eugeniei cu ştergătorul de praf. Nu tu! Pleacă. Vreau să-i văd pe cei morţi, nu pe cei vii. Acela era rîsul lui Julien, nu-i aşa? Era clar că plîngea cineva,

vreun copil în leagăn şi o voce plictisitoare blestemînd în engleză, să te omor, să te omor, să te omor.

– E deajuns, încetează, nu...

– Nu, nu e. Borcanele sînt acolo. Nu e deajuns. Lasă s-o fac o dată pentru totdeauna, cu totul.

El o împinse într-o parte, surprins din nou de puterea cu care ea încerca să-l oprească şi lovi uşa camerei unde erau borcanele, ca s-o deschidă. Măcar dacă ei ar tăcea, dacă ar înceta să mai plîngă copilul şi bătrîna femeie s-ar opri din blesteme şi vocea aceea în franceză...

– Nu pot...

Borcanele.

O adiere de aer veni în sus de pe scări şi mişcă duhoarea stătută pentru o clipă. El stătea cu mîinile peste urechi privind la borcane. Respiră adînc, dar mirosul îi intră în plămîni. Rowan îl privea. *Asta este ce vrei să ating?* Ei voiau să se întoarcă, un voal noroios strîngîndu-se în jurul lui, dar n-o să-i laseă. Îşi mări concentrarea. Borcanele numai. Mai luă o gură de aer.

Mirosul ar fi fost de ajuns ca să te omoare, dar nu-ţi poate face rău cu adevărat. Priveşte. Şi acum, în lumina urîtă şi ameţitoare, şi-a pus mîna pe sticla soioasă şi printre degetele răsfirate văzu un ochi uitîndu-se la el.

– Cristoase!

Era un cap omenesc, dar ce primea de la borcan de fapt, prin degetele lui torturate, nimic, nimic altceva decît imagini atît de discrete încît erau ca şi lucrul acela din borcan, înconjurat de un nor, în care vizualul şi audibilul erau amestecate, se dizolvau şi încercau să fie solide şi se destrămau din nou. Borcanul era acolo, strălucind.

Iată-i degetele zgîriind sigiliul de ceară.

Şi frumoasa femeie în carne şi oase stînd în uşă era Rowan.

Rupse sigiliul şi îşi bagă mîna în lichid, în timp ce gazele care se ridicau îi pătrundeau în nas ca otrava. Se înecă, dar asta nu-l opri. Luă de păr capul dinăuntru, îl scăpă înapoi, îi aluneca printre degete precum algele.

Capul era nămolos şi se rupea în bucăţele. Hălci din el s-au ridicat în sus, presîndu-i încheietura mîinii. Dar îl apucase, degetul mare scufundîndu-se în obrazul putrezit. L-a scos din borcan, trîntind borcanul pe podea, aşa că s-a stropit cu lichidul urît mirositor. Ţinea capul – într-o lumină slabă capul păru că vorbeşte, că rîde, cu trăsături expresive cu toate că era mort, iar părul era castaniu, ochii injectaţi cu sînge, dar căprui, şi sîngele curgea din gura care vorbea.

Hei, Michael, carne şi sînge, cînd nu eşti nimic altceva decît oase.

Omul întreg zăcea pe pat, gol şi mort, totuşi viu cu Lasher în el, braţele zbătîndu-se şi gura deschizîndu-se. Şi, lîngă el, Marguerite, cu părul ei de hoaşcă şi mîinile pe umerii lui, cu rochiile ei largi din mătase învăluind-o ca un cerc de lumină roşie, ţinînd lucrul mort aşa cum şi Rowan încerca să-l ţină pe el acum.

Capul îi scăpă din mîini. Alunecă în murdăria de pe podea. Căzu în genunchi. Dumnezeule! Îi era rău. Îi venea să vomite. Simţi convulsia şi durerea de la cercul care-i strîngea coastele. Vomită. Nu se putu abţine. Se întoarse spre colţul camerei, încercă să se îndepărteze tîrîndu-se... Curgea din el.

Rowan îl ţinea de umăr. Cînd ţi-e atît de rău, ce-ţi mai pasă cine te atinge, dar din nou, văzu lucrul acela mort pe pat. Încercă să-i spună ei. Gura îi era amară şi plină de ce vomitase. Dumnezeule. Priveşte mîinile lui. Murdăria era peste tot pe podea, pe hainele lui.

Dar se ridică în picioare, degetele îi alunecară de pe mînerul uşii. Împingîndu-l pe Julien în lături, pe Mary Beth, apoi pe

Rowan, bîjbîind cu mîinile pe jos în căutarea capului căzut, fruct terciuit pe podea, spărgîndu-se în bucăţi ca un pepene.

– Lasher, îi spuse ei, ştergîndu-se la gură. Lasher, în capul acela, înăuntrul capului.

Şi celelalte? Priveşte-le, pline cu capete. Apucă un alt borcan şi-l zdrobi de colţul raftului de lemn, iar rămăşiţele verzui alunecară moi şi putrezite, ca un uriaş gălbenuş de ou înverzit, pe podea, scurgîndu-se încet de pe ţeasta care apăru întunecată şi smochinită. Prinse ţeasta şi o ţinu în timp ce faţa se scurgea de pe ea picurînd.

Hei, Michael, cînd nu eşti decît oase, ca oasele pe care le ţii în mîini.

– Asta este carne? urlă el. Asta este carne? Lovi cu piciorul capul putrezit de pe duşumea. Îl aruncă jos şi-i trase un picior. Ca din cauciuc.

– N-ai s-o poţi avea, nici pentru asta, nici pentru nimic altceva.

– Michael!

I se făcu rău din nou, dar n-avea de gînd să mai lase asta să se întîmple. Mîinile lui au prins marginile raftului. Îi apăru brusc Eugenia.

– Urăsc mirosul din pod, domnişoară Carl.

– Lasă, Eugenia.

Se întoarse şi, ştergîndu-şi amîndouă mîinile pe haine, ştergîndu-le cu furie, spuse către Rowan:

– A intrat în aceste cadavre. Le-a posedat. A privit prin ochii lor, a vorbit prin corzile lor vocale, s-a folosit de ele, dar nu le-a putut readuce la viaţă, nu a putut face celulele să se multiplice din nou. Aşa că a păstrat capetele. A intrat în capete mult după ce corpurile nu mai erau şi s-a uitat prin ochii lor.

Întorcîndu-se, apucă cu repeziciune borcan după borcan. Ea stătea lîngă el. Îl ţintuiau prin sticlă, sclipirile tremurînde ale

imaginilor pe care le vedea aproape că-l orbeau, dar era hotărît să vadă. Capete cu păr castaniu şi, uite, un cap blond cu şuviţe de păr castaniu şi, priveşte, faţa unui bărbat de culoare, cu pete albe şi şuviţe de păr mai deschis şi aici un altul, cu părul alb cu şuviţe intercalate de păr maroniu.

– Dumnezeule mare, nu vezi? Nu numai că a intrat în ele, dar a modificat ţesuturile, a făcut celulele să reacţioneze, le-a modificat, dar nu le-a putut ţine în viaţă.

Capete, capete, capete. Ar fi vrut să spargă toate borcanele.

– Vezi asta? A provocat o mutaţie, un ciorchine de celule! Dar asta nu-i viaţă! Capetele au putrezit. Nu a putut opri asta. Iar ei nu vor să-mi spună ce vor să fac.

Degetele lui alunecoase se strînseră pumn. Lovi un borcan şi-l văzu căzînd. Ea nu încercă să-l oprească, deşi îşi pusese braţele în jurul lui. Şi-l implora să iasă din cameră, tîrîndu-l. Dacă n-ar fi fost atentă, cu siguranţă că ar fi căzut amîndoi în murdăria de pe jos, murdăria aceea infectă.

– Priveşte! Vezi asta?

Pe raft, în fund, în spatele borcanului pe care tocmai îl spărsese. Cel mai bine păstrat dintre ele, lichidul clar, sigiliul gros ca de smoală, intact. În succesiunea rapidă de imagini şi sunete de-o clipă, indistincte şi fără înţeles, o auzi totuşi:

– Deschide-l, sparge-l, spuse ea.

Sparse borcanul. Sticla se prăbuşi fără zgomot peste stratul ca de cenuşă al vocilor care şopteau. Ţinu capul fără să-i mai pese de duhoare sau de textura buretoasă şi sfărîmicioasă a lucrului pe care-l ţinea.

Din nou dormitorul, Marguerite în faţa scrinului, talia subţire, rochii largi, întorcîndu-se ca să-i zîmbească, ştirbă, ochii întunecaţi, părul ca o cascadă mare şi urîtă acoperită cu muşchi şi Julien subţire ca o trestie, cu părul alb, şi tînăr, cu braţele încrucişate, tu, diavole. *Să te văd, Lasher.* Şi trupul de pe pat,

făcîndu-i semn ei să se apropie, apoi ea aşezîndu-se lîngă el. Degetele moarte şi putrezite rup umerii rochiei şi ating sînii vii. Penisul mort în erecţie între picioarele ei.

– Priveşte-mă, schimbă-mă, priveşte-mă, schimbă-mă.

Julien s-a întors cu spatele? Nici vorbă de-aşa noroc. Stătea la picioarele patului, cu mîinile pe pernele patului, cu faţa licărind în lumina slabă a lumînării aflată în bătaia vîntului care sufla prin ferestrele deschise. Fascinat, neînfricat.

Da şi acum priveşte la lucrul din mîinile tale, acum, asta a fost faţa lui, nu-i aşa? Faţa lui! Faţa pe care o vedeai în grădină, la biserică, în sala de spectacole, faţa pe care o tot vedeai de atîtea ori. Şi părul acela castaniu, oh, da, părul castaniu.

Îl lăsă să cadă pe duşumea alături de celelalte. Se trase înapoi depărtîndu-se de el, dar orbitele goale ale ochilor îl fixau şi buzele i se mişcau. Rowan a văzut asta?

– Îl auzi vorbind?

Erau voci în jurul lui, din care numai una, o voce mută care te împietrea:

Nu mă poţi opri. Nici pe ea nu o poţi opri. Acceptă oferta. Răbdarea mea e mare cît răbdarea celui Atotputernic. Văd sfîrşitul. Văd cifra treisprezece. Eu voi fi carne cînd tu vei fi mort.

– Vorbeşte cu mine, diavolul vorbeşte cu mine! Îl auzi?

Ieşise deja din cameră şi coborîse scările cînd şi-a dat seama ce făcea, că inima îi bubuia în urechi şi că nu putea respira. Nu mai putea să îndure, întotdeauna ştiuse că o să fie aşa, prăbuşirea în coşmar şi asta-i era de ajuns, nu-i aşa, ce mai voiau de la el, ce mai voia ea de el? Ticălosul acela îi vorbise! Creatura din grădină vorbise cu el şi, pe urmă, prin capul acela putrezit. Nu era un laş, era un simplu om! Dar nu mai putea rezista.

Îşi scoase haina de pe el, rupînd-o, şi o aruncă într-un colţ, pe coridor. Ah, murdăria de pe mîini, nu putea s-o şteargă.

Camera Bellei. Curată şi liniştită. Îmi pare rău că sînt atît de murdar, dar lasă-mă să mă întind pe patul curat. Ea îl ajută, slavă Domnului, nu încercă să-l oprească.

Cearşaful era curat şi alb şi plin de praf, dar era un praf curat şi soarele care intra prin ferestrele deschise era minunat şi plin de praf. Belle. Belle este ceea ce atinge acum, spiritul ei blînd şi dulce.

Stătea întins pe spate. Ea îi adusese mănuşile. Îi ştergea mîinile cu un prosop umed şi călduţ, cu multă dragoste, iar pe faţa ei se vedea îngrijorarea. Îl ţinea de încheietura mîinii.

– Stai liniştit, Michael. Am mănuşile aici. Stai liniştit.

Dar ce era lucrul acela tare şi rece care-i atingea obrazul? Duse mîna în sus. Mătăniile Bellei, care se încurcară dureros în părul lui cînd trase de ele, dar asta era în regulă. Accepta asta.

Şi iat-o pe Belle. Oh, ce frumos.

A încercat să-i spună lui Rowan că Belle era acolo. Rowan îi asculta pulsul. Dar Belle dispăruse. Avea încă mătăniile în mînă; simţise mărgelele reci lîngă faţa sa şi Belle fusese chiar acolo, vorbindu-i.

Iat-o.

– Odihneşte-te, Michael, spuse Belle. Voce dulce şi tremurată ca a mătuşii Viv. Ea dispărea încet, dar el o putea vedea încă. Nu-ţi fie frică de mine, Michael, eu nu sînt una de-a lor, nu pentru asta sînt aici.

– Fă-i să-mi vorbească, fă-i să-mi spună ce vor. Nu ei, doar cei care au venit la mine. A fost Deborah?

– Stai liniştit, Michael, te rog.

Ce ai spus, Rowan? Gura lui nu se mişcase.

– Noi nu trebuie să avem aceste puteri, spuse el. Distrug omul din noi. Eşti umană cînd eşti în spital. Eu am fost uman cînd aveam ciocanul şi cuiele în mîini.

Totul aluneca. Cum putea el să-i explice că fusese ca şi cum ar fi urcat un munte întreg, ca şi cum făcuse, într-o singură oră, toată munca fizică pe care o făcuseră vreodată mîinile şi spinarea lui. Dar ea nu era acolo. Îl sărutase şi-l acoperise cu o cuvertură, apoi plecase cînd el adormise. Belle stătea lîngă scrin, ce imagine plăcută. Dormi, Michael.

– Ai să fii aici cînd mă trezesc?

– Nu, dragule, nu sînt aici nici măcar acum. E casa lor, Michael. Nu sînt de-a lor.

Dormi.

Strîngea în mîini mărgelele mătăniilor. Drăguţa Millie spuse: „E timpul de mers la biserică". Camerele sînt atît de curate şi liniştite. Se iubesc unul pe celălalt. O gabardină gri. Trebuie să devină casa noastră. De asta mi-a plăcut aşa mult cînd eram mic şi treceam pe aici. Am iubit casa asta. Niciodată vreo ceartă între Belle şi Drăguţa Millie. Aşa frumos... Ceva adorabil despre Belle era că faţa-i rămăsese frumoasă la bătrîneţe, ca o floare presată într-o carte, colorată discret şi încă parfumată.

Deborah i-a spus... *puterea nemăsurată, puterea de a transmuta...*

Se cutremură.

... nu e uşor, e aşa de dificil că e greu de imaginat, probabil cel mai greu lucru pe care tu...

Pot s-o fac!

Dormi.

Şi în somn auzi zgomotul liniştitor de sticlă spartă.

Cînd se trezi Aaron era acolo. Rowan îi adusese un rînd de haine de la hotel şi Aaron îl ajutase să se spele şi să se îmbrace. Era un loc spaţios şi chiar confortabil.

Îl durea fiecare muşchi. Îl durea spatele. Mîinile îi ardeau. Avu sentimentul acela oribil de agitaţie pe care-l avusese în toate

săptămînile zăcute pe Liberty Street, pînă-şi puse mănuşile la loc şi luă o gură din berea pe care i-o oferise Aaron, cînd îi ceruse. Muşchii îl dureau îngrozitor şi pînă şi ochii îi erau obosiţi, de parcă ar fi citit ore întregi la o lumină prea slabă.

– N-am să mă îmbăt, le spuse celor doi.

Rowan îi explică despre inima lui care bătuse prea tare, că orice a fost ceea ce se întîmplase dusese la o epuizare fizică extremă, că un puls aşa de mare era normal doar pentru un om care alerga un kilometru în trei minute. Era important să se odihnească şi să nu-şi mai scoată mănuşile.

Era în regulă pentru el. I-ar fi plăcut să-şi încastreze mîinile într-un bloc de beton.

S-au întors la hotel împreună, au comandat cina şi au stat în linişte în sufrageria apartamentului. Vreme de două ore, el le povesti tot ce văzuse:

Le spuse despre fragmentele scurte de viziuni care-l vizitau încă dinainte de a-şi scoate mănuşile. Le spuse despre prima viziune, atunci cînd ţinea cămaşa de noapte a lui Deirdre şi cum arăta Julien în locul acela de iad şi cum îl văzuse în camera de la etaj.

Povesti şi tot povesti. Descriind şi tot descriind. Ar fi vrut ca Aaron să spună ceva, dar înţelese de ce nu o făcea.

Le spuse despre profeţia urîtă a lui Lasher şi despre sentimentul ciudat de intimitate pe care-l avea acum cu lucrul acela, capul acela putrezit şi mirosind oribil.

Le povesti în sfîrşit despre Belle şi apoi, epuizat de atîta vorbit, se aşeză jos poftind la încă o bere, temîndu-se că-l vor crede un beţiv, dar cedă tentaţiei şi se ridică şi luă una din frigider, indiferent ce-ar fi crezut ceilalţi.

– Nici acum nu ştiu de ce sînt implicat în asta, spuse el. Dar ştiu că ei sînt acolo, în casă. Vă amintiţi, Cortland a spus că el

nu e unul dintre ei. Şi Belle mi-a spus că nu e dintre ei... dacă nu mi-am imaginat asta... ei bine, ceilalţi care sînt implicaţi sînt acolo! Şi lucrul acela a transformat materia, doar puţin, dar a făcut-o, a posedat trupurile moarte şi a lucrat asupra celulelor.

Are nevoie de Rowan, ştiu asta. Are nevoie de Rowan ca să se folosească de puterea ei de a modifica materia! Rowan are mai multă putere în privinţa asta decît toţi cei dinaintea ei. Ce dracu, ea ştie ce-s alea celule, cum funcţionează, care le este structura!

Rowan păru foarte afectată de aceste cuvinte. Aaron a explicat că, după ce Michael adormise şi Rowan se asigurase că pulsul îi este normal, ea îl sunase şi-l rugase să vină. El adusese cutii cu gheaţă în care să împacheteze specimenele din mansardă şi împreună deschiseseră fiecare borcan, fotografiaseră conţinutul, apoi împachetaseră.

Specimenele erau acum la Oak Haven. Congelate. Dimineaţă urmau să fie trimise la Amsterdam, la dorinţa lui Rowan. Aaron mai luase şi cărţile lui Julien şi cufărul cu păpuşi, care şi ele trebuiau să ajungă la arhondaric. Dar Aaron dorise mai întîi să fotografieze păpuşile, să examineze cărţile şi, bineînţeles, Rowan fusese de acord, altfel nu s-ar fi întîmplat toate astea.

Pînă acum, cărţile păreau să fie doar nişte registre de tranzacţii financiare cu tot felul de notiţe indescifrabile în franceză. Dacă existase o autobiografie, aşa cum spusese Richard Llewellyn, ea nu se afla în camera de la mansardă.

Ştirea că lucrurile acelea nu mai erau în casă îi dădu lui Michael o stare iraţională de uşurare. Era la a patra bere, în timp ce şedeau pe canapelele de catifea.

Nu-i mai păsa ce credeau ei despre asta. Să aibă pace măcar o noapte, pentru Dumnezeu, gîndea el. Trebuia să-şi încetinească gîndurile ca să poată cugeta la cele întîmplate. În afară de asta, nu avea să se îmbete. Nu dorea să se îmbete.

Dar ce mai însemna acum o bere în plus şi, pe lîngă asta, erau aici, unde erau în siguranţă.

În cele din urmă, rămaseră tăcuţi. Rowan îl fixa pe Michael şi dintr-o dată, pentru tot dezastrul, Michael se simţi ruşinat de moarte.

– Şi ce mai faci tu, draga mea? întrebă Michael. După toată nebunia asta, nu-ţi sînt de prea mare folos, nu-i aşa? Trebuie să te fi speriat de moarte. Nu-ţi doreşti să fi urmat sfatul mamei tale adoptive şi să fi stat în California?

– Nu, nu m-ai speriat, spuse ea cu afecţiune, şi mi-a făcut plăcere să am grijă de tine. Ţi-am spus asta mai înainte. Dar mă gîndesc. Mi se învîrtesc în creier toate rotiţele. Este cel mai bizar amestec de elemente, toată chestia asta.

– Explică.

– Îmi vreau familia mea, spuse ea. Îmi accept verii, toţi cei nouă sute sau cîţi sînt. Îmi vreau casa. Îmi vreau istoria – adică aceea pe care ne-a dat-o Aaron. Dar nu vreau şi lucrul ăsta blestemat, lucrul ăsta secret, misterios şi malefic. Nu-l vreau şi totuşi este aşa de... de seducător!

Michael dădu din cap:

– E cum ţi-am spus ieri seară. Este irezistibil.

– Nu, nu irezistibil, spuse ea, ci seducător.

– Şi periculos? sugeră Aaron. Eu cred că acum sîntem mai siguri de asta decît oricînd. Cred că ştim că vorbim de o creatură care poate transforma materia.

– Nu sînt aşa de sigură, răspunse Rowan. Am examinat lucrurile acelea urît mirositoare cît am putut de bine. Schimbările erau nesemnificative; erau doar la nivelul ţesuturilor de la suprafaţă. Dar, bineînţeles, probele erau din păcate vechi şi deteriorate.

– Dar capul acela cu faţa semănînd cu Lasher? întrebă Michael. Duplicatul?

– Nu există nici o dovadă care să indice că nu e vorba de o persoană care semăna cu Lasher, spuse ea. Julien semăna cu Lasher. Remarcabil de mult. Încă o dată, transformările puteau să fie doar la nivelul pielii. Imposibil să-ţi dai seama.

– OK, la nivelul pielii, dar ce ai de spus despre asta? insistă Michael. Ai mai auzit de ceva care să poată face aşa ceva? Aici nu e vorba de a-i roşi cuiva faţa, ci de o modificare permanentă! Ceva care-i acolo şi peste un secol.

– Doar ştii de ce e în stare mintea, spuse Rowan. Nu mai trebuie să-ţi spun că oamenii îşi pot controla corpul prin gînduri într-o măsură surprinzător de mare. Pot să se şi omoare dacă asta vor. Se ştie că unii pot levita, dacă e să crezi dovezile bazate pe relatări. Încetinirea bătăilor inimii, creşterea temperaturii corpului, sînt toate lucruri bine verificate. Sfinţii în transă pot face să li se deschidă în mîini stigmate. Pot să îşi şi închidă rănile astea. Ceea ce se întîmplă este supus minţii şi doar începem să înţelegem măsura ei. Dincolo de asta, ştim că, atunci cînd creatura se materializează, are un trup solid. Sau, cel puţin, pare solid. Deci, acel lucru a modificat ţesutul subcutanat al cadavrului. Care dintre ele? Din cele ce mi-ai spus, nu era vorba despre un corp viu. Totul e destul de grosolan şi de imprecis.

– Mă uimeşti, spuse Michael cu o oarecare răceală.

– De ce?

– Nu ştiu. Îmi pare rău. Dar am oribilul sentiment că totul e programat ca tu să fii cine eşti, să fii un doctor strălucit! Totul e programat.

– Calmează-te, Michael. Sînt prea multe fisuri în întreaga poveste pentru ca totul să fie programat. Nimic nu este programat în familia asta. Ia în consideraţie trecutul.

– Vrea să fie om, Rowan, zise Michael, ăsta este sensul celor spuse lui Petyr van Abel şi mie. Vrea să fie om şi doreşte să-l

ajuți tu. Aaron, ce ți-a spus fantoma lui Stuart Townsend. Ți-a spus: „Totul este programat".

– Da, zise Aaron gînditor, dar este o greșeală să răstălmăcim acel vis. Și cred că Rowan are dreptate. Nu-ți poți asuma că știi ce este programat. Apropo, și asta e demn de reținut, nu cred că acest lucru poate deveni om. El vrea, probabil, să aibă un trup, dar nu cred că poate fi, vreodată, om.

– O, e minunat, zise Michael De-a dreptul minunat. Eu cred în continuare că totul este programat. A fost programat ca Rowan să fie luată de lîngă Deirdre. Pentru asta l-au ucis pe Cortland. Pentru Rowan a fost programat să fie îndepărtată pînă va fi devenit nu numai vrăjitoare, ci o doctoriță-vrăjitoare. A fost programat cu precizie momentul în care trebuia să se întoarcă.

– Dar, pe de altă parte, spuse Rowan de ce ți s-a arătat? Dacă te amesteci, de ce ți s-a arătat?

El suspină. Cu inima grea își aminti de încîntarea lui față de Deborah, despre faptul că atinsese vechea păpușă a lui Deborah fără să o vadă sau să-i audă vocea. Reintră în delir, duhoarea camerei și urîțenia specimenelor putrezite. Se gîndi la misterul porții. La ciudatele cuvinte ale spiritului, *Am văzut-o pe a treisprezecea.*

– Merg mai departe cu propriul meu plan, zise Rowan cu calm. Voi revendica moștenirea și casa, după cum v-am spus. Doresc în continuare să refac casa. Vreau să trăiesc în ea. Nu voi putea fi împiedicată. Îl privi, așteptîndu-l să spună ceva. Acestea fiind spuse, nu contează cît de misterios este, nu se va putea pune de-a curmezișul, dacă am ceva de spus în acest sens. Ți-am spus, ne forțează mîna.

Îl privi pe Michael aproape furioasă:

– Ești alături de mine? întrebă.

– Da, sînt cu tine Rowan. Te iubesc! Şi cred că ai dreptate să mergi înainte. Putem să ne apucăm de casă cînd vrei, fi-r-ar să fie. Şi eu vreau asta.

Era mulţumită, total mulţumită, dar calmul ei îl făcea încă să sufere. Se uită la Aaron.

– Ce crezi, Aaron? întrebă el. Despre ce a spus creatura, despre rolul meu în chestia asta? Trebuie să ai o părere.

– Importantă, Michael, este părerea *ta*. Să ajungi să înţelegi ce ţi s-a întîmplat. Nu am nici un fel de părere anume despre nimic. Poate că sună îngrozitor de ciudat pentru tine, dar în calitate de membru al Talamasca, de frate al lui Petyr, şi Arthur, şi Stuart, mi-am îndeplinit deja, aici, cele mai importante obiective. Am luat legătura, cu succes, cu voi amîndoi. Istoria familiei Mayfair i-a fost redată lui Rowan. Şi tu ai unele informaţii, acum, chiar dacă parţiale şi cît se poate de părtinitoare, ca să te ajute.

– Băieţi, voi sînteţi o mînă de călugări, zise Michael ţîfnos. Îşi ridică berea ca pentru toast. „Veghem şi sîntem mereu aici." Aaron, de ce s-au întîmplat toate astea?

Aaron rîse cu naturaleţe, dar clătină din cap.

– Michael, catolicii vor mereu să le oferim mîngîierea specifică bisericii. Nu o putem face. Nu ştiu de ce se întîmplă aşa. Ceea ce ştiu este că te pot învăţa să controlezi puterea din mîinile tale, să-i pui oprelişte cînd vrei, astfel încît să nu-ţi mai creeze necazuri.

– Poate, spuse Michael plictisit. În momentul ăsta nu mi-aş scoate mănuşile ca să-i strîg mîna preşedintelui Statelor Unite.

– Cînd vei dori să lucrezi în sensul ăsta, zise Aaron, îţi stau la dispoziţie. Mă aflu aici pentru voi amîndoi. O privi îndelung pe Rowan, apoi din nou pe Michael. Nu trebuie să vă mai previn să fiţi atenţi, nu-i aşa?

– Nu, zise Rowan. Dar cu tine, cum rămîne? S-a mai întîmplat ceva după accidentul de circulaţie?

– Lucruri mărunte, spuse Aaron. Nu sînt importante în sine. Şi, la fel de bine, ar putea fi rodul imaginaţiei mele. Sînt la fel de om ca şi cei de lîngă mine, cu aceleaşi limite. Simt că sînt urmărit permanent şi ameninţat într-un mod oarecum subtil.

Rowan încercă să-l întrerupă dar, cu un gest, el ceru tăcere.

– Am paznicul meu deasupra. Am mai fost în astfel de situaţii şi unul dintre cele mai ciudate aspecte este următorul: cînd sînt cu voi – oricare din voi doi – nu simt asta... acea prezenţă lîngă mine. Mă simt în totală siguranţă.

– Dacă îţi face rău, spuse Rowan, greşeşte pentru ultima oară. Pentru că nu-i voi mai vorbi şi nu-l voi mai accepta sub nici o formă. Voi încerca să-l ucid cînd îl văd. Toate uneltirile sale vor fi zadarnice.

Aaron se gîndi un moment.

– Crezi că ştie asta? întrebă Rowan.

– Posibil, spuse Aaron. Dar e ca orice altceva. O enigmă. Un model poate fi o enigmă. Poate presupune rînduieli importante şi complicate; sau poate fi un labirint. Cinstit, nu ştiu ce cunoaşte. Cred că Michael are perfectă dreptate. Vrea un trup omenesc. Nu e nici un dubiu. Dar, ce ştie şi ce nu ştie... nu pot să spun. Nu ştiu ce este, cu adevărat. Nu cred să ştie cineva.

Luă o înghiţitură de cafea şi dădu ceaşca deoparte. Apoi se uită la Rowan.

– Desigur, te va aborda, nu există nici o îndoială. Îţi dai seama de asta. Nu va sta la distanţă pentru totdeauna din cauza antipatiei pe care o simţi. Mă îndoiesc că e şi acum la ananghie. Pur şi simplu aşteaptă o ocazie favorabilă.

– Dumnezeule, şopti Michael. Era de parcă auzise că un agresor se va repezi, în clipa următoare, la fiinţa pe care o iubea cel mai mult pe lume. Simţi mînie şi o gelozie neputincioasă.

Rowan se uita la Aaron.

– Ce ai face dacă ai fi în locul meu? întrebă Rowan.

– Nu știu ce să spun, răspunse Aaron. Dar subliniez încă o dată că este periculos.

– Am învățat asta din istorie.

– Și este înșelător.

– Și asta am învățat-o din istorie. Crezi că trebuie să încerc să intru în legătură cu el?

– Nu. Nu cred. Cred că a-l lăsa să vină la tine este cel mai înțelept lucru pe care poți să îl faci. Și, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă în permanență să deții controlul.

– N-am cum să scap. Nu-i așa?

– Nu cred. Și aș putea spune de pe acum ce va face cînd va lua legătura cu tine.

– Ce?

– Îți va cere discreție și cooperare. Sau va refuza să-ți dezvăluie în întregime cine este și care îi sînt scopurile.

– Te va rupe de noi, zise Michael.

– Exact, completă Aaron.

– De ce crezi că ar proceda astfel?

Aaron ridică din umeri.

– Pentru așa aș fi procedat eu dacă aș fi fost în locul lui.

– Avem vreo posibilitate să-l îndepărtăm? Prin exorcizare?

– Nu știu, spuse Aaron. Asemenea ritualuri sînt eficiente, în mod sigur, dar, personal, nu mă pricep la așa ceva și nu știu care ar fi efectul asupra unei entități atît de puternice. Vezi tu, este absolut remarcabil. Această ființă este un rege printre ai săi. Un fel de geniu.

Ea rîse încetișor.

– Este foarte abil și imprevizibil, spuse Aaron. Aș fi fost mort acum dacă ar fi dorit. Și totuși, nu m-a omorît.

– Pentru Dumnezeu, Aaron, spuse Michael, nu-l provoca.

– Știe că l-aș urî dacă ți-ar face rău, zise Rowan.

– Da, asta ar putea explica de ce nu a mers mai departe. Dar, o luăm din nou de la început. Orice ai face, Rowan, să nu te abaţi niciciînd de la ceea ce a demonstrat istoria. Ţine seama de soarta Suzannei, a lui Deborah, a Stellei, a lui Antha şi a lui Deirdre. Poate, dacă am cunoaşte în întregime povestea Margueritei, sau a Catherinei, sau a lui Marie Claudette, sau ale celorlalte din Saint-Domingue, am vedea că sînt la fel de tragice. Dacă poate fi considerat răspunzător vreun personaj din această dramă, pentru atîta suferinţă şi moarte, acela este Lasher.

Pentru o clipă, Rowan păru căzută pe gînduri.

– Dumnezeule, aş vrea să plece, murmură ea.

– Cred că ar însemna să-i ceri prea mult, zise Aaron. Suspină şi îşi scoase ceasul de buzunar, apoi se ridică de pe canapea. Acum, vă las. Voi fi sus, în încăperea mea, dacă aveţi nevoie de mine.

– Slavă Domnului că rămîi, zise Rowan. Mă temeam că ai să te întorci la Oak Haven.

– Nu. Am sus cărţile lui Julien şi cred că, acum, îmi face plăcere să fiu în oraş. Atîta vreme cît nu vă stînjenesc.

– Nu ne stînjeneşti deloc, zise Rowan.

– Lasă-mă să te mai întreb ceva, zise Michael. Cum te-ai simţit cînd ai fost în casă?

Aaron rîse uşurel şi îşi scutură capul. Se gîndi o clipă.

– Cred că-ţi poţi da seama, spuse cu blîndeţe. Totuşi, m-a surprins ceva – că era foarte frumos; de-a dreptul măreţ şi, în acelaşi timp, foarte ispititor, cu toate ferestrele deschise şi cu soarele care pătrundea înăuntru. Bănuiesc că am crezut că va fi ameninţător. Dar nimic n-ar fi putut fi mai neadevărat.

Era răspunsul pe care Michael sperase să-l audă, dar starea capricioasă care îl chinuise toată după-amiaza nu îl părăsise încă şi nu era în apele lui.

– E o casă minunată, spuse Rowan. Şi deja se schimbă. O refacem după spiritul nostru. Michael, cît va mai dura pînă va ajunge ceea ce trebuie să fie?

– Nu prea mult, Rowan, două-trei luni, poate mai puţin. Ar putea fi gata de Crăciun. Sînt nerăbdător să termin. Numai de aş reuşi să scap de senstimentul ăsta...

– Ce sentiment?

– Că totul a fost programat.

– Uită asta, spuse Rowan cu nervozitate.

– Vin şi eu cu o propunere, spuse Aaron. Dormi bine toată noaptea, apoi începe cu ceea ce vrei într-adevăr să faci – cu problemele legale la îndemînă, cu a-ţi rîndui bunurile, casa, de pildă – toate lucrurile bune pe care vrei să le faci. Şi fii prudentă. Fii mereu în gardă. La apropierea misteriosului nostru prieten, impune-ţi condiţiile.

Michael rămase pe scaun mohorît, cu privirea aţintită la bere, în timp ce Rowan îl conduse pe Aaron la uşă. Reveni, se aşeză lîngă el şi îi puse un braţ pe după umeri.

– Sînt speriat, Rowan, zise el. Şi îl urăsc. Îl urăsc cu adevărat.

– Ştiu, Michael, spuse ea, dar vom învinge.

Noaptea, după ce Rowan adormise de cîteva ore, Michael se sculă, se duse în salon şi scoase carnetul de notiţe din valiza pe care i-o dăduse. Se simţea normal. Anormalităţile zilei păreau foarte departe. Deşi încă îl durea peste tot, se simţea odihnit. Se simţea liniştit că o ştia pe Rowan la cîţiva paşi şi că Aaron dormea în încăperea de deasupra.

Michael îşi notă tot ceea ce le spusese. Se regăsea în scris aşa cum se regăsise în cuvinte, doar că mult mai încet şi, poate, mult mai chibzuit. Vorbi cu sine despre creatură aşa cum ar fi făcut într-un jurnal, pentru că asta devenise carnetul său de notiţe.

Scrise tot ceea ce își putu aminti în legătură cu scurtele fragmente care îi trecuseră prin minte înainte de a-și fi scos mănușile. Deloc surprinzător că nu-și mai amintea mare lucru. Pe urmă, începutul catastrofei, cînd strînsese în mînă cămașa de noapte a lui Deindre:

„Aceleași tobe ca la parada Comus. Sau de la oricare altă paradă de felul ăsta. Problema e zgomotul oribil, înfricoșător, un sunet asociabil cu un anumit fel de beznă și cu o potențială energie distructivă."

Se opri. Apoi, reluă. „Acum, îmi mai amintesc ceva. Acasă la Rowan, în Tiburon. După ce am făcut dragoste. M-am trezit cu senzația că locul a luat foc și că jos erau tot felul de oameni. Acum îmi amintesc. Era aceeași ambianță, același tip de lumină ademenitoare, același timbru funest al vocii.

Problema e că Rowan era jos, lîngă focul pe care îl aprinsese în șemineu.

Dar sentimentul era același. Foc și oameni, mulți, mulți oameni, îngrămădiți, agitație în lumina pîlpîitoare.

Și nu aveam de unde să-i recunosc pe Julien, cînd l-am văzut sus, sau cînd am văzut-o pe Charlotte, sau pe Mary Beth, sau pe Antha, biata, sărmana Antha, tîrîndu-se pe acoperiș. A vedea asemenea lucruri înseamnă a le simți; te absorb. Nu mai rămîne nimic din tine în timp ce vezi așa ceva. Dar ei nu erau în viziunile mele. Nici unul dintre ei. Deborah era doar un cadavru prăbușit pe rug. Nu stătea acolo, cu ei. Bineînțeles că asta înseamnă ceva, în sine."

Reciti ceea ce scrisese. Voia să adauge mai multe, dar era lipsit de metafore. Era lipsit de logică. Deborah nu era de-a lor? De aceea nu era acolo?

Continuă prin a descrie restul. „Antha purta o rochie de bumbac. I-am văzut cureaua de lac pe care o purta. Cînd se tîra pe acoperiș, și-a rupt ciorapii. Îi sîngerau genunchii. Dar pe fața

ei, asta este de neuitat, ochiul îi era scos din orbită. Şi sunetul vocii ei. Voi duce sunetul acela, cu mine, în mormînt. Şi Julien. Julien arăta perfect materializat în timp ce sta de veghe. Julien purta negru. Julien era tînăr. Nu un băiat, în nici un caz. Ci un bărbat viguros, nu unul bătrîn. Nici în pat nu era bătrîn."

Făcu din nou pauză. „Ce altceva a mai spus Lasher că ar fi nou? Ceva despre răbdare, despre aşteptare... şi apoi, din nou menţionarea lui treisprezece.

La ce se referă acel treisprezece? Dacă e un număr de pe o uşă de la intrare, nu l-am văzut. Borcanele, nu erau treisprezece borcane. Erau peste douăzeci, o să verific asta împreună cu Rowan."

Se opri din nou, se gîndi la aspectul textului, dar nu-i veni nimic în minte.

„Diavolul ăla vesel nu a spus, naibii, nimic despre vreo intrare, scrise el. Doar o ameninţare că voi fi mort cînd el va fi în carne şi oase."

Mort. Morminte. Ceva spus de Rowan înainte de spulberarea zilei ca o bucată de sticlă. Sau ca un borcan din sticlă. Ceva despre o intrare în formă de gaură de cheie sculptată pe cavoul familei Mayfair.

„Mă voi duce acolo, mîine, să văd cu ochii mei. Dacă numărul treisprezece este sculptat, undeva, pe intrare, sper, pentru Dumnezeu, să mă lămurească mai mult decît ceea ce s-a întîmplat astăzi.

Oricare ar fi situaţia, indiferent de ceea ce văd sau de ceea ce aş crede că înseamnă, voi începe, de mîine, să lucrez serios. La fel şi Rowan. Va pleca devreme, în oraş, împreună cu Ryan şi cu Pierce, ca să discute despre moştenire. Voi începe, la rîndul meu, să discut cu ceilalţi antreprenori din oraş. Voi începe, într-adevăr, să muncesc efectiv la casă.

Ăsta pare a fi cel mai bun mod de a acţiona. Pare un fel de mîntuire.

Să vedem cum îi va place asta lui Lasher. Să vedem ce va face."

Lăsă carneţelul de notiţe pe masă şi se reîntoarse în pat.

În somn, Rowan era foarte liniştită şi inexpresivă, părea un manechin de ceară sub aşternut. Cînd o sărută, fu surprins de căldura pielii ei. Mişcîndu-se încet, se întoarse şi îşi încolăci braţele în jurul lui şi îşi vîrî nasul în gîtul lui.

– Michael..., şopti ea cu o voce ca din vis. Sfîntul Mihail, Arhanghelul... Degetele ei îi atinseră buzele ca şi cum ar fi bîjbîit în întuneri pentru a se convinge că este, într-adevăr, acolo. Te iubesc...

– Şi eu te iubesc, draga mea, şopti el. Eşti a mea, Rowan. Simţi căldura sînului ei pe braţul său cînd o trase mai aproape de el. Ea se întoarse şi părul ei pubian mătăsos era ca o flacără pe coapsa lui pe cînd adormea din nou.

TREIZECI ŞI DOI

Moştenirea.

Îi veni în minte la un moment dat, în cursul nopţii; era ca o jumătate de vis despre spitale şi clinici, laboratoare minunate unde lucrau cercetători strălucitori...

Şi toate astea le poţi face.

Ei nu vor înţelege. Aaron şi cu Michael vor înţelege. Dar ceilalţi nu, deoarece nu cunoşteau secretele dosarului şi nici nu ştiau ce se afla în borcane.

Cunoşteau anumite lucruri, dar nu ştiau totul înapoi în timp, pînă la Suzanne din neamul Mayfair, moaşă şi vindecătoare în satul ei murdar din Scoţia, sau despre Jan van Abel, stînd la biroul lui din Leiden, care îşi desena cu cerneală ilustraţiile unor torsuri jupuite de piele pentru a releva straturile de muşchi şi vene. Nu ştiau despre Marguerite şi despre cadavrul din pat care mormăia cu voce de spirit sau despre faptul că Julien văzuse asta. Acelaşi Julien care depozitase recipientele sus, în mansardă, în loc să le distrugă cu aproape un secol în urmă.

Aaron şi cu Michael ştiau. Ei puteau înţelege visul ei despre spitale, clinici şi laboratoare, despre mîini vindecătoare care vegheau asupra miilor de trupuri chinuite de dureri.

Ce glumă, Lasher!

Banii nu reprezentau o problemă pentru ea şi nici nu era speriată de moştenirea lăsată. Îşi putea imagina limitele pînă la care putea să meargă. Nu fusese niciodată subjugată de bani aşa

cum fusese de anatomie şi microchirurgie, biofizică şi neurochimie. Dar asta nu era o problemă. Se gîndise şi pînă acum la bani şi se va gîndi şi în continuare. Moştenirea era un lucru care putea fi gestionat, la fel ca oricare altul... putea fi convertită în spitale, clinici, laboratoare... vieţi salvate.

Numai dacă ar putea scoate din casă amintirea femeii moarte. Asta era adevărata stafie pentru ea, nu fantomele pe care le văzuse Michael. Abia suporta să se gîndească la suferinţele lui. Era ca şi cum ar fi văzut murind pe dinăuntru tot ceea ce iubea. Ar fi alungat toţi demonii din lume dacă ar fi ştiut cum să o facă.

Dar bătrîna femeie zăcea încă în balansoar, ca şi cum niciodată nu l-ar mai fi părăsit, iar duhoarea pe care o răspîndea era chiar mai oribilă decît cea pe care o emanau borcanele, căci era crima lui Rowan. Crima perfectă.

Duhoarea pusese stăpînire pe casă, pe toată istoria lor. Corupsese pînă şi visul ei despre spitale. Iar Rowan aşteptase la uşă.

Vrem să intrăm, bătrîno. Îmi vreau casa şi familia. Recipientele au fost sparte, iar conţinutul lor nu mai e. Ţin în mîini istoria, precum o bijuterie fără preţ. Am să plătesc pentru toate. Lasă-mă înăuntru, ca să-mi pot duce bătălia.

De ce oare nu fuseseră prietene, ea şi bătrîna? Rowan ascultase cu dispreţ vocea satanică, plină de duşmănie, care ieşea din borcane şi îl bîntuia pe Michael.

Spiritul ştia că ea îl urăşte. Că ura îi creştea ori de cîte ori îşi aducea aminte de atingerea lui secretă.

Ieri, singură, cu cîteva ore înainte să vină Michael, ea îl aşteptase pe Lasher, ascultînd cu atenţie orice scîrţîit sau şoaptă a pereţilor.

Dacă ai impresia că mă sperii, te înşeli amarnic. Nu mi-e frică de tine şi nici nu te iubesc. Eşti misterios. Da. Sînt curioasă. Dar acesta este un lucru privit la rece pentru cineva cu o formaţie

ştiinţifică. Foarte raţional. Tu stai între mine şi toate lucrurile la care ţin din suflet.

Ar fi trebuit să distrugă, atunci, borcanele. Nu ar fi trebuit să-l forţeze pe Michael să-şi scoată mănuşile. Nu o va mai face niciodată, de asta era sigură. Michael nu avea tăria să suporte puterea care zăcea în mîinile lui. Nu putea suporta amintirea viziunilor. Toate acestea îl răneau, iar Rowan era îngrozită să-l vadă atît de afectat.

De fapt, înecul i-a adus împreună, nu acele forţe stranii care se piteau prin casă. Voci glăsuind din capetele putrezite aflate în borcane. Stafii în tafta. Puterea lui şi puterea ei, asta s-a aflat la originea dragostei lor, iar viitorul lor însemna casa, însemna familia, însemna moştenirea care putea aduce miracolele medicinii pentru mii, poate milioane de oameni.

Ce însemnau toate acele stafii şi legende întunecate prin comparaţie cu realităţile strălucitoare şi palpabile? În somn, vedea clădirile ridicîndu-se. Vedea imensitatea. Iar cuvintele istoriei alergau prin visurile ei. Nu, niciodată nu a avut intenţia de a o ucide pe bătrînă, acel accident oribil. Să ucizi. Să faci ceva atît de rău...

La ora şase, o dată cu micul dejun, sosi şi ziarul.

SCHELET GĂSIT ÎNTR-O CASĂ DIN FAIMOSUL GARDEN DISTRICT

Ei bine, era inevitabil, nu? Ryan o avertizase că aşa ceva nu se putea muşamaliza. Amorţită, îşi aruncă privirea peste cîteva paragrafe, amuzată, fără să vrea, de povestea relatată cu înfloriturі, într-un stil jurnalistic demodat.

Cine ar pune la îndoială declaraţia conform căreia reşedinţa Mayfair a fost întotdeauna asociată cu tragediile? Sau că singura persoană care ar fi putut să arunce o lumină asupra dispariţiei

tînărului texan Stuart Townsend era Carlotta Mayfair, cea care a murit, după o lungă şi ireproşabilă carieră, chiar în noaptea în care rămăşiţele fuseseră descoperite?

Restul era o elegie pentru Carlotta, lucru care o umplea pe Rowan de senzaţia vinovăţiei.

În mod sigur, cei din Talamasca tăiau articolele din ziare pentru a completa istoria. Probabil Aaron citea toate acestea în camera lui de deasupra. Oare ce scria el în dosar cu privire acest subiect? Lui Rowan îi făcea bine să se gîndească la dosar.

De fapt, acum se simţea mult mai bine decît în pielea persoanei normale care fusese cîndva. Indiferent ce s-ar fi întîmplat, era o Mayfair, alături de alţii din clanul Mayfair, iar regretele ei secrete erau intrinsec legate de regretele mult mai complicate din trecut.

Chiar şi ieri, cînd Michael sfărîma borcanele şi se războia cu puterile lui, nu acesta a fost lucrul cel mai rău pentru ea. Îl avea pe el, îl avea pe Aaron, îşi avea toate rudele. Nu era singură. Chiar şi cu uciderea bătrînei, tot nu era singură.

Rămase nemişcată destul de mult timp după lectura ştirii, cu mîinile împreunate deasupra ziarului, în timp ce afară ploua tot mai tare iar micul dejun i se răcea pe masă.

Indiferent ce altceva ar mai fi simţit, se gîndi să o jelească pe Carlotta în linişte. Trebuia să lase nenorocirea să se coaguleze în sufletul ei. Şi, pînă la urmă, femeia urma să rămînă moartă pentru totdeauna, nu?

Adevărul era că atît de multe i se întîmplaseră şi într-un timp atît de scurt, încît nu îşi mai putea clasifica reacţiile; nici nu mai avea reacţii promptee. Trecea dintr-o extremă în alta. Ieri, cînd Michael era întins pe pat, cu pulsul foarte alert şi cu faţa congestionată, Rowan fusese înnebunită. Se gîndise: „Dacă îl pierd pe omul ăsta, mor. Jur că mor". După o oră, spărgea borcan după borcan, vărsînd conţinutul în farfurii albe şi examinîndu-l,

înainte de a i-l da lui Aaron pentru a-l putea împacheta în gheață. Acționa ca un doctor. Nici o deosebire.

Între aceste momente de criză se lăsa purtată de val, observînd, amintindu-și, din cauză că totul era atît de deosebit, prea neobișnuit și, în final, prea mult.

În această dimineață, trezindu-se la ora patru, nu a știut pe moment unde era. Apoi și-a amintit fluxul amestecat de binecuvîntări și blesteme, visele ei despre spitale, Michael lîngă ea, precum și dorința ei pentru el, ca un drog.

Nu era vina lui că fiecare gest, fiecare vorbă, mișcare sau expresie a feței erau pentru ea profund erotice, indiferent ce se petrecea în jur. Era un obiect sexual care te făcea să uiți de toate, mai ales din cauza faptului că, în inocența lui, nu înțelegea cît de intensă era dorința pe care o trezea în ea.

Stînd în pat, cu mîinile împrejurul genunchilor, Rowan se gîndea dacă treaba asta nu era mai grea pentru o femeie decît pentru un bărbat. O femeie putea găsi erotice cele mai neînsemnate lucruri la un bărbat, cum ar fi felul în care i se arcuia o buclă de pe frunte sau de pe ceafă.

Bărbații nu erau oare mai direcți în această privință? Puteau înnebuni din cauza gleznei unei femei? Se pare că Dostoievski era de acord cu asta. Dar ea, personal, se îndoia. Era atrasă la modul absolut de părul negru de pe dosul mîinii lui Michael, de vederea brățării din aur ceasului pe încheietura mîinii, apoi își imagina restul brațului cu manșeta albă a cămășii ridicate, braț cu mult mai seducător decît dacă ar fi fost dezgolit, degetele lui care țineau o țigară aprinsă, toate acestea îi făceau sîngele să-i fiarbă în vene. Toate erau în mod direct și genital erotice. Ca și vocea lui gravă, tandră, cînd vorbea la telefon cu mătușa lui Viv.

Cînd era în genunchi în acea cameră oribilă, nebună, se luptase să scape. Apoi, în patul plin de praf, a fost irezistibil pentru ea cu toată extenuarea lui, cu mîinile lui mari și puternice

zăcînd pe cuvertură. Îi desfăcuse cureaua din piele şi fermoarul de la jeans, totul era erotic, iar organul lui puternic pusese stăpînire pe ea fără menajamente. Dar teroarea o copleşise cînd îi simţise pulsul.

Rămăsese lîngă el mult timp, pînă cînd pulsul îi revenise la normal şi pielea îşi recăpătase culoarea firească. Pînă cînd respiraţia lui reluase ritmul firesc al somnului. Era atît de frumos şi grosolan cu maioul lui alb strîns peste bust, un bărbat adevărat şi plin de mister, cu păr negru pe piept şi pe spatele braţelor şi mîinile mult mai mari decît ale ei.

Doar teama lui i-a potolit pasiunea, dar această teamă nu dura niciodată prea mult.

De dimineaţă şi-ar fi dorit să-l trezească luîndu-i organul în gură. Dar Michael avea nevoie de somn după tot ce se întîmplase. Avea tare multă nevoie. Rowan se ruga ca măcar somnul să-i fie liniştit şi plin de pace. Şi apoi, ea avea de gînd să se mărite cu el imediat ce ar fi fost potrivit să-l ceară de soţ. Şi nu urmau să-şi trăiască toată viaţa pe First Street, nu-i aşa, şi să tot facă lucruri din astea?

Şi i se păruse greşit să facă un lucru pe care îl făcuse în mai multe dimineţi cu Chase, poliţistul şi amantul din Marin County, să se rostogolească lîngă el, să-l strîngă între coapse în timp ce-şi cufunda faţa în braţele lui, stînd apoi cu picioarele lipite pînă cînd orgasmul urca prin ea ca o ploaie de lumină.

Nimic nu era mai senzual decît să fie luată în braţe de o brută atît de adorabilă, cu un mic crucifix de aur atîrnat de lănţişorul din jurul gîtului.

Michael nici nu mişcase cînd un tunet îşi prăvălise zgomotul asupra lor la fel de brusc precum un foc de armă pe acoperiş.

Iar acum, două ore mai tîrziu, în timp ce ploaia continua să cadă, iar micul dejun se răcea, Rowan visa cu ochii deschişi, cu

mintea trecînd în revistă trecutul şi toate posibilităţile, gîndindu-se la întîlnirea decisivă care urma să aibă loc în curînd.

Ţîrîitul telefonului o sperie. Ryan şi Pierce erau în holul hotelului, gata să o ia în centru.

Rapid, Rowan îi scrise un bilet lui Michael, anunţîndu-l că a plecat pentru afacerile Mayfair şi că se va întoarce la cină, cel mai tîrziu la ora şase seara. „Te rog să îl ţii pe Aaron cu tine şi să nu mergi singur la casă." Semnă apoi cu dragoste mica scrisorică.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse ea în timp ce lăsa mesajul pe măsuţă. Michael sforăia uşor în pernă. Arhanghelul şi vrăjitoarea, spuse ea ceva mai tare, dar el continua să doarmă. Riscă un mic sărut pe umărul lui, simţi muşchii din partea de sus a braţului, suficient cît să-i stîrnească din nou dorinţa pentru el, dar nu era timp pentru asta. Plecă, închizînd uşor uşa în urma ei.

Renunţă la liftul elegant lambrisat şi coborî pe scările acoperite cu mochetă, privind pentru o clipă la chipul fin al lui Ryan şi la frumosul său fiu ca şi cum ar fi fost nişte extratereştri dintr-un alt univers, aşa cum erau ei îmbrăcaţi, în costumele lor elegante pentru tropice, cu vocile lor moi cu accent sudist, sosiţi să o conducă la nava lor spaţială deghizată în limuzină de lux.

Clădirile nostime din cărămizi de pe Carondelet Street treceau pe lîngă ei într-o tăcere ciudată; cerul era ca o piatră şlefuită în spatele perdelei delicate a ploii, cîte un fulger îşi arunca lumina ca un şarpe viu, apoi tunetul reverbera pînă se stingea în depărtări.

În sfîrşit, au ajuns într-o zonă cu zgîrie-nori, apoi într-un garaj neutru care ar fi putut fi localizat oriunde în lume.

Nici o surpriză în ceea ce privea spaţioasele birouri Mayfair and Mayfair de la etajul treizeci, cu mobilier tradiţional şi covoare groase, nici măcar la vederea avocaţilor Mayfair, două femei şi un bărbat foarte bătrîn, sau la priveliştea care se

deschidea asupra fluviului, la fel de cenuşiu precum cerul, cu remorchere şi şlepuri care se vedeau prin vălul argintiu al ploii.

Au urmat cafeaua şi conversaţia impersonală şi frustrantă cu Ryan cel cu părul alb, cu ochi de culoare albastru deschis, opaci ca marmura, vorbind la nesfîrşit despre „investiţii considerabile" „afaceri pe termen lung" şi „contracte imobiliare mai vechi de un secol" precum şi investiţii „mai mari decît te-ai fi aştepta vreodată".

Rowan aşteptă; trebuiau să-i ofere mai mult decît atît. Iar cînd Ryan începu să spună şi nume, ea analiză, precum un computer, toate datele şi detaliile furnizate.

În final, reuşi să întrezărească la orizont spitalele visate, chiar dacă stătea răbdătoare, lăsîndu-l pe Ryan să-şi termine discursul.

Cartiere întregi de clădiri din centrul Manhattan-ului şi din Los Angeles? Principal acţionar al lanţului hotelier mondial Markham Harris Resorts? Lanţurile de magazine din Beverly Hills, Coconut Grove, Boca Raton şi Palm Beach? Clădirile de locuinţe din Miami şi Honolulu? Pe urmă, încă o dată, referirile la „foarte marile" investiţii în bonuri de tezaur, în franci elveţieni şi în aur.

Mintea ei era în altă parte, dar nu era absentă, asculta atentă pe jumătate. Aşadar, descrierile lui Aaron din dosar erau exacte. El îi oferise nişte informaţii prealabile pentru a putea aprecia cum se cuvine întreaga regie a acestui spectacol, ba chiar o înzestrase cu informaţii la care aceşti avocaţi cu chipuri inexpresive şi costume de birou pastelate nici nu puteau măcar să viseze.

Încă o dată, Rowan a fost impresionată de teama lui Aaron şi a lui Michael în legătură cu puterea pe care ea urma să o aibă în propriile mîini. Problema lor era că nu puteau înţelege puterea. Nu puteau să o cuprindă cu mintea lor.

Ce altceva reprezenta această moştenire?

Îşi bău în linişte cafeaua, în timp ce privirile i se plimbau de la un Mayfair la altul, cu toţii stăteau ascultîndu-l pe Ryan în timp ce acesta îşi rostea mai departe pledoaria. Din cînd în cînd, ea dădea din cap şi îşi nota cîte ceva în blocnotes cu stiloul ei din argint.

Desigur, înţelegea că firma gestiona asemenea lucruri de mai bine de un secol. Asta merita mormăieli apreciative şi un semn discret din cap. Julien a fondat firma tocmai pentru un asemenea management. Şi, desigur, vedea şi ea cum moştenirea fusese întotdeauna implicată în afacerile financiare ale familiei.

– ... Totul în beneficiul moştenirii, bineînţeles. Deoarece aceasta este de departe cea mai importantă; dar nu a intrat niciodată în conflict cu interesele familiei, să spunem aşa, să se vorbească de un conflict înseamnă să nu se înţeleagă foarte exact scopul...

– Înţeleg.

– Abordarea noastră a fost întotdeauna una conservatoare, dar trebuie să înţelegi că este singura metodă de abordare atunci cînd e vorba de o avere de asemenea anvergură. Poţi, în mod realist vorbind, să te gîndeşti în termenii unei mici ţări producătoare de ţiţei, fără nici o exagerare, la o politică de natură a ţinti mai degrabă conservarea şi protejarea în loc de expansiune şi dezvoltare. Asta deoarece, atunci cînd un capital de o asemenea valoare este protejat împotriva inflaţiei sau a oricărei forme de eroziune sau violare, expansiunea este, în mod virtual, de neoprit, iar dezvoltarea în nenumărate direcţii este inevitabilă. În aceste condiţii, eşti pus în faţa problemei zilnice a investiţiei unor venituri atît de mari încît...

– Este vorba de miliarde, spuse ea cu voce înceată.

Valuri de tăcere trecură peste toţi cei adunaţi la birou. O yankee care gafa? Rowan nu prinse nici un semn de lipsă de onestitate, doar confuzie şi teama de ea sau de ce putea ea să

facă. În definitiv, erau cu toții din familia Mayfair, nu-i așa? Ei o cîntăreau cu multă atenție, iar Rowan, la rîndul ei, îi scruta în același fel.

Pierce se uită la tatăl său, Pierce care era, dintre toți, cel mai idealist. Ryan îi privea pe ceilalți; el era cel care înțelegea proporțiile lucrurilor aflate în joc mai bine decît oricare altul.

Dar nu venea nici un răspuns.

– Miliarde, spuse ea din nou. Numai în imobiliare.

– Ei bine, de fapt, da, trebuie să spun că e corect, da, miliarde numai în afaceri imobiliare.

Toți păreau atît de jenați și de încurcați de parcă s-ar fi dezvăluit un secret strategic.

Rowan le putea intui spaima subită; schimbarea bruscă din atitudinea lui Lauren Mayfair, avocata bătrînă cu părul alb, de vreo șaptezeci de ani, cu tenul pudrat, care o privea țintă de la celălalt capăt al mesei pe Rowan, pe care și-o imagina ca pe o persoană superficială, răsfățată și programată să fie complet nerecunoscătoare față de efort făcut de firmă. Apoi, în dreapta ei, era Anne Marie Mayfair, brunetă, atrăgătoare, în jur de patruzeci de ani, machiată cu dibăcie și îmbrăcată foarte elegant, cu un costum gri și o bluză din mătase de culoarea șofranului, dar foarte curioasă, și se uita la Rowan prin lentilele ochelarilor cu rame din os convinsă că urma în mod sigur un dezastru.

Cît despre Randall, nepotul lui Garland, suplu, cu o coamă de păr cărunt, cu bărbia dublă răsfrîngîndu-i-se peste gulerul cămășii, stătea la masă fără a arăta nici un fel de teamă, doar privind așa cum îi era felul, cu o oarecare resemnare. Cînd privirile li se întîlniră, Randall îi răspunse fără glas. *Cum ai putea? Cîți oameni crezi că pot înțelege? Drept pentru care vei dori să deții controlul, iar pentru asta ești doar o proastă.*

Rowan își drese vocea, ignorînd ce simboliza maniera în care Ryan își ținea mîinile ca o clopotniță de biserică în fața bărbiei și în care o privea cu ochii ca marmura albastră.

– Mă subestimați, spuse ea cu glas monoton, privind grupul ca un tot. Eu nu vă subestimez. Vreau doar să știu care sînt implicațiile. Nu pot să rămîn pasivă. Ar fi iresponsabil din partea mea.

Momente de tăcere. Pierce și-a ridicat ceașca de cafea și a băut în liniște.

– Dar despre ce anume vorbim noi aici, spuse Ryan calm, lăsîndu-și mîinile jos. Pentru a fi absolut practici, înțelegi, trebuie spus că o persoană ar putea trăi într-un lux regesc cu doar o parte a dobînzilor obținute din reinvestirea unei fracțiuni a dobînzii din urma reinvestirii... și așa mai departe, dacă mă înțelegi, fără ca vreodată să fie atins capitalul din indiferent ce motiv...

– Încă o dată, nu pot să rămîn pasivă, automulțumită sau într-o ignoranță plină de neglijență. Nu cred că pot să joc un astfel de rol.

Din nou liniște și, din nou, Ryan fu cel care vorbi primul, ca un gentleman împăciuitor:

– Ce anume vrei să cunoști?

– Totul, în cel mai mic amănunt. Sau, mai bine spus, anatomia ansamblului. Doresc să văd întregul așa cum este el, întins pe masa asta. Vreau să îl studiez ca pe un organism.

Un mic schimb de priviri între Randall și Ryan. Apoi, din nou Ryan:

– Ei bine, este perfect normal, dar s-ar putea să nu fie atît de simplu cum îți imaginezi...

– Cu toate astea, trebuie să existe un punct de plecare și, firește, unul de final.

– Bineînțeles, dar eu cred că tu ai o viziune destul de greșită, dacă pot să spun așa.

– Un lucru concret, spuse ea. Cîţi din aceşti bani intră în medicină? Sînt implicate şi instituţii medicale?

Rămaseră foarte surprinşi cu toţii. Părea ca o declaraţie de război sau cel puţin asta exprima chipul lui Anne Marie Mayfair în timp ce se uita la Lauren şi la Randall, prima manifestare ostilă pe care o întîlnea Rowan de la sosirea ei în oraş. Mai bătrîna Lauren, cu un deget îndoit sub buza inferioară, cu ochii micşoraţi, prea rafinată pentru a-şi trăda reacţiile, abia se uita la Rowan, privirile ei trecînd încet la Ryan, care reîncepu să vorbească:

– Acţiunile noastre filantropice nu au inclus şi medicina în sine. Fundaţia Mayfair este implicată mai degrabă în artă şi educaţie, cu programe de televiziune educative, cu burse şcolare şi universitare şi, desigur, donăm sume enorme prin diferite activităţi caritabile, independente de Fundaţie, dar toate astea, vezi tu, sînt atent structurate şi nu implică relaxarea controlului bănesc în cauză, cît relaxarea cîştigurilor...

– Ştiu cum funcţionează toate astea, spuse ea repede. Dar noi discutăm de miliarde, iar spitalele, clinicile şi laboratoarele sînt instituţii aducătoare de profit. Nu vorbeam de o problemă filantropică, de fapt. Mă gîndeam la o arie întreagă de investiţii care ar putea avea un impact benefic, considerabil, asupra vieţilor oamenilor.

Cît de incitant era acest moment. Şi cît de personal, de asemenea. Asemănător cu cel în care s-a apropiat pentru prima dată de o masă de operaţii şi a ţinut microinstrumentele în propriile mîini.

– Nu am intenţionat să ne orientăm către medicină, spuse Ryan cu aerul că ar dori să pună punct. Domeniul ar necesita un studiu intens, ar solicita o întreagă restructurare... şi, Rowan, realizezi că această reţea de investiţii, dacă îi pot spune aşa, a evoluat pe parcursul a mai mult de o sută de ani. Nu este o avere care poate fi pierdută la o prăbuşire a pieţei argintului, de

exemplu, sau dacă Arabia Saudită s-ar decide să inunde piața mondială cu petrol pe gratis. Vorbim despre o diversificare unică în analele financiare, cu manevre atent planificate care s-au dovedit profitabile de-a lungul a două războaie mondiale și a nenumăratelor fluctuații de orice fel.

– Înțeleg, răspunse Rowan. Într-adevăr, înțeleg. Dar vreau informații, vreau să cunosc totul. Aș putea începe cu rapoartele anuale către fisc și de acolo să merg mai departe. Poate că doresc un fel de școlarizare ca ucenic, o serie de întîlniri în timpul cărora să discutăm diferite arii de implicare. Și, peste toate, vreau statistici, deoarece, pînă la urmă, ele reprezintă realitatea...

Încă o dată, tăcerea, confuzia, privirile de la unul la altul. Cît de mic și aglomerat devenise deodată biroul.

– Vrei cumva sfatul meu? o întrebă Randall, cu o voce mai aspră și mai adîncă decît a lui Ryan, dar la fel de răbdătoare, cu ritm tipic sudistă. Mă rogi pentru asta, așa că am să ți-l dau.

Rowan își deschise mîinile:

– Te rog.

– Întoarce-te la meseria de neurochirurg, creionează un venit pentru orice ți-ai putea dori vreodată și uită dorința de a înțelege de unde vin banii. Doar dacă nu cumva îți dorești să încetezi a mai fi doctor și să devii ceea ce sîntem noi – oameni care își petrec întreaga viață în ședințe, discută cu consilieri de investiții și cu brockeri sau diverși avocați și contabili, lucruri pentru care tu ne plătești.

Rowan îl privi cu atenție; îi studie părul cărunt, ochii căzuți în orbite, mîinile mari încrucișate peste masă. Amabil bărbat. Da, amabil. Omul ăsta nu era un mincinos, nici unul dintre ei nu era. Și nici hoți. Gestionarea inteligentă a averii necesita toate abilitățile lor și le aducea profituri uriașe, dincolo de care nu mai exista interesul pentru furt.

Dar erau, totuşi, avocaţi, chiar şi tînărul Pierce cu faţa ca de porţelan, iar avocaţii au o definiţie specială a adevărului, care putea părea remarcabil de răsucită şi ciudată oricui altcuiva.

Cu toate acestea, aveau etica lor. Acest bărbat avea etica lui, dar era profund conservator. Iar cei profund conservatori nu sînt intervenţionişti, nu sînt chirurgi. Nici măcar nu gîndesc în termenii binelui general sau a salvării a milioane de vieţi. Nici nu pot ghici ce ar însemna ca această moştenire, această monumentală bogăţie, să se întoarcă în mîinile moaşei din Scoţia sau a doctorului danez, iar ei să se apropie de paturile bolnavilor gata să-i vindece

Îşi mută privirile spre rîu. Pentru moment, bucuria o orbise. „Salvarea" îşi şoptea în sinea ei. Şi nici nu era atît de important ca ei să înţeleagă, era important ca ea să înţeleagă şi ca ei să nu aibă nimic împotrivă., iar pe măsură ce lucrurile ar fi ieşit de sub controlul lor să nu sufere sau să fie minimalizaţi.

– La cît se ridică întreaga sumă? întrebă ea cu ochii fixaţi asupra fluviului, la lungile barje împinse în amonte de împingătoare greoaie.

Tăcere.

– Te gîndeşti la asta într-o abordare greşită, spuse Randall. Este doar o piesă dintr-o mare reţea...

– Pot să-mi imaginez. Dar vreau să ştiu şi nu mă puteţi condamna pentru asta. Cît valorez?

Nici un răspuns.

– Sigur puteţi face o estimare.

– Ei bine, eu nu aş face asta, pentru că cifra ar putea fi complet nerealistă din punctul de vedere al...

– Şapte miliarde şi jumătate, spuse Rowan. La atît estimez eu.

Tăcere de mormînt. Şoc. Nimerise destul de aproape, nu? Probabil aproape de cifra pe care o avea fiscul, cea care trecuse prin una din minţile ostile şi parţial închistate.

Lauren a fost aceea care i-a răspuns. Acea Lauren a cărei expresie se schimbase pe neobservate, în timp ce se aplecase peste masă şi prinsese un stilou în ambele mîini.

– Ai tot dreptul la această informaţie, spuse ea într-o manieră delicată, cu o voce tipic feminină, o voce care se potrivea de minune cu părul ei blond aranjat cu multă grijă şi cu cerceii din perle. Ai tot dreptul legal să cunoşti ce e al tău. Şi nu vorbesc doar în numele meu cînd spun că noi vom coopera în mod total cu tine, deoarece aşa ne dictează morala căreia ne supunem. Trebuie, totuşi, să spun că eu, personal, găsesc destul de interesantă din punct de vedere moral atitudinea ta. Este binevenită şansa de a discuta cu tine orice aspect legat de moştenire, pînă la cele mai mici detalii. Singura mea temere este că vei obosi în acest joc mult înainte a-ţi fi prezentate toate amănuntele. Dar sînt mai mult decît doritoare să preiau orice iniţiativă şi să începem.

Oare îşi dădea seama cît de sus îi vorbea? Rowan se îndoia. Dar, în definitiv, moştenirea aparţinea acestor oameni de peste cincizeci de ani, nu-i aşa? Meritau puţină răbdare. Chiar dacă ea nu le putea oferi ceea ce meritau.

– Într-adevăr, nu este nici o altă cale pentru nici unul dintre noi, spuse Rowan. Nu este doar moral interesant să ştiu toate implicaţiile, ci este moral imperativ să aflu.

Femeia nu răspunse. Trăsăturile ei delicate rămaseră liniştite, ochii ei se măriră imperceptibil iar mîinile ei subţiri tremurară uşor în timp ce ţineau stiloul de ambele capete. Ceilalţi de la masă o priveau, deşi fiecare încerca să ascundă asta.

Iar Rowan realiză abia atunci: femeia este creierul din spatele firmei, această Lauren. Pînă în acel moment, Rowan fusese convinsă că era vorba de Ryan. Fără vreun comentariu îşi repară greşeala, întrebîndu-se dacă Lauren îşi dădea seama ce gîndea ea. Amîndouă am greşit, una faţă de cealaltă...

Dar se putea citi orice pe un asemenea chip impasibil şi atît de amabil.

– Pot să te întreb ceva? spuse Lauren, încă uitîndu-se direct la Rowan. Este o întrebare care ţine strict de afaceri, înţelegi asta.

– Desigur.

– Poţi să duci povara de a fi bogată? Vreau să spun, bogată cu adevărat? Crezi că te poţi descurca?

Rowan era tentată să zîmbească. Era o întrebare ca un duş rece, pusă iar foarte de sus. Nenumărate răspunsuri i se iviseră în minte. Dar ea îl alese pe cel mai simplu.

– Da, răspunse. Şi vreau să construiesc spitale.

Tăcere.

Lauren dădu din cap. Îşi împreună mîinile pe masă, învăluind cu privirea întreaga adunare.

– Ei bine, eu nu văd nici o problemă în asta, spuse cu calm. Pare o idee interesantă. Iar noi sîntem aici ca să facem ceea ce doreşti tu, desigur.

Da, ea era creierul firmei. Şi tot ea le-a îngăduit lui Ryan şi lui Randall să poarte conversaţia de pînă acum. Dar tot ea urma să fie profesorul şi, eventual, obstacolul.

Nu conta.

Rowan avea ceea ce îşi dorise. Moştenirea era tot atît de reală ca şi casa, ca şi familia. Iar visul avea să se realizeze. De fapt, ştia: se va realiza.

– Cred că putem discuta acum despre problemele imediate, nu-i aşa? întrebă Rowan. Va trebui să faceţi un inventar al casei? Cred că a menţionat cineva asta. De asemenea, cu privire la lucrurile Carlottei. Este cineva care ar dori să le ia?

– Da, cu privire la casă, spuse Ryan. Ai luat vreo decizie?

– Vreau să o restaurez. Vreau să trăiesc în ea. Am să mă căsătoresc cu Michael Curry în curînd. Probabil, pînă la finele anului. Ne vom stabili reşedinţa acolo.

Era ca şi cum o lumină i-a mîngîiat deodată, scăldîndu-l pe fiecare dintre ei cu căldura şi strălucirea ei.

– Oh, asta e splendid, spuse Ryan.

– Cît mă bucur să aud asta, spuse şi Anne Marie.

– Nici nu ştii ce înseamnă casa asta pentru noi, adăugă şi Pierce.

– Mă întreb dacă realizezi cît de fericiţi vor fi toţi şi fiecare în parte cînd vor auzi asta, spuse Lauren.

Doar Randall rămase tăcut, Randall cu pleoapele căzute peste ochi, cu mîinile lui grăsuţe. Apoi, el adăugă cu o voce aproape tristă:

– Da, este pur şi simplu minunat.

– Dar poate careva să ia lucrurile bătrînei de acolo? întrebă Rowan. Nu vreau să merg acolo pînă nu va fi rezolvată această problemă.

– Desigur, o asigură Ryan. Vom începe inventarul mîine, iar Gerald Mayfair se va ocupa imediat de lucrurile Carlottei.

– Am nevoie, de asemenea, de o echipă specializată în curăţenie pentru a curăţa şi dezinfecta o cameră de la etajul al doilea şi pentru a înlătura toate saltelele.

– Aha, borcanele alea, spuse Ryan cu scîrbă. Recipientele alea dezgustătoare.

– Le-am golit pe toate.

– Indiferent de conţinutul lor? întrebă Pierce.

Randall o studia pe Rowan cu ochii lui lăsaţi şi închişi pe jumătate...

– Totul era putrezit. Dacă se va putea înlătura duhoarea şi îndepărta saltelele, vom putea începe imediat restaurarea. Mă gîndeam că toate saltelele...

– Da, ia totul de la început. Mă voi îngriji eu de asta. Pierce poate merge acolo chiar acum.

– Nu, am să merg eu însămi, spuse ea.

– Nu are nici un sens, Rowan, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, îi spuse Pierce, care era deja în picioare. Vrei alte saltele în locul celor vechi? Paturile alea antice sînt duble, nu-i aşa? Stai să mă gîndesc, sînt patru. Pot să rezolv să fie aduse şi instalate în această după amiază.

– Excelent, exclamă Rowan. Nu trebuie să vă ocupaţi de camera menajerei, iar vechiul pat al lui Julien poate fi demontat şi depozitat undeva.

– Bine, am reţinut. Ce altceva să mai fac pentru tine?

– Atît e mai mult decît suficient. Michael se va ocupa de restul, se va îngriji personal de renovare.

– Are mult succes în acest domeniu, nu-i aşa? întrebă încet Lauren. Instantaneu, îşi dădu seama de scăparea ei. Îşi lăsă privirile în jos, apoi le ridică spre Rowan, în încercarea de a ascunde mica ei încurcătură.

Deja făcuseră cercetări în legătură cu el, nu-i aşa? Oare aflaseră şi despre mîinile lui?

– Am dori să mai rămîi puţin cu noi, îi spuse repede Ryan. Avem cîteva hîrtii peste care vrem să te uiţi în legătură cu imobiliarele şi cîteva documente de bază în ceea ce priveşte moştenirea...

– Da, desigur, hai să trecem la treabă, nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

– Atunci, rămîne stabilit. Apoi vom merge împreună la masa de prînz. Vrem să te ducem la Galatoire, dacă nu ai vreun alt plan.

– Sună minunat.

Şi astfel începu totul.

Era ora trei cînd ajunse la casă. Era foarte cald deşi cerul era încă acoperit complet de nori. Căldura părea să stea încremenită sub stejari. În timp ce cobora din taxi văzu cum insectele roiau

în peticele de umbră. Dar casa i-a acaparat imediat atenţia. Era aici, din nou, singură. Şi, slavă Domnului, nu mai erau nici borcanele, nici păpuşile alea sinistre şi, în curînd, nu vor mai fi nici lucrurile Carlottei. Gata.

Avea cheile în mînă. Îi arătaseră documente ale casei care fusese inclusă în moştenire încă din anul 1881, de către Katherine. Era a ei şi numai a ei. La fel şi acele miliarde despre care nu doreau să discute cu voce tare. *Toate sînt ale mele.*

Gerald Mayfair, un tînăr chipeş, cu o faţă dulce şi trăsături incerte, tocmai ieşea pe poarta principală. Grăbit, i-a explicat că dorea să plece chiar acum şi că luase ultima cutie cu lucrurile Carlottei, pe care o pusese în portbagajul maşinii sale.

Echipa de curăţenie îşi terminase treaba cu aproximativ o jumătate de oră în urmă.

El o privi cu oarecare nervozitate pe Rowan în timp ce aceasta îi întindea mîna. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani şi nu semăna cu familia lui Ryan. Avea trăsăturile mai puţin proeminente şi îi lipsea echilibrul pe care îl remarcase la ceilalţi. Dar părea drăguţ, unul din cei pe care îi poţi numi băieţi amabili.

Vocea îi era, indiscutabil, foarte plăcută.

Conform spuselor lui Gerald, Carlotta şi-a dorit ca bunica lui să primească toate lucrurile. Desigur, toată mobila a rămas în casă, îi aparţinea lui Rowan. Era destul de veche, datînd încă din timpul bunicii Carlottei, Katherine, cea care mobilase întreaga casă.

Rowan îi mulţumi că a îndepărtat acele lucruri atît de rapid şi îl asigură că va participa la recviemul pentru Carlotta.

– Ştii cumva dacă... a fost înmormîntată? Era, oare, expresia potrivită pentru depunerea sicriului într-unul din acele sertare din piatră?

– Da, îi răspunse el. A fost înhumată în această dimineaţă. Fusese acolo împreună cu mama lui şi primiseră mesajul de a lua lucrurile abia cînd ajunseseră acasă.

Rowan îi spuse cît de mulţumită era pentru asta şi cît de mult îşi dorea să cunoască întreaga familie, iar el dădu din cap.

– A fost foarte frumos din partea prietenilor tăi că au venit, îi spuse el.

– Prietenii mei? Să vină unde?

– Azi dimineaţă, la cimitir, domnul Lightner şi domnul Curry.

– Ah, da, desigur. Eu... ar fi trebuit să vin şi eu.

El rămase tăcut pentru o clipă, acolo, pe dalele din piatră ale aleii, se uită spre casă, parcă dorind să spună ceva, dar părînd că nu poate.

– Ce este? îl întrebă Rowan.

Probabil că umblase şi pe sus şi dăduse de sticlele sparte înainte ca echipa de curăţenie să sosească. În mod sigur dorise să vadă unde a zăcut „scheletul" dacă citise ziarele de dimineaţă sau dacă alţii din familia Mayfair îi vor fi spus, lucru foarte posibil.

– Intenţionezi să locuieşti aici? o întrebă dintr-o suflare.

– Vreau să o restaurez, să-i redau vechea splendoare. Soţul meu... bărbatul cu care urmează să mă căsătoresc, un expert în case vechi, spune că este foarte solidă şi că este nerăbdător să înceapă munca.

Gerald stătea încă nemişcat în aerul cald, cu faţa strălucind uşor şi cu o expresie de aşteptare şi de ezitare. În final, îi spuse:

– Ştii, această casă a văzut multe tragedii, cel puţin aşa mi-a spus mereu mătuşa Carlotta.

– La fel au scris şi ziarele de dimineaţă, îi răspunse Rowan zîmbind. Dar a văzut şi multă fericire, nu-i aşa? În vremurile de

demult, pentru o lungă perioadă de timp. Eu vreau ca această casă să cunoască din nou fericirea.

Aşteptă cu răbdare, apoi îl întrebă:

– Ce vrei să îmi spui, de fapt?

El o privi în ochi, apoi, cu un mic oftat şi o ridicare din umeri, mutîndu-şi privirile către casă, îi răspunse:

– Cred că ar trebui să-ţi spun. Carlotta... Carlotta dorea ca eu să dau foc acestei case după moartea ei.

– Vorbeşti serios?

– Niciodată nu am intenţionat să fac asta. Le-am spus lui Ryan şi Lauren, dar m-am gîndit că trebuie să-ţi spun şi ţie. Carlotta era foarte insistentă. Mi-a spus cum să procedez. Trebuia să dau foc, pentru început, mansardei, cu o lampă de ulei care era acolo, apoi să trec la etajul inferior unde urma să aprind draperiile, iar la urmă să cobor la parter. M-a pus să-i promit. Mi-a dat şi o cheie.

Îi înmînă lui Rowan cheia pe care o avea.

– Nu ai nevoie, cu adevărat, de această cheie, spuse el. Uşa din faţă nu a mai fost încuiată de mai bine de cincizeci de ani, dar ea se temea că, totuşi, cineva ar putea-o face. Ştia că nu va muri decît după Deirdre, iar astea au fost instrucţiunile ei.

– Cînd ţi-a spus toate aceste lucruri?

– De mai multe ori. Ultima dată, acum o săptămînă. Poate chiar mai puţin. Chiar înainte ca Deirdre să moară... cînd au aflat că va muri. M-a chemat în noaptea aceea, tîrziu, pentru a-mi reaminti. „Dă-i foc!" mi-a zis.

– Ar fi rănit pe toată lumea dacă ar fi făcut asta! şopti Rowan.

– Ştiu. Părinţii mei erau oripilaţi. Le era teamă că ea ar fi putut să dea foc singură la casă. Dar ce puteau ei face? Ryan a spus că ea nu o să facă asta. Nu m-ar fi rugat pe mine s-o fac,

dacă ar fi fost în stare şi singură. Mi-a spus să-i fac pe plac, să o asigur că-i voi da ascultare, ca să nu caute altă soluţie.

– Asta a fost o treabă deşteaptă.

Gerald dădu uşor din cap, apoi ochii i se mutară de la ea la casă.

– Am vrut doar să ştii şi tu. Am considerat că trebuie să ştii.

– Ce altceva mai poţi să-mi spui?

– Altceva? Ridică încet din umeri, apoi se întoarse spre ea, de parcă ar fi vrut să plece, dar nu o făcu, ci se închise în sine. Fii foarte atentă, continuă. Foarte, foarte atentă. Este o casă veche, lugubră şi... probabil că nu este ceea ce pare a fi.

– Cum adică?

– Nu este o casă măreaţă. Este un fel de domiciliu pentru ceva. O capcană, ai putea spune. Este construită după tot felul de tipare, iar aceste tipare formează o capcană. Îşi scutură capul şi continuă. Nu mai ştiu nici eu ce vorbesc. E doar că... ei bine, mulţi dintre noi au un fel de talent de a simţi anumite lucruri...

– Ştiu.

– Şi, ei bine, cred că am vrut doar să te pun în gardă. Nu ştii nimic despre noi.

– A spus Carlotta ceva despre aceste tipare, despre faptul că ar fi o capcană?

– Nu, e doar părerea mea. Eu am venit aici mai des decît ceilalţi. Eram singurul pe care Carlotta voia să-l vadă în ultimii ani. Mă plăcea. Nu ştiu sigur de ce. Cîteodată, veneam doar din curiozitate, deşi voiam să-i fiu loial, chiar că voiam asta. A fost ca un fel de nor peste viaţa mea.

– Te bucuri că s-a terminat.

– Da, mă bucur. E groaznic că spun asta, dar, pe de altă parte, nici ea nu mai dorea să trăiască. Aşa a spus. Obosise. Dorea să moară. Dar, într-o după amiază, cînd eram singur pe aici şi o aşteptam, mi-a venit în minte că era o capcană. O mare

capcană. Nu știu foarte exact să explic ce vreau să spun. Spun doar că, dacă simți ceva, nu neglija acel sentiment...

– Ai văzut vreodată, ceva, cînd ai venit aici?

Gerald se gîndi o clipă, dîndu-și seama fără nici o greutate la ce anume se referea Rowan.

– Poate, o dată, răspunse el. În hol. Dar, desigur, poate m-am înșelat.

Tăcu. La fel și ea. Ăsta era sfîrșitul conversației, el dorea să plece.

– Mi-a făcut multă plăcere să vorbesc cu tine, Rowan, îi spuse el cu un zîmbet timid. Telefonează-mi, dacă ai nevoie de mine.

Rowan intră pe poartă și privi cum mașina lui Gerald, un Mercedes mare, pornea încet.

Nu mai era nimeni. Liniște.

Rowan putea simți mirosul uleiului de pin. Urcă scările și trecu rapid prin fiecare cameră. Saltelele cele noi, încă împachetate în plastic lucitor, erau așezate pe paturi. Pe marginile paturilor erau puse cearșafuri și cuverturi. Podelele fuseseră măturate.

Iar de la ultimul etaj se simțea mirosul dezinfectantului.

Urcă, trecînd prin adierea ce venea dinspre ferestrele deschise. Podeaua camăruței în care se aflaseră acele borcane fusese frecată foarte bine. Era imaculată, cu excepția unei pete întunecate care, probabil, nu va ieși niciodată. Nici un ciob de sticlă nu mai lucea în lumina care intra prin fereastră.

Camera lui Julien fusese, la rîndul ei, curățată, praful fusese șters, imensul pat demontat și ridicat la peretele dintre ferestre, cărțile din bibliotecă fuseseră șterse de praf și aliniate. Vechea pată lipicioasă din locul unde murise Stuart Townsend fusese și ea îndepărtată.

În rest, nimic nu fusese deranjat.

Întorcîndu-se în camera Carlottei, Rowan găsi sertarele goale, în şifoniere mai erau numai umeraşele din lemn şi mirosul de camfor. Fuseseră luate toate lucrurile.

Totul era foarte liniştit. Se văzu în oglinda uşii şifonierului şi se zgîi la propria imagine. Inima îi bătu cu putere pentru un moment. Nu mai era nimeni în casă.

Coborî la parter şi trecu prin hol, spre bucătărie. Se curăţase şi aici podeaua şi se spălaseră geamurile de la dulap. Mirosea foarte plăcut a ceară, a ulei de pin şi a lemn curat. Arăta foarte frumos.

Un telefon negru şi vechi era atîrnat pe perete. Rowan îl sună pe Michael la hotel.

– Ce faci? întrebă ea.

– Stau întins în pat, mă simt singur şi mi-e milă de mine. Am fost de dimineaţă la cimitir cu Aaron şi sînt extenuat. Mă doare încă peste tot, de parcă aş fi fost bătut. Tu unde eşti? Nu eşti acolo, nu-i aşa?

– Ba da, dar este cald şi bine şi casa e goală, iar lucrurile bătrînei nu mai sînt aici, la fel şi vechile saltele. Camera de la mansardă este acum foarte curată.

– Eşti singură în casă?

– Da, spuse ea, şi este minunat. Tocmai iese şi soarele. Stătea şi se uita afară, la felul în care lumina intra în bucătărie prin ferestrele franţuzeşti, la lumina din sufragerie şi la felul în care făcea să strălucească suprafaţa din lemn a duşumelei. Sînt absolut singură aici, mai spuse Rowan.

– Vreau să vin şi eu, spuse Michael.

– Nu, pornesc eu imediat spre hotel. Vreau să te odihneşti şi mai vreau să-ţi faci un control.

– Fii serioasă.

– Ţi-ai făcut vreodată o electrocardiogramă?

– Ai să mă sperii pînă cînd am să fac un atac de cord. Am făcut toate astea după ce m-am înecat. Inima mea e perfectă. Eu am nevoie de exerciţiu erotic în doze mari şi pentru o perioadă lungă de timp.

– Asta depinde de pulsul pe care o să-l ai cînd ajung la tine.

– Hai, Rowan. Nu merg la nici un control. Dacă nu ajungi în zece minute, am să vin să te iau.

– Ajung mai repede de zece minute, mai spuse ea, închizînd apoi telefonul.

Pentru o clipă, se gîndi la un lucru pe care îl citise în dosar, ceva scris de Arthur Langtry cu privire la experienţa lui cînd îl văzuse pe Lasher, ceva despre faptul că inima i-o luase razna şi că avusese ameţeli. Şi totuşi, Arthur fusese un om foarte bătrîn.

Aici era pace. Doar ţipetele păsărilor în grădină.

Trecu încet prin sufragerie şi, prin bolta uşii, spre hol, uitîndu-se mirată la cît de înaltă era bolta şi la cît de mititică părea ea prin comparaţie. Lumina pătrundea în camera însorită, făcînd să lucească podeaua din lemn lăcuit.

O cuprinse o senzaţie copleşitoare de bine. *Totul este al meu.*

Rămase nemişcată pentru cîteva clipe, ascultînd, simţind. Încercînd să trăiască la maxim momentul, încercînd să-şi amintească de angoasa de ieri şi de alaltăieri şi să simtă, prin comparaţie, acest sentiment minunat de inimă fericită. Încă o dată, întreaga istorie tragică şi sinistră a familiei a liniştit-o, deoarece, cu toate secretele ei întunecate, îşi avea locul ei în această istorie. Ea este aceea care va mîntui istoria. Acesta era lucrul cel mai important.

Se întoarse ca să pornească spre partea din faţă a casei şi, pentru prima dată, remarcă vaza înaltă cu trandafiri de pe masă. O pusese, oare, Gerald acolo? Poate că uitase să-i spună.

Se opri, studiind florile minunate, toţi trandafirii roşii, poate un pic prea asemănători cu cei pe care i-ar fi ales un florar pentru

un mort, se gîndi ea. Sau, se mai gîndi ea, ca şi cum i-ai fi cules din cimitir.

Apoi, cu un mic fior, se gîndi la Lasher. Flori aruncate la picioarele lui Deirdre. Flori puse în mormînt. De fapt era atît de şocată încît, pe moment, îşi putu auzi din nou inima bătîndu-i nebuneşte. Şi totuşi, ce idee absurdă. Probabil Gerald a pus florile acolo sau Pierce, cînd s-a ocupat de saltele. În definitiv, era o vază obişnuită, cu apă proaspătă pînă la jumătate, iar florile erau doar nişte trandafiri.

Şi din nou, toate aceste lucruri păreau cel puţin ciudate, fantomatice. În timp ce îşi potolea puţin bătăile inimii, Rowan remarcă un lucru deosebit la buchet. Nu era o expertă, dar, în general, nu erau trandafirii mai mici decît aceştia? Cît de mari şi pline de petale erau aceste flori! Şi culoarea, roşu-sîngerie. Priveşte puţin tulpinile şi frunzele! În mod invariabil, frunzele trandafirilor aveau forma de migdală, iar acestea nu erau aşa, aveau o mulţime de puncte. De fapt nu erau două frunze cu acelaşi model sau număr de puncte în tot buchetul. Ciudat. Ca şi cum fiecare trandafir crescuse sălbatic, genetic sălbatic, aleatoriu şi plin de mutaţii stranii.

Se mişcau, nu-i aşa? Creşteau. Ah, nu, doar îşi pierdeau petalele, aşa cum fac toţi trandafirii, deschizîndu-se pînă ce fiecare petală începea să cadă, apoi, într-o cascadă de petale, trandafirul rămînea gol. Rowan îşi scutură capul. Simţea o uşoară ameţeală.

Probabil, lăsat aici de către Pierce. Ce conta? Îi va telefona de la hotel doar ca să fie sigură şi o să-i spună cît de mult i-a apreciat gestul.

Trecu în partea din faţă a casei, încercînd să simtă din nou sentimentul de plinătate de mai înainte, inspirînd adînc. Totul părea solemn în jurul ei. Casa asta semăna cu un templu. Privi

înapoi, în susul scărilor. Tocmai în capătul lor Arthur îl văzuse, atunci, de mult, pe Stuart Townsend.

Ei bine, acum nu era nimeni acolo.

Nimeni. Nimeni nici în salonul cel mare. Nimeni pe terasa de afară.

Nimeni.

– Ţi-e teamă de mine? întrebă ea cu glas tare. Rostirea acestor vorbe o făcu să simtă o ciudată exaltare. Sau te aştepţi să-mi fie mie frică de tine şi eşti supărat că nu e aşa? Asta e, greşesc cumva?

Doar tăcerea îi răspunse. Şi sunetul moale al căderii petalelor de trandafiri pe masa pe care se afla vaza.

Cu un zîmbet forţat, Rowan se întoarse la trandafiri, luă unul din vază şi, delicat, îl atinse de buze, dorind să simtă moliciunea ca de catifea a petalelor lui. Apoi, ieşi pe uşă.

Era doar un trandafir enorm şi, priveşte, cît de multe petale şi cît de ciudat arătau ele. Începea deja să se usuce.

De fapt, petalele se răsuceau şi erau maronii pe margini. Rowan savură parfumul cel dulce pentru încă o clipă, apoi, aruncînd trandafirul în grădină, ieşi pe poartă.

PARTEA A TREIA

VINO ÎN SALONAȘUL MEU

TREIZECI ŞI TREI

Nebunia reparaţiilor începuse joi dimineaţă deşi, cu o seară înainte, luase cina cu Aaron şi cu Rowan la Oak Haven şi prezentase, în linii generale, măsurile pe care le va lua. În ceea ce privea mormîntul, tot ceea ce credea el în legătură cu acesta, cu uşa principală şi cu numărul treisprezece, era notat în carnet şi nu mai dorea să insiste asupra lor.

Drumul spre cimitir fusese cumplit. Toată dimineaţa cerul fusese înnorat şi totuşi era frumos, iar lui îi plăcuse să se plimbe cu Aaron pe acolo. Aaron îi arătase cum să-şi controleze puterile. A exersat fără mănuşi, atingînd, cînd şi cînd, stîlpii porţilor, sau culegînd crenguţe de sporiş sălbatic, apoi a alungat imaginile, ca şi cum ar fi blocat un gînd urît sau obsesiv şi, spre surprinderea sa, a mers, mai mult sau mai puţin.

Dar cimitirul. Îl ura, îi ura frumuseţea romantică stinsa, ura grămada mare de flori în mare parte veştejite de pe mormîntul lui Deirdre, care înconjurau şi acum cripta. Ura şi spaţiul gol unde trupul neînsufleţit al Carlottei Mayfair urma să fie depus în curînd, ca să spunem aşa.

Apoi, în timp ce stătea acolo, şi realiza, şocat, că în cavou erau douăsprezece cripte iar uşa, aflată în partea superioară, era a treisprezecea poartă, apăruse vechiul său prieten, Jerry Lonigan, împreună cu cîţiva membri palizi ai familiei Mayfair, iar sicriul pe rotile, care putea aparţine doar Carlottei, fu

strecurat, în cursul celei mai scurte slujbe de înmormîntare, de către preot, în cripta liberă.

Douăsprezece cripte, uşa în formă de gaură a cheii, apoi sicriul alunecînd înăuntru, pac! Ridicase din nou ochii către uşa în formă de gaură a cheii, care arăta exact ca uşile din casă, dar de ce oare? Apoi plecaseră toţi, nu înainte de a face repede schimb de amabilităţi, întrucît presupuseseră că el şi cu Aaron erau acolo pentru ceremonie, aşa că-şi arătaseră gratitudinea înainte de a pleca.

– Vino să bem o dată o bere împreună, spusese Jerry.

– Salutări Ritei.

Cimitirul se cufundase într-o linişte ameţitoare, care făcea să-ţi ţiuie urechile. Nu văzuse nimic de la începutul acestei odisei, nici măcar imaginile din borcane nu-l umpluseră de atîta groază cum o făcuse vederea acestui mormînt.

– Sînt treisprezece, îi spusese lui Aaron.

– Dar sînt atît de mulţi înmormîntaţi în criptele acelea, explicase Aaron. Ştii cum se face.

– Este un tipar, murmurase el cu jumătate de gură, simţind cum îi fuge sîngele din obraji. Priveşte, douăsprezece cripte şi uşa. Este un tipar, îţi spun eu. Ştiam că numărul şi uşa au legătură, doar că nu ştiu ce înseamnă.

Tîrziu după-amiază, aşteptînd-o pe Rowan, în timp ce Aaron scria la calculator în camera din faţă, probabil istoria familiei Mayfair, Michael desenase uşa de la intrare în carnetul său. O ura. Ura partea de mijloc goală, pentru ceea ce reprezenta ea în basorelief, nu era doar o uşă, ci era chiar uşa principală.

– Am mai văzut uşa asta în alt loc, scrise el. Dar nu ştiu unde.

Ura pînă şi să se gîndească la ea, chiar dacă, încercînd să fie om, acest lucru nu-l făcuse să se teamă într-atît.

Dar la cină, în curtea interioară de la Oak Heaven, în amurgul cenuşiu ce-i înconjura şi cu lumînările pîlpîind în umbra paharelor, hotărîseră, din nou, să nu mai piardă timpul cu tot felul de interpretări. Vor merge înainte, aşa cum stabiliseră. El şi cu Rowan petrecuseră noaptea în dormitorul din faţă al casei de pe plantaţie, o schimbare minunată faţă de hotel, iar la şase dimineaţa, cînd se treziseră, cu soarele luminîndu-i faţa, Rowan era deja în balcon, savurîndu-şi a doua ceaşcă de cafea, fremătînd de nerăbdare să plece.

Începuse lucrul de îndată ce se întorsese la New Orleans, la ora nouă.

Nu se distrase niciodată atît de mult.

Închiriase o maşină şi cutreierase oraşul notînd numele firmelor de construcţii care lucrau la cele mai frumoase case din cartierele rezidenţiale şi ale celor care renovau locuinţele elegante din centru. Coborîse din maşină şi vorbise cu şefii şi cu oamenii lor. Cîteodată, intrase în amănunte cu oamenii mai vorbăreţi, dispuşi să arate cum munceau, discutase despre salarii şi despre perspective şi ceruse numele tîmplarilor şi zugravilor care aveau nevoie de lucru.

Sunase la firmele de arhitectură renumite pentru lucrările lor la casele mari, somptuoase, şi ceruse nenumărate recomandări. Atitudinea prietenoasă a oamenilor îl uimise. Iar cînd amintea de conacul Mayfair, erau cu toţii entuziasmaţi. Şi extrem de nerăbdători să-i dea sfaturi.

Cu toate că se construia mult, oraşul era plin de muncitori fără lucru. Afacerile cu petrol luaseră avînt în anii 1970 şi la începutul anilor 1980, ceea ce stîrnise un interes extraordinar pentru renovări. Dar acum oraşul se afla în plină stagnare a afacerilor cu petrol, cu o economie afectată de numeroase falimente. Era lipsă de bani pe piaţă. Casele se vindeau la jumătate din valoare.

Pînă la ora unu angajase trei echipe de zugravi pricepuți și cea mai bună echipă de zidari din oraș – muncitori care proveneau din familii de mulatri și negri liberi încă dinainte de Războiul Civil și care tencuiau tavanele și pereții caselor din New Orleans de peste șapte sau opt generații.

Angajase și două echipe de instalatori, o firmă excelentă producătoare de materiale pentru acoperișuri și un cunoscut specialist în peisagistică care să înceapă curățarea și reamenajarea grădinii. La ora două după-amiază, acesta vizitase, în jumătate de oră, proprietatea, împreună cu Michael, arătînd spre cameliile și azaleele uriașe, spre iarba surzilor și trandafirii învechiți, toate puteau fi salvate.

De asemenea, fuseseră angajate două femei de serviciu – la recomandarea lui Beatrice Mayfair – care începuseră să șteargă mobila de praf, să lustruiască argintăria și să spele vasele de porțelan care zăcuseră pline de praf ani în șir.

O echipă specială fusese programată pentru vineri dimineață să înceapă golirea piscinei și să vadă ce trebuie făcut în vederea reparării acesteia și a folosirii parțiale a echipamentului deja existent, dar învechit. Tot vineri fusese programat și un instalator pentru bucătărie. Se stabilise ca inginerii să examineze fundația și verandele. Iar un tîmplar minunat și om priceput la toate, pe nume Dart Henley, fusese nerăbdător să devină mîna dreaptă a lui Michael.

La ora cinci, cum era încă lumină, Michael intră în subsolul casei cu o lanternă și cu mască de protecție și confirmă, după ce mersese de-a bușilea timp de patruzeci și cinci de minute, că, într-adevăr, pereții interiori erau în legătură unul cu altul și că intrau direct în pămînt, că era uscat și curat și suficient spațiu pentru montarea unei centrale termice și a întregii rețele de conducte aferente.

Între timp, Ryan Mayfair făcuse inventarul oficial şi legal al bunurilor ce aparţinuseră lui Deirdre şi Carlottei Mayfair. O echipă de avocaţi tineri, incluzîndu-i pe Pierce, Franklin, Isaac şi Wheatfield Mayfair – toţi urmaşii fraţilor fondatori ai firmei – a însoţit un grup de evaluatori şi de negustori de antichităţi care au identificat, au evaluat şi au etichetat fiecare candelabru, tablou sau oglindă în parte.

Nepreţuitele antichităţi franţuzeşti fură aduse din pod, inclusiv cîteva scaune minunate care aveau nevoie doar să fie tapiţate şi mese care nu necesitau reparaţii. Lucrurile de preţ ale Stellei, aparţinînd curentului art deco, pe cît de fragile, pe atît de bine păstrate, fură, de asemenea, scoase la lumină.

Fură descoperite zeci de tablouri vechi, pictate în ulei, precum şi carpete rulate, tapiserii vechi şi toate candelabrele de la Riverbend, toate puse în lăzi şi însemnate.

Se întunecase de mult cînd Ryan termină treaba.

– Ei bine, draga mea, sînt fericit să-ţi spun că nu mai sînt cadavre.

Într-adevăr, telefonul primit mai tîrziu în seara aceea confirmase că inventarul uriaş era aproape la fel cu cel făcut la moartea Anthei. Lucrurile nu fuseseră nici măcar mişcate din loc.

– În majoritatea timpului am bifat pe listă, spuse el. Per total, pînă şi aurul şi bijuteriile au fost aceleaşi.

Urma să aibă inventarul imediat.

În acest timp, Michael se întorsese la hotel, se ospătase, folosind room service, din bucatele delicioase oferite de restaurantul de la parter şi studiase toate cărţile de arhitectură pe care le strînsese din librăriile oraşului, arătîndu-i lui Rowan imagini cu diferite case din jurul proprietăţii ei şi cu alte vile izolate din Garden District.

Cumpărase un carnet „pentru casă" de la drogheria K&B de pe bulevardul Louisiana şi întocmea o listă cu ceea ce vroia să

facă. Trebuia să cheme niște faianțari și era bine să se uite mai atent la băile vechi, pentru că dependințele erau absolut minunate și nu dorea să schimbe ceea ce nu era nevoie.

Rowan citea cîteva dintre actele pe care trebuia să le semneze. Deschisese un cont comun la banca Whitney în după-amiaza aceea doar pentru renovări, depunînd trei sute de mii de dolari, avea cardul pentru Michael și un carnet de cecuri.

– Oricît ai cheltui, nu este prea mult pentru casa asta, spuse ea. Merită ce e mai bun.

Michael rîsese fericit. Avusese mereu un vis – să facă așa ceva fără să se gîndească la bani, ca și cînd ar fi fost vorba despre o operă de artă, fiecare decizie fiind luată pentru a atinge perfecțiune.

La ora opt, Rowan coborîse ca să bea ceva la bar cu Beatrice și cu Sandra Mayfair. Se întorsese în mai puțin de o oră. Mîine urma să ia micul dejun cu alți doi veri. Totul era mai degrabă plăcut și ușor. Vorbiseră. Și îi plăcuseră vocile lor. Întotdeauna îi plăcuse să asculte oamenii, în special cînd vorbeau atît de mult încît ea nu mai trebuia să zică nimic...

– Îți spun eu, știu multe lucruri, dar nu-mi spun nimic. Și ei știu că bătrînii cunosc aceste lucruri. Cu ei trebuie să vorbesc. Trebuie să le cîștig încrederea, îi spusese ea lui Michael.

Vineri, instalatorii și lucrătorii care reparau acoperișuri se înghesuiseră pe proprietate, zidarii intraseră cu găleți, scări și folii protectoare pentru podea și mobilă, iar o mașină zgomotoasă, care pufăia, începuse să pompeze apa din piscină. Rowan se dusese în centru să semneze actele.

Michael îi însoți pe faianțari în baia din față. Se hotărîse să repare baia și dormitorul din față, astfel încît el și cu Rowan să se poată muta cît mai curînd cu putință. Rowan dorea un duș fără să deranjeze vechea cadă. Asta însemna să scoată cîteva

plăci de faianță, să zidească un compartiment și să închidă cada cu o cabină din sticlă.

– În trei zile e gata, promisese muncitorul.

Zidarii dădeau jos deja tapetul de pe tavanul dormitorului. Urma să fie chemat electricianul, deoarece cablurile electrice care făceau legătura cu candelabrul din bronz nu fuseseră niciodată izolate corespunzător. Iar Rowan și Michael doreau un ventilator în tavan în locul candelabrului. Alte notițe.

În jurul orei unsprezece, Michael se plimba pe veranda acoperită a salonului. Două femei de serviciu munceau vesele și gălăgioase în camera din spatele lui. Decoratorul recomandat de Bea măsura ferestrele pentru draperii noi.

Am uitat de plasa asta veche, se gîndi Michael. Notă ceva în carnet. Privi vechiul balansoar. Fusese curățat, iar veranda măturată. Albinele bîzîiau în vița de vie. Prin șirul des de bananieri din stînga putea vedea doar frînturi din siluetele muncitorilor aflați în jurul piscinei. Lărgeau aleea, curățînd două palme de pămînt de pe dalele de piatră. Într-adevăr, suprafața pavată era mult mai mare decît își închipuise cineva.

Respiră adînc, privind fix mirtul de dincolo de pajiște.

– Nu a căzut nici o scară încă, am dreptate, Lasher? și șoapta păru să se stingă în văzduh.

Doar bîzîitul albinelor și zgomotele amestecate ale muncitorilor – bîzîitul slab al mașinii de tuns iarba care tocmai fusese pornită și zgomotul suflantei care aduna frunzele de pe alei. Se uită, în treacăt, la ceas. Lucrătorii de la firma de aer condiționat trebuiau să sosească din clipă în clipă. Proiectase o rețea de opt aparate de aer condiționat care să asigure atît răcirea cît și încălzirea, dar cea mai mare problemă era amplasarea echipamentului din cauza podului plin cu cutii, mobilă și alte obiecte. Poate mergeau direct pe acoperiș.

Mai erau şi podelele. Trebuiau evaluate imediat. Podeaua din salon era încă deosebit frumoasă, de pe vremea în care Stella o folosea pentru dans. Dar celelalte podele erau foarte murdare şi fără luciu. Bineînţeles că nimeni nu va zugrăvi în interior sau nu se va ocupa de podele pînă cînd zidarii nu-şi vor fi terminat treaba. Făceau prea mult praf. Trebuia să vadă cum lucrează zugravii afară. Aşteptaseră ca lucrătorii care se ocupau de acoperiş să repare streaşina. Dar zugravii şi vopsitorii aveau destul de curăţat şi de chituit la ramele ferestrelor şi obloane. Ce mai era? A, reţeaua telefonică, da, Rowan dorea o linie telefonică interioară. Este atît de mare casa asta. Pe urmă mai erau cabana şi vechea clădire cu locuinţele servitorilor, departe, în spatele casei. Se gîndea să încheie un contract cu o firmă mai mică în vederea renovării complete a acesteia.

Era distractiv. Dar cum va ieşi basma curată? Asta era întrebarea. Cine vîna pe cine?

Nu voia să recunoască, în faţa lui Rowan, că era neliniştit în subconştient, că era sigur că sînt urmăriţi. Casa însăşi era vie. Poate că era doar o impresie lăsată de chipurile din pod – ale tuturor femeilor adunate în jurul lui. De fapt el nu credea în fantome în sensul acela. Dar locul absorbise personalităţile celor din familia Mayfair, nu-i aşa, cum se crede că se întîmplă cu casele vechi. I se părea că de fiecare dată cînd se întoarce vede pe cineva sau ceva care, de fapt, nu era acolo.

Ce surpriză să intre în salon şi să vadă doar lumina soarelui şi mobila veche, neglijată. Oglinzile enorme se înălţau peste cameră, protejînd-o. Tablourile vechi, fără viaţă, întunecate, aşteptau în ramele lor. Privi mult timp portretul neclar al Stellei – o fotografie pictată. Avea zîmbetul atît de dulce şi părul negru, ondulat. Trăgea cu coada ochiului la el prin geamul murdar şi întunecat al tabloului.

– Doriţi ceva, domnule Mike? îl întrebă tînăra femeie de serviciu. Negă din cap.

Se întoarse şi privi balansoarul gol. Se mişcase? Era o prostie. Parcă aştepta să se întîmple ceva. Închise carnetul şi se întoarse la lucru.

Joseph, decoratorul, îl aştepta în sufragerie.

Era şi Eugenia. Dorea să muncească. Cu siguranţă putea face ceva. Nimeni nu cunoştea casa ca ea, lucrase în casa aceasta cinci ani. Eugenia îi spusese fiului ei chiar în dimineaţa aceea că nu este prea bătrînă ca să muncească şi că va munci pînă va muri.

– Doctoriţa Mayfair vrea draperiile din mătase? îl întrebă decoratorul. Sînteţi sigur? Vreau să-i arăt douăzeci de feluri de damasc şi catifea care costă pe jumătate.

Cînd Michael se întîlni cu Rowan pentru a lua prînzul la Mayfair and Mayfair, ea încă mai semna. Fu surprins de dezinvoltura şi de încrederea cu care Ryan îl salută şi începu să explice cum stau lucrurile.

– Înaintea Anthei şi a lui Deirdre a existat întotdeauna obiceiul de a încheia un testament, spuse el. Rowan vrea să revină la acest obicei. Acum facem o listă cu membrii familiei Mayfair care ar putea accepta să participe iar Beatrice vorbeşte deja la telefon. Te rog să înţelegi că nu este o nebunie, aşa cum pare. Majoritatea celor din familia Mayfair au bani în bancă şi au avut întotdeauna. Cu toate acestea, avem veri la colegiu, cîţiva sînt studenţi la medicină iar alţii fac economii pentru a-şi cumpăra o locuinţă. Înţelegi – lucruri de genul ăsta. Cred că este lăudabil că Rowan vrea să reînvie obiceiul. Şi, bineînţeles, ţinînd cont de mărimea averii...

Totuşi era ceva înşelător la Ryan, ceva calculat şi atent. Nu era firesc? Părea să-l testeze pe Michael cu aceste frînturi de

informații. Michael se mulțumi doar să dea din cap și să ridice din umeri.

– Sună minunat, spuse el.

Tîrziu după-amiază, Michael și Rowan se întoarseră acasă și discutară cu oamenii în jurul piscinei. Mirosul greu al nămolului care fusese dragat de pe fundul piscinei era insuportabil. Fără cămăși și în picioarele goale, oamenii îl transportau în butoaie. Nu erau spărturi în ciment. Îți dădeai seama pentru că pămîntul nu era ud. Șeful de echipă îi spuse lui Michael că totul va fi reparat și tencuit pînă la mijlocul următoarei săptămîni.

– Chiar mai repede, dacă puteți, spuse Rowan. Nu mă deranjează să plătesc ore suplimentare pentru acest weekend. Să fie gata repede. Nu suport să-o văd așa cum este acum.

Fură bucuroși să fie plătiți în plus. De fapt, cam toți muncitorii de față erau fericiți că lucrează în weekend.

Toată instalația nouă de încălzire și filtrare a apei fusese montată pentru piscină. Legăturile la instalația de gaz erau bune. Noua instalație electrică funcționa deja.

Michael luă legătura prin telefon cu o altă echipă de zugravi pentru a renova cabana. Desigur, vor munci și sîmbăta pentru un salariu și jumătate. Nu le va lua mult să vopsească ușile din lemn, să repare dușul, toaleta și cabinele.

– Ce culoare vrei să aibă casa? întrebă Michael. Vor ajunge să zugrăvească exteriorul mai repede decît crezi. Vrei ca garsoniera și cabana să aibă aceeași culoare, nu-i așa?

– Spune-mi tu cum ai vrea să fie, zise ea.

– Aș lăsa-o violet, așa cum a fost întotdeauna. Obloanele verde închis se potrivesc foarte bine. De fapt, voi păstra toate culorile – albastru pentru acoperiș și verande, gri pentru podelele verandelor și negru pentru gardul din fier. Apropo, am găsit pe cineva care poate înlocui bucățile din fier lipsă. Deja face

matriţa. Are propriul său magazin în spate, lîngă rîu. Ştiai de gardul din fier care înconjoară proprietatea?

– Spune-mi.

– Este chiar mai vechi decît casa. Este versiunea de la începutul secolului al XIX-lea pentru modelul ochi de lanţ. A fost prefabricat. Se întinde cît ţine First Street, cotind apoi pe Camp, pentru că atît era de mare, cîndva, proprietatea. Acum, ar trebui să-l vopsim, doar să-l acoperim cu un strat de vopsea neagră, la fel ca grilajele din fier forjat...

– Adu toate echipele de care ai nevoie, spuse ea. Culoarea violetă este perfectă. Iar dacă trebuie să iei o hotărîre fără mine, fă-o. Fă-o să arate aşa cum crezi că ar trebui să fie. Cheltuieşte atît cît crezi că se cuvine să fie cheltuit.

– Iubito, eşti visul oricărui antreprenor, spuse el. Pornim în trombă. Trebuie să plec. Îl vezi pe bărbatul care tocmai a ieşit pe uşa din spate? Vine să-mi spună că a dat peste o problemă la pereţii băii de la etaj. Ştiam că aşa va fi.

– Nu munci prea mult, îi spuse ea la ureche, cu voce joasă, catifelată, dîndu-i fiori. Simţi o zvîcnire plăcută între picioare cînd ea îşi strivi pieptul de braţul lui. Nu era timp pentru asta.

– Să muncesc prea mult? Îmi fac doar încălzirea. Să-ţi mai spun ceva, Rowan. Sînt cîteva case irezistibile în apropriere pe care aş vrea să le renovez cînd o vom termina pe a noastră. Prevăd viitorul, Rowan. Văd firma, *Marile Speranţe, cu birouri pe Magazine Street. Le-aş putea renova fără grabă şi cu migală şi aş înviora piaţa imobiliară. Această casă este doar prima.*

– De cît ai nevoie ca să faci asta?

– Iubito, am bani, spuse el, sărutînd-o uşor. Am suficienţi bani. Întreabă-l pe vărul tău Ryan, dacă nu mă crezi. Aş fi foarte surprins dacă nu mi-a verificat creditul.

– Michael, dacă îţi spune un singur cuvînt urît...

– Rowan, sînt fericit. Relaxează-te!

Zilele de sîmbătă şi duminică trecură la fel de repede. Grădinarii muncirăpînă după lăsarea întunericului, smulgînd buruienile şi scoţînd utilajele din fontă dintre tufişuri.

Rowan, Michael şi Aaron aşezaserămasa şi scaunele vechi în mijlocul pajiştii şi mîncau acolo, de prînz, în fiecare zi.

Aaron făcuse progrese cu cărţile lui Julien, dar erau mai mult liste de nume însoţite de propoziţii scurte, enigmatice. Nu era nici un fel de autobiografie.

– Pînă acum, bănuiala mea este că sînt liste cu cei pe care s-a răzbunat. Citi spre exemplificare:

„4 aprilie 1889. Hendrickson a primit ce a meritat."

„9 mai 1889. Lui Carlos i s-a răspuns cu aceeaşi monedă."

„7 iunie 1889. Foarte supărat pe Wendell pentru ieşirea sa de aseară. I-am arătat cum stau lucrurile. Nu mai sînt probleme."

– Şi continuă tot aşa, spuse Aaron. Pagină după pagină, volum după volum. Rar întîlneşti hărţi, desene şi scurte explicaţii de ordin financiar. Dar, în cea mai mare parte, asta e tot. Aş spune că sînt aproximativ douăzeci şi două de adnotări pe an. Încă nu am dat de un paragraf întru totul inteligibil. Dacă există autobiografia, cu siguranţă ea nu este aici.

– Dar podul, eşti dispus să urci acolo? îl întrebă Rowan.

– Nu acum. Am căzut aseară.

– Despre ce vorbeşti?

– Am căzut pe scări la hotel. Nu am avut răbdare să aştept liftul. S-a întîmplat la etajul unu. Putea să fie mai rău.

– Aaron, de ce nu mi-ai spus?

– Păi, s-a întîmplat destul de de curînd. Nu este nimic neobişnuit, cu excepţia faptului că nu-mi amintesc cum am alunecat. Mi s-a umflat glezna şi aş vrea să amîn vizita în pod.

Rowan era mîhnită şi mînioasă. Privi îndelung faţada casei. Oamenii lucrau. La streaşină, pe verande, la ferestrele dormitorului.

– Nu te speria degeaba, spuse Aaron. Vreau să ştii, dar nu vreau să te tulburi.

Lui Michael îi era limpede că Rowan rămăsese fără cuvinte. Îi simţea mînia. Îi vedea faţa desfigurată de mînie.

– Noi nu am văzut nimic, aici, îi spusese Michael lui Aaron. Absolut nimic. Şi nici altcineva nu a văzut, cel puţin nu ceva care să merite să fie spus unuia dintre noi.

– Nu-i aşa că ai fost împins? întrebă Rowan cu voce joasă.

– Poate, răspunse Aaron.

– Joacă diverse jocuri cu tine.

– Aşa cred şi eu, spuse Aaron, dînd din cap. De asemenea, îi place să trîntească întruna cărţile lui Julien cînd are ocazia, adică ori de cîte ori ies din cameră. Repet, am crezut că este important să ştii asta, dar nu vreau să fii neliniştită.

– Ce face?

– Poate că vrea să-ţi atragă atenţia, zise Aaron. Nu ştiu dacă să-ţi spun. În orice caz, ai încredere că-mi pot purta singur de grijă. Munca aici este o plăcere.

– Nici o problemă, spuse Michael, căzut pe gînduri.

După prînz, Michael şi Aaron merseră pe jos pînă la poartă.

– Nu-i aşa că mă distrez prea mult? întrebă Michael.

– Bineînţeles că nu, spuse Aaron. E o afirmaţie ciudată.

– Aş vrea să ne confruntăm, zise Michael. Cred că aş cîştiga într-o astfel de situaţie. Dar aşteptarea mă înnebuneşte. Pînă la urmă, ce aşteaptă?

– Dar mîinile tale? Vreau să încerci să stai fără mănuşi.

– Am încercat. Îmi scot mănuşile cîteva ore în fiecare zi. Nu mă pot obişnui cu căldura, am o vîjîială. Vrei să te însoţesc înapoi la hotel?

– Bineînţeles că nu. Ne vedem acolo, deseară, dacă ai timp să bem ceva.

– Da, nu-i aşa că este ca un vis care devine realitate? întrebă el melancolic. Mă refer la mine.

– Ba la amîndoi, spuse Aaron.

– Ai încredere în mine?

– De ce naiba întrebi asta?

– Crezi că voi cîştiga? Crezi că voi reuşi să fac ceea ce vor ei?

– Tu ce crezi?

– Cred că ea mă iubeşte şi că tot ceea ce se va întîmpla va fi minunat.

– Aşa cred şi eu.

Se simţea bine, iar fiecare oră îi aducea noi realizări; în timpul petrecut în casă nu mai avu amintiri incomplete ale viziunilor. Nu mai simţi prezenţa vreunei fantome.

Era liniştitor să fie cu Rowan, să stea în vechiul apartament spaţios, să facă dragoste şi apoi să se trezească şi să se întoarcă la cărţi şi la notiţe. Era liniştitor să fie obosit după o zi de efort fizic şi să-şi simtă corpul revenindu-şi după două luni de inactivitate şi prea multă bere.

Acum bea puţină bere sau de loc; iar în absenţa alcoolului simţurile sale erau foarte ascuţite; abia putea să profite suficient de trupul neted şi tînăr al lui Rowan şi de forţa ei inepuizabilă. Lipsa ei totală de narcisism sau de timiditate treziseră în el o duritate care ei părea să-i placă. Erau clipe cînd dragostea lor era plină de zburdălnicii şi chiar uşor violentă. Dar totdeauna se termina cu tandreţe şi cu îmbrăţişări fierbinţi, aşa încît se întreba cum a putut dormi în aceşti ani fără braţele ei în jurul lui.

TREIZECI ŞI PATRU

Pentru ea nu avea timp decît dimineaţa devreme. Indiferent cît de tîrziu se culca, deschidea ochii la ora patru dimineaţa. Indiferent cît de devreme se ducea la culcare, Michael dormea buştean pînă la nouă dimineaţa dacă nu era cineva care să-l scuture sau să strige la el.

Era bine. Îi oferea liniştea pe care sufletul ei o cerea. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat care să o accepte cu totul aşa cum era; cu toate acestea, erau clipe cînd trebuia să fugă de toţi.

Iubindu-l în ultimele zile înţelesese, pentru prima dată, de ce avusese relaţii de scurtă durată. Era vorba de sclavie, această pasiune stăruitoare – incapacitatea de a privi chiar şi spatele lui gol şi neted sau lanţul de aur din jurul gîtului său puternic fără să-l dorească, fără să scrîşnească din dinţi în tăcere la gîndul de a ajunge sub cearşaf şi de a mîngîia părul negru din jurul testiculelor, făcîndu-i penisul să i se întărească în mînă.

Iar faptul că vîrsta îi dădea o oarecare superioritate – capacitatea de a spune după a doua oară, cu tandreţe, dar cu hotărîre: „Nu mai pot să o fac încă o dată" –, îl făcea şi mai ispititor, mai mult decît un tînăr insistent, deşi nu ştia cu adevărat, pentru că nu fusese sîcîită niciodată de un tînăr. Dar cînd lua în considerare bunătatea, blîndeţea, lipsa totală a egoismului specific tinerilor, schimbul vîrstei cu forţa nemărginită se dovedea a fi unul perfect.

– Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine, şoptise ea de dimineaţă, degetul alunecîndu-i pe barba neagră, aspră şi ţepoasă,

care îi acoperea atît bărbia cît şi gîtul, ştiind că nu-l va deranja. Sufletul şi trupul meu au nevoie de tine. Indiferent ce va fi, voi avea nevoie de tine.

Îl sărutase, fără riscul de a-l trezi.

Dar acum timpul îi aparţinea numai ei, nu-l mai privea, nu se mai gîndea la el.

Şi era minunat să se plimbe, la răsăritul soarelui, pe străzile pustii, să vadă veveriţele alergîndu-se printre crengile stejarilor şi să audă păsările nervoase ţipînd trist, chiar cu disperare.

Uneori ceaţa se furişa pe trotuarele pavate. Iar gardurile din fier sclipeau acoperite de rouă. Cerul era străbătut de la un capăt la celălalt de raze roşii, însîngerate, ca un apus, stingîndu-se încet în lumină.

La acea oră, în casă era răcoare.

Şi era bucuroasă pentru că, în general, îşi revenea greu în urma căldurii. Şi avea o misiune de îndeplinit care nu-i făcea de loc plăcere.

Ar fi trebuit să o îndeplinească pînă acum, dar era unul dintre acele lucruri pe care dorise să le ignore, să le înlăture din tot ceea ce i se oferea.

Urcînd scările era deja nerăbdătoare. Emoţia atît de puternică, aproape dureroasă, o luă prin surprindere. Intră în dormitorul vechi, foarte spaţios, care aparţinuse mamei ei, merse dee cealaltă parte a patului, unde poşeta din catifea, cu monede de aur, zăcea uitată pe noptiera cu blatul din marmură. Tot acolo era şi caseta de bijuterii. În toată învălmăşeala, nu îndrăznise nimeni să le atingă.

Dimpotrivă, cel puţin şase muncitori veniseră să anunţe că obiectele erau acolo şi cineva trebuia să se ocupe de ele.

Da, să facă ceva cu ele.

Privi fix monedele de aur risipite lîngă poşeta veche din catifea, zăcînd într-o grămadă soioasă. Numai Dumnezeu ştia de unde veneau de fapt.

Luă poşeta, puse monedele înăuntru, luă şi caseta de bijuterii şi le duse în sufragerie, camera ei preferată.

Lumina blîndă a dimineţii tocmai pătrundea prin ferestrele murdare. Folia protectoare întinsă de zidar acoperea jumătate din podea şi o scară mobilă ajungea la tavanul nefinisat.

Strînse pînza care acoperea masa, dădu la o parte draperia de pe scaun şi se aşează cu grămada de lucruri de preţ în braţe, punîndu-le pe masă, în faţa ei.

– Eşti aici, şopti ea. Ştiu că eşti aici. Mă urmăreşti.

I se făcu frig în timp ce vorbea. Scoase o mînă de monede şi le întinse pe masă ca să le vadă mai bine în lumină. Monede romane. Nu trebuia să fie de meserie ca să vadă asta. Iar asta era o monedă spaniolă, cu numere şi litere incredibil de clare. Băgă mîna în poşetă şi scoase alte obiecte de preţ. Monede greceşti? Nu era sigură. Erau lipicioase din cauza umezelii şi a prafului. Ce bine ar fi să le lustruiască.

Deodată îi veni ideea că ar fi o sarcină foarte potrivită pentru Eugenia, să le lustruiască.

De-abia zîmbi la gîndul acesta că şi auzi un zgomot în casă. Un foşnet slab. Doar freamătul scîndurilor. Michael ar fi anunţat dacă ar fi ajuns aici. Nu dădu atenţie.

Strînse toate monedele şi le băgă înapoi în poşetă, o împinse într-o parte şi luă caseta de bijuterii. Era foarte veche, dreptunghiulară, cu balamale mate. Catifeaua era tocită în unele locuri şi se vedea lemnul; era adîncă, cu şase compartimente.

Totuşi bijuteriile nu erau aranjate. Cercei, coliere, inele, broşe, toate erau amestecate. Iar la fundul casetei erau multe pietricele ce păreau a fi pietre preţioase neprelucrate. Erau rubine adevărate? Smaralde? Nu-şi putea da seama. Nu putea deosebi

o perlă adevărată de una falsă. Nici bijuteriile din aur de imitații. Dar aceste coliere erau obiecte de artă, modelate cu măiestrie, și o cuprinse un sentiment de veneraţie și de tristeţe cînd le atinse.

Se gîndi la Antha alergînd pe străzile oraşului New York cu o mînă de monede pentru a le vinde. Şi simţi o durere ascuţită în tot corpul. Se gîndit la mama ei, stînd în balansoarul de pe verandă, cu salivă pe bărbie, și toată această bogăţie atît de aproape, cu smaraldul Mayfair la gît ca un zorzon de copil.

Smaraldul Mayfair. Nici nu se mai gîndise la el din prima noapte cînd îl pusese în camera cu porţelanuri. Se ridică și se îndreptă spre cameră – neîncuiată în tot acest timp ca, de altfel, toate celelalte – iar acolo, pe raftul din lemn, după uşă, era o casetă mică din catifea, printre ceştile și farfurioarele Wedgwood, exact unde o lăsase.

O luă, o puse pe masă și o deschise cu atenţie. Bijuteria bijuteriilor – mare, dreptunghiulară, strălucitoare în montura sa din aur. Se schimbase de cînd ştia trecutul acestei bijuterii.

În prima noapte i se păruse ireală și puţin respingătoare. Acum i se părea vie, cu o poveste proprie. Ezită să o ia din catifeaua murdară. Bineînţeles că nu-i aparţinea! Aparţinea celor care crezuseră în ea și care o purtaseră cu mîndrie, acelora care voiseră ca *el* să vină.

Pentru o clipă, voi cu ardoare să fie una dintre ele. Încercă să respingă ideea, dar simţi dorinţa de a accepta, cu toată inima, întreaga moştenire.

Se înroşise? Îşi simţea obrajii fierbinţi. Poate că era doar aerul umed și soarele care răsărea încet, iar grădina se umplea de lumină, ceea ce făcea copacii să se trezească la viaţă, iar cerul care devenise deodată albastru.

Îi era mai degrabă ruşine de Aaron și de Michael. Ei ar putea şti ce gîndise.

Îl dorise pe diavol ca o vrăjitoare. Rîse uşor.

Deodată i se păru nedrept, foarte nedrept ca *el* să-i fie dușman declarat înainte să se cunoască.

– Ce mai aștepți? întrebă cu voce tare. Ești ca vampirii timizi, din legende, care trebuie să fie invitați? Nu cred. Aceasta este casa ta. Acum ești aici. Mă asculți și mă privești.

Se sprijini de spătar, aruncîndu-și ochii asupra picturilor de pe pereți care reveneau încet la viață în lumina palidă. Pentru prima dată zări o femeie micuță, goală, la fereastra casei de pe plantația din tablou. Iar un alt nud decolorat stătea pe malul verde închis al unei lagune. O făcu să zîmbească. Ca și cînd ar fi descoperit un secret. Se întrebă dacă Michael văzuse aceste două tablouri. Casa era plină de lucruri nedescoperite, ca și grădina sa mohorîtă și deprimantă.

Dincolo de ferestre, dafinul vișiniu se legăna odată cu briza. De fapt, începuse să danseze de parcă vîntul se prinsese de crăcile groase, închise la culoare. Îl auzi lovindu-se de balustrada verandei. Se atinsese de acoperiș, apoi își revenise cînd vîntul încetase, bătînd înspre mirtul din depărtare.

Era fascinant modul în care crengile înalte și subțiri, pline de flori roz, începuseră să danseze și întregul copac începuse să se zvîrcolească, se atinsese de zidul cenușiu al casei vecine și trimisese jos o ploaie de frunze agitate. Ca o lumină mare care se sfărîmă în bucățele.

Avea ochii încețoșați; era conștientă că membrele îi erau destinse, căzînd într-o nedeslușită stare de visare. Da, privește dansul copacului. Privește iar dafinul vișiniu și ploaia de frunze care cade pe scîndura verandei. Privește crăcile subțiri care se întind să zgîrie geamurile.

Își concentră privirea, brusc, privind fix crengile și mișcarea lor armonioasă și lentă cînd loveau geamul.

– Tu, șopti ea.

Lasher era în copaci, la fel cum Deirdre îl făcuse să vină în faţa şcolii cu internat. Iar Rita Mae nu ştiuse niciodată ce-i descrisese de fapt lui Aaron Lightner.

Stătea ţeapănă în scaun. Copacul se apleca tot mai aproape, apoi se retrăgea, legănîndu-se atît de graţios şi, în acest timp, crengile acopereau cu adevărat soarele iar frunzele se rostogoleau în geam, rupte şi răsucite. Totuşi în cameră era cald şi nu se simţea vîntul.

Nu-şi amintea cînd se ridicase. Dar stătea în picioare. Da, el era acolo. El făcea copacii să se mişte, pentru că nimeni altcineva de pe pămînt nu-i putea face să se mişte aşa. I se ridică părul pe braţe. Şi simţi rece deasupra capului, de parcă o atingea ceva.

Părea că aerul din jur se schimbase. Cu siguranţă, nu era briza. Mai degrabă ca o perdea care o atingea uşor. Se întoarse şi se uită fix pe Chestnut Street. Fusese, o clipă, ceva acolo, o umbră, ceva care se micşorase şi apoi se mărise, ca o fiinţă marină întunecată, cu tentacule? Nu. Nimic altceva decît stejarii de peste drum. Iar cerul devenea şi mai luminos.

– De ce nu vorbeşti? întrebă ea. Sînt singură.

Cît de ciudat sunase vocea ei.

Dar acum erau alte zgomote care pătrundeau. Auzi voci afară. Oprise un camion şi auzi poarta scîrţîind cînd muncitorii o împinseră pe dalele de piatră. Aşteptă cu capul lăsat, apoi cineva întoarse mînerul sferic al uşii.

– Hei, doctore Mayfair...

– Neaţa, Dart. Neaţa, Rob. Neaţa, Billy.

Se auziră paşi grei pe scări. Cu zgomot slab şi înfundat, liftul coborî şi, curînd, uşa din bronz se deschise cu zăngănitul cunoscut.

Da, era casa lor acum.

Se întoarse încet, aproape cu încăpăţînare şi adună toate lucrurile de preţ. Le duse în debaraua cu porţelanuri şi le puse

într-un sertar mare, unde fuseseră odată vechile feţe de masă, foarte uzate, aruncate acum. Cheia era încă în broască. Încuie şi o puse în buzunar.

Apoi se întoarse şi ieşi încet, cu paşi nesiguri, lăsînd casa altora.

La poartă se întoarse şi se uită înapoi. Nici urmă de brizâ în grădină. Doar ca să fie sigură de ceea ce văzuse, se întoarse şi merse pe potecă, în jurul şi pe lîngă vechea verandă a mamei sale şi înapoi către veranda servitorilor care se întindea de-a lungul sufrageriei.

Da, frunze verzi, răsucite. Ceva o atinse din nou şi se întoarse cu braţul ridicat de parcă s-ar fi ferit de o pînză de păianjen.

În jurul ei se aşternu liniştea. Nu se auzea nici un zgomot. Frunzişul se îndesise şi se înălţase peste balustradă.

– De ce eviţi să vorbeşti cu mine? şopti ea. Chiar ţi-e frică?

Nu se mişcă nimic. Căldura părea să se ridice din dalele de piatră. Ţînţarii mici se strîngeau la umbră. Crinii albi, mari, moleşiţi, se aplecau aproape de faţa ei şi o trosnitură slabă îi atrase atenţia spre mijlocul grădinii de unde, dintr-o grămadă întunecată, răsărise un stînjenel violet, rătăcit, sălbatic, tremurător, o floare strîmbă, hidoasă, tulpina aplecîndu-i-se neaşteptat de repede, de parcă o pisică s-ar fi aruncat asupra lui din tufişuri şi îl îndoise fără să-i pese.

Îl urmări legănîndu-se, apoi îl văzu îndreptîndu-se şi rămînînd nemişcat, cu petalele zdrenţuite, tremurînd. Era sinistru. Avu impulsul de a-şi băga degetul în el, de parcă era un organ. Dar ce se întîmpla cu el? Îl privi fix, simţind căldură grea pe pleoape; ridică mîna dreaptă pentru a alunga ţînţarii. Oare floarea creştea cu adevărat?

Nu. Ceva o vătămase şi era aproape ruptă, asta era tot; cît de hidoasă şi de mare era, dar aşa o vedea ea. Căldura, tăcerea,

sosirea neașteptată și nedorită a oamenilor pe proprietatea ei tocmai în clipa ei de liniște. Nu putea fi sigură de nimic.

Își scoase batista din buzunar și își șterse obrajii, apoi merse pe cărare spre poartă. Era tulburată, șovăielnică – vinovată că venise singură și nu era sigură dacă se întîmplase ceva neobișnuit.

Toate planurile pentru acea zi îi reveniră în minte. Avea atît de multe de făcut. Iar Michael trebuia să se trezească acum. Dacă se grăbea, puteau să ia micul dejun împreună.

TREIZECI ŞI CINCI

Luni dimineaţă, Michael şi Rowan s-au dus împreună în centru pentru a obţine permisele de conducere valabile în statul Louisiana. Nu puteau cumpăra o maşină dacă nu aveau premise de conducere eliberate de autorităţile locale.

Cînd au predat permisele de conducere în California, obligaţi să o facă pentru a le putea primi pe cele de Louisiana, a avut loc un fel de ceremonie neobişnuit de emoţionantă. Ca şi cum ar fi predat paşaportul sau ar fi renunţat la cetăţenie. Michael s-a uitat în treacăt la Rowan şi i-a văzut zîmbetul discret, încîntător.

Luni seară au servit cina la Desire Oyster. Bame cu sos de creveţi şi bere rece ca gheaţa. Uşile localului erau deschise către Bourbon Street, ventilatoarele fixate de plafon mişcau aerul din jur iar muzica plăcută şi voioasă de jazz se revărsa din barul Mahogany Hall de peste drum.

– Acesta este ritmul oraşului New Orleans, spuse Michael. Muzica de jazz adevărată, bucuria de a trăi. Nu are nimic trist în ea. Nici măcar cînd se cîntă la înmormîntări.

– Hai să ne plimbăm, spuse ea. Vreau să văd toate aceste combinări nefericite cu ochii mei.

Petrecură seara în centru, hoinărind departe de luminile de pe Bourbon Street, pe lîngă vitrinele magazinelor de lux de pe Royal şi Chartres şi înapoi la esplanada de pe malul rîului, vizavi de Jackson Square.

Evident, mărimea centrului o uimi pe Rowan ca şi sentimentul de autenticitate care supravieţuise cumva renovărilor şi îmbunătăţirilor făcute. Michael fu din nou copleşit de amintiri – duminicile petrecute aici împreună cu mama sa. Nu putea aduce argumente contra refacerii bordurilor trotuarelor şi a felinarelor noi sau a pavajului din jurul Jackson Square. Acum locul părea cît de cît mai important decît fusese în trecutul său plin de sărăcie şi schimbător.

Era atît de bine ca, după o plimbare lungă, să stai pe bancă pe faleză, privind doar strălucirea întunecată a apei şi dansul vapoarelor luminate ca torturile mari de nuntă cînd înaintau pe lîngă formele neclare şi îndepărtate de pe mal.

Buna dispoziţie se răspîndise printre turiştii se îndreptau către esplanadă sau se întorceau de acolo. Conversaţii politicoase şi hohote de rîs întîmplătoare. Cupluri care se îmbrăţişau în umbră. Un saxofonist singuratic interpreta fals o melodie sentimentală în schimbul mărunţişului pe care oamenii îl aruncau în pălăria de la picioarele sale.

În cele din urmă, se întorseseră în traficul aglomerat, îndreptîndu-se către Café du Monde, veche şi murdară, dar renumită pentru cafeaua cu lapte şi gogoşile cu zahăr. Au stat puţin în aerul cald în timp ce ceilalţi veneau şi plecau de la măsuţele lipicioase din jurul lor; apoi au hoinărit printre magazinele atractive care umpleau acum French Market, vizavi de clădirile întunecate şi elegante de pe Decatur Street, cu balcoanele lor din fier dantelat şi colonade zvelte din fier.

Pentru că l-a rugat, Michael a plimbat-o cu maşina prin Irish Channel, ocolind ruinele întunecate şi deprimante ale şantierului de construcţii St. Thomas, urmînd, pe cît posibil, cursul rîului, cu depozitele sale părăsite. Annunciation Street arăta puţin mai bine noaptea, cu lumini vesele la ferestrele căsuţelor. Şi-au continuat drumul în partea de sus a oraşului, pe o stradă îngustă,

cu copaci, în partea victoriană a acestuia, unde casele răzlețe erau pline de ornamente și i le-a arătat pe preferatele lui și pe cele pe care i-ar plăcea să le renoveze.

Cît de bine era să aibă bani în buzunar în orașul său natal, să știe că poate cumpăra casele acelea, exact așa cum visase fără speranță și cu disperare, de mult, în copilăria sa.

Rowan părea pasionată, fericită și curioasă să afle mai multe despre lucrurile din jurul ei. Nu părea să aibă regrete. Totuși era prea în pripă...

Ea vorbea din cînd în cînd, foarte degajată, vocea ei profundă fermecîndu-l și distrăgîndu-i ușor atenția de la subiect. A fost de acord că oamenii de aici erau foarte prietenoși. Nu s-au grăbit în ceea ce au făcut; dar dacă erau sau nu niște ticăloși, asta era foarte greu să-ți dai seama. Accentul pe care îl aveau membrii familiei ei o zăpăcise. Beatrice și Ryan vorbeau cu accent de New York. Louisa avea un accent complet diferit, iar tînărul Pierce nu avea accentul tatălui său; iar toți vorbeau aproape ca Michael.

– Nu le spune asta, iubito, a avertizat-o el. Eu sînt de dincolo de Magazine Street și ei știu asta. Să nu crezi că nu.

– Ei cred că ești minunat, a spus ea, respingîndu-i explicația. Pierce spune că ești un bărbat de modă veche.

A rîs.

– Ei bine, la naiba, a spus Michael, poate că sînt.

Au stat pînă tîrziu, bînd bere și vorbind. Vechiul apartament din vilă era la fel de mare ca unul obișnuit, cu cameră de lucru, bucătărie, cameră de zi și dormitor. Nu se îmbătase în ultimele zile și el știa că ea este conștientă de acest lucru, dar nu spunea nimic, ceea ce era același lucru. Au vorbit despre casă și despre toate lucrurile mărunte pe care intenționau să le facă.

Îi lipsea spitalul? Da. Dar nu era important acum. Avea planuri mari pentru viitor, pe care le va dezvălui destul de curînd.

– Dar nu poți renunța la medicină. Doar nu vrei asta?

– Bineînțeles că nu, spuse ea îngăduitoare, făcînd o pauză scurtă pentru a accentua. Dimpotrivă, văd medicina într-o lumină total diferită.

– Ce vrei să spui?

– Este prea devreme să-ți explic. Nici eu nu sînt sigură. Dar problema moștenirii schimbă situația și, cu cît aflu mai multe despre asta, cu atît lucrurile se vor schimba mai repede. Sînt într-un proces de negociere cu familia Mayfair. Banii constituie problema. Arătă spre hîrtiile de pe masă. Înaintăm destul de bine.

– Chiar vrei să faci asta?

– Michael, tot ceea ce facem în viață facem cu un scop. Eu am crescut cu bani. Asta înseamnă că am putut urma facultatea de medicină și mi-am permis un lung rezidențiat în neurochirurgie. Nu am avut soț sau copii pentru care să-mi fac griji. Nu mi-am făcut griji pentru nimic. Dar acum banii au schimbat asta. Cu banii pe care îi are familia Mayfair s-ar putea finanța proiecte de cercetare sau construi laboratoare întregi. În măsura în care se poate imagina, s-ar putea înființa o clinică doar de neurochirurgie, lîngă un centru medical. Ridică din umeri. Înțelegi ce vreau să spun.

– Da, dar dacă te implici atît, nu-i așa că nu vei mai avea timp pentru sala de operații? Va trebui să fii administrator.

– Este posibil, spuse ea. Problema este moștenirea care constituie o provocare. Trebuie să-mi folosesc imaginația, așa cum se spune.

Michael aprobă din cap.

– Înțeleg ce spui, răspunse el. Dar au de gînd să-ți facă neplăceri?

– În ultimă instanță, da. Dar nu are importanță. Cînd voi fi gata să încep, nu va mai conta. Voi face schimbările cît de ușor și de abil voi putea.

– Ce schimbări?

– Repet, este prea devreme. Încă nu sînt gata să-ţi întocmesc un plan final. Dar mă gîndesc la un centru medical de neurologie aici, în New Orleans, cu cel mai bun echipament şi laboratoare de cercetare de sine stătătoare.

– Dumnezeule, nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva.

– Pînă acum, nu am avut niciodată cea mai mică şansă de a inaugura un program de cercetare asupra căruia să am control complet – ştii cum e, să stabileşti obiectivele, normele, bugetul. Avea privirea pierdută. Cel mai important lucru este să gîndesc în funcţie de *dimensiunea* moştenirii. Şi să gîndesc cu mintea mea.

Era tulburat şi nu ştia de ce. Simţise ceva rece pe spate, apoi pe gît.

– Nu ar fi asta izbăvirea, Michael? Dacă moştenirea familiei Mayfair ar fi folosită pentru a vindeca? Cu siguranţă îţi dai seama. De la Suzanne şi Jan van Abel, chirurgul, la marele şi noul centru medical, construit, bineînţeles, pentru a salva vieţi omeneşti.

Stătea acolo cugetînd, incapabil să răspundă.

Ridică puţin din umeri şi îşi duse mîinile la tîmple.

– Sînt atît de multe de studiat, spuse ea, atît de multe de învăţat. Nu vezi continuitatea?

– Da, continuitatea, spuse el încet.

Era la fel de sigur de continuitate aşa cum era de clipa cînd se trezise la spital după înec – totul se lega. M-au ales pentru cine eram şi totul se leagă...

– Totul este posibil, spuse ea, urmărindu-i cu atenţie reacţia. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii îi străluceau.

– Aproape perfect, spuse el.

– Atunci de ce arăţi aşa? Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu.

– Michael, nu te mai gîndi la fantomele acelea. Nu te mai gîndi la oamenii invizibili din cer care ne dau sens vieţii noastre. Nu există fantome în pod! Gîndeşte pentru tine!

– Asta fac, Rowan. Nu te înfuria. Este o idee extraordinară. Nu ştiu de ce mă nelinişteşte. Ai puţină răbdare cu mine, iubito. Aşa cum ai spus, visele noastre trebuie să fie proporţionale cu posibilităţile. Iar acum mă depăşeşte puţin situaţia.

– Tot ceea ce trebuie să faci este să mă asculţi şi să mă laşi să gîndesc cu voce tare.

– Sînt alături de tine, Rowan. Mereu. Cred că este grozav.

– Îţi este greu să-ţi formezi o idee, sublinie ea. Înţeleg. Şi mie mi-a fost greu la început. Dar blestemaţii ăia de bani sînt acolo, Michael. Este ceva întru totul respingător în legătură cu mormanul acela de bani. De-a lungul a două generaţii, avocaţii au controlat averea permiţîndu-i să se îngraşe şi să se înmulţească ca un monstru.

– Da, ştiu.

– Cu mult timp în urmă, au pierdut din vedere faptul că era proprietatea unei singure persoane. Îşi aparţine sieşi într-un mod îngrozitor, este mai mare decît ar trebui să deţină sau să controleze orice fiinţă omenească.

– Mulţi ar fi de acord cu tine.

Dar nu-şi putea scoate din minte imaginea cu el zăcînd pe patul de spital din San Francisco şi crezînd că viaţa are sens, că tot ce făcuse sau fusese vreodată urma să fie îndreptat.

– Da, totul va fi îndreptat, spuse el. Nu-i aşa?

Atunci de ce avea în minte mormîntul, cu cele douăsprezece cripte şi uşa de deasupra, numele Mayfair gravat cu litere mari şi florile care se veştejeau în arşiţa sufocantă?

Făcu un efort să alunge gîndul şi se orientă către lucrul pe care ştia să-l facă cel mai bine. Privind-o, s-a gîndit cum o va

atinge, dar a rezistat impulsului, deşi era la doar cîţiva centimetri de el şi era aproape sigur dispusă să fie atinsă.

Mergea. Un butonaş a fost acţionat în mecanismul nemilos numit creier. Se gîndea la picioarele ei goale în lumina veiozei şi la sînii ei delicaţi şi plini sub halatul scurt din mătase.

Sînii i s-au părut întotdeauna un miracol, iar cînd îi atingi sau îi sugi par cu desăvîrşire prea seducători pentru a fi mai mult decît ceva trecător – aştepţi să ţi se topească în gură, ca şerbetul sau frişca. De aceea erau acolo, zi de zi, aşteptîndu-te şi, în ceea ce îl privea, făceau parte din necunoscutele sexului feminin. Asta era toată ştiinţa pe care o cunoştea. S-a aplecat, şi-a lipit buzele de gîtul ei şi a mîrîit încet, hotărît.

– În sfîrşit ai făcut-o, şopti ea.

– Ei bine, e momentul, spuse el cu aceeaşi voce profundă. Ce-ai zice dacă te-aş duce în braţe în pat?

– Ar fi minunat. Nu ai mai făcut-o de cînd am fost împreună prima dată.

– Cristoase! Cum am putut fi atît de neatent! Ce fel de bărbat de modă veche sînt eu? Cu braţul stîng pe sub coapsele ei mătăsoase şi fierbinţi, i-a cuprins umerii cu braţul drept, sărutînd-o în timp ce o ridica, foarte bucuros în sinea lui că nu şi-a pierdut echilibrul. O avea – uşoară, lipită de el, supusă şi emoţionată. O nimica toată să o ducă în pat.

Marţi, muncitorii de la firma de aer condiţionat au început să lucreze. Erau suficiente acoperişuri de balcon pentru fiecare aparat de aer condiţionat. Joseph, decoratorul, luase toată mobila franţuzească care trebuia reparată. Toată mobila veche din dormitoare, din perioada cînd exista plantaţia, nu avea nevoie decît să fie lustruită, iar femeile de serviciu puteau face asta.

Zidarii terminaseră dormitorul din faţă. Zugravii izolaseră zona cu folii din plastic astfel încît să lucreze curat, în ciuda

prafului din restul casei. Rowan alesese un bej deschis ca şampania pentru pereţii dormitorului şi alb pentru tavan şi tîmplărie. Veniseră şi oamenii să ia măsura scărilor pentru covoare. În sufragerie, parchetarii raşchetau podeaua unde, dintr-un motiv sau altul, fumir din stejar fusese pus peste vechiul pin, care avea nevoie doar de un strat proaspăt de lac.

Michael verificase chiar el coşurile de pe acoperiş. Şemineele din bibliotecă şi din salonul dublu, care ardeau cu lemne, erau în stare bună de funcţionare. Restul şemineelor fuseseră demult trecute pe gaz, iar unele dintre ele erau închise. Au hotărît să schimbe arzătoarele cu unele mai atractive, care să semene cu un foc de cărbuni.

Între timp, instalaţia din bucătărie fusese înlocuită în întregime. Vechile blaturi din lemn ale mobilierului fuseseră curăţate. Urmau să fie date cu lac pînă la sfîrşitul săptămînii următoare.

Rowan s-a aşezat cu picioarele încrucişate pe podeaua din salon, împreună cu decoratorul, înconjuraţi de mostre de material în culori strălucitoare. A ales mătase bej pentru draperiile din camera din faţă. Dorea un damasc de culoare mai închisă pentru sufragerie, care să se asorteze cu picturile murale ceva mai palide. Sus totul urma să fie vesel, în culori deschise.

Michael a examinat cu atenţie cataloagele cu mostre de parchet şi duşumele şi a ales tonuri calde de piersică pentru etajul inferior, bej închis pentru sufragerie, ceea ce va face să scoată în evidenţă picturile murale, şi alb pentru bucătărie şi cămări. A cerut costul manoperei de la muncitorii care spălaseră geamurile şi de la firmele care curăţaseră candelabrele. Pendula din salon fusese şi ea reparată.

Pînă vineri dimineaţă, menajera lui Beatrice, Trina, cumpărase aşternuturi noi pentru camerele de la etaj, inclusiv perne şi cuverturi, iar lenjeriile fuseseră împăturite şi puse în şifoniere şi în comode. Reţeaua de conducte din pod era gata. Vechiul tapet

din camera lui Millie fusese dat jos, ca şi cel din camera Carlottei, precum şi cel din camera mamei ei, iar zidarii aproape terminaseră pregătirea pereţilor pentru a fi zugrăviţi.

Sistemul de alarmă fusese, de asemenea, instalat, inclusiv senzorii de fum, asigurarea ferestrelor, iar legătura cu serviciul de ambulanţă era rezolvată.

Între timp, o altă echipă de zugravi lucra în salon.

Singurul incident din ziua aceea a fost cearta lui Rowan, prin telefon, din timpul prînzului, cu doctorul Larkin din San Francisco. Ea i-a spus că îşi ia o vacanţă prelungită. El a simţit că ea îi înşeală încrederea. O moştenire şi o casă extravagantă în New Orleans o ademeniseră departe de adevărata ei vocaţie. Era clar că formularea ei nu tocmai clară în legătură cu scopul şi viitorul ei n-au făcut decît să-l întărîte. În cele din urmă, a scos-o din fire. Nu întorcea spatele muncii sale de-o viaţă. Vedea noi orizonturi, iar cînd va dori să discute cu el despre asta, îl va anunţa.

Cînd a închis telefonul era epuizată. Nici măcar nu se va întoarce în California pentru a vinde casa din Tiburon.

– Mă ia cu fiori numai cînd mă gîndesc, spuse ea. Nu ştiu de ce mă simt atît de puternică. Nu mai vreau să mai văd locul acela niciodată. Nu-mi vine să cred că am scăpat. Ar trebui să mă ciupesc ca să fiu sigură că nu visez.

Michael înţelegea; cu toate acestea, a sfătuit-o să nu vîndă casa pînă cînd nu trece o anumită perioadă de timp.

Ea a ridicat din umeri. Ar fi vîndut-o mîine, dacă nu ar fi fost închiriată doctorului Slattery, cel care îi ţinea locul în San Francisco. În schimbul unei chirii mici şi a renunţării la o garanţie, Slattery fusese de acord să pună în cutii lucrurile personale din casă şi să le expedieze cu vaporul în sud. Ryan aranjase să le pună într-un depozit.

– Cutiile acelea vor sta acolo nedeschise timp de douăzeci de ani, spuse el.

Vineri, în jurul orei două, Michael şi Rowan s-au dus la dealerul de Mercedes-Benz, pe St. Charles Avenue. Era o misiune amuzantă. Se afla în acelaşi corp de clădiri cu hotelul. Cînd era mic şi se întorcea acasă de la vechea bibliotecă de la Lee Circle, intra în marele salon de prezentare, deschidea portierele maşinilor germane extraordinar de frumoase şi le privea cu admiraţie pînă cînd îl observa vînzătorul. Nu-l deranja să vorbească despre asta. De fapt, avea cîte o amintire despre fiecare clădire pe lîngă care treceau, îşi amintea tot ceea ce făcuse.

S-a mulţumit doar să privească, amuzat în sinea lui, cum Rowan completează un cec pentru două maşini – una mică, decapotabilă, elegantă, 500SL, cu două locuri, şi un sedan foarte elegant, cu patru portiere. Ambele de culoare crem, cu tapiţerie din piele caramel.

Cu o zi înainte, chiar el alesese o dubiţă în stil american, simplă, lucioasă şi luxoas, în care putea pune tot ce dorea, dar silenţioasă şi rapidă, confortabilă, cu aer condiţionat şi radio. L-a amuzat faptul că Rowan nu considera nimic deosebit în cumpărarea acestor maşini. Nici măcar nu i se păruse interesant.

Rowan l-a rugat pe vînzător să-i livreze sedanul pe First Street, să intre în curte pe poarta din spate şi să lase cheile la Pontchartrain. Vor pleca cu maşina decapotabilă.

Ieşiră din salonul de prezentare direct pe St. Charles Avenue, spre mulţimea din faţa hotelului.

– Să plecăm în weekend-ul ăsta, spuse ea. Să uităm de casă şi de familie.

– Deja? întrebă el. Visa să ia unul dintre vapoarele de pe fluviu şi să plece într-o croazieră în seara aceea.

– Să-ţi spun de ce. Am făcut o descoperire interesantă, anume că cea mai bună şi cea mai albă plajă din Florida este la mai puţin de patru ore de aici. Ştiai asta?

– Aşa este.

– Sînt cîteva case de vînzare într-un oraş din Florida, numit Destin, iar una dintre ele are propriul ponton pentru ambarcaţiuni. Am aflat de ele de la Wheatfield şi Beatrice. Wheatfield şi Pierce merg la Destin în vacanţa de primăvară. Beatrice merge mereu. Ryan a dat telefon în numele meu agentului imobiliar. Ce spui?

– Bine, de ce nu?

Altă amintire, gîndi Michael. Vara aceea, cînd el avea cincisprezece ani, şi familia a mers cu maşina spre acele plaje foarte albe de pe fîşia îngustă de pămînt a Floridei. Apa verde sub apusul însîngerat. Se gîndise la asta în ziua înecului, aproape cu o oră înainte să o întîlnească pe Rowan Mayfair.

– N-am ştiut că sîntem atît de aproape de Golful Mexic, spuse ea. Golful chiar e o chestie. Vreau să spun, ca Oceanul Pacific, e un loc bun de navigat.

– Ştiu, rîse. Recunosc apa bună de navigat cînd o văd. Se opri.

– Păi, abia aştept să văd Golful.

– Bineînţeles.

– N-am mai fost în Golf de cînd eram în liceu şi am mers în Marea Caraibelor. Dacă este la fel de cald pe cît îmi amintesc...

– Cu siguranţă merită să facem o călătorie.

– Ştii, poate reuşesc să pun pe cineva să aducă pe *Sweet Christine* aici sau, mai bine, să cumpăr o barcă nouă. Ai fost vreodată în croazieră în Golf sau în Marea Caraibelor?

– Nu, negă el din cap. Trebuia să-mi dau seama după ce am văzut casa aceea din Tiburon.

– Doar pentru cîteva ore, Michael, spuse. Vino, nu ne va lua mai mult de un sfert de oră să împachetăm.

Ultima oprire a fost acasă.

Eugenia era la masa din bucătărie, lustruind toată vesela de argint din sertare.

– Este o bucurie să vezi cum locul ăsta își revine, spuse ea.

– Da, nu-i așa? confirmă Michael. Își puse ușor brațul pe după umărul ei slab. Ce ar fi să te muți în vechea ta cameră, Eugenia? Vrei?

O, da, a spus că-i va face plăcere. Va sta și în weekend-ul acesta, bineînțeles. Era prea bătrînă pentru toți copiii din casa fiului ei. Țipa prea mult la copiii aceia. Va fi fericită să se întoarcă. Da, încă are cheile.

– Dar aici nu-ți trebuie niciodată chei, le spuse ea.

Zugravii munceau la ultimul etaj. Echipa din curte urma să stea pînă la lăsarea întunericului. Dart Henley, mîna dreaptă a lui Michael, a acceptat bucuros să supravegheze totul în weekend. Nici o grijă.

– Uite, piscina este aproape gata, remarcă Rowan. Într-adevăr, era gata în interior, se făceau ultimele retușuri.

Dalele de piatră fuseseră curățate de buruieni, trambulinele reparate iar bordurile din calcar se vedeau acum prin toată grădina. Capra de la trăsură fusese scoasă; scaune și mese vechi din fontă fuseseră descoperite în tufișuri. Iar treptele de piatră care coborau de la veranda închisă fuseseră descoperite, ceea ce dovedea că înaintea lui Deirdre aceasta fusese deschisă. Cîndva se putea ieși pe ușa salonului, pe aleea din dale, spre pajiște.

– Ar trebui să o lăsăm așa, Rowan. E nevoie să fie deschisă, a spus Michael. Și apoi, avem veranda aceea micuță închisă de la bucătărie, în spate. Au închis deja acolo. Vino să vezi.

– Crezi că poți fugi mereu? întrebă Rowan. Îi aruncă cheile de la mașină. De ce nu conduci? întrebă ea. Cred că ești neliniștit din cauza stilului meu de a conduce.

– Doar cînd treci prin intersecții în plină viteză și oprești la indicatoare frînînd brusc, spuse el. Vreau să spun că devin nervos cînd încalci două reguli de circulație în același timp.

– Bine, frumosule, atîta timp cît ajungem acolo în patru ore.

Privirã pentru ultima datã casa. Lumina de aici semãna cu aceea din Florenţa, în privinţa asta, ea avea dreptate. Faţada sudicã teducea cu gîndul la un vechi palat italian. Totul mergea atît de bine.

Simţi o durere ciudatã, un val de tristeţe şi de purã fericire.

Sînt aici, cu adevãrat aici, îşi spuse în tãcere. Nu mai visez la asta din depãrtare, ci chiar de aici. Viziunile îi pãreau îndepãrtate, şterse şi ireale. Nu mai avusese de mult nici o viziune.

Dar Rowan aştepta, la fel şi plaja curatã, cu nisip alb, din sud. O mare parte din lumea sa veche, minunatã, se refãcea. Deodatã i-a trecut prin minte cã ar fi plãcut sã facã dragoste cu ea într-un alt pat.

TREIZECI ŞI ŞASE

Intrară în oraşul Fort Walton, Florida, la ora opt, după ce ieşiră cu greu din Pensacola. Toată lumea pornise către plajă în seara aceea, bară la bară. Continuarea spre Destin însemna asumarea riscului de a nu mai găsi camere la hotel.

Aşa cum stăteau lucrurile, vechea aripă de la Holiday Inn era singurul loc unde puteau dormi. Nici cu toţi banii din lume nu puteai lua un apartament în hotelurile de lux. Iar orăşelul în dezordine, cu toate semnele de circulaţie luminate, era mic, oarecare, deprimant, cu o şosea sărăcăcioasă.

Camera însăşi părea aproape insuportabilă, urît mirositoare şi slab luminată, cu mobilă uzată şi paturi cu saltele pline de cocoloaşe. Dar îşi puseră costumele de baie, ieşiră pe uşa din sticlă de la capătul coridorului şi se duseră pe plajă.

Lumea se întindea înaintea lor, caldă şi minunată, sub cerul plin de stele strălucitoare. Pînă şi verdele lucios al apei era vizibil în lumina lunii. Briza era caldă. Chiar mai blîndă decît briza din New Orleans. Iar nisipul de sub tălpile lor era extraordinar de alb şi fin ca zahărul.

Porniră pe plajă. O clipă, lui Michael aproape nu-i veni să creadă că apa avea o temperatură atît de plăcută, că era atît de limpede, de blîndă şi de strălucitoare, cînd se rotea în jurul gleznelor sale. Dintr-o dată se văzu la Ocean Beach, pe celălalt mal al continentului, cu degetele îngheţate, cu vîntul aspru al

Pacificului biciuindu-i fața, gîndindu-se exact la acest loc de sub cerul înstelat, aproape de neînchipuit.

De-ar putea cuprinde toate acestea, să le strîngă și să le păstreze în sufletele lor, să izgonească tot ce era întunecat, care era pus în cale, stătea în așteptare și care, cu siguranță, se va arăta.

Rowan se aruncă în apă. Rîse încetișor. Îl lădău un brînci, iar el căzu în valurile mici și calde de lîngă ea. Stînd în coate, lăsă apa să-i scalde fața.

Înotară împreună, lovind încet apa prin valurile blînde, atingînd fundul cu picioarele. Ajunseră unde apa era mai adîncă și le venea pînă la umeri.

Dunele albe de nisip de pe plajă străluceau ca zăpada în lumina lunii iar în depărtare hotelurile mari, luminate, luceau slab, tăcute, sub cerul plin de stele. O îmbrățișă pe Rowan, simțindu-i mîinile și picioarele ude lipite de el. Lumea părea incredibilă – ceva doar închipuit și rostit, fără sfîrșit, fără supărări, fără violuri sufletești sau trupești.

– Aici e paradisul, spuse ea. Doamne, Michael, ai mai pleca vreodată? Se îndepărtă de el fără să aștepte vreun răspuns și începu să înoate repede către orizont.

Rămase pe loc privind cerul, căutînd constelația Orion, cu salba sa de bijuterii. Nu-și amintea să fi fost vreodată atît de fericit. Nimeni nu-l mai făcuse atît de fericit. Nimeni nu-i mai dăruise clipe atît de fericite – atîta prospețime, frumusețe și căldură maternă.

Da, înapoi, în locul căruia îi aparțin, cu ea alături, altceva nu mă interesează. Nu acum... gîndi el.

Petrecură ziua de sîmbăta vizitînd proprietățile disponibile. O mare parte din faleză, de la Fort Walton pînă la Seaside era ocupată fie de marile stațiuni, fie de ansambluri de locuințe. Proprietățile individuale erau puține și foarte scumpe.

În jurul orei trei, intrară în „casă" – o construcție modernă, spartană, cu tavanul jos și pereți albi, sobri. Ferestrele dreptunghiulare transformau priveliștea într-un șir de tablouri înrămate. Linia orizontului împărțea tablourile exact în două. Li s-a explicat că jos, sub balcon, sînt dune care trebuie conservate, întrucît apără de valurile înalte cînd vine uraganul.

Merseră pe un dig lung, deasupra dunelor, și coborîră pe treptele deteriorate, din lemn, direct pe plajă. În lumina orbitoare a soarelui totul era curat, de o puritate inimaginabilă. Apa era o minunată spumă verzuie.

Departe, pe plajă, înspre celălalt capăt, construcțiile înalte stricau panorama cu turnurile lor albe, aparent la fel de curate și de geometrice ca și căsuța. Stîncile, piscurile și copacii specifici Californiei lipseau cu desăvîrșire. Cadrul era total diferit – evoca insulele grecești, în ciuda monotoniei, un peisaj cubist cu lumini orbitoare și construcții ascuțite.

Lui Michael îi plăcea. Îi spuse și ei imediat, da, îi plăcea cu adevărat, iar casa asta era numai bună.

Mai presus de toate, îi plăcea contrastul cu vegetația bogată din New Orleans. Casa era bine construită, cu pardoseală din ceramică de culoarea coralului și covoare groase, cu bucătăria din oțel inoxidabil. Da, cubistă și rigidă. Inexplicabil de frumoasă în felul ei.

Singura dezamăgire a lui Rowan era că barca nu putea fi andocată acolo, că va trebui să meargă cu mașina cîțiva kilometri pînă la portul de ambarcațiuni și să scoată barca în Golf din portul Destin. Dar problema nu era grozav de supărătoare pusă în balanță cu desfătarea oferită de această întreagă întindere a unei plaje intacte.

În timp ce Rowan și agentul imobiliar transcriau în formă completă oferta de cumpărare, Michael ieși pe debarcader. Își puse mîna streașină la ochi și privi cu atenție apa. Încercă să

simtă starea de liniște pe care i-o dădea, care, cu siguranță, avea legătură cu căldura și strălucirea profundă a culorilor. Privind retrospectiv, îi părea că în San Francisco culorile fuseseră mereu ușor cenușii și de aceea cerul era întotdeauna pe jumătate ascuns de ceață, de pîcla deasă sau de nori.

Nu putea stabili o legătură între priveliștea marină luminoasă și Pacificul rece și gri, sau cu amintirile sale puține și îngrozitoare despre cum fusese luat cu elicopterul cînd fusese salvat; se vedea zăcînd înghețat și rănit pe targă, cu hainele rupte. Erau plaja și apa lui iar ele nu-i vor face rău. La naiba, ar fi plăcut să fie pe *Sweet Christine* aici. Trebuia să recunoască faptul că i se cam făcea rău numai gîndindu-se la asta.

Tîrziu, după-amiază, au luat masa într-un mic restaurant cu specific pescăresc lîngă portul din Destin, foarte gălăgios și rustic, cu bere în pahare din plastic. Peștele proaspăt era mai mult decît bun. Apusul soarelui i-a găsit pe plaja din fața motelului, întinși pe scaunele șubrede din lemn. Michael nota ceva în carnetul său, gîndindu-se la treburile de acasă. Rowan dormea, pielea ei bronzată, aproape neagră, atrăgea atenția, mai ales după timpul petrecut în aer liber cu o săptămînă înainte și după această oră petrecută pe plaja fierbinte. Avea șuvițe de păr blond deschis. Și-a dat seama cu durere că era încă foarte tînără.

O trezi cu blîndețe cînd soarele aproape că se scufunda în apă. Extraordinar de mare și roșu, ca sîngele, lăsase o urmă colorată pe marea strălucitoare, de smarald.

În cele din urmă, închise ochii, era prea mult. Simți briza ciufulindu-i părul și își dădu seama că trebuie să-și revină, încet, încet.

În aceeași seară, la ora nouă, după ce au mîncat copios la restaurantul din golf, au primit un telefon de la agentul imobiliar. Oferta lui Rowan fusese acceptată fără probleme. Mobila din răchită și din lemn vopsit era inclusă în preț. Le rămînea totul:

accesoriile şemineelor, vasele. Vor prezenta actele de proprietate şi vor încheia actele de vînzare-cumpărare cît mai curînd posibil. Probabil, va putea cere cheile peste două săptămîni.

Duminică după-amiază au vizitat portul turistic din Destin. Oferta de bărci era formidabilă. Dar Rowan dorea încă să trimită după *Sweet Christine*. Dorea o ambarcaţiune în stare să înfrunte marea. Iar acolo nu era nici una care să o întreacă în extravaganţă şi rezistenţă.

Era tîrziu cînd au pornit spre casă. La radio se transmitea Vivaldi şi au văzut apusul din maşină, gonind de-a lungul golfului Mobile. Cerul părea nemărginit, luminat, strălucind magic dincolo de fîşia nesfîrşită de nori întunecaţi. Mirosul ploii era amestecat cu aerul cald.

Acasă. Locul căruia îi aparţin. Unde cerul este aşa cum îl ştiu. Locul meu natal pentru totdeauna. Unde aerul îmi este prieten.

Pe interstatală traficul curgea repede şi tăcut; Mercedesul jos şi comod mergea foarte bine la o sută şi douăzeci de kilometri la oră. Muzica despica aerul cu acordurile sale înalte de vioară. În cele din urmă soarele s-a ascuns după o fîşie de plajă aurie. Ţinuturile întunecate cu păduri şi mlaştini i-au închis ca într-un cerc cînd au intrat în viteză în Mississippi, maşinile cu optsprezece roţi huruind pe lîngă ei iar luminile oraşelelor pîlpîind o clipă, apoi dispărînd, ca şi cum lumina s-a stins pentru totdeauna.

Aveau ceva de pierdut faţă de peisajul californian? a întrebat-o el. Stîncile şi dealurile gălbejite?

Rowan privea cerul, aşa cum făcea şi el.

– Acolo n-ai să vezi niciodată, astfel, cerul. Nu, spuse ea moale.

Nu pierduse nimic. Avea de gînd să navigheze în ape calde.

După lăsarea întunericului, cînd tot ceea ce vedeau era doar lumina roşie a farurilor, Rowan spuse:

– Sîntem în luna de miere, nu-i aşa?

– Cred că da.

– Vreau să spun că este partea plăcută înainte de a-ţi da seama ce fel de persoană sînt cu adevărat.

– Cum eşti tu cu adevărat?

– Vrei să strici luna noastră de miere?

– Nu o voi strica. O privi în treacăt. Rowan, despre ce vorbeşti? Nici un răspuns. Ştii că eşti singura persoană din lume pe care o cunosc cu adevărat în acest moment. Eşti singura cu care literalmente nu mă port cu mănuşi. Ştiu mai mult decît îţi dai seama, Rowan.

– Ce m-aş face fără tine? şopti ea, lipindu-se de scaun şi întinzîndu-şi picioarele lungi.

– Adică?

– Nu ştiu. Dar am găsit ceva.

– Mi-e teamă să întreb.

– El nu se va arăta pînă cînd nu va fi gata.

– Ştiu.

– Te vrea aici, chiar acum. Stă ascuns pentru tine. Ţi s-a arătat în prima noapte doar că să te amăgească.

– Îmi dă fiori. De ce este atît de dornic să te împartă?

– Nu ştiu. I-am dat de multe ori ocazia, dar nu s-a arătat. Se întîmplă lucruri ciudate, nebuneşti, dar nu sînt niciodată sigură...

– Ce fel de lucruri?

– O, nu merită să mai vorbim despre asta. Eşti obosit. Doar că nu vreau ca el să fie aici, cu noi, acum, cînd purtăm această conversaţie. Am sentimentul că va veni destul de curînd.

Tîrziu în noapte, Michael s-a trezit singur în patul de hotel. A găsit-o în living. Şi-a dat seama că plîngea.

– Rowan, ce este?

– Nimic, Michael. Nimic decît ceea ce i se întîmplă unei femei o dată pe lună, a spus ea zîmbind forţat, puţin amar.

Doar că... ei bine, poate mă crezi nebună, dar speram să fiu însărcinată.

A luat-o de mînă, neştiind dacă era cel mai bine să o sărute. Era, de asemenea, dezamăgit, dar, mai important, era fericit că ea, de fapt, dorea să aibă un copil. În tot acest timp, îi fusese teamă să o întrebe ce simte în legătură cu acest lucru. Iar propria lui indiferenţă îl îngrijora.

– Ar fi fost minunat, iubito, spuse el. Minunat.

– Aşa crezi? Ai fi fost fericit?

– Bineînţeles.

– Michael, s-o facem, atunci. Să ne căsătorim.

– Rowan, nimic nu m-ar face mai fericit, a spus el, simplu. Dar eşti sigură că este ceea ce tu îţi doreşti?

Ea zîmbea atotştiutoare..

– Michael, nu scapi de asta, spuse ea, cu privirea uşor încruntată, totuşi veselă. Ce rost mai are să aşteptăm?

Nu s-a putut abţine să nu rîdă.

– Dar Mayfair Unlimited, Rowan? Verii şi compania. Ştii ce vor spune, iubito!

Ea scutură din cap, zîmbind ca şi înainte.

– Vrei să asculţi ce am de spus? Sîntem nebuni dacă nu o facem.

Încă avea ochii roşii, dar faţa era liniştită şi era atît de plăcut să o priveşti şi atît de delicată la atingere. Atît de deosebită în comparaţie cu persoanele pe care le cunoscuse vreodată, le iubise sau doar la care visase.

– Eu vreau să ne căsătorim, şopti el. Dar am patruzeci şi opt de ani, Rowan. M-am născut în acelaşi an cu mama ta. Da, vreau din toată inima. Dar trebuie să mă gîndesc la tine.

– Să facem nunta în casa din First Street, Michael, spuse ea încet, cu glasul răguşit, cu ochii mijiţi. Ce crezi? N-ar fi perfect? Pe pajişte.

Perfect. Ca şi planul pentru construirea spitalelor din moştenirea familiei Mayfair. Perfect.

Nu înţelegea de ce ezită. Nu putea rezista. Totuşi era prea bine ca să fie adevărat, de fapt, prea minunat, sinceritatea şi iubirea ei, mîndria pe care o genera în el – aceea că tocmai această femeie dintre toate femeile are nevoie de el şi-l iubeşte la fel cum el are nevoie de ea şi o iubeşte.

– Verii tăi vor redacta toate documentele necesare pentru a te proteja... ştii tu, casa, moştenirea. Toate astea.

– Este de la sine înţeles. Un lucru atrage altul după sine, cam aşa ceva. Probabil că vor născoci o mulţime de acte de tot felul.

– Voi semna pe linia punctată.

– Michael, actele efectiv nu înseamnă nimic. Ce e al meu e şi al tău.

– Dar eu pe tine te vreau, Rowan.

Ea s-a luminat la faţă, şi-a apropiat genunchii, întorcîndu-se pe canapea cu faţa la el, s-a aplecat şi l-a sărutat.

Deodată şi-a dat seama, era minunat. Să se însoare cu Rowan. Promisiunea categorică a unui copil. Acel gen de fericire îi era atît de necunoscută, încît aproape că îi era frică. Aproape. Dar nu întru totul.

Părea lucrul cel mai important pe care trebuiau să-l facă cu orice preţ. Să păstreze ce aveau şi ce doreau împotriva curentului întunecat care îi adusese împreună. Iar cînd s-a gîndit la anii care urmau – la toate variantele simple sau sfîşietor de importante – fericirea sa a fost prea mare pentru a putea fi exprimată.

Avea destulă minte ca să nu încerce măcar. După cîteva clipe de tăcere şi-a amintit frînturi de poezie, vorbe goale care cu greu puteau reflecta mulţumirea, exact cum ciobul de sticlă reflectă lumina. L-au părăsit. Era mulţumit şi pustiu, plin doar de iubire mută.

S-au privit în deplină înţelegere. Probleme cum ar fi eşecul, graba, tot ceea ce ţinea de viaţă nu mai contau. Tăcerea din ea vorbea cu tăcerea din el.

Cînd au intrat în dormitor, Rowan a spus că vrea să-şi petreacă noaptea nunţii acasă, apoi să meargă în Florida în luna de miere. Nu era cel mai bun mod de a rezolva situaţia? Să-şi petreacă noaptea nunţii sub acel acoperiş şi să plece pe nesimţite după aceea.

Bineînţeles, muncitorii ar putea termina dormitorul din faţă în cîteva săptămîni.

– Îţi garantez, a spus el.

În patul acela vechi din camera din faţă. Aproape că o şi auzea pe fantoma lui Belle zicînd: „Ce bine de voi doi".

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Ceva îi tulbura somnul, aşa că se mişcă, se întoarse şi îşi puse mîna pe spatele lui. Îşi băgă genunchii sub ai lui, calzi şi confortabili. Aerul condiţionat era aproape la fel de blînd ca şi briza din golf, din Florida. Ce o trăgea de gît, încurcîndu-i părul şi provocîndu-i durere? Se mişcă pentru a-l îndepărta şi pentru a-şi elibera părul. Ceva rece o apăsa pe piept. Nu-i plăcea.

Se întoarse pe spate, pe jumătate visînd, din nou, că se afla în sala de operaţii şi că era cea mai grea operaţie. Trebuia să prevadă totul cu atenţie – să-şi conducă mîinile cu mintea – ordonînd sîngelui să nu curgă, ţesuturilor să se vindece. Iar bărbatul stătea întins, deschis de jos pînă în vîrful capului, toate organele lui erau expuse, palpitînd, roşii, extrem de mici, aşteptînd ca ea să le mărească.

– Este prea mult, nu pot face asta, spuse ea. Sînt medic neurochirurg, nu vrăjitoare!

Îi vedea fiecare vas de sînge din picioare şi braţe, de parcă era un manechin din plastic străbătut de la un capăt la celălalt de fire roşii, folosit pentru a preda copiilor circulaţia sîngelui. Picioarele îi tremurau. Erau şi ele prea mici. Îşi mişca degetele, încercînd să le facă să crească. Era foarte alb la faţă, dar o privea.

Ceva o trase iar de păr. Îl îndepărtă din nou iar de data asta îl prinse cu degetul – ce era, un lanţ?

Nu voia să întrerupă visul. Acum ştia că-i un vis, dar voia să vadă ce se va întîmpla cu bărbatul şi cum se va termina operaţia.

– Doctore Mayfair, pune jos bisturiul, spunea Lemle. Nu mai ai nevoie de el.

– Nu, doctore Mayfair, spunea Lark. Nu poţi să-l foloseşti aici.

Aveau dreptate. Era dincolo de limitele cruzimii ca şi lama de oţel a bisturiului. Nu era vorba de operaţie, ci de refacere. Se uita fix la corpul deschis iar organele lui delicate tremurau precum plantele, exact ca irisul hidos din grădină. Mintea ei lucra foarte repede, controlînd celulele, în timp ce explica situaţia tinerilor doctori. „Vedeţi, sînt suficiente celule, de fapt, sînt din abundenţă. Cel mai important lucru este să le asigurăm un ADN mai bun, ca să spunem aşa, un stimulent nou, neaşteptat, pentru a-i aduce organele la dimensiunea normală." Iată, operaţia s-a închis, organele ajungînd la mărimea normală, bărbatul a întors capul, iar ochii lui s-au deschis şi s-au închis repede, ca cei ai unei păpuşi.

Aplaudau cu toţii şi, ridicînd ochii, era uimită să vadă că erau cu toţii olandezi, adunaţi la Leiden; pînă şi ea purta pălărie mare, neagră, şi robă cu mîneci largi; era un tablou de Rembrandt, bineînţeles, *Ora de anatomie*, şi de aceea corpul era atît de curat, deşi nu-şi putea explica de ce vede prin el.

– Dar tu ai har, copila mea, eşti vrăjitoare, spunea Lemle.

– Aşa este, confirma Rembrandt, un bătrîn foarte agreabil. Stătea în colţ, cu capul într-o parte, cu părul roşcat şi rărit din cauza vîrstei.

– Să nu te audă Petyr, zicea ea.

– Rowan, scoate smaraldul, spunea Petyr. Stătea la picioarele mesei. Dă-l jos, Rowan, îl ai la gît. Scoate-l!

Smaraldul?

Deschise ochii. Visul se pierdu ca un văl întins de mătase care, deodată, se lasă şi se strînge. În jurul ei întunericul prinse viaţă.

Foarte încet, recunoscu obiectele din jur. Uşa de la toaletă, masa de lîngă scaun, Michael, dragul ei Michael, care dormea lîngă ea.

Simți rece pe pieptul dezgolit, apoi ceva prins în păr și atunci știu ce este.

– O, Doamne! Își acoperi gura cu mîna stîngă, nu înainte de a scăpa un țipăt ușor. Îl smulse de la gît cu mîna dreaptă, ca pe o insectă dezgustătoare.

Se așeză în capul oaselor și se aplecă, privind fix în palmă. Părea un cheag de sînge verzui. I se opri respirația cînd văzu că rupsese lanțul cel vechi iar mîna îi tremura necontrolat.

O auzise Michael țipînd? Nu se mișcă nici cînd se sprijini de el.

– Lasher! șopti ea privind în sus, de parcă l-ar fi putut găsi printre umbre. Vrei să mă faci să te urăsc! rosti șuierător printre dinți. Timp de o secundă visul reveni, de parcă vălul mai fusese coborît încă o dată. Toți doctorii plecau de lîngă masa de operație.

– Bravo, Rowan. Nemaipomenit, Rowan.

– O epocă nouă, Rowan.

– Pur și simplu, un miracol, draga mea, spunea Lemle.

– Aruncă-l, Rowan, zicea Petyr.

Aruncă smaraldul în direcția picioarelor patului. Căzu undeva pe hol, pe covor, cu un zgomot slab, înfundat.

Își puse mîinile pe față apoi, cu înfrigurare, își atinse gîtul și sînii de parcă lucrul acela groaznic lăsase în urmă un strat de praf sau funingine.

– Te urăsc pentru asta, șopti iar în întuneric. Asta vrei?

I se păru că aude un suspin și un foșnet în depărtare. Prin ușa îndepărtată a holului de-abia putea vedea perdeaua din camera de zi luminată din stradă, mișcîndu-se de parcă un curent ușor o ondulase; nu-i așa că acela era zgomotul pe care îl auzise?

Acela și respirația lui Michael. Făcuse un gest prostesc cînd aruncase smaraldul. Stătea jos, cu mîinile la gură, cu genunchii ridicați, privind fix umbrele.

Păi, nu credeai tu în poveşti? De ce tremuri aşa? A fost doar unul dintre trucurile lui şi nu a fost mai greu de realizat decît dansul vîntului prin copaci. Sau decît mişcările irisului din grădină. Totuşi, de data asta, a fost ceva în plus faţă de mişcare, nu-i aşa? De fapt... Apoi îşi aminti de trandafirii aceia neobişnuit de mari de pe masa din hol. Nu-l întrebase niciodată pe Pierce de unde erau. Nici pe Gerald.

De ce eşti atît de înspăimîntată?

Se dădu jos din pat, îşi puse halatul şi se duse în picioarele goale pe hol, lăsîndu-l pe Michael să doarmă, netulburat, în patul din spatele ei.

Ridică smaraldul şi înfăşură cu atenţie lanţul în jurul lui. Avea două zale rupte. Părea îngrozitor să strici un obiect vechi, atît de fragil.

– A fost o prostie să faci aşa ceva, şopti ea. Nu mi-l voi mai pune niciodată decît dacă aşa voi vrea eu.

Michael se întoarse, făcînd arcurile să scîrţîie uşor. Şoptise ceva? Numele ei, poate?

Se furişă înapoi în dormitor, se aşeză în genunchi şi îşi găsi poşeta în colţul dulapului; puse colierul în buzunarul lateral, cu fermoar.

Nu mai tremura. Teama se transformase în mînie. Ştia că nu mai poate dormi.

Cînd a răsărit soarele, stătea singură în camera de zi, gîndindu-se la toate portretele vechi din casă, la cele pe care le examinase, le curăţase şi le pregătise pentru a fi expuse, la cele foarte vechi, pe care le identificase deşi nimeni din familie nu reuşise. Charlotte, cea cu părul blond, chipul fiindu-i foarte şters sub lac, semănînd cu o stafie. Şi Jeanne Louise, cu fratele geamăn în spatele ei. De asemenea, Marie

Claudette, cea cu părul grizonat, cu tablouaşul acela cu Riverbend aflat sus pe perete.

Toate purtaseră smaraldul. Atît de multe tablouri înfăţişînd o singură bijuterie. Închise ochii şi a începu să moţăie pe canapeaua de catifea, tînjind după o cafea, totuşi fiind prea somnoroasă ca să o facă. Visase înainte, dar despre ce era vorba – ceva în legătură cu spitalul şi cu operaţia, iar acum nu-şi putea aminti. Lemle era acolo. Îl ura atît de mult...

Şi acel iris cu gura întunecată pe care Lasher îl făcuse să...

Da, îţi cunosc trucurile. L-ai făcut să se mărească şi să i se rupă tulpina, nu-i aşa? Nimeni nu înţelege cu adevărat cît de puternic eşti. De unde îţi iei înfăţişarea chipeşă cînd apari şi de ce nu faci asta şi pentru mine? Ţi-e teamă că te voi spulbera în cele patru zări şi nu vei mai avea niciodată puterea să te aduni?

Visa din nou, nu-i aşa? Îşi imagina o floare schimbîndu-se precum acel iris, transformîndu-se chiar sub ochii ei...

Doar dacă nu făcuse o simplă farsă. Cum făcuse cînd îi pusese colierul în somn. Dar dacă totul era o farsă?

– Ei bine, băieţi şi fete, spusese odată Lark cînd se aflau lîngă patul unui bărbat în comă, pe moarte, am terminat toate şiretlicurile, nu-i aşa?

Ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi încercat unele şiretlicuri personale? Cum ar fi fost să ordone celulelor muribundului să se înmulţească, să se transforme, să se reorganizeze şi să izoleze ţesutul vătămat. Dar nu ştia. Încă nu ştia cît de departe poate merge.

Da, visa. Toţi mergeau pe holuri la Leiden. Ştii doar ce i s-a întîmplat lui Michael Servetus, din Geneva calvinistă, cînd a descris cu exactitate, în 1553, circulaţia sîngelui, l-au ars pe rug, împreună cu cărţile sale eretice. Fii atent, doctor van Abel.

Nu sînt vrăjitoare.

Bineînțeles, nici unul dintre noi nu este. Este o problemă de reevaluare permanentă a conceptului de origine *naturală*.

Nu era nimic natural la trandafirii aceia.

Aerul se mișca făcînd draperiile să danseze, amestecînd hîrtiile de pe măsuța din fața ei, ridicîndu-i pînă și șuvițele cîrlionțate de păr, răcorind-o. Trucurile lui. Nu mai voia să viseze. Oare pacienții de la Leiden se ridică întotdeauna și pleacă după ora de anatomie?

Dar n-ai să îndrăznești să te arăți, nu-i așa?

Se întîlni cu Ryan la ora zece și îi spuse despre planurile de căsătorie, încercînd să prezinte totul realist și decisiv, astfel încît să evite, pe cît posibil, întrebările.

– Aș vrea să faci un singur lucru pentru mine, spuse ea. Scosese colierul cu smarald din poșetă. Ai putea să-l pui într-un safe? Încuie-l undeva unde nu-l poată găsi nimeni.

– Bineînțeles, îl pot ține aici, în birou, răspunsese el. Rowan, sînt cîteva lucruri pe care trebuie să ți le explic. Moștenirea este foarte veche – acum trebuie să ai puțină răbdare. Instrucțiunile sînt bizare, dar, cu toate acestea, clare. Mă tem că trebuie să porți smaraldul la nuntă.

– Nu vorbești serios.

– Sînt sigur că înțelegi că aceste condiții pot fi atacate în instanță și revizuite, dar este esențial – și a fost întotdeauna – să le îndeplinim pentru a evita chiar și cea mai mică posibilitate ca, vreodată, cineva să conteste moștenirea, iar cu o avere personală de mărimea aceasta...

Continuase să vorbească în termeni juridici, dar ea înțelesese. Lasher cîștigase această rundă. Lasher cunoștea condițiile, nu-i așa? Pur și simplu îi oferise cadoul de nuntă.

Mînia ei era rece şi întunecată, aşa cum fusese întotdeauna. Se uita lung pe fereastra biroului, fără să vadă cerul plin de nori sau apele fluviului agitate de vînt.

– Voi da lanţul la reparat, spusese Ryan. Pare rupt.

Se făcuse deja ora unu cînd ajunse în First Street, cu prînzul în săculeţul maroniu – două sandvişuri şi cîteva sticle de bere olandeză. Michael era foarte emoţionat. Găsiseră un tezaur de cărămizi vechi de New Orleans îngropate în spatele casei. Erau cărămizi frumoase, cum nu se mai fabricau. Acum puteau construi stîlpii porţii din cel mai bun material. De asemenea, găsiseră nişte schiţe ascunse în pod.

– Par a fi planurile originale, spuse el. Este posibil să fi fost desenate chiar de Darcy. Vino. Le-am pus sus. Sînt foarte fragile.

Urcară împreună. Cît de bine arăta totul zugrăvit proaspăt; chiar şi camera lui Deirdre era minunată, aşa cum ar fi trebuit să fie întotdeauna.

– Nu este nici o problemă, nu-i aşa? întrebă el.

Oare nu ştie? se gîndi ea. N-ar trebui să simtă? Şi cînd te gîndeşti că trebuie să poarte lucrul acela blestemat la nuntă. Visul ei legat de Centrul Medical Mayfair şi toate celelalte se duceau de rîpă dacă nu o făcea. O să înnebunească în momentul în care va auzi. Nu mai putea suporta să-i vadă teama din ochi. Adevărul era că nu mai putea suporta să-l vadă tulburat şi neputincios.

– Totul este în regulă, spuse ea. Toată dimineaţa am fost în centru, m-am întîlnit iar cu avocaţii şi mi-a fost dor de tine. Îl luă în braţe, frecîndu-şi capul sub bărbia lui. Chiar mi-a fost dor de tine.

TREIZECI ŞI OPT

Nu păruse nimeni surprins de ştiri. Aaron închinase paharul cu ei la micul dejun, apoi se întorsese în bibliotecă, unde cataloga cărţile rare, la rugămintea lui Rowan.

Ryan venise marţi după-amiază să dea mîna cu Michael. Conversaţia fusese scurtă, dar plăcută; Ryan spusese că este impresionat de realizările lui Michael, ceea ce putea doar să însemne că acesta fusese verificat prin intermediul canalelor financiare obişnuite, de parcă i se oferea o slujbă.

– Într-o oarecare măsură este supărător, sînt sigur, recunoscuse Ryan în cele din urmă, să-l verifici pe logodnicul moştenitoarei averii familiei Mayfair, dar, vezi, nu prea am de ales...

– Nu mă deranjează, răspunsese Michael cu un zîmbet. Dacă există ceva ce nu poţi afla şi vrei să ştii, întreabă-mă.

– Ei bine, în primul rînd, cum de ţi-a mers atît de bine fără să faci vreo infracţiune?

Michael rîsese, măgulit.

– Cînd vei vedea casa asta peste cîteva luni, vei înţelege, spusese el. Dar nu era prost să creadă că îl impresionase averea lui modestă, obţinută pe căi legale. Ce însemnau cîteva milioane de dolari în comparaţie cu moştenirea familiei Mayfair? Nu, asta era o discuţie despre geografia oraşului New Orleans – şi anume faptul că provenea de dincolo de Magazine Street şi că avea încă accent irlandez. Dar Michael fusese prea mult timp plecat în vest pentru a-şi face griji în legătură cu aşa ceva.

Merseseră împreună prin iarba proaspăt tunsă. Noile ghivece de flori – mici şi îngrijite – erau la locul potrivit, de la un capăt la celălalt al grădinii. Se vedeau straturile de flori aşa cum fuseseră aranjate cu un secol înainte şi statuile greceşti plasate în cele patru colţuri ale curţii.

Într-adevăr, întregul plan iniţial devenea iar vizibil. Peluza, lungă şi octogonală, avea aceeaşi formă ca şi piscina. Dalele perfect pătrate din piatră erau aşezate în formă de diamant, prin contrast cu bordurile din calcar care împărţeau grădina în dreptunghiuri distincte şi delimitau aleile care se întîlneau în unghi drept, încadrînd atît grădina cît şi casa. Vechile grătare de zăbrele fuseseră îndreptate aşa încît defineau încă o dată intrările. Vopseaua neagră care acoperea grilajul dantelat din fontă trezea la viaţă desenul repetat, înflorit, cu multe ondulaţii şi rozete.

Modele – oriunde se uita vedea modele – răzbind prin mirt şi cameliile cu frunze lucioase, şi vechiul trandafir care se înălţase pînă la grătarul de zăbrele, şi noptiţele mici şi parfumate care se luptau pentru lumină pe alocuri, unde soarele strălucea nestînjenit.

Beatrice, excentrică, purtînd o pălărie mare, roz, şi ochelari mari, cu ramă pătrată, din argint, se întîlnise cu Rowan la ora două pentru a discuta despre nuntă. Rowan stabilise ca nunta să aibă loc de sîmbătă într-o săptămînă.

– În mai puţin de două săptămîni! spusese Beatrice alarmată. Totul trebuia făcut ca la carte. Nu înţelegea Rowan ce înseamnă căsătoria pentru familie? Rudele din Atlanta şi din New York vor dori să vină la nuntă.

Nu putea să aibă loc înainte de sfîrşitul lunii octombrie. Bineînţeles că Rowan va dori să finalizeze renovarea casei. Însemna atît de mult pentru toţi să vadă casa.

– Bine, spusese Rowan. Bănuia că vor putea aştepta atît, mai ales că vor putea petrece noaptea nunţii în casă iar recepţia va avea loc tot acolo.

– Bineînțeles, spusese Michael; însemna că are aproape opt săptămîni pentru a aranja lucrurile. Cu siguranță etajul principal ar putea fi terminat, la fel și dormitorul din față de la etaj.

– Va fi o dublă ceremonie, atunci, nu-i așa? spusese Bea. Nunta voastră și reinaugurarea casei. Dragilor, îi veți face pe toți atît de fericiți.

Da, toți cei cu numele Mayfair trebuiau invitați. Beatrice a adus lista cu furnizorii de alimente. În casă ar putea intra o mie de persoane dacă s-ar pune corturile de-a lungul piscinei și pe pajiște. Nu, nu vă îngrijorați. Iar copiii ar putea înota, nu-i așa?

Ar fi ca pe timpuri, ca pe vremea lui Mary Beth. I-ar plăcea lui Rowan să aibă niște fotografii vechi cu ultimele petreceri date înainte de moartea Stellei?

– Le vom strînge pe toate pentru recepție, spusese Rowan. O adevărată întrunire. Vom scoate fotografiile pentru ca toți să se bucure.

– Va fi minunat.

Deodată, Beatrice se întinsese și îi luase mîna lui Michael.

– Pot să-ți pun o întrebare, dragă, acum, că faci parte din familie? De ce Dumnezeu porți mănușile astea oribile?

– Am viziuni cînd ating oamenii, spusese el înainte să se poată opri.

Ochii ei mari și cenușii se luminară.

– O, dar este uluitor. Știai că Julien avea puterea asta? Asta îmi spuneau mereu. Și Mary Beth. O, dragă, dă-mi voie. Începu să ruleze mănușa, unghiile ei lungi, roz, în formă de migdale, zgîriindu-i ușor pielea. Îmi dai voie, te rog? Nu te superi? Smulsese mănușa și o ridicase apoi cu un zîmbet triumfător și, totuși, nevinovat.

Michael nu făcuse nimic. Rămăsese nemișcat, cu mîna desfăcută și cu degetele ușor strîmbe. O privise cum își pune mîna pe a lui, apoi i-o strînge cu putere. Într-o clipită, imagini

întîmplătoare i se înghesuiră în minte. Veneau şi plecau atît de repede încît nu reuşea să-şi dea seama de nimic – doar ambianţa, sănătatea, corespondentul razelor de soare şi al aerului proaspăt şi vocea foarte clară a *Inocenţilor. Nu era una dintre ei.*

– Ce ai văzut? întrebase ea.

Îi văzuse buzele oprindu-se înainte să înţeleagă cuvintele.

– Nimic, spusese el, retrăgîndu-se. Este confirmarea totală a bunătăţii şi a fericirii. Nimic. Fără nefericire, tristeţe, boală, nimic din toate acestea. Şi, într-un fel, era perfect adevărat.

– Eşti un drăguţ, spusese ea, albă la faţă şi sinceră. Apoi se repezise să-l sărute. Unde l-ai găsit? o întrebase pe Rowan. Fără să aştepte răspuns, spusese: Îmi plăceţi amîndoi! Este mai bine decît să vă iubesc, pentru că asta este de aşteptat, ştiţi. Dar eu vă plac, ce surpriză neobişnuită. Sînteţi cu adevărat cel mai adorabil cuplu, tu, Michael, cu ochii tăi albaştri, şi Rowan, cu vocea ei nemaipomenită! Ţi-aş săruta ochii de fiecare dată cînd îmi zîmbeşti – nu o face acum, cum îndrăzneşti? – şi ei i-aş săruta gîtul de fiecare dată cînd spune un cuvînt!

– Pot să te sărut pe obraz, Beatrice? întrebase el cu tandreţe.

– Verişoara Beatrice pentru tine, bărbat minunat ce eşti, spusese ea cu o bătaie uşoară, teatrală, pe pieptul său agitat. Fă-o! Închisese bine ochii, apoi îi deschisese cu un alt zîmbet teatral şi strălucitor.

Rowan se mulţumise să zîmbească vag, uimită. Iar acum era rîndul lui Beatrice să o ducă în centru, la biroul lui Ryan. Probleme juridice interminabile. Ce îngrozitor. Plecaseră.

Îşi dădu seama că mănuşa lui din piele neagră căzuse pe iarbă. O ridică şi şi-o puse.

Nici unul dintre ei...

Cine vorbise? Cine îşi însuşise şi retransmitea informaţia? Poate că, pur şi simplu, îi va face bine, învăţînd să pună întrebări, aşa cum îi spusese Aaron să facă. Adevărul era că nu dădu-

se prea multă atenţie acestui aspect al lecţiilor. În orice caz, fusese, pentru prima dată de la întîmplarea cu borcanele, un mesaj clar şi precis. De fapt, fusese infinit mai concis şi mai autoritar decît majoritatea semnalelor îngrozitoare pe care le primise în ziua aceea. Fusese la fel de clar ca şi prezicerea lui Lasher.

Privi încet în sus. Sigur era cineva pe verandă, în umbră, privind. Dar nu văzu nimic. Doar zugravii care lucrau la gardul din fontă. Veranda arăta splendid, după ce plasa cea veche fusese dată jos şi grilajul din lemn, provizoriu, înlăturat. Era un pod între salonul mare, lung, şi peluză.

Iar aici se vor căsători, se gîndi visător. Ca şi cînd ar fi vrut să-i răspundă, mirtul începu să danseze cu vîntul, florile roz deschis mişcîndu-se graţios sub cerul albastru.

Cînd se întoarse la hotel, după-amiază, îl aştepta un plic de la Aaron. Îl deschise înainte de a ajunge în apartament. După ce uşa s-a închis cu zgomot, a scos fotografiile color, lucioase, şi le-a ţinut în lumină.

O femeie frumoasă, cu părul negru, îl privea lung din pînza minunată, dar întunecată, a lui Rembrandt – vie, zîmbind, acelaşi zîmbet pe care îl văzuse doar pe buzele lui Rowan. Smaraldul Mayfair strălucea în întuneric. Iluzia era dureros de reală, încît avu sentimentul că bucata de carton pe care fusese imprimată s-a topit lăsînd chipul să plutească, transparent ca o fantomă, în aer.

Era aceasta Deborah, femeia care îi apăruse în viziunile sale? *Nu ştia.* Nu o recunoştea, indiferent cît o privea.

Îşi dădu jos mănuşile şi o atinse cu mîna fără rezultat, doar imagini înnebunitor de nesemnificative ale intermediarilor şi ale persoanelor oarecare la care ajunsese să se aştepte. Se aşeză pe canapea ţinînd în mînă fotografia, ştiind că va simţi la fel ca atunci cînd a atins vechiul tablou în ulei.

– Ce vrei de la mine? şopti el.

Dincolo de inocență și de timp, fata cu părul negru îi zîmbi. O străină. Era prins pentru totdeauna în copilăria ei scurtă și disperată. O vrăjitoare fără experiență și nimic mai mult.

Dar cineva îi spusese ceva în după-amiaza aceea, cînd mîna lui Beatrice o atinsese pe a lui. Cineva folosise puterea într-un anumit scop. Sau era, pur și simplu, propria sa voce interioară?

Puse mănușile de-o parte, așa cum se obișnuisecînd era singur, ridică stiloul și carnetul și începu să scrie.

„Cred că puterea a fost folosită constructiv, mă gîndesc, deoarece imaginile erau subsumate mesajului. Nu sînt sigur dacă s-a mai întîmplat vreodată, nici măcar în ziua cînd am atins borcanele. Mesajele erau amestecate cu imaginile, iar Lasher îmi vorbea direct, dar și el era amestecat cu ele. A fost cu totul altceva."

Ce s-ar întîmpla dacă ar atinge mîna lui Ryan diseară, la cină, cînd se vor aduna cu toții în jurul mesei cu sfeșnice din restaurantul de la parter? Ce-i va spune vocea interioară? Pentru prima dată era nerăbdător să-și folosească puterea. Poate pentru că micul experiment cu Beatrice îl înfierbîntase atîta.

Îi plăcuse Beatrice. Probabil că văzuse doar ce a vrut să vadă. O ființă omenească obișnuită, o parte a familiei de vrăjitoare care însemnau atît de mult pentru el și pentru Rowan.

– Căsătorit pînă în noiembrie. Doamne, trebuie s-o sun pe mătușa Viv. Va fi foarte dezamăgită dacă nu o sun.

Puse fotografia pe noptiera lui Rowan, ca să o poată vedea.

Era o floare foarte frumoasă acolo, o floare albă care părea un crin obișnuit, totuși, diferit. Îl luă și îl examină, încercînd să-și dea seama de ce era atît de ciudat, apoi văzu că era mult mai înalt decît toți crinii pe care îi văzuse vreodată, iar petalele păreau neobișnuit de fragile.

Frumos. Probabil că Rowan îl culesese cînd se întorcea acasă. Se duse la baie, umplu o vază cu apă, puse crinul înăuntru, apoi îl aduse pe masă.

Nu-şi aminti că trebuia să atingă mîna lui Ryan decît mult timp după ce se terminase cina, atunci cînd era singur în cameră, cu cărţile lui întinse în faţă. Se bucura că nu o făcuse. Cina fusese foarte amuzantă, cu tînărul Pierce întreţinîndu-i cu vechi poveşti din New Orleans – decare el îşi amintea, dar de care Rowan nu avea habar – şi cu anecdote despre diverse neamuri, toate prezentate natural şi captivant. Dar mama lui Pierce, Gifford, o brunetă foarte frumoasă, îngrijită şi cochetă, tot o Mayfair prin naştere, îi fixase cu o privire temătoare pe el şi pe Rowan seara întreagă, nevorbind aproape deloc.

Întreaga cină fusese pentru el unul din acele momente de secretă satisfacţie – comparînd această seară cu seara din copilăria lui cînd mătuşa Viv venise în vizită de la San Francisco şi cînd, pentru prima dată în viaţă, fusese cu ele la cină la un restaurant select.

Cînd te gîndeşti că mătuşa Viv va sosi aici la sfîrşitul săptămînii viitoare! Era nedumerită, dar, totuşi, venea. Ce uşurare!

Urma să o cazeze foarte confortabil, pe St. Charles Avenue, într-un bloc nou cu acoperiş mansardat şi ferestre franţuzeşti. Blocul se găsea chiar pe traseul pe care urma să se desfăşoare parada de Mardi Gras, iar ea putea să vadă carele alegorice din balcon. Acum putea să vadă numai reclamele de pe ziduri. Şi putea să ia taxiul spre orice destinaţie ar fi dorit. Abia după un timp, el intenţiona să-i spună că dorea să rămînă aici, că nu dorea să se întoarcă în California, că acea casă din Liberty Street nu mai era casa lui.

Pe la miezul nopţii, lăsă deoparte cărţile lui de arhitectură şi se duse în dormitor. Rowan tocmai închidea lumina.

– Rowan, dacă l-ai mai fi văzut, mi-ai fi spus, nu-i aşa?

– Despre ce vorbeşti, Michael?

– Dacă ai să-l vezi pe Lasher, o să-mi spui. Imediat.

– Bineînțeles că da, răspunse ea. De ce mă întrebi asta? Mai bine pune undeva cărțile alea și vino în pat.

Michael văzu că tabloul lui Deborah era agățat în spatele lămpii, iar vaza cu frumosul crin alb era pusă în fața lui.

– Încîntător, nu-i așa? zise Rowan. Cred că sub nici o formă nu i-am putea convinge pe cei din Talamasca să ne dea tabloul original.

– Nu știu. Cred că nu. Dar știi, floarea aia este deosebită. În după-amiaza asta, cînd am pus-o în vază, puteam să jur că avea doar o singură inflorescență, iar acum, privește, sînt trei flori mari. Probabil că nu am observat bobocii.

Ea privi nedumerită. Se ridică, luă cu grijă floarea și o studie cu atenție.

– Ce fel de crin e ăsta? întrebă ea.

– E de genul pe care noi îl numim crin de Paști, dar ăsta nu înflorește în această perioadă a anului. De unde îl ai?

– Eu? Dar nu l-am mai văzut pînă acum.

– Am crezut că l-ai cules de undeva.

– Nu.

Privirile li se întîlniră. Ea fu prima care se uită în jur, apoi, ridicîndu-și încet sprîncenele și dînd ușor din cap, puse crinul înapoi în vază.

– Poate e un mic cadou din partea cuiva.

– De ce nu-l arunci? a întrebat-o Michael.

– Nu te supăra, e doar o floare. Știi bine că el face tot felul de scamatorii.

– Nu mă supăr, Rowan. Doar că deja e destul de deranjant. Uită-te puțin, se colorează în maro și arată straniu. Nu-mi place.

– Bine, spuse ea calmă. Aruncă-l, dar nu te mai îngrijora!

– Sigur că nu. Ce motive aș avea să fiu îngrijorat? E vorba doar de un demon de trei sute de ani cu voință proprie și care poate să facă florile să plutească prin aer. De ce să nu fiu încîntat

de un crin ciudat care apare de nicăieri? Drace, poate că a făcut-o pentru Deborah. Frumos din partea lui.

Se întoarse să privească iar tabloul din fotografie. La fel ca sutele de modele Rembrandt, și această Deborah cu părul negru părea că te privește din orice direcție te uitai la ea.

Micul chicotit de râs al lui Rowan îl surprinse.

– Știi, tare dulce mai ești când te înfurii, îi spuse. Dar, probabil, există o foarte bună explicație a apariției florii.

– Da, asta se spune întotdeauna în filme, dar spectatorii își dau seamă că e o nebunie.

Michael duse floarea la baie și o aruncă la gunoi. Chiar era frustrant. Nu-i nici o pagubă, indiferent de unde ar fi apărut crinul, se gîndi el.

Ea îl aștepta cu brațele deschise, arătînd foarte liniștită și îmbietoare. Drept urmare, el uită cu totul de cărțile lui.

În seara următoare, Michael mergea singur spre First Street. Rowan ieșise cu Cecilia și Clancy Mayfair, pentru a face turul magazinelor la modă.

Cînd a ajuns acasă, aceasta era tăcută și pustie. Chiar și Eugenia ieșise cu cei doi fii și cu nepoții. Întreaga casă era acum numai a lui. Deși munca avansa foarte bine, încă mai erau scări și cîrpe aruncate mai peste tot. Ferestrele erau încă murdare, dar era prea devreme să fie curățate. Obloanele grele și mari fuseseră scoase și stăteau stivuite pe iarbă.

Intră în salon și își privi un timp imaginea umbrită în oglinda de deasupra căminului, mica flăcăruie a țigării din mînă părînd un fluture de foc în întuneric.

O asemenea casă nu e niciodată complet tăcută, se gîndi el. Chiar și acum putea auzi cîntînd în surdină scîrțîiturile și pocniturile bătrînelor grinzi și podele. Dacă nu ar fi știut că nu e așa, ar fi putut jura că cineva urca scările. Sau că, acolo, departe, la

bucătărie, cineva tocmai închisese o uşă. Şi zgomotul ăla caraghios, de parcă un copilaş ar fi plîns în depărtare.

Dar nu era nimeni. Aceasta nu era prima noapte în care ieşea să testeze casa şi să se testeze pe sine. Ştia că nu va fi nici ultima.

Încet, trecu din nou prin sufragerie, prin bucătăria neluminată, apoi afară, prin uşile cu geam. Îl înconjură o lumină foarte slabă, venind de la becurile din nou-renovata căbănuţă din curte şi de la luminile subacvatice de pe fundul piscinei, care lumina gardurile vii şi copacii abia plantaţi, furniturile metalice, toate noi şi proaspăt vopsite, grupate pe dalele de piatră ale aleii.

Piscina era şi ea complet renovată, plină cu apă curată. Era foarte îmbietoare, mare şi plină cu apă albastră care unduia şi strălucea în întuneric.

Se aplecă şi îşi bagă mîna în apă. Puţin prea caldă pentru această perioadă a lunii septembrie, nefiind cu nimic mai rece decît în august şi excelentă pentru un înot de noapte.

Un gînd îi trecu prin minte. De ce să nu intre în piscină chiar acum? Părea o idee nu foarte fericită, deoarece Rowan nu era acolo – prima bălăceală trebuia să fie un moment împărtăşit de amîndoi. Şi ce dacă? Rowan se simţea, fără îndoială, foarte bine cu Cecilia şi Clancy. Iar apa era atît de tentantă. Nu mai înotase într-o piscină de ani de zile.

Se uită la cele cîteva ferestre din casă ce îşi trimiteau lumina prin pereţii zugrăviţi în violet închis. Nu îl putea vedea nimeni. Repede, îşi scoase haina, pantalonii, cămaşa, pantofii şi ciorapii, apoi, rămînînd complet gol, se scufundă fără să şovăie în apă.

Doamne! Asta da viaţă! Se scufundă pînă ce palmele atinseră fundul albastru al piscinei, apoi se întoarse pe spate ca să vadă cum strălucea lumina pe suprafaţa unduitoare.

Ţîşni la suprafaţă ridicat de propria lui greutate, scuturîndu-şi capul şi împrăştiind apa în timp ce privea stelele. Era gălăgie

în jurul lui! Rîsete, conversaţii de-ale oamenilor, voci strigînd una la alta şi, ca un fundal pentru toate, muzica unei orchestre de dixieland.

Uimit, se întoarse şi văzu peluza plină cu lampioane şi lume multă; peste tot erau cupluri de tineri care dansau pe dalele de piatră sau chiar direct pe iarbă. Fiecare fereastră din casă era luminată. Un tînăr îmbrăcat în haine de seară se aruncă, dintr-o dată, în piscină, stropindu-l cu apă, aproape înecîndu-l.

Apa îi umplu brusc gura. Zgomotul era acum asurzitor. La celălalt capăt al piscinei stătea un bărbat în vîrstă, cu frac şi cravată albă, care se uita la el.

– Michael, ieşi repede, pînă nu e prea tîrziu! spuse acesta.

Accent britanic; era Arthur Langtry. Michael începu să înoate foarte repede spre capătul piscinei, dar, după trei lovituri de braţe, îşi pierdu suflul. O durere ascuţită îl săgetă între coaste, iar el se lăsă pe o parte.

În timp ce se prindea de marginea bazinului şi se trăgea afară, noaptea din jurul lui revenea la liniştea dinainte.

Timp de o clipă nu făcu nimic; stătu doar acolo, gîfîind, încercînd să-şi controleze bătăile inimii şi aşteptînd ca durerea să înceteze. În tot acest timp, ochii lui priveau peste tot prin grădina goală, la ferestrele întunecate. Apoi, încercă să iasă afară din bazin, dar corpul îi atîrna incredibil de greu, îi era chiar frig. Tremură puţin, apoi se duse la căsuţă şi luă unul din prosoapele pe care le mai folosise în acea zi cînd venise să se spele pe mîini. Se şterse şi privi iar goliciunea şi liniştea din jur şi din casa întunecată. Pereţii proaspăt vopsiţi în violet închis aveau acum exact culoarea crepusculului.

În toată acea linişte, singurul zgomot îl făcea respiraţia lui greoaie. Dar durerea dispăruse din piept şi, încetişor, se forţă să respire de cîteva ori puternic.

Era speriat? Sau nervos? Sincer, nu ştia. Era, probabil, şocat încă. Se simţea de parcă ar fi alergat în viteză cîţiva kilometri şi începuse să-l doară capul. Îşi luă hainele, se îmbrăcă, refuzînd să se grăbească, refuzînd să se lase intimidat.

Apoi, pentru un timp, se aşeză pe o bancă din metal să fumeze o ţigară şi să studieze cu atenţie tot ce era în jurul lui, încercînd să-şi amintească foarte exact tot ce văzuse. Era ultima petrecere a Stellei. Arthur Langtry.

Oare altă şmecherie de-a lui Lasher?

Departe, dincolo de peluză, la gardul din faţă, printre camelii, i se păru, dintr-o dată, că vede pe cineva mişcîndu-se. Auzea ecoul unor paşi. Dar era doar un hoinar de seară, cineva care se plimba printre frunzele uscate.

A ascultat pînă ce paşii s-au stins; şi-a dat seama că acum se auzea cum trece trenul de pe lîngă malul fluviului şi îl auzea la fel cum o făcea în copilăria lui, cînd locuia pe Annunciation Street. Şi acel sunet, plîns de copil, la fel ca fluieratul unui tren.

Se ridică în picioare, stinse ţigara şi porni spre casă.

– Nu mă sperii tu pe mine, spuse el încet. Şi nici nu cred că a fost Arthur Langtry.

Suspinase, oare, cineva în întuneric? Se uită în jur. Nimic, nimeni, doar sufrageria goală. Nimic în afara marii uşi din hol. Păşi înăuntru, călcînd apăsat şi lăsînd ecoul să se propage peste tot.

Se auzi un mic clic. O uşă care se închidea? Şi sunetul pe care îl face o fereastră care se deschide – o vibraţie a sticlei şi a lemnului ramei.

Se întoarse şi începu să urce scările. Intră în fiecare cameră goală, fără a se mai obosi să aprindă luminile. Cunoştea perfect poziţia fiecărei mobile, se strecura ca o fantomă, fără să atingă nimic. Lumina palidă din stradă era suficientă pentru a vedea pe unde merge.

După ce a văzut totul, a coborît înapoi la parter, apoi a ieşit pe uşa principală.

Ajuns la hotel îl sună pe Aaron din hol şi îl rugă să coboare la bar să bea ceva împreună. Era un locşor foarte plăcut, chiar în faţă, mic, cu cîteva măsuţe cochete aşezate în lumina estompată din jur, nu prea aglomerat.

Ocupară o masă într-un colţ. După ce înghiţi dintr-o suflare o jumătate de bere, îi spuse lui Aaron ce se întîmplase, descriindu-l şi pe bărbatul cu părul cărunt.

– Ştii, nici nu vreau să-i spun toate astea lui Rowan.

– De ce nu? întrebă Aaron.

– Pentru că nu vrea să ştie. Nu vrea să mă vadă iar supărat. Asta o înnebuneşte. Încearcă să fie înţelegătoare, dar lucrurile astea o afectează. Eu înnebunesc, iar ea se enervează.

– Eu cred că trebuie să-i spui.

– O să-mi spună să ignor totul şi să continui să fac ceea ce îmi place. Şi, cîteodată, mă gîndesc dacă nu ar trebui să plecăm naibii de acolo. Aaron, dacă cineva va...

S-a oprit din vorbă.

– Ce, Michael?

– Ei, e o nebunie. Aş ucide pe oricine ar încerca să facă ceva rău acelei case.

– Spune-i. Spune-i cu calm şi într-o manieră directă ce s-a întîmplat. Nu-i da ocazia să se supere, decît dacă, desigur, asta o să vrea. Dar nu-i ascunde secrete, Michael, mai ales unul de felul ăsta.

A stat tăcut mult timp; Aaron aproape că îşi terminase băutura.

– Aaron, această putere a lui Rowan. Este vreo modalitate de a o testa, sau de a lucra cu ea, sau de a afla ce şi cîte poate să facă cu ea?

– Da, dar ea simte că a lucrat cu ea toată viaţa atunci cînd vindeca. Şi are dreptate. Cît despre potenţialul negativ, ea nu vrea să-l dezvolte, ci să-l stăpînească în totalitate, răspunse Aaron.

– Da, dar cîteodată ai putea crede că Rowan îşi doreşte să se mai joace niţel cu ea, ca într-un test de laborator.

– Probabil, cu timpul. Dar chiar acum, eu cred că ea este concentrată complet pe ideea centrului medical. Aşa cum ai spus tu, vrea să fie cu familia ei, vrea să realizeze aceste planuri. Trebuie să admit că acest Centru Medical Mayfair este un concept magnific. Cred că Mayfair and Mayfair sînt impresionaţi, deşi se abţin să o spună. Dar tu, ce mai faci? întrebă Aaron, făcînd un gest spre mîinile lui Michael.

– Oh, din ce în ce mai bine, răspunse el. Îmi scot tot mai des mănuşile. Nu ştiu...

– Şi cînd înoţi?

– Cred că şi atunci. Doamne, nici nu mă mai gîndesc la asta. Eu... Crezi că e vreo legătură?

– Nu, nu cred. Dar cred că ai toată dreptatea să-ţi închipui că ala nu a fost Langtry. E doar un sentiment, dar nu cred că Langtry ar încerca să vină în acest fel. Dar spune-i lui Rowan. Tu vrei ca ea să fie complet sinceră cu tine, nu-i aşa? Spune-i toată povestea.

Michael ştia că Aaron avea dreptate. Era îmbrăcat pentru cină şi aştepta în sufragerie, cînd intră Rowan. Îi pregătise un whiskey cu sifon şi gheaţă, apoi îi explicase cu calm tot incidentul. Imediat a văzut supărarea de pe faţa ei. Era aproape o dezamăgire, ca şi cînd ceva urît, întunecat şi cumplit i-a zguduit credinţa ei încăpăţînată că totul era perfect. Părea incapabilă să spună ceva. Stătea doar pe canapea, lîngă grămada de pachete pe care le adusese acasă cu ea de la cumpărături. Nu s-a atins de băutură.

– Cred că a fost un truc de-al lui, îi spuse Michael. Asta am simțit. Ca și crinul, și ăla a fost a fost tot un șiretlic. Cred că ar trebui să ne vedem mai departe de treaba noastră.

Asta dorea ea să audă, nu?

– Da, exact asta va trebui să facem, i-a răspuns Rowan cu un glas ușor iritat. Nu te-a... speriat puțin? Cred că eu aș fi înnebunit să văd toate astea.

– Nu. A fost șocant, dar într-un fel fascinant. Cred că m-am cam enervat. Am avut un fel de... ei bine, unul din acele atacuri, un fel de...

– Oh, Cristoase, Michael!

– Nu, nu! Stai jos, doctore Mayfair. Sînt bine. Este doar că, atunci cînd aceste lucruri se întîmplă, apare un fel epuizare, o reacție sistemică globală sau așa ceva. O dată, pe cînd eram copil, eram într-un montaigne russe la Pontchartrain Beach. Eram chiar în vîrful pantei și mi-am zis, ei bine, de data asta nu am să-mi pun centura de siguranță. Am să cobor acea pantă extraordinară complet relaxat. Ei bine, s-a întîmplat ceva extrem de ciudat. Am simțit niște crampe în stomac și în piept. Dureros! Era ca și cum corpul meu se încorda pentru mine, fără a-i îngădui eu asta. Cam așa ceva. De fapt, exact așa.

Rowan era complet pierdută. Ședea pe canapea, cu mîinile încleștate, buzele strînse, și nu mai înțelegea nimic. În sfîrșit, cu voce scăzută i-a zis:

– Sînt oameni care mor de inimă în montagne russe. La fel cum mor și din alte forme de stres.

– Nu am să mor.

– Cum de ești atît de sigur?

– Pentru că am mai făcut asta înainte. Și știu că nu e timpul.

– Foarte amuzant, i-a spus ea, cu un mic rîs nervos.

– Dar sînt foarte serios.

– Nu mai merge acolo singur de acum înainte. Nu-i mai da ocazia să-ţi facă asta din nou.

– Prostii, Rowan! Nu mă sperii de blestematul ăla. În plus, îmi place să merg acolo. Şi...

– Şi, ce?

– El se va arăta din nou, mai devreme sau mai tîrziu.

– Şi cum de eşti atît de sigur că a fost Lasher? l-a întrebat ea în şoaptă. Dacă a fost Langtry şi el vrea ca tu să mă părăseşti?

– Nu are logică.

– Desigur că are logică.

– Uite ce e, hai s-o lăsăm baltă. Am vrut doar să fiu corect cu tine, să-ţi spun tot ce se întîmplă şi nu să-ţi ascund nimic. Şi nu vreau ca tu să-mi ascunzi ceva.

– Nu te mai duce acolo, spuse ea cu chipul trist. Nu singur, nu noaptea, nu mai căuta problemele cu lumînarea.

Michael mormăi ceva de neînţeles.

Dar ea se ridicase şi ieşise din cameră. Nu o văzuse niciodată purtîndu-se astfel. După cîteva clipe, a reapărut cu geanta ei mare, din piele neagră.

– Îţi deschizi cămaşa, te rog? l-a întrebat, ţinînd în mînă un stetoscop.

– Ce? Ce e ăsta? Cred că glumeşti!

Stătea în faţa lui cu stetoscopul în mînă şi cu ochii în tavan. Apoi şi-a coborît privirile la el şi i-a zîmbit.

– Hai să ne jucăm de-a doctorul, bine? Acum îşi deschizi cămaşa?

– Doar dacă şi tu o deschizi pe a ta.

– Am să fac asta imediat după ce termin. De fapt, poţi şi tu să-mi asculţi inima, dacă vrei.

– Dacă aşa pui problema. Doamne, Rowan, chestia aia e rece!

– Îl încălzesc în mîini numai pentru copii, Michael.

– Ei bine, nu crezi că şi tipii ăştia mari şi curajoşi simt ce e rece şi ce e fierbinte

– Nu mă mai face să rîd. Inspiră adînc.

Michael făcu ce i se ceruse.

– Ei?

– Se pare că eşti bine. Nu se aude nimic rău. Nu am depistat nici o problemă congenitală, nici o disfuncţie sau slăbiciune de nici un fel.

– Ăsta-i bătrînul Michael Curry. Şi ce îşi spune cel de-al şaselea simţ al tău?

S-a întins, şi-a pus mîinile în jurul gîtului lui, strecurîndu-şi degetele prin gulerul cămăşii şi, uşor, i-a mîngîiat pielea. Era atît de delicat şi atît de altfel decît atingerea ei obişnuită încît un fior extrem de plăcut i-a trecut prin şira spinării, stîrnindu-i o pasiune surprinzător de puternică. Era la un pas de a ceda instinctelor animalice, acolo, pe canapea, şi în mod sigur şi ea a simţit acelaşi lucru. Dar chipul ei era ca o mască, cu ochii sticloşi; era nemişcată, doar fixîndu-l cu privirea, cu mîinile ţinîndu-l atît de strîns încît Michael aproape că s-a alarmat.

– Ei bine, ce îşi spune al şaselea simţ? a întrebat-o iar, rezistînd nevoii stringente de a-i smulge hainele, bucată cu bucată, chiar acolo, chiar acum.

– Că eşti cel mai atrăgător şi seducător bărbat din toţi cei cu care am fost vreodată, spuse ea languros. Că faptul că m-am îndrăgostit de tine a fost cea mai inteligentă şi uimitoare idee. Că primul nostru copil va fi uluitor de frumos, atrăgător şi puternic.

– Mă tachinezi cumva? Doar nu ai văzut cu adevărat toate astea!

– Nu, dar asta se va întîmpla, spuse ea, lăsîndu-şi capul pe umărul lui. Se vor întîmpla lucruri minunate, a continuat ea ţinîndu-l în braţele ei puternice. Deoarece noi vom face ca aceste

lucruri să se întîmple. Hai să mergem acum în pat şi să facem să se întîmple ceva minunat printre cearşafuri.

Spre sfîrşitul săptămînii, Mayfair and Mayfair a avut prima întîlnire serioasă dedicată în întregime înfiinţării centrului medical. Cu acordul lui Rowan, s-a hotărît să se demareze cîteva studii de fezabilitate, dimensiuni optime ale centrului şi cele mai bune locaţii posibile din New Orleans. Ryan a programat călătorii în grup pentru Anne Marie şi Pierce, în scopul de a vizita cîteva spitale importante din Houston, New York şi Cambridge. Au fost stabilite întîlniri la nivel local pentru discutarea posibilităţii afilierii unor universităţi sau a altor instituţii din oraş.

Rowan a citit foarte multe istorii oficiale ale spitalelor americane. A discutat ore în şir la telefon cu Larkin, fostul ei şef, precum şi cu alţi doctori de prin ţară, cerînd idei şi sugestii noi.

Devenea clar acum pentru ea că cel mai arzător vis al ei s-ar putea realiza cu numai o foarte mică parte a capitalului ei, dacă, eventual, era nevoie să apeleze la el. Cel puţin aşa i-au interpretat Lauren şi Ryan Mayfair visul şi era cel mai bine să laşi lucrurile să se petreacă de la sine.

– Cum ar fi dacă, într-o zi, toţi aceşti bani ar fi cheltuiţi pentru medicină, i-a spus ea lui Michael o dată, cînd erau singuri. Să-i putem folosi pentru vaccinuri, antibiotice, săli de operaţii şi paturi de spital?

Renovarea mergea bine, aşa încît Michael avea timp să se uite şi la alte proprietăţi. Pe la mijlocul lui septembrie, el a cumpărat un magazin mare şi prăfos pe Magazine Street pentru noua Marile Speranţe, la doar cîteva străzi distanţă de First Street şi de locul unde se născuse el.

Da, totul urma să fie perfect şi era distractiv. Salonul era aproape gata. Cîteva din covoarele chinezeşti şi fotoliile franţuzeşti ale lui Julien au fost readuse în salon. Iar pendula funcţiona din nou.

Bineînţeles că întreaga familie a sărit cu gura pe ei să renunţe la apartamentul din Pontchartrain şi să se mute în casă înainte de nuntă. Dar ei se simţeau mult prea bine în apartamentul acela mare de pe St. Charles Avenue. Erau încîntaţi de camerele lor în stil caraibian, iar personalul micului şi elegantului hotel le era în întregime pe plac. Le plăcea chiar şi liftul cu lambriuri şi flori pictate pe tavan, precum şi micuţa cafenea unde luau cîteodată masa de dimineaţă.

Iar Aaron locuia tot acolo, deveniseră foarte apropiaţi. Nu exista o zi fără să bea o cafea împreună sau, cel puţin, fără o mică discuţie prietenească cu el. Iar dacă el mai suferea încă de pe urma acelor accidente, nu a spus niciodată.

Ultimele săptămîni din septembrie au fost tot mai răcoroase. Erau multe serile cînd rămîneau pe First Street, după ce plecau muncitorii. Stăteau la un pahar de vin afară, la o masă metalică de pe terasă, scăldaţi în lumina apusului de soare. Ultimele raze poleiau în aur toate ferestrele de pe partea sudică. Era multă linişte şi toate progresele înregistrate la renovarea casei îi umpleau de bucurie şi de visuri despre ce va mai urma.

Între timp, Beatrice şi Lily Mayfair vorbeau cu Rowan despre nunta în rochie albă care urma să aibă loc la biserica Adormirea Maicii Domnului. Din cîte se părea, tradiţia de familie cerea o ceremonie catolică. Iar trăsurile erau considerate absolut indispensabile pentru fericirea şi satisfacţia întregului clan. Rowan părea a fi bucuroasă atunci cînd, în sfîrşit, a cedat cerinţelor familiei.

Şi Michael era entuziasmat, dar în secret.

Era încîntat mai mult decît ar fi vrut să recunoască. Nu sperase niciodată la ceva atît de ceremonios şi tradiţional. Desigur, era decizia femeilor, iar el nu dorea să o preseze în nici un fel pe Rowan. Dar dacă stai să te gîndeşti, o nuntă atît de formală, cu rochie albă, în vechea biserică unde obişnuia să meargă la slujbă!

Cu cît zilele se răceau tot mai mult şi intrau într-un foarte frumos octombrie, Michael şi-a dat seama că ei doi urmau să petreacă primul lor Crăciun împreună şi că îl vor petrece în casă nouă. Ce brad mare puteau pune în salonul imens! O să fie minunat, iar mătuşa Viv se instalase, în sfîrşit, în noul ei apartament. Era încă îngrijorată pentru lucrurile ei, dar Michael îi promisese că o să plece la San Francisco să i le aducă, cu toate că lui Viv îi plăcea să-l ştie lîngă ea. Şi îi plăceau şi cei din familia Mayfair.

Da, Crăciunul, felul în care doar îşi imaginase că ar putea fi. Într-o casă superbă, cu un pom splendid şi focul arzînd în căminul din marmură.

Crăciunul!

Inevitabil, i-a revenit amintirea lui Lasher în biserică. Prezenţa clară a lui Lasher, amestecîndu-se în mulţime, cu mirosul lui de ace de brad şi lumînări şi cu viziunea Pruncului Isus zîmbind din iesle.

De l-a privit Lasher cu atîta dragoste pe Michael în acea zi de demult, cînd i-a apărut în altar, lîngă iesle?

De ce toate astea? Asta era întrebarea finală.

Şi se prea poate ca Michael să nu afle niciodată. Poate, doar poate, el completase cumva scopul pentru care i se înapoiase viaţa. Poate că nu a fost niciodată vorba decît ca el să se reîntoarcă aici, să o iubească pe Rowan şi ca ei doi să fie fericiţi în casă.

Dar ştia că nu putea fi atît de simplu. Nu prea avea sens. Ar fi un miracol dacă ar rezista pentru totdeauna. Un real miracol, tot aşa cum realizarea Centrului Mayfair era un miracol, cum faptul că Rowan dorea un copil era un miracol... precum şi vederea acelor fantome era un miracol – stafii care să se uite la tine din altarul unei biserici sau de sub un vîsc într-o noapte geroasă.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Ei bine, o luăm iar de la capăt, se gîndi Rowan. A cîta era? A cincizecea reuniune în cinstea cuplului logodit? A fost ceaiul lui Lily, prînzul lui Beatrice, apoi masa dată de Cecilia la restaurantul lui Antoine. A urmat petrecerea oferită de Lauren în oraş, în acea drăguţă casă bătrînească de pe Esplanade Avenue.

Iar de data asta era Metairie – casa lui Cortland, aşa cum încă îi spuneau, chiar dacă fusese timp de mulţi ani casa lui Gifford şi Ryan şi a celui mai mic fiu al lor, Pierce. Senina zi de octombrie era perfectă pentru o petrecere în grădină cu două sute de invitaţi.

Nu conta că pînă la nuntă mai erau doar cîteva zile, ea urmînd să aibă loc pe 1 noiembrie. Cei din familia Mayfair mai organizau pînă atunci încă două ceaiuri şi un prînz, undeva, nu se ştia încă exact unde.

– Orice pretext e bun pentru o petrecere, spunea Claire Mayfair. Dragă, nici nu ştii de cînd aşteptăm aşa ceva!

Se plimbau pe peluza din spatele magnoliilor şi prin camerele spaţioase ale casei din cărămidă. Bruneta Anne Marie, o persoană extraordinar de onestă ce părea a fi foarte încîntată de ideea lui Rowan legată de spital, i-a prezentat zeci de oameni dintre cei pe care îi văzuse la înmormîntare şi alte zeci pe care încă nu îi cunoştea.

Aaron avusese multă dreptate cînd descrisese Metairie ca pe o suburbie americană tipică. Putea la fel de bine să fi fost în

Beverly Hills sau în Sherman Oaks din Houston. Cu excepţia, poate, a cerului care avea o aparenţă de faianţă cum ea nu mai văzuse decît în Caraibe. Bătrînii copaci aliniaţi erau la fel de maiestuoşi precum cei din Garden District.

Dar casa însăşi era parte a elitei suburbiilor, cu elegantele antichităţi din Philadelphia secolului al nouăsprezecelea, cu covoarele care acopereau în întregime podelele şi cu sunetul muzicii din saxofonul lui Kenny G izvorînd parcă din pereţii de piatră.

Un chelner de un negru strălucitor, cu un cap perfect rotund şi accentul muzical haitian turna bourbonul sau vinul alb în pahare de cristal. Două bucătărese de culoare, în uniforme mulate, întorceau pe grătar creveţii roz condimentaţi. Iar femeile Mayfair, cu rochiile lor uşoare, în culori pastelate, dădeau impresia unor flori printre domnii în costume albe şi printre cei cîţiva copii care alergau prin iarbă sau îşi scufundau mînuţele în mica fîntînă arteziană din mijlocul peluzei.

Rowan îşi găsise un scaun foarte confortabil, aşezat la umbra unei magnolii uriaşe. Sorbea din bourbon în timp ce dădea mîna cu o grămadă de rude. Începea să-i placă gustul acestei otrăvi, era chiar puţin ameţită.

Mai devreme, în cursul zilei, pe cînd încerca rochia de mireasă pentru ultimele retuşuri, îşi dăduse seama că era incredibil de entuziasmată de pompa cu care se făceau toate şi încîntată că fusese obligată să suporte aşa ceva.

„Prinţesă pentru o zi", asta urma să fie, punctul de atracţie al ceremoniei. Chiar şi faptul că purta colierul cu smarald nu putea fi considerat o exagerare, mai ales că, din acea noapte îngrozitoare, rămăsese în caseta lui şi nu avea să-i spună niciodată lui Michael despre misterioasa şi neaşteptata lui apariţie. Ştia că ar fi trebuit să-i spună, de multe ori chiar fusese pe punctul de a o face, dar, pur şi simplu, nu fusese în stare.

Michael era foarte încîntat de cununia religioasă, oricine putea să vadă asta. Părinţii lui se căsătoriseră în acea parohie, la fel şi bunicii lui. Da, îi plăcea ideea, probabil chiar mai mult decît ei. Dacă nu avea să se întîmple nimic din cauza acelui oribil colier, de ce să renunţe la tot din cauza lui? De ce să se necăjească amîndoi? Îi putea explica totul mai tîrziu, atunci cînd colierul va fi închis în siguranţă într-un seif. Nicidecum o decepţie, doar o mică amînare.

Oricum, nu s-a mai întîmplat nimic de atunci. Nici o floare ciudată pe noptiera ei. Într-adevăr, timpul zburase, ocupaţi fiind cu renovarea şi cu mobilarea casei din Florida care îi aştepta pentru luna de miere oficială.

Un alt motiv de mare bucurie era faptul că Aaron fusese acceptat de toată familia şi că era inclus pe lista invitaţilor la toate reuniunile lor. Beatrice se îndrăgostise de el şi îl tachina mereu în privinţa accentului său de majordom britanic. Mersese pînă acolo încît l-a invitat să meargă la un concert simfonic împreună cu ea şi cu Agnes Mayfair, o foarte frumoasă verişoară mai bătrînă al cărei soţ murise anul trecut.

Rowan se întreba cum se va descurca Aaron. Dar ea ştia deja că el se poate băga şi sub pielea lui Dumnezeu din cer şi sub cea a diavolului din iad. Chiar şi Lauren, avocatul de gheaţă, părea atrasă de Aaron. La masa din ziua precedentă îi vorbise într-una lui Aaron despre istoria oraşului New Orleans. Ryan îl plăcea, la fel şi Isaac şi Wheatfield. Iar Pierce îl întrebase cu mult interes despre călătoriile lui din Europa şi din Orient.

De asemenea, Aaron era tovarăşul nelipsit al mătuşii lui Michael, Viv. Toată lumea ar trebui să aibă o mătuşă Viv, după cum vedea Rowan, o persoană ca o păpuşă fragilă care radia dragoste şi bunătate şi care aproba fiecare cuvînt al lui Michael. Îi amintea de Drăguţa Millie şi de mătuşa Belle, aşa cum i le descrisese Aaron.

Dar mutarea nu a fost uşoară pentru mătuşa Viv. Deşi cei din familia Mayfair o înconjuraseră cu multă afecţiune, ea nu reuşea să ţină pasul cu ei cu tot atîta vioiciune. În această după amiază îi implorase să o lase să rămînă acasă, pentru a mai putea despacheta din lucrurile aduse. Îl tot presa pe Michael să meargă şi să împacheteze totul din casa din Liberty Street.

Nu puteai să nu-l iubeşti pe Michael cînd îl vedeai cu mătuşa Viv, deoarece nimeni nu era mai atent şi mai răbdător cu ea.

– E singura mea familie, Rowan, spusese el o dată. Toţi ceilalţi s-au dus. Dacă lucrurile dintre noi doi nu ar fi mers atît de bine, acum eram în Talamasca. Ei ar fi devenit familia mea.

Cît de bine îl înţelesese! Ca într-un şoc, ea îşi amintise de singurătatea ei amară de acum cîteva luni.

Doamne, cît de mult îşi dorea ca totul să meargă bine! Iar fantoma din First Street îşi ţinea promisiunea, de parcă şi el ar fi vrut ca să meargă totul bine. Sau mînia ei îl îndepărtase? Timp de mai multe zile după apariţia colierului, ea îl blestemase în continuu pentru asta.

Familia acceptase chiar şi ideea cu Talamasca, deşi Aaron fusese foarte discret în cele spuse despre ce era Talamasca în realitate. Înţeleseseră doar că Aaron era un savant şi un călător prin lume, că fusese dintotdeauna interesat de istoria familiei Mayfair din cauza faptului că era o veche şi distinsă familie din sudul Statelor Unite. Un savant care avea o predecesoare atît de frumoasă precum Deborah, pe care însuşi marele Rembrandt o pictase, şi care purtase, dincolo de orice îndoială, smaraldul Mayfair cînd îi pozase faimosului pictor, ei bine, acel istoric era în întregime pe gustul lor. Erau surprinşi de tot acel amestec de informaţii dezvăluit de Aaron despre Deborah. Dumnezeule Mare, ei crezuseră mereu că Julien inventase toate acele prostii, cum că ar fi avut strămoşi din Scoţia.

Între timp, Beatrice comandase o reproducere în ulei a portretului lui Deborah realizat de Rembrandt, pe care urmau să o expună în casa de pe First Street chiar în ziua căsătoriei. Era furioasă pe Ryan că nu încercase să cumpere originalul. Dar, pe de altă parte, Talamasca nu l-ar fi vîndut. Slavă Domnului că, după ce Ryan i-a spus care ar fi fost preţul adevărat ce trebuia plătit, întreaga chestiune a fusese lăsată baltă.

Da, îi iubeau pe Rowan, pe Michael, pe Aaron.

Şi o iubeau pe Deborah.

Chiar dacă ştiau ce se întîmplase acum mulţi ani între Aaron şi Cortland sau Carlotta, nu spuneau nimic. Nu ştiuseră că Stuart Townsend fusese membru al Talamasca şi erau cu adevărat intrigaţi de descoperirea acelui cadavru misterios. Sporea impresia că Stella fusese răspunzătoare de asta.

– Probabil că a murit acolo, sus, din cauza opiumului sau a băuturii care se serveau la acele petreceri deşănţate, iar Stella l-a înfăşurat în covor, după care a uitat pur şi simplu de el.

– Sau poate ea l-a strîns de gît. Vă amintiţi ce fel de petreceri obişnuia ea să dea?

Pe Rowan o amuza să-i asculte ce vorbeau şi să le audă rîsetele. Niciodată nu simţise venind dinspre ei nici cea mai mică intenţie malefică. Acum le putea intui bunele intenţii, veselia.

Dar aveau şi ei secretele lor, mai ales cei mai bătrîni. Cu fiecare nouă întîlnire, primea semnale tot mai puternice. De fapt, pe măsură ce data nunţii se apropia, simţea tot mai acut că se pregătea ceva.

Bătrînii nu se opreau pe First Street doar pentru a-şi exprima dorinţele lor de bine pentru cei doi sau pentru a vedea stadiul renovării. Erau curioşi. Erau temători. Erau secrete pe care doreau să le împărtăşească sau avertismente pe care doreau să le dea. Sau întrebări pe care să le pună. Poate că îi testau puterile, pentru că şi ei aveau anumite puteri. Niciodată nu mai fusese

înconjurată de oameni atît de iubitori sau atît de pricepuți în a-și stăpîni emoțiile. Era ceva foarte ciudat.

Dar poate că asta va fi ziua în care se va întîmpla ceva deosebit.

Atît de mulți dintre cei bătrîni erau aici, lichiorul curgea în valuri și, după o serie de zile reci ale lunii octombrie, vremea era din nou plăcută. Cerul era avea o splendidă culoare albastră, iar norii albi se mișcau încetișor, cu grație, ca niște vapoare grațioase purtate de vînt.

Ea mai luă o gură de bourbon, plăcîndu-i senzația minunată de arsură pe care i-o provoca în piept și uitîndu-se în jur după Michael.

Iată-l, încă în capcana în care Beatrice îl prinsese de mai bine de o oră și lîngă frumoasă Gifford, fiică a unei descendente de-a lui Lestan Mayfair, a cărui tată fusese un urmaș al lui Clay Mayfair și care se măritase, firește, cu nepotul lui Cortland, Ryan. Păreau să mai fie și alte linii Mayfair implicate, dar Rowan le pierdu șirul în acel punct al conversației în momentul în care sîngele începu să-i fiarbă în vene observînd degetele lui Gifford, strînse, fără un motiv anume, pe brațul lui Michael.

Ce găseau ele atît de fascinant la iubitul ei încît nu păreau să vrea să-i mai dea drumul din mijlocul lor? Dacă e să începem de undeva, de ce era Gifford o femeie atît de agitată? Sărmanul Michael. Nu știa ce se întîmplă. Stătea acolo, cu mîinile înmănușate băgate în buzunarele pantalonilor, zîmbind și dînd din cap la glumele celor două. Nu detecta la ele nuanța de flirt, ochii lor luminoși, atracția seducătoare a rîsului lui pentru ele.

Obișnuiește-te cu asta! Ticălosul este irezistibil pentru femei. Erau toate peste el, el era bodyguard-ul care-l citea pe Dickens.

Ieri, urcase scara cea lungă și îngustă de pe laterala casei, ca un pirat cățărîndu-se pe scara de sfoară a vasului său. Apoi, vederea lui, cu pieptul gol și picioarele pe parapet, cu părul suflat

de vînt, cu o mînă ridicată într-un gest complet inconştient, o aduseseră pînă în pragul nebuniei admirative. Cecilia se uitase în sus şi spusese:

– Măi, chiar un bărbat superb, ştiai?

– Da, ştiu, mormăise Rowan.

În acele momente, îl dorea cu disperare. Arăta din ce în ce mai bine în costumele lui din in cu vestă, pe care Beatrice îl convinsese să şi le cumpere de la Perlis.

– Dragule, acum arăţi exact ca un gentleman din sud!

Fante, asta era, un fante plimbăreţ. Era mult mai bine în zilele cînd îşi sufleca mînecile cămăşii, ţinea în mîna dreaptă o ţigară Camel şi îşi punea un creion după ureche; apoi se certa cu cîte un tîmplar sau zugrav şi îşi agita pumnul de parcă ar fi vrut să le mute fălcile.

Mai fusese şi acel weekend pe care-l petrecuseră în Florida, cumpărînd noua casă, imaginea lui dormind gol, doar cu ceasul de aur la mînă şi un lănţişor în jurul gîtului. Goliciunea pură nu ar fi fost la fel de incitantă.

El era atît de fericit! Era, probabil, singurul din lume care iubea casa din First Street mai mult decît cei din familia Mayfair. Avea o obsesie pentru ea. Profita de orice moment pentru a lucra alături de muncitorii angajaţi, scoţîndu-şi mănuşile tot mai des. Părea că, dacă într-adevăr îşi dorea, putea să realizeze orice îşi punea în minte.

Slavă Domnului că stafiile şi celelalte ciudăţenii îi lăsau pe amîndoi în pace, iar ea ar trebui să nu-şi mai facă atîtea griji în privinţa haremului care îl înconjura.

Mai bine să se concentreze asupra grupului care se strîngea în jurul ei – maiestuoasa Felice tocmai îşi trăgea un scaun, frumoasa flecară Margaret Ann se aşeza pe iarbă, severa Magdalene, cea care părea tînără chiar dacă nu mai era de ceva timp, îi privea pe toţi ceilalţi în nefireasca ei tăcere.

Cînd şi cînd se mai întorcea cîte cineva pentru a o privi, iar ea primea nişte vagi informaţii cum că ar fi avut ceva să-i comunice sau să-i pună vreo întrebare, dar apoi renunţa. Întotdeauna era unul dintre cei bătrîni – Felice, care era fiica cea mai mică a lui Barclay, acum de şaptezeci şi cinci de ani, sau Lily, de şaptezeci şi opt de ani după cum se spunea, şi nepoata lui Vincent, ori Peter Mayfair cel chel, cu ochii lăcrimoşi şi gîtul gros, chiar dacă avea trupul foarte sănătos şi puternic, fiul mai mic al lui Garland, cu siguranţă un bătrîn inteligent şi înţelept.

Iată-l şi pe Randall, mai bătrîn probabil şi decît unchiul Peter, cu ochii înfundaţi în orbite, dar înţelepţi, stînd pe o bancă metalică într-un colţ mai îndepărtat, privind-o cu multă atenţie, indiferent cît de mulţi erau cei care, trecîndu-i prin faţă, îi acopereau imaginea ei din cînd în cînd, ca şi cînd ar fi vrut să-i spună ceva de mare importanţă, dar nu ştia de unde să înceapă.

Vreau să ştiu. Vreau să ştiu totul.

Pierce o privea acum cu un nedisimulat respect, cucerit în cele din urmă de visul Centrului Medical Mayfair şi aproape la fel de nerăbdător ca ea în a-l vedea transformat în realitate. Păcat că pierduse din entuziasmul arătat mai devreme, tocmai de aceea era patetic în încercarea de a-i prezenta tot felul de tineri şi menţionînd pe scurt din ce familie fac parte şi cu ce se ocupă fiecare. Era ceva destul de înduioşător la Pierce, din punctul ei de vedere. Dorea să-l facă să se relaxeze din nou. Era foarte de prietenos şi fără cea mai mică urmă de egocentrism.

Remarcase, cu multă plăcere, că el îi prezenta aceiaşi oameni şi lui Michael, într-o manieră simplă, extrem de cordială. De fapt, cu toţii erau foarte amabili cu Michael. Gifford îi turna bourbonul în pahar, iar Anne Marie se aşezase acum lîngă el, vorbindu-i într-una, umărul ei atingîndu-l pe al lui.

Renunţă, Rowan. Nu poţi închide un asemenea animal superb în mansarda casei.

O înconjurau în grupuri succesive, discutînd numai despre casa din First Street şi despre nimic altceva.

Iar restaurarea în curs de desfăşurare le făcea o reală plăcere.

First Street era simbolul lor, desigur, şi cît de mult suferiseră văzînd-o pe cale de a se distruge, cît de mult o urîseră pentru asta pe Carlotta. Toate aceste gînduri ale lor îi erau foarte clare lui Rowan, aşa cum se ascundeau ele în spatele felicitărilor pe care i le prezentau. Îşi dădea seama de aceste lucruri privind adînc în ochii lor. În sfîrşit, casa era eliberată din regretabila ei sclavie. Era foarte amuzant de văzut cît de multe lucruri ştiau ei despre ultimele modificări care urmau să fie făcute. Ştiau pînă şi culorile alese pentru camere pe care încă nu le văzuseră.

Ce bine că Rowan păstrase integral vechiul mobilier al dormitoarelor. Ştia ea că, o dată, Stella a dormit în patul Carlottei? Iar patul din camera lui Millie a aparţinut bunicii Katherine şi unchiul Julien s-a născut în patul din camera din faţă, cel care urma să fie patul lui Rowan şi al lui Michael.

Ce părere aveau despre planurile ei legate de un mare spital? În timpul puţinelor discuţii pe care Rowan le purtase în afara firmei, toţi se dovediseră extrem de receptivi. Numele Mayfair Medical îi încînta.

Pentru ea era crucial ca noul centru să fie realizat pe baza unor concepţii moderne, după cum le explicase lui Bea şi Cecilia, că urma să vină pînă şi în întîmpinarea unor nevoi încă neexprimate. Era obligatoriu să fie un mediu ideal pentru cercetare, dar nu trebuia să fie totul ascuns într-un turn de fildeş. Urma să fie un spital adevărat, cu o mulţime de paturi pentru pacienţii care nu-şi puteau plăti serviciile medicale. Dacă ar fi reuşit să-i adune pe cei mai buni neurologi şi neurochirurgi din ţară şi dacă ar fi reuşit să transforme acest centru în cel mai inovator, eficient şi complet spital pentru tratarea afecţiunilor neurologice, cu un

confort deosebit şi beneficiind de cele mai bune echipamente, ei bine, atunci ar putea spune că şi-a văzut visul împlinit.

– Sună absolut extraordinar, spusese Cecilia.

– Ştii, adăugase şi Carmen Mayfair în timpul unui prînz, Mayfair and Mayfair, a dăruit întotdeauna milioane, dar acum este pentru prima oară cînd cineva dintre noi are o asemenea iniţiativă.

Acesta era, desigur, numai începutul. Era de la sine înţeles că Rowan prevăzuse schimbări în structura şi amenajările secţiei de terapie intensivă şi a gărzilor de la urgenţe, că dorea să revoluţioneze modul de îngrijire ambulatorie al pacienţilor săi prin programe speciale educaţionale pentru femei şi copii, pentru familiile cu probleme deosebite şi pentru persoanele cu dizabilităţi sau boli incurabile.

În fiecare zi, în viziunea ei se mai adăuga cîte ceva. Îşi dorea să umanizeze programul de învăţare desemnat să corecteze toate ororile şi abuzurile care deveniseră deja clişee ale medicinei moderne; plănuia să deschidă o şcoală medicală în care să poată fi create noile super-asistente, capabile să rezolve cu bine toate tipurile de noi responsabilităţi apărute.

Cuvintele Mayfair Medical ajunseseră sinonime cu cei mai buni, umani şi bine pregătiţi profesionişti din ramură.

Da, toţi urmau să fie mîndri. Cum ar fi putut să nu fie?

– Încă ceva de băut?

– Mulţumesc. Un bourbon ar fi bun. Excelent, chiar.

Rîsete.

A mai luat o înghiţitură în timp ce îl saluta pe tînărul Timmy Mayfair, care se apropia să dea mîna cu ea. Da, bună încă o dată şi ţie, Bernardette Mayfair, pe care o zărise rapid în timpul înmormîntării, la fel şi frumoasei fete cu părul prins într-o bentiţă, Mona Mayfair, fiica lui CeeCee şi, da, şi băieţoasei Jennifer Mayfair, cea mai bună prietenă a Monei şi verişoară de gradul

patru, întîlnită mai devreme, desigur. Jenn avea o voce asemănătoare cu a ei, se gîndi Rowan, adîncă şi uşor răguşită.

Bourbonul era mai bun cînd era foarte rece. Dar era destul de plăcut şi cînd era doar uşor răcit. Ştia că băuse puţin cam mult. Rowan a mai luat o înghiţitură, observînd micul toast din capătul grădinii. Un toast după altul, toate se făceau pentru casă şi pentru apropiata căsătorie. Era, oare, cineva care să vorbească despre altceva?

– Rowan, am fotografii vechi din...

– ... şi mama mea a păstrat cîteva articole din ziare.

– Ştii, astea se găsesc în cărţile despre New Orleans, oh, da, am cîteva, am să ţi le aduc la hotel...

– ... nu vom veni într-una la uşa ta, vrem doar să ştim...

– Rowan, străbunicii noştri s-au născut în acea casă... toţi cei pe care îi vezi aici au...

– Oh, sărmana Millie, nu a apucat să vadă ziua asta ...

– ... am cîteva dagherotipuri... Katherine şi Darcy, chiar şi Julien. Ştii că Julien se fotografia întotdeauna la uşa din faţă. Am văzut mai multe poze cu el stînd în faţa uşii principale.

Uşa din faţă?

Soseau din ce în ce mai mulţi membri ai familiei Mayfair. Era şi cel mai bătrîn dintre ei, Fielding, fiul lui Clay, complet chel, cu pielea fină şi translucidă, cu pleoapele înroşite. I-au adus un scaun şi l-au aşezat lîngă ea.

Imediat ce s-a instalat, cei tineri au şi început să vină să-i prezinte omagiile, la fel cum făceau şi cu Rowan. Hercules, servitorul haitian, i-a dat în mînă un pahar cu bourbon.

– Îl ţineţi bine, domnule Fielding?

– Da, Hercules, dar nu vreau mîncare! Mi-e silă de mîncare. Am mîncat destul în viaţa asta.

Avea vocea profundă şi fără vîrstă, precum ce a unei femei bătrîne.

– Şi Carlotta nu mai este, îi spuse îndîrjit Beatricei, care venise să-l sărute. Sînt singurul care a rămas dintre cei bătrîni.

– Nu mai vorbi despre asta, o să fii întotdeauna cu noi, îi zise Bea învăluindu-l cu parfumul ei dulce, floral şi foarte scump, asemenea rochiei roşii din mătase strălucitoare.

– Nu cred că eşti mult mai bătrîn decît mine, declară Lily Mayfair, aşezîndu-se lîngă el. Într-adevăr, pe moment păreau de aceeaşi vîrstă, ea avînd părul alb cu firul foarte subţire, obrajii scobiţi şi mîinile osoase.

Fielding se întoarse spre Rowan.

– Aşadar, restaurezi casa din First Steet. Tu şi cu bărbatul tău veţi locui acolo. Lucrurile au mers bine pînă acum?

– De ce să nu meargă bine? întrebă ea zîmbind.

Simţi, dintr-o dată, căldură, cînd atinse mîna lui Fielding, ca într-o binecuvîntare.

– Splendide veşti, Rowan, adăugă el, cu vocea mai puternică acum; se mai odihnise după aventura care fusese venitul pînă aici. Excelent, zîmbi, dinţii falşi strălucindu-i. În toţi anii ăştia, ea nu lăsase pe nimeni să se atingă de casă, mai spuse cu mînie. Vrăjitoare bătrînă, asta a fost.

Se auziră mici oftaturi de la femeile strînse în partea stîngă. Era exact ce dorea Rowan, să iasă toate secretele la iveală.

– Bunicule, pentru numele Domnului!

Era Gifford, chiar lîngă Fielding. Îi ridică bastonul căzut în iarbă şi îl agăţă pe spătarul scaunului. El o ignoră.

– Ei bine, asta e adevărul. A lăsat casa în ruină! E o minune că mai poate fi renovată.

– Bunicule! spuse Gifford cu disperare.

– Lasă-l, dragă, să vorbească, interveni Lily cu ochii la Rowan, ţinîndu-şi bine paharul cu băutură.

– Să nu crezi că mă poate opri cineva, spuse bătrînul. Ea zicea că el nu a lăsat-o, a dat toată vina pe el. Credea în el şi se folosea de el atunci cînd avea nevoie.

Se lăsă deodată liniştea peste ei, iar lumina păli puţin. Rowan zări cu coada ochiului că figură încărunţită a lui Randall se deplasase.

– Bunicule, aş dori să nu..., spuse Gifford.

Oh, dar eu aş dori să da!

– Ea era aceea, continuă Fielding. Şi-a dorit să vadă casa prăbuşindu-se în jurul ei. Chiar mă întreb cîteodată cum de nu i-a dat foc aşa cum a făcut păcătoasa aia de menajeră din Rebecca. Eram îngrijorat, într-un timp, că o s-o facă. Şi că va da foc tuturor picturilor. Ai văzut picturile? L-ai văzut pe Julien cu fiii lui stînd în faţa uşii de la intrare?

– Uşa de la intrare, vrei să spui gaura cheii uşii de la intrare?

Oare Michael îl auzise? Da, venea spre ei, încercînd, în mod evident, să o oprească pe Cecilia să-i mai şoptească fără încetare la ureche, nedînd atenţie expresiei uluite de pe chipul ei. Aaron era destul de aproape, sub magnolie, nebăgat în seamă, cu ochii fixaţi asupra grupului. Măcar de-ar putea arunca o vrajă pe ei ca să nu-l vadă pe Aaron.

Dar cei din familia Mayfair nu observau pe nimeni altcineva în afară de ei înşişi; Fielding dădea din cap, Felice vorbea tare şi gesticula spre Fielding, iar brăţările de argint îi sclipeau la fiecare mişcare a mîinii.

– Spune-i tot, zicea Felice. Eu aşa cred că trebuie. Vrei părerea mea? Carlotta dorea casa pentru ea. A vrut să comande în casă. Ea a fost adevărata stăpînă pînă a murit, nu-i aşa?

– Nu voia nimic, mormăi Fielding dînd din mînă a lehamite. Ăsta a fost blestemul ei. Voia doar să distrugă.

– Dar ce e cu uşa din faţă? întrebă Rowan.

– Bunicule, am să te iau...

– Nu mă iei nicăieri, Gifford, îi spuse el cu voce hotărîtă, aproape tinerească. Rowan se mută în casă. Trebuie să-i spun anumite lucruri.

– În particular, izbucni Gifford.

– Lasă-l, dragă, să vorbească, interveni Lily. Şi sîntem în particular. Sîntem numai din familia Mayfair aici.

– E o casă frumoasă, o să-i placă, zise, rece, Magdalene. Ce vreţi cu toţii, să o speriaţi?

Randall stătea acum în spatele lui Magdalene, cu sprîncenele ridicate, buzele strînse şi ridurile feţei adîncite, cum se uita în jos spre Fielding.

– Ce ai de spus? insistă Rowan.

– Doar o serie de legende vechi, spuse Ryan, cu o uşoară urmă de iritare, chiar dacă vorbea mai încet, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul. Vechi legende stupide despre uşa din faţă, dar ele nu înseamnă nimic.

Michael ajunse lîngă Fielding, iar Aaron se mai apropie puţin. Ceilalţi nu remarcaseră nimic, încă.

– Chiar vreau să ştiu, spuse Pierce. Stătea în stînga, lîngă Felice şi Randall. Felice îl fixa cu privirea pe Fielding, iar capul i se lăsase pe o parte din cauză că era cam beat. Străbunicul meu a fost fotografiat în faţa uşii de la intrare, iar portretul este înăuntru. Ei se pozau întotdeauna în faţa uşii de la intrare.

– Şi de ce să nu fi pozat pe veranda casei? întrebă Ryan. Locuiau acolo. Trebuie să ne reamintim că, înainte de Carlotta, această casă a aparţinut stră-stră-străbunicului.

– Asta e, murmură Michael. Acolo am văzut uşa, în poze. Doamne, trebuia să mă fi uitat cu mai multă atenţie la acele fotografii...

Ryan îi aruncă o privire fugară. Rowan îi făcu semn să se apropie, iar ochii lui Ryan urmăreau deplasarea lui Michael pînă ce ajunsese în spatele scaunului lui Rowan. Pierce vorbea din

nou, în timp ce Michael se aşezase pe iarbă, iar braţului lui Rowan se odihnea acum pe umerii lui. Şi Aaron era destul de aproape.

– Chiar şi în pozele mai vechi ei stăteau tot în faţa uşii. Întotdeauna se vedea şi gaura cheii, fie de la uşa din faţă sau de la o altă uşă... spuse Pierce.

– Da, uşa, zise şi Lily. Şi uşa este pe mormînt. Aceeaşi gaură a cheii de la uşă este gravată deasupra criptei. Nimeni nu ştie cine a pus-o acolo.

– Ei bine, a fost Julien, desigur, replică Randall cu voce de stentor şi toţi îşi îndreptară atenţia asupra lui. Julien ştia ce face, deoarece intrarea aceea avea o semnificaţie aparte atît pentru el, cît şi pentru toţi cei de dinaintea lui.

– Dacă spui toate prostiile astea, vorbi Anne Marie, ea nu o să...

– O, dar vreau să ştiu, interveni Rowan. Şi, în afară de asta, nimic nu ne va opri să ne mutăm în casă.

– Nu fii chiar atît de sigură, adăugă Randall cu seriozitate.

Lauren îi aruncă o privire total dezaprobatoare.

– Nu e momentul pentru poveşti de groază, şopti ea.

– Trebuia să scormonim în tot gunoiul ăsta! ţipă Gifford. Era cu adevărat supărată. Rowan observă îngrijorarea lui Pierce, dar, în acea adunare, el stătea exact în partea opusă mamei lui. Ryan era mai aproape, aşa că Ryan îi luă mîna şi îi murmură ceva la ureche.

Rowan se gîndi că Gifford va încerca să oprească discuţia asta, apoi întrebă cu voce tare:

– De ce stau ei întotdeauna în faţa uşii?

– Nu-mi place să se vorbească despre asta, strigă Gifford. Nu văd de ce trebuie să săpăm în trecut de fiecare dată cînd ne întîlnim. Ar trebui să ne gîndim la viitor.

– Dar vorbim despre viitor, spuse Randall. Tînăra femeie trebuie să ştie anumite lucruri.

– Hei, hei, continuați tot așa, cu toții, fortoșilor, zise Felice. Dacă intenționați să spuneți ceva, în sfîrșit, după atîția ani în care v-ați purtat ca niște mielușei...

– Ușa e legată de pact și de promisiune, spuse Fielding. Este un secret transmis din generație în generație, încă din timpurile de demult.

Rowan se uită în jos la Michael, care ședea cu genunchii ridicați și cu brațele pe ei, abia privindu-l pe Fielding. Dar, chiar și de sus, ea putea să-i vadă expresia de spaimă și confuzie de pe față, aceeași expresie chinuită pe care o avea ori de cîte ori vorbea despre viziune. Iar expresia asta îi era atît de necaracteristică, încît părea a fi o altă persoană.

– Nu i-am auzit niciodată vorbind despre vreo promisiune sau legămînt, spuse Cecilia. Sau despre ușă, sau intrare, dacă tot e să le spunem pe toate.

Acum li se alăturase și Peter Mayfair, la fel de chel ca și Fielding, cu aceeași ochi pătrunzători. De fapt, erau cu toții adunați în cerc, pe trei sau patru rînduri. Isaac și Wheatfield îl înghesuiseră pe Peter.

– Asta, din cauză că nu vorbeau despre așa ceva, rosti Peter cu o voce ușor teatrală. Era secretul lor, iar ei nu doreau ca și alții să-l cunoască.

– Ce înțelegi prin ei? întrebă Ryan, cu glasul puțin afectat de băutură. Vorbești despre bunicul meu? Vorbești despre Cortland, nu-i așa?

– Nu vreau să..., șopti Gifford, dar Ryan îi făcu semn să tacă.

Și Fielding îi făcu semnul tăcerii lui Gifford, privind-o cu multă răceală.

– Cortland a fost, desigur, unul dintre ei, răspunse Fielding, uitîndu-se în sus spre Peter cel chel, și toată lumea știa asta.

– Oh, e groaznic să spui asta, zise Magdalene furioasă. L-am iubit pe Cortland.

– Mulţi dintre noi l-am iubit pe Cortland, replică, la fel de furios, Peter. Aş fi făcut orice pentru Cortland, dar el a fost unul dintre ei. A fost. La fel a fost şi tatăl tău, Ryan. Marele Pierce a fost unul dintre ei atît timp cît a trăit Stella. La fel şi tatăl lui Randall. Nu e aşa?

Randall dădu uşor din cap, luînd o înghiţitură de bourbon. Servitorul cel negru umpluse paharele tuturor fără a deranja pe nimeni.

– Ce vrei să spui cu unul dintre ei, ceru Pierce să afle. Am auzit asta toată viaţa, e unul dintre ei, nu e unul dintre ei, ce vrei să spui?

– Nimic, spuse Ryan. Aveau un club, un club de societate.

– Aveau pe dracu, izbucni Randall.

– Toate astea au murit odată cu Stella, zise Magdalene. Mama mea a fost o apropiată a lui Stella, a fost la acele petreceri, nu erau treisprezece vrăjitoare! Astea sînt numai minciuni.

– Treisprezece vrăjitoare? întrebă Rowan.

Putea simţi tensiunea lui Michael. Printr-o mică breşă în acel cerc, reuşi să-l vadă şi pe Aaron, care întorsese spatele copacului şi se uita în sus, spre cer, ca şi cum nu-i putea auzi, dar ea ştia că era atent.

– Un fragment al legendei, spuse Fielding cu voce rece, fermă, ca şi cum voia să se deosebească de toţi cei din jur, un fragment al poveştii uşii de la intrare şi al pactului.

– Care era povestea? întrebă Rowan.

– Că vor fi cu toţii salvaţi de intrarea aia şi de cele treisprezece vrăjitoare, răspunse Fielding, uitîndu-se încă o dată în sus la Peter. Asta e povestea şi asta e promisiunea.

Randall dădu din cap.

– Era o ghicitoare. Stella nu a ştiut niciodată ce însemna cu exactitate.

– Salvați? întrebă tînărul Wheatfield. În felul în care este salvat orice creștin?

– Salvat! Aleluia! spuse Margaret Ann, lăsînd în jos paharul și stropindu-și puțin rochia. Cei din familia Mayfair se vor duce în Rai. Știam eu, cu toți banii ăștia, cineva va rezolva lucrurile!

– Ești beată, Margaret Ann, șopti Cecilia, și eu sînt la fel.

Ciocniră paharele ca pentru un toast.

– Stella încerca să strîngă la un loc cele treisprezece vrăjitoare cu ocazia acelor petreceri? întrebă Rowan.

– Da, îi răspunse Fielding. Exact asta încerca să facă. Se autointitula vrăjitoare, la fel ca Mary Beth, mama ei, spunea că deține puterea și că îl vedea pe bărbat.

– Nu am să îngădui asta..., țipă Gifford aproape isteric.

– De ce? Ce este atît de înspăimîntător? întrebă încet Rowan. De ce să nu fie doar vechi legende? Și cine este bărbatul?

Liniște. Toți se uitau cu atenție la ea, fiecare așteptînd, probabil, ca altul să vorbească. Lauren părea chiar supărată după cum o privea pe Rowan. Lily arăta foarte suspicioasă. Știau că ea îi înșela.

– Știi bine că nu sînt vechi legende, îi spuse încet Fielding.

– Pentru că ei cred asta! zise Gifford cu brațele tremurînde. Pentru că oamenii au făcut lucruri rele în numele credinței în aceste vechi prostii.

– Ce fel de lucruri rele? mai întrebă Rowan. Vrei să spui, ceea ce i-a făcut Carlotta mamei mele?

– Vreau să spun de lucrurile pe care le-a făcut Cortland răspunse Giffiord. Asta vreau să spun.

Tremura, acum, foarte tare, fiind clar că se afla în pragul unei crize de isterie. Se uită fioros la Ryan, apoi la fiul ei, Pierce, apoi la Rowan din nou.

– Da, Carlotta de asemenea. Cu toții au trădat-o pe mama ta. Oh, sînt atît de multe lucruri pe care nu le știi.

– Şşşş, Gifford, ai băut prea mult, zise în şoaptă Lily.

– Du-te înăuntru, Gifford, îi spuse şi Randall.

Ryan îşi luă soţia de braţ, aplecîndu-se să-i şoptească ceva la ureche. Pierce li se alătură. Împreună, o scoaseră pe Gifford din mijlocul grupului.

Felice şuşotea supărată cu Magdalene, iar cineva de la marginea cercului încerca să-i strîngă pe copii şi să-i ia de acolo. O fetiţă cu şorţuleţ tocmai spunea:

– Vreau să ştiu...

– Vreau să ştiu, spuse Rowan. Ce au făcut ei?

– Da, spune-ne despre Stella, zise Beatrice, uitîndu-se urît la Gifford, care plîngea acum pe umărul lui Ryan în timp ce acesta o ducea mai departe.

– Ei credeau în magia neagră, răspunse Fielding. Credeau şi în cele treisprezece vrăjitoare şi în uşă, dar nu au ştiut niciodată cum trebuie procedat cu astea.

– Dar, ce credeau ei că înseamnă? întrebă Beatrice. Eu cred că toate acestea sînt fascinante. Spune, te rog.

– Şi apoi o să te apuci să spui peste tot, zise Randall, exact aşa cum faci întotdeauna.

– De ce să nu o fac? Crezi că o să ne ardă cineva pe rug pentru asta?

Ryan o ducea cu forţa, în casă, pe Gifford, iar Pierce închise uşa în spatele lor.

– Chiar vreau să ştiu, spunea în continuare Beatrice, venind mai în faţă şi agitîndu-şi braţele. Stella ştia sau nu despre ce este vorba?

– Bunicul meu Julien ştia, răspunse Peter. Ştia şi i-a spus lui Mary Beth. A lăsat totul în scris, dar Mary Beth a distrus toate jurnalele lui, apoi i-a spus Stellei, dar aceasta nu a înţeles niciodată.

– Stella nu a dat niciodată atenţie la nimic, zise Fielding.

– Într-adevăr, accentuă Lily cu tristeţe. Nu a dat atenţie la nimic. Sărmana Stella, ea credea că totul se reduce la petreceri, bautură şi prietenii ei nebuni.

– Nu credea că era ceva adevărat, spuse iar Fielding. Asta era problema. Ea îşi dorea doar să se joace. Iar cînd ceva nu a mai mers bine, s-a speriat şi s-a refugiat în sticlele de şampanie. Vedea lucruri care ar fi convins pe oricine, cu toate acestea tot nu a crezut în acea uşă, sau în promisiune, sau în cele treisprezece vrăjitoare, pînă nu a fost prea tîrziu, iar Julien şi Mary Beth muriseră deja.

– Aşadar, ea a rupt lanţul de informaţii? întrebă Rowan. Asta vrei să spui, nu-i aşa? I-au predat secretele lor împreună cu colierul cu smarald şi cu toate celelalte?

– Colierul nu a fost chiar atît de important, interveni Lily. Carlotta i-a dat o prea mare importanţă. Doar că nu poţi lua colierul... ei bine, nu trebuie să iei colierul de la aceea care este desemnată moştenitoare. Acum este colierul tău, dar Carlotta avea ciudata idee că, dacă l-ar fi încuiat undeva, ar fi pus capăt tuturor întîmplărilor ciudate şi a transformat asta în una din luptele ei fără sens.

– Carlotta ştia, spuse Peter, privindu-l pe Fielding. Ştia ce înseamnă intrarea şi cele treisprezece vrăjitoare.

– De unde ştii asta? întrebă Lauren. În mod sigur, Carlotta nu a vorbit niciodată despre aşa ceva.

– Sigur că nu, de ce ar fi făcut-o? îi răspunse Peter. Ştiu, deoarece Stella i-a spus mamei mele. Carlotta ştia, dar nu voia să o ajute. Stella încerca să împlinească vechea profeţie. Şi asta, apropo, nu are nimic de-a face cu salvarea creştină a sufletelor. Nu ăsta era sensul.

– Cine zice asta? întrebă Fielding.

– Eu.

– Ce ştii tu despre asta? întrebă Randall, cu un uşor sarcasm în glas. Însuşi Cortland mi-a spus că, atunci cînd se adunau cele treisprezece vrăjitoare la un loc, se deschidea uşa dintre cele două lumi.

– Între lumi? întrebă batjocoritor Peter. Şi ce are asta cu salvarea, dacă mi-e permis să aflu? Cortland nu ştia nimic. Nimic mai mult ca Stella. Dacă ar fi ştiu, Cortland ar fi salvat-o pe Stella. El era acolo. Şi eu la fel.

– Acolo, cînd? îl întrebă cu dispreţ Fielding.

– Doar nu vrei să spui, la petrecerile Stellei? întrebă şi Lily.

– Stella încerca să descopere semnificaţia în timpul petrecerilor ei, răspunse Peter. Iar eu eram acolo.

– Nu am ştiut asta, spuse Magdalene. Nu am ştiut că mergeai şi tu.

– Cum ai fi putut să fii prezent? îl întrebă Margaret Ann. Asta s-a întîmplat acum o sută de ani.

– Ah, nu chiar aşa. Era în anul 1928, iar eu aveam doisprezece ani pe atunci. Tata era foarte supărat pe mama că m-a lăsat, dar am fost, la fel şi Lauren, care avea atunci patru ani, spuse Peter.

Lauren dădu uşor din cap. Avea ochi visători, ca şi cum îşi amintea, dar nu trăise dramatismul momentului.

– Stella alegea treisprezece dintre noi, continuă Peter. Totul se baza pe puterile noastre – ştii, clasicele puteri paranormale – de a citi gîndurile, de a vedea spirite sau de a mişca materia.

– Şi presupun că tu poţi să faci toate astea, îl luă în rîs Fielding. Poate că de aia te-am bătut mereu la pocker.

– Nimeni nu putea să facă asta mai bine decît Stella, spuse Peter. Cu excepţia lui Cortland, probabil, dar pînă şi el era mai slab decît Stella. Mai era Marele Pierce, era foarte abil, dar era prea tînăr şi în întregime dominat de Stella. Noi, toţi ceilalţi, eram tot ce putea ea să adune. De asta trebuia să o aibă şi pe

Lauren. Lauren era puternică, iar Stella nu voia să iroseaască nici cea mai mică şansă. Eram cu toţii strînşi în casă cu scopul de a deschide uşa. Iar cînd făceam cercul şi începeam să ne concentrăm suficient la ce aveam de făcut, el apărea, pătrundea prin uşă şi era acolo, cu noi. Atunci nu mai era o fantomă, ci intra în această lume.

O uşoară linişte s-a abătut asupra lor. Beatrice se uita fix la Peter de parcă ar fi fost el însuşi o fantomă. Şi Fielding îl studia pe Peter cu o oarecare lipsă de încredere, chiar cu dispreţ. Chipul lui Randall, cu toate ridurile lui, era impasibil.

– Rowan nu înţelege despre ce vorbiţi, nu-i aşa? a întrebat Lily.

– Nu şi cred că ar trebui să se pună punct, zise Anne Marie.

– Ştie, spuse Randall, uitîndu-se direct la Rowan.

Ea se întoarse spre Peter.

– Ce vrei să spui prin el poate intra în această lume? întrebă.

– El nu ar mai fi un spirit, asta vreau să spun. Nu doar să apară, ci să rămînă, să fie... fizic aici.

Randall se uita cu foarte mare atenţie la Rowan, de parcă ar fi fost vorba despre ceva de care nu-şi putea da seama. Fielding rîse scurt, superior.

– Stella probabil că a inventat partea asta, deoarece nu este ceea ce mi-a spus tatăl meu. Salvaţi, asta spunea el. Toţi cei care luau parte la realizarea pactului urmau să fie salvaţi. Îmi amintesc cînd îi spunea asta mamei mele.

– Ce altceva ţi-a mai spus tatăl tău? îl întrebă Rowan.

– Of, doar nu crezi toate astea! exclamă Beatrice. Doamne Sfinte, Rowan.

– Nu lua prea în serios, Rowan, adăugă şi Anne Marie.

– Stella a fost un caz trist, draga mea, spuse Lily.

Fielding scutură din cap.

– Salvați, așa mi-a spus tatăl meu. Cu toții vor fi salvați atunci cînd ușa se va deschide. Era o ghicitoare, iar Mary Beth nu-i cunoștea semnificația mai mult decît altul. Carlotta jura că ea și-a dat seama, dar nu e adevărat. Voia doar să o tortureze pe Stella. Nu știu nici măcar dacă Julien știa.

– Cunoști cuvintele ghicitorii? întrebă Michael.

Fielding se întoarse spre stînga și îl privi atent. Și, dintr-o dată, cu toții au părut să-și dea seama că era și el acolo și să se concentreze asupra lui. Rowan își strecură mîna pe după gîtul lui, mîngîindu-l cu afecțiune, își apropie picioarele de ale lui ca într-o îmbrățișare, parcă declarîndu-l ca fiind parte din ea.

– Da, care sînt cuvintele ghicitorii? întrebă ea.

Randall se uită la Peter, iar amîndoi își întoarseră privirea spre Fielding.

Din nou, Fielding dădu din cap:

– Nu am știut niciodată. Nu am auzit că ar fi fost niște cuvinte speciale. Doar că trebuiau să fie treisprezece vrăjitoare pentru ca ușa să se deschidă. Iar în noaptea în care a murit Julien, tatăl meu a spus: „Nu vor mai reuși să strîngă treisprezece. Nu fără Julien".

– Cine le-a spus cimilitura? întrebă din nou Rowan. Bărbatul ăla?

Cu toții se uitau insistent, iar, la ea. Anne Marie părea speriată, Beatrice încurcată, iar Lauren se uita la Rowan cu o privire foarte ciudată, contrariată.

– Ea nici măcar nu știe despre ce e vorba, declară Beatrice.

– Eu cred că ar trebui să lăsăm totul baltă, spuse Felice.

– De ce? De ce s-o lăsăm baltă? întrebă Fielding. Credeți că ăla nu putea să vină la ea cum a venit și la alții? Ce s-a schimbat?

– O sperii! îi replică Cecilia. Și, sincer să fiu, mă sperii și pe mine.

– Bărbatul ăla le-a spus ghicitoarea? întrebă, iar, Rowan.

Nimeni nu răspunse.

Ce putea să le spună pentru a-i face să vorbească din nou, să se destăinuie?

– Carlotta mi-a spus despre omul ăla, continuă Rowan. Nu mi-e frică de el.

Cît de liniştită părea grădina. Cu toţii erau strînşi în cerc cu excepţia lui Ryan, care o luase de acolo pe Gifford. Chiar şi Pierce se întorsese şi stătea lîngă Peter. Soarele era la amurg iar servitorii dispăruseră, de parcă ar fi ştiut că nu trebuiau să fie prezenţi.

Anne Marie ridică o sticlă de pe o măsuţă din apropiere şi-şi turnă destul de zgomotos băutură în pahar. Altcineva luă o altă sticlă. Apoi alta. Dar ochii tuturor rămaseseră fixaţi pe Rowan.

– Vreţi cu toţii să-mi fie teamă? întrebă ea.

– Nu, sigur că nu, răspunse Lauren.

– Bineînţeles că nu! spuse şi Cecilia. Eu cred că lucruri de genul ăsta pot strica totul.

– ... într-o casă mare, veche şi întunecată, ca asta.

– E un nonsens, dacă mă întrebi.

Randall dădu din cap, Peter negă în şoaptă, dar Fielding se mulţumi doar să o privească. Din nou, se lăsă liniştea, acoperind grupul ca o zăpadă. Părea că un foşnet de întuneric se aduna sub copac. O ultimă rază de soare se răsfrînse dintr-o fereastră, luminînd puţin peluza.

– Vreunul din voi, măcar, l-a văzut pe bărbat? întrebă Rowan.

Chipul lui Peter era solemn şi impenetrabil. Părea să nu fi observat că Lauren i-a mai turnat în pahar.

– Doamne, îmi doresc să-l fi văzut măcar o dată! zise Pierce.

– Şi eu! spuse Beatrice. Nu m-aş fi gîndit să scap de el. I-aş fi spus...

– Of, taci, Bea, i-a spus Peter dintr-o dată. Nu ştii ce vorbeşti. Niciodată nu ai ştiut.

– Şi presupun că tu ştii, i-o tăie Lily, luînd evident partea lui Bea. Vino aici, Bea, aşează-te lîngă femei. Dacă e să avem un război, măcar să fii de partea cea dreaptă. Beatrice se aşeză pe iarbă lîngă scaunul lui Lily.

– Bătrîn nebun, îi zise ea lui Peter. Te urăsc. Aş vrea să ştiu ce ai face dacă l-ai întîlni vreodată.

El făcu un gest ca de excludere a ei, îşi ridică sprîncenele şi bău puţin din pahar. Fielding mormăi ceva, dar nimeni nu înţelese ce.

– Veneam aici, pe First Street, şi mă legănam cu orele pe gardul metalic încercînd să-l văd. Dacă măcar o dată l-aş fi zărit! spuse Pierce

– Of, pentru numele Domnului, ca şi cum nu ai avea altceva mai bun de făcut, zise Anne Marie.

– Nu o lăsa pe mama ta să audă aşa ceva, murmură Isaac.

– Cu toţii credeţi în el, interveni Rowan. Cu siguranţă, cîţiva dintre voi l-au zărit.

– Ce te face să crezi asta? o întrebă Felice, rîzînd.

– Tatăl meu spune că e o fantezie, o veche poveste, spuse Pierce.

– Pierce, cel mai bun lucru pe care l-ai putea face este să nu mai iei ca literă de lege tot ce spune tatăl tău, pentru că nu e chiar aşa, replică Lily.

– L-ai văzut, mătuşă Lily? o întrebă Pierce.

– Într-adevăr, l-am văzut, Pierce, l-am văzut, răspunse, încet, Lily.

Pe feţele celorlalţi se citea o nedisimulată surpriză, cu excepţia celor trei bărbaţi bătrîni, care schimbară priviri între ei. Fielding îşi flutură mîna, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar rămase tăcut.

– E real, spuse cu gravitate Peter. E tot atît de real ca lumina sau ca vîntul.

Se întoarse să se uite la tînărul Pierce, apoi la Rowan, de parcă le-ar fi cerut să fie absolut atenţi la ce le spunea şi să creadă ce auzeau. Apoi ochii lui se fixară asupra lui Michael.

– L-am văzut, continuă Peter. L-am văzut în acea noapte cînd Stella ne-a adus pe noi amîndoi. L-am mai văzut şi după aceea. Şi Lily l-a văzut. La fel şi Lauren. Şi tu, Felice, ştiu că şi tu l-ai văzut. Întrebaţi-o şi pe Carmen. De ce nu spui nimic, Felice? Şi tu, Fielding. L-ai văzut în noaptea în care a murit Mary Beth pe First Street. Ştiu sigur asta. Care dintre cei de faţă nu l-au văzut? Doar cei tineri. Se uită spre Rowan. Întreabă-i, îţi vor răspunde cu toţii.

Se iscă un freamăt în cercul exterior al adunării, deoarece mulţi dintre cei tineri – Polly şi Clancy, Tim şi alţii pe care Rowan nu îi ştia – nu văzuseră fantoma şi nu ştiau dacă să creadă sau nu ce auzeau. Micuţa Mona, cu panglici în păr, se înghesui, brusc, spre centrul cercului, împreună cu Jennifer cea înaltă.

– Spune-mi ce ai văzut, îi ceru Rowan lui Peter, uitîndu-se direct la el. Vrei să spui că a venit direct prin uşă în acea noapte în care v-a strîns Stella?

Peter nu se grăbi să răspundă. Se uită în jurul lui, cu privirile întîrziind asupra lui Margaret Ann, apoi a lui Michael şi, în sfîrşit, asupra lui Rowan. Îşi ridică paharul la buze, bău puţin, apoi spuse:

– Era acolo – o prezenţă strălucitoare şi, în acele cîteva momente, puteam să jur că era la fel de material ca orice bărbat în carne şi oase. L-am văzut materializîndu-se. Am simţit căldura care venea de la el. I-am auzit paşii. Da, l-am auzit cum păşea pe podeaua din hol în timp ce se îndrepta spre noi. Stătea acolo, la fel de real ca mine sau voi, şi se uita la fiecare dintre noi.

Îşi ridică din nou paharul să mai bea o înghiţitură, privind în continuare la toţi cei din jurul lui, şi oftă:

– Apoi a dispărut, aşa cum face întotdeauna. Din nou căldura, mirosul fumului şi adierea care trecea repede prin casă, fluturînd perdelele de la ferestre. Dar el dispăruse. Nu se putea menţine. Iar noi nu eram suficient de puternici ca să-l ajutăm să se menţină. Treisprezece dintre noi, da, cei treisprezece vrăjitori, cum ne spunea Stella. Şi Lauren, cea de patru ani! Micuţa Lauren. Dar nu aveam abilitatea lui Julien, sau a lui Mary Beth, sau a bunicii Marguerite de la Riverbend. Aşa că nu am reuşit. Iar Carlotta, Carlotta care era mai puternică decît Stella – ţineţi minte ce vă spun, că e adevărat – Carlotta nu a vrut să ne ajute. Stătea culcată în patul ei de la etaj, holbîndu-se la tavan, spunîndu-şi rugăciunile cu voce tare, iar după fiecare Ave Maria spunea: „Trimite-l înapoi în iad, trimite-l înapoi în iad", apoi trecea la următoarea Ave Maria.

Îşi strînse buzele şi se uită în paharul gol, mişcînd fără zgomot cuburile care mai erau pe fundul lui. Apoi ochii lui începură să se uite la toţi, pe rînd, inclusiv la mica Mona cea roşcată.

– Să ştiţi cu toţii că şi Peter Mayfair l-a văzut, spuse Peter ridicîndu-se în picioare. Lauren şi cu Lily or să vorbească în numele lor, la fel şi Randall, dar ca să ştiţi, l-am văzut, şi asta o puteţi spune nepoţilor voştri.

Din nou o pauză. Întunericul se adîncea, iar de departe se auzea plînsul tînguitor al unei păsări. Nici o pală de vînt nu sufla peste pajişte. Casa era plină, acum, de lumină galbenă, care se vedea prin toate ferestrele.

– Da, spuse Lily oftînd, uitîndu-se cu un zîmbet delicat către Rowan. E bine să ştii asta, draga mea. El e aici, iar noi toţi l-am văzut în acea noapte, un timp destul de lung, şi l-am văzut bine.

– Ai fost şi tu acolo? o întrebă Rowan.

– Am fost, răspunse Lily. Dar nu a fost numai atunci, Rowan. Se uită spre Lauren. L-am mai văzut trecînd prin casă. L-am văzut cîteodată cînd nu dorea să fie văzut.

– Să nu-ţi fie frică de el, Rowan, a spus repede Lauren.

– Of, acum îi spui, s-a repezit Beatrice. Monştri superstiţioşi!

– Nu-i lăsa să te dea afară din casă, i-a mai spus şi Magdalene.

– Nu, nu ne lăsa să facem asta, întări şi Felice. Dacă vrei sfatul meu, uită de legende. Uită vechile prostii despre cele treisprezece vrăjitoare şi despre uşă. Şi uită de el! E doar o stafie şi nimic mai mult, chiar dacă poate tu crezi că sună ciudat.

– El nu-ţi poate face nimic, spuse Lauren.

– Nu, nu poate, adăugă Felice. E ca un vînt.

– E o fantomă, a mai spus Lily. Asta e tot ce e el şi altceva nu poate să fie.

– Şi, cine ştie, poate nici nu mai e aici, a întărit Cecila.

Se auzi o uşă trîntindu-se, apoi un sunet de sticlă spartă. Marginea exterioară a cercului se destrămă. Oameni care suspinau, oameni care se retrăgeau. Gifford îşi făcut loc pînă la mijloc, cu faţa transpirată şi cu mîinile tremurînd.

– Nu poate face nimic! Nu poate răni pe nimeni! Asta e ceea ce îţi spun ei? Nu poate să facă nimic! L-a ucis pe Cortland, asta a făcut! După ce Cortland a violat-o pe mama ta! Ştiai asta, Rowan?

– Taci, Gifford, îi şopti Fielding.

– Cortland a fost tatăl tău, ţipă Gifford. Pe dracu nu poate să facă nimic! Scoate-l afară, Rowan. Canalizează-ţi energia şi scoate-l afară! Exorcizează casa! Dă-i foc, dacă trebuie... Dă-i foc!

Un murmur de protest se ridică din grup, din toate direcţiile, şi o vînzoleală a scandal. Ryan reapăru şi încercă, încă o dată, să o calmeze pe Gifford. Ea se întoarse şi îi trase o palmă peste faţă. Sunetul se auzi tare. Pierce era, evident, împietrit şi neajutorat.

Lily se ridică şi a părăsi grupul, la fel şi Felice, care aproape căzu în graba cu care voia să se îndepărteze. Anne Marie se repezi să o ajute. Dar ceilalţi rămaseră fermi, nemişcaţi, inclusiv Ryan, care doar îşi ştergea faţa cu batista; în acest timp, Gifford

stătea cu mîinile încleştate şi cu buzele tremurînd. Beatrice dorea cu disperare să ajute, dar nu ştia ce să facă.

Rowan se ridică şi se îndreptă spre Gifford.

– Gifford, ascultă-mă, îi spuse. Nu-ţi fie frică. Nouă ne pasă de viitor, nu de trecut. Îi luă mîinile şi, automat, Gifford o privi în faţă. Voi face numai bine şi ceea ce e bine pentru familie. Înţelegi ce spun?

Gifford începu să suspine, iar capul îi căzu în faţă, de parcă ar fi fost prea greu pentru ca gîtul ei să-l mai susţină. Părul îi intră în ochi.

– Numai oamenii răi pot fi fericiţi în această casă, spuse ea. Iar ei erau răi, Cortland a fost rău!

Pierce şi Ryan o susţineau în braţe. Ryan se enerva tot mai tare, dar Rowan nu-i dădu drumul la mîini.

– A băut prea mult, spuse Cecilia.

Cineva stinse luminile din grădină. Gifford părea că leşină, dar Rowan încă o ţinea.

– Nu, ascultă-mă, te rog, Gifford, continuă Rowan, dar de fapt le vorbea celorlalţi. O văzuse pe Lily stînd la mică distanţă, iar Felice era lîngă ea. Ovedea şi pe Beatrice fixînd-o cu privirea. Michael era atent şi se uita la ea de lîngă scaunul lui Fielding.

– V-am ascultat pe toţi, spuse Rowan, şi am învăţat de la toţi. Dar am ceva să vă spun. Modalitatea de a supravieţui acestui spirit şi maşinaţiunilor sale presupun a-l vedea într-o perspectivă largă. Familia, viaţa însăşi, sînt parte a acestei perspective. Şi nu mai trebuie să i se îngăduie niciodată să zguduie familia şi să îngrădească viaţa. Dacă există, aşa cum spuneţi, locul lui e în mijlocul umbrelor.

Randall şi Peter se uitau la ea cu multă intensitate. La fel şi Lauren. Aaron stătea foarte aproape de Michael şi era şi el atent. Doar Fielding părea nepăsător şi sarcastic şi nu se uita la Rowan. Gifford o privea uluită.

– Eu cred că Mary Beth şi Julien ştiau, spuse Rowan. Vreau să le urmez exemplul: dacă o să-mi apară ceva din întuneric pe First Street, indiferent cît de misterios ar fi, acest lucru nu va pune în umbră marele plan, lumina cea strălucitoare. Sînt convinsă că ştiţi cu toţii la ce mă refer.

Gifford părea aproape vrăjită. Şi, foarte încet, Rowan realiză cît de deosebit devenise acest moment. Îşi dădu seama cît de stranii puteau a fi cuvintele ei, cît de ciudată le păruseră celorlalţi cînd făcuse această declaraţie, în timp ce o ţinea de ambele mîini pe femeia asta fragilă şi isterică.

Într-adevăr, cu toţi o priveau ca vrăjiţi. Încetişor, i-a dat drumul lui Gifford. Aceasta a fost imediat susţinută de braţele lui Ryan, dar avea în continuare ochii aţintiţi asupra lui Rowan.

– V-am speriat, nu-i aşa? întrebă Rowan.

– Nu, acum totul este bine, răspunse Ryan.

– Da, totul este în ordine, spuse şi Pierce.

Dar Gifford rămase tăcută. Cu toţii erau nedumeriţi. Cînd Rowan îl privi pe Michael, văzu aceeaşi expresie uluită şi, în spatele ei, vechea suferinţă puternică şi întunecată.

Beatrice murmurase un fel de scuză pentru tot ce se întîmplase, apoi plecase mai încolo cu Gifford. Ryan plecase cu ele, în timp ce Pierce rămasese nemişcat şi fără glas.

Lily privise în jur, pe moment părînd confuză, apoi îl chemase pe Hercules şi îl rugase să-i aducă haina.

Randall, Fielding şi Peter rămăseseră liniştiţi. Alţii se pierduseră în întuneric. Micuţa fetiţă cu panglici o privea pe Rowan de la distanţă, cu chipul ei drăguţ ca o flacără în întuneric. Copilul înalt, Jenn, părea că plînge.

Deodată, Peter cuprinse mînă lui Rowan.

– Ai dat dovadă de înţelepciune în ceea ce ai spus. O să-ţi iroseşti viaţa dacă o să te laşi absorbită de ăla.

– Așa e, spuse și Randall. Asta s-a întîmplat cu Stella. Cu Carlotta la fel, și-a irosit viața.

Dar Randall era îngrijorat, gata să se retragă. Se întorsese cu spatele și plecase pe furiș, fără a-și lua rămas-bun.

– Vino, tinere, să mă ajuți, i-a spus Fielding lui Michael. Petrecerea s-a terminat și, apropo, felicitări pentru căsătorie. Sper să trăiesc destul ca să ajung la nuntă. Dar, te rog, nu invita și fantoma.

Michael arăta dezorientat. O privea pe Rowan, apoi iar pe bătrîn. Încet, foarte delicat, îl ajută să se ridice în picioare, apoi o privi iar pe Rowan. Confuzia și teama erau iar prezente pe chipul lui, ca mai înainte.

Mai mulți tineri se apropiaseră să-i spună lui Rowan să nu se lase descurajată de nebunia Mayfair. Anne Marie o rugase să continue cu planurile ei, și dintr-o dată, se simțise o briză ușoară, răcoroasă.

– O să fie absolut cu toții nenorociți dacă nu o să vă mai mutați în casă, spusese Margaret Ann.

– Aveți de gînd să renunțați? întrebă Clancy.

– Firește că nu, răspunse Rowan zîmbind. Ce idee absurdă!

Aaron o privea impasibil pe Rowan. Beatrice se întorsese cu o grămadă de scuze din partea lui Gifford, care o implora pe Rowan să nu se supere pe ea.

Și ceilalți se întorceau, fiecare avînd pardesie, sacouri, poșete. Acum era complet întuneric, iar aerul se răcise în mod plăcut. Și petrecerea se încheiase.

Timp de treizeci de minute, rudele și-au luat la revedere, toți recomandînd același lucru. Stai, nu pleca. Restaurează casa. Uită vechile povești.

Ryan își ceruse scuze pentru Gifford și pentru lucrurile pe care ea le spusese. Rowan nu trebuia să ia în serios vorbele lui Gifford.

– Vă mulțumesc mult, vă mulțumesc pentru tot, spuse Rowan. Și, nu vă faceți griji. Doream să cunosc toate poveștile, tot ce avea familia de spus. Acum știu.

– Nu sînt fantome aici, îi spuse Ryan, privind-o direct în ochi.

Rowan nu răspunse.

– Veți fi fericiți pe First Street, continuă Ryan. Îi veți schimba imaginea.

Apoi, strînse mîna lui Michael.

Întorcîndu-se și pregătindu-se de plecare, Rowan îl văzu pe Aaron, care era la poarta principală, vorbind cu Gifford și cu Beatrice. Gifford părea foarte calmă. Ryan aștepta, răbdător, în fața ușii.

– Nu-ți face nici o grijă, îi spuse Aaron lui Gifford cu accentul lui britanic, seducător.

Deodată, Gifford își aruncă brațele în jurul gîtului lui Aaron care, cu delicatețe, îi întoarse îmbrățișarea, apoi o îndepărtă, cu blîndețe, sărutîndu-i mîna. Beatrice era aproape la fel de încîntată. Apoi cele două se îndepărtară puțin, Gifford cu fața albă ca hîrtia și părînd extrem de obosită, în timp ce limuzina lui Aaron tocmai sosea.

– Să nu-ți faci nici o grijă, Rowan, îi strigă veselă Beatrice lui Rowan. Să nu uiți, mîine luăm prînzul împreună. Și nunta asta va fi cea mai frumoasă!

– Nu-ți fă griji, Bea! îi zîmbi Rowan.

Ea și cu Michael se strecurară pe bancheta din spate, în timp ce Aaron urcă în locul lui favorit, cel cu spatele la șofer. Apoi, mașina porni.

Adierea de aer rece îi plăcea foarte mult lui Rowan. Închise ochii o clipă şi respiră puternic. Cînd se uită din nou afară, văzu că erau pe şoseaua Metairie, trecînd în viteză pe lîngă cimitirul cel nou al oraşului, parcă şi mai trist prin geamurile fumurii ale maşinii. Lumea arată întotdeauna mai ofilită prin parbrizul fumuriu al unei limuzine, se gîndi ea. Era cea mai urîtă umbră a întunericului imaginabilă. O enerva.

Se întoarse spre Michael şi, văzîndu-i acea expresie încruntată, se nelinişti. Ea era incitată de ceea ce descoperise. Deciziile ei rămîneau aceleaşi. De fapt, întreaga experienţă i se păruse fascinantă.

– Lucrurile nu s-au schimbat, spuse ea. Mai devreme sau mai tîrziu el va veni, se va lupta cu mine pentru ceea ce doreşte şi va pierde. Tot ce am făcut noi a fost să mai strîngem informaţii despre număr şi despre uşă, asta e ceea ce am dorit. Dar nu s-a schimbat nimic. Nimic!

Michael nu îi răspunsese.

– Nu te mai gîndi atît de mult pe tema asta, continuă Rowan. Poţi fi sigur că eu, niciodată, nu am să chem vreun conclav al celor treisprezece vrăjitoare. Am lucruri mult mai importante de făcut. Nu am intenţionat să sperii pe nimeni, dar cred că am spus greşit lucrurile, că am folosit cuvinte nepotrivite.

– Ei nu înţeleg, spuse în şoaptă Michael.

Se uita fix la Aaron care era calm şi îi privea pe amîndoi. Rowan putea spune, ascultîndu-i glasul, că Michael era extrem de supărat.

– Ce vrei să spui?

– Nu trebuie să fie strînse treisprezece vrăjitoare, răspunse Michael, iar ochii lui albaştri erau luminaţi de farurile maşinilor care treceau în sens invers. Nu ăsta era sensul ghicitorii. Ei nu au înţeles pentru că nu îşi cunosc toată istoria.

– Despre ce vorbeşti?

Rowan nu-l mai văzuse atît de afectat din acea zi în care zdrobise recipientele alea. Ştia că, dacă i-ar fi luat mîna, i-ar fi simţit pulsul bătînd nebuneşte şi ura asta. Putea vedea cum sîngele îi inunda faţa.

– Michael, pentru numele Domnului!

– Rowan, numără-ţi strămoşii! Ăla a aşteptat treisprezece vrăjitoare, din vremea Suzannei pînă în prezent, iar tu eşti a treisprezecea. Numără-le. Suzanne, Deborah şi Charlotte, Jeanne Louise, Angelique şi Marie Claudette. Urmate, în Louisiana, de Marguerite, Katherine şi Mary Beth. Apoi, Stella, Antha şi Deirdre, iar în final tu, Rowan! Cea de-a treisprezecea este cea mai puternică, Rowan, şi cea care poate fi uşa, calea prin care arătarea asta poate intra. Tu eşti intrarea, Rowan. Tocmai de aceea sînt doar douăsprezece cripte şi nu treisprezece, acolo, la mormînt. A treisprezecea este poarta.

– Bine, spuse ea cu un calm neobişnuit, ţinîndu-şi mîinile într-o manieră rugătoare. Dar asta o ştiam dinainte, nu? La fel a prezis şi afurisitul ăla. Diavolul vede departe, după cum ţi-a spus, le vede pe cele treisprezece. Dar nu vede totul! Nu vede cine sînt eu.

– Nu, nu acestea au fost cuvintele lui, îi răspunse Michael. Spunea că vede pînă la final! Şi, de asemenea, spunea că eu nu te voi putea opri pe tine, iar tu nu îl vei putea opri pe el. Mai spunea că răbdarea lui e ca a celui Atotputernic.

– Michael, îl întrerupse Aaron. Această fiinţă nu este obligată să-ţi spună adevărul! Nu cădea în capcana lui. Se joacă cu cuvintele. Este un mincinos.

– Ştiu, Aaron. Diavolul minte. Ştiu! Am auzit asta de cînd eram mititel. Dar, Doamne, ce aşteaptă? De ce trebuie ca noi să ne chinuim zi de zi, în vreme ce el dăinuie în timp? Asta mă înnebuneşte.

Rowan i-a luat mîna, dar, imediat ce a realizat că ea îi căuta pulsul, şi-a retras-o.

– Cînd voi avea nevoie de un doctor, am să-ţi spun, bine?

Ea se simţi prost, se îndepărtă de el şi-şi mută privirea. Era supărată pe ea însăşi pentru că nu avusese răbdare. Nu suporta să-l vadă atît de supărat. Şi nici nu suporta faptul că ea, la rîndul ei, era atît de îndurerată şi speriată.

Lui Rowan îi trecu prin minte că, de fiecare dată cînd el reacţiona în acest fel, făcea, de fapt, jocul, unor forţe nevăzute, care se străduiau să-i controleze, că, probabil, aceste forţe îl aleseseră pentru că era foarte uşor de controlat. Dar ar fi fost groaznic să-i spună aşa ceva, asta l-ar fi jignit teribil, iar ea nu putea să-l vadă supărat, nici nu suporta să-l vadă slab.

Stătea în defensivă, privindu-şi mîinile din poală. Spiritul spusese: „Cînd vei muri, eu am să fiu din carne şi oase". Putea auzi inima lui Michael bătînd cu putere. Chiar dacă avea chipul întors în altă parte, Rowan ştia că el se simte ameţit, chiar rău. *Cînd vei muri.* Cel de-al şaselea simţ al ei îi spunea că Michael e sănătos, puternic şi la fel de viguros ca un bărbat cu jumătate din anii lui, dar, din nou, se manifestau simptomele stresului enorm, cel care putea provoca dezastrul.

Doamne, ce oribilă întorsătură au luat lucrurile, întreaga experienţă. Cît de teribil au otrăvit totul secretele trecutului. Nu era ceea ce dorea ea, ci chiar opusul. Poate că ar fi fost mai bine dacă familia Mayfair nu ar fi spus nimic. Dacă Gifford şi-ar fi văzut de treabă, iar ei ar fi discutat despre casă şi nuntă.

– Michael, spuse Aaron cu calmul lui caracteristic. El îşi bate joc şi minte. Ce drept are el să facă profeţii? Şi ce scop ar putea avea el altul decît să încerce ca, prin minciuni, să realizeze împlinirea profeţiilor lui?

– Şi unde dracu e el? întrebă Michael. Aaron, poate că eu sînt numai de umplutură, dar în acea primă noapte cînd am fost

în casă, mi-ar fi vorbit mie dacă nu ai fi fost şi tu acolo? De ce se arată doar ca să dispară apoi ca un fum?

– Michael, îţi pot da mai multe explicaţii pentru fiecare apariţie a lui, dar nu ştiu dacă am dreptate. Important este să ne menţinem pe cursul drept pe care l-am stabilit, să ţinem cont de faptul că el e înşelător.

– Exact, spuse şi Rowan.

– Doamne, ce fel de joc e ăsta? şopti Michael. Ei mi-au dat tot ce am vrut vreodată – pe femeia pe care o iubesc, casa la care am visat de mic copil. Vrem să avem un copil, Rowan şi cu mine. Ce fel de joc e ăsta? El vorbeşte, iar alţii care vin la mine tac. Doamne Dumnezeule, dacă aş putea să scap de sentimentul că totul a fost planificat, aşa cum a spus Townsend în visul tău, totul regizat. Dar cine regizează?

– Michael, trebuie să te aduni, îi zise Rowan. Totul merge excepţional, iar noi sîntem cei care realizează asta. A mers foarte bine din ziua în care a murit bătrîna. Ştii, cîteodată mă gîndesc că eu fac acum ceea ce ar fi vrut să facă mama mea. Sună nebuneşte? Mă gîndesc că fac ceea ce Deirdre a visat atîţia ani să facă.

Nici un răspuns.

– Michael, nu ai auzit ce le-am spus celorlalţi? îl întrebă. Nu mă crezi?

– Promite-mi ceva, Rowan, îi ceru Michael, luîndu-i mîna şi împletindu-şi degetele cu ale ei. Promite-mi că, dacă ai să-l mai vezi, nu vei ţine asta în secret, ci o să-mi spui. Nu te îndepărta de mine.

– Isuse, Michael, te comporţi ca un soţ gelos.

– Ştii ce mi-a spus bătrînul cînd l-am ajutat să ajungă la maşină? o întrebă Michael.

– Vorbeşti de Fielding?

– Da. Uite ce mi-a spus: „Fii foarte atent, tinere". Ce dracu a vrut să spună cu asta?

– Să-l ia naiba pentru vorbele lui, spuse Rowan în şoaptă, înfuriindu-se dintr-o dată şi retrăgîndu-şi mîna din mîna lui Michael. Cine dracu se crede, bătrîn ticălos? Cum îndrăzneşte să-ţi vorbească aşa? El nu vine la nuntă, el nu intră pe poarta principală...

Se opri, înghiţindu-şi vorbele. Supărarea era prea amară. Încrederea ei în familie fusese totală, îi învăluise pe toţi cu dragostea ei, iar acum se simţea de parcă Fielding ar fi înjunghiat-o; iar plîngea, blestematul, şi nici nu avea batistă. Se simţea... ca şi cînd l-ar fi plesnit pe Michael. Dar pe bătrînul ăla l-ar fi plesnit. Cum îndrăznea?

Michael încercă din nou să-i ia mîna, dar ea îl împinse deoparte. Pe moment era atît de furioasă încît nici nu putea să gîndească. Şi mai era furioasă şi pentru că plîngea.

– Hei, Rowan, te rog, îi spuse Aaron şi îi puse în mînă batista lui.

Abia reuşi să-i şoptească un mulţumesc, în timp ce îşi acoperea ochii cu batista.

– Îmi pare rău, Rowan, spuse încetişor Michael.

– La naiba şi cu tine, Michael, i-o trînti ea. Mai bine le-ai ţine piept. Mai bine ai înceta să te mai învîrţi ca un titirez blestemat ori de cîte ori una din piese se aşează la locul ei! În viziunile tale nu ai văzut-o pe Sfînta Fecioară! Au fost doar ei cu toate trucurile lor murdare.

– Nu, nu e adevărat.

Vocea lui suna tristă şi contrariată. Inima ei se rupea cînd îl auzea aşa, dar nu voia să cedeze. Îi era teamă să spună ce gîndea cu adevărat... Ascultă-mă, te iubesc, dar nu ţi-a trecut vreodată prin minte că rolul tău în toată afacerea asta este să te asiguri că eu mă întorc aici, că rămîn aici, că fac un copil cu tine, căruia îi las moştenirea? Spiritul putea să-ţi însceneze înecul, salvarea,

viziunea, totul? De asta Arthur Langtry a venit la tine, de asta te-a avertizat să ieşi înainte de a fi prea tîrziu.

Stătea ţinînd totul în ea, otrăvită de toată treaba asta, sperînd că nu era adevărat, îngrozită.

– Te rog, nu mai continua cu asta, îi spuse Aaron delicat. Bătrînul e puţin cam prost, Rowan. Vocea îi era ca o muzică liniştitoare, scoţînd tensiunea nervoasă din ea. Fielding a vrut să se simtă important. Era un meci încrîncenat între cei trei – Randall, Peter şi Fielding. Nu fii prea aspră cu el. E doar... prea bătrîn. Crede-mă, ştiu. Şi eu sînt destul de aproape de vîrsta lui.

Ea îşi şterse nasul şi se uită la Aaron. El zîmbea, aşa că şi ea începu să-i zîmbească.

– Sînt oameni buni, Aaron? Ce crezi?

În mod deliberat, ea îl ignora pe Michael pe moment.

– Buni, Rowan, mult mai buni decît majoritatea, draga mea. Iar ei te iubesc şi bătrînul te iubeşte şi el. Reprezinţi cel mai interesant lucru care i s-a întîmplat în ultimii zece ani. Ceilalţi din familia Mayfair nu prea îl invită la ei, aşa că el dorea să fie în centrul atenţiei. Desigur, cu toate secretele lor, ei nu ştiu ceea ce ştii tu.

– Ai dreptate, şopti ea.

Se simţea stoarsă, terminată. Efuziunile emoţionale nu o extaziaseră vreodată, ci o lăsaseră întotdeauna agitată şi nefericită.

– Bine, zise ea. L-aş fi rugat să mă conducă la altar, naiba să-l ia, numai că am în minte un alt prieten foarte drag. Îşi şterse iar ochii şi continuă. Vorbesc despre tine, Aaron. Ştiu că te anunţ în ultimul moment, dar vrei, te rog, să mă conduci la altar?

– Draga mea, sînt onorat, îi răspunse Aaron. Nimic nu mi-ar produce o bucurie mai mare, continuă, luîndu-i mîna într-a lui. Acum, te rog, nu te mai gîndi la nebunul ăla bătrîn.

– Mulţumesc, Aaron.

Se lăsă pe spate şi respiră puternic înainte de a se întoarce spre Michael. De fapt, în mod deliberat, îl lăsase pe dinafară. Dintr-o dată îi păre rău. Arăta atît de deprimat, dar atît de blînd, încît l-a întrebat:

– Ei bine, te-ai calmat sau ai făcut un atac de cord? Eşti groaznic de tăcut.

El începu să rîdă, încălzindu-se dintr-o dată. Avea ochii atît de strălucitori de albaştri cînd zîmbea!

– Ştii, cînd eram copil, credeam că o fantomă a familiei trebuie să fie ceva grozav! Îmi doream să văd o stafie! Mă gîndeam, ah, să locuieşti într-o casă bîntuită, ce grozav ar fi! spuse el luînd-o de mînă.

Era din nou el însuşi, vesel şi puternic, chiar dacă era puţin şifonat. Rowan se aplecă peste el şi îl sărută pe obrazul deja aspru.

– Îmi pare rău, m-am înfuriat.

– Şi mie îmi pare rău, iubito. Cu adevărat îmi pare rău. Moşul ăla nu a vrut să ne supere. E doar ţicnit. Cu toţii au o anume ţicneală. Cred că e din cauza sîngelui lor irlandez, dar sînt convins că nu sînt mai nebuni ca alţii.

Aaron îi urmărea cu un mic zîmbet în colţul buzelor, dar erau cu toţii agitaţi, obosiţi. Iar această conversaţie le storsese şi ultima picătură de vigoare.

Se părea că tristeţea cobora din nou asupra lui Rowan. Numai dacă geamurile nu ar fi fost atît de întunecate.

Se lăsă din nou pe spate, cu capul odihnindu-i-se pe tetiera din piele, privind oraşul, străzile lungi cu case din lemn, cu stucaturi care în mod ciudat păreau să se integreze în peisajul cu stejari. Frumos, totul era frumos. Veneraţia ei pentru California cea perfectă nu mai era intactă, fusese aruncată, în sfîrşit, în vîltoarea vieţii.

Cum ar fi putut ea să le spună că totul o să funcţioneze, că ea ştia că în final va triumfa, că nici o tentaţie nu ar fi reuşit să o abată de la dragostea ei, de la visurile ei şi de la planurile ei?

Arătarea o să vină şi o să-şi exercite farmecele – precum diavolul şi bătrîna ţărancă – iar ea era de aşteptat să cadă la picioarele lui, dar nu se va întîmpla asta. Puterea din ea, hrănită de cele douăsprezece vrăjitoare, va fi suficientă pentru a-l distruge. Treisprezece e un număr cu ghinion, diavole. Iar uşa este uşa spre iad.

Ah, da, exact asta era, uşa de intrare în iad.

Dar Michael va crede numai atunci cînd totul se va termina.

Nu mai spuse nimic.

Îşi amintea trandafirii din vaza de pe măsuţa din hol. Groaznic lucru, şi irisul acela, negru, cu gura tremurătoare. Oribil. Şi mai teribil decît orice altceva, colierul cu smarald din jurul gîtului ei, în întuneric, rece şi greu pe pielea ei. Nu, nu-i spune niciodată nimic despre asta lui Michael. Nu-i mai spune nimic în legătură cu acest subiect.

El era mai curajos şi mai bun decît oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Dar trebuia să-l protejeze, deoarece el nu putea să o protejeze pe ea, asta era problema. Şi Rowan realiză pentru prima dată că, atunci cînd lucrurile vor începe cu adevărat, ea va fi singură, complet singură. Fusese oare acest lucru inevitabil?

PARTEA A PATRA

MIREASA DIAVOLULUI

PATRUZECI

Își va aminti această după amiază, se gîndea ea, ca fiind una dintre cele mai fericite zile din viața ei? Nunțile trebuie să-și transmită magia asupra tuturor. Dar ea era mult mai sensibilă decît majoritatea, se gîndea, deoarece totul era atît de exotic, deoarece era Lumea Veche, moda cea veche, pe care, venind – așa cum făcea ea – din lumea nepăsării și singurătății, și-o dorea atît de mult!

În noaptea de dinainte, mersese la biserică pentru a se ruga singură. Michael fusese surprins. Se ruga ea, într-adevăr, cuiva?

– Nu știu, îi răspunsese.

Rowan dorea să fie în întuneric, în biserica împodobită cu panglici și funde, cu un covor roșu întins pe culoarul dintre strane, să stea de vorbă cu Ellie, să încerce să-i explice de ce și-a încălcat jurămîntul, de ce făcea toate astea și cum se vor rezolva toate.

Să-i spună despre rochia albă de mireasă, așa cum o dorea familia, cu trena foarte lungă și voal sclipitor. Apoi despre domnișoarele de onoare, toate Mayfair, desigur, Beatrice urmînd să fie șefa acestora, și despre Aaron, cel care o conducea la altar.

Îi povestea și îi tot povestea. „Stai lîngă mine, Ellie, fii iertătoare cu mine. Am mare nevoie de așa ceva."

Pe urmă a vorbit cu mama ei. Simplu și fără cuvinte, simțindu-se strîns legată de ea. Încercînd să blocheze amintirile despre bătrînă.

Se mai gîndea la vechii ei prieteni din California pe care îi tot sunase în ultimele săptămîni şi cu care avusese conversaţii minunate. Erau foarte fericiţi pentru ea, chiar dacă nu înţelegeau pe deplin cît de bogată şi tradiţionalistă era acea lume de modă veche. Barbara ar fi vrut să vină, dar începuse deja şcoala la Princeton, iar Janie pleca în Europa şi Mattie urma să nască din clipă în clipă. Dar îi trimiseseră cadouri atît de deosebite, deşi le interzisese să facă aşa ceva.

Rowan presimţea că se vor revedea în viitor, poate chiar înainte ca visul ei despre Centru Medical Mayfair să devină realitate.

La sfîrşit, îşi încheie rugăciunile într-un mod ciudat. Aprinse lumînări pentru cele două mame ale ei. Şi una pentru Antha. Chiar şi una pentru Stella. Era un ritual atît de liniştitor, să vezi cum se aprindeau micile fitiluri şi cum dansau flăcările în faţa statuii Sfintei Fecioare. Nu era de mirare că bătrînii catolici făceau aceste lucruri. Flacăra era o rugăciune vie.

Apoi ieşi să îl caute pe Michael, care se simţea foarte bine în vechea sacristie ce-i amintea de preotul cel bătrîn.

La ora unu, urma să înceapă nunta.

Concentrată şi liniştită, în costumaţia ei albă, stătea şi aştepta, visînd. Colierul cu smarald era sub dantela care îi acoperea pieptul, singura culoare care o atingea fiind verdele lui strălucitor. Chiar şi părul şi ochii ei cenuşii păreau fără culoare în oglindă. Iar bijuteria i-a reamintit, ciudat, de statuia lui Isus şi a Mariei cu inimile dezgolite, precum aceea pe care o zdrobise cu furie în dormitorul mamei ei.

Dar toate aceste gînduri urîte erau departe de ea acum. Imensul naos al bisericii Adormirea Maicii Domnului era plin. Sosiseră membri ai familiei Mayfair din New York, Los Angeles, Atlanta şi Dallas. Erau peste două mii. Pe acordurile orgii, ea şi domnişoarele de onoare – Clancy, Cecilia, Marianne,

Polly și Regina Mayfair – înaintau pe culoarul dintre bănci. Beatrice arăta mult mai frumoasă decît cele tinere. Au fost întîmpinate tot de membri ai familiei Mayfair, desigur, un grup atrăgător, gata să conducă tinerele domnișoare, una cîte una, la locurile lor. Dar, sosise momentul...

Rowan se simțea de parcă ar fi uitat să pășească. Nu uitase. Își aranjă repede vălul cel alb și lung. Îi zîmbi Monei, micuța care îi împrăștia petale de trandafiri în cale, dulce ca întotdeauna, cu nelipsitele ei panglici din păr. Luă brațul lui Aaron și, împreună, o urmară pe Mona, în ritmul muzicii solemne. Ochii lui Rowan priveau ca prin ceață sutele de chipuri aflate de o parte și de alta a ei, parcă orbiți de marea de alb strălucitor din jur și de nenumăratele lumini și candele de la altarul din față.

Oare își va aminti momentul acesta, mereu? Buchetul de flori albe din mînă, zîmbetul radiind de bunătate al lui Aaron în timp ce o privea și propriul sentiment că era frumoasă în felul în care sînt întotdeauna frumoase miresele?

Cînd, în sfîrșit, îl văzu pe Michael, atît de adorabil în costumul gri, ochii i se umplură de lacrimi. Cît de frumos era, iubitul ei, îngerul ei, uitîndu-se la ea cu maximă concentrare din locul lui de lîngă altar, cu mîinile lui – fără oribilele mănuși – strîns lipite, cu capul ușor aplecat, ca și cum ar fi vrut să-și liniștească sufletul în fața strălucitoarei lumini care pogora asupra lui, chiar dacă ochii lui erau pentru ea cele mai sclipitoare briliante din lume.

Michael păși lîngă Rowan. O liniște minunată o cuprinse în timp ce se întorcea spre Aaron. El îi ridică vălul și, cu multă delicatețe, i-l dădu peste cap, aducîndu-l încetișor în spatele umerilor și brațelor ei. O străbătu un fior. Niciodată în viață nu mai avusese parte de un gest atît de solemn și de plin de respect. Nu era vălul virginității sau al modestiei cel care se ridicase, ci vălul singurătății. Aaron îi luă mîna și o puse în mîna lui Michael.

– Să fii întotdeauna bun cu ea, Michael, şopti el.

Rowan îşi închise ochii, dorindu-şi ca această senzaţie să dureze pînă la sfîrşitul timpurilor, apoi, deschizîndu-i, privi altarul splendid, cu rînduri şi rînduri de sfinţi din lemn, de o valoare inestimabilă.

În timp ce preotul începuse să rostească formulele tradiţionale, ea remarcă faptul că şi Michael avea ochii înecaţi în lacrimi. Îl putea simţi tremurînd, în timp ce mîna lui o strîngea pe a ei.

Lui Rowan îi fu frică să nu-i cedeze glasul. În acea dimineaţă îi fusese destul de rău, probabil din cauza emoţiilor, iar acum simţea aceeaşi senzaţie.

Dar ceea ce o surprinsese, într-un moment de linişte şi detaşare, era faptul că ceremonia, prin ea însăşi, le conferea o imensă putere, îi înconjura cu un fel de forţă protectoare invizibilă. Îşi amintea cum rîdeau vechii ei prieteni de aceste momente, cum ea însăşi credea că aşa ceva este inimaginabil. Dar acum, aflată în centrul evenimentului, savura totul şi îşi deschidea inima pentru a i se umple de toată graţia divină care se revărsa peste ea.

În final, textul vechii moşteniri Mayfair, impus oricărei ceremonii de acest fel şi adaptat situaţiei, începu să fie recitat:

– ... acum şi pentru totdeauna, în viaţa publică sau în particular, în faţa familiei tale şi a tuturor celorlalţi, fără excepţie şi în toate situaţiile, vei fi cunoscută numai după numele Rowan Mayfair, fiica lui Deirdre Mayfair, fiica lui Antha Mayfair, chiar dacă soţul tău de drept va purta propriul nume...

– Da.

– Cu toate acestea şi cu inima curată, îl iei pe acest bărbat, Michael James Timothy Curry...

– Da.

În sfîrşit, slujba se terminase. Au făcut ultimele declaraţii. Michael s-a întors şi a luat-o în braţe, aşa cum o făcuse de sute

de ori pînă atunci în intimitatea dormitorului de la hotel. Dar cît de deosebit era acum acest sărut ceremonial, făcut în public! Rowan i s-a abandonat cu totul, cu ochii întredeschişi, nemaiauzind nimic în jur. Imediat el i-a şoptit la ureche:

– Te iubesc, Rowan Mayfair.

– Te iubesc, Michael Curry, arhanghelul meu, îi răspunse ea. Şi, strîngîndu-l în braţe, îl sărută din nou.

Atunci s-a auzit marşului nupţial, solemn şi triumfător. Un murmur a cuprins biserica. Rowan s-a întors, privind marea adunare scăldată în razele soarelui ce treceau prin vitralii, apoi l-a luat pe Michael de braţ pornind pe drumul spre ieşire, pe culoarul dintre strane.

De fiecare parte vedea zîmbete, feţe încîntate, expresii ale aceleaşi bucurii, de parcă întreaga biserică era inundată de fericirea simplă şi copleşitoare pe care o simţea ea.

De abia cînd intră în limuzina care îi aştepta în faţa bisericii, iar membrii familiei Mayfair aruncau tradiţionalele boabe de orez şi se întreceau în urări, doar atunci se gîndi la înmormîntarea care avusese loc în aceeaşi biserică şi îşi amintit şirul imens de maşini negre.

Acum treceau pe aceleaşi străzi, se gîndi ea, învăluită în mătase albă, stînd lîngă Michael care o săruta într-una pe obraji, ochi, buze, şoptindu-i la ureche toate acele prostioare minunate pe care un mire i le spune miresei sale: că era frumoasă, că o adora, că nu a fost niciodată mai fericit şi că, dacă aceasta nu era cea mai frumoasă zi din viaţa lui, atunci nu ştia care ar mai putea să fie. Cel mai extraordinar lucru nu erau cuvintele lui, ci cît era el de fericit.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de umărul lui, zîmbind, cu ochii închişi, gîndindu-se la toate momentele de cumpănă din viaţă: absolvirea universităţii Berkeley, prima zi în care intrase ca intern în camera de gardă, prima oară cînd intrase în sala de

operații, prima dată cînd auzise cuvintele de la sfîrșitul operației: „Bună treabă, doctor Mayfair, acum poți să închizi".

– Da, cea mai fericită zi, șopti ea. Și acesta e doar începutul.

Sute de oameni umblau de colo-colo pe iarba peluzei, sub corturile albe, montate astfel încît să acopere grădina, piscina și zona din spate, pînă la garsonieră. Mese cu bufet rece, drapate cu fețe de masă albe, se încovoiau sub greutatea impresionantelor mîncăruri din sud – pești de tot soiul, creveți, paste italienești, scoici, ba chiar și umilele dar apreciatele salate din fasole roșie și orez. Chelneri în livrele turnau șampania în pahare de forma unor lalele; barmanii amestecau cocktail-uri conform comenzilor în barurile extrem de bine dotate din salonul mare, din sufragerie și de lîngă piscină. Copii de toate vîrstele, îmbrăcați foarte elegant, se jucau printre adulți, ascunzîndu-se în spatele palmierilor din ghivece, care se găseau peste tot, sau fugărindu-se în grupuri pe scări, în sus și în jos, țipînd – spre consternarea părinților – că tocmai au văzut – „stafia"!

Orchestra de dixieland cînta cu multă vigoare și bucurie sub prelata de lîngă gardul din față, muzica acoperind, din cînd în cînd, conversațiile animate și zgomotoase.

Ore în șir, Rowan și Michael, cu spatele la imensa oglindă din capătul dinspre First Street al salonului, au primit invitații, un Mayfair după altul, strîngînd mîini, adresînd mulțumiri, asultînd răbdători evocarea diferitelor grade de înrudire.

Mulți dintre foștii colegi și prieteni ai lui Michael din liceu au venit și ei, grație eforturilor depuse de Rita Mae Lonigan, și au format un grup gălăgios și vesel, povestind amintiri legate de fotbal. Rita Mae a reușit să dea chiar și de urma unor veri îndepărtați: o drăguță doamnă în vîrstă, Amanda Curry, de care Michael își amintea cu mult drag, și un oarecare Franklin Curry, care fusese coleg de școală cu tatăl lui Michael.

Dacă se simţea cineva chiar mai bine decît Rowan, acela era, desigur, Michael, care era mult mai puţin rezervat decît ea. Beatrice venea şi îl îmbrăţişa cu exuberanţă de cel puţin patru ori pe oră, smulgîndu-i de fiecare dată cîteva lacrimi de bucurie, iar Michael era, în mod cert, mişcat şi de afecţiunea cu care Lily şi Gifford o luaseră în grija lor pe mătuşa Vivian.

Era o zi emoţionantă pentru toţi. Membrii familiei Mayfair din diferite oraşe se îmbrăţişau cu rude pe care nu le mai văzuseră de ani de zile, promiţînd să vină la New Orleans mai des. Cîţiva au aranjat să mai rămînă o săptămînă sau două la diferite rude. Bliţurile aparatelor de fotografiat clipeau continuu; camere video mari şi negre îşi făceau loc peste tot înregistrînd evenimentul pentru presă.

În sfîrşit, momentul primirii invitaţilor luă sfîrşit iar Rowan fu liberă să treacă de la un grup la altul, să simtă pulsul petrecerii şi să vadă cît de bine s-au descurcat serviciul de catering şi orchestra.

Căldura zilei se potolise, mulţumită unei brize răcoroase. Unii oaspeţi se pregăteau de plecare. Piscina era plină de copii pe jumătate dezbrăcaţi, care ţipau şi se stropeau; unii rămăseseră doar în chiloţi, iar cîţiva adulţi beţi săriseră şi ei în apă complet îmbrăcaţi.

S-a adus mai multă mîncare, s-au desfăcut mai multe cutii cu sticle pline cu şampanie pentru cei aproximativ cinci sute de Mayfairi prezenţi, pe care Rowan ajunsese deja să-i cunoască personal, iar aceştia se plimbau în grupuri, povesteau sau umblau la întîmplare prin casă, admirînd minunatele schimbări făcute sau cadourile impresionante şi scumpe.

Peste tot oamenii admirau încîntaţi cum fusese renovată casa: superba culoare de piersică a pereţilor salonului, draperiile din mătase bej, verdele închis al bibliotecii şi tîmplăria din lemn alb de peste tot. Se uitau la vechile portrete, proaspăt restaurate

şi înrămate, care atîrnau pe toată lungimea holului şi prin camerele de la parter. S-au adunat în jurul picturii lui Deborah, privind-o cu adoraţie, aşa cum era expusă deasupra şemineului din bibliotecă. Lily şi Beatrice l-au însoţit pe Fielding în toată această peregrinare, luîndu-l la etaj în bătrînul lift, astfel încît acesta să poată vedea fiecare cameră în parte.

Peter şi Randall au rămas în bibliotecă împreună cu pipele lor, contrazicîndu-se cu privire la diferitele portrete, la perioadele în care fuseseră executate şi la pictorii care le realizaseră. Şi la cît i-ar costa dacă Ryan ar reuşi să cumpere acest „aşa-zis" Rembrandt.

De la primii stropi de ploaie, orchestra se mutase înăuntru, în capătul salonului, iar covoarele chinezeşti fuseseră rulate pentru a permite tinerilor să danseze.

Se cînta Charleston, iar oglinzile începuseră să zăngăne din cauza trompetelor şi a iureşului paşilor de dans.

Înconjurată într-una de grupuri de chipuri entuziaste şi nerăbdătoare, Rowan s-a pierdut de Michael. A fost un moment cînd a trecut prin faţa uşii deschise a bibliotecii şi l-a zărit pe Peter, care era acum singur, părînd a moţăi.

A stat acolo un timp, tăcută, cu uşa închisă în spatele ei, cu inima bătîndu-i cu putere şi uitîndu-se la propria imagine din oglindă.

Arăta acum slăbită, extenuată, semănînd cu buchetul de flori pe care urma să-l arunce de sus, de pe scări. Rujul i se ştersese, obrajii erau palizi, dar ochii îi străluceau precum smaraldele. Ca într-o doară, şi-a pipăit colierul, aranjîndu-l în spatele dantelei. A închis ochii şi s-a gîndit la tabloul lui Deborah. Da, era drept că l-a moştenit. Trebuia să facă totul aşa cum doreau ei. S-a uitat din nou la ea, agăţîndu-se de acest moment, încercînd să-l salveze în memorie pentru totdeauna,

precum o dragă notiță trecută în paginile unui jurnal intim. *Această zi, printre ei, toată lumea aici.*

Cînd a deschis ușa bibliotecii, nu a întristat-o vederea Ritei care plîngea stînd lîngă Peter. Era mai mult decît bucuroasă să ia mîna Ritei și să-i spună:

– Da, și eu m-am gîndit foarte mult la Deirdre azi.

Pentru că ăsta era adevărul. Și îi făcuse plăcere să se gîndească Deirdre, la Ellie, chiar și la Antha, să le scoată din tragediile pe care le-au trăit și să le țină în inima ei.

Probabil că, în acea zonă rece și rațională, înțelesese motivul pentru care părinții adoptivi fugiseră de tradiția familiei și căutaseră lumea fragilă, dar cochetă, a Californiei ca loc unde să o crească pe ea. Dar îi era milă de ei, milă de toți cei care nu cunoscuseră vreodată acel soi ciudat de intimitate pe care ți-l oferă apartenența la un clan mare. Sigur Ellie ar fi înțeles.

Mergînd înapoi în salon, în acea mulțime a dansatorilor, îl căută pe Michael și, dintr-o dată, îl văzu stînd singur lîngă al doilea șemineu, privind în lungul camerei supra-aglomerate. Cunoștea acea privire a lui, roșeața, agitația – înțelese tot din felul în care ochii lui se fixaseră la o oarecare distanță asupra unui punct fără importanță.

Michael abia o observă cînd ajunse lîngă el. Nu o auzise cînd i-a șoptit numele. Îi urmări privirea. Tot ce putea vedea erau cupluri care dansau și picăturile de ploaie care străluceau pe geamurile ferestrelor.

– Michael, ce s-a întîmplat?

El nu s-a mișcat. L-a luat de mînă și, foarte delicat, întorcîndu-i fața spre a ei, l-a privit în ochi, repetîndu-i foarte clar numele. Destul de dur, el s-a întors cu spatele la ea, uitîndu-se din nou spre partea din față a camerei. Nimic, de această dată. Plecase, indiferent ce ar fi fost. Slavă Domnului.

Rowan îi văzu picăturile de sudoare de pe frunte şi de deasupra buzei superioare. Părul lui era umed ca şi cum ar fi fost pe afară cînd, în mod sigur, nu era aşa. Se apropie mai mult, plecîndu-şi capul pe pieptul lui.

– Ce este? îl întrebă din nou.

– Nimic, chiar nimic, murmură el, aproape fără aer. Am crezut că am văzut... nu contează. A dispărut.

– Dar ce a fost?

– Nimic. A luat-o pe după umeri, sărutînd-o cu putere. Nimic nu ne va putea strica ziua asta, Rowan, îi spuse cu voce slabă. Nimic nebunesc sau straniu în această zi.

– Stai cu mine, îl rugă ea. Nu mă părăsi din nou.

Îl trase după ea afară din salon, înapoi în bibliotecă, unde puteau fi singuri. Inima lui bătea încă destul de puternic, dar ea îl cuprinse cu braţele, iar muzica şi gălăgia păreau că se îndepărtează de ei.

– Totul e bine, iubito, spuse el respirînd, în sfîrşit, mai bine. Sincer, totul e bine. Lucrurile după care m-am uitat nu înseamnă absolut nimic. Nu-ţi fă griji, Rowan. Te rog. E ca într-o vedenie: am impresia că văd imagini ale unor lucruri care s-au întîmplat acum mult timp, asta-i tot. Hai, draga mea, uită-te la mine. Sărută-mă. Te iubesc şi ziua asta e a ta.

Petrecerea s-a lungit mult în noapte. Cuplul a tăiat, în sfîrşit, tortul de nuntă în mijlocul unei adevărate furtuni de bliţuri ale aparatelor de fotografiat şi a rîsetelor nebuneşti. Au fost aduse farfurii cu prăjituri. Căni mari cu cafea. Membrii familiei Mayfair, conversînd între ei de mult timp pe teme sentimentale, se stabiliseră în diferite colţuri, pe canapele, sau se strînseseră în grupuri în jurul meselor. Ploaia se înteţise. Tunetele apăreau şi dispăreau, fiind cîteodată destul de puternice. Barurile erau deschise, deoarece mulţi dintre oaspeţi continuau să bea.

La sfîrşit, pentru că Rowan şi Michael nu plecau în luna lor de miere din Florida decît a doua zi, s-a decis ca Rowan să-şi arunce buchetul de mireasă acum, de sus, de pe scări. Urcînd pînă la jumătate şi privind în jos la marea de feţe întoarse spre ea, Rowan a închis ochii şi a aruncat buchetul în aer. În acea clipă s-au auzit mai multe ţipete, ba chiar oamenii au început să se înghesuie. Şi, dintr-o dată, frumoasa Clancy Mayfair a arătat buchetul pe care îl prinsese, în toiul strigătelor aprobatoare. Pierce şi-a trecut braţele în jurul ei declarînd tuturor bucuria lui egoistă şi încîntarea pentru norocul ei.

Aha, aşadar, Pierce şi cu Clancy, nu? se gîndi Rowan, în timp ce cobora. Asta n-o văzuse dinainte, nici măcar nu ghicise. Dar părea a fi aşa. Mult mai departe de al doilea şemineu, Peter stătea zîmbind, în timp ce Randall se certa destul de tare cu Fielding, care era aşezat de destul timp într-un fotoliu încăpător.

Noua orchestră a serii tocmai sosise şi începuse să cînte un vals. Toată lumea aclamă auzind sunetul dulce al muzicii de modă veche; cineva reduse lumina candelabrelor, pînă cînd s-a creat o atmosferă plină de calm. Imediat, Michael o luă de mînă pe Rowan şi o conduse spre mijlocul salonului. Curînd, în jurul lor se strînseră cuplurile dansînd. Beatrice dansa cu Randall, iar mătuşa Vivian cu Aaron. Toţi bătrînii dansau, apoi şi cei mai tineri fură atraşi de vrajă. Mica Mona dansa cu Peter cel bătrîn, iar Clancy cu Pierce.

Dacă Michael mai văzuse şi alte lucruri oribile şi nedorite, nu a spus nimic. Într-adevăr, ochii lui erau fixaţi cu devotament asupra lui Rowan.

La ora nouă, cîţiva Mayfairi plîngeau, deoarece ajunseseră la un moment crucial al mărturisirilor sau al înţelegerilor din timpul conversaţiilor purtate cu rudele pe care nu le mai întîlniseră de multă vreme sau, pur şi simplu, pentru că toată lumea băuse deja prea mult, dansase prea mult, iar unii credeau că

sosise ora lacrimilor. Rowan nu ştia cu exactitate. Părea firesc ca Beatrice să stea pe canapea şi să ţipe, iar Aaron să o liniştească, ca Gifford să-i vorbească ore în şir răbdătoarei mătuşi Vivian, explicîndu-i ceva ce ea considera a fi important. Lily se luase la ceartă cu Peter şi cu Randall, ironizîndu-i pe tema „Şi eu am cunoscut-o pe Stella".

Rita Mae Lonigan încă mai plîngea atunci cînd plecă împreună cu soţul ei, Jerry. Amanda şi Franklin Curry plecară şi ei, despărţindu-se de miri cu ochii în lacrimi. Pe la ora zece, mulţimea se restrînsese, rămînînd, totuşi, cam două sute de persoane. Rowan îşi scosese pantofii albi din satin cu tocuri înalte, îşi suflecase mînecile lungi ale rochiei şi se aşezase pe un fotoliu mare de lîngă primul şemineu al salonului. Fuma o ţigară şi îl asculta pe Pierce povestindu-i de ultima lui excursie în Europa. Nici nu-şi mai amintea unde şi cînd se descălţase sau îşi scosese voalul. Bea îl luase atunci cînd, împreună cu Lily, merseseră să pregătească „dormitorul nupţial", orice va fi însemnînd acesta. O dureau picioarele mai rău decît după o operaţie de opt ore. Îi era foame, dar mai rămăseseră numai dulciuri. Ţigara îi făcea rău, aşa că o stinse.

Michael şi bătrînul preot al parohiei purtau o conversaţie aprinsă în celălalt capăt al camerei. Orchestra trecuse de la clasicul Strauss la melodii romantice mai recente. Cînd şi cînd, cineva cînta în gura mare un alt cîntec. Tortul de nuntă fusese devorat, cu excepţia cîtorva felii puse deoparte din motive sentimentale.

Un grup din ramura Grady, rude ale lui Cortland, întîrziase cu venirea din New York, ajungînd abia acum. Intrarea lor fu zgomotoasă cînd năvăliră în salon, cerîndu-şi scuze şi adresînd felicitări. Mulţi se apropiară pentru a-i întîmpina iar Rowan, sărutîndu-i de bun venit, îşi ceru, la rîndul ei, scuze că-i primeşte desculţă şi cu mînecile ridicate. În sufrageria din spate se

strînsese un grup mai mare pentru a se fotografia, începînd să cînte „My Wild Irish Rose".

La ora unsprezece, Aaron îşi luă rămas bun de la Rowan, urmînd să o conducă pe mătuşa Vivian acasă. Rămînea la hotel toată noaptea, aşa că, dacă ar fi avut nevoie de el, îl putea chema. Apoi le ură drum bun în călătoria lor din dimineaţa următoare, spre Destin.

Michael îi conduse pe Vivian şi pe Aaron pînă la uşă. Prietenii vechi ai lui Michael plecară şi ei, dorind să continue petrecerea la un bar. Înainte de asta, îl puseseră pe Michael să le promită că se vor întîlni peste două săptămîni să ia masa împreună.

Scările erau încă aglomerate de perechi care stăteau de vorbă, iar chelnerii alergau de zor să aducă de mîncare pentru acei Grady din New York.

În sfîrşit, Ryan se ridică în picioare şi, cerînd să se facă linişte, declară petrecerea închisă. Toată lumea urma să-şi găsească hainele, pantofii, poşetele şi ce mai aveau cu ei şi să plece pentru a putea lăsa tînăra pereche să fie singură. Îşi luă un pahar cu şampanie proaspătă şi se întoarse către Rowan:

– Pentru tinerii însuraţei! anunţă el cu o voce care reuşi să depăşească nivelul gălăgiei. Pentru prima lor noapte în această casă!

Uralele se auziră, încă o dată, cu putere. Fiecare dorea să mai bea un ultim pahar şi urmară o sută de toasturi şi clinchete de pahare.

– Dumnezeu să-i binecuvînteze pe toţi cei din această casă! ură preotul în momentul în care ieşea pe uşă.

O mulţime de glasuri repetă urarea preotului.

– Pentru Darcy Monaham şi Katherine, strigă cineva.

– Pentru Julien şi Mary Beth... pentru Stella...

După moda familiei, despărțirea a durat mai mult de o jumătate de oră, cu pupături, promisiuni de a se reîntîlni, de a continua conversațiile începute.

Între timp, chelnerii debarasau prin camere, luau în liniște ultimele pahare și șervețele, îndreptau pernele, stingeau lumînările, aranjau buchetele de flori pe mese și făceau ultimele retușuri.

În final, totul se termină. Ryan a fost ultimul care a plecat, după ce a plătit chelnerii și s-a asigurat că totul era perfect. Casa era aproape goală!

– Noapte bună, dragii mei, le ură Ryan, după care închise încetișor ușa în urma lui.

Rowan și Michael se uitară îndelung unul la celălalt, apoi izbucniră amîndoi în rîs. Michael o luă în brațe și o învîrti de cîteva ori, după care o așeză cu grijă înapoi pe podea. Ea se sprijini de el, ținîndu-l în brațe așa cum îi plăcea. Nu se mai putea ține pe picioare de atîta rîs.

– Am făcut-o, Rowan! zise Michael. Așa cum au vrut cu toții, am făcut-o! Gata, s-a terminat!

Însă ea rîdea în liniște, extenuată într-un mod foarte plăcut, excitant chiar. Dar ceasul bătu ora exactă.

– Ascultă, Michael, îi șopti la ureche. E miezul nopții.

O luă de mînă, închise lumina și, împreună, se repeziră în sus, pe scările întunecate. Doar o singură cameră de la primul etaj lumina spre hol: dormitorul lor. Trecură în liniște pragul.

– Rowan, uite ce au făcut, spuse Michael.

Camera fusese splendid pregătită de către Bea și Lily. Un imens buchet de trandafiri roz parfumați era așezat pe consola căminului între cele două candelabre din argint. Pe măsuța de toaletă îi aștepta șampania în frapieră; mai erau două pahare pe o tăviță din argint.

Patul era aranjat, cuvertura din dantelă fusese dată deoparte, pernele înfoiate, iar perdelușele moi și albe erau legate în părți.

O cămaşă de noapte şi un neglijeu din mătase albă erau pregătite pe o parte a patului, iar pe cealaltă o pijama din bumbac. Doar un trandafir era pus pe perne, legat cu o mică panglică, iar o lumînare la fel de delicată lumina de pe măsuţa de lîngă pat.

– Ce frumos din partea lor că s-au gîndit la asta, spuse Rowan.

– Aşadar este noaptea nunţii noastre, Rowan, îi spuse Michael. Iar ceasul şi-a oprit bătăile. Este ora vrăjită, iubito, şi este numai a noastră.

Se priviră din nou şi reîncepură să rîdă încetişor, unul de rîsul celuilalt, incapabili să se oprească. Erau mult prea obosiţi ca să mai facă altceva decît să cadă extenuaţi în pat şi amîndoi ştiau asta.

– Ei bine, cel puţin să gustăm şampania, spuse Rowan. Înainte de a ne prăbuşi.

Dădu din cap, scoţîndu-şi costumul şi papionul.

– Îţi spun eu, Rowan, trebuie să iubeşti tare mult pe cineva ca să te îmbraci cu un costum ca ăsta!

– Ei, hai lasă, Michael, toată lumea face asta. Mai bine, desfă-mi fermoarul.

Se întoarse cu spatele la el şi simţi imediat uşurare cînd scăpă de rochie. Nepăsătoare, îşi desfăcu de la gît colierul cu smarald şi îl puse pe consola căminului.

În sfîrşit, scăpară de toate hainele şi se aşezară în pat, să-şi bea şampania. Era foarte rece, seacă şi delicioasă, iar spuma dădea pe dinafară, aşa cum se cuvine să facă şampania. Michael era gol, dar îi plăcea să o mîngîie pe Rowan prin mătasea cămăşii de noapte, aşa că ea o păstră pe ea. Oricum, indiferent cît erau de obosiţi, au fost încîntaţi de deliciile noului pat, de delicateţea luminii lumînării, iar atracţia lor, unul pentru altul, ajunse, ca de obicei, la apogeu.

Cu nesaţ şi cu brutalitate a făcut dragoste cu el, dar patul de mahon nici nu s-a clintit, de parcă ar fi fost din piatră.

Apoi i s-a întins alături, ascultîndu-i bătăile inimii. Mai tîrziu s-a ridicat, îndreptîndu-şi cămaşa de noapte şifonată, ca să ia o înghiţitură sănătoasă de şampanie.

Michael, stînd în capul oaselor lîngă ea, gol, cu un genunchi îndoit, îşi aprinse o ţigară şi îşi lăsă capul pe speteaza patului.

– A, Rowan, nimic nu a mers rău, ai văzut, absolut nimic. A fost o zi perfectă. Doamne, ziua asta a fost absolut perfectă!

Cu excepţia faptului că ai văzut ceva care te-a speriat. Dar nu a rostit asta, deoarece fusese perfect, chiar şi cu acel moment straniu. Perfect! Nimic nu stricase ziua.

A mai luat o înghiţitură de şampanie, savurîndu-i gustul, dar şi propria oboseală, dîndu-şi, totodată, seama că era prea trează ca să poată adormi.

Un val de ameaţeală o cuprinse dintr-o dată, cu o uşoară nuanţă din greaţa pe care o simţise dimineaţă. Dădu la o parte, cu mîna, fumul de ţigară din preajma ei.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic, cred că sînt încă prea agitată. Mersul spre altar a fost cam la fel cu ţinutul bisturiului în mînă pentru prima oară.

– Înţeleg ce spui. Să sting asta.

– Nu, nu e din cauza ei, ţigările nu mă deranjează. Şi eu fumez din cînd în cînd.

Dar era ţigara, nu-i aşa? La fel păţise şi mai devreme. Se ridică din pat şi se îndreptă în picioarele goale spre baie.

Nici un medicament pentru greaţă, nimic care să o ajute în acest moment. Dar îşi aminti că adusese cîte ceva. Le pusese în dulapul din bucătărie, aspirine, plasturi şi toate celelalte necesare pentru cutia medicală a casei. Reveni, îşi luă papucii de casă şi neglijeul.

– Unde pleci?

– Jos, vreau să iau un Alka-Seltzer. Nu ştiu ce e cu mine. Mă întorc imediat.

– Stai o clipă, Rowan, merg eu.

– Rămîi unde eşti. Nu eşti îmbrăcat. Mă întorc în două secunde. S-ar putea să iau liftul, ce mama naibii.

Casa nu era complet întunecată. O lumină slabă intra din grădină prin ferestre, luminînd podeaua lustruită a holului şi sufrageria. Îi era uşor să meargă fără a aprinde becurile. Găsi medicamentul în dulap şi luă unul din paharele de cristal pe care le cumpărase cu Bea şi Lily. Umplu paharul cu apă de la chiuvetă şi stătu acolo să-şi ia medicamentul cu ochii închişi.

Da, era mai bine. Poate că era doar efectul placebo, dar era mai bine.

– Bun. Mă bucur că te simţi mai bine.

– Mulţumesc, răspunse ea, gîndindu-se ce voce frumoasă, caldă şi cu un uşor accent scoţian, nu-i aşa? O voce frumoasă, melodioasă.

Deschise brusc ochii şi a se retrase precipitat pînă se lipi cu spatele de uşa frigiderului.

El stătea de cealaltă parte a mesei. La aproximativ un metru de ea. Vocea îi era naturală, din inimă, dar expresia feţei era ceva mai rece, chiar dacă în întregime umană. Puţin jenată, probabil, dar în nici un caz la fel de rugătoare ca în acea noapte din Tiburon. Nu, deloc.

N-ar fi trebuit să fie un bărbat adevărat. Era un fel de glumă. Un bărbat adevărat. Un bărbat care era aici, în bucătărie, care o privea, înalt, cu părul şaten, cu ochi mari şi întunecaţi şi cu o gură frumos modelată, senzuală.

În lumina care intra prin geamurile uşii se vedeau clar cămaşa şi vesta din piele netăbăcită pe care le purta. Haine vechi, vechi, lucrate manual, cu cusături inegale şi mîneci bufante.

– Ei bine? Unde îşi este dorinţa de a mă distruge, frumoaso? şopti el, cu aceeaşi voce caldă, joasă şi vibrantă. Unde îţi este puterea cu care vrei să mă trimiţi înapoi în iad?

Rowan tremura necontrolat. Paharul îi scăpă dintre degetele ude, căzu cu un zgomot sec şi se rostogoli pe podea. Oftă puternic, adînc, şi îşi menţinu privirile asupra lui. Partea raţională a minţii ei observă că era înalt, probabil peste un metru şi optzeci, că avea braţe musculoase şi mîini puternice. Că avea faţa perfect proporţionată, iar părul îi era uşor ciufulit, parcă suflat de vînt. Nu era un gentleman delicat cel pe care îl avea în faţă.

– Ar fi bine să te iubesc, Rowan, şopti el. Ce formă ai vrea să iau? El nu este perfect Rowan, e om, dar nu este perfect. Nu.

Pe moment, groaza ei fu atît de mare încît simţi că i se strînge inima, de parcă ar fi urmat să moară. Apropiindu-se de el, sfidătoare şi agitată, ajunse în faţa lui şi-i atinse obrazul, deşi îi tremurau picioarele.

Aspru, ca al lui Michael. Buzele moi. Doamne! Încă o dată se retrase ca paralizată de groază şi incapabilă să se mişte sau să vorbească. Mîinile şi picioarele îi tremurau.

– Te temi de mine, Rowan? spuse el, iar buzele parcă nu i se mişcau deloc în timp ce vorbea. De ce? Lasă-mi în pace prietenul, pe Aaron, mi-ai poruncit tu, iar eu am făcut după porunca ta, nu-i aşa?

– Ce vrei?

– Ah, ar dura prea mult să-ţi spun, răspunse el, iar accentul scoţian era puternic. Iar el te aşteaptă, iubitul şi soţul tău, în noaptea nunţii voastre. Şi începe să-l deranjeze că nu te întorci la el.

Chipul lui s-a înmuiat, ca într-o durere. Cum putea o iluzie să fie atît de reală?

– Du-te, Rowan, du-te înapoi la el, spuse el cu tristeţe. Dacă îi vei spune că sînt aici, îl vei face să sufere mai mult decît îţi poţi imagina. Am să mă ascund din nou, iar teama şi suspiciunea îl vor devora. Iar eu am să vin numai atunci cînd am să vreau.

– Bine, nu am să-i spun, şopti ea. Dar să nu-i faci nimic. Să nu-l sperii sau să-l îngrijorezi vreodată. Opreşte şi toate trucurile.

Nu-l chinui cu înşelăciunile tale! Dacă nu, îţi jur că nu am să-ţi mai vorbesc vreodată şi am să te alung.

Chipul lui cel frumos arată tragic, iar ochii căprui păreau infinit de trişti.

– Şi lui Aaron, niciodată nu ai să-i faci rău lui Aaron. Niciodată. Niciodată nu vei mai face cuiva vreun rău, mă auzi?

– Fie cum spui tu, Rowan, îi răspunse el, cuvintele curgîndu-i ca o muzică, plină de tristeţe şi de putere tăcută. Ce bucurii am în viaţă în afară de a-i aduce bucurii lui Rowan? Vino la mine cînd el va dormi. La noapte, mîine noapte, vino atunci cînd doreşti. Timpul pentru mine nu există. Am să vin cînd ai să mă chemi pe nume. Dar ai încredere în mine, Rowan. Vino singură şi în secret. Altfel nu am să-ţi răspund la chemare. Te iubesc, frumoasa mea Rowan. Dar, să ştii, am şi eu o rugăminte. Am.

Silueta a început deodată să licărească, de parcă ar fi fost brusc luminată. Apărură o mulţime de detalii care, înainte, nu erau vizibile. Apoi, deveni transparentă şi un val de căldură o lovi pe Rowan, speriind-o; rămase singură în întuneric, nemaifiind nimeni acolo cu ea.

Îşi duse mîna la gură, iar greaţa o cuprinse din nou. Stătea acolo, tremurînd, pe punctul de a ţipa, cînd auzi paşii inconfundabili ai lui Michael venind spre bucătărie. Se forţă să deschidă ochii.

Se îmbrăcase în jeans, dar bustul şi picioarele îi erau goale.

– Ce s-a întîmplat, iubito? o întrebă încet. Observase cum sclipea paharul pe jos, în întuneric. Se aplecă şi îl ridică, apoi îl puse în chiuvetă. Rowan, ce-i cu tine?

– Nimic, Michael, răspunse ea, încercînd să-şi controleze tremurul cu ochii plini de lacrimi. Mi-e rău, doar puţin rău. S-a mai întîmplat de dimineaţă, spre seară, ieri şi, din nou, acum. O să-mi fie bine, Michael, pe cuvîntul meu.

– Nu ştii despre ce e vorba? o întrebă.

– Nu, doar că..., cred că..., ţigările nu mi-au făcut niciodată rău înainte...

– Doctore Mayfair, eşti sigură că nu ştii?

Rowan îi simţi mîinile pe umeri, părul lui îi gîdila faţa în timp ce el se aplecase să-i sărute pieptul. Început să plîngă, cu mîinile cuprinzîndu-i capul şi mîngîindu-i părul ca mătasea.

– Doctore Mayfair, pînă şi eu ştiu despre ce e vorba.

– Ce spui tu, şopti ea. Am doar nevoie să dorm, să merg sus.

– Eşti însărcinată, scumpa mea. Uită-te în oglindă.

Foarte delicat i-a atins sînii, iar ea simţi că erau mai plini, o uşoară tensiune în ei, şi atunci ştiu, fără nici un dubiu, bazîndu-se şi pe alte mici indicii reale, că era adevărat. Absolut adevărat.

Izbucni în lacrimi. Îl lăsă să o ridice în braţe şi să o ducă fără grabă spre dormitor. Corpul ei suferea după crîncena încordare prin care trecuse cu puţin timp în urmă în bucătărie, iar suspinele o lăsau fără respiraţie. Nu îl crezuse în stare să o care atîta drum în braţe şi în sus, pe scările parcă interminabile, dar el reuşi; îl lăsă să o facă, plîngîndu-i la piept cu degetele înconjurîndu-i gîtul.

Michael o aşeză pe pat şi o sărută. Ca într-o părere, îl văzu suflînd în lumînări şi întrînd în pat lîngă ea.

– Te iubesc atît de mult, Rowan, îi spuse, plîngînd la rîndu-i. Niciodată n-am fost atît de fericit... fericirea asta vine în valuri şi de fiecare dată cred că e apogeul, dar, apoi, vine una şi mai mare. Şi să aflu tocmai în noaptea asta dintre toate nopţile... Doamne, ce cadou de nuntă, Rowan. Ce am făcut ca să merit atîta fericire, asta n-am să ştiu niciodată.

– Şi eu te iubesc, dragul meu. Da... atît de fericită.

În timp ce el se acoperea cu plapuma, ea se întoarse cu spatele la el; Michael o luă în braţe. Rowan plîngea în pernă, dar îi luă mîna şi o ţinu la pieptul ei.

– Totul este perfect, îi şopti Michael la ureche.

– Nimic să strice asta, răspunse ea. Nici un singur lucru.

PATRUZECI ŞI UNU

Rowan se trezi înaintea lui Michael. După prima rundă de greţuri, strînse rapid valizele, aşezînd înăuntru hainele deja împachetate. Apoi coborî în bucătărie.

Totul era curat şi liniştit în lumina soarelui. Nici un semn din cele întîmplate noaptea trecută. Piscina sclipea acolo, afară, după veranda acoperită, iar razele soarelui se filtrau prin jaluzelele din împletitură albă de răchită.

Examină peste tot în bucătărie, podeaua, masa, dar nu detectă nimic. Apoi, plină de repulsie şi de supărare, făcu cafeaua cît de repede putu şi se întoarse în cameră ca să i-o ducă lui Michael.

El tocmai deschidea ochii.

– Hai să plecăm acum, îi spuse Rowan.

– Am crezut că nu plecăm pînă după amiază, răspunse el somnoros. Dar, desigur, putem să plecăm acum, dacă aşa vrei. Eroul ei amabil. O sărută moale pe obraz, iar barba crescută de ieri o zgîrie cu o dulce fineţe. Cum te mai simţi? o întrebă în şoaptă.

– Acum sînt bine, îi răspunse în timp ce luă în mînă micuţa cruciuliţă de aur de la gîtul lui. A fost destul de rău timp de jumătate de oră. Probabil că o să revină greaţa, dar atunci am să mă culc. Mi-ar plăcea foarte mult să ajungem la Destin în timp util ca să mai facem o plimbare pe plajă în lumina soarelui.

– Dar ce spui, nu ar trebui să te vadă un doctor înainte de a pleca?

– Eu sînt doctor, îi spuse zîmbind. Şi îţi aminteşti de al şaselea simţ al meu? Totul e foarte bine acolo, înăuntru.

– Simţul ăsta special nu-ţi poate spune dacă el va fi băiat sau fată?

– Dacă el va fi băiat sau fată? rîse ea. Mi-aş dori să fie aşa. Şi totuşi, poate e mai bine să avem o surpriză. Tu ce spui de asta?

– Nu ar fi minunat şi dacă ar fi gemeni?

– Da, ar fi grozav.

– Rowan, tu nu... nu eşti fericită din cauza asta, nu-i aşa?

– Doamne Dumnezeule! Michael, îmi doresc copilul. Doar că încă mai îmi e puţin rău. Vine şi pleacă. Uite ce e, nu vreau să spunem încă celorlalţi. Nu pînă ne întoarcem din Florida, altfel luna de miere va fi ratată.

– De acord. Destul de şovăitor, îi puse mîna lui caldă pe burtă. Mai durează pînă ai să simţi ceva, nu?

– Acum are mai puţin de un centimetru, îi zîmbi Rowan. Nu cîntăreşte decît un gram. Dar eu îl pot simţi. Înoată într-o stare de beatitudine, cu toate celulele lui multiplicîndu-se.

– Cu ce seamănă acum?

– Arată ca o mică vieţuitoare acvatică. S-ar putea întinde pe unghia degetului tău mare. Are ochi, chiar şi nişte mînuţe subţirele, dar nici un deget adevărat şi nici măcar braţe. Creierul lui este deja acolo, măcar forma lui rudimentară, deja divizat în două jumătăţi. Şi, deşi e imposibil pentru oricine să explice, toate celulele lui ştiu ce să facă şi unde să se ducă pentru a continua formarea şi perfecţionarea organelor. Mica lui inimă bate în mine de mai mult de o lună.

Michael oftă cu satisfacţie.

– Cum o să-l cheme?

Rowan ridică din umeri.

– Ce părere ai de Micul Chris? Ar fi... prea greu pentru tine?

– Nu, ar fi grozav. Micul Chris. Şi o să fie Christopher dacă e băiat şi Christine dacă va fi fată. Cît de mare va fi de Crăciun?

– Păi, are deja şase, aproape şapte săptămîni. Poate opt. De fapt, s-ar putea foarte bine să aibă opt. Aşa că asta înseamnă... patru luni. Va avea toate componentele, dar ochii îi vor fi încă închişi. De ce? Te întrebi dacă va dori mai mult o maşinuţă de pompieri decît o bîtă de baseball? spuse chicotind.

– Nu, doar că ăsta e cel mai frumos cadou de Crăciun. Crăciunul a fost dintotdeauna special pentru mine, aproape cu o aură păgînă. Crăciunul ăsta o să fie cel mai frumos, frumos pînă la următorul, cînd va începe să-şi lovească maşinuţa de pompieri cu bîta de baseball.

Părea atît de vulnerabil, atît de inocent şi de încrezător în ea. Cînd îl privea, aproape că putea să uite lucrurile întîmplate noaptea trecută. Putea să uite aproape orice. Îl sărută, după care se duse în baie, sprijinindu-se de uşa încuiată în urma ei, cu ochii închişi.

– Diavolule, şopti ea. Pe toate le-ai planificat perfect, nu? Îţi place ura mea? La asta visai tu?

Atunci şi-a amintit de vocea tristă din bucătăria întunecată care, parcă, ar fi atins-o cu degetele. *Ce bucurii am în viaţă în afară de a-i aduce bucurii lui Rowan?*

Au plecat pe la ora zece. Michael la volan. Ea s-a simţit mai bine şi a reuşit să doarmă cîteva ore. Cînd s-a trezit, erau deja în Florida, în pădurea de pini întunecată, pe şoseaua care pornea de la autostradă şi dădea în drumul de lîngă plajă. Se simţea mult mai bine, iar cînd a văzut prima oară Golful s-a simţit în siguranţă, de parcă bucătăria întunecată din New Orleans nu mai exista.

Vremea era răcoroasă, dar nu mai mult ca în toate dimineţile care te prindeau în nordul Californiei. S-au îmbrăcat cu pulovere

groase şi şi-au continuat drumul pe plaja părăsită. La apus, au luat cina lîngă foc, cu ferestrele deschise în briza Golfului.

Pe la ora opt, a început să lucreze la planurile pentru spitalul Mayfair, continuîndu-şi studiul despre căile „de profit" ale spitalelor, în comparaţie cu modelele „non-profit" care o interesau mult mai mult.

Dar mintea ei se tot întreba. Nu se putea concentra asupra articolelor despre profituri, pierderi şi abuzuri în diferite sisteme.

Îşi făcuse, totuşi, nişte însemnări înainte să se culce, stînd ore întregi în dormitorul întunecat, în timp ce Michael lucra la proiectul de restaurare, ascultînd cum vuietul apei Golfului intra prin uşile deschise şi simţind briza revărsîndu-se asupra ei.

Ce să facă? Să-i spună lui Michael şi lui Aaron, aşa cum jurase să facă? Atunci el va fi mai retras şi va continua să le joace feste, iar tensiunea va creşte pe zi ce trece.

Continua să se gîndească la copilul ei, ţinînd palmele pe burtă. Probabil că l-au conceput chiar după ce i-a cerut lui Michael să se însoare cu ea. De multe ori nu s-a simţit foarte bine şi parcă şi-a dat seama din prima clipă ce s-a întîmplat în acea noapte. A visat un copil în seara aceea, dar nu a reuşit să-şi amintească.

Visa înăuntrul ei? Îşi imagina micile circuite nervoase care se dezvoltau în creierul lui. Nu mai era un embrion, ci deja un întreg fetus. Şi-a închis ochii, ascultînd, simţind. *În regulă.* În acel moment, puternicul ei simţ telepatic începu să o sperie.

Avea oare, în ea însăşi, puterea de a răni acest copil? Gîndul fusese atît de înfricoşător, încît nu putea să-l suporte. Cînd s-a gîndit din nou la Lasher, l-a considerat şi pe el o ameninţare asupra acestei mici şi foarte ocupate fiinţe, pentru că era o ameninţare pentru ea, iar ea era lumea copilului ei.

Cum putea să-l protejeze de propriile ei puteri şi de trecutul întunecat care era sigur că-l va măcina? Micul Chris. Tu nu vei creşte cu blesteme asupra ta şi nici cu spirite sau sunete ciudate

în noapte. Își eliberă mintea de gînduri tulburătoare și întunecare; își imagină valurile de afară cum loveau plaja, nici unul la fel cu celălalt, deși toate erau parte din aceeași forță monotonă, plină de frumusețe și mereu schimbătoare.

Distruge-l pe Lasher. Sedu-l, da, la fel cum încearcă și el să te seducă. Află ce este el și distruge-l! Ești singura care poate să facă asta. Spune-i lui Michael și lui Aaron, iar el se va ascunde. Trebuie să te decizi asupra unui scop și *să faci totul în acest sens.*

Ora patru dimineața. Trebuie să fi adormit. Soțul ei irezistibil era culcat lîngă ea, cu brațul masiv înconjurînd-o și cu mîna pe sînul ei. Iar în acel moment se năștea un vis, unul misterios despre acei olandezi cu pălăriile lor mari și negre și o ceată de oameni afară care țipau, dorind sîngele lui Jan van Abel.

– Eu descriu ceea ce văd! spunea el. Nu sînt eretic! Cum am putea să învățăm dacă nu ne lepădăm de dogmele lui Aristotel și Galen?

Ai dreptate. Dar dispăruse acum, cu acel trup de pe masă, cu toate organele dinăuntru, ca niște flori.

Ah, ce mult ura acel vis!

Se ridică și păși pe covorul gros pînă pe veranda din lemn. Oh, a mai fost vreodată un cer mai larg, mai senin și mai plin de stele sclipitoare? Spuma albă a valurilor negre. La fel de albă ca și nisipul în care se reflectau razele lunii.

Dar mai în jos pe plajă stătea o siluetă singuratică, un om înalt, care se uita direct la ea. *Te blestem.* Văzu apariția tot mai puțin consistentă, apio dispărînd.

Plecînd capul, tremura cu mîinile pe balustrada din lemn.

Vei veni cînd te voi chema.

Te iubesc, Rowan.

Cu oroare, își dădu seama că vocea nu venea din nici o direcție. Era o șoaptă dinăuntrul ei, intimă și auzită numai de ea.

Te aştept numai pe tine, Rowan.

Lasă-mă în pace, atunci. Nu mai scoate nici un cuvînt, niciodată, şi nici nu te mai arăta, altfel nu te voi mai chema niciodată.

Supărată, se întoarse în dormitorul întunecat, cu covorul cald sub picioare, şi se urcă în patul scund, lîngă Michael. Se lipi de el în întuneric, ţinîndu-şi degetele încolăcite în jurul braţului lui. Dorea cu disperare să-l trezească, să-i spună ce se întîmplase.

Dar în toată treaba asta era singură. O ştia. O ştiuse mereu.

Iar oribila fatalitate o acaparase.

Lăsaţi-mi măcar aceste ultime zile înainte de luptă, se ruga. Ellie, Deirdre, ajutaţi-mă.

Timp de o săptămînă avu greţuri matinale. După aceea, răul îi mai trecu, iar următoarele zile au fost minunate, un dar de la zei.

Nu a mai vorbit cu ea de atunci. Nici nu i s-a mai arătat. Cînd se gîndea la el, îşi imagina propria furie ca o căldură luminoasă, lovind celulele misterioase şi de neclasificat ale fiinţei lui, golindu-le ca pe tărîţe. Dar, cel mai important, atunci cînd se gîndea la el, era neînfricată.

Între timp, viaţa continua, deoarece ea continua să ţină totul secret.

Prin telefon îşi făcuse programare la un obstetrician din New Orleans, care a aranjat ca analizele să poată fi făcute în Destin, iar mai tîrziu să i se trimită rezultatele. Totul era în ordine, aşa cum se aşteptase.

Dar cine ar fi înţeles că, avînd simţul ei de diagnosticare, ar fi ştiut imediat dacă micuţul avea probleme?

Zilele călduroase erau puţine şi rare, dar ea şi Michael aveau plaja de vis aproape numai pentru ei. Şi tăcerea liniştitoare a casei de deasupra dunelor era magică. Cînd era mai cald, ea stătea pe plajă, sub umbrela mare şi albă, citind jurnalele medicale şi diferitele materiale trimise de Ryan prin poştă.

A citit şi cărţile despre copii, cele pe care le găsise în librăriile locale. Sentimentale şi vagi, dar vesele. În special pozele cu copii mici, cu feţele lor expresive, gîturile grăsuţe şi mînuţe şi picioruşe mici. Abia aştepta să poată spune şi familiei. Vorbea cu Beatrice aproape în fiecare zi. Dar cel mai bine era să păstreze secretul. Ce durere ar fi simţit ea şi Michael în cazul în s-ar fi întîmplat ceva rău, iar dacă şi ceilalţi ar fi ştiut, pierderea ar fi fost cumplită pentru toţi.

Se plimbau pe plajă ore întregi cînd apa era prea rece pentru înot. Mergeau la cumpărături şi aduceau tot felul de lucruşoare pentru casă. Le plăceau pereţii albi şi goi şi mobilierul puţin. Era ca un loc de joacă după seriozitatea din First Street, spunea Michael. Îi plăcea să gătească alături de Rowan, să taie lemne, să facă surcele, să facă fripturi şi grătare. Era totul uşor şi distractiv.

Au luat cina la toate restaurantele bune şi au mers cu maşina prin pădurea de pini, au explorat terenurile de golf şi tenis ale celor mai mari staţiuni. Dar majoritatea a timpului l-au petrecut în casa cu marea nesfîrşită atît de aproape de ei.

Michael era destul de îngrijorat pentru noua lui afacere – avea o echipă care lucra la căsuţa de vînătoare de pe Annunciation Street şi îşi amenaja noul sediu pentru Marile Speranţe pe Magazine Street, trebuind să rezolve toate urgenţele prin telefon. Şi, bineînţeles, mai era şi zugrăveala care continua acasă, sus, în vechea cameră a lui Julien, precum şi reparatul părţii din spate a acoperişului. Parcarea pietruită din spatele casei nu fusese terminată încă, iar vechea garsonieră era încă în renovare – o excelentă căsuţă pentru menajeră, după cum se gîndeau. Era nemulţumit că nu era el însuşi acolo.

Nu mai avea nevoie de o lungă lună de miere acum, se vedea asta foarte bine – mai ales de o lună de miere care era prelungită zi după zi din voinţa lui Rowan.

Dar era mult prea amabil ca să reproşeze ceva. Nu numai că făcea tot ceea ce ea dorea, dar avea capacitatea de a scoate tot ce e mai bun din fiecare clipă, indiferent dacă se plimbau pe plajă ţinîndu-se de mînă sau luau o masă rapidă din fructe de mare la o mică tavernă din apropiere. Sau chiar dacă citeau fiecare în colţul preferat din casa cea spaţioasă.

Michael era o persoană optimistă şi mulţumită prin însăşi natura lui. Rowan ştiuse asta din ziua în care îl cunoscuse. Totodată, ştiuse şi că orice formă de îngrijorare era groaznică pentru el. Acum o înduioşa să-l vadă atît de prins de noile lui planuri, proiectînd mici modificări pentru renovarea căsuţei de vînătoare de pe Annunciation Street sau decupînd articole din revistele de specialitate care îl interesau.

Mătuşa Viv o ducea foarte bine în New Orleans. Lily şi cu Bea nu o lăsau singură niciodată, conform propriilor ei declaraţii, iar Michael se gîndi că ăsta era un lucru tare bun pentru ea.

– Are o voce foarte tînără cînd vorbim la telefon, îi spunea el lui Rowan. S-a înscris într-un club de grădinărit şi într-un fel de comitet care protejează stejarii. Pur şi simplu, se distrează.

Atît de iubitor, atît de înţelegător. Chiar şi atunci cînd Rowan nu a dorit să se întoarcă la New Orleans pentru Ziua Recunoştinţei, el a cedat. Mătuşa Viv a cinat, desigur, cu Bea, iar toată lumea i-a iertat pe tinerii căsătoriţi pentru faptul că au preferat să rămînă în Florida; în definitiv, era luna lor de miere şi o putea prelungi atît cît doreau.

Au sărbătorit în linişte, stînd lîngă foc, vorbind despre Micul Chris şi care cameră o vor destina copilului, cum Rowan nu va lăsa ca munca la Mayfair Medical să intervină în viaţa lor de familie, cel puţin în primii ani, cum îşi va petrece dimineţile cu copilul şi va merge la serviciu numai după prînz şi, desigur, cum vor avea o mulţime de ajutoare pentru ca totul să meargă strună.

Slavă Domnului că Michael nu a întrebat-o niciodată direct dacă „a mai văzut creatura aia blestemată" sau nu. Nu ar fi ştiut ce să facă dacă ar fi trebuit să-l mintă în mod deliberat. Secretul era bine încuiat în unul din cele mai ascunse colţişoare ale minţii ei, iar cheia o aruncase departe.

Vremea se răcea şi în curînd nu vor mai fi pretexte credibile pentru a amîna reîntoarcerea. Ştia că trebuie să revină acasă.

Ce făcea ea, oare, prin faptul că nu le spunea nimic lui Michael sau lui Aaron? Fugea, se ascundea?

Dar cu cît stătea mai mult aici, cu atît îşi înţelegea mai bine conflictele interioare şi motivele.

Dorea să vorbească cu creatura. Amintirea din bucătărie o copleşea, mai ales din cauza faptului că vocea pe care o auzise era plină de dragoste. Da, dorea să-l cunoască! Era exact ceea ce prezisese Michael în acea primă şi oribilă noapte cînd murise bătrîna. Ce era Lasher? De unde venea? Ce secrete se ascundeau în spatele trăsăturilor sale perfecte şi tragice? Ce ar spune Lasher despre cele treisprezece vrăjitoare şi despre uşă?

Tot ce trebuia să facă era să-l cheme, aşa cum Prospero l-a chemat pe Ariel. Păstrează secretul şi spune-i numele.

Of, dar eşti o vrăjitoare, îşi spunea ea, pe măsură ce vina i se părea tot mai mare. Toţi ştiu asta. Au ştiut încă din acea după amiază cînd i-a vorbit lui Gifford; ştiau din puterea evidentă care emana din ea, ca nişte raze, ceea ce toată lumea credea că este nepăsare şi viclenie, era, de fapt, o nedorită putere. Bătrînul, Fielding, avusese dreptate cu avertismentele lui. Şi Aaron ştie, nu-i aşa? Bineînţeles că ştie.

Toată lumea ştie, în afară de Michael, iar el poate fi atît de uşor de amăgit.

Dar dacă s-ar hotărî să nu mai înşele pe nimeni şi să nu mai joace jocul? Poate căuta să-şi adune curajul pentru a lua o

asemenea decizie. Sau poate încerca doar să reziste. Poate că-l făcea pe demon doar să aştepte.

Oricum ar fi fost, nu mai simţea vechea aversiune, sentimentul acela groaznic care a urmat incidentului din avion. Încă mai simţea mînia, dar curiozitatea şi atracţia creşteau tot mai mult...

Era prima zi cu adevărat rece cînd Michael coborî pe plajă, se aşeză lîngă ea şi îi spuse că trebuie să se întoarcă. Rowan se bucura de aerul tare făcînd, efectiv, o baie de soare îmbrăcată cu un pulover gros şi pantaloni lungi, în acelaşi mod în care se bucura pe şezlongul de pe veranda ei suflată de vînt din California.

– Uite ce se întîmplă, mătuşa Viv îşi vrea lucrurile ei din San Francisco, ştii şi tu cum sînt bătrînii. Nimeni în afară de mine nu poate să închidă lucrările de pe Liberty Street. Trebuie să iau şi nişte decizii cu privire la vechiul meu magazin de acolo. M-a sunat contabilul să-mi spună că este cineva interesat să-l închirieze, iar eu trebuie să merg acolo să fac inventarul, spuse Michael.

Continuă vorbindu-i despre vînzarea a două terenuri pe care le avea în California, despre transportul cu vaporul al unor lucruri, închirierea casei lui, lucruri de genul ăsta. Noile lui afaceri de pe Magazine Street cereau prezenţa lui. Dacă totul urma să fie bine...

– Adevărul e că mai degrabă aş merge acum pînă acolo. Sîntem aproape în decembrie, iar pînă la Crăciun nu mai e mult. Îţi dai seama de asta?

– Desigur, înţeleg. Ne vom întoarce cu maşina la noapte.

– Dar tu nu trebuie neapărat să vii, iubito. Poţi să rămîi aici, în Florida, pînă mă întorc sau atît timp cît vei dori.

– Nu, voi veni cu tine, spuse ea. Am să merg sus şi am să împachetez lucrurile imediat. Acum e cald, dar de dimineaţă, cînd am ieşit afară, era cu adevărat rece.

– Şi ţi-a plăcut asta?

– Încă nu e atît de atît de rece ca în zilele de vară din California, îi răspunse ea rîzînd.

– Trebuie să-ţi mai spun ceva, zise Michael, dînd din cap. O să se facă şi mai frig. Mult mai frig. Iarna sudului te va lua prin surprindere. Se spune că anul ăsta o să avem o iarna destul de grea în toate statele din sud. Într-un fel, mie îmi place asta. La început arşiţa, apoi geamurile îngheţate.

– Ştiu ce vrei să spui. *Şi te iubesc. Te iubesc mai mult decît am iubit vreodată.*

În timp ce el pleca, Rowan se întinse în şezlongul din lemn, aşezîndu-se pe o parte. Golful era acum în faţa ei, o mare strălucire de argint, lucru des întîlnit atunci cînd soarele se afla în înaltul cerului. Îşi lăsă mîna în nisipul moale, catifelat. Strînse pumnul, ridică nişte fire de nisip, apoi le lăsă să i se scurgă printre degete.

– Real, şopti ea. Atît de real.

Dar nu era totul foarte simplu, faptul că el trebuia să plece chiar acum, iar ea va fi singură pe First Street. Nu părea să fi aranjat cineva lucrurile în acest fel? Tot timpul crezuse că ţinta era ea însăşi.

– Nu mă forţa, prietene, şopti ea în briza Golfului. Dacă îmi răneşti iubitul, nu te voi ierta în veci. Ai grjă ca el să se întoarcă nevătămat la mine.

Au plecat a doua zi în zori.

Pe măsură ce mergeau, simţea emoţia. Îi vedea iar chipul aşa cum îl văzuse în bucătăria întunecată, auzea cuvintele lui. Mîngîierea. Dar nu îndrăznea să se gîndească la asta. Doar după ce Michael va fi ajuns în siguranţă în California, doar după ce va rămîne singură în casă...

PATRUZECI ŞI DOI

Ora douăsprezece. De ce asta pare ora potrivită? Să fie oare din cauza faptului că Pierce şi Clancy au stat pînă foarte tîrziu şi, acum, are nevoie de un moment de linişte? În California era abia ora zece, dar Michael telefonase deja şi, doborît de oboseală după îndelungatul zbor cu avionul, probabil că adormise deja.

Evident mulţumit, spusese că nu-l mai atrăgea nimic acolo şi că abia aştepta să se întoarcă acasă. Era chinuită de lipsa lui în timp ce stătea întinsă în patul mare şi gol.

Însă, celălalt aştepta.

După ce se stinseră ultimele sunete discrete ale pendulei, se ridică, îşi puse halatul de mătase peste cămaşa de noapte şi papucii din satin, ieşi şi coborî pe scară.

Unde ne întîlnim, demonul meu iubit?

În salon, înconjuraţi de oglinzi uriaşe, unde draperiile lăsate împiedicau să pătrundă lumina de afară? Părea unul dintre cele mai potrivite locuri.

Călcă uşor pe parchetul lustruit, afundîndu-şi apoi picioarele în covorul chinezesc în timp ce se îndrepta către primul şemineu. Ţigările lui Michael pe masă. Un pahar cu bere băut pe jumătate. Cenuşă de la focul pe care îl făcuse mai devreme, în prima ei seară rece şi plină de amar pe care o petrecuse în Sud.

Da, prima zi de decembrie şi pruncul pe care îl purta în pîntece avea deja pleoape, iar urechile începuseră să i se formeze.

Doctorul spusese că nu sînt probleme. Părinţii sînt foarte sănătoşi, nu există vreo ameninţare de boală iar trupul ei este într-o condiţie excelentă. Trebuie să mănînce uşor, dar, totuşi, ce trebuie făcut pentru ca totul să fie bine?

Să spună minciuni.

Astăzi îl interceptase pe Michael în timp ce vorbea la telefon cu Aaron.

– Bine. Adică, aş putea spune chiar surprinzător de bine. Complet liniştit. Bineînţeles, făcînd abstracţie de acea îngrozitoare arătare a Stellei, în ziua nunţii. Dar poate că a fost doar rodul imaginaţiei. Eram beat după prea multă şampanie. (Pauză.) Nu. Deloc.

Aaron ar fi putut să vadă adevărul din spatele minciunii, nu-i aşa? Aaron ştia. Marea problemă cu aceste întunecate puteri supranaturale era aceea că nu puteai şti niciodată cînd acţionează. Te lasă cînd ai mai multă nevoie de ele. După toate viziunile fulgerătoare şi, indiscutabil, nepoftitele incursiuni în cotloanele minţilor celorlalţi, lumea se umple de feţe inexpresive şi de voci lipsite de vlagă. Şi rămîi singur.

Poate că Aaron era singur. Nu găsise nimic folositor în vechile notiţe ale lui Julien. Nu exista nimic în cartoteca din bibliotecă, exceptînd previzibilele rapoarte referitoare la problemele contabile legate de plantaţie. Printre mizerii şi demonologii adunate de-a lungul timpului, nu găsise nimic în afara informaţiilor despre vrăjitorie pe care le putea obţine oricine.

Acum, casa era desăvîrşită, fără întunecimi şi cotloane nescotocite. Chiar şi podul fusese curăţat exemplar. Ea şi Michael supervizaseră ultimele finisări înainte de plecarea lui la aeroport. Totul era în regulă. Camera lui Julien fusese acum transformată într-un birou cochet pentru Michael, cu planşetă, dosare pentru schiţe şi cu rafturi încărcate de cărţile lui.

Se opri în mijlocul covorului chinezesc. Stătea cu faţa la şemineu. Îşi înclină capul şi, după ce îşi arcui domol mîinile, îşi apăsă degetele pe buze. Ce mai aştepta? De ce nu rostea: *Lasher.* Îşi ridică încet privirea şi se uită în oglinda de deasupra şemineului.

În spatele ei, în uşa în formă de cheie, o privea, luminat din stradă atît cît să-l vadă, aşa cum i se arăta în oglindă de partea cealaltă a uşii din faţă.

I se zbătu inima dar nu schiţă gestul de a se întoarce. Îl privea intens prin oglindă – calculînd, măsurînd, clarificînd – încercînd, cu toate puterile sale omeneşti şi supraomeneşti, să înţeleagă din ce era făcută acea creatură, ce era cu trupul lui.

– Întoarce-te spre mine, Rowan. O voce ca un sărut în întuneric. Nu era o poruncă sau un ordin. Era ceva profund şi sensibil, ca rugămintea unui îndrăgostit căruia i s-ar zdrobi inima dacă ar fi refuzat.

Se întoarse. Stătea în prag, cu braţele încrucişate. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu croială veche, foarte asemănător cu cele în care era înfăţişat Julien în portretele din anii 1890, cu guler înalt şi alb şi cu cravată de mătase. Un tablou frumos. Printr-un minunat contrast i se evidenţiau mîinile puternice, ca ale lui Michael, şi trăsăturile puternice, bine conturate, ale feţei. Părul era înspicat cu fire blonde iar pielea uşor închisă la culoare. Privindu-l, îşi aminti de Chase, fostul ei iubit poliţist.

– Schimbă ce doreşti, îi spuse el cu blîndeţe.

Înainte de a putea răspunde, observă cum i se estompează contururile feţei, îl văzu ca un abur apărut pe tăcute în umbră, apoi părul i se deschise la culoare, devenind aproape în întregime blond, în timp ce pielea i se închise şi mai mult la culoare, semănînd din ce în ce mai puternic cu aceea a lui Chase. Îi văzu ochii sclipitori; preţ de o secundă, era copia fidelă a lui Chase; apoi, apărură diverse alte trăsături omeneşti şi se transformă din

nou, sfîrşind prin a fi personajul care îi apăruse în bucătărie – foarte probabil acelaşi care li se arătase tuturor de-a lungul secolelor – doar că acum era mai înalt şi păstra pigmentul foarte închis al lui Chase.

Îşi dădu seama că se apropiase. Era doar la cîţiva paşi de el. Era mai degrabă sub imperiul excitaţiei decît al spaimei. Inima i se zbătea încă, dar nu tremura. Se apropie aşa cum făcuse în bucătărie, în acea noapte, şi îi atinse faţa.

Ţepi de barbă, piele, dar nu era piele. Ascuţitul său simţ al diagnosticului îi spunea că nu era asta, că înlăuntrul trupului nu existau oase şi nici organe interne. Era doar un înveliş pentru un cîmp energetic.

– Cu timpul, vor fi şi oase, Rowan, toate miracolele se pot împlini.

Buzele nu i se mişcaseră în ritmul cuvintelor şi, în acelaşi timp, creatura îşi pierduse forma. Se epuizase.

Îl fixa intens cu privirea încercînd din răsputeri să-l menţină şi văzu că dobîndeşte din nou consistenţă.

– Ajută-mă să zîmbesc, frumoaso, spuse vocea, de data aceasta fără vreo mişcare a buzelor. Ţi-aş zîmbi ţie şi forţei tale, dacă aş putea.

Acum, ea *chiar* tremura. Se concentră asupra lui din toate puterile pentru a-i însufleţi trăsăturile feţei. Putea chiar simţi cum ies din ea valuri de energie. Simţea cum se adună din nou acel ciudat substrat material şi capătă formă; era ceva mai curat şi mai fin decît ceea ce, în concepţia ei, însemna electricitate. O căldură puternică o învălui cînd văzu buzele că încep să zîmbească.

Senin, rafinat, aşa cum era surîsul lui Julien în fotografii. Ochii mari şi verzi erau plini de lumină. Mîinile trandafirii se întindeau către ea şi simţi o căldură minunată cînd ajunseră mai aproape, mai-mai să-i atingă faţa.

Apoi imaginea pîlpîi, se destrămă brusc. Făcu un pas înapoi şi se produse o explozie de căldură în timp ce se întorcea cu braţul ridicat pentru a-şi feri ochii.

Camera părea a fi goală. Draperiile se mişcaseră şi încă păreau a dansa fără zgomot. Treptat-treptat camera se răcori.

Deodată, i se făcu frig. Se simţi istovită. Cînd îşi privi mîna, realiză că era încă strînsă. Se duse lîngă şemineu şi se lăsă în genunchi.

Rotiţele minţii se învîrteau. Pentru scurt timp, se simţi zăpăcită şi incapanbilă să stabilească rolul ei în ceea ce tocmai se întîmplase. Apoi, încet-încet, se lumină.

Puse cîteva vreascuri în cămin, nişte lemne şi, deasupra, un buştean de dimensiuni reduse, apoi scăpără un chibrit lung şi aprinse focul. Într-o secundă, vreascurile trosneu şi pocneau. Privi ţintă în flăcări.

– Eşti aici, nu-i aşa? şopti, privind cu insistenţă cum focul se înteţeşte şi devine mai luminos iar flăcările ling scoarţa uscată a bustenului.

– Da, sînt aici.

– Unde?

– Lîngă, tine, în jurul tău.

– De unde vine vocea ta? Oricine te-ar putea auzi acum. Vorbeşti cu adevărat.

– Înţelegi mai bine decît mine cum se întîmplă asta.

– Asta vrei de la mine?

Scoase un lung suspin. Ea ascultă. Nici un zgomot de răsuflare, ci pur şi simplu sunetul prezenţei. Ca atunci cînd ştii că mai există cineva în preajmă şi asta nu pentru că i-ai fi auzit bătăile inimii sau zgomotul paşilor. Ceva mai uşor, mai subtil. Acesta e sunetul.

– Te iubesc, spuse el.

– De ce?

– Pentru că îmi pari atît de frumoasă. Pentru că mă poţi vedea. Pentru că însemni plenitudinea elementelor dintr-o fiinţă umană pe care le doresc eu însumi. Pentru că eşti umană, caldă şi fină. Te cunosc, i-am cunoscut şi pe cei de dinaintea ta.

Ea nu spuse nimic. El continuă:

– Pentru că eşti copilul lui Deborah, şi copilul lui Suzanne, şi al Charlottei, şi al tuturor celorlalte ale căror nume le ştii. Te iubesc chiar dacă nu vei lua smaraldul pe care i l-am dat lui Deborah. Te iubesc şi fără el. Te-am iubit încă din primul moment în care am ştiut că vei veni. Văd departe. Te-am văzut venind din timp. Te-am iubit în viitor.

Acum, focul ardea cu vîlvătăi puternice, un minunat parfum o mîngîia în timp ce buşteanul era înghiţit de strălucitoare flăcări portocalii. Se afla într-un fel de delir. I se părea că pînă şi respiraţia îi este lentă şi ciudată. Acum nu mai era sigură că vocea ar fi putut fi auzită şi de alţii care s-ar fi aflat acolo.

Oricum, pentru ea era distinctă şi foarte seducătoare.

Se aşeză încet pe podea, lîngă vatră, se sprijini pe marmura care, la rîndu-i, se încălzea, şi privi cu încordare umbrele de sub arcul aflat chiar în centrul camerei.

– Vocea ta mă mîngîie, e minunată. Suspină.

– Vreau să fie frumoasă pentru tine. Vreau să-ţi ofer plăcere. M-a înnebunit de durere faptul că m-ai urît.

– Cînd?

– Cînd te-am atins.

– Explică-mi totul, toate lucrurile.

– Sînt multe explicaţii posibile. Plăsmuieşti explicaţia prin întrebarea pe care o pui. Pot să-ţi vorbesc pentru că aşa am hotărît, dar ceea ce îţi spun va fi imaginea a ceea ce voi fi spus, de-a lungul secolelor, din cauza întrebărilor celorlalţi. E o teorie. Dacă vrei una nouă, solicit-o.

– Cînd e începutul tău?

– Nu știu.

– Cine ți-a spus Lasher pentru prima oară?

– Suzanne.

– Ai iubit-o?

– O iubesc pe Suzanne.

– Încă trăiește.

– S-a dus.

– Încep să înțeleg, spuse ea. În lumea ta nu există necesitate fizică, deci nici timp. O minte fără trup.

– Exact. Inteligent. Excelent.

– E de ajuns un singur cuvînt dintre acestea.

– Bine, spuse el conciliant, dar care?

– Te joci cu mine.

– Nu. Eu nu mă joc.

– Vreau să ajung la esență, să te înțeleg, să-ți înțeleg motivele, să aflu ce dorești.

– Știu. Știam înainte să mi-o spui, precizã el pe același ton blînd, seducător. Însă ești destul de inteligentă încît să-ți dai seama că pe tărîmul în care exist eu nu există esențe. Tăcu o clipă, apoi continuă. Dacă-mi ceri să-ți vorbesc în fraze complexe, sofisticate, și să țin cont de toate concepțiile tale greșite, erorile sau distincțiile tăioase pe care le faci, mă voi conforma. Însă ceea ce spun poate nu va fi atît de aproape de adevăr pe cît îți dorești.

– Cum vei face asta?

– În urma celor învățate despre gîndirea umană de la alți oameni, desigur. Vreau să spun că poți să alegi – începi cu începutul, dacă vrei adevărul pur. Vei primi răspunsuri enigmatice, criptice. Dar vor fi adevărate. Sau poți să începi din mijloc și vei primi răspunsuri culte, sofisticate. Oricare ar fi alegerea ta, vei afla despre mine ceea ce eu însumi învăț despre mine de la tine.

– Ești un spirit?

– Da, ceea ce numiți voi spirit.

– Dar tu cum îţi spui?

– În nici un fel.

– Înţeleg. Pe tărîmul tău nu e nevoie de nume.

– Nici nu există ideea de nume.

– Însă ai dorinţe. Vrei să fii uman.

– Da. Se auzi un sunet stins, ca un oftat, încărcat de tristeţe.

– De ce?

– Nu ţi-ai dori acelaşi lucru în locul meu, Rowan?

– Nu ştiu, Lasher. Poate că mi-aş dori să fiu liberă.

– Tînjesc după asta, se auzi vocea, lent şi trist. Să simt arşiţa şi frigul; să cunosc plăcerea. Să rîd – ah, ce n-aş da să pot rîde! Să dansez şi să cînt, să pot vedea clar, prin ochii unui om. Să simt ce ating. Să exist, să cunosc nevoia, emoţia, timpul. Să am satisfacţia ambiţiei împlinite, să am visuri şi idei distincte.

– Da. Înţeleg acum.

– Nu fi atît de sigură.

– Nu vezi clar?

– Nu e acelaşi lucru.

– Cînd ai privit prin ochii mortului, ai văzut clar?

– Mai bine, însă nu clar, iar moartea mă pîndea, mă înconjurase, înainta cu repeziciune. În cele din urmă am orbit în interior.

– Îmi imaginez. Ai intrat în corpul socrului Charlottei pe cînd încă trăia.

– Da. Ştia, îmi simţea prezenţa. Era foarte slăbit, însă fericit să poată merge sau ridica din nou diverse lucruri cu mîna lui.

– Interesant. Noi numim acest fenomen posesie.

– Corect. Am văzut distinct lucrurile prin ochii lui. Am văzut culori strălucitoare, păsări, am simţit mirosul florilor. Am auzit păsările. Am atins-o pe Charlotte. Am cunoscut-o.

– Acum poţi auzi? Poţi vedea lumina focului?

– Ştiu totul despre asta. Dar nu văd, nici nu aud sau simt ca tine, Rowan. Deşi, cînd mă apropii de tine, văd ce vezi şi tu, te cunosc, îţi ştiu gîndurile.

Rowan simţi cum o cuprinde teama.

– Încep să-mi dau seama de ce spui.

– Asta crezi tu. Însă totul este mult mai puternic.

– Ştiu. Cu adevărat.

– Ştim şi noi. Sîntem reali. Însă am învăţat de la voi să gîndim liniar, am învăţat conceptul de timp. De asemenea, am aflat ce este ambiţia. Pentru a înţelege asta, trebuie să înţelegi ce înseamnă trecut, prezent şi viitor. Trebuie să faci planuri. Şi vorbesc numai despre aceia dintre noi care ştiu ce este dorinţa. Cei care nu au dorinţe, nu învaţă, de ce ar face-o? Însă cînd spun „noi", aproximez. Pentru mine nu există „noi", fiindcă sînt singur şi m-am îndepărtat de cei asemenea mie, iar acum nu te văd decît pe tine, pe ai tăi.

– Înţeleg. Atunci cînd ai intrat în trupurile morţilor... capetele din pod...

– Da.

– Le-ai modificat ţesuturile?

– Da. Le-am schimbat culoarea ochilor, i-am făcut căprui. Şi culoarea părului. Mi-a trebuit multă energie şi concentrare. Concentrarea este cheia în tot ce fac. Mă adun.

– Dar în starea ta naturală?

– Imens, infinit.

– Cum ai schimbat pigmentul?

– Am intrat în particule, le-am modificat. Însă tu înţelegi mai bine decît mine acest proces. Tu l-ai numi mutaţie. Nu cunosc cuvinte mai potrivite, tu ştii termenii ştiinţifici. Conceptele.

– Ce te-a oprit să pui stăpînire pe întregul organism?

– Era mort. Treptat, s-a stins, devenise greu, eram orb şi surd. N-am putut să-l readuc la viaţă.

– Am înţeles. Dar socrului Charlottei i-ai modificat şi lui corpul?

– Nu puteam face asta. N-am ştiut cum să încerc. Şi n-aş putea s-o fac nici acum. Înţelegi?

– Da. Tu eşti o constantă, noi sîntem supuşi trecerii timpului. E clar. Dar spui că nu poţi modifica ţesutul viu?

– Nu pe cel uman. Nu pot face asta cu Aaron, atunci cînd sînt în corpul lui.

– Cînd eşti în Aaron?

– Cînd doarme. Numai atunci pot.

– De ce faci aşa ceva?

– Ca să fiu om. Să fiu viu. Însă Aaron este prea puternic pentru mine; Aaron organizează şi comandă ţesuturile lui Aaron. La fel şi Michael. Aproape ca toţi ceilalţi. Chiar şi florile.

– Oh, da, florile. Ai modificat trandafirii.

– Da. Pentru tine, Rowan. Am vrut să-ţi arăt dragostea şi puterea mea.

– Şi să-mi demonstrezi că ai ambiţie?

– Da...

Nu vreau să mai intri în corpul lui Aaron. Nu vreau să-i faci vreun rău, nici lui, nici lui Michael.

– Te voi asculta, deşi mi-ar plăcea să-l omor pe Aaron.

– De ce?

– Pentru că Aaron este terminat, ştie multe şi te minte.

– Cum adică, terminat?

– A încheiat ce ştiam că va face şi ce am vrut să facă. Aşa că îl consider terminat. Acum poate face ceea ce prevăd şi nu aş vrea să se întîmple, pentru că este împotriva ambiţiilor mele. L-aş ucide, dacă asta nu te-ar amărî şi nu te-ar face să mă urăşti.

– Îmi simţi furia, nu-i aşa?

– Mă răneşte, Rowan.

– Aş înnebuni de durere şi furie dacă i-ai face vreun rău lui Aaron. Hai să vorbim mai mult despre el. Vreau să-mi spui clar. Ce ai vrut să facă şi a făcut deja?

– Să-ţi transmită cunoştinţele lui. Cuvinte înşirate într-o ordine temporală.

– Vorbeşti despre Dosarele Mayfair.

– Da. Cronica. Mi-ai cerut să-ţi explic clar, de aceea n-am folosit acest cuvînt.

Rowan rîse.

– Nu este nevoie să explici atît de mult, spuse ea. Continuă.

– Am vrut să afli istoria de la el. Petyr *a văzut-o* pe Deborah, iubita mea Deborah, arzînd. Aaron a văzut-o pe Deirdre, frumoasa mea Deirdre, plîngînd în grădină. Reacţiile şi deciziile tale sînt influenţate enorm de această cronică. Însă Aaron şi-a încheiat rolul.

– Da, am înţeles.

– Fereşte-te.

– Să cred că înţeleg?

– Exact. Continuă să întrebi. Cuvinte ca „reacţii" şi „nespus" sînt vagi. Nu ţi-aş ascunde nimic, Rowan.

Îl auzi oftînd din nou, însă mai lung, abia simţit, devenind un alt sunet. Aducea cu şoapta vîntului. Rămase nemişcată lîngă şemineu, bucurîndu-se de căldura focului, cu ochii larg deschişi, aţintiţi asupra umbrelor. Se simţea de parcă ar fi vorbit dintotdeauna cu el, această voce fără trup, de o rezonanţă blîndă. Sunetul suspinului parcă o atinsese, înconjurînd-o ca vîntul.

Surîse uşor, încîntată. Dacă se străduia, îl putea vedea, ceva pulsînd în aer, crescînd şi umplînd camera.

– Da... şopti el. Ador rîsul tău. Eu nu pot rîde.

– Te pot învăţa.

– Ştiu.

– Eu sînt poarta?

– Tu.

– Sînt cea de-a treisprezecea vrăjitoare?

– Da.

– Atunci interpretarea lui Michael era bună.

– Michael greşeşte foarte rar. Michael vede clar.

– Vrei să-l omori pe Michael?

– Nu. Ţin la Michael. Vreau să mă plimb şi să vorbesc cu el.

– De e tocmai el?

– Nu ştiu

– Oh, cu siguranţă ştii!

– Dragostea e dragoste. Tu de ce-l iubeşti pe Michael? Şi răspunsul tău reprezintă adevărul? Dragostea e dragoste. Michael este inteligent şi frumos. Michael rîde. Michael este însufleţit de spirit, îi animă gesturile, ochii, vocea. Înţelegi?

– Cred că da. Noi o numim vitalitate.

– Exact, confirmă el.

Însă parcă niciodată cuvîntul nu fusese rostit cu atîta semnificaţie.

– L-am remarcat pe Michael de la început. Michael a fost o surpriză, Michael mă vede. Michael s-a apropiat. Michael este ambiţios şi puternic. Michael m-a iubit. Acum se teme de mine. Ai intervenit între noi, iar el se teme că voi interveni între voi doi.

– Însă nu i-ai face nici un rău.

Nici un răspuns.

– Nu-l vei răni.

– Spune-mi să n-o fac şi mă voi supune.

– Dar ai spus că nu vrei asta! De ce te învîrteşti în cerc?

– Nu e un cerc. Ţi-am spus că nu vreau să-l ucid pe Michael. Michael poate fi rănit. Ce pot să fac? Să mint? Eu nu mint. Aaron minte. Eu nu. Nu ştiu cum.

– Nu te cred. Dar poate tu crezi ce spui.

– Mă jigneşti

– Spune-mi cum se va sfîrşi totul.

– Ce?

– Viaţa mea cu tine, cum se va sfîrşi?

Tăcere.

– Nu vrei să-mi spui.

– Tu eşti poarta.

Rămase nemişcată. Îşi putea simţi mintea lucrînd. Focul trosnea, iar flăcările dansau lent, parcă ireal. Aerul tremură din nou. I se păru că vede piesele de cristal ale candelabrului răsucindu-se, reflectînd fragmente de lumină.

– Ce înseamnă să fiu poarta?

– Ştii ce înseamnă.

– Nu, nu ştiu.

– Poţi transforma materia, doctore Mayfair.

– Nu sînt sigură că pot. Sînt chirurg. Lucrez cu instrumente de mare precizie.

– Da, iar mintea ta este mult mai exactă.

Rowan se încruntă. Îi amintea acel vis, ciudatul vis... Leiden...

– Ai oprit hemoragii, spuse el încet, blînd. Ai cusut răni. Ai determinat materia să se supună voinţei tale.

Clinchetul candelabrului părea o muzică îndepărtată în liniştea deplină.

– Ai încetinit bătăile de inimă ale pacienţilor tăi; ai deschis vasele obturate ale creierelor acestora.

– Nu mi-am dat seama...

– Ai făcut toate astea. Îţi e teamă de puterea pe care o ai. Ieşi noaptea în grădină. Poţi face florile să înflorească. Le poţi face să crească mai bine decît am făcut-o eu.

– Da, dar tu ai făcut asta cu flori moarte.

– Nu, nu toate. Irisul nu era, dar încercarea asta m-a epuizat şi m-a durut.

– Iar apoi irisul s-a ofilit şi a căzut de pe tulpină.

– Aşa este. Nu am vrut să-l omor.

– L-ai dus la limită, înţelegi? De asta a murit.

– Nu i-am cunoscut limitele.

Rowan se întoarse; se simţea ca în transă, dar, cu toate acestea, îi auzea perfect vocea, îi distingea atît de clar cuvintele.

– Ai făcut mai mult decît să forţezi moleculele, spuse ea.

– Da. Am modificat structura chimică a celulelor, aşa cum şi tu poţi să o faci. Tu eşti poarta. Poţi vedea însăşi esenţa vieţii.

– Nu, nu-mi supraestima cunoştinţele. Nimeni nu poate aşa ceva.

Visul se materializa din nou, toţi adunaţi la ferestrele Universităţii din Leiden. Ce era agitaţia din stradă? Strigau că Jan van Abel este eretic.

– Nu ştii ce spui, continuă ea.

– Ba ştiu. Pot vedea departe. Mi-ai dat metafore şi cuvinte. Prin cărţile tale, am absorbit conceptele. Văd finalul. Ştiu. Rowan poate transforma materia. Rowan poate reorganiza mii şi mii de celule infime.

– Şi care este finalul? Voi face ceea ce-mi ceri?

Îl auzi din nou suspinînd.

O luptă, agitaţie în colţul camerei. Draperiile fluturară. Iar candelabrul cîntă din nou, cristalele lovindu-se unul de altul. Oare vedea într-adevăr o masă vaporoasă avansînd către pereţii de culoarea piersicii? Sau era o iluzie, umbra flăcărilor reflectate?

– Viitorul este un voal de posibilităţi care se întrepătrund, spuse el. Unele vor deveni treptat probabilităţi, foarte puţine se vor transforma în certitudini, însă printre ele se ascund surprize care pot destrăma totul.

– Slavă Domnului! exclamă ea. Asta înseamnă că nu poţi vedea finalul.

– Pot şi nu pot. Mulţi oameni sînt pe deplin previzibili. Însă nu şi tu. Eşti prea puternică. Poţi fi poarta, dacă doreşti asta.

– Cum?

Liniște.

– Ai încercat să-l omori pe Michael?

– Nu.

– Atunci altcineva?

– Michael a căzut de pe o stîncă în mare, pentru că a fost nechibzuit. Îl durea sufletul și nu-i mai păsa de nimic. Se putea citi asta pe fața lui, în fiecare gest. Nu trebuia să fii spirit să-ți dai seama

– Dar tu ai înțeles.

– Am văzut totul înainte să se întîmple, însă n-am avut nimic de-a face cu asta. Am zîmbit. Pentru că v-am văzut pe tine și pe Michael împreună. Am văzut asta pe cînd Michael era doar un copil, privindu-mă prin gardul grădinii. Știam că va fi la un pas de moarte, iar tu îl vei salva.

– Și ce a văzut Michael cînd se înneca?

– Nu știu. Nu mai era în viață.

– Ce vrei să spui?

– Era mort, doctore Mayfair. Știi ce înseamnă asta. Diviziunea celulelor încetează. Corpul nu se mai supune unei forțe organizatoare ori unei complexe serii de comenzi. Moare. Dacă aș fi intrat în trupul lui, i-aș fi putut mișca membrele, aș fi auzit cu urechile lui, pentru că nu trecuse mult timp, însă era mort. Michael părăsise acel trup.

– Ești sigur de asta?

– Pot vedea totul acum. Am văzut înainte de a se întîmpla. Am văzut cînd s-a întîmplat.

– Unde erai atunci?

– Lîngă Deirdre, încercînd s-o fac fericită, s-o fac să viseze.

– Ah, deci vezi totul de la distanță.

– Rowan, asta nu înseamnă nimic. Văd departe în timp. Și nici spațiul nu este o linie dreaptă pentru mine.

Rowan rîse din nou încet.

– Ai o voce atît de frumoasă, îmi vine s-o îmbrăţişez.

– Sînt frumos, Rowan. Vocea mea este sufletul meu. Cu siguranţă am suflet. Lumea ar fi prea crudă dacă n-aş avea.

Se simţi atît de tristă auzind aceste cuvinte, încît ar fi plîns. Fixa din nou candelabrul cu privirea, sutele de flăcărui reflectate în cristal. Camera părea inundată de căldură.

– Iubeşte-mă, Rowan, spuse el simplu. Sînt cea mai puternică fiinţă pe care ţi-o poţi imagina, unicul pentru tine, dragostea mea.

Parcă era un cîntec fără melodie; o voce creată din linişte şi muzică, dacă se putea imagina aşa ceva.

– Cînd voi avea un trup, voi fi mai mult decît un om; voi fi o nouă fiinţă. Incomparabil cu Michael. Sînt misterul infinit. Michael ţi-a oferit tot ce putea. Nu mai există nimic tainic în Michael al tău.

– Nu, nu poate fi adevărat, şopti ea. Îşi dădu seama că închisese ochii. Îi era atît de somn... Se strădui să-şi fixeze din nou privirea asupra candelabrului. Este misterul infinit al iubirii.

– Care trebuie alimentat, Rowan.

– Îmi ceri să aleg între tine şi Michael?

Tăcere.

– Le-ai obligat şi pe celelalte să aleagă? Se referea în special la Mary Beth, la bărbaţii ei.

– Ţi-am mai spus, văd departe. Cu ani în urmă, după timpul vostru, cînd Michael stătea în faţa porţii, am văzut că vei alege.

– Nu vreau să ştiu ce-ai văzut.

– Foarte bine, spuse el. Oamenii sînt nefericiţi cînd le vorbeşti despre viitor. Avîntul lor depinde de faptul că nu pot vedea foarte departe. Să vorbim despre trecut. Oamenilor le place să înţeleagă trecutul.

– Ai şi alt ton decît cel blînd? Oare am simţit sarcasm în vorbele tale? Asta ai vrut să transmiţi?

– Vocea mea poate suna oricum doresc, Rowan. Auzi ce simt. Pentru că simt, în gîndurile mele, în ceea ce sînt, durere şi dragoste. Emoţii

– Vorbeşti mai repede parcă.

– Sufăr.

– De ce?

– Pentru că încerc să te fac să înţelegi.

– Vrei să te transform în fiinţă umană?

– Vreau un trup.

– Iar eu pot să ţi-l ofer?

– Tu ai puterea. Odată ce reuşeşti asta, vei putea mai mult. Eşti a treisprezecea, eşti poarta.

– Ce vrei să spui cu „mai mult"?

– Rowan, vorbim despre fuziune; transformare chimică; reinventarea structurală a celulelor, materie şi energie într-o relaţie nouă.

– Ştiu.

– Atunci ştii că, la fel ca în cazul fisiunii, dacă ai reuşit o dată, o poţi repeta.

– De ce n-a reuşit nimeni înaintea mea? Julien era puternic.

– Ştiinţa, Rowan. Julien s-a născut prea devreme. Dă-mi voie să folosesc din nou exemplul fuziunii. Pînă acum am vorbit despre fuziunea celulelor. Acum îţi voi spune despre fuziunea între ceea ce ştii despre viaţă şi puterea ta înnăscută. Aceasta este cheia; de aceea poţi fi poarta. Cunoştinţele din era ta erau de neimaginat pentru Julien, care, pe vremea lui, a văzut invenţii care păreau magie pură. Ar fi putut Julien să-şi imagineze o inimă deschisă pe masa de operaţie? Un copil conceput într-o eprubetă? Nu. Iar după tine vor veni alţii, ale căror cunoştinţe vor fi îndeajuns de vaste pentru a defini ce sînt eu.

– Poţi să-mi defineşti ce eşti?

– Nu, dar cu siguranţă pot fi definit, iar cînd muritorii o vor face, atunci voi fi capabil să mă autodefinesc. Învăţ de la tine astfel de lucruri, legate de acest mod de a înţelege.

– Da, dar ştii despre tine ceva ce îmi poţi descrie în cuvinte.

– ... sînt imens; trebuie să mă concentrez pentru să-mi simţi puterea; sînt capabil să fac uz de forţă; pot simţi durerea în acea parte din mine care gîndeşte.

– Şi care este această parte? Şi de unde vine forţa? Sînt întrebări pertinente.

– Nu ştiu. Cînd m-a chemat Suzanne, am căpătat formă. M-am micşorat, ca pentru a intra într-un tunel. Mi-am simţit forma, m-am alcătuit ca steaua cu cinci colţuri a pentagramei pe care a trasat-o şi am prelungit fiecare punct. Am făcut copacii să tremure, frunzele să cadă, iar Suzanne m-a numit Lasher.

– Şi ţi-a plăcut asta.

– Da, iar Suzanne a văzut. Şi i-a plăcut şi ei. Altfel, n-aş mai fi încercat vreodată, nici măcar nu mi-aş fi amintit de asta.

– Există ceva fizic în tine, altceva decît energie?

– Nu ştiu! Vocea era încă blîndă, însă plină de disperare. Spune-mi, Rowan. Încearcă să mă cunoşti. Pune capăt singurătăţii mele.

Focul pierea în vatră, însă căldura se simţea în toată camera şi o înconjura ca o pătură. Se simţea amorţită, însă trează.

– Să revenim la Julien. Julien era la fel de puternic ca mine.

– Aproape, dragostea mea. Însă nu la fel. Şi avea un suflet jucăuş şi blasfemiator care dansa, şi îi plăcea să distrugă şi să creeze în egală măsură. Tu eşti mai logică, Rowan.

– Asta e o calitate?

– Ai o voinţă de neînvins, Rowan.

– Am înţeles. Julien putea fi învins de tentaţia de a lua totul în glumă.

– Exact, Rowan!

Rîse din nou pe înfundate. Apoi amuţi, privind în gol spre aerul ce tremura.

– Lasher, există Dumnezeu?

– Nu ştiu, Rowan. În timp, am ajuns să cred că da, însă mă umple de furie.

– De ce?

– Pentru că sufăr şi, dacă Dumnezeu există, el a creat durerea.

– Da, înţeleg perfect, Lasher. Însă tot el a creat iubirea, dacă există.

– Da. Iubirea. Iubirea este sursa durerii mele, spuse el. Este ceea ce m-a determinat să mă mişc în timp, m-a impulsionat să am ambiţii, planuri. Dorinţa izvorăşte din dragoste. Ai putea spune că am fost – pe cînd eram numai ce sînt – otrăvit de iubire, chemarea Suzannei m-a trezit, mi-a dezvăluit ce este dragostea şi m-a aruncat în coşmarul dorinţei. Dar am văzut. Şi am iubit. Şi am venit.

– Mă întristezi, spuse ea brusc.

– Dragostea m-a transformat, Rowan. Mi-a creat prima nemulţumire.

– Da.

– Iar acum tînjesc să capăt un trup, să-mi împlinesc dragostea. Te-am aşteptat atît de mult. Am văzut atîta suferinţă, iar dacă aş avea lacrimi, aş plînge. Dumnezeu mi-e martor, pentru Langtry am creat propria mea imagine plîngînd. A fost adevărata imagine a durerii mele. Nu am plîns numai pentru Stella, ci pentru toate – vrăjitoarele mele. Cînd a murit Julien, am fost distrus. Am suferit atît de mult încît aş fi putut pleca, înapoi pe tărîmul lunii şi al stelelor şi al tăcerii. Însă pentru mine era prea tîrziu. Nu puteam răbda singurătatea. Cînd Mary Beth m-a chemat, m-am întors pentru ea. Ca renăscut. Am privit în viitor.

Şi am văzut-o din nou pe cea de-a treisprezecea. Am văzut puterea tot mai mare a vrăjitoarelor mele.

Închise din nou ochii. Focul se stinsese. Camera era saturată de spiritul lui Lasher. Îl putea simţea pe piele, deşi nu se mişca, iar atingerea lui era uşoară ca aerul însuşi.

– Cînd voi avea trup, spuse el, lacrimile şi rîsul vor fi reflexe, ca şi pentru tine sau Michael. Voi fi un organism complet.

– Dar nu uman.

– Mai mult decît uman.

– Dar nu uman.

– Mai puternic, mai răbdător, pentru că voi fi inteligenţa care structurează şi voi avea o forţă mai mare decît orice fiinţă umană. Voi fi o creatură nouă, ţi-am mai spus. Voi fi o specie care acum nu există.

– L-ai omorît pe Arthur Langry?

– N-a fost nevoie. Era pe moarte. Ceea ce a văzut i-a grăbit sfîrşitul.

– De ce ai apărut în faţa lui?

– Pentru că era puternic şi mă putea vedea şi am vrut să-l determin s-o salveze pe Stella, pentru că ştiam că e în pericol. Carlotta era duşmanul. Şi era la fel de puternică cum eşti tu, Rowan.

– De ce n-a ajutat-o?

– Ştii povestea. A fost prea tîrziu. În astfel de momente, sînt ca un copil. Am fost înfrînt de simultaneitate, pentru că acţionam în timp.

– Nu pricep.

– Cînd am apărut în faţa lui Langry, creierul Stellei era străpuns de gloanţe. A murit pe loc. Văd departe, dar nu pot prevedea toate surprizele.

– N-ai ştiut.

– Carlotta m-a înşelat. M-a atras în cursă. Nu sînt infailibil. De fapt, este incredibil de uşor să mă păcăleşti.

– Cum aşa?

– De ce ţi-aş spune? Ca să mă poţi controla mai mult? Ştii cum s-o faci. Eşti la fel de puternică precum Carlotta. S-a folosit de emoţii. A mascat crima ca pe un gest din dragoste. I-a manipulat gîndurile lui Lionel atunci cînd a luat arma şi a tras în Stella. Nu am simţit nici ură, nici răutate. N-am acordat deloc atenţie sentimentelor de dragoste pe care le-am simţit în Lionel. Iar apoi Stella zăcea pe moarte, strigîndu-mă, cu ochii larg deschişi, fără speranţă. Iar Lionel a mai apăsat o dată pe trăgaci şi sufletul Stellei i-a părăsit trupul pentru totdeauna.

– Iar tu l-ai omorît pe Lionel. I-ai provocat moartea.

– Da.

– Şi Cortland? Tu l-ai ucis pe Cortland.

– Nu. Am luptat cu el. Şi-a încercat puterile împotriva mea şi a pierdut. Nu l-am omorît eu pe tatăl tău.

– De ce v-aţi luptat?

– L-am avertizat. A crezut că mă poate folosi. Nu era una dintre vrăjitoarele mele. Deirdre a fost. Şi tu eşti. Cortland, nu.

– Deirdre nu a vrut să renunţe la mine. Iar Cortland a vrut să o ajute.

– Avea scopurile lui.

– Şi anume?

– Asta-i o poveste veche. Nu mai contează. Ţi-ai cîştigat libertatea, pentru a te putea întoarce puternică. Ai scăpat de Carlotta.

– Pentru că aşa ai vrut tu, împotriva voinţei lui Deirdre şi a lui Cortland.

– Pentru binele tău, Rowan. Te iubesc.

– Ah, dar totul urmează un tipar! Şi nu vrei să înţeleg. Odată ce se naşte un copil, nu te mai interesează mama. Acelaşi lucru s-a întîmplat cu Deborah şi Charlotte, nu-i aşa?

– Mă judeci greşit. Cînd acţionez constrîns de timp, uneori greşesc.

– N-ai luat în seamă dorinţa lui Deirdre. Te-ai asigurat că voi fi luată de-acolo. Ai născocit planul celor treisprezece vrăjitoare, asta te-a ajutat. Întotdeauna ţi-ai urmărit propriile scopuri, nu?

– Tu eşti a treisprezecea şi cea mai puternică. Tu ai fost scopul meu şi te voi ajuta. Pentru că urmărim acelaşi lucru.

– Nu cred.

Îi simţea durerea, simţea agitaţia din aer, emoţia, ca pe o notă scoasă de coarda unei harpe. Cîntecul durerii. Draperiile se mişcară din nou, iar candelabrele dansau în umbră, reflectînd frînturi de lumină albă acum că focul se stinsese şi, odată cu el, şi culorile.

– Ai fost vreodată fiinţă umană?

– Nu ştiu.

– Îţi aminteşti cînd ai văzut prima dată oameni?

– Da.

– Ce ai gîndit?

– Că este imposibil ca spiritul să provină din materie, am crezut că e o glumă. De neconceput.

– Dar provine din materie.

– Într-adevăr. A izvorît din materie atunci cînd forma de organizare a atins faza necesară de dezvoltare, iar această mutaţie ne-a surprins.

– Pe voi şi pe ceilalţi care existau deja.

– Deja, deşi pentru noi timpul nu există.

– Asta v-a atras atenţia?

– Da. Pentru că era o mutaţie absolut nouă. Şi pentru că am fost chemaţi să o observăm.

– Cum?

– Inteligența umană, chiar închistată în materie, ne-a perceput, determinîndu-ne astfel să ne percepem noi înșine. Știu, este o afirmație sofisticată și, parțial, inexactă. De-a lungul mileniilor, inteligența spirituală umană a evoluat; oamenii au devenit din ce în ce mai puternici; au căpătat puteri telepatice; au simțit existența noastră; ne-au dat nume, ne-au vorbit și ne-au atras; în momentul în care le-am acordat atenție ne-am schimbat; am devenit conștienți de noi înșine.

– Deci noi v-am învățat ce înseamnă conștiința de sine.

– Am învățat atîtea de la voi! Conștiință de sine, dorință, ambiție. Sînteți profesori periculoși. Iar noi sîntem nemulțumiți.

– Atunci sînt și alții ca tine, înzestrați cu ambiție.

– Julien a spus: „Materia a creat omul, iar omul a creat zeii". În parte, așa este.

– Ai vorbit vreodată cu un om înainte de Suzanne?

– Nu.

– De ce?

– Nu știu. Pe Suzanne am văzut-o, am auzit-o. Am iubit-o.

– Să revenim la Aaron. De ce spui că minte?

– Aaron nu ți-a dezvăluit pe deplin scopurile celor din Talamasca.

– Ești sigur?

– Bineînțeles. Cum m-ar putea minți? Știam ce va face încă înainte să se nască. Avertismentul lui Arthur Langtry se referea la Aaron și încă nici nu știa de el.

– Însă de ce minte? Cînd, în legătură cu ce?

– Aaron are o misiune. Ca și toți ceilalți din Talamasca. O țin secretă. Ascund multe din ceea ce știu. Alcătuiesc un ordin ocult, ca să folosesc cuvinte pe care le poți înțelege.

– Ce anume ascund? Care este misiunea lor?

– Să protejeze omenirea de noi. Să se asigure că nu mai există porți.

– Adică au mai fost și altele?

– Da. Mutații. Însă tu ești cea mai bună dintre toate. Ceea ce putem realiza împreună nu va fi egalat.

– Stai puțin. Vrei să spui că mai există creaturi fără trup în lumea noastră?

– Da.

– Cine? Cine sînt?

– Rîd. Se ascund foarte bine.

– „Rîd." De ce spui asta?

– Pentru că întrebarea ta mă face să rîd, însă nu știu să reproduc sunetul rîsului. Așa că îți spun. Rîd de tine, de faptul că nu credeai că s-a mai întîmplat și înainte. Tu, o muritoare, cu toate poveștile despre fantome și monștri nocturni, chiar ai crezut că nu există un sîmbure de adevăr în toate basmele vechi? Însă nu contează. Fuziunea noastră va fi mai aproape de perfecțiune decît tot ce a existat în trecut.

– Aaron știe, asta vrei să spui? Aaron știe că mai sînt și alții.

– Da.

– Și de ce vrea să mă împiedice?

– Tu ce crezi?

– Pentru că este convins că ești malefic.

– Nenatural, asta ar spune el, ceea ce este absurd, pentru că sînt la fel de natural ca electricitatea, ca stelele, ca focul!

– Nenatural. Se teme de puterile tale.

– Da. Dar e un prost.

– De ce?

– Rowan, după cum ți-am mai spus, dacă această fuziune se poate realiza o dată, înseamnă că se poate repeta. Nu înțelegi?

– Ba da. Sînt douăsprezece morminte în cimitir și există o poartă.

– Da, Rowan. Acum raţionezi. Cînd ai citit pentru prima dată o carte de neurologie, cînd ai intrat prima dată în laborator, de ce ai făcut-o? Omul abia începe să înţeleagă posibilităţile pe care i le oferă în prezent ştiinţa: pot fi create noi fiinţe, prin transplanturi, grefe, experimente in vitro cu gene şi celule. Ai văzut cît de vaste sînt posibilităţile. Mintea ta era tînără, imaginaţia nelimitată; erai doctorul cu viziune de poet, iar oamenii se tem de asta. Ai întors spatele viziunilor tale, Rowan. În laboratorul lui Lemle ai fi putut crea fiinţe noi, combinînd părţi din cele deja existente. Ai preferat instrumentele de chirurg, pentru că ţi-era teamă de ce poţi realiza. Te-ai ascuns în spatele microscopului şi ţi-ai substituit puterea cu instrumentele din oţel cu care tai ţesuturi în loc să le creezi. Chiar şi acum acţionezi sub impulsul fricii. Vei construi spitale în care să vindeci oameni, în loc să creezi fiinţe noi, Rowan.

Rămase tăcută, nemişcată. Nimeni nu-i mai vorbise vreodată cu atîta precizie despre gîndurile ei cele mai ascunse. Simţea forţa propriei ambiţii. Simţea copilul amoral din ea, care visase la grefe de creier şi fiinţe sintetice, înainte ca adultul să intervină.

– N-ai inimă, Lasher, nu înţelegi de ce?

– Văd departe, Rowan. Văd suferinţe incredibile în lume. Văd accidente şi ignoranţă şi văd consecinţele. Nu sînt orbit de iluzii. Peste tot aud vaiete de durere. Şi îmi cunosc singurătatea. Şi dorinţa.

– Însă la ce renunţi cînd vei căpăta un corp? Care este preţul pe care-l vei plăti?

– Nu mă tem de asta. Durerea fizică nu poate fi mai grea decît tot ce am suferit în aceste trei secole. Ai vrea să fii ce sînt eu, Rowan? Plutind, în afara timpului, singur, ascultînd vocile din lumea întreagă, izolat, tînjind după dragoste şi înţelegere?

Nu-i putea răspunde.

– Am aşteptat o eternitate să mă încarnez. Am aşteptat cît nu poate cuprinde memoria. Am aşteptat pînă cînd spiritul fragil al omului a ajuns să cunoască destul pentru a doborî bariera. Şi voi avea un trup, şi va fi perfect.

Linişte.

– Acum înţeleg de ce se teme Aaron de tine, spuse ea.

– Aaron este mărunt. Ca şi Talamasca. Nu înseamnă nimic! Vocea era încărcată de furie. Aerul în cameră era cald, agitat ca apa înainte să fiarbă. Candelabrul se mişca, dar fără zgomot, ca şi cum sunetele ar fi fost duse departe de curenţii de aer.

– Cei din Talamasca deţin cunoştinţele, spuse el. Au puterea de a deschide porţi, însă refuză să o facă pentru noi. Sînt duşmanii noştri. Ar păstra destinele lumii în mîinile celor suferinzi şi orbi. Şi mint. Mint cu toţii. Au păstrat istoria vrăjitoarelor Mayfair pentru că este istoria lui Lasher, cu care se luptă. Acesta este scopul lor ascuns. Şi te păcălesc, lăsîndu-te să crezi că îi interesează vrăjitoarele. Numele lui Lasher ar trebui să fie pe copertele frumos legate în piele ale acelor dosare. Totul este un cod. Este povestea evoluţiei puterii lui Lasher. Nu îl poţi descifra?

– Să nu îi faci vreun rău lui Aaron.

– Nu te lăsa condusă de sentimente, Rowan.

– Nu suporţi bunătatea mea, nu? Te atrage răul.

– Ce este răul, Rowan? Curiozitatea ta este ceva rău? Faptul că mă studiezi, aşa cum ai studiat creierul uman? Că ai învăţa din celulele mele pentru ca medicina să avanseze? Nu sînt duşmanul omenirii, Rowan. Vreau doar să fac parte din ea.

– Acum eşti furios.

– Sufăr. Te iubesc, Rowan.

– Dorinţa nu este dragoste, Lasher. Vrei să mă foloseşti, asta nu înseamnă că mă iubeşti.

– Nu, nu spune asta. Mă doare. Mă răneşti.

– Dacă îl omori pe Aaron, nu voi fi niciodată poarta ta.

– Un lucru atît de mărunt, care contează atît de mult.

– Lasher, dacă îl omori, nu voi fi poarta.

– Rowan, fac orice dorești. Altfel, l-aș fi omorît deja.

– Ca și pe Michael.

– Foarte bine, Rowan.

– De ce i-ai spus lui Michael că nu mă poate opri?

– Pentru că speram că nu va putea și am vrut să-l înspăimînt. Este vrăjit de Aaron.

– Lasher, cum pot să te ajut?

– Voi afla odată cu tine, Rowan. Dar tu știi deja. Și Aaron știe.

– Lasher, nu știm ce este viața. Cu toată știința pe care o stăpînim, cu toate definițiile pe care le cunoaștem, nu știm ce este viața sau cum a apărut. Momentul în care existența a apărut din materia inertă este un mister deplin.

– Deja sînt viu, Rowan.

– Și cum pot să-ți dau un trup? Ai intrat în corpurile multor oameni, vii și morți. Nu poți rămîne în nici unul.

– Este posibil, Rowan. Vocea lui se transformase în șoaptă. Dacă ne unim puterile, credința mea nestrămutată și cunoștințele tale, vom reuși.

Rowan se concentră, încercînd să distingă forme în întuneric.

– Te iubesc, Rowan, spuse el. Acum ai obosit. Lasă-mă să te mîngîi, Rowan. Lasă-mă să te ating. Vocea îi devenise mai profundă.

– Vreau... Vreau o viață fericită lîngă Michael și lîngă copilul nostru.

Simți o agitație în aer, o prezență intensă. În cameră era tot mai cald.

– Răbdarea mea nu are limite. Văd departe. Pot să aștept. Însă îți vei pierde interesul pentru oricine altcineva, acum, că m-ai văzut și mi-ai vorbit.

– Nu fi atît de sigur, Lasher. Sînt mai puternică decît celelalte. Ştiu mai multe.

– Aşa este, Rowan. Agitaţia din aer creştea, ca un văl de fum, doar că acolo nu era nici un fel de fum. Ca o pînză de paianjen schiţată în praf.

– Te pot distruge?

– Nu.

– De ce?

– Rowan, mă torturezi.

– De ce nu te pot distruge?

– Rowan, darul tău este de a putea transmuta materia. Dar eu nu sînt materie, nu mă poţi atinge. Poţi distruge materia pe care o organizez pentru a-mi crea o imagine, dar asta fac şi eu, atunci cînd mă dezintegrez. Ai văzut asta. Îmi poţi ataca imaginea tranzitorie, într-un moment în care mă materializez, şi ai şi făcut-o. Cînd am apărut pentru prima dată pentru tine. Cînd m-am apropiat de tine, pe malul apei. Însă nu mă poţi distruge *pe mine*. Exist dintotdeauna. Sînt etern, Rowan.

– Şi dacă ţi-aş spune acum că totul s-a terminat, Lasher, că nu vreau să mai ştiu de tine? Că nu te voi ajuta? Că sînt poarta pentru cei din neamul Mayfair în secolele ce vor veni, pentru copilul meu, încă nenăscut, pentru lucrurile la care visez?

– Lucruri mărunte, Rowan. Nimic nu se compară cu tainele şi posibilităţile pe care ţi le ofer eu. Imaginează-ţi, Rowan, cînd mutaţia va fi deplină şi voi avea corp, însufleţit de spiritul meu etern, cîte vei putea învăţa!

– Şi cînd totul se va împlini, cînd poarta se va deschide, fuziunea va reuşi, iar tu vei sta în faţa mea, în carne şi oase, ce vei face ?

– Te voi iubi mai mult decît poate concepe mintea omenească, Rowan, pentru că vei îmi vei fi mamă, creator, profesor. Cum aş putea să nu te iubesc? Voi avea atîta nevoie de tine! Voi

depinde de tine pentru a învăța cum să-mi mișc mîinile și picioarele, cum să rostesc cuvinte, cum să rîd. Voi fi neajutorat ca un nou-născut în mîinile tale. Nu înțelegi? Te divinizez, preaiubita mea Rowan. Te voi ajuta să realizezi tot ce ți-ai dorit vreodată și voi fi mult mai puternic decît acum. De ce plîngi? De ce ai lacrimi în ochi?

– Este doar o iluzie, o iluzie de sunet și lumină, vraja pe care o exerciți asupra mea.

– Nu. Sînt ceea ce sînt, Rowan. Rațiunea te face să te îndoiești. Poți vedea departe. Întotdeauna ai putut. Douăsprezece morminte și o poartă, Rowan.

– Nu înțeleg. Te joci cu mine. Mă zăpăcești. Nu te mai pot urmări.

Din nou liniște și un sunet bizar, parcă totul ar fi suspinat în jur. O tristețe ce o învălui ca un nor, umbre cețoase mișcîndu-se încet prin cameră, alterînd proporțiile, întunecînd oglinzile.

– Ești peste tot în jurul meu, nu-i așa?

– Te iubesc, spuse el cu o voce profundă, abia șoptind, foarte aproape de ea. I se păru că simte atingerea unor buze pe obraz. Încercă să se ridice, dar era atît de obosită...

– Pleacă de lîngă mine, îi ceru. Vreau să rămîn singură. Nu sînt obligată să te iubesc.

– Rowan, ce pot să-ți ofer, ce dar îți dorești?

Din nou, ceva îi mîngîie fața, ceva o atinse, înfiorînd-o. Își simți sînii întărindu-se sub cămașa de noapte din mătase, simți cum începe să tremure, sub impulsul dorinței de nestăpînit.

Încercă să vadă mai clar. Se întunecase. Focul se stinsese. Dar, cu o clipă în urmă doar, ardea viu.

– Te joci cu mine. Aerul părea făcut din mîngîieri și atingeri. Așa cum ai făcut și cu Michael.

– Nu. Simți un sărut ușor pe ureche.

– Cînd s-a înecat. Viziunile. Tu le-ai creat!

– Nu, Rowan. Nu mai era aici. Nu l-am putut urma.

– Tu ai creat fantomele pe care le-a văzut în noaptea aceea, cînd stătea aici singur, cînd a intrat în piscină?

– Nu.

Se cutremură toată şi începu să dea din mîini pentru a alunga senzaţia, de parcă ar fi luptat cu pînze de păianjen.

– Ai văzut fantomele pe care le-a văzut Michael?

– Da, însă prin ochii lui.

– Ce erau?

– Nu ştiu.

– De ce nu ştii?

– Erau imagini ale unor morţi, Rowan. Eu exist aici. Nu cunosc morţii. Nu-mi vorbi despre morţi. Nu ştiu nici ce este Dumnezeu sau orice altceva nepămîntean.

– Dumnezeu! Dar ce este pămîntean? Ceva îi mîngîia ceafa, ridicîndu-i uşor părul.

– Aici, Rowan, este tărîmul în care exişti tu, în care exist şi eu, în paralel şi uniţi, dar totuşi separaţi, în lumea fizică. Exist fizic, Rowan – şi sînt natural ca tot ce există. Ard pentru tine, Rowan, într-o puritate în care focul este infinit, în lumea aceasta a noastră.

– Fantomele pe care le-a văzut Michael în noaptea nunţii noastre, chiar în camera asta. Tu l-ai făcut să le vadă.

– Nu.

– Le-ai văzut şi tu? Simţi o mîngîiere uşoară pe obraz.

– Prin ochii lui Michael. Nu am toate răspunsurile pe care mi le ceri.

Simţea cum îi atinge sînii şi coapsele. Îşi strînse picioarele sub ea.

– Pleacă, lasă-mă-n pace! Eşti malefic.

– Nu.

– Vii din iad?

– Te joci cu mine. Ard în iad de dorinţă. Vreau să-ţi ofer plăcere.

– Încetează. Vreau să mă ridic. Mi-e somn. Nu vreau să mai stau aici.

Se întoarse şi privi şemineul întunecat. Nu mai erau lemne. Îşi simţea ochii grei. Se străduí să se ridice, sprijinindu-se de balustradă. Dar ştia că nu va putea urca scările. Se lăsă în jos, în genunchi, apoi se întinse pe covor. Îl simţea moale ca mătasea sub ea, iar aerul rece îi făcea bine. Se simţea ca în vis cînd privi în sus spre candelabru. Medalionul alb părea să se mişte, iar frunzele de acant se legănau şi se răsuceau.

Toate cuvintele pe care le auzise i se învolburau în minte. Ceva îi atinse faţa. Simţea cum îi pulsează tot corpul. Se gîndi că Michael este departe şi o cuprinse un sentiment de vinovăţie. Greşise enorm subestimînd această creatură.

– Te iubesc, Rowan.

– Eşti deasupra mea, nu-i aşa? Încercă să distingă printre umbre, recunoscătoare pentru senzaţia de răcoare, pentru că simţea că arde, de parcă absorbise toată căldura focului. Simţea cum tot corpul i se deschide ca o floare. Dezmierdări pe interiorul coapselor, unde este pielea mai fină, picioarele depărtîndu-se, ca petalele care se deschid.

– Opreşte-te, nu vreau.

– Te iubesc, draga mea. Îi sărută urechile, buzele, apoi sînii, încet, ritmic, muşcînd-o uşor de sfîrcuri.

– Nu vreau, şopti ea, însă ştia că minte, că ar fi plîns în agonie dacă s-ar fi oprit.

Îi ridică mîinile şi o dezbrăcă de cămaşa de noapte. Auzi zgomotul de mătase sfîşiată, apoi se simţi goală, mîngîiată de mîini nevăzute. Doar că nu erau mîini, era Lasher, sărutînd-o, mîngîind-o, lăsîndu-şi buzele să alunece pe urechile ei, apoi pe pleoape, prezenţa lui nesfîrşită înconjurînd-o de pretutindeni.

Da, corpul ei se deschidea, ca irisul din grădină. Ca trandafirii care înfloriseră brusc pe tulpini, ca frunzele străbătute de nenumărate nervuri. Se răsucea şi se zbătea, întinsă pe covor.

Apoi se zvîrcoli, ca o pisică în călduri... Dispari, bătrîno, nu eşti aici! Ăsta-i momentul meu.

– Da, al tău, al nostru.

Simţi cum îi plimbă limba pe sfîrcuri, muşcînd-o apoi uşor cu buzele, trăgîndu-le, apucîndu-le cu dinţii.

– Mai tare. Violează-mă! Foloseşte-ţi puterea!

O ridică, lăsîndu-i capul să cadă pe spate, cu părul fluturînd sub ea, şi-i depărtă coapsele.

– Pătrunde-mă, tare, fii bărbatul meu, puternic!

Simţi cum o muşcă mai tare de sfîrcuri, îi simţi limba plimbîndu-i-se pe sîni, pe burtă, degetele încleştate pe spate, apoi strîngîndu-i coapsele.

– Intră, şopti ea, apoi îl simţi, enorm şi tare, pătrunzînd-o. Da, sfîşie-mă, fă-o! Se simţi inundată de mirosul cărnii şi al părului, copleşită de greutatea lui, de violenţa cu care o poseda, da, mai tare, violează-mă. Frînturi de chip, ochi verzi, întunecaţi, buze. Apoi ameţi, simţindu-i buzele peste ale ei.

Corpul ei era întins pe covor, iar penisul lui o ardea, atingîndu-i clitorisul, pătrunzîndu-i adînc în vagin. Nu mai pot, nu mai suport. Se simţi inundată de senzaţii, atingînd orgasmul, cu mintea golită, o cascadă de culori năvălind în valuri, copleşind-o, răvăşind-o. Îşi auzi strigătele, însă îndepărtate, ţîşnind ca o eliberare divină, corpul pulsîndu-i, neajutorat, golit de voinţă sau raţiune.

Iar şi iar, explodă în ea, arzînd-o, pînă cînd timpul, gîndurile, vinovăţia se risipiră.

Dimineaţa. Plîngea un copil? Nu. Telefonul. Nu contează.

Rămase întinsă pe pat, învelită, complet dezbrăcată. Soarele strălucea, inundînd totul în lumină. Îşi aminti şi simţi o senzaţie

de durere. Sunase telefonul sau era plînsul unui copil? Un copil, undeva, departe, în casă. Ca prin vis, îi văzu picioarele micuţe agitîndu-se, cu genunchii îndoiţi.

– Draga mea, şopti el.

– Lasher, răspunse ea.

Sunetul dispăruse. Închise ochii rămînînd cu amintirea ferestrelor luminate şi a crengii stejarului pe cer.

Cînd îi deschise din nou, îi văzu ochii mari, verzi, figura întunecată, superbă. Îi atinse buzele catifelate, simţindu-l deasupra ei.

– Doamne, da, Doamne, ce puternic eşti!

– Cu tine, frumoasa mea. Îi văzu dinţii strălucind, albi, în timp ce vorbea. Cu tine, iubita mea.

Apoi se simţi inundată de căldură, vîntul fierbinte suflîndu-i în păr, vîrtejul care o ardea.

Şi, în liniştea dimineţii, în lumina soarelui care invadase camera, totul începu din nou.

După-amiază, şedea lîngă piscină. Aburii se ridicau încet din apă, în lumina rece a soarelui. Venise cu adevărat iarna.

Însă se simţea bine în rochia călduroasă de lînă. Se pieptăna.

Îl simţi lîngă ea şi îşi miji ochii. Da, vedea din nou agitaţia din aer, foarte clar chiar, iar el o înconjură ca un văl, acoperindu-i uşor umerii şi braţele.

– Pleacă de lîngă mine, şopti ea. Fiinţa invizibilă continua să o îmbrăţişeze. Se ridică, şuierînd: Pleacă, ţi-am spus!

Văzu o rază mai intensă, apoi simţi frigul, aerul recăpătîndu-şi densitatea normală.

– O să-ţi spun eu cînd te poţi întoarce, continuă ea. Nu mă voi supune capriciilor sau voinţei tale.

– După cum dorești, Rowan. Era aceeași voce interioară pe care o mai auzise cîndva în Destin, vocea care parcă vorbea în mintea ei.

– Vezi și auzi totul, nu-i așa? îl întrebă.

– Chiar și gîndurile tale.

Zîmbi, însă era un zîmbet amar, furios. Și ce gîndesc acum?

– Că vrei să te ating din nou, vrei să te înconjur cu iluzii. Că ai vrea să știi cum este să fii bărbat, cum m-aș simți dacă ai fi bărbat.

Simți cum roșește. Trase firele lungi de păr rămase în perie și le aruncă în grădină, privindu-le cum dispar în spatele frunzelor.

– Poți face asta? întrebă ea.

– Putem, împreună, Rowan. Poți vedea și simți multe.

– Întîi vreau să vorbim, spuse ea.

– Cum dorești. Dar tînjești după mine, Rowan.

– Îl poți vedea pe Michael? Știi unde este?

– Da, Rowan, îl văd. E în casă, sortează lucruri. E copleșit de amintiri și visuri de viitor. Nu vrea decît să se întoarcă la tine. Numai la tine se gîndește. Iar tu plănuiești să mă trădezi, Rowan. Vrei să-i spui prietenului tău, Aaron, că m-ai văzut. Visezi să mă atragi în capcană.

– Ce m-ar putea împiedica dacă vreau să vorbesc cu Aaron? Ce-ai putea face?

– Te iubesc, Rowan.

– N-ai putea rezista fără mine, știi asta. Vei veni dacă te chem.

– Vreau să fiu sclavul tău, Rowan, nu dușmanul tău.

Își ridică privirea, uitîndu-se fix la frunzișul măslinului, la cerul senin. Piscina forma un pătrat albastru, aburind. Stejarul din spate tremură în bătaia vîntului, iar ea simți din nou o schimbare în aer.

– Nu te apropia, îl avertiză.

Apoi auzi din nou oftatul încărcat de tristeţe. Închise ochii. Undeva, foarte departe, plîngea un copil. Îl auzea. Cu siguranţă într-una dintre casele mari, tăcute, care ziua păreau întotdeauna părăsite.

Intră în casă, auzi sunetul tălpilor ei pe podea, îşi luă haina de ploaie, de-ajuns încît să nu simtă frigul, şi ieşi pe uşa din faţă.

Se plimbă pe străzile pustii timp de o oră. Din cînd în cînd, un trecător o saluta din cap. Sau cîte un cîine venea la poartă, să-l mîngîie. Sau trecea o maşină în viteză pe lîngă ea.

Încerca doar să vadă lucrurile pe lîngă care trecea – să se concentreze asupra muşchiului care creştea pe ziduri sau a culorii florilor de iasomie care se iveau din spatele unui gard. Încercă să nu se lase cuprinsă de panică. Încercă să nu se întoarcă în casă. Însă, în cele din urmă, paşii o purtară înapoi şi ajunse în faţa propriei porţi.

Simţi cum îi tremură mîna în timp ce descuia. În capătul celălalt al holului, în uşa sufrageriei, îl văzu, aşteptînd-o, privind-o.

– Nu! Nu pînă cînd nu te chem! strigă ea cu ură. Imaginea dispăru; brusc, nările i se umplură de un miros înţepător, neplăcut. Îşi acoperi faţa. Văzu din nou aerul tremurînd. Iar apoi nimic, casa liniştită.

Se auzi din nou sunetul acela, ca plînsul unui copil.

– Tu faci asta, şopti ea. Dar zgomotul dispăruse. Urcă scările spre camera ei. Patul era făcut, iar draperiile trase.

Încuie uşa. Îşi scoase pantofii, se aşeză pe cuvertură, sub baldachinul alb, şi închise ochii. Nu mai putea lupta. Amintirea plăcerii trăite cu o noapte în urmă o înfiora, o durea; îşi înfundă faţa în pernă, încercînd să-şi amintească, apoi să nu se mai gîndească, simţindu-şi muchii încordîndu-se, apoi relaxîndu-se.

– Vino, şopti. Imediat, se simţi îmbrăţişată de substanţa misterioasă, catifelată. Încercă să-şi dea seama ce simte, să înţeleagă. Ceva transparent şi imens, abia închegat, care acum se aduna, căpăta substanţă, precum aburul cînd se transformă în apă, precum apa cînd devine gheaţă.

– Vrei să capăt formă pentru tine? Vrei iluzii?

– Nu, încă nu, şopti ea. Fii tu însuţi, aşa cum eşti şi cum erai înainte, cu toată puterea ta. Îi simţea deja mîngîierile pe glezne, pe genunchi. Degetele delicate alunecîndu-i pe picioare, apoi trăgîndu-i ciorapii şi atingîndu-i uşor pielea.

Simţi cum îi deschide încet, unul cîte unul, nasturii rochiei.

– Da, vreau să mă violezi încă o dată. Te vreau, dur şi puternic, încet.

Brusc, se simţi aruncată pe spate, cu capul pe pernă; mîini invizibile îi sfîşiară rochia, apoi începură să o mîngîie. Îi simţi dinţii muşcînd-o, unghiile care îi zgîriau coapsele.

– Da, strigă, cu dinţii încleştaţi. Vreau să fii crud.

PATRUZECI ŞI TREI

Cîte zile şi nopţi trecuseră? Habar n-avea. Masa din hol era plină de plicuri nedesfăcute. Din cînd în cînd auzea telefonul sunînd, degeaba.

– Da, dar cine eşti? Dincolo de toate astea?

– Ţi-am mai spus, astfel de întrebări nu înseamnă nimic pentru mine. Pot fi orice îţi doreşti să fiu.

– Nu e de-ajuns.

– Ce am fost? O fantomă. Infinit şi fericit. Nu ştiu de unde a apărut capacitatea de a o iubi pe Suzanne. M-a învăţat ce este moartea cînd a fost arsă. Plîngea cînd o tîrau spre rug; nu-i venea să creadă ce i se întîmplă. Era doar un copil, o femeie care nu putea înţelege răutatea omenească. Iar Deborah a fost obligată să privească. Dacă aş fi stîrnit furtuna, le-ar fi ars pe amîndouă.

Chiar şi în timpul agoniei, Suzanne m-a oprit, de dragul lui Deborah. Înnebunise, se izbea cu capul de stîlp. Chiar şi sătenii au fost îngroziţi. Muritori proşti şi cruzi, veniţi acolo să bea vin şi să rîdă, în timp ce ea ardea. Nici ei n-au suportat s-o audă ţipînd. Şi atunci am văzut trupul ei frumos răvăşit de flăcări, ca un cocean de porumb arzînd pe cîmp. I-am văzut sîngele curgînd pe buştenii încinşi. Suzanne. Tînără, perfectă, în deplinătatea puterilor, arzînd ca o lumînare pentru o şleahtă de ţărani adunaţi în arşiţa după-amiezii.

Cine sînt eu? Sînt cel care a plîns pentru Suzanne cînd nimeni n-a vărsat o lacrimă. Sînt cel care a îndurat o agonie

nesfîrşită, cînd chiar şi Deborah încremenise, privind trupul mamei sale mistuit de flăcări.

Sînt cel care a văzut spiritul Suzannei părăsindu-i trupul devastat de durere. L-am văzut înălţîndu-se, eliberat, fără griji. Oare am un suflet care să simtă o aşa bucurie – Suzanne eliberată de suferinţă? Am încercat să ajung la spiritul ei, care îi păstra încă forma trupului, pentru că încă nu aflase că nu-i mai este necesară, şi am încercat să-l pătrund şi să-l preiau.

Dar spiritul ei a trecut pe lîngă mine, fără să mă vadă, după cum nu vedea nici cadavrul rămas pradă flăcărilor. S-a înălţat dincolo de mine, iar Suzanne a dispărut.

Cine sînt? Sînt Lasher, cel care s-a întins peste întreaga lume, sfîşiat de durerea de a o fi pierdut pe Suzanne. Sînt Lasher, cel care s-a adunat, şi-a transformat puterea în tentacule şi s-a năpustit asupra satului pînă cînd ţăranii, îngroziţi, au fugit care încotro, după ce au luat-o de-acolo pe iubita mea Deborah. Am pustiit satul Donnelaith. L-am fugărit pe judecător pe cîmp şi l-am bătut cu pietre. Cînd am terminat, nu mai rămăsese nici unul să spună povestea. Iar Deborah plecase cu Petyr van Abel, către o viaţă de vis, înconjurată de mătăsuri şi smaralde şi bărbaţi care să-i picteze chipul.

Sînt Lasher, cel care a jelit-o şi i-a împrăştiat cenuşa în cele patru zări.

Aceasta a fost trezirea mea, am devenit conştient de mine, de viaţă şi de moarte, am început *să fiu atent*.

În acele douăzeci de zile am învăţat mai multe decît în secolele în care urmărisem rasa umană evoluînd, de cînd a apărut pe pămînt, ca un muşuroi de furnici, cu mintea izvorîndu-i din materie, dar lipsită de orice rost, precum aripile unui fluture în insectar...

Cine sînt? Lasher, cel care s-a aşezat la picioarele lui Deborah şi a învăţat să aibă scopuri, să obţină ce doreşte, să îndeplinească

orice capriciu al lui Deborah, astfel încît să nu sufere niciodată; Lasher, care a încercat şi a eşuat.

Întoarce-mi spatele. Fă-o. Timpul nu înseamnă nimic. Voi aştepta să apară alta, la fel de puternică. Oamenii se schimbă. Visurile lor sînt încărcate de previziuni ale acestor schimbări. Ascultă cuvintele lui Michael. Michael ştie. Oamenii visează neîncetat să fie nemuritori, pe măsură ce trăiesc mai mult. Visează să zboare. Va fi o alta, care va trece graniţa dintre trup şi neîntrupat. Voi răzbate. Pentru că îmi doresc prea mult asta şi sînt prea răbdător, ştiu prea multe şi sînt prea puternic ca să eşuez.

Toate cunoştinţele necesare există. Explicaţia originii vieţii materiale *este* la îndemînă. *Este* posibilă replicarea. Hai să privim împreună în dormitorul lui Marguerite, în noaptea în care am transpus-o în trupul unui mort şi i-am schimbat culoarea părului. Să luăm acel experiment. În timp, este mai aproape de sălbaticii care trăiau în peşteri şi vînau cu suliţe decît de tine, în spitalul tău, în laboratorul tău.

Cunoştinţele tale îţi sporesc puterea. Înţelegi nucleul, protoplasma. Ştii ce sînt cromozomii, ce sînt genele, ADN-ul.

Julien era puternic. Charlotte, de asemenea. Petyr van Abel a fost un uriaş între oameni. Iar în tine există o altfel de forţă. Îndrăzneală, dorinţă, singurătate. Cunosc toate astea; sărut cu buze pe care nu le am; îmbrăţişez cu braţe care nu sînt ale mele; strîng la un piept în care nu bate nici o inimă.

Fereşte-te de mine. Teme-te de mine. Aştept. Nu-i voi face nici un rău iubitului tău Michael. Dar el nu te poate iubi ca mine, pentru că nu te poate cunoaşte cum te cunosc eu.

Îţi cunosc trupul şi mintea, Rowan. Voi avea şi eu corp, Rowan, şi voi fi un supraom. Şi, după asta, oare ce metamorfoză te aşteaptă, Rowan? Gîndeşte-te la ce spun.

Văd asta, Rowan. După cum am mai văzut – cea de-a treisprezecea vrăjitoare va fi forța care va deschide poarta. Însă nu văd cum pot exista fără iubirea ta.

Pentru că te-am iubit dintotdeauna, am iubit acea parte din tine care a existat în toți cei dinaintea ta. Te-am iubit în Petyr van Abel, care îți semăna cel mai mult. Te-am iubit chiar și în draga mea Deirdre, neajutorată, visînd la tine.

Tăcere.

Timp de o oră, nu se auzi nici un sunet, nu se simți nici o vibrație. Doar casa și frigul tăios al iernii afară.

Eugenia plecase. Telefonul suna din nou în gol.

Stătea în sufragerie, cu mîinile sprijinite de masă, privind mirtul subțiratic, desfrunzit, strălucitor sub cerul albastru.

În cele din urmă se ridică. Își îmbrăcă haina roșie din lînă, încuie ușa și ieși în stradă pe poarta deschisă.

Aerul rece o revigoră. Frunzele de stejar își schimbaseră culoarea, se împuținaseră, însă erau încă verzi.

O luă pe St. Charles, mergînd către Hotelul Pontchartrain.

La bar, Aaron aștepta deja la o masă, cu un pahar cu vin în față, cu carnețelul din piele deschis și stiloul în mînă.

Se opri lîngă el, remarcîndu-i figura surprinsă atunci cînd o văzu. Îi stătea părul altfel? Arăta obosită?

– Știe tot ce gîndesc, ce simt, ce vreau să spun.

– Nu, nu este posibil, spuse Aaron. Stai jos. Povestește-mi.

– Nu-l pot controla. Nu-l pot alunga. Cred... Cred că-l iubesc, șopti ea. M-a amenințat că pleacă dacă vorbesc cu tine sau cu Michael. Însă n-o va face. Are nevoie de mine. Are nevoie de mine, să-l văd, să fiu lîngă el; este inteligent, însă nu atît de inteligent. Are nevoie de mine, să-i dau un scop și să-l aduc mai aproape de viață.

Se uita la bar, la bărbatul mărunțel și chel, grăsun, cu buze subțiri, la barmanul palid, anemic, lustruind ceva, așa cum fac întotdeauna barmanii. Șiruri de sticle pline cu otravă. Liniște. Lumină difuză.

Se așeză și se întoarse spre Aaron.

– De ce m-ai mințit? De ce nu mi-ai spus că ai fost trimis aici ca să-l oprești?

– Nu am fost trimis să-l opresc. Nu am mințit niciodată.

– Știi că poate s-o facă. Îi cunoști țelul și ești ferm hotărît să-l împiedici. Întotdeauna ai fost.

– Știu ce am citit, după cum știi și tu. Ți-am dat totul.

– Da, dar știi că s-a mai întîmplat. Știi că mai sînt creaturi ca el care au găsit o poartă.

Nu-i răspunse.

– Nu-l ajuta, spuse Aaron.

– De ce nu mi-ai spus?

– Și dacă aș fi făcut-o, m-ai fi crezut? N-am venit aici să-ți spun povești. N-am venit să te atrag în Talamasca. Ți-am dat informațiile pe care le aveam despre viața ta, familia ta, ce era real pentru tine.

Rowan nu-i răspunse. Spunea o variantă a adevărului, cea pe care o știa el, însă îi ascundea anumite lucruri. Toată lumea avea ceva de ascuns. Pînă și florile de pe masă. Viața este un proces nemilos. Lasher este un proces.

– Creatura asta este o colonie uriașă de celule microscopice. Se hrănesc cu aer, ca bureții, devorînd particule atît de mici încît procesul este continuu și se desfășoară practic neobservat de organism sau de mediul său. Însă are elementele de bază ale vieții – structură celulară, aminoacizi și ADN și o forță organizatoare care unește totul, indiferent de dimensiuni, și care răspunde perfect la conștiința ființei care poate da întregii entități forma pe care o dorește.

Se opri, cercetîndu-l pentru a vedea dacă a înţeles sau nu. Însă ce mai conta? Important era că înţelesese ea.

– Nu este invizibil; pur şi simplu este imposibil să îl vedem. Nu este supranatural, ci doar capabil să treacă prin materia mai densă, pentru că celulele lui sînt mult mai mici. Dar sînt celule eucariote. Aceleaşi celule care alcătuiesc corpul tău şi al meu. Cum a căpătat inteligenţă? Cum gîndeşte? Nu îţi pot explica asta, după cum nu îţi pot explica modul în care celulele unui embrion ştiu să formeze degete şi ochi şi ficat, inimă sau creier. Nu există nici un om de ştiinţă care să ştie de ce iese puiul dintr-un ou fertilizat sau de ce un burete, zdrobit, făcut praf, se reorganizează perfect – fiecare celulă îndeplinindu-şi perfect rolul – în doar cîteva zile.

Cînd o să ştim asta, o să ştim şi de ce are Lasher intelect, pentru că are o forţă organizatoare similară, fără un creier perceptibil. Este de-ajuns să spun acum că este la nivelul precambrianului şi autonom şi, dacă nu este nemuritor, intervalul lui de viaţă poate acoperi miliarde de ani. Se poate spune că a absorbit conştiinţă de la rasa umană, că, dacă conştiinţa cedează o energie palpabilă, s-a hrănit cu această energie, iar mintea lui a suferit o mutaţie. Continuă să se hrănească din conştiinţa vrăjitoarelor Mayfair, iar de aici rezultă ceea ce ştie, personalitatea şi voinţa lui.

De asemenea, se poate spune că a început un proces rudimentar de simbioză cu forme superioare de materie, capabile să atragă structuri moleculare mai complexe atunci cînd se materializează, pe care le dizolvă atunci cînd propriile lui celule sînt indisolubil legate de aceste particule mai grele. Iar această disoluţie se realizează într-o stare la limita panicii. Pentru că se teme de o uniune imperfectă, din care să nu poată fi eliberat.

Însă îşi doreşte atît de mult un trup încît este dispus să riste orice, pentru a deveni antropomorf.

Se opri din nou.

– Poate că toate formele de viaţă au o minte proprie, continuă ea, privind la întîmplare în jur. Poate că florile ne privesc. Poate copacii gîndesc şi ne urăsc pentru că putem merge. Sau poate că pur şi simplu nu le pasă. Drama lui Lasher este că a început să-i pese.

– Opreşte-l, spuse Aaron. Acum ştii ce este. Opreşte-l. Nu-l lăsa să ia formă umană.

Nu-i răspunse. Se uita la lîna roşie din care era croită haina, surprinsă de culoare. Nu-şi amintea nici măcar că o luase din dulap. Ţinea cheile în mînă, dar nu avea poşetă. Singurul lucru real pentru ea era această discuţie şi îşi dădea seama că este epuizată, simţea broboanele de transpiraţie pe mîini şi pe faţă.

– Explicaţia ta este excelentă, spuse Aaron. L-ai atins şi l-ai înţeles. Acum foloseşte aceleaşi cunoştinţe pentru a-l ţine la distanţă.

– O să te omoare, îl preveni ea, fără să-l privească. Ştiu că o va face. Asta vrea. Pot să-l reţin, însă cum? Ştie că sînt aici. Rîse încet, privind spre tavan. Este cu noi. Ştie orice mişcare a mea. Este pretutindeni. Ca şi Dumnezeu. Doar că nu este Dumnezeu.

– Nu. Nu ştie totul. Nu-l lăsa să te amăgească. Gîndeşte-te la trecut. Face prea multe greşeli. Şi ai dragostea cu care poţi negocia. Voinţa. Şi, de fapt, de ce-ar vrea să mă omoare? Ce rău îi pot face? Să te conving să nu-l ajuţi? Simţul tău moral este mai puternic decît al meu.

– Ce te face să crezi asta? întrebă ea. Ce simţ moral? Îşi dădu seama că este gata să leşine, că trebuie să iasă de-acolo, să se ducă acasă, să doarmă. Însă acasă era el, aşteptînd-o. L-ar fi găsit oriunde s-ar fi dus. Iar ea venise aici cu un scop – să-l avertizeze pe Aaron. Să-i dea lui Aaron o ultimă şansă.

Însă ar fi atît de bine să ajungă acasă, să doarmă din nou, să nu mai audă plînsul copilului. Simţea braţele lui Lasher învăluind-o protector în căldura lor imaterială, ţesută din aer.

– Rowan, ascultă-mă.

Tresări ca trezită dintr-un vis.

– În lumea întreagă există ființe umane cu puteri excepționale, însă tu ești una dintre cele mai neobișnuite, fiindcă ai găsit o cale de a-ți folosi puterea pentru a face bine. Tu nu citești în globul de cristal pentru o bancnotă de un dolar, Rowan. Tu vindeci. Poți să-l determini să te ajute? Sau te va îndepărta de asta? Sau îți va folosi puterea pentru a crea un monstru mutant pe care lumea nu-l vrea și nu-l poate răbda? Distruge-l, Rowan. Spre binele tău. Nu al meu.

– Acesta este motivul pentru care te va omorî, Aaron. Nu-l pot opri dacă îl provoci. Însă de ce este atît de puternic? Și de ce ești atît de pornit împotriva lui? De ce m-ai mințit?

– Nu te-am mințit niciodată. Și știi și singură de ce nu trebuie să se întîmple asta. Ar fi doar o creație fără suflet uman.

– Asta-i religie, Aaron.

– Rowan, ar fi nenatural. Nu avem nevoie de monștri noi. Sîntem noi destul de monstruoși.

– Este la fel de natural ca și noi, spuse ea. Asta încercam să-ți explic.

– Este la fel de străin de noi ca o insectă uriașă, Rowan. Ai crea așa ceva? Nu este sortit să se întîmple.

– Sortit? Dar mutația este sortită? În fiecare secundă a fiecărui minut din zi, celulele suferă o mutație.

– În cadrul unor limite. Există un tipar previzibil. Pisicile nu zboară. Oamenii nu au coarne. Există o schemă a tuturor lucrurilor, iar noi ne putem petrece întreaga viață studiind-o și minunîndu-ne de perfecțiunea ei. El nu face parte din această schemă.

– Asta spui tu, dar dacă, de fapt, nu există? Dacă totul este doar un proces, doar celule care se multiplică, iar metamorfoza lui este la fel de naturală ca un rîu care își schimbă cursul și

inundă terenuri şi case, îneacă animale şi oameni? Ca o cometă care se loveşte de pămînt?

– N-ai încerca să salvezi oamenii de la înec? N-ai încerca să-i salvezi din flăcările cometei? Bine. Să presupunem că este natural. Ţinta noastră nu este doar procesul. Morala noastră, compasiunea, capacitatea de a iubi şi a crea o societate organizată ne fac superiori naturii. El nu respectă asta, Rowan. Gîndeşte-te la ce a făcut familiei Mayfair.

– El a creat-o, Aaron!

– Nu, nu pot accepta asta. Nu pot.

– Încă vorbeşti în termeni religioşi, Aaron. Nu poţi depăşi limitele moralităţii inflexibile. Nu există nici un motiv logic pentru a-l condamna.

– Ba există. Trebuie să existe. Ciuma este naturală, însă cu siguranţă nu ai elibera bacilul din eprubetă, ştiind că va omorî milioane de fiinţe. Rowan, pentru numele lui Dumnezeu, conştiinţa noastră s-a ridicat deasupra materiei din care a evoluat. Ce am fi fără capacitatea de a simţi durerea fizică? Creatura asta, Lasher, n-a sîngerat vreodată. N-a fost chinuit de foame sau de nevoia de a supravieţui. Este o inteligenţă imorală, Rowan, iar tu ştii asta foarte bine. Asta numesc eu nenatural, pentru a folosi un singur cuvînt.

– Asta-i poezie moralizatoare, spuse ea. Mă dezamăgeşti. Speram că îmi vei da argumente în schimbul avertismentului meu. Speram că îmi vei întări sufletul.

– Nu ai nevoie de argumentele mele. Priveşte în adîncul sufletului tău. Ştii ce încerc să-ţi spun. Este ca o rază laser înzestrată cu ambiţie. Este o bombă înzestrată cu raţiune. Ajută-l şi lumea întreagă va plăti consecinţele. Vei da naştere unui dezastru.

– Dezastru, şopti ea. Ce cuvînt minunat.

Cît de fragil părea. Pentru prima dată îi vedea vîrsta în ridurile adînci, în cearcănele ce-i subliniau ochii rugători. Dintr-o

dată părea atît de vulnerabil, lipsit de elocvenţă şi farmec. Doar un bătrîn cu părul alb, privind-o uluit.

– Ştii ce poate însemna asta, nu? îl întrebă obosită. Cînd treci peste teamă?

– Te minte; pune stăpînire pe conştiinţa ta.

– Nu-mi spune asta! îl repezi ea. Ăsta nu-i curaj, ci prostie. Tăcu, încercînd să se calmeze. Îl iubise cîndva pe omul din faţa ei. Chiar şi acum, voia să-l ştie în siguranţă. Nu poţi vedea finalul inevitabil? îl întrebă. Dacă mutaţia reuşeşte, se poate multiplica. Dacă celulele pot fi grefate şi se pot replica în alte organisme umane, întregul viitor al rasei umane poate fi altul. Vorbim de dispariţia morţii.

– Vechiul vis, comentă Aaron trist. Vechea amăgire.

Zîmbi, văzîndu-l atît de răvăşit.

– Pretinsa ta evlavie mă oboseşte, spuse ea. Ştiinţa a fost întotdeauna cheia. Vrăjitoarele n-au fost decît oameni de ştiinţă. Magia neagră lupta să devină ştiinţă. Mary Shelley a văzut viitorul. Poeţii văd întotdeauna viitorul. Aşa cum copiii din rîndul al treilea îl cunosc atunci cînd îl văd pe doctorul Frankenstein creînd monstrul şi dîndu-i viaţă.

– Asta-i o poveste de groază, Rowan. Ţi-a afectat conştiinţa.

– Să nu mă mai insulţi astfel, îl preveni ea, aplecîndu-se peste masă. Eşti bătrîn, nu mai ai mult de trăit. Te iubesc pentru ce mi-ai oferit şi nu-ţi vreau răul. Dar nu mă tenta, şi nu-l tenta nici pe el. Îţi spun purul adevăr.

Nu-i răspunse. Redevenise calm. Îi privi ochii căprui, dintr-o dată inexpresivi, şi se miră de tăria lui. Zîmbi.

– Nu crezi ce-ţi spun? Nu vrei să scrii totul în dosar? Am văzut totul în laboratorul lui Lemle cînd am văzut fetusul. N-ai ştiut niciodată de ce l-am omorît pe Lemle, nu-i aşa? Ştiai că eu am făcut-o, dar n-ai ştiut motivul. Lemle răspundea de un proiect în cadrul institutului. Recolta celule de la fetuşi vii şi le folosea

la transplanturi. Nu a fost şi nu este singurul. Poţi înţelege posibilităţile, dar imaginează-ţi experimente în care se folosesc celulele lui Lasher, care poartă conştiinţa a miliarde de ani.

– Vreau să-l suni pe Michael, să-i spui să se întoarcă acasă.

– Michael nu-l poate opri. Numai eu pot. Lasă-l pe Michael acolo, în afara pericolului. Vrei să moară şi el?

– Ascultă-mă. Îţi poţi proteja mintea împotriva acestei creaturi. Îţi poţi proteja gîndurile printr-un simplu act de voinţă. Dintotdeauna au existat ritualuri de protecţie împotriva demonilor. Poate citi în mintea ta numai ce îi permiţi, ce proiectezi către el. Este acelaşi lucru ca şi telepatia. Încearcă şi vei vedea.

– De ce-aş face asta?

– Ca să cîştigi timp. Să-ţi acorzi şansa unei decizii morale.

– Nu, nu înţelegi cît este de puternic. N-ai înţeles niciodată. Şi nu ştii cît de bine mă cunoaşte. Asta-i cheia, ce ştie despre mine. Nu vreau să fac ce-mi cere. Chiar nu vreau. Însă este irezistibil, nu înţelegi?

– Dar Michael? Şi visul tău? Spitalul Mayfair?

– Ellie avea dreptate, spuse ea sprijinindu-se de perete, privind din nou în gol. Ellie ştia. Prin venele ei curgea sîngele lui Cortland şi putea vedea în viitor. Poate nu foarte clar, poate doar forme şi sentimente indistincte, însă ştia. N-ar fi trebuit să mă întorc. S-a folosit de Michael ca să mă facă să mă întorc. Cînd am aflat că Michael este în New Orleans, m-am întors pentru el.

– Nu este adevărat. Vreau să vii să stai cu mine.

– Eşti nebun. Te-aş putea omorî aici, acum şi nimeni n-ar afla vreodată. Nimeni, în afară de fraţii tăi şi de Michael Curry. Şi ce-ar putea face? S-a terminat, Aaron. Pot lupta, pot amîna inevitabilul, pot cîştiga un avantaj efemer. Dar totul s-a terminat. Destinul lui Michael era să mă aducă înapoi şi să mă determine să rămîn, şi a făcut asta.

Încercă să se ridice, însă Aaron o prinse de mînă. Se uită la degetele lui. Mînă de om bătrîn. Întotdeauna ştii vîrsta cuiva după mîini. Toţi se holbau la ei. Nu contează. Nimic nu avea importanţă în locul acela. Îşi trase mîna.

– Dar copilul, Rowan?

– Ţi-a spus Michael?

– Nu era nevoie. Michael a fost trimis să te iubească, astfel încît să poţi alunga creatura asta, odată pentru totdeauna. Astfel încît să nu trebuiască să lupţi singură. Ştiai asta fără să-ţi spună nimeni?

– Da. Ca şi tine, de altfel.

– Pleacă, Aaron. Fugi undeva, departe. Ascunde-te în Amsterdam sau în Londra. Pierde-ţi urma. Sau vei muri. Şi, dacă-l suni pe Michael să se întoarcă, jur că te voi omorî eu.

PATRUZECI ŞI PATRU

Absolut totul mersese prost. Acoperişul casei din strada Liberty picura, iar magazinul din strada Castro fusese jefuit pentru o mînă de monede găsite într-un sertar. Proprietatea din strada Diamond fusese şi ea vandalizată şi avusese nevoie patru zile pentru a curăţa totul înainte să o scoată la vînzare. În afară de asta, îi luase o săptămînă să împacheteze antichităţile mătuşii Viv şi să-i ambaleze toate bibelourile astfel încît să nu se spargă nimic. Preferase să facă totul cu mîna lui, nu avusese încredere în cei de la firma de transport. Apoi petrecuse trei zile lucrînd cu contabilul său, pentru a clarifica situaţia impozitelor. Era deja 14 decembrie şi mai erau atîtea de făcut!

Singurul lucru bun în toată povestea era că mătuşa Viv primise deja primele două cutii şi îl sunase să-i spună cît era de încîntată să revadă obiectele la care ţinea atît de mult. Apucase să-i spună lui Michael că la Lily era un cerc unde se adunau să coasă şi să asculte Bach? Era extrem de elegant! Iar acum, că urma să sosească şi mobila, va putea în sfîrşit să le invite pe încîntătoarele doamne Mayfair să o viziteze. Michael era un scump.

– Am văzut-o pe Rowan duminică, Michael, se plimba, pe frigul ăla cumplit, dar să ştii că, în sfîrşit, a început să se mai îngraşe puţintel. N-am vrut să-ţi spun, dar mi se părea atît de slabă şi de palidă! Este minunat să o vezi cu obrajii roşii.

Rîsese auzind asta, însă îi era teribil de dor de Rowan. Nu intenţionase să stea atîta vreme plecat. Şi de fiecare dată cînd vorbeau la telefon era mai rău, vocea ei îl înnebunea.

Era foarte înţelegătoare, însă o simţea îngrijorată. Şi, după ce vorbeau, nu mai putea dormi, fuma ţigară de la ţigară şi mai bea o bere, ascultînd ploaia de iarnă.

În San Francisco plouase încontinuu, de cînd ajunsese acolo. Nici urmă de cer senin, nici măcar pe dealul din Liberty Street, iar cînd ieşea, vîntul îl lua pe sus. Purta în permanenţă mănuşi, dar tot îi era frig.

Însă acum, în sfîrşit, golise casa. Nu mai rămăsese nimic, în afară de cele două cutii din pod şi, în mod ciudat, pentru aceste mici comori venise. Abia aştepta să se termine totul.

Totul îi părea străin, camerele erau mai mici decît şi le amintea, iar trotuarul din faţă era foarte murdar. Micuţul arbust de piper pe care îl plantase părea o fantomă. Imposibil să fi petrecut aici atîţia ani, crezînd că este fericit.

Îi era imposibil să mai petreacă încă o săptămînă istovitoare, lipind cutii şi etichete, citind chitanţe, completînd formulare. Desigur, ar fi putut să-i lase pe cei de la firmă să aibă grijă de toate astea, însă unele lucruri nu meritau efortul. Sortatul era alt coşmar, cu toate acele decizii mărunte pe care trebuia să le ia.

– Mai bine acum decît mai tîrziu, spusese Rowan în acea după-amiază cînd o sunase. Dar îmi e atît de greu. Spune-mi, crezi că te-ai putea răzgîndi? Mă refer la toată schimbarea asta. Există clipe cînd ai vrea poate să iei totul de la capăt, ca şi cum New Orleans nu ar fi existat?

– Ai înnebunit? Nu mă gîndesc decît să mă întorc mai repede la tine. Voi pleca de-aici înainte de Crăciun, orice-ar fi.

– Te iubesc, Michael. Şi dacă ar fi spus-o de o mie de ori, tot spontan suna. Era un chin să nu o poată îmbrăţişa. Dar simţea oare ceva apăsător în vocea ei, un ton pe care nu îl mai auzise?

– Michael, arde tot ce-a rămas. Fă un foc mare în curte. Grăbeşte-te.

Îi promisese că va termina totul în seara aceea, orice s-ar întîmpla.

– Ai păţit ceva? Ţi-e teamă de ceva, Rowan?

– Nu. Nu mi-e teamă. Casa este la fel de frumoasă precum ai lăsat-o. Ryan a adus pomul de Crăciun. Ar trebui să-l vezi, e înalt pînă-n tavan. Ne aşteaptă să-l împodobim. Toată casa miroase a brad.

– Minunat. Am o surpriză pentru tine... pentru brad.

– Te vreau doar pe tine, Michael. Întoarce-te acasă.

Ora patru. Acum casa era goală, plină de ecouri. Stătea în vechea lui cameră, privind pe fereastră la acoperişurile strălucitoare care alcătuiau districtul Castro şi, în zare, la grupul compact de zgîrie-nori din centru.

Un oraş frumos, da, şi cum putea să nu fie recunoscător pentru toate lucrurile minunate pe care i le oferise? Un oraş unic, poate. Însă nu mai era oraşul lui. Şi, într-un fel, nu fusese niciodată.

Acasă.

Însă uitase iarăşi. Cutiile din pod, surpriza, lucrurile pentru care venise de fapt.

Luînd materialul pentru împachetat şi o cutie goală, urcă scara, oprindu-se sub acoperişul înclinat şi aprinzînd lumina. Totul era curat acum, după ce reparase acoperişul. Iar cerul avea culoarea plăcuţelor de ardezie. Rămăseseră patru cutii, pe care scria „Crăciun", cu cerneală roşie.

O să lase beculeţele pentru cei care vor închiria casa. Cu siguranţă le vor folosi.

Însă ornamentele nu. Avea de gînd să le împacheteze acum, din nou. N-ar fi suportat să piardă măcar unul. Şi bradul era deja acasă.

Trase cutia sub bec, să vadă mai bine, o deschise şi îndepărtă hîrtia de deasupra. De-a lungul anilor adunase sute de figurine din porţelan, cumpărate din magazinele de profil din tot oraşul. Îngeraşi, magi, căsuţe, căluţi de carusel şi alte mici podoabe delicate, minunat pictate. Nici ornamentele victoriene n-ar fi putut fi mai frumos finisate. Avea păsări micuţe, făcute din pene, globuri frumos pictate cu trandafiri, figurine din porţelan şi steluţe argintii.

Îşi aminti serile de Crăciun petrecute cu Judith şi Elizabeth, ba chiar şi cele din trecutul îndepărtat, pe cînd mama lui încă trăia.

Însă cel mai pregnant îşi amintea zilele de Crăciun din ultimii ani, pe care le petrecuse singur. Îşi impusese să respecte toate tradiţiile vechi. Şi tîrziu, după ce mătuşa Viv se dusese demult la culcare, stătea lîngă brad, cu un pahar de vin în mînă, întrebîndu-se ce s-a întîmplat cu viaţa lui şi de ce.

Ei bine, Crăciunul acesta va fi cu totul altceva. Acum toate acele podoabe aveau rost şi, pentru prima dată, va avea un brad destul de mare pentru a folosi întreaga colecţie, într-o casă frumoasă, aşa cum li se cuvenea.

Se apucă din nou de treabă, despachetînd fiecare obiect, reambalîndu-l cu grijă şi apoi punîndu-l în săculeţi din plastic. Imaginează-ţi First Street în seara de Crăciun, cu bradul din hol. Imaginează-ţi cum va fi la anul, cînd va fi acolo şi copilul.

Părea imposibil ca, dintr-o dată, viaţa să i se schimbe în mod atît de neaşteptat şi frumos. Ar fi putut muri atunci, în ocean, se gîndi.

Şi revăzu cu ochii minţii biserica, de Crăciun, pe cînd era copil. Văzu ieslea lîngă altar şi pe Lasher acolo, privindu-l, Lasher pe vremea cînd era doar omul de pe First Street, înalt, palid, aristocratic.

Se înfioră. *Ce caut aici? Ea e acolo, singură. Imposibil să nu i se fi arătat.*

Senzaţia era atît de apăsătoare încît simţea că-l otrăveşte. Începu să se grăbească. Şi cînd termină, în cele din urmă, strînse totul, aruncă gunoiul, luă cutia cu ornamente şi închise uşa podului pentru ultima dată.

Cînd ajunse la oficiul poştal de pe Eighteenth Street ploaia se domolise. Uitase ce înseamnă traficul intens, să te tîrăşti prin mulţime pe străzile înguste, mohorîte, fără un copac în jur. Chiar şi Castro, care îi plăcuse întotdeauna, i se părea acum, în aglomeraţia după-amiezii, întunecată şi deprimantă.

Aşteptă nerăbdător la poştă să trimită cutia, iritat de indiferenţa funcţionarei – care dovedea o lipsă de politeţe pe care n-o regăsise în Sud – apoi se îndreptă grăbit către magazinul său din Castro, luptînd cu vîntul tăios.

Nu l-ar minţi. Cu siguranţă, nu. Creatura îşi reluase jocul. Şi, totuşi, de ce îşi amintise de acel Crăciun îndepărtat? De ce revăzuse acea figură, zîmbindu-i peste iesle? La naiba, poate că totuşi nu însemna nimic.

Îl văzuse şi în noaptea aceea de neuitat, cînd ascultase pentru prima dată muzica lui Isaac Stern. Îl văzuse de sute de ori, plimbîndu-se pe First Street.

Însă nu putea suporta sentimentul acut de panică. Imediat ce ajunse la magazin încuie uşa în urma lui şi puse mîna pe telefon, formînd numărul lui Rowan.

Nu răspundea. În New Orleans era după-amiază şi vremea era rece şi acolo. Poate dormea. Lăsă telefonul să sune de cincisprezece ori, apoi închise.

Aruncă o privire în jur. Mai avea atîtea de făcut! Toată colecţia de instalaţii sanitare de care trebuia să scape şi vitraliile sprijinite de perete. De ce naiba nu le-au furat şi pe astea?

În cele din urmă hotărî să strîngă în cutii toate documentele din birou, necesare sau nu. N-avea timp să le mai sorteze. Îşi suflecă mînecile şi începu să îndese dosarele în cutii de carton.

Însă, oricît s-ar fi grăbit, ştia că-i va mai lua cel puţin o săptămînă pînă să plece din San Francisco.

Cînd se opri era deja opt, iar străzile erau încă ude după ploaie, aglomerate ca în orice seară de vineri. Vitrinele magazinelor îl întîmpinau vesele şi îi plăcea chiar şi muzica zgomotoasă care răzbătea din baruri. Da, uneori îi lipsise într-adevăr agitaţia oraşului, trebuia să recunoască. Îi lipsise comunitatea homosexualilor din Castro Street şi toleranţa pe care însăşi existenţa acesteia o dovedea.

Era prea obosit ca să se mai gîndească la asta şi, înfruntînd vîntul tăios, îşi croi drum spre locul unde parcase. O clipă nu-i veni să-şi creadă ochilor – cauciucurile din faţă dispăruseră, iar portbagajul era larg deschis.

– Nenorociţii, scrîşni el, coborînd de pe trotuar. Nici dacă ar fi făcut-o cineva special n-ar fi putut fi mai rău!

Dacă ar fi făcut-o special!

Cineva îl atinse pe umăr:

– *Eh bien*, Monsieur, încă un mic dezastru.

– Mie-mi spui, bombăni el, fără să ridice privirea, abia observînd accentul franţuzesc.

– Adevărat ghinion, Monsieur, aşa este. Poate că a plănuit cineva totul.

– Mda, aşa mă gîndeam şi eu, spuse Michael, tresărind.

– Mergeţi acasă, monsieur. Este nevoie de dumneavoastră.

– Hei!

Se întoarse, dar deja dispăruse. Apucă să-i vadă părul alb. De fapt, mulţimea aproape că-l înghiţise cu totul. Michael îi văzu doar creştetul îndepărtîndu-se încet şi sacoul de culoare închisă.

O luă la fugă după el.

– Hei! strigă din nou. Însă ajunsese deja la colţul străzii şi nu-l vedea nicăieri. O mulţime de pietoni traversa intersecţia. Şi

începuse iar ploaia. Autobuzul care tocmai ieşea din curbă lăsă în urmă o dîră de fum înecăcios.

Michael privi indiferent la pasageri şi, pe cînd se întorcea, îl văzu întîmplător, o fracţiune de secundă, o figură cunoscută care îl privea de pe unul dintre locurile din spate. Ochi negri, păr alb.

... cu cele mai simple şi mai vechi unelte pe care le ai, pentru că numai cu ajutorul lor poţi învinge, chiar dacă ţi se pare că nu ai nici o şansă...

– Julien!

... nu poţi avea încredere în simţurile tale, însă crezi în ceea ce ştii că este adevărat şi drept şi în faptul că deţii puterea, simpla putere umană...

„Aşa voi face, înţeleg..."

Brusc, o mişcare violentă îl trînti la pămînt. Simţi un braţ susţinîndu-l şi un bărbat foarte puternic trăgîndu-l în spate. Înainte să poată spune ceva sau să încerce să se opună, o maşină trecu în viteză pe lîngă ei, izbindu-se cu un zgomot asurzitor de stîlp. Cineva ţipă. Parbrizul maşinii păru să explodeze, iar cioburile zburară în toate direcţiile.

– La naiba! Nu-şi putea recăpăta echilibrul. Se împiedică, lovindu-se de cel care-l trăsese din drum. O mulţime de oameni se îndreptau în fugă spre maşină. Cineva se mişca înăuntru. Încă ploua cu sticlă pe trotuar.

– Eşti bine?

– Da, da, n-am nimic. E cineva blocat acolo.

Brusc, sirena poliţiei îi asurzi. Cineva striga poliţistului să cheme o ambulanţă.

– Aproape că te-a lovit, spuse necunoscutul care-l salvase – un negru înalt, puternic, îmbrăcat într-o haină de piele. N-ai văzut că maşina aia venea drept spre tine?

– Nu. Mi-ai salvat viaţa, ştii?

– Aiurea, doar te-am tras din mijlocul drumului. Asta-i tot. Nici măcar nu m-am gîndit la ce fac. Dădu din mînă şi plecă, uitîndu-se o clipă la maşina lovită şi la cei doi care încercau să elibereze femeia blocată, care ţipa. Mulţimea se îndesea, iar o poliţistă striga la toţi să se retragă.

Acum intersecţia era blocată de un autobuz şi mai apăruse o maşină de poliţie. Trotuarul era plin de ziare căzute din cutiile răsturnate, iar cioburile scînteiau în ploaie ca nişte diamante.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc! strigă Michael.

Însă bărbatul de culoare era deja departe, îi aruncă o privire şi îi făcu semn cu mîna, fără să se oprească.

Michael se sprijini de zidul unui bar, tremurînd. Oamenii îi împingeau pe curioşii opriţi să caşte ochii. Simţea că-l apasă ceva în piept, nu era durere, ci o încordare, bătaia pulsului, o amorţeală care îi cuprindea degetele mîinii stîngi.

Isuse, ce se întîmplase, de fapt? Nu putea sta acolo, trebuia să se întoarcă la hotel.

Încercă să meargă, încet, şi trecu pe lîngă poliţistă, care îl întrebă brusc dacă văzuse accidentul. Nu, din păcate nu-l văzuse. Uite un taxi. Trebuie să-l ia.

Trebuie să iasă pe Eighteenth, apoi să facă dreapta pe Castro.

– Trebuie să ajung la St. Francis, Union Square, spuse el.

– Totul e-n regulă?

– Á, da. Da.

Fără îndoială, Julien era cel care-i vorbise, pe Julien îl văzuse în autobuz! Dar ce naiba era cu maşina aia?

Ryan se dovedi de mare ajutor.

– Michael, te-am fi ajutat şi pînă acum. De aceea sîntem aici. Mîine dimineaţă voi trimite pe cineva să facă inventarul şi să împacheteze totul. Voi găsi un agent imobiliar şi vom discuta despre preţ cînd ajungi aici.

– Îmi pare rău că te deranjez, dar nu reușesc să iau legătura cu Rowan și simt că trebuie să mă întorc.

– Nici o problemă, sîntem aici ca să te ajutăm, cu orice ai avea nevoie. Ai rezervat bilet de avion? Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Rămîi unde ești, voi reveni eu cu un telefon.

După aceea se întinse în pat, fumînd ultima țigară Camel, cu ochii în tavan. Amorțeala care îi cuprinsese mîna stîngă dispăruse și acum se simțea mai bine. Nu era nici amețit, nici nu pățise nimic grav. Și nu-i păsa. Partea aceea nu era reală.

Reală era figura lui Julien la geamul autobuzului. Și momentul în care fusese stăpînit de acea viziune.

Absolut totul plănuit, astfel încît să-l aducă în colțul acela de stradă? Doar ca să-l zăpăcească și să-l deruteze, să rămînă nemișcat în mijlocul drumului, în calea mașinii care se îndrepta spre el? Așa cum ajunsese și în calea bărcii lui Rowan?

Oh, ce amintire copleșitoare. Închise ochii și îi revăzu, pe Deborah și pe Julien, le auzi vocile.

... deții puterea, simpla putere umană...

Așa este, o am. Cred în tine! Te lupți cu el și, din nou, ai ajuns la timp și m-ai atins exact în clipa dezastrului pe care îl plănuise atît de atent.

Trebuie să cred asta. Altfel voi înnebuni. *Mergeți acasă, monsieur. Este nevoie de dumneavoastră acolo.*

Stătea întins, cu ochii închiși, moțăind, cînd sună telefonul.

– Michael? Era Ryan.

– Da.

– Ascultă, am aranjat totul, te întorci cu un avion particular. E mult mai simplu așa. Este avionul hotelului Mark Harris și sînt încîntați să ne ajute. Am trimis pe cineva să te ia. Dacă ai nevoie de ajutor cu bagajele...

– Nu, spune-mi doar ora și voi fi gata.

Ce mirosea așa? Nu stinsese țigara?

– Să zicem peste o oră? Pot să te sune din hol. Şi, te rog, Michael, nu ezita să ne soliciţi oricînd, pentru orice, absolut orice.

– Da, mulţumesc, Ryan, ăă, apreciez mult ajutorul tău. Se uita la gaura din cearşaf, unde îi căzuse ţigara cînd adormise. Era prima dată cînd i se întîmpla aşa ceva! Iar camera se umpluse deja de fum. Mulţumesc, Ryan, mulţumesc pentru tot!

Închise, apoi fugi în baie şi umplu frapiera cu apă, aruncînd-o repede în pat. Apoi trase aşternutul ars şi turnă din nou apă în gaura neagră, fumegîndă din saltea. Inima îi bătea din nou nebuneşte. Se duse la fereastră şi, după mai multe încercări, îşi dădu seama că nu poate să o deschidă, aşa că se aşeză pe scaun, privind fumul care se subţia uşor.

După ce îşi strînse bagajele, o sună din nou pe Rowan. Tot nu răspundea. Era gata să renunţe, cînd îi auzi vocea adormită.

– Michael? Oh, dormeam, îmi pare rău, Michael.

– Ascultă-mă, draga mea. Sînt irlandez şi sînt foarte superstiţios, după cum bine ştii.

– Ce vrei să spui?

– Trec printr-o serie de ghinioane, foarte urîte. Fă o mică vrajă pentru mine, vrei, Rowan? Aruncă o lumină albă în jurul meu. Ai auzit vreodată de asta?

– Nu. Michael, ce se întîmplă?

– Sînt pe drum spre casă, Rowan. Acum imaginează-ţi, iubito, o lumină albă în jurul meu, protejîndu-mă de orice este rău pe lumea asta, pînă cînd ajung acolo. Înţelegi ce-ţi spun? Ryan s-a ocupat de toate. Plec într-o oră.

– Michael, ce se petrece?

Plîngea?

– Rowan, lumina albă, fă ce te-am rugat. Ai încredere în mine. Protejează-mă.

– O lumină albă, şopti ea. În jurul tău.

– Da. O lumină albă. Te iubesc, draga mea. Vin acasă.

PATRUZECI ŞI CINCI

– Oh, asta este cea mai aspră iarnă, spuse Beatrice. Ai auzit, au spus chiar că s-ar putea să ningă! Se ridică şi lăsă paharul de vin pe masă. Ei, bine, dragă, ai fost foarte înţelegătoare. Iar eu eram atît de îngrijorată! Acum, că am văzut că eşti bine, iar casa este atît de călduroasă şi veselă, pot pleca.

– Nu s-a întîmplat nimic, Bea, spuse Rowan, repetînd ce explicase deja. Sînt doar deprimată, pentru că Michael lipseşte de atîta timp.

– La ce oră trebuie să ajungă?

– Ryan spune că în noaptea asta. Trebuia să plece acum o oră, dar aeroportul din San Francisco este acoperit de ceaţă.

– Urăsc iarna! spuse ea.

Rowan nu se mai obosi să-i explice că aeroportul din San Francisco era adesea acoperit de ceaţă şi vara. O privi cum îşi pune pelerina de caşmir, trăgîndu-şi gluga peste frumosul păr încărunţit.

O conduse la uşă.

– Şi nu te mai ascunde aşa în carapace, ne sperii pe toţi. Sună-mă cînd eşti tristă, voi veni să te înveselesc.

– Eşti minunată, spuse Rowan.

– Nu vrem să te ştim singură şi speriată aici. Ar fi trebuit să vin şi pînă acum.

– Nu sînt speriată. Îmi place aici. Nu-ţi face griji. O să te sun mîine. De îndată ce se întoarce Michael, totul va fi în regulă. Vom împodobi bradul împreună. Trebuie să vii să-l vezi!

O privi coborînd treptele de marmură şi ieşind pe poartă. Apoi închise uşa.

Rămase locului un timp, cu capul plecat, lăsînd căldura să o cuprindă, apoi se întoarse în salon şi se uită la bradul verde, uriaş. Ajungea pînă la tavan. Nu mai văzuse niciodată un pom de Crăciun atît de perfect ca formă. Acoperea toată fereastra care dădea spre verandă. Sub el, pe podeaua lustruită, se împrăştiaseră ace mici. Arăta sălbatic, primitiv, ca şi cum ar fi intrat în casă o parte de pădure.

Se duse lîngă şemineu, îngenunche şi mai puse un buştean mic pe foc.

– De ce ai încercat să-i faci rău lui Michael? şopti ea, cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor.

– Nu am încercat asta.

– Mă minţi. Ai încercat şi cu Aaron?

– Fac doar ce-mi spui tu, Rowan. Vocea era, ca întotdeauna, blîndă, profundă. Nu vreau decît să îţi fac pe plac.

Se lăsă pe călcîie, cu braţele încrucişate, ochii mijiţi, astfel încît vedea flăcările ca prin ceaţă.

– Nu trebuie să bănuiască nimic, mă auzi? şopti ea.

– Te aud întotdeauna, Rowan.

– Trebuie să creadă că totul este exact ca înainte.

– Asta vreau şi eu, Rowan. Sîntem de acord. Nu vreau să mă urască, pentru că asta te-ar face nefericită. Voi face tot ce doreşti.

Însă nu putea continua la nesfîrşit şi, brusc, se simţi cuprinsă de panică, fără să mai poată face o mişcare. Nu putea încerca să-şi ascundă sentimentele. Nu se putea retrage în sanctuarul minţii ei, aşa cum o sfătuise Aaron. Stătea acolo, tremurînd, cu ochii la flăcări.

– Cum se va termina totul, Lasher? Nu știu cum să fac ce-mi ceri.

– Ba știi, Rowan.

– Îmi vor trebui ani de studiu. Nu pot nici măcar să încep, dacă nu te înțeleg mai bine.

– Dar știi totul despre mine, Rowan. Și vrei să mă amăgești. Mă iubești, dar nu mă iubești. M-ai atrage în capcana încarnării, dacă ai ști cum, doar ca să mă distrugi.

– Oare?

– Da. Mă doare să-ți simt teama și ura cînd știu ce fericire ne așteaptă pe amîndoi. Cînd pot vedea atît de departe.

– Ce-ai vrea? Corpul unui om încă în viață? Inconștient în urma unei traume, astfel încît să poți începe fuziunea fără ca mintea lui să se opună? Asta e crimă, Lasher.

Tăcere.

– Asta vrei? Să comit o crimă? Pentru că amîndoi știm că este o posibilitate.

Tăcere.

– Și nu voi comite nici o crimă pentru tine. Nu voi omorî o ființă vie ca să poți trăi tu.

Închise ochii. Îl putea auzi cum se grupează, simțea presiunea, auzea foșnetul draperiilor pe cînd trecea pe lîngă ele, îl simțea atingîndu-i obrajii și părul.

– Nu. Lasă-mă-n pace, îl rugă ea. Trebuie să-l aștept pe Michael.

– El nu o să te mai satisfacă acum, Rowan. Mă doare să te văd cum plîngi, dar spun adevărul.

– Doamne, cît te urăsc, șuieră ea. Își șterse lacrimile cu dosul mîinii. Prin ceața lacrimilor se uita la pomul verde.

– Dar nu mă urăști, Rowan, spuse el. Degetele îi mîngîiau părul, i-l dădeau peste cap, pînă pe ceafă.

– Lasă-mă singură acum, Lasher, îl rugă ea. Dacă mă iubeşti, lasă-mă singură.

Leiden. Ştia că visul se repetă şi voia să se trezească. Copilul avea nevoie de ea. Îl auzea plîngînd. Voia să iasă din vis. Dar se adunaseră toţi la ferestre, îngroziţi de ce i se întîmpla lui Jan van Abel, de mulţimea care îl sfîşia.

– Nu a rămas secret, spuse Lemle. Ignoranţii nu pot înţelege importanţa experimentului. Atunci cînd păstrezi secretul, nu faci decît să preiei toată răspunderea.

– Cu alte cuvinte, îi protejezi, spuse Larkin.

Arătă către corpul de pe masă. Cît de răbdător stătea acolo, cu ochii larg deschişi, cu organele interne tremurînd. Avea mîinile şi picioarele extrem de mici.

– Nu pot gîndi, cu plînsul ăsta de copil.

– Trebuie să vezi imaginea de ansamblu, ce este de cîştigat.

– Unde e Petyr? Petyr trebuie să fie înnebunit, după tot ce s-a întîmplat cu Jan van Abel.

– Talamasca va avea grijă de el. Te aşteptam ca să începem.

Imposibil. Se uita la omuleţul cu membre deformate şi organe minuscule. Numai capul era normal. Adică avea dimensiuni normale.

– O pătrime din dimensiunea corpului, mai exact.

Da, proporţia cunoscută, gîndi ea. Apoi, privindu-l, se îngrozi. Dar spărgeau geamurile. Mulţimea înfuriată se revărsa pe culoarele Universităţii din Leiden, iar Petyr venea în fugă spre ea.

– Nu, Rowan, nu face asta!

Se trezi speriată. Zgomot de paşi pe scări.

Sări din pat.

– Michael?

– Sînt aici, draga mea.

O umbră uriaşă în întuneric, apoi mirosul gerului şi braţele lui calde, cuprinzînd-o. Dur şi tandru, cu obrazul lipit de al ei.

– Oh, Michael, a durat o eternitate. De ce m-ai părăsit?

– Rowan, iubito...

– De ce? Plîngea acum. Nu-mi da drumul, Michael, te rog. Nu-mi da drumul.

O strînse la piept.

– Nu trebuia să pleci, Michael. Nu trebuia. Plîngea şi ştia că el nu înţelege ce spune şi că n-ar trebui să spună aşa ceva, iar în cele din urmă îl acoperi de sărutări, savurîndu-i pielea sărată şi aspră şi tandreţea stîngace a mîinilor.

– Spune-mi, ce te supără cu adevărat?

– Te iubesc. Şi cînd nu eşti aici e... e ca şi cum n-ai fi real.

Era pe jumătate trează cînd îl simţi coborînd uşor din pat. Nu voia să revină acel vis. Se întinsese lîngă Michael, cuibărindu-se la pieptul lui, iar acum, cînd nu mai era lîngă ea, îl privi pe furiş cum îşi trage blugii, apoi bluza strîmtă, cu mîneci lungi.

– Rămîi aici, şopti ea.

– Sună soneria, spuse el. Este surpriza mea. Nu, nu te ridica. Nu-i nimic deosebit, doar ceva ce am vrut să aduc din San Francisco. De ce nu mai dormi puţin?

Se aplecă să o sărute şi îl mîngîie pe păr. Îl trase în jos pînă cînd îi simţi mirosul pielii calde şi îl sărută pe frunte. Nu înţelegea de ce se simte atît de bine cînd îi atinge pielea catifelată, caldă, reală. Îl sărută apăsat pe gură.

Chiar înainte să se desprindă, visul reveni.

Nu vreau să mai văd piticul întins pe masă.

– Ce-i asta? Nu poate fi viu.

Lemle era deja în halat, cu masca pe faţă şi mănuşile trase, gata de operaţie. O scrută pe sub sprîncenele dese:

– Pregăteşte-te, am nevoie de tine. Luminile păreau doi ochi nemiloşi aţintiţi asupra mesei.

Fiinţa aceea cu organe minuscule şi ochi mari.

Lemle apucase ceva cu pensa. Iar corpul micuţ, deschis în incubatorul aburind de lîngă masă, era un fetus, adormit, respirînd greu. Aia era o inimă, nu? Monstrule, cum poţi face aşa ceva!

– Va trebui să te mişti repede, atîta timp cît ţesutul este în stare optimă...

– Este foarte greu să rezistăm, spuse femeia.

– Dar cine eşti? întrebă ea.

Rembrandt stătea lîngă fereastră, atît de obosit, la vîrsta lui, cu nasul coroiat, cu părul răvăşit. O privi adormit cînd îl întrebă ce părere are, apoi îi luă mîna şi i-o puse pe piept.

– Ştiu tabloul acela, spuse ea. Tînăra mireasă.

Se trezi. Ceasul bătuse ora două. Aşteptase în somn, crezînd că vor mai urma şi alte bătăi, poate zece, însemnînd că dormise pînă tîrziu; dar, două? Asta era prea tîrziu.

Auzi muzică de undeva, de departe. Acompaniament de clavecin şi o voce joasă cîntînd un colind trist, un vechi colind celtic despre un prunc în iesle. Mirosul bradului de Crăciun şi al focului arzînd. Plăcută căldura.

Stătea întinsă pe o parte, uitîndu-se la ferestre, la florile de gheaţă de pe geamuri. Foarte lent, percepu cum se formează o siluetă – un bărbat, stînd cu spatele la geam, cu braţele încrucişate.

Îşi mişi ochii, observînd cu atenţie procesul – figura întunecată, alcătuită din miliarde de celule, şi ochii verzi, strălucitori. Replica perfectă a blugilor şi tricoului. Detaliate ca într-o fotografie de Richard Avedon, în care fiecare fir de păr este distinct şi strălucitor. Îşi relaxă braţele şi se îndreptă spre ea. Cînd se aplecă, îi văzu porii pielii.

Aşadar este gelos? Îi atinse obrazul, fruntea, aşa cum îl atinsese pe Michael, şi simţi o pulsaţie, ca şi cum corpul ar fi fost real.

– Minte-l, spuse el calm, abia mişcîndu-şi buzele. Dacă-l iubeşti, minte-l.

Aproape că-i simţea respiraţia pe faţă. Apoi realiză că vede prin faţa lui.

– Nu, nu ceda, spuse ea. Mai rezistă.

Dar întreaga imagine începu să tremure; apoi se răsuci ca o hîrtie luată de vînt. Îi simţi panica.

Întinse mîna să-l apuce de încheietură, dar nu prinse nimic. Curentul fierbinte de aer pluti deasupra patului, umflînd draperiile pentru o clipă, iar vîntul rece de afară dădea naştere la flori albe pe geam.

– Sărută-mă, şopti ea, închizînd ochii. Simţi o atingere uşoară, ca a unei şuviţe de păr, pe faţă, apoi pe buze. Nu. Nu este de-ajuns. Sărută-mă. Lent, densitatea crescu, iar atingerea deveni mai palpabilă. Era obosit după materializare. Obosit şi înspăimîntat. Celulele lui şi celelalte celule aproape că reuşiseră fuziunea moleculară. Trebuie să fi rămas ceva, undeva, sau minusculele particule de materie se împrăştiaseră atît de fin încît penetraseră pereţii, aşa cum le penetrase el. Sărută-mă, îi ceru din nou. Îl simţi cum luptă. Abia acum reuşi să formeze buzele invizibile cu care să o sărute şi limba nevăzută, pe care i-o împinse în gură.

Minte-l.

– Normal. Doar vă iubesc pe amîndoi, nu-i aşa?

N-o auzi coborînd scările. Draperiile erau trase, iar holul era întunecos, tăcut şi cald. Focul era aprins în şemineul din salon. Iar singura sursă de lumină în afară de flăcări era bradul, strălucind din nenumărate luminiţe ce clipeau.

Rămase lîngă uşă, privindu-l cum se aşează pe scară, făcînd mici modificări, fluierînd încetişor, ca pentru el, ascultînd înregistrarea vechiului colind irlandez.

Atît de trist. O ducea cu gîndul la o pădure bătrînă, iarna. Iar fluieratul lui era un sunet atît de slab, aproape inconştient. Pe vremuri ştia şi ea colindul acela. Îşi amintea vag că îl ascultase cu Ellie, iar Ellie plînsese.

Se rezemă de uşă, mulţumindu-se să se uite la bradul uriaş, punctat de luminiţe, ca nişte stele, şi să-i simtă parfumul proaspăt, de pădure.

– Ah, iat-o, frumoasa mea somnoroasă, spuse el. Se uită la ea cu unul dintre acele zîmbete iubitoare şi protectoare care o făceau să-i sară în braţe. Însă acum nu se mişcă. Îl privi cum coboară scara cu gesturi rapide şi se apropie de ea. Prinţesa mea se simte mai bine acum? o întrebă.

– Oh, ce frumos e! exclamă ea. Iar colindul acela atît de trist!

Îl luă pe după mijloc şi îşi lăsă capul pe umărul lui, uitîndu-se la brad.

– E perfect.

– Da, dar partea drăguţă abia acum urmează, spuse el, sărutînd-o pe obraz şi trăgînd-o spre măsuţa de lîngă geam. Văzu acolo o cutie de carton deschisă, iar el îi făcu semn să se uite înăuntru.

– Sînt minunate! Alese un îngeraş, cu obrajii îmbujoraţi şi aripi poleite. Şi un Moş Crăciun micuţ, o păpuşică din porţelan îmbrăcată în catifea roşie. Sînt superbe! De unde au apărut? Ridică un măr auriu şi o steluţă în cinci colţuri.

– Le am de ani de zile. Le colecţionez de cînd eram mic. N-am ştiut niciodată că erau pentru bradul ăsta şi pentru camera asta, dar aşa este. Haide, alege-l pe primul. Te aşteptam. Am vrut să-l împodobim împreună.

– Îngerul, spuse ea. Îl ridică de agăţătoare şi îl aduse lîngă brad, admirîndu-l în lumina blîndă. Ţinea o harpă micuţă, poleită, şi chiar şi faţa lui mică era conştiincios pictată, cu o gură frumoasă, roşie şi ochi albaştri. Îl ridică cît putu de sus şi îl agăţă

de o ramură. Figurina tremură, cu agățătoarea aproape invizibilă în întuneric, apoi rămase agățată, de parcă imita zborul unei păsări colibri.

– Crezi că asta fac îngerii, se opresc în zbor, ca păsările colibri? întrebă ea în șoaptă.

– Da, probabil, răspunse el. Știi cum sînt îngerii. Probabil că se dau mari și pot face orice vor. O luă în brațe, sărutîndu-i părul.

– Cum am putut trăi aici fără tine? spuse ea. Se agăță de brațele lui, bucurîndu-se să simtă mușchii puternici, degetele care o țineau strîns.

Pentru o clipă, văzu numai frumusețea bradului și joaca încîntătoare a luminițelor în ramurile verzi. Iar urechile ei auzeau numai colindul trist. Momentul acela rămase suspendat, ca îngerul delicat. Nu mai exista nimic altceva, nici viitor, nici trecut.

– Sînt atît de bucuroasă că te-ai întors, șopti ea, închizînd ochii. A fost insuportabil fără tine. Nimic nu are sens fără tine. Nu vreau să mai fim despărțiți vreodată. O străbătu o senzație acută de durere – pe care o ascunse, întorcîndu-se să-și așeze capul la pieptul lui.

PATRUZECI ŞI ŞASE

23 decembrie. Ger cumplit în noaptea asta. Minunat, cînd toţi cei din familia Mayfair erau aşteptaţi pentru cocktail şi colinde. Se gîndea la toate maşinile care derapau pe străzile îngheţate. Dar era minunat să fie vremea asta geroasă de Crăciun. Se anunţase şi ninsoare.

– Un Crăciun alb, îţi poţi imagina? o întrebă. Privea afară, pe geam, îmbrăcînd un pulover şi haina de piele. S-ar putea să ningă noaptea asta.

– Ar fi minunat pentru petrecere, spuse ea, minunat pentru seara de Crăciun.

Se cuibărise în scaun, lîngă foc, cu un şal pe umeri, avea obrajii roşii şi radia, de parcă ar fi absorbit toată căldura focului.

Nu arătase niciodată atît de relaxată şi veselă.

– Copilul va fi încă un dar pentru noi, Michael.

– Da, un dar, spuse el, încă uitîndu-se pe geam. Ştii, chiar au zis că o să ningă. Şi o să-ţi mai spun ceva, Rowan. În anul în care am plecat, a fost un Crăciun alb.

Luă un fular din sertarul dulapului şi îl legă la gît. Apoi îşi puse mănuşile groase, din lînă.

– N-o să uit niciodată, continuă el. A fost prima dată cînd am văzut zăpadă. M-am plimbat pe-aici, chiar pe First Street, iar cînd am ajuns acasă am aflat că tata murise.

– Cum s-a întîmplat? Era foarte caldă, atentă, cu ochii puţin îngustaţi.

– Un incendiu la un depozit din Tchoupitoulas, spuse el. N-am aflat niciodată detaliile. Un tip a căzut, cred, iar tata s-a repezit să-l ajute, şi atunci acoperişul a început să se clatine. Au spus că s-a rostogolit ca un val, apoi s-a prăbuşit. A explodat toată clădirea. Trei pompieri au murit atunci, iar eu mă plimbam pur şi simplu, bucurîndu-mă de ninsoare. De aceea am plecat în California. Toţi cei din familia Curry se duseseră – toate mătuşile, toţi unchii. Toţi îngropaţi în cimitirul St. Joseph. Toţi îngropaţi de Lonigan and Sons. Toţi.

– Trebuie să fi fost înfiorător pentru tine.

Scutură din cap.

– Partea groaznică a fost că eram foarte bucuros că plecăm în California ştiind totuşi că n-am fi putut dacă el n-ar fi murit.

– Haide, vino, stai jos şi bea-ţi ciocolata, se răceşte. Bea şi Cecilia vor sosi imediat.

– Trebuie să plec. Sînt multe de cumpărat. Trebuie să ajung la magazin, să văd dacă au sosit cutiile. Şi trebuie să sun la firma de catering, să confirm... am uitat de ei.

– Nu este nevoie. S-a ocupat Ryan de asta. Zice că oricum faci prea multe singur. A spus că ar fi trimis un instalator să îmbrace ţevile.

– Îmi place să fac lucrurile astea, spuse el. Ţevile alea vor îngheţa oricum. Cred că e cea mai grea iarnă din ultimii o sută de ani.

– Ryan spune că ar trebui să te gîndeşti la el mai mult ca la un manager personal. A vorbit cu cei de la firma de catering să vină la şase. Aşa că, dacă vine cineva mai devreme...

– Foarte bine. Mă întorc pînă atunci. O să te sun mai tîrziu, de la magazin. Dacă vrei să cumpăr ceva pe drum...

– Hei, nu poţi pleca fără să mă săruţi!

– Sigur că nu! Se aplecă şi o acoperi cu sărutări, multe şi dese, făcînd-o să rîdă, apoi o sărută şi pe burtă: Pa, micuţule Chris, şopti el. Vine Crăciunul, micuţule.

Se opri la uşă să îşi tragă mănuşile, apoi îi mai trimise un sărut.

Aşezată comod pe scaun, cu picioarele strînse sub ea, părea desprinsă dintr-un tablou. Chiar şi buzele căpătaseră o culoare mai vie. Iar cînd zîmbi, îi văzu gropiţele din obraji.

Cînd ieşi, îl izbi frigul pătrunzător. Trecuseră ani de zile de cînd nu mai simţise un ger atît de aspru. Iar cerul era perfect senin, de un albastru strălucitor. Cu siguranţă aveau să piardă bananii, iar asta îl durea, însă frumoasele camelii şi azalee păreau să reziste. Grădinarii plantaseră iarbă de iarnă, iar pajiştea arăta impecabil, ca de catifea.

Se uită o clipă la mirtul plăpînd. I se părea sau auzea iar tobele de Mardi Gras?

Lăsă motorul pornit, să se încălzească, apoi porni, îndreptîndu-se direct spre pod. Îi va lua patruzeci şi cinci de minute să ajungă la Oak Haven, în cel mai bun caz, dacă va scoate un timp bun pe şoseaua care urmărea malul fluviului.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

– În ce au constat pactul şi promisiunea? întrebă ea.

Stătea în camera de la mansardă, foarte curată, cu pereţii ei albi şi ochiurile de geam din acoperiş. Nu mai rămăsese nici o urmă a prezenţei lui Julien. Toate cărţile vechi dispăruseră.

– Lucrurile alea nu mai sînt importante acum, răspunse el. Profeţia este pe cale să se împlinească, iar tu eşti poarta.

– Vreau să ştiu. Care a fost pactul?

– Acestea sînt cuvinte păstrate din generaţie în generaţie.

– Da, dar ce semnifică?

– A fost o convenţie între mine şi vrăjitoarea mea – că mă voi supune dorinţelor ei, dacă va naşte o fetiţă care să-i moştenească puterea şi capacitatea de a mă vedea şi a-mi vorbi. I-am promis bogăţie sau favoruri. I-am promis că voi privi în viitor, ca să ştie ce o aşteaptă. Că o voi feri de toate relele. Şi, în schimb, va naşte o fetiţă pe care să o pot iubi şi servi, aşa cum am făcut-o şi pentru ea, un copil care să mă iubească şi să mă vadă. Iar acel copil va fi mai puternic decît mama sa, pe măsură ce se apropie de capătul şirului, a treisprezecea.

– Da, cu timpul am ajuns să o văd şi pe ea.

– Nu de la bun început?

– Nu. În timp. Am văzut puterea acumulîndu-se, apropiindu-se de perfecţiune, am văzut-o crescînd datorită bărbaţilor puternici ai familiei. L-am văzut pe Julien mai puternic decît

sora lui, Katherine. L-am văzut pe Cortland. Am văzut calea către poartă. Şi acum, eşti aici.

– Cînd le-ai spus vrăjitoarelor despre cea de-a treisprezecea?

– Pe vremea lui Angélique. Dar trebuie să înţelegi că vedeam lucrurile foarte simplu. Abia puteam explica. Pentru mine, cuvintele erau ceva cu totul nou. Procesul gîndirii în timp, de asemenea. Şi astfel, profeţia a fost înconjurată de mister, nu intenţionat, ci din întîmplare. Şi, cu toate acestea, acum este pe cale să se împlinească.

– Le-ai promis *numai* serviciile tale, de-a lungul secolelor?

– Nu este de-ajuns? Nu înţelegi cît de mult înseamnă? Stai în casa creată de mine şi de serviciile mele. Visezi să construieşti spitale cu ajutorul bogăţiilor care au ajuns la tine prin intermediul meu. Tu singură i-ai spus lui Aaron că eu sînt creatorul vrăjitoarelor Mayfair. Era adevărat. Uită-te la familia asta, atît de mare. Toată bogaţia ei de la mine vine. Generozitatea mea a hrănit şi a îmbrăcat un lung şir de bărbaţi şi femei care nici măcar nu ştiu de existenţa mea. Este de ajuns să ştii *tu*.

– N-ai promis nimic altceva?

– Ce altceva aş putea oferi? Cînd voi avea trup, te voi sluji, ca şi acum. Voi fi iubitul şi confidentul tău, elevul tău. Nimeni nu-ţi poate sta în cale dacă mă ai lîngă tine.

– Salvate. Care este legătura? Vechea profeţie spune că, atunci cînd poarta se va deschide, vrăjitoarele vor fi salvate.

– Din nou, îmi citezi cuvinte vechi, fragmente.

– Da, dar tu îţi aminteşti totul. Întoarce-te la ideea asta, că vrăjitoarele vor fi salvate.

– Cele treisprezece vrăjitoare se vor bucura în momentul triumfului meu final. Pentru că, prin victoria lui Lasher, credinciosul lor servitor, suferinţele lui Suzanne şi ale lui Deborah vor fi răzbunate. Cînd Lasher va păşi pe poartă, Suzanne nu va fi murit în van. Nici Deborah.

– Acesta era sensul cuvîntului „salvate"?

– Acum ai întreaga explicaţie.

– Şi cum se va întîmpla? Îmi spui că vei şti atunci cînd voi şti şi eu, însă nu ştiu încă.

– Îşi aminteşti ce i-ai spus lui Aaron – că sînt viu, că celulele mele pot fuziona cu alte celule, că este posibil prin mutaţie.

– Da, însă ţi-e teamă. Ţi-e teamă să nu te trezeşti captiv într-o formă din care nu poţi scăpa. Îţi dai seama ce înseamnă să fii om, din carne şi oase? Îţi poţi pierde nemurirea. În procesul de transmutaţie poţi fi distrus chiar.

– Nu. Nu voi pierde nimic. Iar cînd voi prelua noua formă, îţi voi deschide şi ţie calea către o nouă formă. Ai ştiut dintotdeauna. Ai ştiut de cînd ai auzit prima dată legenda. Ştiai de ce sînt douăsprezece morminte şi o poartă.

– Spui că pot deveni şi eu nemuritoare.

– Da.

– Vezi asta?

– Asta am văzut mereu. Eşti perechea mea perfectă. Eşti cea mai puternică dintre vrăjitoare. Ai tăria lui Julien şi a lui Mary Beth. Ai frumuseţea lui Suzanne şi a lui Deborah. Toate sufletele celor morţi sînt în sufletul tău. Călătorind prin misterul celulelor, au ajuns la tine. Eşti strălucitoare ca Charlotte. Eşti mai frumoasă decît Marie Claudette sau Angélique. Focul care arde în tine este mai puternic decît al Margueritei sau al bietei mele Stella; iar viziunea ta este mai cuprinzătoare decît a minunatei Antha sau a lui Deirdre. Tu eşti aleasa.

– Sufletele morţilor sînt încă aici, în casă?

– Sufletele morţilor nu mai sînt pe acest pămînt.

– Atunci ce a văzut Michael în camera asta?

– A văzut amintirile lăsate în urmă de ei. Amintirile astea s-au trezit la viaţă pentru el, cînd a atins anumite obiecte. Ca

şanţurile unui disc. Cînd le atinge acul, auzi vocea cîntînd. Deşi cîntăreţul nu este acolo.

– Dar de ce l-au năpădit cînd a atins păpuşile?

– Ţi-am mai spus, erau amintiri. Ca şi cum ai lua fotografia mamei tale şi ai ridica-o la lumină, în razele soarelui, ochii ei par plini de viaţă. Poţi crede că se poate comunica cumva cu un suflet mort, că, dincolo de această lume, se întinde eternitatea. Însă ochii mei nu văd această eternitate. Eu văd numai stelele.

– Au ajuns la sufletele morţilor prin intermediul păpuşilor.

– Ca atunci cînd te rogi. Şi cînd eşti copleşit de amintiri. Nimic mai mult. Sufletele morţilor nu sînt aici. Sufletul lui Suzanne a trecut pe lîngă mine, s-a înălţat. Sufletul lui Deborah a zburat ca şi cum ar fi avut aripi cînd corpul ei a căzut din turla bisericii. Păpuşile sînt doar amintiri, nimic mai mult. Dar, de ce nu înţelegi? Lucrurile astea nu mai au nici o importanţă acum. Păpuşile, smaraldul, sînt doar embleme. Sîntem gata să ieşim din acest tărîm al emblemelor, amintirilor şi profeţiilor. Ne îndreptăm către o nouă existenţă. Gîndeşte-te la un prag, dacă vrei. Odată ce l-am trecut, sîntem eliberaţi, lumea este a noastră.

– Iar transmutaţia poate fi repetată. Asta vrei să cred?

– Ştii asta, Rowan. Citesc peste umărul tău în cartea vieţii. Toate celulele vii se înmulţesc. În formă umană, voi putea şi eu asta. Iar celulele mele pot fi grefate pe ale tale, Rowan. Există posibilităţi la care nici nu îndrăznim să visăm încă.

– Iar eu voi deveni nemuritoare.

– Da. Perechea mea. Iubita mea. Nemuritoare, ca şi mine.

– Cînd se va întîmpla asta?

– O să aflu cînd vei şti tu. Iar tu vei afla foarte curînd.

– Chiar ai încredere în mine, nu-i aşa? Dar nu ştiu cum. Ţi-am mai spus.

– Dar visurile tale ce-ţi spun?

– Sînt coşmaruri. Sînt pline de imagini pe care nu le înţeleg. Nu ştiu de unde vine corpul întins pe masă. Nu ştiu ce caută Lemle acolo. Nu înţeleg ce vor de la mine şi nu vreau să-l văd pe Jan van Abel doborît din nou. Nu pricep nimic.

– Linişteşte-te, Rowan. Lasă-mă să te alin. Visurile îţi vorbesc. Dar, cu siguranţă, vei afla singură în cele din urmă. Adevărul va răsări din adîncurile minţii tale.

– Nu, nu te apropia de mine. Vorbeşte-mi. Nimic mai mult.

Tăcere.

– Tu eşti poarta, draga mea. Tînjesc după un trup. Nu mai pot îndura singurătatea. Nu vezi că momentul se apropie? Mama mea, frumoasa mea... Voi renaşte.

Închise ochii, simţindu-i buzele pe gît, simţindu-i degetele cum îi alunecă pe spate. Apoi mîna puternică, apucîndu-i sexul, degetele strecurîndu-se în ea, buzele lui sărutînd-o. Degetele jucîndu-se cu sînii ei, dureros, dar înfiorînd-o de plăcere.

– Lasă-mă să te cuprind în braţe, şopti el. Vor veni alţii. Le vei aparţine, iar eu te voi urmări de la distanţă, privindu-te, sorbindu-ţi cuvintele de pe buze, ca pe picături de apă care-mi sting setea. Lasă-mă să te îmbrăţişez acum. Dăruieşte-mi orele astea, frumoasa mea Rowan...

Se simţi ridicată pe sus; întunericul dansa în jurul ei, mîini puternice o răsuceau şi o mîngîiau pe tot corpul. Forţa gravitaţiei dispăruse; îl simţea tot mai puternic, mai cald.

Vîntul rece făcea geamurile să tremure. Casa imensă, goală, părea inundată de şoapte. Simţea că pluteşte. Se întoarse, sprijinindu-se de braţele nevăzute care o susţineau, simţind cum îi desparte picioarele. Da, fă-o.

– Cum ştii că se apropie clipa? şopti ea.

– Curînd, iubita mea.

– Nu pot.

– Ba da, vei putea, frumoasa mea. Ştii asta. Vei vedea...

PATRUZECI ŞI OPT

Se întuneca, iar vîntul se înteţise cînd coborî din maşină, însă casa arăta veselă şi primitoare, cu ferestrele inundate de o lumină galbenă, caldă.

Aaron îl aştepta lîngă uşă, încotoşmănit bine, cu fularul legat la gît.

– Uite, asta-i pentru tine, spuse Michael. Crăciun fericit, prietene. Îi întinse o sticlă ambalată în hîrtie verde. Mă tem că nu e cine ştie ce. Dar este cel mai bun coniac pe care l-am găsit.

– Foarte frumos din partea ta, îi spuse Aaron zîmbind. O să-l savurez. Fiecare picătură. Intră, nu sta în frig. Am şi eu ceva pentru tine. O să-ţi arăt mai tîrziu. Haide, intră.

Aerul cald era o plăcere. Iar în sufragerie trona un brad imens, superb împodobit cu ornamente aurii şi argintii, ceea ce-l surprinse pe Michael, pentru că nu ştia că cei din Talamasca sărbătoresc Crăciunul. Iar camera era încălzită de focul generos ce ardea în cămin.

– Este o sărbătoare veche, Michael, spuse Aaron, anticipînd întrebarea. Lăsă darul pe masă. Dinainte de Hristos. Solstiţiul de iarnă – momentul cînd toate forţele pămîntului sînt la apogeul puterii. Probabil de aceea a ales Fiul Domnului să se nască atunci.

– Da, sigur, chiar m-ar ajuta să pot crede în Fiul Domnului, spuse Michael. Sau în forţele pămîntului.

Se simţea bine acolo. Era o senzaţie de casă liniştită şi confortabilă de ţară, o încăpere simplă, cu şemineul mare, alimentat cu lemne, nu cărbuni.

Michael îşi scoase haina şi mănuşile şi i le dădu lui Aaron, apoi îşi întinse mîinile la foc, să se încălzească. Părea să nu mai fie nimeni în casă, doar din bucătărie se auzeau nişte zgomote stinse. Vîntul bătea cu furie în ferestre. Chiar împodobite cu flori de gheaţă, lăsau să se vadă peisajul verde de afară.

Tava cu cafea îi aştepta, deja pregătită, iar Aaron îi făcu semn lui Michael să se aşeze pe scaunul din stînga şemineului.

După ce se aşeză, simţi că se relaxează. Îi venea să strige. Respiră adînc, plimbîndu-şi privirea în jur, apoi, fără nici o introducere, începu:

– Se întîmplă, spuse cu voce tremurătoare. Nu-i venea să creadă că ajunsese aici, că vorbea aşa despre ea, dar continuă. Mă minte. E acolo cu ea, iar ea minte. Zi şi noapte, de cînd m-am întors.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, spuse Aaron serios, cald.

– Nici măcar nu m-a întrebat de ce m-am întors mai devreme de la San Francisco. Nici măcar o dată. Ca şi cum ar fi ştiut. Iar eu eram înnebunit cînd am sunat-o de la hotel. Ţi-am spus la telefon ce s-a întîmplat. Am crezut că fiinţa aia încearcă să mă omoare. Nici măcar nu m-a întrebat ce s-a întîmplat.

– Mai spune-mi o dată totul

– Doamne, Aaron, acum ştiu că erau Julien şi Deborah. Nu mai am nici o îndoială. Nu ştiu la ce se referă pactul sau promisiunea. Dar ştiu că Julien şi Deborah sînt de partea mea. L-am văzut pe Julien. L-am văzut privindu-mă din autobuz şi totul era atît de ciudat, parcă încerca să vorbească şi să se mişte şi nu putea.

Aaron rămase tăcut. Se sprijinea cu cotul pe braţul scaunului, cu bărbia în palmă. Părea îngrijorat, atent, îngîndurat.

– Continuă, îl îndemnă.

– Dar esențial este că imaginea asta a fost de-ajuns ca să-mi amintesc totul. Nu mai știu fiecare cuvînt pe care l-a spus. Dar mi-a rămas senzația aceea. Vor să intervin. Mi-au spus ceva despre „instrumentele omenești care mă slujesc". Am auzit din nou cuvintele acelea. Am auzit-o pe Deborah vorbindu-mi. Era Deborah. Doar că nu arăta ca în tablou, Aaron. O să-ți dau cea mai convingătoare dovadă.

– Da...

– Ce ți-a spus Llewellyn. Amintește-ți. A spus că l-a văzut pe Julien în vis, dar nu era același cu Julien pe cînd trăia. Îți amintești? În viziunea mea, Deborah era altfel. Și pe strada aia din San Francisco i-am simțit pe amîndoi, și erau așa cum îi țineam minte – înțelepți și buni, și știau atîtea, Aaron. Știau că Rowan este în pericol și că trebuie să fac ceva. Doamne, cînd mă gîndesc la figura lui Julien. Era atît de... imperativ, însă calm în același timp. Nu știu cum să-ți descriu. Era preocupat, însă atît de liniștit...

– Cred că știu ce vrei să spui.

– Du-te acasă, m-au îndemnat, du-te acasă. Este nevoie de tine acolo. Aaron, de ce nu s-a uitat în ochii mei pe stradă?

– Pot fi nenumărate motive. Totul se leagă. Dacă ei există undeva, le este greu să se întoarcă aici. Nu și pentru Lasher. Iar asta este esențial dacă vrem să înțelegem ce se întîmplă. Dar voi reveni. Continuă...

– Cred că bănuiești urmarea. Mă întorc, avion particular, limuzină, tot tacîmul, vărul Ryan s-a ocupat de toate, de parcă aș fi fost cine știe ce vedetă, iar ea nici măcar nu mă întreabă ce s-a întîmplat. Pentru că nu mai este ea însăși. O preocupă ceva. Zîmbește și se preface că se uită la mine, cu ochii ei mari și triști. Aaron, partea cea mai dureroasă este...

– Spune-mi, Michael.

– Mă iubeşte, Aaron. Parcă mă roagă fără cuvinte să nu o întreb nimic. Ştie că simt că mă înşeală. Simt asta cînd o ating! Iar ea ştie. Şi, în tăcere, mă imploră să nu spun nimic, să nu o oblig să mă mintă. E disperată, Aaron. Pot să jur că e chiar speriată.

– Da. Este prinsă. Mi-a vorbit despre asta. Se pare că au găsit o formă de a comunica după ce ai plecat tu. Poate chiar înainte.

– Ştiai? Şi de ce nu mi-ai spus?

– Michael, luptăm cu o creatură care ştie şi ce vorbim acum.

– Oh, Doamne!

– Nu există loc în care ne-am putea ascunde, spuse Aaron. Poate doar în sanctuarul minţii noastre. Rowan mi-a spus multe. Dar esenţial este că, acum, toată lupta este în mîinile ei.

– Aaron, trebuie să existe ceva ce putem face. Ştiam că se va întîmpla asta, ştiam că se va ajunge aici. Ştiai asta dinainte să mă fi văzut vreodată.

– Michael, asta-i şi ideea. Ea este singura care poate face ceva. Şi, iubind-o, fiind aproape de ea, foloseşti acele instrumente umane.

– Nu este de-ajuns! Nu putea suporta aşa ceva. Se ridică, plimbîndu-se agitat un timp, apoi se sprijini de şemineu, cu ochii la foc. Ar fi trebuit să mă suni, Aaron. Ar fi trebuit să-mi spui.

– Uite, descarcă-ţi furia pe mine, dacă te ajută, dar trebuie să înţelegi că mi-a interzis să iau legătura cu tine, m-a ameninţat. Unele dintre ameninţările ei erau îndulcite, sunau a avertisment – că prietenul ei invizibil vrea să mă omoare şi o va face în curînd – însă erau ameninţări în toată regula.

– Isuse, cînd s-a întîmplat asta?

– Nu contează. Mi-a spus să mă întorc în Anglia, cît încă mai pot.

– Ţi-a spus ea asta? Şi ce altceva?

– Am preferat să n-o ascult. Însă, sincer să fiu, nu ştiu ce pot face. Ştiu că voia să rămîi în California, pentru că simţea că acolo eşti în siguranţă. Dar, vezi tu, situaţia a devenit prea complicată, simpla interpretare a cuvintelor ei nu ajunge.

– Nu ştiu ce vrei să spui. Ce este o interpretare literală? Ce altă interpretare le poţi da? Nu înţeleg.

– Michael, vorbea în şarade. Nu era atît o discuţie, cît un tur de forţă. Din nou, trebuie să-ţi remintesc, dacă vrea, creatura asta poate fi aici cu noi, în această cameră. Nu există loc sigur în care să putem complota împotriva ei. Imaginează-ţi un meci de box în care adversarii îşi pot citi gîndurile. Imaginează-ţi un război, în care fiecare strategie posibilă este cunoscută telepatic de la bun început.

– Mai multe riscuri, mai incitant, dar nu imposibil.

– De acord cu tine, însă n-are nici un sens să-ţi spun tot ce mi-a zis Rowan. Este de-ajuns să te asigur că ea este cel mai puternic adversar pe care l-a avut vreodată fiinţa asta.

– Aaron, ai avertizat-o demult să nu permită creaturii ăsteia s-o îndepărteze de noi. Ai prevenit-o că va încerca să o despartă de cei pe care îi iubeşte.

– Aşa este. Şi sînt sigur că n-a uitat, Michael. Şi, crede-mă, de atunci i-am tot adus argumente. I-am explicat cît se poate de clar de ce nu trebuie să îngăduie mutaţia acestei creaturi. Însă decizia îi aparţine.

– Vrei să spui că nu putem decît să aşteptăm, s-o lăsăm să lupte singură?

– Spun că faci exact ce erai menit să faci. Iubeşte-o. Fii lîngă ea. Aminteşte-i, prin simpla ta prezenţă, de tot ce este natural şi bun. Aceasta este o luptă între natural şi nenatural, Michael. Indiferent din ce-ar fi făcută creatura aia, indiferent de unde vine – este o luptă între viaţa normală şi anomalie. Între evoluţie, de o parte,

şi intervenţie dezastruoasă, pe de alta. Ambele au misterele şi miracolele lor şi nimeni nu ştie asta mai bine decît Rowan.

Se ridică şi îşi puse mîna pe umărul lui Michael.

– Stai jos şi ascultă-mă, spuse el.

– Te-am tot ascultat, răspunse Michael furios. Însă făcu ce i se spusese. Se aşeză pe marginea scaunului, strîngîndu-şi pumnii, fără să se poată controla.

– Toată viaţa Rowan s-a confruntat cu această luptă între natural şi anormal. Rowan este o persoană conservatoare, în esenţă. Iar creaturile ca Lasher nu pot schimba natura fundamentală a cuiva. Pot numai să modifice tendinţe care deja există. Nimeni nu şi-a dorit acea minunată rochie de mireasă mai mult decît Rowan. Nimeni nu-şi doreşte o familie mai mult decît ea. Nimeni nu doreşte copilul pe care-l poartă mai mult decît ea.

– Nici măcar nu vorbeşte despre copil, Aaron. De cînd am venit acasă, n-a scos un cuvînt despre el. Am vrut să anunţ întreaga familie în seara asta, însă ea nu a fost de acord. Spune că nu este pregătită. Şi petrecerea asta este un chin pentru ea. A acceptat numai pentru Bea.

– Da, ştiu.

– Vorbesc tot timpul despre copil. O sărut şi îi povestesc despre Chris, numele pe care l-am ales, iar ea zîmbeşte, însă parcă n-ar fi Rowan. Aaron, dacă nu cîştigă lupta cu el, o voi pierde, şi pe ea şi pe copil. Numai la asta mă gîndesc. Nu ştiu nimic despre mutaţii, monştri, şi... şi fantome care vor să prindă viaţă.

– Du-te acasă şi stai cu ea. Fii aproape de ea. Asta ţi-au spus să faci.

– Şi să n-o întreb nimic? Asta-mi ceri?

– Dacă faci asta, o s-o obligi să te mintă. Sau, mai rău.

– Şi dacă ne întoarcem împreună acolo şi încercăm să discutăm cu ea, să o convingem să-i întoarcă spatele creaturii?

Aaron dădu din cap.

– Am discutat deja cu ea între patru ochi, Michael. De aceea m-am scuzat că nu pot veni în seara asta. N-aş face decît să provoc, prin simpla mea prezenţă. Dacă aş crede că foloseşte la ceva, aş veni. Aş risca orice, dacă aş putea fi de vreun ajutor. Însă nu pot.

– De ce eşti atît de sigur de asta, Aaron?

– Nu mai am nici un rol, Michael. Nu eu am avut viziuni, ci tu. Julien şi Deborah ţie ţi-au vorbit. Pe tine te iubeşte Rowan.

– Nu ştiu dacă voi putea rezista.

– Vei putea. Fă orice pentru asta. Şi rămîi lîngă ea. Fă-o să înţeleagă – prin orice mijloace – că pentru ea eşti acolo.

Michael încuviinţă din cap.

– Bine, spuse el. E ca şi cum m-ar înşela, ştii?

– Nu gîndi aşa. Nu te înfuria.

– Asta-mi spun şi eu tot timpul.

– Mai este ceva. Probabil nu va conta în cele din urmă. Dar vreau să-ţi spun asta. Dacă mi se întîmplă ceva, ei bine, trebuie să afli.

– Crezi că o să se întîmple ceva?

– Habar n-am, sincer. Însă ascultă-mă. De secole ne preocupă natura acestor entităţi fără trup. Nu există cultură pe lumea asta care să nu vorbească de existenţa lor. Însă nimeni nu ştie ce sînt cu adevărat. Biserica catolică îi consideră demoni. Au explicaţii teologice complicate pentru existenţa lor. Le consideră creaţii ale răului, pornite să distrugă. Acum, toate astea sînt uşor de combătut, dar catolicii ştiu multe despre puterile şi slăbiciunile acestor fiinţe. Însă mă abat de la subiect. Ideea este că noi, cei din Talamasca, am considerat întotdeauna că aceste creaturi sînt similare spiritelor morţilor care încă nu au părăsit pămîntul. Am crezut sau am considerat de la sine înţeles că sînt lipsite de trup, au inteligenţă şi sînt blocate undeva pe un tărîm aproape de cei vii.

– Iar Lasher ar putea fi o fantomă, asta vrei să spui?

– Da. Însă important este că Rowan pare să creadă că a descoperit ce sînt aceste ființe. Pretinde că Lasher posedă structură celulară și că toate componentele de bază ale vieții organice există în el.

– Atunci este doar o creatură bizară, nu?

– Nu știu. Însă m-am gîndit că poate așa-numitele spirite ale morților sînt făcute din aceleași componente. Poate că partea inteligentă din noi, atunci cînd părăsește trupul, ia o parte de viață cu ea. Poate că trecem printr-o metamorfoză, nu prin moarte fizică. Și toate cuvintele vechi – corp eteric, corp astral, spirit – sînt numai termeni care denumesc această structură celulară care rămîne atunci cînd trupul dispare.

– Toate astea mă depășesc, Aaron.

– Da, te-am îngropat în teorii. Cred că ce vreau să spun este... că poate și morții pot face aceleași lucruri ca și ființa asta. Sau, și mai important, chiar dacă Lasher are această structură, ar putea fi spiritul malefic al cuiva care a trăit cîndva.

– Asta-i o discuție pentru biblioteca ta din Londra, Aaron. Într-o bună zi, poate vom sta lîngă foc și vom mai vorbi despre asta. Acum trebuie să plec acasă, și am de gînd să nu mă mișc de lîngă ea. Voi face tot ce mi-ai spus, tot ce m-au sfătuit și ei. Pentru că e tot ce pot să fac pentru ea. Și pentru tine. Nu pot să cred că-i va permite ființei ăleia să facă rău cuiva. Dar, așa cum ai spus și tu, ceea ce am de făcut este simplu.

– Da, ai dreptate, spuse Aaron. Însă mă tot gîndesc la ce spuneau bătrînii. Despre salvare. Ce legendă ciudată!

– S-au înșelat. Ea este poarta. Am știut asta atunci cînd am văzut cavoul familiei.

Aaron oftă și scutură din cap. Era evident că nu era mulțumit, că ar mai fi vrut să discute. Dar ce mai conta acum? Rowan era singură cu ființa aceea, care o îndepărta de Michael, iar

Rowan ştia toate răspunsurile, nu? Creatura îi explica totul, iar Michael trebuia să ajungă acasă, lîngă ea.

Îl privi nerăbdător pe Aaron cum se ridică şi se duce să-i aducă haina şi mănuşile.

Michael aştepta lîngă uşă, uitîndu-se la bradul de Crăciun, cu luminiţele lui strălucitoare, chiar şi în plină zi.

– De ce a trebuit să înceapă totul atît de repede? şopti el. De ce acum, de ce în perioada asta din an? Însă ştia răspunsul. Tot ce se întîmpla avea cumva legătură. Toate aceste daruri serveau unui deznodămînt final, chiar şi neputinţa lui.

– Te rog să ai grijă, spuse Aaron.

– Da, mîine seară mă voi gîndi la tine. Ştii, pentru mine Crăciunul a fost întotdeauna un fel de An Nou. Nu ştiu de ce. Trebuie să fie sîngele irlandez.

– Sîngele catolic, spuse Aaron. Înţeleg.

– Dacă începi mîine seară sticla, ia o înghiţitură şi pentru mine.

– Sigur. Şi, Michael... dacă, indiferent de motiv, tu şi Rowan vreţi să veniţi aici, uşa vă este deschisă. Zi şi noapte. Gîndeşte-te la mine ca la un refugiu.

– Mulţumesc, Aaron.

– Mai e ceva. Dacă ai nevoie de mine, dacă vrei într-adevăr să vin şi crezi că ar trebui să fac asta, te voi asculta.

Michael era gata să protesteze, să spună că locul lui Aaron este aici, însă văzu că, brusc, îşi schimbase expresia, se înveselise. Îi arătă spre geam:

– Ninge, Michael, uită-te, e zăpadă adevărată. Nu-mi vine să cred. Nici în Londra nu ninge, dar ninge aici.

Deschise uşa şi ieşiră împreună pe verandă. Ninsoarea cădea cu fulgi mari, alunecînd cu incredibilă încetineală şi graţie prin aerul liniştit, către pămînt. Cădea pe crengile întunecate ale stejarilor, acoperindu-le cu un strat gros, alcătuind o cărare albă între şirurile de copaci, pînă departe.

Cădea pe cîmpul deja alb, iar cerul era strălucitor şi lipsit de culoare, părînd să se dizolve între fulgi.

– Ziua dinaintea Nopţii de Crăciun, Aaron, spuse Michael. Încercă să vadă întregul spectacol – această alee seculară, cu copaci bătrîni înălţîndu-şi ramurile noduroase între fulgii jucăuşi. Ce miracol, să ningă chiar acum! Oh, Doamne, totul ar fi fost atît de frumos dacă...

– Fie ca toate miracolele noastre să fie mărunte, Michael.

– Da, sînt cele mai bune, nu? Fii atent, nici măcar nu se topeşte cînd atinge pămîntul. Se aşază. O să avem un Crăciun alb, fără îndoială.

– O clipă! spuse Aaron. Era să uit. Cadoul tău de Crăciun e aici. Căută în buzunar şi scoase un pachetel mic, plat. Deschide-l. Ştiu că am îngheţat amîndoi, dar vreau să vezi.

Michael rupse ambalajul subţire, auriu, dezvelind o medalie veche, din argint, pe un lănţişor.

– Este Arhanghelul Mihail, spuse el, zîmbind. Aaron, este perfect. Mi-ai mişcat sufletul de irlandez superstiţios.

– Alungînd diavolul în iad, spuse Aaron. L-am găsit într-un magazin mic, tu erai plecat. M-am gîndit la tine. Ştiam că o să-ţi placă.

– Mulţumesc, prietene. Michael studie imaginea. Era aproape ştearsă, ca pe o monedă veche. Însă putea distinge arhanghelul înaripat alungînd cu tridentul diavolul ce zăcea în flăcări. Ridică lănţişorul, care era destul de lung încît să nu fie nevoie să-l desfacă, şi şi-l puse la gît, lăsîndu-l să alunece pe sub haine.

Îl privi o clipă pe Aaron, apoi îl îmbrăţişă strîns.

– Să fii atent, Michael. Sună-mă cît mai curînd.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Cimitirul era închis noaptea, dar asta nu conta. Nici întunericul, nici frigul. Poarta laterală putea fi deschisă cu uşurinţă, încuietoarea era stricată şi era foarte simplu să o împingă, apoi să o închidă în urma ei şi să meargă pe cărarea înzăpezită.

Îi era frig, însă nici asta n-avea nici o importanţă. Ninsoarea era atît de frumoasă. Voia să vadă mormîntul acoperit de nea.

– O să-l găseşti tu pentru mine, nu-i aşa? şopti ea. Era aproape întuneric, oaspeţii vor sosi curînd, n-avea prea mult timp.

– Ştii unde este, Rowan, spuse el cu vocea aceea blîndă.

Avea dreptate. Ştia. Stătea în faţa mormîntului, sub bătaia nemiloasă a vîntului care pătrundea prin cămaşa subţire. Erau douăsprezece pietre funerare frumos înşirate, iar deasupra, statuia porţii.

– Nu voi muri niciodată.

– Asta este promisiunea, Rowan, pactul dintre mine şi tine. Sîntem aproape de momentul începutului...

– Eu nu voi muri. Dar ce le-ai promis celorlalte? Le-ai promis ceva. Minţi.

Nu, iubita mea, nimeni nu mai contează acum, în afară de tine. Sînt moarte toate.

Oasele lor zac sub întunericul îngheţat. Şi corpul lui Deirdre, plin de substanţe chimice, rece în sicriul căptuşit cu satin. Rece şi mort.

– Mamă.

Nu te poate auzi, frumoasa mea, s-a stins. Dar noi sîntem aici.

– Cum pot fi eu poarta? Aşa a fost menit?

Dintotdeauna, draga mea, iar clipa este aproape. Vei mai petrece o noapte cu îngerul tău din carne şi oase, iar apoi vei fi a mea pentru totdeauna. Stelele se mişcă în ceruri. Alcătuiesc formaţiunea perfectă.

– Nu le văd. Nu văd decît ninsoarea.

Dar sînt acolo. Este acea parte a iernii cînd tot ce poate renaşte doarme adînc sub zăpadă.

Marmura era rece ca gheaţa. Îşi trecu degetele peste litere, Deirdre Mayfair. Nu putea ajunge la inscripţia de pe sculptură.

Vino, dragă, să ne întoarcem în casă, la căldură. Se apropie clipa. Vin toţi – copiii mei, marele clan Mayfair, toţi descendenţii mei – îmbogăţiţi sub aripa mea protectoare. Înapoi lîngă foc, iubita mea, însă mîine, mîine vom fi singuri în casă. Trebuie să-ţi alungi arhanghelul.

– Şi îmi vei arăta ce trebuie să fac?

– Ştii deja, draga mea. Ai ştiut întotdeauna, în vis, în inima ta.

O luă înapoi prin zăpadă, simţindu-şi picioarele ude, dar nu conta. Străzile erau pustii şi străluceau în amurgul cernit. Zăpada era atît de uşoară încît părea o iluzie. Vor sosi curînd.

Oare copilului îi era frig?

Lemle spusese:

– Sînt mii, milioane, azvîrliţi ca gunoaiele prin canale în toată lumea, şi toate acele creiere şi organe micuţe sînt pierdute.

Întuneric şi veneau toţi. Era esenţial să pretindă că totul este normal. Mergea cît putea de repede. Simţea că-i arde gîtul. Însă aerul rece o alina, răcorind-o, domolindu-i febra.

Iar casa aştepta, întunecoasă. Se întorsese la timp.

– Şi dacă nu pot să-l fac să plece mîine? şopti ea. Se opri la poartă, uitîndu-se la ferestrele pustii. Ca în acea primă noapte, cînd Carlotta spusese: Vino. *Alege.*

Trebuie să-l faci să plece. Mîine, înainte să se întunece, draga mea. Dacă nu, îl omor.

– Nu, să nu faci asta. Nici măcar să nu spui aşa ceva. M-ai auzit? Nu trebuie să păţească nimic. Ai auzit?

Stătea singură pe verandă, vorbind în vînt. Pretutindeni, ninsoare. Zăpadă în paradis, acoperind frunzele îngheţate ale bananierului, plutind printre tulpinile de bambus. Însă ce ar fi fost paradisul fără frumuseţea zăpezii?

– Ai înţeles? Nu îi vei face nici un rău. Sub nici o formă. Promite-mi. Trebuie să faci un pact cu mine. Nimic nu i se va întîmpla lui Michael.

Cum doreşti, draga mea. Şi eu îl iubesc. Însă mîine seară nu poate interveni între noi. Stelele formează configuraţia perfectă. Sînt martorele mele eterne, la fel de bătrîne ca şi mine, şi vor străluci deasupra mea cînd vine clipa. Clipa alegerii mele. Dacă vrei să-ţi salvezi muritorul de furia mea, să nu-l văd în ochi.

CINCIZECI

Se făcuse deja două dimineaţa şi încă nu plecaseră toţi. Nu mai văzuse niciodată atîţia oameni fericiţi, ignorînd complet ce se petrecea de fapt.

Însă ce anume se petrecea de fapt? Era doar o casă mare, răsunînd de rîsete şi cîntece, cu focuri arzînd, înconjurată de zăpada care acoperea copacii, tufişurile şi potecile cu un alb strălucitor. Şi de ce nu s-ar fi distrat de minune?

Cum mai rîdeau cînd se dezechilibrau pe dalele acoperite de zăpadă şi se loveau de ţurţuri. Înfofoliţi bine, copiii alergau şi se băteau cu bulgări, alunecînd pe stratul îngheţat care acoperea pajiştea.

Chiar şi mătuşa Viv fusese încîntată de zăpadă. Băuse prea mult sherry şi, în clipele acelea, îi amintea teribil de mama lui, deşi Bea şi Lily, care deveniseră cele mai bune prietene ale ei, nu păreau să observe.

Rowan se purtase perfect toată seara, cîntase cu ei colinde, pozase pentru fotografii lîngă brad.

Asta visase doar, feţe voioase, voci cîntînd vesel, oameni care ştiau să aprecieze acest moment – pahare ciocnite pentru încă un toast, sunetul melancolic al vechilor colinde.

– Atît de frumos să organizaţi totul aşa de curînd după nuntă...

– ... Împreună din nou, ca în vremurile bune...

– Crăciunul, aşa cum ar trebui să fie.

Admiraseră cu toţii podoabele lui şi, chiar dacă li se spusese să nu facă asta, îşi înghesuiseră cadourile sub brad.

Fuseseră clipe cînd nu mai putea suporta. Urcase la etaj şi se plimbase pe terasă, se oprise lîngă balustradă privind în jos, la luminile oraşului. Zăpadă pe acoperişuri, fulgi strecurîndu-se pe streşini şi pe hornuri, alunecînd atît de încet şi frumos, cît vedeai cu ochii.

Era tot ce-şi dorise vreodată, un Crăciun la fel de fastuos ca şi nunta, însă niciodată nu fusese atît de nefericit. De parcă fiinţa aia l-ar fi sugrumat. Ar fi vrut să lovească cu pumnii în zid. Era amărît, parcă ar fi jelit.

Şi, în liniştea prin care rătăcea, la etaj, departe de cei care petreceau, i se păru că îl simte. Cînd atingea uşile, i se părea că îl distinge în umbră.

– Eşti aici, Lasher. Ştiu că eşti aici.

Ceva se mişcă în întuneric, jucîndu-se cu el, alunecînd pe lîngă pereţi, fugind de el, apoi dispărînd, şi se trezi singur, în holul abia luminat.

Oricine l-ar fi văzut, ar fi crezut că e nebun. Rîse. Oare aşa păruse şi Daniel McIntyre, bătrînul beţiv rătăcitor? Sau ceilalţi soţi care ştiuseră secretul? Ori se refugiaseră în braţele amantelor – spre moarte sigură, se pare – ori se pierduseră neştiuţi. Cu el ce se va întîmpla?

Însă nu se terminase. Acesta era abia începutul, iar ea avea nevoie de timp. Trebuia să creadă că, în spatele rugăminţilor ei mute, dragostea pentru el aştepta să se dezvăluie din nou.

În cele din urmă, plecară cu toţii.

Refuzaseră cu tact şi ultimele invitaţii pentru cina de Crăciun, promiseseră să se mai întîlnească. Mătuşa Viv urma să cineze cu Bea în ajunul Craciunului, aşa că nu aveau de ce să-şi facă griji pentru ea. Puteau petrece Crăciunul numai ei, împreună.

Făcuseră schimb de fotografii, copiii adormiți fuseseră luați pe sus, se îmbrățișaseră încă o dată și, în sfîrșit, plecaseră.

Obosit și îngrijorat, nu se grăbise deloc. Nu mai era nevoie să se prefacă. Oare cît de greu era pentru ea?

Îi era groază să urce. Se plimbă prin toată casa, verificînd ferestrele, sistemul de alarmă, dînd drumul încet la apă, ca să nu înghețe țevile.

În cele din urmă, se întoarse în salon, în fața bradului.

Un timp rămase întins pe sofa, uitîndu-se la foc, vorbind în gînd cu Julien și Deborah, întrebîndu-i, cum o mai făcuse de o mie de ori, ce ar fi trebuit să facă?

În cele din urmă, urcă scările. Dormitorul era cufundat în liniște și întuneric. Se băgase toată sub pături, i se vedea doar părul pe pernă, și avea fața întoarsă.

De cîte ori nu încercase să-i surprindă privirea, însă nu reușise? Oare observase cineva că nu-și spuseseră o vorbă? Toți erau atît de convinși că sînt fericiți. Așa cum fusese și el.

Se duse la fereastră și trase draperia grea din damasc, ca să se mai uite o dată la ninsoare. Trecuse de mult de miezul nopții, era deja ajunul Crăciunului. Iar diseară, momentul magic în care să se gîndească la viața lui, la ce realizase, să viseze și să facă planuri pentru anul următor.

Rowan, nu se va termina așa. E doar o neînțelegere. Știa de la început, mult mai mult decît ceilalți...

Se întoarse și îi văzu mîna pe pernă, subțire și frumoasă, cu degetele ușor îndoite.

Se apropie ușor de ea. Voia să-i atingă mîna, să-i simtă căldura pe degete, să o țină, ca și cum ar fi salvat-o de la înec. Însă nu îndrăzni.

Inima îi bătea cu putere și simți din nou durerea aceea în piept cînd întoarse privirea. Și atunci îi văzu fața.

Avea ochii deschişi. Îl fixa, în întuneric. Iar buzele i se lăţiră încet într-un rînjet răutăcios.

Încremeni. Era palidă în lumina difuză de afară, cu figura împietrită, ca de marmură, zîmbetul îngheţat şi ochii sclipind, ca nişte bucăţele de sticlă. Simţi cum i se accelerează pulsul, iar durerea i se răspîndi în tot pieptul. Se uita în continuare la ea, incapabil să-şi mute privirea, iar apoi, fără să-şi dea seama de ce face, întinse mîna şi o prinse de încheietură.

Tresări din tot corpul, masca răutăcioasă dispăru total, iar ea se ridică brusc, speriată şi confuză.

– Ce este, Michael? Îşi mută privirea spre încheietură, iar el îi dădu drumul. Mă bucur că m-ai trezit, şopti ea. Privea în gol, iar buzele îi tremurau. Am avut un coşmar cumplit.

– Ce ai visat, Rowan?

Rămase nemişcată, apoi îşi frînse mîinile. Îşi aminti vag că o mai văzuse cîndva făcînd gestul ăsta disperat.

– Nu ştiu, şopti ea. Nu ştiu ce era. Un loc... cu secole în urmă, şi doctorii ăştia, adunaţi cu toţii. Şi corpul acela de pe masă era atît de mic. Vocea ei era încărcată de durere şi, dintr-o dată, ochii i se umplură de lacrimi.

– Rowan.

Ridică mîna. Pe cînd se aşeza lîngă ea, pe pat, îi acoperi buzele cu degetele.

– Nu spune nimic, Michael, te rog. Nici măcar un cuvînt.

Îşi scutură capul frenetic.

Uşurat şi îndurerat, o mîngîie uşor pe gît, încercînd să nu cedeze şi el nervos.

Ştii că te iubesc, ştii tot ce vreau să-ţi spun.

Cînd se mai potoli, îi luă mîinile şi i le strînse tare, închizînd ochii.

Ai încredere în mine, Michael.

– Bine, şopti el. Bine. Se dezbrăcă şi se băgă lîngă ea în pat, simţindu-i mirosul proaspăt, şi rămase nemişcat, cu ochii larg deschişi, gîndindu-se că nu ar avea odihnă simţind-o cum tremură lîngă el. Apoi, pe măsură ce trecea timpul, corpul ei se relaxă şi cînd văzu că a închis ochii, adormi.

Cînd se trezi, era după-amiază tîrziu. Era singur, iar în dormitor era sufocant de cald. Făcu un duş, se îmbrăcă şi coborî. Nu o găsea nicăieri. Beculeţele luminau bradul, însă casa era goală.

O căută pe rînd în toate camerele.

Ieşi din casă, în frig, şi rătăci prin grădina îngheţată, unde zăpada se transformase într-un strat strălucitor de gheaţă, peste poteci şi iarbă. Înapoi la stejar, căutînd-o, însă nici urmă de ea.

În cele din urmă, se îmbrăcă şi ieşi să se plimbe.

Cerul era albastru şi senin. Totul era minunat, alb, cum fusese cu ani în urmă, ultimul Crăciun pe care-l petrecuse aici.

Îl cuprinse panica.

Era ajunul şi nu pregătiseră nimic. Avea un cadou pentru ea, ascuns în cămară, o oglindă micuţă din argint pe care o găsise într-un magazin din San Francisco şi o ambalase cu grijă, înainte să plece, însă ce mai conta, cînd ea avea toate bijuteriile şi aurul şi bogăţiile pe care şi le-ar fi putut imagina? Iar el rămăsese singur, cu gîndurile lui.

Ajunul Crăciunului, iar orele înaintau cu greu.

Se duse la magazinul din Washington Avenue, înţesat de cumpărători, şi luă un curcan şi tot felul de alte mărunţişuri necesare, scotocindu-se în buzunare după bancnote, ca un beţiv ce căuta în zadar încă un ban pentru o sticlă de băutură pe care nu avea cu ce să o plătească. Oamenii în jur rîdeau şi pălăvrăgeau despre ninsoare. Crăciun alb în New Orleans. Se trezi holbîndu-se la ei ca la nişte animale stranii. Şi toate zgomotele

îl făceau să se simtă mărunt şi singur. Luă plasele grele într-o singură mînă şi porni spre casă.

Abia făcuse cîţiva paşi cînd văzu clădirea în care lucrase tatăl lui. Era total refăcută; abia dacă o mai recunoscu, doar că rămăsese în acelaşi loc şi avea încă poarta arcuită prin care ieşea în goană maşina de pompieri cînd era el copil. Stătuse împreună cu tatăl lui acolo, pe trotuar.

Probabil că părea beat, holbîndu-se la clădirea tăcută, toţi pompierii avînd probabil destulă minte încît să stea înăuntru, la adăpost. Cu ani în urmă, de Crăciun, tatăl lui murise luptînd cu flăcările.

Cînd se uită în sus spre cer, îşi dădu seama că se însera. Ajunul Crăciunului şi absolut totul era pe dos.

Nu-i răspunse nimeni la uşă. Doar bradul strălucea în salon. Îşi şterse picioarele pe preş şi traversă din nou holul lung, simţind că îl dor mîinile şi faţa din cauza frigului. Despachetă totul şi lăsă curcanul deoparte, gîndindu-se că va face totul ca la carte, iar la miezul nopţii masa va fi gata, exact la ora cînd, pe timpuri, se îngrămădeau cu toţii în biserică pentru slujba de la miezul nopţii.

Nu era Sfînta Împărtăşanie, însă era cina lor, împreună, de Crăciun, iar casa nu era bîntuită şi întunecată.

Mergi mai departe.

Ca un preot care-şi vînduse sufletul diavolului, îndreptîndu-se către altarul Domnului pentru a rosti liturghia.

Pregăti totul pe masă. Nu era prea devreme ca să înceapă. Scoase lumînările. Trebuia să găsească şi sfeşnicele. Şi, cu siguranţă, Rowan era undeva pe-aproape. Poate ieşise şi ea să se plimbe, iar acum venea acasă.

În bucătărie era întuneric. Ningea iar. Vru să aprindă lumina. De fapt, voia să vadă toată casa inundată de lumină. Însă nu se

mişcă. Rămase acolo, uitîndu-se în grădină la zăpada care se topea cînd atingea apa din piscină. Deja se formase o pojghiţă de gheaţă pe la margini. O văzu sclipind şi se gîndi cît de rece trebuie să fie apa.

Rece ca Pacificul, în acea dimineaţă de duminică cînd stătuse acolo, pustiit şi uşor speriat. Calea parcursă din momentul acela i se părea nesfîrşit de lungă. Parcă energia şi voinţa îl părăsiseră, iar camera rece îl ţinea prizonier, şi nu putea mişca un deget pentru a se simţi în siguranţă sau a se încălzi.

Trecuse mult timp. Se aşeză la masă, aprinse o ţigară şi privi cum coboară întunericul. Ninsoarea încetase şi totul era din nou acoperit de un strat alb, proaspăt.

Era timpul să facă ceva, să înceapă să pregătească cina. Ştia, dar nu se putea mişca. Mai fumă o ţigară, calmîndu-se la vederea punctului luminos şi, după ce o stinse, rămase locului, fără să facă un gest, aşa cum stătuse ore întregi pe Liberty Street, cuprins de panică, incapabil să gîndească sau să se mişte.

Nu ştia cît timp trecuse. Însă, la un moment dat, luminile piscinei se aprinseră, strălucind orbitor în bezna nopţii, transformînd piscina într-o bucată mare de sticlă albastră. Frunzişul întunecat căpătă viaţă, devenind martor. Iar pămîntul căpătă o strălucire fantomatică.

Nu era singur. Ştia asta şi îşi dădu seama că este de ajuns să întoarcă capul pentru a o vedea lîngă uşa cămării, cu braţele încrucişate, cu figura şi umerii profilîndu-se pe dulapurile din spate, respirînd uşor, abia auzit.

Niciodată nu fusese atît de îngrozit. Se ridică, îşi puse pachetul de ţigări în buzunar şi, cînd ridică ochii, deja dispăruse.

Porni în urma ei, traversînd grăbit sufrageria întunecoasă, ajunse din nou în hol şi atunci o văzu, în lumina bradului, lîngă uşa albă.

Văzu forma distinctă şi perfectă de gaură de cheie în jurul ei şi i se păru teribil de mică, iar pe măsură ce se apropia simţi cum îl şochează calmul ei. Cînd, în sfîrşit, ajunse destul de aproape pentru a-i vedea trăsăturile, îl cuprinse groaza.

Însă nu era figura aceea împietrită din noaptea trecută. Îl privea pur şi simplu, iar lumina bradului se reflecta în ochii ei.

– Tocmai voiam să pregătesc masa. Am cumpărat tot ce ne trebuie. Cît de nesigură îi era vocea. Cît de tristă. Încercă să-şi revină. Respiră adînc şi îşi băgă mîinile în buzunare. Pot să încep acum. E un curcan mic. În cîteva ore e gata, am totul. O să punem masa, setul de porţelan pe care încă nu l-am folosit. N-am mîncat niciodată la masa aia, împreună. E... noaptea de Ajun.

– Trebuie să pleci, spuse ea.

– Nu... nu înţeleg.

– Trebuie să pleci chiar acum.

– Rowan?

– Du-te, Michael. Trebuie să rămîn singură.

– Draga mea, nu înţeleg, ce vrei să spui?

– Ieşi, Michael. Vocea i se înăspri. Vreau să pleci.

– Este Ajunul Crăciunului, Rowan. Nu vreau să plec.

– Este casa mea, Michael, şi îţi cer să pleci.

O privi o clipă, îi văzu faţa schimbîndu-se, buzele tremurînd, ochii îngustîndu-se, o văzu plecînd uşor capul şi uitîndu-se la el pe sub sprîncene.

– Nu... nu are nici un sens ce spui, Rowan. Îţi dai seama ce-mi ceri?

Făcu cîţiva paşi spre el. Încercă să rămînă calm, să nu cedeze în faţa fricii. De fapt, teama lui se transforma în furie.

– Dispari, Michael. Pleacă din casa asta şi lasă-mă să fac ce trebuie să fac.

Brusc, mîna ei ţîşni şi, înainte să realizeze ce se întîmplă, simţi cum îl pălmuieşte.

Durerea îl arse. Furia lui crescu, mai intensă ca niciodată. O privea înmărmurit.

– Nu eşti tu însăţi, Rowan! Întinse mîna spre ea, iar ea încercă să-l mai lovească o dată. Simţi cum îl îmbrînceşte la perete. O privi, nevenindu-i să creadă. Se apropie de el, cu ochii scînteind.

– Pleacă, şuieră ea. N-auzi ce spun?

Uluit, o privi cum îşi înfige degetele în braţul lui. Îl împinse în stînga, către uşă. Puterea ei îl şoca, însă nu era forţă fizică, ci răutate pură; vechea mască a urii îi acoperea din nou trăsăturile.

– Ieşi chiar acum din casa asta, spuse ea dîndu-i drumul şi deschizîndu-i uşa.

– Cum poţi face aşa ceva? o întrebă. Rowan, răspunde-mi. Cum poţi?

Disperat, se repezi la ea, o prinse şi începu să o scuture. Capul ei alunecă o clipă într-o parte, apoi se întoarse, uitîndu-se la el fără o vorbă, provocîndu-l să continue.

– Nu mă ajuţi cu nimic dacă mori, Michael, şopti ea. Dacă mă iubeşti, pleacă acum. O să te chem înapoi. Trebuie să fac asta singură.

– Nu pot. Nu vreau.

Îi întoarse spatele şi porni pe hol, iar el o urmă.

– Rowan, n-am de gînd să plec, ai auzit? Nu-mi pasă ce se întîmplă cu mine, nu o să te părăsesc. Nu-mi poţi cere asta.

– Ştiam că aşa va fi, spuse ea încet, pe cînd o urma în biblioteca întunecoasă. Draperiile grele de catifea erau trase şi abia îi distingea silueta, înaintînd spre birou.

– Rowan, nu se mai poate aşa, trebuie să discutăm. Ne distruge, Rowan, ascultă-mă.

– Michael, frumosul meu înger, arhanghelul meu, spuse ea cu spatele spre el, abia îngînînd cuvintele. Mai bine mori decît să ai încredere în mine, nu?

– Rowan, o să-l înfrunt cu mîinile goale dacă trebuie. Se apropie de ea. De unde se aprindea lumina aici? Întinse mîna, încercînd să găsească veioza de lîngă scaun, apoi o văzu întorcîndu-se brusc, repezindu-se la el.

Văzu seringa pregătită.

– Nu, Rowan!

Acul îi străpunse brațul în aceeași clipă.

– Isuse, ce mi-ai făcut! Dar deja se prăbușea, ca și cum n-ar fi avut picioare, apoi veioza se izbi de podea lîngă el.

Încercă să-i pronunțe numele, dar nu mai putea să-și miște buzele.

– Dormi, dragul meu, spuse ea. Te iubesc. Te iubesc din tot sufletul.

Undeva, foarte departe, auzi telefonul sunînd. Vocea ei era atît de slabă, iar cuvintele... ce spunea? Vorbea cu Aaron. Da, Aaron...

Cînd îl ridicară, mormăia numele lui Aaron.

– Te duci la Aaron, Michael, șopti ea. O să aibă grijă de tine.

Nu fără tine, Rowan, încercă el să spună, dar se scufunda din nou, iar mașina deja pornise și auzi o voce de bărbat:

– Totul va fi bine, domnule Curry. Vă ducem la prietenul dumneavoastră. Întindeți-vă pe banchetă. Doctor Mayfair spune că veți fi bine.

Bine, bine, bine...

Ticăloșilor. Nu înțelegeți. E o vrăjitoare, și m-a otrăvit, așa cum a făcut și Charlotte cu Petyr, și v-a mințit.

CINCIZECI ŞI UNU

Numai bradul era luminat, iar casa dormea în întuneric. Frigul pîndea la uşă, dar nu putea să intre.

Stătea turceşte pe canapea, cu braţele încrucişate, uitîndu-se în oglinda din capătul celălalt al camerei, abia distingînd strălucirea stinsă a candelabrului.

Acele ceasului avansau încet către miezul nopţii.

Şi noaptea asta era atît de importantă pentru tine, Michael. Noaptea pe care ai vrut s-o petrecem doar noi doi. N-ai putea fi mai departe nici dacă ai fi la capătul lumii. Toate lucrurile simple şi frumoase sînt atît de departe, parcă ar fi Crăciunul acela cînd Lemle m-a purtat dintr-o cameră în alta, pînă în laboratorul lui secret. Dar ce legătură au cu tine ororile astea?

Toată viaţa ei, indiferent cît mai avea să trăiască, îşi va aminti expresia lui Michael cînd l-a pălmuit; îşi va aminti vocea lui cînd o implora; îşi va aminti privirea lui şocată cînd i-a înfipt acul în braţ.

De ce nu simţea nici o emoţie? Numai un gol interior. Avea picioarele goale, iar cămaşa de noapte atîrna pe ea şi simţea covorul cald sub tălpi. Se simţea dezgolită şi izolată, ca şi cum nimic cald sau alinător n-ar fi putut ajunge vreodată la ea.

Ceva se mişcă în mijlocul camerei. Ramurile bradului tremurară, iar clopoţeii de argint clincăniră stins. Îngerii micuţi dansau în aer, cu aripile deschise.

Întunericul devenea mai dens.

– Se apropie ora, iubita mea. Clipa alegerii.

– Ah, ai un suflet de poet, spuse ea, ascultînd ecoul îndepărtat al propriei voci în camera uriașă.

– Am învățat de la oameni ce este poezia, iubito. De la cei care, mii de ani, au iubit noaptea asta, dintre toate nopțile.

– Iar acum trebuie să-mi demonstrezi cunoștințele tale științifice, pentru că nu știu ce să fac.

– Chiar nu știi? Nu ai înțeles dintotdeauna?

Nu-i răspunse. Părea că filmul viselor pune stăpînire pe ea, imaginile formîndu-se, apoi dispărînd, pînă cînd frigul și singurătatea i se părură aproape de nesuportat.

Întunericul devenea tot mai intens. Căpăta formă și, în densitatea care se învolbura, i se păru că vede conturul unor oase umane. Păreau să danseze, unindu-se, apoi urmă carnea care le acoperi, ca lumina din brad care se revărsa asupra scheletului, apoi, brusc, văzu ochii verzi, strălucitori, fixînd-o.

– A sosit momentul Rowan, spuse el.

Privea uluită mișcarea buzelor. Îi văzu dinții strălucind. Își dădu seama că se ridicase și ajunsese foarte aproape de el, iar frumusețea lui o ului. O privi, iar ochii i se întunecară ușor.

– Aproape perfect, șopti ea.

Îi atinse fața, ușor, plimbîndu-și degetul pe piele și pipăindu-i maxilarul. Își lăsă mîna stîngă pe pieptul lui. Închise ochii, ascultînd bătăile inimii. Putea vedea organul sau era doar o replică? Închise ochii și îl văzu, cu artere și valve, pompînd sîngele spre membre.

– Nu trebuie decît să te supui. Îl privi, îi văzu zîmbetul. Încetează, îi spuse. Nu vezi, ai reușit!

– Oare? întrebă el, dar figura era perfectă, cu mușchii care se încordau, apoi se relaxau, ochii îngustîndu-se ca ai oricărui om care se concentrează. Crezi că ăsta e corp? E doar o imitație! O sculptură, o statuie. Nu e nimic, iar tu știi asta. Crezi că mă poți ademeni în carcasa asta de particule minuscule,

lipsite de viaţă, astfel încît să mă poţi comanda? Un robot? Ca să mă poţi distruge?

– Ce tot spui? Se dădu înapoi. Nu te pot ajuta. Nu ştiu ce vrei de la mine.

– Unde te duci, draga mea? o întrebă, ridicînd uşor din sprîncene. Crezi că poţi fugi de mine? Uită-te la ceas, frumoasa mea Rowan. Ştii ce vreau. Este noaptea de ajun, draga mea. Ora vrăjită, cînd s-a născut Isus pe această lume, cînd Cuvîntul s-a întrupat, iar eu mă voi naşte tot acum, frumoasa mea vrăjitoare, nu mai pot aştepta.

Se întinse şi o prinse, cu mîna stîngă de umăr iar dreapta pe burtă, şi simţi cum o cuprinde un val de căldură şi i se face rău.

– Pleacă de lîngă mine, şopti ea. Nu pot. Încercă să-şi adune furia şi voinţa, să înfrunte privirea fiinţei din faţa ei. Nu mă poţi determina să fac ceea ce nu vreau! Şi nu poţi face nimic fără mine.

– Ştii ce vreau, ce am vrut întotdeauna. Nu mai vreau carapace şi iluzii, Rowan. Trupul viu din tine. Ce alt trup este pregătit pentru mine, gata să-şi adapteze milioanele de celule minuscule, ce alt organism a mai crescut de sute de ori în primele săptămîni de cînd a fost creat, iar acum este gata să se dezvolte, cînd va fuziona cu celulele mele!

– Pleacă! Nu te apropia de copilul meu! Eşti nebun! Să nu te atingi de copilul meu! Să nu te atingi de mine! Tremura, de parcă furia o copleşise, revărsîndu-se; o simţea fierbîndu-i în vene. Avea picioarele ude şi aluneca, încercînd să se îndepărteze, concentrîndu-se asupra furiei, luptînd să o îndrepte împotriva lui.

– Ai crezut că poţi să mă amăgeşti, Rowan? o întrebă cu aceeaşi voce calmă, tandră, păstrîndu-şi chipul frumos. Cu micul spectacol jucat pentru Aaron şi Michael? Ai crezut că nu pot vedea în adîncul sufletului tău? Eu te-am alcătuit. Ţi-am ales genele. Ţi-am ales părinţii, strămoşii, te-am creat, Rowan. Îţi cunosc puterile ca nimeni altul. Şi ai ştiut întotdeauna ce vreau de la tine. Ai ştiut cînd ai citit cronica. Ai văzut fetusul lui Lemle

dormitînd în pătuțul de eprubete și substanțe. Știai! Ai știut cînd ai fugit din laborator ce puteau face inteligența și curajul tău, chiar și fără mine, fără să știi că te aștept, că te iubesc, că îți ofer darul perfect. Pe mine, Rowan. Mă vei ajuta sau copilul acela va muri cînd intru în corpul lui! Și nu vei permite asta niciodată.

– Doamne. Ajută-mă, Doamne! șopti ea, plimbîndu-și mîinile pe burtă, ca și cum ar fi încercat să se apere de o lovitură, cu ochii ațintiți asupra lui. *Mori, nenorocitule, mori!*

Acele ceasului scoaseră un zgomot surd cînd se mișcară, iar acum se suprapuseră. Se auzi prima bătaie.

– S-a născut Hristos, Rowan, strigă el, cu vocea tunătoare, iar imaginea i se dizolvă într-un nor de întuneric, acoperind ceasul, ridicîndu-se către tavan, transformîndu-se în vîrtej. Începu să țipe și dădu înapoi, pînă ajunse cu spatele la perete.

– O, Doamne, nu! Urla, cuprinsă de panică. Se întoarse și o luă la fugă în hol. Încercă să deschidă ușa. Ajutor, Michael, Aaron!

Trebuia să o audă cineva! I se părea că țipă asurzitor.

Însă zgomotul făcut de el deveni mai puternic. Îi simți mîinile invizibile pe umeri. Era trasă în față, lipită de ușă, mîinile îi alunecară pe clanță și căzu în genunchi, sfîșiată de durere. Întunericul creștea în jurul ei, căldura era tot mai intensă.

– Nu, nu copilul meu, te voi distruge dîndu-mi ultima răsuflare, te voi distruge! Mai făcu o încercare disperată, înfruntînd întunericul, scuipîndu-l cu ură, dorindu-i să moară, dar brațele lui o cuprinseră și o aruncară la podea.

Simți lemnul în ceafă, apoi capul i se izbi de pămînt, pe cînd îi trăgea picioarele. Se uita în sus, luptînd să se ridice, izbind întunericul care fierbea în jurul ei.

– Te blestem, să arzi în iad, Lasher, să mori. Să mori ca bătrîna aia! Mori! țipă ea.

– Da, Rowan, copilul tău și al lui Michael!

Vocea o înconjura ca întunericul şi căldura. Capul îi fu aruncat din nou pe spate, izbit de podea, iar braţele imobilizate.

– Eşti mama mea, iar Michael este tatăl meu! Este ora magică, Rowan. Bate ceasul. Voi avea un trup. Mă voi naşte.

Întunericul se zbătu din nou, se strînse vîrtej şi o pătrunse, violînd-o, sfîşiind-o. Era ca un pumn uriaş în pîntecul ei, iar corpul îi fu cuprins de convulsii de durere.

Căldura era de nesuportat. Durerea reveni, un şoc după altul, şi simţea sîngele cum ţîşneşte, împreună cu apa, inundînd podeaua.

– L-ai omorît, mi-ai omorît copilul, blestemat să fii! Ajută-mă, Doamne! Ia-l înapoi în iad! Izbi cu pumnii în perete, încercînd să se ridice pe podeaua alunecoasă. Iar căldura o sufoca, îi tăia respiraţia.

Ardea casa. Sigur ardea. Ardea şi ea. Căldura pulsa în corpul ei şi i se păru că vede flăcări înălţîndu-se, dar era numai o explozie roşie de lumină. Reuşi să se sprijine în mîini şi genunchi şi ştiu că trupul ei este golit, copilul dispăruse, iar acum mai lupta doar ca să se salveze, încercînd încă o dată, înnebunită de durerea insuportabilă, să ajungă la clanţa uşii.

– Michael, Michael, ajută-mă! Oh, Doamne, am încercat să-l înşel, am încercat să-l omor. Michael, e în copilul nostru! O cuprinse un nou val de durere şi simţi sîngele curgînd.

Se prăbuşi, suspinînd, ameţită, incapabilă să-şi controleze mîinile sau picioarele, cînd auzi un scîncet puternic. Plîngea un copil. Acelaşi sunet îngrozitor pe care-l visase de atîtea ori. Ţipătul unui copil. Se strădui să-şi acopere urechile, nemaiputînd să îndure, dorind doar să-i pună capăt, simţind că se sufocă de cald.

– Lasă-mă să mor, se rugă. Lasă focul să mă ardă. Ia-mă în iad. Lasă-mă să mor.

Rowan, ajută-mă. Ajută-mă sau mor. Rowan, nu poţi să-mi întorci spatele.

Îşi acoperi urechile, dar nu putu opri glasul telepatic izvorît din copil. Mîinile ei alunecau în sînge şi căzu pe locul ud şi lipicios, se rostogoli pe spate, simţi încă o dată căldura, ţipătul copilului, tot mai grav, ca şi cum ar fi intrat în agonie.

Rowan, ajută-mă, sînt copilul tău! Copilul lui Michael, Rowan. Am nevoie de tine.

Ştia ce avea să vadă înainte să se uite. Printre lacrimi, văzu piticul, monstrul. *Nu din corpul meu, nu născut de mine! N-am...*

Stătea întins pe spate, capul său de adult întorcîndu-se dintr-o parte în alta, ţipînd, braţele subţirele lungindu-se sub ochii ei, degetele micuţe crescînd, picioarele începînd să se întindă, să lovească, aşa cum dă un bebeluş din picioare, sîngele şiroindu-i pe obrajii graşuţi, din părul negru. Şi toate acele organe minuscule, ca nişte muguri. Milioane de celule înmulţindu-se, fuzionînd, ca o explozie nucleară în interiorul unui corp, al acestui mutant, acest copil născut de ea.

Rowan, sînt viu, nu mă lăsa să mor. Nu mă lăsa să mor, Rowan! De tine depinde viaţa mea. Ajută-mă.

Se luptă să ajungă lîngă el, cu corpul încă fulgerat de durere, întinse mîna să atingă picioruşul alunecos, care lovea aerul şi, cînd atinse carnea aceea moale, de copil, totul se întunecă şi văzu în spatele pleoapelor închise partiţia celulelor, văzu organele evoluînd, miracolul celulelor care se unesc, formînd corpusculi şi ţesut subcutanat, ţesut osos, fibrele plămînilor, ale ficatului şi stomacului, fuziunea cu alte celule, cele două tipuri de ADN unindu-se, lanţurile de cromozomi înotînd pe măsură ce se formau nuclee, totul călăuzit de ea, de cunoştinţele ei, ca un dirijor un concert, notă după notă, crescendo după crescendo.

Carnea lui tremura sub degetele ei, vie, respirînd din toţi porii. Ţipetele îşi schimbară tonul, însoţind-o şi cînd îşi pierdu cunoştinţa şi cînd îşi reveni, întinzînd mîna în întuneric şi găsindu-i fruntea, buclele, ochii clipind sub palma ei, gura pe jumătate deschisă, încă suspinînd, ajungînd la piept, la inimă, la braţele

lungi, puternice, da crescuse deja destul de mult încît să-şi lase capul pe pieptul lui, îi simţi penisul şi, da, coapsele, se sprijini de el, pipăindu-l cu ambele mîini, simţindu-i pieptul cum se ridică şi coboară în timpul respiraţiei, inima bătînd cu putere, părul pubian crescînd şi totul se întunecă din nou, un văl strălucind în întuneric, plin de mister şi incertitudine, şi se pierdu din nou în tăcere.

Auzi o voce vorbindu-i, tandru şi apropiat.

– Opreşte-ţi hemoragia.

Nu-i putea răspunde.

– Sîngerezi. Opreşte-ţi hemoragia.

– Nu mai vreau să trăiesc, spuse ea. Sigur ardea casa. Hai, bătrîno, cu lampa ta. Trage draperiile.

Lemle spunea:

– N-am afirmat niciodată că n-ar fi posibil. Problema este că, odată ce se întrevede progresul, devine inevitabil. Milioane de celule. Embrionul este cheia nemuririi.

– Încă poţi să-l omori, spuse Petyr. Se aplecase lîngă ea, privind-o.

– Sînt doar fragmente de imaginaţie, de conştiinţă.

– Mor?

– Nu. Îl auzi rîzînd. Mă auzi? Rîd, Rowan. Acum pot să rîd.

Du-mă în iad, acum. Lasă-mă să mor.

– Nu, draga mea, frumoasa mea, opreşte-ţi hemoragia.

O trezi lumina soarelui. Zăcea pe jos, pe covorul moale, şi primul lucru care îi trecu prin minte a fost că nu arsese casa. Căldura îngrozitoare nu o mistuise. Cumva, fusese salvată.

O clipă nu înţelese ce vedea.

Era un bărbat lîngă ea, privind-o, şi avea pielea catifelată, inconfundabilă, a unui bebeluş – pe faţa unui bărbat, dar semăna cu ea. Nu mai văzuse niciodată pe cineva care să-i semene atît. Dar existau şi nişte mici diferenţe. Ochii lui erau mari şi albaştri, tiviţi cu gene negre, şi avea părul negru, ca al lui Michael. Era

părul lui Michael. Şi ochii lui. Însă era zvelt, ca ea. Pieptul lui neted, fără păr, era la fel de îngust cum fusese al ei în copilărie, cu două sfîrcuri roz, iar braţele erau şi ele subţiri, deşi cu muşchii fin conturaţi, iar degetele delicate cu care îşi mîngîie gînditor buzele erau lungi ca ale ei.

Însă era mai mare decît ea, mare cît un bărbat. Şi era acoperit de mucus şi sînge uscat, ca o hartă de un roşu rubiniu.

Simţi că geme. Întregul corp i se mişcă şi, brusc, începu să ţipe. Din ce în ce mai lung, mai tare decît ţipase noaptea trecută, cu toată frica. Devenise un ţipăt, lăsînd în urmă tot ce văzuse, îngrozită.

Mîna lui îi acoperi gura, împingînd-o la pămînt. Nu se mai putea mişca. Strigătul înăbuşit o sufoca. Se simţi fulgerată de durere. Tăcu, nemişcată.

Se aplecă deasupra ei.

– Nu face asta, şopti. Vechea voce. Desigur, vocea lui, inflexiunea aceea de neconfundat.

Faţa lui părea total inocentă, întruchiparea mirării, cu obrajii perfecţi şi veseli, cu nasul mic şi ochii mari, albaştri, clipind spre ea. Închizîndu-se şi deschizîndu-se, ca ochii piticului de pe masă, din visul ei. Zîmbi:

– Am nevoie de tine, îi spuse el. Te iubesc. Şi sînt fiul tău.

După un timp, îşi retrase mîna.

Rowan se ridică. Cămaşa de noapte era plină de sînge coagulat. Peste tot mirosea a sînge. Ca în camera de urgenţă.

Se aşeză din nou pe covor, studiindu-l.

Sfîrcuri, da, perfect, penisul, perfect, deşi adevăratul test va fi erecţia. Părul, perfect, dar în interior?

Se apropie, uitîndu-se la umeri, privindu-i pieptul cum urcă şi coboară în timp ce respira, apoi uitîndu-se în ochii lui, fără să-i pese că întoarce privirea, studiind textura pielii, buzele.

Îi puse mîna pe piept şi ascultă. Un ritm puternic, constant.

Nu făcu nici un gest să o oprească atunci cînd îi cuprinse capul în mîini. Moale, cum este craniul unui copil, capabil să se

vindece după lovituri care ar omorî un adult de douăzeci şi cinci de ani. Doamne, dar cît va rămîne aşa?

Îi pipăi buza de jos, apoi îi deschise gura şi se uită la limbă. Se aşeză din nou, lăsîndu-şi mîinile să atîrne pe lîngă corp.

– Te doare? o întrebă. Vocea lui era foarte tandră. Îşi îngustă ochii şi, preţ de o clipă, figura lui deveni ceva mai matură, însă reveni rapid la expresia de mirare copilărească. Ai pierdut foarte mult sînge.

Un moment se mulţumi să-l privească.

Aştepta, uitîndu-se la ea.

– Nu, n-am nimic, murmură ea. Din nou, îl măsură cu privirea. Am nevoie de multe. Îmi trebuie un microscop. Trebuie să iau probe de sînge. Trebuie să văd cum s-au format ţesuturile. Doamne, de cîte am nevoie! Un laborator complet echipat. Şi vom pleca de-aici.

– Da, spuse el, dînd din cap. Primul lucru. Trebuie să plecăm.

– Poţi să stai în picioare?

– Nu ştiu.

– Ei bine, vom încerca. Se ridică în genunchi, apoi în picioare, sprijinindu-se de balustradă.

Îl luă de mînă.

– Haide, în picioare, nu te gîndi, fă-o pur şi simplu, pune-ţi corpul la treabă, musculatura e deja formată, asta te diferenţiază total de un nou-născut, ai scheletul şi musculatura unui bărbat.

– Bine, o să încerc, spuse el. Părea speriat dar, în acelaşi timp, încîntat. Cutremurîndu-se, reuşi să stea întîi în genunchi, cum făcuse ea, apoi se ridică, însă îşi pierdu echilibrul şi făcu o mulţime de paşi mici în spate, încercînd să rămînă în picioare.

– Aauuu! Merg! Merg!

Se repezi să-l prindă şi îşi petrecu braţul pe după talia lui, sprijinindu-l. Tăcu, privind-o, apoi ridică mîna şi o mîngîie pe obraz, nereuşind să-şi coordoneze gesturile, ca un beţiv, însă cu degete catifelate.

– Frumoasa mea Rowan. Uite, am lacrimi în ochi, lacrimi adevărate. Oh, Rowan.

Încercă să se țină singur pe picioare și se aplecă să o sărute. Îl prinse la timp și-l sprijini, simțindu-i buzele peste ale ei, fulgerată de același șoc senzual care o cutremura de fiecare dată cînd o atingea.

– Rowan, gemu el, strîngînd-o la piept, apoi alunecînd pînă cînd îl prinse din nou în brațe.

– Haide, nu avem prea mult timp. Trebuie să găsim un loc sigur, total străin...

– Da, draga mea, da... însă, înțelege, pentru mine totul este atît de nou și de frumos. Lasă-mă să te mai strîng în brațe, să te sărut...

– N-avem timp, spuse ea, însă buzele catifelate de copil o sărutau din nou și îi simți penisul împingîndu-se în ea. Se dădu în spate, trăgîndu-l după ea.

– Asta e, îi spuse, urmărindu-i pașii. Nu te gîndi. Uită-te la mine și mergi.

Pentru o clipă, se văzu în cadrul ușii și-i reveniră în minte toate discuțiile despre poartă și semnificația ei, toată suferința și frumusețea vieții ei îi trecură prin fața ochilor, toate luptele și jurămintele.

Dar acum totul se schimbase. Era doar o ușă pe care o văzuse cu un milion de ani în urmă, în copilărie, cînd deschisese primul volum științific. Și acum era deschisă, dincolo de ororile din laboratorul lui Lemle, de olandezii adunați în jurul mesei într-un Leiden mitic.

Îl călăuzi încet peste prag, pe scări în sus, mergînd încet, pas cu pas, lîngă el.

CINCIZECI ŞI DOI

Încerca să se trezească, dar de fiecare dată cădea din nou în patul moale, amorţit şi somnoros. Îl apuca disperarea, apoi uita.

În cele din urmă îl trezi senzaţia de greaţă. I se păru că a stat în baie o eternitate, sprijinit de uşă, vomitînd atît de violent încît simţea un junghi în coaste de fiecare dată cînd icnea. Nu mai rămăsese nimic, iar greaţa îl stăpînea fără speranţă de uşurare.

Camera dansa. În cele din urmă descuiaseră uşa şi îl ridicaseră. A vrut să le spună că îi pare rău că a încuiat-o, din reflex, şi încercase să o deschidă, dar nu putu să articuleze nici un cuvînt.

Miezul nopţii. Văzu ceasul de pe măsuţa de toaletă. Miezul nopţii de ajun. Încercase să înţeleagă ce înseamnă asta, dar îi era imposibil să se gîndească la altceva decît la fiinţa aceea, în Iesle, lîngă Altar. Şi se prăbuşea din nou, cu capul pe pernă.

Cînd deschise din nou ochii, doctorul îi vorbea, însă nu reuşea să-şi amintească ce-i spusese înainte.

– Domnule Curry, aveţi idee ce vi s-a injectat?

– Nu. Am crezut că vrea să mă omoare. Am crezut că o să mor. Simpla încercare de a-şi mişca buzele îl dobora. Dădu din cap, dar era şi mai rău. Încă vedea bezna nopţii în spatele geamurilor îngheţate.

– ... cel puţin încă opt ore, spuse doctorul.

– Dormi, Michael. Nu-ţi mai face griji acum. Dormi.

– În rest, totul este normal. Dacă cere ceva de băut, apă sau ceai. La cea mai mică schimbare...

Vrăjitoare trădătoare. Totul era distrus. Bărbatul care îi zîmbea din spatele Ieslei. Sigur că acela era momentul. Ştia că o pierduse pentru totdeauna. Liturghia se terminase. Mama lui plîngea, pentru că tatăl lui murise. Nimic nu va mai fi la fel.

– Dormi. Sîntem aici cu tine.

Am ratat. Nu l-am oprit. Am pierdut-o pentru totdeauna.

– De cînd sînt aici?

– De ieri dimineaţă.

Dimineaţa de Crăciun. Se uita pe geam, neîndrăznind să se mişte, de teamă să nu i se facă rău iarăşi.

– Nu mai ninge, nu-i aşa? Abia auzi răspunsul, că ninsoarea se oprise înainte de răsărit.

Se strădui să se ridice. Nu mai era aşa de rău ca înainte. Durere de cap, da, privirea uşor înceţoşată. Nu era mai rău decît o mahmureală.

– Staţi, domnule Curry. Vă rog. Daţi-mi voie să-l sun pe Aaron. Doctorul va dori să vă vadă.

– Da, foarte bine, dar vreau să mă îmbrac.

Avea toate hainele în dulap. Şi un set cu toate cele necesare în baie. Făcu un duş, luptînd din cînd în cînd cu ameţeala, se bărbieri neatent, în grabă, apoi ieşi din baie. Ar fi vrut să se arunce din nou în pat, dar spuse:

– Trebuie să mă întorc acolo, trebuie să aflu ce s-a întîmplat.

– Te implor, mai aşteaptă, spuse Aaron, încearcă să mănînci ceva, să vezi cum te simţi.

– Nu contează cum mă simt. Poţi să-mi dai o maşină? Dacă nu, fac autostopul.

Se uită pe geam. Încă mai era zăpadă. Probabil că şoselele erau periculoase. Acum trebuia să plece.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat atît.

– Ce-ai de gînd să faci? Habar n-ai ce vei găsi acolo. Noaptea trecută mi-a spus că, dacă ţin la tine, să mă asigur că nu te vei întoarce.

– Pe dracu! Nu contează ce-a spus. Mă duc.

– Atunci vin şi eu.

– Nu, stai aici. Este între noi. Fă-mi rost de o maşină. Plec acum.

Era o limuzină Lincoln mare şi grea, de oraş, nu tocmai pe gustul lui, deşi avea scaunele moi şi mergea foarte bine. Pînă să ajungă la autostradă, Aaron urmărise limuzina. Însă acum dispăruse, pentru că Michael accelerase, depăşind o maşină după alta.

Zăpada era murdară pe marginea drumului. Însă gheaţa se topise. Iar cerul senin şi albastru făcea totul să pară curat şi deschis. Durerea de cap nu-l lăsa deloc, iar la fiecare cincisprezece minute îl trecea ameţeala şi îi venea să vomite. Încercă să n-o bage în seamă şi acceleră.

Mergea cu peste o sută la oră cînd ajunse în New Orleans, trecînd pe lîngă cimitirul Metairie, pe lîngă case, pe lîngă spectacolul suprarealist al amfiteatrului Superdome, ca o farfurie zburătoare între zgîrie-nori şi turle de biserică.

Frînă prea brusc, derapînd, cînd întoarse pe St. Charles Avenue.

În cinci minute, ajunsese deja pe First Street, apoi maşina derapă din nou. Frînă şi se tîrî pe asfaltul alunecos pînă cînd văzu casa răsărind din întuneric ca o fortăreaţă sumbră.

Poarta era deschisă. Descuie uşa din faţă şi intră.

O clipă rămase înmărmurit. Podeaua era plină de sînge închegat, iar pe tocul uşii se vedea o amprentă însîngerată. Pereţii păreau acoperiţi de funingine, mai subţiată spre tavan.

Şi mirosul acela ciudat, ca mirosul camerei de bolnav în care murise Deirdre. Covorul era acoperit de pete de sînge, iar pe podea era împrăştiată o substanţă vîscoasă. Urme de paşi peste

tot. Bradul de Crăciun rămăsese în picioare, luminînd camera, martor orb şi mut care nu putea povesti nimic.

Simţea că-i explodează capul, dar asta era nimic în comparaţie cu durerea din piept şi cu bătăile nebuneşti ale inimii. Adrenalina îi inundase venele. Iar mîna dreaptă era strînsă pumn.

Se întoarse, ieşi din salon şi intră pe hol, îndreptîndu-se către sufragerie.

Fără un sunet, o siluetă păşi pe uşa înaltă, uitîndu-se la el.

Avea gesturi ciudate. Ceva nesigur, ca şi cum şi-ar fi revenit după un şoc şi, cum se îndrepta spre el, dinspre verandă, Michael se opri, studiind-o, încercînd să înţeleagă ce vedea.

Era un bărbat, îmbrăcat în haine prea largi, însă Michael nu mai văzuse niciodată un astfel de om. Era foarte înalt şi disproporţionat de slab. Pantalonii atîrnau pe el, probabil strînşi cu o curea în jurul taliei, şi purta un tricou de-al lui, vechi şi transpirat. Atîrna pe el ca pe un umeraş. Avea părul bogat, cîrlionţat şi negru, şi ochi mari, albaştri, dar altfel semăna cu Rowan. Arăta de parcă ar fi fost fratele ei geamăn! Avea pielea ei catifelată, numai că părea mult mai tînăr, pomeţii ei şi gura ei, dar cu buze mai pline, mai senzuale. Şi ochii, chiar dacă erau mari şi albaştri, erau ai ei, ca şi zîmbetul lui rece.

Mai făcu un pas către Michael şi Michael văzu că era nesigur pe picioare. Radia tot. Brusc, Michael realiză ce era, în ciuda raţiunii şi a experienţei, dar evident, deşi oribil, văzu că era un nou-născut, avea acea strălucire vioaie a unui bebeluş. Mîinile lui puternice erau fine, ca şi gîtul, iar faţa nu purta trăsături de caracter.

Totuşi, expresia lui nu era de copil. Era plină de uimire şi, se pare, dragoste şi batjocură.

Michael sări la el, luîndu-l prin surprindere. Îi simţi braţele subţiri, dar puternice şi rămase uluit şi îngrozit cînd îl auzi izbucnind într-un hohot de rîs aspru.

Lasher, viu înainte, viu din nou, întrupat din nou, învingător! Copilul tău, genele tale, carne din carnea ta şi a ei, te iubeşte, te-a înfrînt, s-a folosit de tine, mulţumesc, tatăl meu ales!

Orbit de furie, Michael încremeni, incapabil să facă o mişcare, cu mîinile încleştate pe braţele creaturii, care se lupta să se elibereze, reuşind brusc, cu un gest larg, ca de pasăre, parcă făcută din cauciuc şi oţel, aplecîndu-se şi lovind cu ciocul.

Michael urlă.

– Mi-ai omorît copilul! Rowan, i-ai dat copilul nostru! Un strigăt gutural şi îndurerat, cuvintele năvălindu-i în propriile urechi ca un zgomot. Rowan!

Creatura se îndepărtă de el, lovindu-se cu stîngăcie de perete, fluturîndu-şi braţele şi rîzînd. Întinse mîna şi îl izbi pe Michael în piept, aruncîndu-l peste masă.

– Sînt fiul tău, tată, fă un pas în spate. Uită-te la mine!

Michael se ridică cu greu.

– Să mă uit la tine? O să te omor!

Se repezi asupra creaturii, dar aceasta fugi spre cămară, arcuindu-şi spatele şi dînd din mîini, parcă pentru a-l enerva mai tare. Dansă, intrînd cu spatele pe uşa de la bucătărie. Picioarele i se clătinau, apoi se îndreptau, înţepenite, de parcă ar fi fost sperietoare. Începu din nou să rîdă, cuprins de o veselie nebună. Avea un rîs de nebun, ca şi ochii, plini de o încîntare inconştientă, nepăsătoare.

– Haide, Michael, nu vrei să-ţi cunoşti fiul! Nu mă poţi omorî! Sînt sînge din sîngele tău! Port genele tale, Michael. Sînt tu, sînt Rowan. Sînt fiul vostru.

Repezindu-se din nou la el, Michael îl prinse şi îl izbi de uşă. În partea din faţă a casei, alarma începu să urle, adîncind toată nebunia.

Creatura îşi flutură braţele lungi, privindu-l pe Michael, uluit să-i simtă mîinile strînse în jurul gîtului. Apoi îşi uni mîinile în pumn şi îl pocni pe Michael în maxilar.

Michael simţi că i se taie picioarele şi căzu, însă se rostogoli imediat într-o parte. Uşa se deschisese, alarma încă urla, iar creatura dansa, făcea piruete şi se îndrepta cu gesturi de o graţie oribilă spre piscină.

Cînd se repezi în urma lui, o văzu pe Rowan cu coada ochiului, coborînd în grabă scările. O auzi ţipînd:

– Michael, nu te apropia de el!

– Tu ai făcut asta, Rowan, i-ai dat copilul nostru! E copilul nostru! Se întoarse, cu mîna ridicată, însă nu putu s-o lovească. Rămase împietrit cu ochii aţintiţi la ea. Era imaginea vie a spaimei, palidă, cu buzele umede, tremurînd. Neajutorat, cutremurat, cu pieptul sfîşiat de durere, Michael se întoarse şi privi creatura.

Ţopăia în sus şi-n jos în zăpadă, lîngă piscină, cu capul înainte, cu mîinile pe genunchi, apoi arăta spre Michael. Vocea lui, clară şi distinctă, acoperi zgomotul alarmei:

– O să treci şi peste asta, cum spun muritorii, o să vezi lumina, cum spun muritorii! Ai creat o minune de copil, Michael. Michael, eu sînt capodopera ta. Te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Dragostea a fost definiţia ambiţiei mele, pentru mine sînt unul şi acelaşi lucru, vin în faţa ta plin de dragoste.

O luă spre uşă, cu Rowan pe urmele lui. Se duse direct către creatură, alunecînd pe zăpada îngheţată, dînd-o la o parte din calea lui cînd încercă să-l oprească. Rowan căzu la pămînt ca o frunză şi se simţi săgetat de o durere aprinsă. Se agăţase de medalionul cu arhanghelul Mihail şi rămăsese cu lănţişorul rupt în mînă. Plîngea, implorîndu-l să se oprească.

N-avea timp de ea. Se întoarse şi lovi creatura cu toată forţa pumnului. Acesta rîse mai tare, pe cînd sîngele îi ţîşnea din carnea lovită. Ţopăi şi se răsuci, alunecă pe gheaţă şi se împiedică de scaunele metalice, trîntindu-le.

– Aaa, vezi ce-ai făcut? Nici nu-ţi imaginezi ce senzaţie! Am trăit mereu pentru clipa asta extraordinară!

Se întoarse brusc, evitînd încă o lovitură, şi îi prinse pumnul, răsucindu-i-l la spate, cu sprîncenele ridicate, zîmbind, dinţii albi contrastînd cu limba rozalie. Totul pentru el era nou şi minunat, ca pentru un copil.

Michael îi mai dădu un pumn în piept, simţindu-i oasele cum trosnesc.

– Da, îţi place, atunci mori, nenorocitule! Îl scuipă, pregătindu-şi din nou pumnul stîng să-l lovească, deşi încă rămăsese agăţat de mîna lui dreaptă. Văzu sîngele ţîşnindu-i pe gură. Da, ai vrut să ai un corp, acum mori cu tot cu el!

– Îmi pierd răbdarea cu tine, urlă creatura uitîndu-se la picăturile de sînge de pe tricou. Oooh, ia uită-te ce-ai făcut, tată furios, părinte virtuos! Îl împinse pe Michael înainte, dezechilibrîndu-l, fără să-i elibereze încheietura.

– Îţi place? strigă Michael. Îţi place corpul tău care sîngerează, fiul meu, sînge din sîngele meu! Încercă să-şi elibereze mîna, dar nu reuşi. Îşi încleştă degetele mîinii stîngi pe gîtul fragil al creaturii, lovindu-l cu genunchiul în scrot. Oh, te-a făcut perfect, nu-i aşa, pînă la utimul detaliu!

O văzu din nou pe Rowan, căzînd peste balustradă, lovită de Lasher.

Creatura ţipa de durere, cu ochii daţi peste cap. Înainte ca Rowan să se ridice, sări în spate, ridicîndu-şi umerii ca pe nişte aripi, apoi plecă capul, strigînd:

– Mă înveţi, tată. Da, mă înveţi foarte bine! Cuvintele fură acoperite de un geamăt şi se năpusti spre Michael, lovindu-l cu capul în piept, doborîndu-l cu o lovitură care îl dezechilibră şi-l trimise direct în piscină.

Rowan ţipă asurzitor, mult mai tare şi mai ascuţit decît sirena alarmei.

Însă Michael se scufunda, tot mai adînc, suprafaţa albastră a apei strălucind undeva departe, deasupra lui. Apa rece ca

gheața îi taie respirația. Amorțise, incapabil să se mai miște, și simți cum atinge fundul apei.

Apoi, într-o convulsie disperată, porni spre suprafață, hainele apucîndu-l ca niște degete și trăgîndu-l înapoi. Scoțîndu-și capul din apă, în lumina orbitoare, simți o altă lovitură și se scufundă din nou, ridicîndu-se pentru a se trezi băgat cu capul sub apă, cu mîinile libere în aer, încercînd zadarnic să se agațe de creatura care-l ținea, înghițind apă.

Se întîmpla din nou, se îneca în apa rece ca gheața. Nu, nu așa, de data asta nu. Încercă să închidă gura, dar durerea din piept era prea puternică, iar apa îi pătrunse în plămîni. Mîinile lui nu mai simțeau nimic la suprafață. Nu mai vedea nici culori, nici lumină, nici nu-și mai dădea seama dacă se îndreaptă în sus sau în jos. Își aminti din nou de Pacific, nesfîrșit și mohorît, de luminile care păleau și se îndepărtau, pe măsură ce valurile creșteau în jurul lui.

Brusc, simți că se relaxează. Nu se mai lupta să respire sau să se ridice la suprafață, nu se mai agăța de nimic. De fapt, nu mai era în trupul lui deloc. Își amintea această senzație de libertate sublimă.

Numai că nu călătorea în sus, nu se înălța liber ca în acea zi de demult, drept către cerul plumburiu și către norii din care văzuse pămîntul, undeva jos, cu milioanele sale de ființe mici.

De data asta era într-un tunel, care îl absorbea, și era întunecat, și închis, și părea că această călătorie nu mai are sfîrșit. Plutea, lipsit de voință, în tăcere, copleșit de un vag sentiment de uimire.

În cele din urmă, se trezi înconjurat de o lumină roșie, orbitoare. Ajunsese într-un loc cunoscut. Da. Tobele, auzea tobele, cadența familiară a marșului de Mardi Gras, sunetul paradei înaintînd lent prin întunericul iernii, licăritul flăcărilor pe sub crengile contorsionate ale stejarilor, și teama lui, teama oricărui

băieţel, şi iată că totul se întîmpla din nou, coşmarul lui Deirdre era peste tot.

Picioarele lui se loviră de pămînt şi, pe cînd încerca să se ridice, văzu ramurile copacilor crescute prin tavanul salonului, prinzînd candelabrul într-o încregătură de frunze, trecînd pe lîngă oglinzi. Aceasta era casa. Nenumărate trupuri zvîrcolindu-se în întuneric. Călca pe ele! Forme gri, dezgolite, răsucindu-se în flăcări şi în umbre, fumul ascunzînd feţele celor care îl înconjurau, uitîndu-se la el. Dar ştia cine erau. Fuste din tafta, haine atingîndu-l. Se împiedică şi încercă să-şi recapete echilibrul, însă mîna lui trecu drept prin piatra încinsă, iar picioarele i se împotmoliră în nămol.

Călugăriţele veneau în cerc, siluete înalte, ale căror nume şi figuri şi le amintea din copilărie, jucîndu-se cu mătăniile, paşii lor bubuind pe podeaua din lemn de pin pe măsură ce se apropiau, închizînd cercul în jurul lui. Stella păşi în afara cercului, cu ochii strălucitori, şi, brusc, se întinse şi-l trase spre ea.

– Lasă-l în pace, poate urca şi singur, spuse Julien. Şi iată-l, cu părul lui alb, cîrlionţat, şi ochii negri, cu hainele lui fine, imaculate, ridicînd mîna şi îndemnîndu-l:

– Haide, Michael, ridică-te, spuse el, cu un puternic accent franţuzesc. Acum eşti cu noi, s-a terminat totul, nu mai lupta.

– Da, ridică-te, Michael, spuse Mary Beth, atingîndu-i faţa cu fusta ei de tafta, o femeie înaltă, cu părul înspicat de şuviţe albe.

– Eşti cu noi acum, Michael. Era Charlotte, cu părul ei blond, strălucitor, cu decolteul generos, ridicîndu-l, deşi se lupta să se elibereze. Mîna lui trecu prin sînii ei.

– Încetaţi, plecaţi de lîngă mine! strigă el. La o parte!

Stella era goală, cu excepţia cămăşuţei scurte ce-i atîrna pe umeri, cu sîngele şiroindu-i din rana de la cap.

– Haide, Michael, dragă, acum eşti aici pentru totdeauna, nu înţelegi, s-a terminat, dragul meu. Ai făcut treabă bună.

Tobele se auzeau tot mai aproape, bătînd ritmul unui cîntec cîntat de o trupă dixieland, iar sicriul zăcea deschis în capătul celălalt al camerei, înconjurat de lumînări. Flacăra acestora avea să ajungă la draperii şi să mistuie totul!

– Iluzii, minciuni, strigă el. E doar un truc. Încercă să se ridice din nou în picioare, să găsească o direcţie în care să fugă, dar, oriunde s-ar fi uitat, nu vedea decît ferestre, uşi şi crengi de stejar trecînd prin tavan, iar întreaga casă părea o capcană uriaşă în jurul pomilor noduroşi, flăcările reflectîndu-se în oglinzile înalte, canapele şi scaune supradimensionate, pe care înfloreau camelii.

Mîna călugăriţei îl lovi brusc peste faţă, durerea şocîndu-l şi înfuriindu-l.

– Ce tot spui, băiete! Sigur că eşti aici, ridică-te! Vocea aceea aspră. Răspunde-mi, băiete!

– Pleacă de lîngă mine! Încercă s-o lovească, cuprins de panică, însă mîna lui trecu prin ea.

Julien stătea cu mîinile la spate, dînd dezaprobator din cap. Şi, în spatele lui, se afla frumosul Cortland, avînd aceeaşi expresie ca şi tatăl său, acelaşi zîmbet batjocoritor.

– Michael, ar trebui să-ţi fie foarte clar că ai fost extraordinar, spuse Cortland, că ai sedus-o, ai adus-o înapoi şi ai lăsat-o însărcinată, exact ce voiam să faci.

– Nu vrem să ne certăm, interveni Marguerite, cu faţa învăluită în părul răvăşit. Sîntem de aceeaşi parte, *mon cher*. Ridică-te şi urmează-ne, te rog.

– Haide, Michael, singuri creezi toată confuzia asta, spuse Suzanne clipind din ochii ei mari, în timp ce-l ajuta să se ridice, sînii ieşindu-i de sub zdrenţele mizerabile.

– Da, fiule, ai reuşit, spuse Julien. *Eh, bien*, aţi fost minunaţi, amîndoi, şi tu şi Rowan, v-aţi împlinit menirea.

– Iar acum te poţi întoarce la noi, spuse Deborah. Ridică mîna, făcîndu-le semn celorlalţi să se dea la o parte din calea ei,

flăcările dansîndu-i în spate. Smaraldul sclipea pe rochia de mătase albastră. Fata din tabloul lui Rembrandt, atît de frumoasă cu obrajii ei roşii şi ochii albaştri, la fel de frumoşi ca smaraldul. Nu înţelegi? Ăsta a fost pactul. Acum, că el a reuşit, vom învia cu toţii. Rowan ştie cum să ne aducă înapoi, la fel cum l-a adus şi pe el. Nu, Michael, nu te mai opune. Vrei să fii cu noi, să-ţi aştepţi rîndul, altfel vei muri pentru totdeauna.

– Vom fi salvaţi cu toţii, Michael, spuse fragila Antha, ridicîndu-se ca o fetiţă în rochia ei simplă, înflorată, cu faţa inundată de sîngele care curgea din rana de la cap. Nici nu ştii cît de mult am aşteptat. Aici pierzi noţiunea timpului...

– Da, salvaţi, spuse Marie Claudette. Era întinsă pe pat, cu Marguerite lîngă ea, printre flăcările care cuprindeau baldachinul. Lestan şi Maurice stăteau în spatele patului, părînd uşor plictisiţi, între flăcări.

– Ne-au ars în Saint-Domingue, spuse Charlotte, ridicîndu-şi uşor fusta pentru a păşi. Iar rîul a inundat plantaţia.

– Însă casa asta va rezista pe vecie, spuse Maurice serios, privind fugar tavanul, medalioanele, candelabrele, mulţumită eforturilor tale la restaurare, şi vom avea acest loc minunat şi sigur în care să ne aşteptăm rîndul.

– Sîntem atît de bucuroşi să te avem, dragule, spuse Stella, cu acelaşi aer plictisit, ridicîndu-se atît de brusc, încît şoldul drept îi ieşi de sub cămăşuţa de mătase. Cu siguranţă nu vrei să ratezi aşa o ocazie.

– Nu vă cred! Sînteţi doar minciuni, plăsmuiri! Michael se învîrti în jur, lovindu-se cu capul de pereţi. Cuplurile care se contorsionau în faţa lui mîrîiră ameninţător cînd călcă prin ele – prin spatele unui bărbat şi burta unei femei.

Stella chicoti şi o luă la fugă, sărind înapoi în sicriul căptuşit cu satin şi întinzînd mîna după paharul cu şampanie. De ce nu arde totul?

– Pentru că eşti în iad, fiule, spuse călugăriţa, ridicînd mîna să-l plesnească din nou.

– Încetaţi, lăsaţi-mă să plec!

Se izbi de Julien, căzînd în faţă, flăcările orbindu-l şi arzîndu-i faţa.

Însă călugăriţa îl prinsese de guler. Ţinea medalionul cu Arhanghelul Mihail în mînă. L-ai pierdut, nu-i aşa? Şi ţi-am spus să ai grijă de el, nu-i aşa? Şi unde l-am găsit? L-am găsit pe jos, acolo l-am găsit! Şi, zbang, încă o lovitură dureroasă, care-l umplu de furie.

Îl scutură, cînd căzu în genunchi, luptîndu-se s-o îndepărteze.

– Acum nu mai poţi decît să rămîi cu noi, pînă la sfîrşit, spuse Deborah. Nu înţelegi? Poarta este deschisă; este doar o chestiune de timp. Lasher şi Rowan ne vor aduce înapoi, întîi Suzanne, apoi eu şi apoi...

– Ia stai un pic, eu n-am fost niciodată de acord cu vreo ordine anume! spuse Charlotte.

– Nici eu, spuse Julien.

– Cine a zis ceva de vreo ordine! urlă Marie Claudette, aruncîndu-şi pătura de pe picioare.

– De ce sînteţi atît de absurzi, întrebă Mary Beth cu un aer plictisit. Totul a fost îndeplinit. Şi nu există limite, mutaţia se poate repeta de nenumărate ori şi cred că vă puteţi imagina, nu-i aşa, calitatea superioară a trupului şi genelor rezultate. Este de fapt un progres ştiinţific uluitor.

– Totul natural, Michael, dacă înţelegi asta, înţelegi esenţa lumii, că lucrurile sînt – hmmm, mai mult sau mai puţin predeterminate, spuse Cortland. Ştii că am fost în mîinile tale de la început?

– Este esenţial să înţelegi asta, spuse Mary Beth.

– Focul care l-a ucis pe tatăl tău, spuse Cortland, nu a fost un accident...

– Nu-mi spune asta! urlă Michael. N-aţi făcut aşa ceva. Nu vă cred. Nu pot accepta asta!

– ... pentru a te condiţiona cu precizie, a fi siguri că ai combinaţia dorită, fermecător şi sofisticat, astfel încît să-i atragi atenţia, s-o determini să lase garda jos...

– Nu te obosi să vorbeşti cu el, i-o reteză călugăriţa, zăngănindu-şi mătăniile care îi atîrnau de cureaua din piele. Este incorigibil. O să-l plesnesc pînă iese tot focul din el.

– Nu-i adevărat, strigă el, încercînd să-şi ferească ochii de lumina flăcărilor, tobele bătîndu-i asurzitor în urechi. Nu asta e explicaţia. Nu ăsta este sensul final.

– Michael, te-am prevenit, se auzi vocea piţigăiată a surorii Bridget Marie, care se ascundea în spatele celeilalte călugăriţe. Ţi-am spus că pe străzile alea întunecate bîntuie vrăjitoarele.

– Vino încoace imediat, bea nişte şampanie, spuse Stella. Şi nu mai crea imaginile astea de iad. Nu înţelegi, cînd eşti încă legat de pămînt îţi creezi propriul mediu.

– Da, faci totul atît de urît aici! spuse Antha.

– Aici nu sînt flăcări, spuse Stella. Numai în mintea ta. Vino, să dansăm în ritmul tobelor, am început să iubesc muzica asta. Îmi plac tobele voastre nebune, de Mardi Gras!

Se luptă cu ambele mîini, cu plămînii arzînd, cu pieptul gata să explodeze.

– Nu cred. Sînteţi toţi o glumă de-a lui, un truc...

– Nu, *mon cher,* spuse Julien, sîntem răspunsul şi sensul final.

Mary Beth scutură trist din cap, privindu-l:

– Întotdeauna am fost.

– Pe dracu!

Era în sfîrşit în picioare. Se eliberă din strînsoarea călugăriţei, ferindu-se de încă o palmă, şi trecu prin ea, gonind acum prin forma ceţoasă a lui Julien, orbit o clipă, dar eliberat, ignorînd rîsetele şi tobele.

Călugăriţele strînseră rîndurile, însă trecu şi prin ele. Nimic nu-l putea opri. Ştia cum să scape, văzuse lumina prin gaura cheii.

– Nu, n-o să cred aşa ceva...

– Dragă, aminteşte-ţi prima dată cînd te-ai înecat, spuse Deborah de lîngă el, încercînd să-l prindă de mînă. Asta ţi-am explicat înainte să mori, că avem nevoie de tine, iar tu ai fost de acord, dar sigur, ştiam că nu faci decît să te tîrguieşti pentru viaţa ta, să ne minţi, şi mai ştiam că, dacă nu te facem să uiţi, nu vei împlini niciodată...

– Minciuni! Minciunile lui Lasher! Se smulse de lîngă ea.

Mai avea doar cîţiva paşi pînă la uşă şi scăpa. Se repezi înainte, împiedicîndu-se de trupurile împrăştiate pe podea, călcînd pe umeri şi capete, orbit de fum. Dar se apropia de lumină.

Iar în uşă stătea o siluetă, şi îşi amintea casca, mantaua lungă, veşmîntul. Da, îi era foarte cunoscut.

– Vin! strigă el.

Însă buzele abia dacă i se mişcară.

Stătea întins pe spate.

Corpul îl durea tot, iar tăcerea îngheţată îl învăluia. Cerul era de un albastru ameţitor.

Auzi vocea unui bărbat spunîndu-i:

– Aşa, fiule, respiră!

Da, îşi amintea casca şi mantaua, pentru că era o uniformă de pompier, iar el zăcea lîngă piscină, întins pe pietrele reci, cu pieptul arzînd, cu dureri insuportabile în mîini şi picioare, iar pompierul se aplecase deasupra lui, punîndu-i masca de oxigen pe faţă, un pompier ca şi tatăl lui, îndemnîndu-l:

– Aşa, fiule, respiră!

Ceilalţi pompieri stăteau lîngă el, umbre nedefinite pe fundalul norilor purtaţi de vînt, toţi familiari datorită uniformei, îmbărbătîndu-l cu voci care semănau cu a tatălui său.

Fiecare răsuflare însemna o fulgerare de durere, dar trăgea aer în plămîni şi, pe cînd îl ridicau, închise ochii.

– Sînt aici, Michael, spuse Aaron. Sînt lîngă tine.

Durerea din piept era de nesuportat şi îi apăsa plămînii, iar braţele îi erau amorţite. Însă întunericul era limpede şi tăcut, şi se simţi de parcă ar fi zburat cînd îl împinseră cu brancarda mobilă.

Voci ridicate, discuţii, zgomotul aparatelor de emisie-recepţie. Dar nu mai conta nimic. Deschise ochii şi văzu cerul deasupra. Gheaţa se scutura din bougainvillea îngheţată, cu toţi mugurii morţi. Spre poartă, cu roţile săltînd peste dalele inegale.

Cineva îi ţinu masca pe faţă, în timp ce-l ridicau în ambulanţă.

– Urgenţă cardiacă, soseşte acum... Pături peste tot în jurul lui.

Vocea lui Aaron din nou, apoi alta:

– A intrat iar în fibrilaţii! La dracu! Hai!

Uşa ambulanţei se trînti, corpul lui legănîndu-se uşor într-o parte, pe cînd coteau.

Pumnul îl izbi în piept, o dată, de două ori, din nou. Oxigenul pompat prin masca de plastic.

Încă suna alarma, poate era sirena, un ţipăt îndepărtat, ca al păsărilor disperate dimineaţa, ciori croncănind în stejarii bătrîni, ca şi cum ar fi vrut să zgîrie cerul roşiatic, şi tăcerea adîncă.

EPILOG

CINCIZECI ŞI TREI

Cu puţin înainte de căderea nopţii, înţelese că era în secţia de terapie intensivă, că inima încetase să-i bată în piscină şi, din nou, pe drum spre spital, apoi, a treia oară, la Urgenţă. Acum încercau să-i regleze pulsul administrîndu-i lidocaină, de aceea era atît de ameţit, incapabil să ducă un gînd pînă la capăt.

Îi permiteau lui Aaron să intre să-l vadă cîte cinci minute, o dată pe oră. La un moment dat, apăruse şi mătuşa Viv. Apoi venise şi Ryan.

Se perindau pe lîngă patul lui tot felul de feţe; auzea diferite voci vorbindu-i. Era deja ziuă cînd doctorul veni şi-i explică din nou că este normal să se simtă atît de slăbit. Vestea bună era că muşchiul cardiac nu fusese afectat major; de fapt, deja se refăcea. Urma să-i administreze medicamentele pentru reglarea pulsului, apoi anticoagulante şi alte pastile împotriva colesterolului. Odihnă şi vindecare fură ultimele cuvinte pe care le auzi, înainte să adoarmă din nou.

Era în preajma Revelionului cînd îi explicară ce se întîmplase. Îi reduseseră medicaţia şi putea deja să urmărească ce i se spunea.

Cînd maşina de pompieri ajunsese acolo, nu mai era nimeni în casă. Doar alarma urlînd. Şi nu doar din cauza geamului spart. Cineva apăsase şi butoanele separate, pentru pompieri, poliţie şi salvare. Repezindu-se pe poartă, pe alee, pompierii văzuseră

imediat geamul spart, mobilierul răsturnat pe verandă şi sîngele de pe dale. Apoi observaseră forma întunecată care plutea la suprafaţa apei.

Cînd l-au scos din piscină, Aaron sosise deja acolo. Şi poliţiştii. Căutaseră în toată casa, însă nu găsiseră pe nimeni. Nu exista o explicaţie pentru sîngele din casă şi mai erau şi urme ale unui soi de incendiu. Dulapurile şi sertarele erau deschise, iar pe pat rămăsese deschisă o valiză pe jumătate plină. Însă nu exista nici o urmă de luptă.

Mai tîrziu, în aceeaşi după-amiază, Ryan îi anunţase că Mercedesul decapotabil al lui Rowan dispăruse, ca şi poşeta ei şi toate actele de identitate. Nimeni nu reuşise să-i găsească trusa medicală, deşi verii ei erau convinşi că o văzuseră folosind una.

În absenţa oricărei explicaţii plauzibile, familia intrase în panică. Era prea devreme pentru a o da dispărută în mod oficial, însă poliţiştii hotărîră să înceapă căutarea ei în mod neoficial. Îi găsiră maşina în parcarea aeroportului, cu puţin înainte de miezul nopţii, şi li se confirmă curînd că, în timpul după-amiezii, cumpărase două bilete către New York şi că avionul aterizase la destinaţie conform orarului. Un funcţionar îşi aminti de ea şi menţionă faptul că era însoţită de un bărbat înalt. Stewardesele îşi aminteau de amîndoi, vorbiseră şi băuseră cît ţinuse zborul. Nu exista nici o dovadă de constrîngere. Familia nu putea face nimic, decît să aştepte să-i contacteze ea sau să primească o explicaţie de la Michael.

După trei zile, pe 29 decembrie, primiră o telegramă de la Rowan, din Elveţia, în care îi informa că va rămîne în Europa o perioadă şi le dădea instrucţiuni privind chestiuni personale. Telegrama mai includea o serie de cuvinte-cod cunoscute numai de către cei de la firma Mayfair and Mayfair. Iar acest lucru confirma fără putinţă de îndoială, dacă mai era nevoie, că telegrama fusese trimisă într-adevăr de Rowan. În aceeaşi zi, primiră

instrucțiuni privind un substanțial transfer de fonduri către o bancă din Zurich. Din nou, cuprindea cuvintele de cod corecte. Mayfair and Mayfair nu avea nici un motiv să pună sub semnul întrebării instrucțiunile primite.

Pe 6 ianuarie, cînd Michael a fost mutat de la secția de terapie intensivă într-un salon individual, Ryan a venit să-l viziteze, aparent foarte nedumerit și jenat de mesajul pe care fusese însărcinat să-l transmită. Încercă să procedeze cu tact.

Rowan va fi plecată pentru o perioadă nedeterminată. Nu se știa cu exactitate unde, dar se pare că lua destul de frecvent legătura cu cei de la Mayfair and Mayfair, prin intermediul unei firme de avocați din Paris.

Michael era declarat proprietar cu drepturi depline al casei de pe First Street. Nimeni din familie nu avea dreptul să conteste drepturile lui asupra acestei proprietăți. Urma să fie a lui cît va trăi, după care, conform legii, urma să revină proprietarului inițial sau moștenitorilor acestuia.

În privința cheltuielilor, Michael avea mînă liberă să retragă orice sumă dorea din conturile ei. Cu alte cuvinte, putea avea orice sumă dorea sau solicita, fără să fie specificată vreo limită.

Michael nu comentă nimic aflînd asta.

Ryan îl asigură că se află acolo ca să-i îndeplinească orice dorință, în conformitate cu instrucțiunile specificate de Rowan, iar Mayfair and Mayfair erau pregătiți să le respecte pînă la cel mai mic detaliu. Oricînd se simțea pregătit să plece acasă, va lua toate măsurile necesare pentru a-i asigura confortul.

Nici măcar nu auzise majoritatea celor spuse de Ryan. Nu era necesar să-i explice acestuia sau oricui altcuiva ironia întorsăturii pe care o luaseră evenimentele, nici că gîndurile lui se concentrau zi și noapte, nebulos, asupra tuturor întîmplărilor care îi marcaseră existența, începînd cu cele mai vechi amintiri.

Cînd închidea ochii, le vedea din nou, înconjurate de flăcări şi fum, toate vrăjitoarele Mayfair. Auzea zgomotul tobelor şi simţea duhoarea flăcărilor, auzea rîsul strident al Stellei.

Apoi totul dispărea.

Se liniştea şi se întorcea în timp, pe vremea copilăriei, plimbîndu-se cu mama lui în noaptea de Mardi Gras, gîndindu-se, Ah, ce casă frumoasă!

După un timp, cînd Ryan tăcuse şi aştepta răbdător comentariile lui Michael, studiindu-l fără un cuvînt, evident temîndu-se să pună acele întrebări care îl asaltau, Michael îl întrebă dacă familia nu are nimic împotriva prezenţei lui în casa aceea. Dacă doreau, se putea muta.

Ryan îi spuse că, dimpotrivă, sperau ca Michael să locuiască acolo. Sperau că Rowan se va întoarce, că se mai pot împăca. Apoi păru pierdut. Jenat şi, evident, foarte trist, spuse pe un ton sincer că nimeni din familie nu înţelegea ce s-a întîmplat.

Prin mintea lui Michael au trecut mai multe răspunsuri posibile. Detaşîndu-se, se imagina făcînd remarce misterioase care ar fi hrănit cu generozitate vechile legende ale familiei; aluzii obscure la cea de-a treisprezecea, la poartă, la acel bărbat; observaţii care vor fi comentate ani de zile poate, pe pajişte sau la cină şi la priveghiuri. Dar aşa ceva era de neconceput. Şi, de fapt, era absolut esenţial să păstreze tăcerea.

Apoi se auzi spunînd, cu o convingere de nestrămutat: „Rowan se va întoarce". Atît.

A doua zi dimineaţă, cînd Ryan veni din nou, Michael îi ceru ceva – permisiunea ca mătuşa Vivian să se mute în casă, dacă dorea. Nu avea nici o logică să locuiască de una singură în apartament. Şi dacă Aaron ar putea fi oaspetele lui acolo, ar fi, de asemenea, încîntat.

Ryan îi reconfirmă în stilul lui avocăţesc întortocheat că aceea era casa lui şi că nu avea nevoie de permisiunea nimănui

pentru a-şi duce la îndeplinire orice dorinţă legată de ea. Apoi adăugă rugămintea ca Michael să-l solicite pentru „absolut orice".

În cele din urmă, nemaisuportînd liniştea, Ryan cedă. Îi povesti că nu înţelegea ce făcea Rowan, cu ce-i greşiseră. Începuse să retragă sume enorme de bani. Planurile pentru Centrul Medical Mayfair fuseseră amînate. Pur şi simplu nu pricepea ce se întîmplă.

Michael îi spuse:

– Nu este vina voastră. N-aveţi nici o legătură cu toate astea. Şi, după un timp îndelungat în care Ryan rămăsese tăcut, ruşinat probabil de izbucnirea sa, cu o figură confuză, înfrîntă, Michael repetă: Se va întoarce. O să vezi. Nu s-a terminat.

Pe 10 februarie, îl externară. Încă era slăbit, ceea ce era frustrant, însă muşchiul cardiac îşi revenise spectaculos. Starea generală era bună. Se ducea în oraş cu Aaron, în limuzina neagră.

Şoferul era un negru cu pielea mai deschisă la culoare, pe nume Henri, care locuia în garsoniera din spatele stejarului lui Deirdre şi avea grijă de toate pentru Michael.

Ziua era senină şi caldă. După Crăciun, mai dăduse un ger, urmat de ploi torenţiale, însă acum vremea era primăvăratică, iar azaleele roz şi roşii înfloreau peste tot. Măslinul îşi recăpătase frumoasele frunze verzi, iar stejarii urmau să îmbrace şi ei culori mai vesele curînd.

Toţi erau fericiţi, le-a explicat Henri, că se apropie Mardi Gras. Parada putea începe oricînd.

Michael se plimbă prin grădină. Toate resturile moarte ale plantelor tropicale fuseseră înlăturate, dar din cioturile îngheţate ale bananierilor apăruseră tulpini noi şi chiar şi gardeniile păreau să-şi revină, abandonînd frunzele maronii, ofilite, şi etalînd un frunziş nou. Pomişorii uscăţivi de mirt erau încă dezgoliţi, dar

se aşteptaseră la asta. De-a lungul gardului din faţa casei, cameliile erau acoperite cu boboci roşii. Magnoliile tocmai se deschiseseră, umplînd dalele de petale mari, roz.

Casa strălucea de curăţenie şi era menţinută într-o ordine exemplară.

Mătuşa Vivian alesese fostul dormitor al Carlottei, iar Eugenia încă păstrase camera de la etajul doi, din capătul culoarului, lîngă scara care ducea spre bucătărie. Aaron dormea în camera care fusese cîndva a lui Millie.

Michael nu dorise să se întoarcă în camera din faţă, aşa că îi pregătiseră dormitorul din aripa de nord. Era confortabil, chiar şi cu patul înalt, din lemn, în care murise Deirdre, acum încărcat de perne şi cuverturi albe. Îi plăcea mai ales veranda mică din partea de nord, unde putea ieşi, putea sta la masa metalică şi privi în jur.

Zile în şir avuseseră o procesiune de vizitatori. Bea venise însoţită de Lily, pe urmă Cecilia cu Clancy şi Pierce, iar Randall îl vizitase împreună cu Ryan, care avea nevoie de tot felul de semnături, dar şi o grămadă de alţi musafiri ale căror nume nici măcar nu şi le amintea. Uneori stătea de vorbă cu ei; alteori nu. Aaron avea grijă de toate pentru el. Iar mătuşa Vivian era expertă în primirea oaspeţilor.

Însă era evident cît de tulburaţi sînt verii. Erau sobri, retraşi şi, în primul rînd, nu ştiau ce să creadă. Nu se simţeau în largul lor acolo, iar uneori erau chiar agitaţi.

Însă nu şi Michael. Casa era goală şi curată, din punctul lui de vedere. Ştia fiecare reparaţie care fusese făcută; fiecare nuanţă de vopsea folosită; fiecare lucrare de tencuială sau tîmplărie. Era cea mai mare realizare a lui, de la burlanele noi din cupru la parchetul din lemn de pin pe care îl curăţase şi-l lustruise cu mîna lui. Se simţea foarte bine aici.

– Mă bucur că nu mai porţi mănuşile alea oribile, spuse Beatrice. Era duminică, venise pentru a doua oară în vizită şi stăteau în dormitor.

– Nu, nu mai am nevoie de ele, răspunse Michael. Este foarte ciudat, însă, după accidentul din piscină, mîinile mele au revenit la normal.

– Nu mai vezi lucruri ciudate?

– Nu, spuse el. Poate că nu mi-am folosit niciodată corect puterea. Sau poate nu la momentul potrivit. Aşa că mi s-a luat.

– Sună a binecuvîntare, spuse Bea, încercînd să-şi ascundă mirarea.

– Nu mai contează acum, comentă Michael.

Aaron o conduse pe Beatrice. Întîmplător, Michael tocmai trecea pe deasupra treptelor şi o auzi spunîndu-i lui Aaron:

– Arată cu zece ani mai bătrîn. De fapt, Bea plîngea de-a binelea. Îl implora pe Aaron să-i spună ce provocase această tragedie. Îţi vine să crezi că e blestemată casa asta. Este stăpînită de forţele răului. N-ar fi trebuit să locuiască în această casă. Ar fi trebuit să-i împiedicăm. Ar trebui să-l convingi să plece de-aici.

Michael se întoarse în cameră şi închise uşa în urma lui.

Cînd se uită în oglinda de la vechiul dulap al lui Deirdre, se convinse că Bea avea dreptate. Chiar părea mai în vîrstă. Nu observase părul cărunt de la tîmple. Şi poate cîteva riduri în plus. Sau nu doar cîteva, ci o grămadă. Mai ales în jurul ochilor.

Dintr-o dată zîmbi. Nici măcar nu văzuse cu ce se îmbrăcase în după-amiaza aceea. Acum îşi dădea seama că era un sacou din satin, de culoare închisă, cu revere din catifea, pe care Bea i-l trimisese la spital. Mătuşa Viv i-l pregătise. Auzi, Michael Curry, băiatul din Irish Channel, să poarte aşa ceva, se gîndi el. I s-ar fi potrivit lui Maxim de Winter, la Manderley. Zîmbi melancolic către propria imagine, ridicînd din sprînceană. Iar părul cărunt din jurul tîmplelor îi dădea un aer... Distins.

– *Eh, bien*, monsieur, spuse el, străduindu-se să imite vocea lui Julien, aşa cum îi vorbise în San Francisco. Chiar şi expresia i se schimbase cumva. Simţi că are o urmă din resemnarea lui Julien.

Desigur, acesta era Julien aşa cum îl cunoscuse el, cum îl văzuse în autobuz, care îi apăruse în vis lui Richard Llewellyn. Nu Julien cel poznaş din portrete sau Julien rîzînd ameninţător din iadul întunecos, plin de flăcări şi fum. Locul acela nu existase cu adevărat.

Coborî încet, aşa cum îi recomandase medicul, şi intră în bibliotecă. Nimeni nu mai folosise pupitrul după moartea Carlottei, aşa că hotărîse să pună stăpînire pe el şi îşi ţinea acolo carneţelul. Jurnalul.

Era acelaşi jurnal pe care începuse să-l scrie după prima vizită la Oak Haven. Şi continuase să scrie cîte ceva, aproape zilnic, pentru că numai acolo putea să exprime sincer ce simţea cu adevărat despre cele întîmplate.

Desigur, îi povestise totul lui Aaron. Era singurul căruia i-ar fi putut povesti.

Însă avea nevoie de această relaţie tăcută, contemplativă, cu pagina albă, în care să poată spune tot ce avea pe suflet. Era minunat să stea acolo, oprindu-se din cînd în cînd să privească pietonii care se îndreptau spre St. Charles Avenue pentru a vedea parada lui Venus. Mai erau doar două zile pînă la Mardi Gras.

Singurul lucru care nu-i plăcea era că uneori liniştea era tulburată de ritmul tobelor. Se întîmplase ieri şi chiar îl scosese din sărite.

Cînd scrisul îl obosi, luă un exemplar din *Marile speranţe* de pe raft, se aşeză pe canapeaua de piele, lîngă foc, şi începu să citească. Curînd, Eugenia sau Henri vor veni să-i aducă ceva de mîncare. Poate că o să mănînce, poate că nu.

CINCIZECI ŞI PATRU

„Marţi, 27 februarie, noaptea de Mardi Gras.

Nu voi crede niciodată că lucrurile văzute a doua oară au fost o adevărată viziune. Voi susţine mereu că a fost mîna lui Lasher. Acelea nu erau vrăjitoarele Mayfair, pentru că ele nu sînt aici, legate de pămînt, aşteptînd să treacă de poartă, deşi este posibil să le fi minţit, pe fiecare în parte, apropo de pactul de care s-a folosit pentru a le determina să-l ajute.

Cred că, pe măsură ce mureau una cîte una, ori încetau să existe, el căpăta mai multă înţelepciune. Şi nu intenţionase niciodată să coopereze în vreun fel în ceea ce se petrecea pe acest pămînt. Mai curînd dimpotrivă.

O primă încercare a fost făcută atunci cînd Deborah şi Julien au venit prima dată la mine. Mi-au vorbit despre plan, despre faptul că trebuie să intervin, să o previn pe Rowan, astfel încît să nu se lase sedusă de Lasher şi de amăgirile lui. Iar în San Francisco, cînd mi-au spus să mă întorc acasă, încercau din nou să mă determine să intervin.

Cred asta pentru că nu există altă explicaţie logică. Nu aş fi fost niciodată de acord să fiu tatăl copilului prin care monstrul ăla căpăta trup. Şi chiar dacă aş fi acceptat să iau parte la ceva atît de oribil, nu aş fi fost entuziasmat, ci aş fi avut un sentiment de spaimă, de revoltă împotriva celor care încearcau să mă folosească.

Nu. A fost mîna lui Lasher acea ultimă viziune halucinantă despre sufletele damnate şi moralitatea lor urîtă, ignorantă. Nu

pricep cum de nu înţelege Aaron că, aici, culmea-culmilor este apariţia călugăriţelor în viziune. În mod sigur, călugăriţele nu aveau ce să caute acolo. După cum nu-şi găsesc locul nici tobele din Comus, nici ele n-au ce să caute aici. Toate astea sînt spaimele mele din copilărie.

Întregul spectacol demonic a fost construit pe baza temerilor mele din copilărie, a lucrurilor care mă îngrozeau; iar Lasher le-a asociat cu vrăjitoarele Mayfair, pentru a-mi crea imaginea unui iad care să mă ancoreze în moarte, înecat, fără speranţă de salvare.

Dacă planul lui ar fi funcţionat, aş fi murit cu siguranţă, iar viziunea lui despre iad ar fi dispărut şi, cine ştie, poate într-o viaţă de după moarte, aş fi găsit adevărata explicaţie.

Îmi vine greu să mă gîndesc la acest ultim aspect. Pentru că nu am murit. Prin simplul fapt că sînt viu, aici, am acum a doua şansă de a-l opri pe Lasher.

Rowan ştie că sînt aici şi nu pot să cred că s-a stins orice urmă a iubirii ei pentru mine. Toate simţurile contrazic acest lucru.

Dimpotrivă, nu numai că Rowan ştie că o aştept, dar asta şi vrea, de aceea mi-a lăsat mie casa. Este modul ei de a-mi cere să rămîn aici, de a crede în ea în continuare.

Mă tem însă că acum, după ce creatura s-a întrupat, îi poate face rău lui Rowan. Cînd nu va mai avea nevoie de ea, va încerca să o înlăture. Sper şi mă rog să reuşească să-l distrugă înainte, deşi, cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît îmi dau seama cît de greul îi va fi să facă aşa ceva.

Rowan a încercat mereu să mă avertizeze asupra faptului că are o aplecare către rău pe care eu nu o am. Desigur, nu sînt atît de nevinovat pe cît crede ea. Pe de altă parte, nici la ea nu e vorba de răutate, ci de interes pur ştiinţific. Sînt convins că este fascinată de celulele creaturii âleia şi că le studiază din perspectivă pur ştiinţifică. Studiază întregul organism, modul în care funcţionează, încearcă să afle dacă este sau nu o versiune îmbunătăţită

a fiinţei umane şi, dacă da, cum ar putea să folosească aceste cunoştinţe pentru a face bine.

Nu înţeleg nici de ce nu poate Aaron să accepte o astfel de idee. Nu se implică, deşi mă susţine permanent. Cei din Talamasca sînt doar un grup de călugări. Încearcă permanent să mă convingă să plec în Anglia, ceea ce îmi este imposibil. N-aş putea trăi împreună cu ei; sînt mult prea puţin activi; teoretizează prea mult.

Dincolo de asta, este absolut esenţial să rămîn aici, să o aştept pe Rowan. În definitiv, au trecut numai două luni şi ar putea dura cîţiva ani pînă cînd reuşeşte să pună totul la punct. Rowan are doar treizeci de ani, ceea ce, în ziua de azi, înseamnă că este încă foarte tînără.

Întrucît o cunosc atît de bine, fiind chiar singurul care o cunoaşte cu adevărat, sînt sigur că, în cele din urmă, va alege, cu adevărat, calea înţelepciunii.

Aceasta este părerea mea în legătură cu cele întîmplate. Ca fiinţe care aşteaptă să revină pe pămînt, vrăjitoarele din Mayfair nu există şi nici nu au existat vreodată, iar pactul este doar o minciună; în viziunile mele iniţiale, ele erau spirite ale binelui, care m-au trimis aici în speranţa că voi pune capăt domniei răului.

Să fie mînioase, pe mine, acum? Să-mi fi întors spatele, pentru că am ratat? Sau vor fi înţeles că am încercat totul, folosind singurele instrumente de care dispuneam şi cred, ca şi mine, că Rowan se va întoarce şi că povestea încă nu s-a încheiat?

N-am de unde să ştiu. Ceea ce ştiu este că nu există forţe ale răului sau suflete rătăcitoare care să pîndească în această casă. Dimpotrivă, mi se pare minunată, curată şi strălucitoare, exact cum am vrut să fie.

Am fost prin pod, unde am găsit o mulţime de lucruri interesante. De exemplu, nuvelele scrise de Antha sînt fascinante. Am stat în camera de sus, le-am citit la lumina soarelui şi am simţit prezenţa Anthei în preajma, nu ca pe a unei fantome, ci ca pe a

unei femei vii care a scris acele fraze delicate, încercînd să-şi exprime suferinţele şi bucuria de a fi liberă, pentru un timp foarte scurt, în New York.

Cine ştie ce voi mai găsi acolo. Poate autobiografia lui Julien, ascunsă după o grindă.

Dacă aş avea mai multă energie, dacă n-ar trebui să fac totul puţin cîte puţin, dacă nu mi-ar fi atît de greu chiar şi să mă plimb prin casă!

Desigur, este un loc absolut minunat. Am ştiut asta dintotdeauna.

Vechea grădină de trandafiri îşi revine fabulos în zilele astea călduroase. Chiar ieri mătuşa Viv mi-a spus că a visat mereu să aibă trandafiri în grădină, să-i îngrijească la bătrîneţe. A zis că, de acum înainte, se va ocupa ea de ei, grădinarul trebuind doar să o ajute puţin. Se pare că şi-a amintit de „bătrîna Miss Belle", care avusese grijă de trandafirii aceia cîndva şi tot înşiră numele diverselor specii.

Se simte nemaipomenit, e foarte fericită aici.

Eu prefer florile sălbatice sau pe cele care nu au nevoie de atîtea îngrijiri. Săptămîna trecută, după ce au dus înapoi paravanele pe veranda lui Deirdre şi am instalat acolo un nou balansoar, am observat cît a crescut caprifoiul, cum s-a întins peste balustrada cea nouă şi apoi în sus, exact cum era prima dată cînd am venit aici.

Afară, în răsaduri, în spatele cameliilor pretenţioase, noptiţele au început din nou să cîştige teren, ca şi micuţa lantana, cu florile ei portocalii cu maro, supranumită ouă cu şuncă. Le-am spus grădinarilor să nu se atingă de ele. Să lase grădina să-şi recapete aspectul sălbatic. Oricum, totul este prea rînduit acum.

Cînd mă plimb, acum, prin grădină, mă simt de parcă m-aş muta din romburi în pătrate; doresc ca modelele astea să fie mai

discrete, nu atît de vizibile, vreau să văd totul verde, aşa cum a rămas grădina asta în amintirea mea, pentru totdeauna.

Nici nu e destul de ascunsă privirilor. Astăzi, cînd toată lumea defilează pe străzi, către paradă, pe St. Charles, să-l vadă pe Rex sau pur şi simplu se plimbă în costume de carnaval, foarte multe capete se întorc să privească prin gard. Ar trebui să fie mai la adăpost locul.

Legat de asta, chiar în seara aceasta s-a întîmplat ceva foarte ciudat.

Dar dă-mi voie să-ţi povestesc, pe scurt, întîmplările zilei, pentru că a fost Mardi Gras.

Întrucît parada Rex traversează St. Charles Avenue pe la ora unsprezece, clanul Mayfair a ajuns aici devreme. Ryan avusese grijă să aranjeze totul, bufet la ora nouă, urmat de masa de prînz şi bar deschis, cu cafea şi ceai, toată ziua.

Totul a fost perfect, mai ales că nu a trebuit să fac nimic altceva decît să cobor, din cînd în cînd, cu liftul, să strîng mîinile cîtorva cunoscuţi, să-i pup, după care, fără să mint, să mă scuz că sînt obosit şi să urc la odihnă.

Totul a corespuns ideii mele despre cum ar trebui să meargă lucrurile. Mai ales că Aaron a fost aici, gata să mă ajute, iar mătuşa Viv s-a bucurat de fiecare clipă.

De pe terasa de sus, mă uitam la copiii care alergau în sus şi-n jos pe stradă, se jucau pe pajişte şi chiar înotau, pentru că a fost o zi absolut splendidă. Nu m-aş mai apropia de piscina aia pentru nimic în lume, dar e chiar amuzant să-i vezi bălăcindu-se.

E minunat cînd te gîndeşti că, prin simpla sa existenţă, casa face totul să devină posibil, cu sau fără Rowan aici. Cu sau fără mine.

Dar, pe la cinci, cînd totul se mai potolise şi unii copii dormeau şi toată lumea îl aştepta pe Comus, minunata mea stare de pace şi linişte s-a dus pe apa sîmbetei.

Căutam *Război şi pace*, cînd i-am văzut pe Aaron şi pe mătuşa Viv în faţa mea şi am ştiut ce urmează să spună, chiar înainte de a scoată vreun cuvînt.

Anume că, ar trebui să mă îmbrac, să mănînc ceva, să gust măcar cîte puţin toate felurile fără sare pe care mi le pregăteşte Henri cu atîta grijă. Ar trebui să cobor.

Şi ar trebui să ies măcar pînă în stradă, să-l văd pe Comus, mi-a spus mătuşa Viv, ultima paradă a nopţii de Mardi Gras.

Ca şi cum n-aş fi ştiut.

Aaron a tăcut tot timpul, dar apoi a îndrăznit să spună că oricum va fi cu mine tot timpul şi că, după atîţia ani, mi-ar face bine să văd parada ca să-mi şterg imaginea pe care mi-o creasem.

Nu ştiu ce mi-a venit, dar am acceptat.

Simţindu-mă stîngaci, după atîtea săptămîni în care purtasem numai halat şi pijama, m-am îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, m-am pieptănat, îngrozit să văd cît am încărunţit, şi am coborît. Îmbrăţişări, sărutări, zeci de Mayfair, tîndălind pe-acolo, se bucurară să mă vadă. Nu-i aşa că arăt mult mai bine? Nu-i aşa că arăt bine? Şi tot felul de comentariile obositoare, deşi bine intenţionate.

Michael, handicapatul cardiac. Obosisem doar coborînd scările!

În orice caz, la şase şi jumătate mă plimbam, deja, încet, cu Aaron. Mătuşa Viv plecase împreună cu Bea şi Ryan şi cu mulţi alţii, cînd au început să răpăie tobele, într-un ritm diabolic, de parcă însoţeau un condamnat la ardere pe rug.

Uram asta din toată inima, după cum uram imaginea acelor lumini, însă ştiam că Aaron are dreptate. Trebuia să văd. Şi, de fapt, nu mi-era cu adevărat frică. Ura e ceva. Frica e altceva. M-am simţit foarte calm în ciuda sentimentului de ură.

Mulţimea se mai împrăştiase, pentru că era sfîrşit de zi şi de sezon, aşa că ne-a fost uşor să găsim un loc confortabil în care să ne aşezăm pe teren neutru, pe iarba călcată în picioare, în

mijlocul tuturor gunoaielor rămase după o zi plină; m-am sprijinit de un stîlp, cu mîinile la spate, cînd apărură primele care alegorice.

Înspăimîntătoare, înspăimîntătoare, aşa cum mi se păruse şi în copilărie, erau structurile gigantice din pastă de hîrtie turnată rostogolindu-se încet pe stradă, printre capetele mulţimii jubilînde.

Mi-am amintit de tata care striga la mine cînd aveam cam şapte ani: «Michael, nu ţi-e frică de ceva real, ştii asta? Trebuie să treci peste spaima asta ridicolă de parade». Avea dreptate, desigur. Pînă atunci, îmi fusese foarte frică de ele, eram un adevărat plîngăcios, stricîndu-le, lui şi mamei, toată sărbătoarea de Mardi Gras. Curînd, mi-a trecut. Sau, cel puţin am învăţat, cu timpul, să-mi ascund teama.

Ei, bine, ce vedeam acum, pe măsură ce purtătorii de torţe mărşăluiau şi se umflau în pene, cu frumoasele lor torţe urît mirositoare şi zgomotul tobelor amplificat pe măsură ce se apropia prima fanfară de liceu?

Un spectacol urît, nebunesc, nu-i aşa? În primul rînd, iluminatul era foarte puternic, iar bătrînii purtători de torţe nu fuseseră prevăzuţi în program pentru a aduce lumină, ci doar de dragul vremurilor de demult; băieţii şi fetele care cîntau la tobe nu depăşiseră stadiul de tineri frumoşi şi entuziaşti.

Printre urale şi urlete, a urmat carul alegoric al regelui, un uriaş tron din hîrtie, înalt, împodobit, splendid decorat, personajul fiind foarte convingător cu coroană, mască şi perucă lungă, buclată. Ce extravaganţă toată mătasea aceea! Gestul maiestuos cu care închina cupa de aur a părut una dintre cele mai bizare combinaţii cu putinţă.

Inofensiv, totul este inofensiv. Nici întunecat, nici îngrozitor şi nimeni nu va fi executat. Micuţa Mona Mayfair mă trăgea de mînecă. Voia să mă întrebe dacă vreau să o ţin pe umeri. Tăticul ei zicea că a obosit.

Sigur, i-am spus. Partea mai grea a fost s-o urc, apoi să mă ridic; nu a fost o idee foarte bună pentru bătrîna mea inimă – aproape m-a omorît –, însă am reuşit, iar ea s-a distrat de minune, ţipînd şi întinzîndu-se după mărgelele de sticlă şi după cupele de plastic aruncate din carele care treceau pe lîngă noi.

Ce care demodate! Precum cele din copilăria noastră, a intervenit Bea, fără nici o şmecherie mecanică sau electrică. Însă decorurile erau minunate, sofisticate, pomi delicaţi, tremurători, flori şi păsări, frumos ambalate în folie strălucitoare. Bărbaţii din echipaj, mascaţi şi îmbrăcaţi în costume din satin, munceau din greu, aruncînd nimicuri şi dulciuri către marea de mîini întinse.

Într-un tîrziu s-a terminat. Mardi Gras era gata. Ryan a ajutat-o pe Mona să coboare de pe umerii mei, certînd-o pentru că m-a deranjat, iar eu am protestat, susţinînd că a fost amuzant.

Ne-am întors încet, rămînînd în urmă cu Aaron şi apoi, în timp ce petrecerea continua în casă, cu şampanie şi muzică, s-a întîmplat chestia asta ciudată, iată:

Mă plimbam, ca de obicei, prin grădina întunecată, bucurîndu-mă de frumuseţea azaleelor albe care înfloreau peste tot, a petuniilor şi a altor flori sezoniere plantate de grădinari în răsaduri. Cînd am ajuns la mirt, mi-am dat seama pentru prima dată că, în sfîrşit, înfrunzise. Era acoperit peste tot de frunzuliţe verzi, deşi în lumina lunii părea tot subţirel şi golaş.

Am rămas sub pom cîteva minute, privind spre First Street la ultimii rătăciţi care treceau pe lîngă gardul de fier. Cred că mă întrebam dacă nu aş putea încerca să fumez o ţigară, acolo unde nu mă prindea nimeni, şi mi-am amintit că nu am nici una, întrucît Aaron şi mătuşa Viv mi le aruncaseră pe toate, la recomadarea medicului.

Eram cufundat în gîndurile mele, bucurîndu-mă de căldura primăverii, cînd am văzut o femeie cu un copil mergînd în

grabă; văzîndu-mă sub pom, copilul m-a arătat cu degetul şi i-a spus mamei sale ceva despre „omu' ăla".

Omu' ăla.

Dintr-o dată, am început să rîd. Eu eram „omu' ăla". Schimbasem rolul cu Lasher. Devenisem omul din grădină. Acum îi preluasem vechiul post şi vechiul rol. Eram, fără îndoială, bărbatul înalt de pe First Street, iar ironia situaţiei mă făcea să rîd în hohote.

Nu mă mir că nemernicul spunea că mă iubeşte. Era şi normal. Îmi furase copilul, soţia şi iubita şi mă lăsase aici, plantat în locul lui. Îmi luase viaţa şi îmi oferise în schimb terenul lui de vînătoare. Cum să nu mă iubească pentru toate astea?

Nu ştiu cît am stat acolo, zîmbind de unul singur, rîzînd încet, pe întuneric, dar în cele din urmă am obosit. Simplul fapt că stăteam în picioare de atîta timp mă epuizase.

Apoi m-a copleşit tristeţea, pentru că acest model părea să aibă o semnificaţie şi m-am gîndit că poate mă înşelasem tot timpul, poate că *există* cu adevărat vrăjitori. Şi sîntem cu toţii condamnaţi.

Însă eu nu cred asta.

Mi-am continuat plimbarea nocturnă, iar mai tîrziu mi-am luat la revedere de la cei din familia Mayfair, promiţînd vizite, desigur, cînd mă voi simţi mai bine, şi asigurîndu-i că vom mai avea o petrecere de pomină, aici, de ziua Sfîntului Patrick, peste numai cîteva săptămîni.

În cele din urmă, noaptea deveni tăcută şi pustie, ca orice altă noapte în Garden District; privind în urmă, parada Comus părea şi mai ireală în vulgaritatea ei, de parcă nu s-ar fi putut desfăşura cu atîta fast şi seriozitate în lumea concretă a adulţilor.

Da, am învins fiara bătrînă, mergînd acolo. Sper şi mă rog să fi amuţit tobele acelea pentru totdeauna.

Nu cred că totul a urmat un plan dinainte stabilit, că a fost predestinat. Nu cred.

Poate că Aaron, în pasivitatea sa şi cu orizontul lui dogmatic, înclină către ideea că totul a fost planificat – că pînă şi moartea tatălui meu a avut un rol, iar destinul meu a fost doar unul de armăsar de prăsilă pentru Rowan şi de tată pentru Lasher. Însă eu nu accept asta.

Şi nu e doar pentru că nu cred. Nu pot.

Nu pot să cred întrucît raţiunea îmi spune că un asemenea sistem, în care cineva îţi dictează fiecare mişcare – fie el zeu, sau diavol, sau subconştientul nostru, sau genele noastre tiranice –, este imposibil.

Viaţa însăşi trebuie să se bazeze pe posibilitatea infinită a alegerii şi a întîmplării. Dacă nu putem dovedi asta, trebuie să credem aşa este. Trebuie să credem că ne putem schimba, că ne putem controla, că ne putem influenţa destinele.

Totul ar fi putut lua o altă întorsătură. Rowan ar fi putut refuza să ajute creatura. Ar fi putut s-o omoare. Încă poate. Dincolo de asta există posibilitatea tragică de a nu mai vrea să-l distrugă, după ce s-a întrupat.

Refuz să o judec pe Rowan. Furia mea pe ea s-a risipit.

Eu singur am ales să stau aici, să o aştept şi să am încredere în ea.

Încrederea asta este reperul crezului meu. Oricît de complicată ar deveni reţeaua evenimentelor, oricît de mult ar semăna cu modelul de dale şi borduri care se repetă peste tot în acest mic univers, îmi menţin crezul.

Cred în liberul arbitru, forţa atotputernică după care ne conducem ca şi cum am fi fiii şi fiicele unui Dumnezeu drept şi înţelept, chiar dacă nu ar exista o astfel de fiinţă supremă. Prin liberul arbitru putem alege să facem bine pe acest pămînt, chiar dacă murim cu toţii şi nu ştim nici unde vom ajunge, nici ce fel de judecată ne aşteaptă.

Cred că putem trece prin filtrul raţiunii ce este binele şi cred în comuniunea dintre bărbaţi şi femei, în care iertarea greşelilor

va fi întotdeauna mai importantă decît pedepsirea lor; cred că în frumoasa lume naturală care ne înconjoară noi reprezentăm cele mai bune ființe, pentru că numai noi putem vedea acea frumusețe naturală, o putem aprecia, putem să învățăm din ea, să plîngem pentru ea, să încercăm să o protejăm și să o conservăm.

În sfîrșit, cred că sîntem singura forță cu adevărat morală din lumea materială, creatorii eticii și ai ideilor morale, și că trebuie să fim la fel de buni precum zeii pe care i-am creat în trecut pentru a ne călăuzi.

Cred că, prin eforturi, vom reuși, în cele din urmă, să aducem raiul pe pămînt; facem asta de fiecare dată cînd iubim, cînd îmbrățișăm, de fiecare dată cînd ne angajăm să creăm, nu să distrugem, de fiecare dată cînd punem viața mai presus de moarte și naturalul mai presus de nenatural, în măsura în care sîntem capabili să-l definim.

Cred cu adevărat că liniștea sufletească se poate obține și în fața celor mai mari orori sau pierderi. Poate fi obținută prin încredere în schimbare, și în voință, și în întîmplare; și avînd încredere în noi, că vom face ceea ce trebuie mai mult decît ceea ce nu trebuie, atunci cînd ne confruntăm cu dificultăți.

Pentru că ale noastre sînt puterea și gloria, pentru că sîntem capabili de viziuni și idei care, în final, sînt mai puternice și mai rezistente decît noi.

Acesta este crezul meu. De aceea cred în propria-mi interpretare a poveștii vrăjitoarelor Mayfair.

Poate că filozofii din Talamasca ar desființa-o cu ușurință. Poate că nici nu va ajunge în dosar. Însă asta cred, asta îmi dă putere. Dacă ar fi să mor chiar acum, nu m-aș teme. Pentru că nu pot să cred că ne așteaptă orori sau haos.

Dacă ne așteaptă vreo revelație, aceea trebuie să fie la fel de bună ca idealurile noastre și cea mai valoroasă concepție filozofică. Cu siguranță, natura înglobează vizibilul *și* invizibilul

şi nu ne poate dezamăgi. Acel ceva care face să se deschidă florile şi să cadă fulgii de zăpadă trebuie să conţină o înţelepciune sau un secret final, la fel de complex şi de frumos precum camelia care înfloreşte sau norii care se adună deasupra, atît de albi şi de puri în întuneric.

Dacă lucrurile nu stau astfel, sîntem prizonierii unei ironii teribile. Şi toate fantasmele iadului ar putea la fel de bine să danseze în salon. Diavolul ar putea exista. Oamenii care ard alţi oameni sînt buni. Totul ar fi posibil.

Însă lumea este pur şi simplu prea frumoasă pentru asta.

Cel puţin mie aşa mi se pare cînd stau aici, pe verandă, în balansoar, după ce tot scandalul de Mardi Gras s-a stins, scriind la lumina lămpii din salon.

Numai capacitatea noastră de a face bine este la fel de subtilă ca briza uşoară care vine dinspre sud, ca mirosul ploii cînd începe să cadă, cu un răpăit stins, lovind frunzele tremurătoare, la fel de blîndă, blîndă precum viziunea ploii sclipind ca argintul prin ţesătura întunericului atotcuprinzător.

Vino acasă, Rowan. Te aştept.

„Cea mai amplă, cea mai sexy și cea mai ambițioasă operă. Ar putea fi, de asemenea, și cea mai bună de pînă acum... Personajele sînt complexe, umane și perfect credibile, la fel și scriitura complexă a autoarei, care pare să se perfecționeze cu fiecare roman pe care ni-l oferă."

THE CLEVELAND PLAIN DEALER

„O scriitoare care abordează teme gotice într-un stil surprinzător și cu un talent care îl depășește cu mult pe cel al lui Stephen King și al altor autori din domeniu."

THE BOSTON GLOBE

„O Rice de calitate... Intrigă interesantă, atmosferă densă, sex fără inhibiții, tensiune gotică."

SAN FRANCISCO CHRONICLE

„Impresionantă... *Ora vrăjitoarelor* este exemplul perfect de roman plin de energie și de inventivitate... Emană putere."

THE PHILADELPHIA INQUIRER

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-940-2

www.rao.ro
www.raobooks.com